

Giới thiệu Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4

Editor: Đức Thành

Câu chuyện này là phần 4 nối tiếp với chuỗi câu chuyện trong tác phẩm Đấu La Đại Lục của tác giả

Nội dung truyện được diễn ra sau một vạn năm, khi đó mọi thứ đều bị băng hóa.

Mở đầu là việc đội khảo sát khoa học của Liên bang Đấu La trong lúc khảo thí ở Cực Bắc Chi Địa đã phát hiện một quả trứng có hoa văn hai màu vàng bạc, sau khi dùng dụng cụ kiểm tra thì phát hiện bên trong có sinh mạng đang phát triển nên đã nhanh chóng mang về sở nghiên cứu tiến hành ấp trứng. Sau khi trứng nở ra thì không ngờ lại nở ra một đứa trẻ không khác gì trẻ con loài người, một quả trứng nở ra trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đó là cái gì?

Một chiếc hồn đạo phi cơ trình sát trong mọi thời tiết hình đĩa bay lướt qua mặt biển rồi chậm rãi bay về phía trước, ở phía xa đã có thể nhìn thấy vùng đất phủ đầy băng tuyết trắng xóa.

- Sở trưởng, sắp đến Cực Bắc Chi Địa.

Một giọng nói thanh thủy vang lên, Nam Trùng mặc một bộ quân trang màu trắng báo cáo với Lam Tiêu đang ngồi trên ghế phó cơ trưởng.

Bọn họ là đội khảo sát đến từ sở nghiên cứu cổ hồn thú thuộc phân viện Thiên Đấu của viện khoa học Liên bang Đấu La. Sau khi liên bang hoàn thành chuyến đi nghiên cứu vũ trụ lần thứ nhất vào khoảng chín nghìn năm trước, con người không ngừng nghiên cứu và thăm dò khắp vũ trụ. Sau nhiều lần thăm dò và phát hiện thì con người đã càng ngày càng hiểu về vũ trụ bên ngoài.

Vì vấn đề dân số gia tăng và một vài vấn đề khác nên con người đã bắt đầu thử nghiệm di dân lên sống ở hành tinh khác. Với sự cố gắng và nỗ lực hàng nghìn năm thì cuối cùng con người đã hoàn thành việc di dân lên hành tinh đầu tiên vào hơn một nghìn năm trước. Từ khi đó đến nay, con người đã hoàn thành việc di dân lên bảy hành tinh khác, hơn nữa vẫn còn đang tiếp tục.

Từ sự kiện hồn thú tuyệt chủng đang mang đến tai nạn hủy diệt vào vạn năm về trước, người từng được gọi là "Người mẹ hòa bình" của Liên bang Đấu La, một đời chủ tịch quốc hội Mặc Lam đã tuyên bố con người và hồn thú sẽ chung sống hòa bình và còn cấm mọi hành vi giết hại hồn thú.

Vào thời điểm Liên bang tiến hành khai phát hành tinh thứ ba đã tặng hành tinh này cho hồn thú. Với sự dẫn dắt của các Thú Vương lúc bấy giờ, hồn thú đã tiến hành một cuộc di dời lớn nhất từ trước đến nay và cũng có được nơi ở của riêng chúng.

Sau đó, lúc tìm ra hành tinh thứ bảy lại tiếp tục tặng cho hồn thú. Có được hai hành tinh làm nơi ở đã giúp cho hồn thú trong vòng vạn năm phát triển trở lại và cũng hóa giải mối hận thù với con người. Con người đang dùng một phương thức hoàn toàn mới để hợp tác toàn diện với hồn thú, vài vạn năm trước hồn thú chiếm lĩnh toàn bộ tinh cầu còn con người muốn sinh tồn phải vô cùng khổ cực, sau đó con người phát minh ra hồn đạo khí bắt đầu áp chế và thu hẹp nơi ở của hồn thú, cho đến vạn năm trước Thú Vương thức tỉnh lãnh đạo các hồn thú còn sống sót trả thù con người. Ngày nay, con người và hồn thú chung sống hòa bình. Thời đại thay đổi lại khiến cho hồn sư, chức nghiệp có liên quan mật thiết với hồn thú, tiến vào thời kỳ phát triển hòa bình.

Lam Tiêu dẫn đầu đội khảo sát khoa học này đến Cực Bắc Chi Địa tìm kiếm, hi vọng tìm kiếm được hồn thú băng tuyết còn sót lại hoặc là di tích hồn thú để tiến hành nghiên cứu cổ hồn thú.

Cực Bắc Chi Địa từng được gọi là mảnh đất bình yên cuối cùng của hồn Đấu La Đại Lục, vì hoàn cảnh khắc nghiệt mới khiến cho con người không thể làm hại đến một ít hồn thú còn sót lại ở nơi này. Về sau cũng tiến hành di cư nhưng hồn thú và nơi này giống như đã kết thành một thể, khi ấy đã hao phí sức lực rất lớn mới khiến cho gần như toàn bộ hồn thú đồng ý di dân. Dù vậy vẫn có một số hồn thú lựa chọn ở lại hoặc là ẩn nấp.

- Được

Trên vai Lam Tiêu mang quân hàm Thiếu tá, tướng mạo anh tuấn, năm nay đã ba mươi tuổi, tốt nghiệp khoa kỹ thuật ở học viện Liên bang Đấu La, chuyên nghiên cứu hồn thú. Được trao tặng toàn bộ quân hàm nghiên cứu khoa học do Liên bang thống nhất quản lý.

Hắn đáp ứng nhưng ánh mắt lại vô tình nhìn vào những đường cong duyên dáng bên dưới bộ quân trang của Nam Trùng, bọn họ không chỉ là đồng nghiệp mà còn là một đôi, đang lên kế hoạch kết hôn sau khi trở về.

Nam Trùng trừng mắt nhìn hắn, quay đầu đi chỗ khác. Thấy bộ dạng dễ thương ấy, Lam Tiêu hiểu ý cười một tiếng.

- Sau khi tiến vào Cực Bắc Chi Địa lập tức khởi động máy dò xét tín hiệu sự sống. Nâng cường độ tìm kiếm đến mức tìm hồn thú mười năm.

Lam Tiêu ra lệnh.

- Rồi.

Nam Trùng đáp lại, nàng chuyên phụ trách việc thăm dò nên lập tức thi hành lệnh.

Cực Bắc Chi Địa từ xưa đến nay là vùng đất lạnh giá, không có loài thực vật nào có thể sinh trưởng ở nơi này, trước kia có hồn thú sinh sống thì cũng chủ yếu là hồn thú chịu lạnh mà thôi. Còn có một số hồn thú đặc thù như Băng Bích Hạt hay Băng Thiên Tuyết Nữ.

Rất nhanh sau đó phi cơ trinh sát tiến vào Cực Bắc Chi Địa, bay về phía nội địa. Từ phi cơ tỏa ra vàng sáng trắng nhẹ nhàng xoay quanh nó và ngăn cách với không gian cần cỗi bên ngoài.

Ở vị trí trung tâm bên dưới phi cơ phóng ra một vàng sáng màu xanh nhạt, khi nó chiếu xuống mặt đất tạo thành một vùng sáng màu xanh rộng một cây số vuông, nếu bên trong khu vực này có tín hiệu sự sống của hồn thú mười năm trở lên đều bị phát hiện. Đây chính là hồn đạo khí truy tìm sự sống loại mới nhất, cường độ đủ để thâm nhập xuống một trăm mét dưới lòng đất.

Phi cơ bắt đầu truy quét từ ven biển và luôn duy trì. Tuy rằng phạm vi dò xét là rất lớn nhưng so với Cực Bắc Chi Địa thì chẳng tính là gì, muốn tìm kiếm toàn bộ nơi này hay thậm chí chỉ là một phần cũng tốn rất nhiều thời gian.

- Được rồi, nếu như đã đến nơi thì hãy thiết lập trình tự dò xét, tất cả mọi người hãy nghỉ ngơi một chút. Hi vọng lần này có thể phát hiện được gì đó.

Lam Tiêu thư giãn thân thể một chút rồi lười biếng nói, trên miệng vẫn luôn nở nụ cười thân thiện.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Nam Trùng bĩu môi nghĩ cái tên này luôn là như vậy, cứ làm giống như chẳng quan tâm đến bất kì điều gì nhưng toàn bộ đều có thể làm tốt. Lúc đi học cũng chẳng thấy hắn cố gắng học hành gì nhưng lại trở thành thủ khoa. Sau khi công tác thì lại trúng tuyển vào sở nghiên cứu vô cùng dễ dàng, rõ ràng mình và hắn đồng thời trúng tuyển nhưng bây giờ vẫn là Trung úy mà hắn thì đã được phá cách thăng chức hai lần. Phải biết rằng muốn thăng cấp quân hàm là rất khó, không có chiến tranh thì muốn từng cấp thăng lên sĩ quan cấp tá thì cũng phải hơn bốn mươi tuổi mới được còn cái tên này mới có ba mươi một tuổi thôi.

Nghĩ lại đúng là không phục, mình cố gắng hơn hắn nhiều mà! Thậm chí lúc hắn theo đuổi mình thì mình cũng mơ mơ hồ hồ, không biết từ lúc nào đã thua dưới cái tên có nụ cười nhìn như vô hại này!

Khi nàng đang nghĩ ngợi lung tung thì có một bóng đen che đi ánh đèn, một cánh tay giơ lên xoa đầu nàng, âm thanh quen thuộc lại vang lên bên tai,

- Được rồi, dò xét được cái gì thì máy móc sẽ tự động thông báo, chúng ta đi ăn cơm nào.

- Ừ.

Sau khi đứng dậy thì Nam Trùng mới nhận ra một điều là bản thân lại rất nghe lời hắn. Thật đáng chết!

Ngẩng đầu lên trông mắt nhìn hắn một phát nhưng lại được Lam Tiêu chào đón bằng nụ cười mê người, đang nhìn hắn thì đã bị hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé dẫn đi về phía nhà hàng trên phi cơ. Bên tai còn truyền đến giọng nói của hắn,

- Ta rất thích bộ dáng ngây ngô này của nàng.

Tên này nói ai ngây ngô? Hắn dám à! Khi nàng đang nghĩ xem có nên trút cơn giận lên hắn một lát hay không thì tiếng cảnh báo "tích tích" liên tục vang lên khiến tất cả mọi người chú ý.

Nam Trùng gần như theo bản năng chạy đến vị trí của mình trước đó, thực hiện liên tục các thao tác một cách nhanh chóng, màn ảnh trước mặt nàng nhanh chóng phóng to. Trong màn hình có thể nhìn thấy rõ ràng có một vàng sáng mãnh liệt liên tục phát tán ra bên ngoài.

Lam Tiêu theo sát ở phía sau, đi đến bên cạnh nàng nhìn về phía màn hình, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

- Tất cả đơn vị chú ý! Tất cả đơn vị chú ý! Có khả năng xuất hiện sinh vật vô cùng mạnh mẽ, phi cơ trinh sát bay lên độ cao ba nghìn mét, máy dò xét sự sống tập trung tìm kiếm. Vòng bảo vệ tạm thời nâng lên mức mạnh nhất, chuẩn bị vũ khí phản công.

Hắn hạ lên không chút do dự, bộ dáng lười biếng trước đó đã biến mất mà thay vào đó là vô cùng nghiêm túc.

Vàng sáng khuếch tán trên màn hình là màu đỏ, điều này có ý nghĩa như thế nào thì hắn hiểu rất rõ, chỉ có hồn thú cấp bậc mười vạn năm mới có thể phóng ra năng lượng sinh mệnh mạnh mẽ như vậy.

- Sử dụng vệ tinh trinh sát để kiểm tra cho thật kỹ càng.

Lam Tiêu vỗ vai Nam Trùng nói.

- Được.

Hai tay Nam Trùng thực hiện các thao tác như là đang múa lượn trên bàn điều khiển, rất nhanh đã nối liền với vệ tinh, vệ tinh trình sát trên cao dưới sự dẫn dắt của nòng đã khóa vào mục tiêu.

Lam Tiêu đứng thẳng lên nhìn về phía màn ảnh chính trên phi cơ, trên màn hình đang hiển thị một bức hình đang được phóng lớn.

Lúc đầu chỉ thấy một mảnh trắng xóa nhưng rất nhanh sau đó đã thấy rất rõ là một mảnh son cốc bị băng tuyết bao trùm.

Nói là son cốc nhưng thật ra giống một cái khe nứt hơn, vệ tinh trình sát nhanh chóng phóng đại hình ảnh ở chỗ sâu bên trong khe nứt. Nguồn năng lượng sinh mệnh khổng lồ kia chính là được truyền tới từ bên cạnh một khối nham thạch đã nứt.

Thời điểm vệ tinh đang định vị khe nứt thì Lam Tiêu và Nam Trùng đều nhìn thấy rõ ràng, ở bên dưới lớp băng tuyết hình như có ánh sáng vàng lóe lên nhàn nhạt.

- Phóng lớn lên một chút.

Lam Tiêu trầm giọng nói.

Hình ảnh tiếp tục được phóng lớn, bây giờ đã thấy rõ hơn. Ánh sáng bên dưới lớp băng tuyết không chỉ có màu vàng mà còn có màu bạc, hai màu liên tục luân phiên phát ra.

Nam Trùng quay đầu nhìn hấn, nói khẽ:

- Đó là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tuyệt tan sống lại

- Tiêu đề đặt theo bản gốc tiếng trung

Thiên Đẩu tinh chính là hành tinh được con người phát hiện đầu tiên được di dân thành công, đến nay đã có mấy ngàn năm lịch sử. Kích thước hành tinh này bằng khoảng một nửa Đẩu La tinh, bề mặt có năm mươi bốn phần trăm bị nước bao phủ, trong đó có bốn phần là nước ngọt còn sau phần là nước biển.

Trên hành tinh này vốn dĩ không có sinh vật nào, sau khi con người đặt chân đến đây đã dùng sức mạnh của khoa học kỹ thuật khai phát toàn bộ bề mặt hành tinh này.

Mặc dù Thiên Đẩu tinh không có sinh vật nhưng trên cơ bản đã có tám phần giống với Đẩu La tinh, theo tính toán của các nhà khoa học, nếu nơi này xuất hiện một tế bào sống có lẽ chỉ mất mấy vạn năm thì sẽ trở thành một hành tinh có nền văn minh. Mà người dân Đẩu La tinh bây giờ đã đến chắc chắn sẽ khiến tốc độ phát triển của nơi này trở nên vô cùng nhanh.

Sở dĩ dùng tên Thiên Đẩu chính là để kỉ niệm quốc gia cường mạnh mẽ nhất đã từng tồn tại trên Đẩu La Đại Lục.

Từ sau tai nạn mà hồn thú gây ra ở vạn năm về trước, toàn bộ Đẩu La tinh nhân họa đặc phúc mà bắt đầu tiến hóa, sau đó con người cũng vứt bỏ hiềm khích lúc trước. Khi ấy hai đế quốc Thiên Đẩu, Tinh La và Liên bang Đẩu La vốn dĩ luôn ngang hàng nhau suốt hàng trăm năm, sau khi trải qua bàn bạc và đàm phán đã quyết định hợp nhất và vẫn lấy tên là Liên bang Đẩu La. Hai đế quốc Thiên Đẩu và Tinh La bây giờ đã trở thành hai khu tự trị lấy tên là Thiên Đẩu và Tinh La. Mặc dù dùng chung tài nguyên với Liên bang nhưng nội bộ vẫn tự trị hoàn toàn, do đó đẩy nhanh tốc độ nghiên cứu khoa học.

Đẩu La tinh được gọi là hành tinh mẹ của Đẩu La Đại Lục, Thiên Đẩu tinh là hành tinh được phát hiện đầu tiên nên sự phát triển ở nơi này cũng là nhanh nhất và hoàn thiện nhất, trừ bỏ việc tổng thể năng lượng của nó không bằng hành tinh mẹ thì những cái còn lại gần như không khác biệt gì. Nhất là nơi này có khoáng sản vô cùng phong phú, rất nhiều kim loại hiếm. Cũng bởi vì có nguồn khoáng sản này nên con người mới có thể tiếp tục quá trình di dân lên các hành tinh khác. Phải biết rằng mỗi lần di dân đều tiêu hao một lượng tài nguyên vô cùng lớn.

Thiên Đẩu tinh, bên trong tổng bộ phận viện Thiên Đẩu của viện nghiên cứu khoa học Liên bang đang tiến hành một cuộc thí nghiệm nghiên cứu khoa học vượt thời đại.

Bên trong phòng thí nghiệm vô cùng lớn có mấy trăm nhà khoa học đang vô cùng bận rộn với công việc của chính mình. Mà ở nơi này có một dụng cụ nuôi cấy nhân tạo rất lớn, bên trong có một vật thể hình người chìm trong dịch thể nuôi cấy.

- Chuẩn bị tăng nhiệt độ, rã đông. Tăng thêm nồng độ chất dinh dưỡng và chuẩn bị rót vào hỗn lực

Một nhà khoa học tóc trắng xóa đứng ở nơi điều hành dùng âm thanh trầm thấp ra lệnh.

Bởi vì dịch thể đục ngầu nên không thể nhìn rõ thứ ở bên trong cái dụng cụ thí nghiệm ấy là gì nhưng tất cả các nhà khoa học ở đây đều trở nên khẩn trương.

Đây là một thí nghiệm phục sinh sinh vật bị đóng băng. Tiêu bản là một người bị đóng băng nhưng không hề có vết thương nào và vô cùng nguyên vẹn được phát hiện vào ba trăm năm trước tại Cực Bắc Chi Địa ở hành tinh mẹ. Bởi vì khi ấy các kỹ thuật còn chưa hoàn thiện nên không dám thử làm thí nghiệm tan băng.

Trong mấy nghìn năm gần đây, dựa vào việc khai phát thêm các hành tinh mới, tìm ra thêm các nguồn tài nguyên vật chất nên trình độ khoa học kỹ thuật được đẩy mạnh. Đã nhiều lần tiến hành thí nghiệm tan băng và thành công hồi sinh một số sinh vật bị đóng băng mấy năm.

Mà người trước mắt này có lẽ đã bị đóng băng hơn nghìn năm, trong lịch sử thì đây cũng là lần đầu tiên tìm thấy người bị như vậy còn tồn tại, có ý nghĩa vô cùng lớn. Hơn nữa, căn cứ vào suy đoán của các nhà khoa học thì người này sống vào thời đại từ rất lâu về trước, nếu như có thể phục sinh nàng thành công thì không chỉ có ý nghĩa khoa học mà còn có ý nghĩa lịch sử.

Vì chuẩn bị thí nghiệm ngày hôm nay, các nhà khoa học đã làm tốt công tác chuẩn bị, nghĩ đến vô số loại đề án.

- Bắt đầu rã đông. Tốc độ băng tan càng chậm thì thời gian tồn tại của vật thí nghiệm này sẽ càng dài.

Đóng băng càng lâu thì băng càng cứng, thời gian làm tan băng sẽ càng dài.

Các nhà khoa học đều có chút kích động, không thể nghỉ ngơi, thời gian nàng tồn tại càng lâu và nếu như có thể phục sinh thì ý nghĩa của thí nghiệm này sẽ càng lớn.

- Quá trình rã đông chậm dứt, bản thể lộ ra. Có nên bắt đầu tiêm vào dịch thể chữa trị đại não và khí quan hay không?

- Bắt đầu tiêm vào.

- Vâng, nhắc lại, bắt đầu tiêm vào.

Các nhà khoa học trở nên khẩn trương và bận rộn.

Nhưng ngay sau đó tiếng cảnh báo chói tai đã vang lên.

- Báo cáo khẩn cấp, không thể tiêm vào. Kim tiêm hợp kim không cách nào đâm vào vật thí nghiệm, đều đã gãy

- Cái gì?

Nhà khoa học lớn tuổi đứng đầu kia kinh ngạc, kim tiêm hợp kim cứng cỡ nào hẳn đã quá rõ ràng. Xem như là cơ giáp cũng có thể đâm xuyên qua một cách dễ dàng!

- Có phải chưa rã đông hoàn toàn hay không? Hay cơ thể chưa rã đông chút nào?

- Cơ thể rã đông thành công, đã trở nên mềm mại rồi nhưng làn da lại bền chắc dị thường nên không có cách đâm vào. Thủ tịch, bây giờ nên làm gì?

- Lập tức rút vào hỗn lực, tiến hành kích thích phục sinh thật mạnh mẽ.

Nhà khoa học đứng đầu nhanh chóng quyết định rồi ra lệnh nhưng trên gương mặt đã lộ vẻ chán nản. Không chỉ riêng hắn mà các nhà khoa học bên cạnh cũng vậy.

Bọn hắn biết rõ khả năng phục sinh vật thí nghiệm đã vô cùng mong manh rồi. Dựa vào kinh nghiệm trước đó, sau khi rã đông nhất định phải tiến hành chữa trị đại não và khí quan mới có thể sống lại. Nếu như không chữa trị đại não thì khả năng phục sinh đến một phần trăm cũng không có trừ khi là mới đóng băng mấy tiếng đồng hồ còn vật thí nghiệm lần này đã đóng băng mấy nghìn năm rồi. Vốn đã chuẩn bị dịch thể chữa trị loại tăng cường cho nàng nhưng bây giờ lại không thể tiêm vào mà chỉ có thể ngâm bên ngoài thì hiệu quả sẽ vô cùng kém.

Hỗn lực đang được rút vào bên trong nên bắt đầu tản ra vàng sáng trắng nhàn nhạt.

Nhà khoa học đứng đầu thờ dãi nói:

- Chúng ta đã quá chủ quan rồi, không nghĩ đến tình huống này. Vật thí nghiệm này không hề tầm thường, thậm chí có thể là hồn thú tu luyện thành người cho nên cường độ thân thể mới cao như thế. Bây giờ muốn đổi kim tiêm đã không kịp nữa rồi, sớm biết như vậy đã nói với phía tổng bộ cấp cho loại kim tiêm có độ cứng thật cao rồi. Trách nhiệm lần này ta sẽ gánh chịu.

- Thủ tịch, ngài đừng nói vậy, tất cả chúng ta đều không nghĩ đến vấn đề này nên có trách nhiệm gì sẽ cùng nhau gánh chịu!

Một trung niên ở bên cạnh gấp gáp nói.

- Chờ chút, các người xem.

Đột nhiên một nhà khoa học nữ lớn tuổi chỉ về phía dụng cụ thí nghiệm nói.

Các nhà khoa học đều nhìn lại, bọn hấn kinh ngạc phát hiện dịch thể đục lúc đầu đang trở nên trong suốt còn người bên trong cũng trở nên rõ ràng.

- Đây là...

Khi người kia dần dần lộ ra bộ dáng, tất cả mọi người đều nhìn đến ngây dại.

Đó là một cô gái, một cô gái tuyệt đẹp. Lúc trước bởi vì có lớp băng dày đặc ở bên ngoài nên không ai có thể nhìn thấy toàn bộ tướng mạo của nàng.

Trên người nàng đang mặc một chiếc váy dài màu bạc, tóc cũng là màu bạc, dáng người mảnh mai. Tuy rằng hai mắt nhắm chặt nhưng hàng mi thật dài trên mắt nàng vẫn gây rung động lòng người, ánh mắt tất cả các nhà khoa học nam ở đây đều bị nàng hấp dẫn, trong nhất thời không nói nên lời.

- Nhanh, tăng mạnh hỗn lực rót vào. Nàng giống như đang tự động hấp thụ dịch thể dinh dưỡng, hãy đổi dịch thể dinh dưỡng lần nữa, nhanh lên!

Nhà khoa học đứng đầu nói một cách gần như điên cuồng đã đồng thời lay tỉnh các nhà khoa học khác đang chờ người ra.

Công tác trong phòng thí nghiệm lại tiếp tục trở nên bận rộn, các nhà khoa học nhanh chóng hành động.

Quá trình này mất trọn vẹn một giờ đồng hồ.

- Các người nhìn, nàng...nàng hình như vừa nhúu mày?

Một nhà khoa học trẻ tuổi có đôi mắt the thé đột nhiên chỉ vào cô gái rồi nói.

Lời nói của hấn căn bản không cần chứng minh bởi vì ngay sau đó, thông qua hệ thống loa tất cả đã nghe được tiếng tim đập rất nhỏ vang lên.

"Thình thịch, thình thịch, thình thịch..."

Đối với các nhà khoa học mà nó thì đây chính là âm thanh mà họ muốn nghe thấy nhất! Càng khiến họ vui mừng chính là lông mi của cô gái đã có chút rung động, sau đó nàng từ từ mở mắt ra.

Mắt của nàng có màu tím nhạt, một đôi mắt âm đạm không chút ánh sáng biểu lộ sự mệt mỏi cực độ, nàng mờ mịt nhìn về phía trước, giờ tay lên giống như là đang muốn di chuyển.

- Đinh chỉ rót vào dịch thể dinh dưỡng. Xả dịch thể ra rồi bơm dưỡng khí vào.

Nhà khoa học đứng đầu nhanh chóng ra lệnh. Người mới tỉnh lại sau khi bị đóng băng sợ nhất là hít thở không thông vì như vậy rất dễ gây chết não lần nữa.

Dịch thể được rút ra, dưỡng khí được bơm vào. Ánh mắt của cô gái hình như càng trở nên âm đạm. Ánh mắt ngơ ngác, nàng thì thào nói:

- Ta mệt mỏi quá, ta là ai? Ta đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Minh tinh gặp nạn

Sóng biển xô vào bờ truyền đến thanh âm rào rào cuộn cuộn mà xa xăm, gió biển mang theo vị mặn nhàn nhạt thổi nhẹ vào đất liền.

Nhạc Khanh Linh trên tay mang theo một cái giỏ bằng trúc, một đôi chân trần trắng trắng xinh xinh vui vẻ tiêu sái trên bờ cát.

Mỗi ngày khi thủy triều xuống nàng đều đến bờ biển này bắt hải sản, bắt một vài con cua và nhện vỏ sò. Từ sau khi quá trình di dân bắt đầu, hệ sinh thái Đấu La tỉnh không ngừng được cải thiện, điều kiện sinh sống của các loài sinh vật cơ bản là vô cùng tốt, lại càng ít ô nhiễm môi trường.

Cả nhà nàng đặc biệt không muốn di dân, tổ tông có lưu truyền lại "sống là người của Đấu La, chết làm quý của Đấu La". Bất kể Đấu La Đại Lục biến thành cái dạng gì thì Nhạc gia cũng không rời đi.

Nhạc Khanh Linh năm nay mười chín tuổi chính là cái tuổi mới biết yêu (con gái người ta là thế, con gái trong group mình thế nào, hãy để comment bên dưới nào), gần đây nàng được nghỉ hè ở nhà nên mới đi ra biển bắt cua bắt ốc.

Nam Hải của Đầu La Đại Lục có sinh vật biển vô cùng phong phú, nàng rất thích ăn sò biển phối hợp với một ít rượu nho trắng, không cần quá cầu kỳ mỹ vị. Thực tế là nàng rất thích món tôm hùm hấp rượu nho trắng do phụ thân nàng làm, trong suy nghĩ của nàng đó là món ăn ngon nhất thiên hạ.

Lúc này trong giỏ trúc đã có một ít vỏ sò cùng với vào con cua khá lớn rồi, mặc dù bọn chúng ngộ nguy hiểm gì cũng không thể thoát ra khỏi giỏ trúc vì có một tầng kim quang ngăn trở.

Nhạc Khanh Linh chạy thật nhanh vài bước rồi nhảy lên cao khoảng ba, bốn mét, giang rộng hai tay vung vẩy giỏ trúc, giống như là muốn lướt đi trên trời vậy.

- Ài, khi nào ta mới bay được đây? Vì sao khi ta thức tỉnh vũ hồn lại không có năng lực thiên phú? Thật sự là quá đáng ghê! Ta muốn bay, muốn bay, muốn bay quá đi mất!

- Hà?

Lúc cả người nàng đang rơi xuống đất thì nàng đột nhiên nhìn thấy ở xa xa bên bờ biển hình như có một thứ gì đó vừa mới xuất hiện.

"Đó là cái gì?"

Nhạc Khanh Linh đối với vật lạ mới xuất hiện luôn có lòng hiếu kỳ mãnh liệt nên lập tức chạy tới xem. Khi nàng tới gần thì lại đi chậm dần bởi vì nàng giật mình phát hiện thứ đó hình như là một người. Người này có một nửa ngập trong nước biển còn nửa kia thì ở trên bờ cát nhưng hình như hần nặng lắm hay sao ấy mà sóng biển có mạnh cỡ nào thì cả người hắn cũng không xê dịch chút nào, cứ như kiểu là hần bị chôn trên bờ cát vậy.

"Đó là...thi thể?"

Nhạc Khanh Linh rung mình một cái rồi lập tức ngừng lại, "sao lại có thi thể nằm ở bờ biển này?"

Nàng thở sâu để lấy lại bình tĩnh, một vầng sáng trắng nhàn nhạt phóng ra từ trên người nàng rồi từ dưới chân bay lên ba hồn hoàn hai vàng một tím.

- Sợ cái gì? Ta là một Hồn Tôn* cơ mà. Cho dù hần là oán linh hay cương thi gì gì đó thì ta cũng có thể tịnh hóa hần mà. Xem đây, Thánh Quang, chiếu rọi!"

Hồn hoàn thứ nhất màu vàng trên người nàng sáng lên, một tia sáng trắng bắn ra từ trên tay nàng chiếu về phía cái "thi thể" kia.

Nhìn thấy tia sáng chiếu lên trên người kia, lần này nàng rất hài lòng với bản thân mình. Thánh Quang này của nàng đối với người thường mà nói thì hiệu quả trị liệu và tịnh hóa. Đối với những thứ không tốt kia thì tịnh hóa sẽ trở thành công kích có hiệu quả vô cùng tốt.

Ánh sáng chiếu lên người kia thì Nhạc Khanh Linh cũng thấy rõ rồi, người đó chỉ lộ ra đôi chân ở trên cát còn nửa người phía trên lại ngập trong nước biển. Thấy vậy nàng càng chắc chắn đây là một thi thể, ngập cái kiểu đó không chết đuối mới lạ!

Chẳng qua là khi được thánh quang chiếu rọi thì người kia chỉ lộ ra đôi chân bóng láng, thẳng tắp mà thon dài trên mặt biển. Mãi cho đến chỗ qua đầu gối nửa bắp chân mới ngập trong nước biển.

- Hààà....

Nhạc Khanh Linh thở dài một hơi, trong lòng thầm nghĩ đây chỉ là một cỗ thi thể, chỉ cần thông báo cho bên chuyên ngành đến nhặt xác là xong.

Thu hồi thánh quang, khi Nhạc Khanh Linh đang chuẩn bị dùng thiết bị truyền tin để liên lạc đến bộ phận chuyên ngành thì xuất hiện một tình cảnh mà nàng không bao giờ ngờ tới.

Chỉ nghe tiếng nước chảy "rào rào", người kia đột nhiên ngồi dậy, không ngờ lại là nam nhân. Trừ cái móng và cái bộ phận nào đó của nam nhân vẫn còn ngập trong nước thì toàn bộ các phần còn lại đều lộ ra trên mặt nước.

- A ——.

Nhạc Khanh Linh hét toáng lên, đủ loại dũng khí khi nãy đều bị nàng ném ra sau đầu, nhảy lùi về phía sau rồi quay đầu bỏ chạy.

Dù sao nàng cũng là Hồn Tôn, một khi bỏ chạy chắc chắn là rất nhanh, chỉ chớp lát đã chạy ra hơn trăm mét.

Đến lúc này nàng mới dám quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người nọ vẫn ngồi trong nước, hình như đang lắc đầu nhè nhẹ, cũng không có ý định đuổi theo.

Trước ngực phập phồng không yên, Nhạc Khanh Linh một bên vỗ ngực ổn định lại tâm tình, một bên đi chậm lại rồi ngừng hần.

- Ta là Hồn Tôn, là Hồn Tôn cơ mà! Ta sợ cái gì chứ! Không sợ, không sợ, không có gì phải sợ!

Nàng quay người lại nhưng không dám đến gần mà chỉ quan sát người kia từ xa.

Bởi vì ở khá xa nên không nhìn rõ tướng mạo nhưng có thể nhìn thấy loáng thoáng dáng người của hắn khá là tốt, mặc dù ngồi ở trong nước biển nhưng vẫn thấy được hần lưng dài vai rộng, tay dài eo thon. Một mái tóc dài màu lam rủ xuống bả vai che đi gần như toàn bộ khuôn mặt.

Lòng hiếu kì của Nhạc Khanh Linh lại bắt đầu nổi lên rồi, đã áp chế luôn nỗi sợ khi này. Đang lúc này chuẩn bị đi đến thì tên kia đột nhiên đứng lên.

- A ——.

Nhạc Khanh Linh lại thét lên một lần nữa. Không thể trách nàng được, dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ mười chín tuổi chưa thấy qua sự đòi.

Nàng vội vàng quay mặt sang chỗ khác rồi chỉ về phía nam tử kia mà nói:

- Đồ lưu manh, ngươi không biết xấu hổ!

Nam tử kia hình như nghe được lời nói của nàng rồi cúi đầu nhìn lại bản thân, ngần người ra.

- Thực xin lỗi, ta...

Thanh âm của hắn có chút gượng gạo nhưng lại rất dễ nghe, Nhạc Khanh Linh giật mình nhận ra khoảng cách giữa hai người cũng gần đến hai trăm mét nhưng sao giọng nói của hắn lại giống như vang lên ngay bên tai của mình vậy.

Còn biết xin lỗi?

- Ngươi...ngươi mặc đi.

Nàng lấy áo khoác đang quấn ở bên hông ném xuống đất rồi lại quay người chạy ra xa thêm một chút.

- À, được.

Thanh âm của người nọ lại xuất hiện, sự gượng gạo khi này đã giảm đi rất nhiều.

Không biết vì sao mà Nhạc Khanh Linh lại có một loại cảm giác muốn quay đầu lại nhìn xem. Hình như vừa nãy ta thấy cơ bụng tám múi nha! Đáng người quá tuyệt đi mà.

- Ta ổn rồi.

Thanh âm lại truyền đến.

Nhạc Khanh Linh lúc này mới xoay người lại, nàng phát hiện lúc này hắn đang ở chỗ nàng đứng khi nãy, hắn đang mặc áo khoác của nàng trên người, mặc dù che được các bộ phận nhạy cảm nhưng những chỗ khác thì gần như trần trụi, lộ ra dáng người hoàn mỹ.

Lần này Nhạc Khanh Linh đã nhìn thấy khuôn mặt của hắn, lập tức nàng nhìn đắm đắm vào hắn, hận chỉ có một đôi mắt không đủ dùng. "Quá đẹp trai, hắn thật là đẹp trai quá mà!"

Mũi thẳng, môi không quá dày, đặc biệt còn có đôi mắt to xinh đẹp, rõ ràng có màu đen nhưng tại sao bên trong lại giống như có một vầng sáng màu vàng nhàn nhạt. Một mái tóc dài màu lam để xõa ở sau lưng, mềm mại mà tươi sáng, nhìn qua cũng chỉ hơn hai mươi tuổi so với mình hình như cũng không lớn hơn bao nhiêu. Nhìn bề ngoài như thế này chẳng lẽ là một đại minh tinh gặp nạn?

Nam tử kia mở miệng nói, trong thanh âm của hắn mang theo vài phần mờ mịt.

- Xin chào, ngươi có thể nói cho ta biết đây là đâu không? Còn nữa...,ta...ta là ai?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trứng sinh hài tử

Đẩu La tinh, Cực Bắc Chi Địa.

Tuyệt động trong hạp cốc đã bị xử lí một phần, sau khi dùng đủ loại phương thức tìm kiếm hết nguyên một ngày thì Lam Tiêu và đội điều tra của hắn đã xác nhận nơi lấp lóe ánh sáng hai màu vàng bạc phát ra chấn động năng lượng sinh mệnh mãnh liệt kia hình như không có gì nguy hiểm.

Sự phán đoán của Lam Tiêu đã đúng, đây là một mảnh di tích, không có gì nguy hiểm. Một di tích từng có dấu vết sinh tồn của hồn thú mười vạn năm đối với bọn họ mà nói chắc chắn là một phát hiện lớn.

Tiếp theo chính là công việc khai quật di tích.

Hai chiếc cơ giáp làm việc bận rộn cả buổi mới có thể dọn hết lớp tuyết đọng cuối cùng còn sót lại ở bên ngoài nhưng bên dưới lớp tuyết còn có băng cứng không biết đã hình thành bao nhiêu năm rồi, có khi còn kiên cố hơn cả sắt thép cũng nên. Vì để tránh làm hại đến mọi thứ bên trong di tích nên bọn họ phải vô cùng cẩn thận mới được.

Tầng băng khá dày nhưng sau khi dọn xong lớp tuyết đọng thì ánh sáng hai màu vàng bạc ở bên trong thông qua lớp băng trong suốt phản chiếu càng thêm rõ ràng.

Hào quang như ẩn như hiện, dù không có mãnh liệt nhưng lại vô cùng rõ ràng.

Máy dò xét sinh mệnh vẫn luôn ở trong trạng thái tìm kiếm, năng lượng sinh mệnh vẫn như vậy không hề thay đổi, cũng không vì bọn họ làm gì ở bên ngoài mà xuất hiện chấn động nào.

Đây là tín hiệu tốt, chứng minh độ nguy hiểm của nơi này khá thấp.

Hồn lực phát ra chậm rãi cắt xuống lớp băng, không ngừng xác định vị trí chính xác của vật ở bên trong.

Mất hết hai giờ đồng hồ, khi cắt xuống lớp băng được khoảng bốn mét thì bọn họ đại loại đã đoán được kích thước của vật kia.

- Đường kính khoảng chừng nửa mét, bề rộng chừng ba mươi centimet. Là một vật thể hình bầu dục, khẳng định không phải là hồn thú mà giống như một quả trứng.

Nam Trùng báo cáo với Lam Tiêu.

Đôi mắt của Lam Tiêu sáng lên, hần nói:

- Nếu như đây thật sự là một quả trứng thì chúng ta đã lập một đại công rồi. Tuy rằng bây giờ ta không đoán được là trứng của loại hồn thú nào nhưng bản thân nó có thể phát ra khí tức sinh mệnh của hồn thú mười vạn năm thì có thể suy đoán đây là một quả trứng do hồn thú cấp bậc Thú Vương sinh ra. Hiếm thấy hơn chính là dưới tình huống bị đóng băng như vậy vẫn tràn đầy năng lượng sinh mệnh, khả năng ấp nở quả trứng này gần như là chắc chắn. Chúng ta bây giờ nhất định được bảo vật rồi!

Hồn thú mười vạn năm hiện tại chỉ sống trên hai hành tinh hồn thú kia chứ trên Đấu La tinh đã tuyệt tích từ lâu rồi. Hơn nữa Liên bang đã có hiệp nghị với hai hành tinh hồn thú này, một khi phát hiện hồn thú cấp bậc mười vạn năm đều sẽ đưa đến hai hành tinh này mà phía hồn thú cũng sẽ chi trả các loại thuế bên ngoài và thêm một ít tài nguyên mà Liên bang cần có, thực hiện hai bên cùng có lợi.

Với tư cách là người phát hiện thì cả chi đội của bọn họ không chỉ được tăng cấp quân hàm mà còn được ban thưởng tư nguyên vô cùng xa xỉ để khuyến khích.

- Xem ra đây là lễ vật kết hôn mà ông trời tặng cho chúng ta! (Thực tế bây giờ thì không nhưng sau này chắc chắn sẽ đúng -trans)

Lam Tiêu thừa cơ ôm Nam Trùng rồi cười nói.

- Chớ có khinh suất, khi nào trở về rồi nói sau.

Nam Trùng nhẹ giọng nói.

Lam Tiêu cười nói:

- Ta rất thích nàng như vậy...

- Khi này dám nói ta ngốc, người chờ đó cho ta.

Nam Trùng chủ động cắt ngang lời của hần, hơn nữa còn giơ tay làm ra điệu bộ uy hiếp.

- Lão đạo, ra xem này.

Lam Tiêu vội vàng nhìn lại màn hình, trong màn hình là một cơ giáp đang cầm một khối băng hình lập phương vừa mới được bọn hần cắt ra, giờ lên trước màn hình.

Quả nhiên ở trong lớp băng trong suốt kia có một quả trứng, trên quả trứng hình bầu dục này có vô số hoa văn màu vàng và bạc.

Hai loại hoa văn luân phiên phát sáng thập phần kì dị.

- Nhanh, mang về.

Lam Tiêu lập tức hạ lệnh.

Rất nhanh sau đó quả trứng trong băng kia đã được đem đến trước mặt bọn họ.

Trên phi cơ trình sát cũng có rất nhiều thiết bị kiểm tra, sau khi kiểm tra một lượt chỉ có thể chứng thực một điều là bên trong quả trứng này ẩn chứa năng lượng sinh mệnh vô cùng nồng đậm.

Mà đối chiếu với ảnh tư liệu nghiên cứu hồn thú của Liên bang thì không phát hiện được bất kì loại trứng hồn thú nào giống quả trứng này.

- Có nên đông lạnh để bảo tồn hay không?

Nam Trùng đang ở cùng một chỗ với Lam Tiêu, đứng ở trước chỗ đặt quả trứng hồn thú kì dị. Sở dĩ nàng hỏi như vậy là bởi vì lớp băng bao phủ bên ngoài quả trứng sau khi trải qua quá trình kiểm tra của bọn họ đã tan gần hết rồi. Điều này cũng giúp bọn họ nhìn thấy hình dáng quả trứng rõ ràng hơn nhiều.

Đầu tiên là bóng loáng, quả trứng có hoa văn vàng bạc vô cùng bóng loáng mà các đường vân bên ngoài đều dài và mảnh, nhìn qua thấy chúng uốn lượn đan xen cùng một chỗ.

Lam Tiêu nhú mày, nói:

- Trên lý thuyết mà nói thì nó ẩn chứa năng lượng sinh mệnh lớn như vậy thì cho dù là hoàn cảnh nào cũng không thể gây ảnh hưởng gì nhưng để cho chắc chắn và đề phòng khi nó là băng tuyết hồn thú chịu ảnh hưởng bởi nhiệt độ thì trước hết nên để ở nơi có nhiệt độ thấp đi đã, đợi khi về đến sở nghiên cứu rồi tính sau. Trước khi nộp lên thì chúng ta cũng nên thử tiến hành kiểm tra và xét nghiệm thật kỹ càng, dù sao đây cũng là cơ hội hiếm có chứ sau này muốn có vật thí nghiệm tốt như vậy cũng tìm không ra đâu.

Vừa nói đến thí nghiệm thì ánh mắt sáng hắt lên, hắt đối với cổ hồn thú vô cùng hứng thú cũng như có kiến thức về chúng vô cùng phong phú. Thời gian vẫn còn ở học viện khi trước thì hẳn được gọi là bách khoa toàn thư "sống" về cổ hồn thú.

"Rắc rắc" Một tiếng động nhỏ vang lên khiến bọn hắn đều sửng sốt.

- Là do nó phát ra sao?

Nam Trùng thất thanh hỏi.

- Nhanh, mọi người tới đây nào. Tăng cường cho vòng bảo hộ hồn đạo đài thí nghiệm.

Lam Tiêu vội vàng hạ lệnh. Quả trứng này chứa năng lượng sinh mệnh lớn như vậy thì có trời mới biết nó nở ra thứ gì, liệu có phải loại trời sinh liền có đủ sức mạnh để tấn công, tuy rằng tình huống này rất khó xảy ra nhưng không phải là chưa từng xuất hiện.

Bên ngoài đài thí nghiệm dâng lên một vòng bảo hộ màu trắng lơ lửng như hơi nước nhưng âm thanh "rắc rắc" lại một lần nữa truyền ra từ bên trong.

"Rắc rắc, rắc rắc, rắc rắc..." Thanh âm liên tục vang lên, nhân viên công tác khác của đội thí nghiệm cũng chạy tới nhìn xem một cách tò mò.

Đội khảo sát của bọn họ có tổng cộng tám người, không tính Lam Tiêu và Nam Trùng thì còn có hai đội viên chuyên môn chịu trách nhiệm ra ngoài thu thập mẫu vật, hai phi công cùng hai nhân viên nghiên cứu. Đây là đội hình tiêu chuẩn của một đội khảo sát khoa học.

Lúc này ngoại trừ một người đang lái phi cơ ra thì những người khác đều đang ở nơi này, về mặt tò mò nhìn vào quả trứng.

"Rắc rắc, rắc rắc, rộp rộp!" Đột nhiên có một vết nứt thật nhỏ xuất hiện ở một góc trên vỏ trứng.

- Nó muốn nở rồi sao?

Nam Trùng theo bản năng trốn ra sau lưng Lam Tiêu, những người khác cũng sợ mà lùi về sau một bước.

- Đừng sợ, cho dù là loại hồn thú trời sinh có tính công kích mạnh mẽ khi mới sinh cũng không có sức chiến đấu quá lớn.

Lam Tiêu chủ động tiến lên vài bước, từng vòng hồn hoàn bay lên từ dưới chân, hai vàng, hai tím, một đen, tổng cộng có năm cái đại biểu cho tu vi của hắn đã đạt đến cấp Hồn Vương. Tại độ tuổi này của hắn mà đạt được cấp độ này đã rất nổi tiếng rồi, đây cũng là một trong những nguyên nhân chính giúp cho hắn thăng cấp quân hàm nhanh như vậy.

"Rộp rộp, rộp rộp..." Âm thanh giòn giã liên tục vang lên, hơn nữa càng lúc càng nhiều.

"Cách——." Rốt cuộc vỏ trứng vỡ ra một góc, một vật thể màu trắng từ bên trong chui ra.

Mọi người không khỏi đều trở nên chăm chú, ánh mắt đều tập trung nhìn vào vật thể màu trắng kia.

Cái đó là...

Sau một khắc thì tất cả đều sợ ngây người.

Nam Trùng lộ ra từ sau lưng Lam Tiêu, ngo ngắc nhìn cái vật thể màu trắng kia, nàng lạnh lùng

- Cái đó, cái đó...tại sao lại là một cánh tay?

Đúng vậy, trắng nõn, phần hồng, nhỏ nhỏ. Mặc dù đang nắm thành quả đấm nhưng nhìn thế nào cũng giống như một cánh tay, một cánh tay nhỏ bé của trẻ con loài người.

Mà ngay sau đó bàn tay nhỏ bé kia hạ xuống nắm lấy mảnh vỏ trứng rồi nhẹ nhàng gõ xuống dưới một cái, rộp rộp một tiếng một mảnh vỏ trứng rơi xuống, sau đó liền bị chụp lại rồi kéo vào bên trong vỏ trứng.

"Rắc rắc, rắc rắc, rắc rắc..."

"Rộp rộp, rộp rộp, rộp rộp..."

Âm thanh lại tiếp tục vang lên, sau một lát cánh tay kia lại thò ra đập vỡ một mảnh vỏ trứng rớt xuống dưới.

- Chẳng lẽ nó đang..

Lam Tiêu bước nhanh về phía trước rồi nhìn vào bên trong vòng bảo hộ ngăn cách.

Lúc này vỏ trứng đã không còn quá nhiều nên có thể mở hồ nhìn thấy bên trong là một sinh vật trắng nõn, sau đó âm thanh "rộp rộp, rộp rộp" liên tục vang lên.

- Năng lượng sinh mệnh đang giảm xuống, đang giảm với tốc độ rất nhanh. Bây giờ chỉ còn ở mức hồn thú cấp vạn năm.

Nam Trùng đột nhiên nói ra.

- Há?

Lam Tiêu kinh ngạc nhìn về phía nàng còn Nam Trùng vẫn luôn nhìn vào màn hình và nói,

- Đang tiếp tục giảm, tốc độ giảm xuống lại nhanh hơn nữa.

"Rộp rộp!" Cánh tay nhỏ bé lại vươn ra, tiếp tục đập vỡ vỏ trứng ở bên dưới.

"Rộp rộp, rộp rộp, rộp rộp!"

- Chỉ còn đạt đến chấn động của năng lượng sinh mệnh hồn thú cấp nghìn năm thôi.

Giọng nói của Nam Trùng lúc này đã có chút vội vã.

Lam Tiêu thở thật sâu, nhanh chóng quyết định rồi nói:

- Mở vòng bảo hộ ra.

Chỉ khi mở ra tầng năng lượng của vòng bảo hộ mới có thể quan sát kỹ càng hơn.

Vòng bảo hộ mở ra làm lộ quả trứng bên trong, không có xuất hiện năng lượng gì mà nương theo bàn tay nhỏ bé kia liên tục đập vỡ vỏ trứng thì cuối cùng cũng lộ ra hình dáng.

Hình dáng như thế nào đây?

Khi Lam Tiêu nhìn thấy nó thì lập tức bị bộ dáng bên ngoài của nó hấp dẫn. Hẳn có thể hoàn toàn khẳng định từ lúc hấn sinh ra đến nay chưa từng thấy qua đứa trẻ nào xinh đẹp dễ thương như vậy, quả thật không ngờ lại là một đứa trẻ loài người, một quả trứng nở ra đứa trẻ loài người.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đây chỉ là một đứa trẻ bình thường?

Đứa bé trắng nõn nà, làn da bóng loáng mịn màng giống như thạch đông lạnh vậy, gần như có thể nhìn thấy những mạch máu dưới làn da.

Đôi mắt đang nhắm lại của nó có hàng lông mi thật dài như người trưởng thành còn mái tóc thì có màu đen. Hai cái tay bé nhỏ liên tục nhặt vỏ trứng bỏ vào miệng nhai "lộp rộp".

Nó có một hàm răng sữa trắng tinh như bao đứa trẻ khác nhưng có đứa bé nào mới sinh lại có hàm răng trắng tinh và đều tăm tắp như nó sao?

Lần đầu tiên Lam Tiêu chạm vào bề mặt quả trứng thì cảm nhận được một chút ẩm áp, trừ cảm giác đó ra thì chẳng còn gì nữa, giống như kiểu bên trong không hề có chút năng lượng nào.

- Trời ạ! Năng lượng sinh mệnh chỉ còn đạt ngưỡng hồn thú trăm năm, phải làm sao bây giờ?

Nam Trùng nhìn Lam Tiêu rồi vội vàng hỏi.

Lam Tiêu cười khỏ nói:

- Còn làm cái gì bây giờ? Đúng là chuyện lạ hiếm có mà, tiếp tục quan sát thôi. Bên trong quả trứng lại có một đứa trẻ, một quả trứng nở ra trẻ con, năng có dám tin không?

Một nhân viên nghiên cứu khác đang ở bên cạnh nói:

- Lão đại, đây liệu có phải là hồn thú mười vạn năm trùng hay không?

Lam Tiêu vốn tính há miệng nói gì đó thì Nam Trùng lại tiếp tục báo cáo:

- Mười năm, năng lượng sinh mệnh chỉ còn ở mức hồn thú mười năm.

Lam Tiêu cười khỏ nói:

- Dựa theo ghi chép của Liên bang về cổ hồn thú và tư liệu về hồn thú thần cấp của chúng ta đều nói rằng hồn thú sau khi trùng tu ít nhất sẽ giữ lại năng lượng ở mức trăm năm nhưng vẫn giữ lại toàn bộ kí ức trước đó, tuyệt đối sẽ không biến thành một đứa bé sơ sinh mặc cho người ta chém giết. Bình thường chúng đều biến hình thành trẻ em, hơn nữa chúng còn có năng lực tự vệ ở một mức nào đó.

"Rốp rốp" âm thanh lại vang lên, nó vẫn ăn tiếp!

- Chúng ta tách lấy một mảnh vỏ trứng để đem về nghiên cứu. Nam Trùng, nàng hãy ôm đứa bé này ra, chúng ta nên giữ lại có vỏ trứng này để chứng minh cho thành quả cuộc khóa thí lần này.

Lam Tiêu nhìn Nam Trùng nói.

Nam Trùng bây giờ mới đi đến, khi nàng nhìn thấy đứa bé ở bên trong vỏ trứng thì ánh mắt cũng dán vào đó gỡ không ra luôn rồi.

Trắng nõn phấn hồng, gương mặt nhỏ nhắn mịn màng có chút mập mạp, trên mặt còn có hai cái má lúm đồng tiền.

Đúng là đáng yêu quá đi, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Lập tức trong lòng nàng tràn ngập tình thương của người mẹ dành cho con, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng.

Sợ làm đau đứa bé nên nàng rất từ tốn, chậm rãi ôm đứa bé ra từ trong cái vỏ trứng đã vỡ kia. Nó không có nặng lắm chỉ cỡ ba, bốn ký thôi nhưng cả người lại mềm mại và ẩm áp, còn mang theo một mùi thơm nhàn nhạt.

Nam Trùng cẩn thận từng chút một ôm nó vào lòng, nhin không được mà nói một cách dịu dàng:

- Nó thật xinh đẹp!

Đội viên khác cũng đều thấy cả, cái này còn phải nói sao? Đứa bé này đúng thật là xinh đẹp, quá là dễ thương đi.

Cùng lúc đó đứa bé đã nhai xong miếng vỏ trứng trên tay, lại bắt đầu mò mẫm xung quanh nhưng không tìm thấy gì.

"Oa, oa..." Nó liền khóc ầm lên, tiếng khóc truyền khắp trong khoang phi thuyền.

Nam Trùng còn chưa kết hôn huống chi là có con nên gặp tình huống này cũng luống cuống tay chân rồi còn những người khác thì đều cảm thấy bối rối không biết làm sao.

Lam Tiêu vốn đang muốn mang cái vỏ trứng đi cũng dừng lại hỏi:

- Sao nó lại khóc?

Nam Trùng có trả lời chút vội vàng:

- Ta cũng đâu có làm gì nó đâu? A! Là vỏ trứng, chắc là nó vẫn còn muốn ăn vỏ trứng, lấy lại đây cho nó nhanh nào.

Vừa nói nàng vừa ôm đứa bé đi đến bên cạnh Lam Tiêu, khi tay đứa bé vừa chạm vào vỏ trứng thì lập tức xoay cổ tay bẻ một miếng vỏ trứng rồi bỏ vào

trong miệng nhai "rộp rộp", quả nhiên là không khóc nữa.

- Người lấy đồ ăn của nó đi, nó có thể không khóc sao?

Nam Trùng có chút đau lòng nói.

- Cái này... nhưng chúng ta còn phải nghiên cứu nữa.

Nam Tiêu nói một cách bất đắc dĩ.

Nam Trùng cũng có chút do dự, nàng biết tầm trọng của việc nghiên cứu, quả trứng này nở ra trẻ em đúng là vô cùng kì dị, nhất là nó từng phát ra năng lượng sinh mệnh vô cùng khổng lồ.

Lam Tiêu luôn là một người quyết đoán, suy nghĩ một chút rồi quyết định:

- Kiểm tra thân thể của đứa bé này, để cho nó tiếp tục ăn, sau khi nó ăn xong thì chúng ta lấy một mảnh về để nghiên cứu.

- Vâng!

Trên phi cơ trình sát có đủ loại dụng cụ và máy móc để nghiên cứu, nhất là phương diện kiểm tra sinh mệnh lại càng đầy đủ hơn, không kém hơn ở trong phòng thí nghiệm chút nào.

Đứa bé ăn vỏ trứng có vẻ rất ngon miệng, đến lúc này nó đã ăn hơn một nửa vỏ trứng rồi còn quá trình kiểm tra sinh mệnh trên cơ bản cũng đã hoàn thành.

Khi Lam Tiêu, Nam Trùng và các nhân viên nghiên cứu khác nhìn thấy số liệu của cuộc kiểm tra thì tất cả đều trở nên ngạc nhiên.

Không phải vì những số liệu này có gì bất thường mà bởi vì những số liệu này quá bình thường, không khác gì với những người bình thường.

Trẻ sơ sinh có số liệu thể nào thì đó cũng chính là số liệu của nó, hơn nữa số liệu cơ bản đều nằm ở mức trung bình. Năng lượng sinh mệnh cũng giống như những trẻ sơ sinh khác, cũng không kiểm tra thấy chút khí tức của hồn thú nào. Nhưng đứa nhỏ này lại rất kiên cường, khi lấy máu đi xét nghiệm cũng không khóc tiếng nào mà chỉ nhu mày một chút sau đó lại tiếp tục công cuộc ăn vỏ trứng.

- Thật sự chỉ là một đứa trẻ bình thường sao?

Dù thế nào thì Lam Tiêu vẫn không thể tin được, không chỉ riêng hắn mà tất cả mọi người trong đội nghiên cứu đều như vậy.

Một quả trứng được phát hiện bên dưới lớp băng đã tồn tại từ lâu ở Cực Bắc Chi Địa, sau đó lại nở ra trẻ con mà có thể bình thường sao? Cái chỉ số của trẻ sơ sinh bình thường sẽ có một vài cái hơi cao hoặc hơi thấp nhưng còn nó thì sao, hoàn toàn bình thường không cao cũng chẳng thấp.

Tổng hợp sau tất cả thì đây là một đứa bé bình thường, một đứa bé loài người.

"Rộp rộp, rộp rộp, rộp rộp!" Đứa bé vẫn hồn nhiên ăn vỏ trứng như không có chuyện gì xảy ra.

- Làm sao bây giờ?

Nam Trùng nhìn Lam Tiêu hỏi.

Lam Tiêu lúc này cũng có cảm giác như đang nằm mơ, vốn dĩ bao gồm cả hắn đều nghĩ lần này sẽ là một phát hiện quý báu, thậm chí sẽ là một đại công, đối với việc nghiên cứu cổ hồn thú có tác dụng vô cùng to lớn. Nhưng bây giờ xuất hiện tình huống như thế này cũng có nghĩa là bọn hắn có thể sẽ rơi vào tình trạng rất là rắc rối.

- Lão đại, chỉ sợ còn có một vài vấn đề nữa.

Một nghiên cứu viên tên Trần Vĩ cười khổ nói,

- Cách đây không lâu Liên bang đã từng xử lí rất nghiêm vụ án bịa đặt các nghiên cứu khoa học, lần này cho dù chúng ta có một trăm cái miệng cũng không giải thích được.

Bịa đặt nghiên cứu khoa học là một trong những tội nặng nhất ở Liên bang. Lý do rất đơn giản, những nghiên cứu khoa học giả đó có thể dẫn đến tai nạn hủy diệt cho Liên bang hay toàn bộ nhân loại. Căn cứ vào mức độ nghiêm trọng mà sẽ có hình thức xử phạt khác nhau, mức cao nhất là sẽ bị tử hình. Đây cũng chính là lời nhắc nhở cho các nhà nghiên cứu rằng đừng vì mức ban thưởng hậu hĩnh mà làm bừa, khi chưa chắc chắn về thành quả nghiên cứu của bản thân thì đừng có đại dốt mà công bố nếu không sẽ bị xử tội, như thế thì rất là phiền phức.

Một nghiên cứu viên khác tên là Lý Đình Âm nói:

- Chắc không đến mức đó đâu, không phải chúng ta vẫn còn vỏ trứng hay sao?

Trần Vĩ cười khổ nói:

- Có lẽ đó cũng chính là hi vọng duy nhất, mong có thể phát hiện điều gì đó đặc biệt từ vỏ trứng này. Nếu không thì...

Lam Tiêu hiểu rõ ý của hắn, nếu không tìm ra được điều gì thì phát hiện ngày hôm nay sẽ là một chuyện không vui.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Biến mất không còn một dấu vết ?

Dịch: Đức Thành

"Oa oa, oa oa, oa oa!" Tiếng khóc ầm ĩ vang lên trong buồng máy bay. Thật sự là vắng trời luôn, cả tai nghe cách âm mà cũng không thể ngăn được.

Lúc mới bắt đầu thì Lam Tiêu định giữ lại một phần ba chỗ vỏ trứng đó, thế nhưng đứa bé kia lại khóc không ngừng, tới khản cả giọng mà vẫn khóc, Nam Trùng thật sự là không nỡ nhìn nó khóc như vậy nên mỗi lần nó khóc lại lấy một ít vỏ trứng cho nó ăn, kể cũng lạ, chỉ cần được ăn vỏ trứng là nó lại ngừng khóc.

Khi giữ lại một phần năm vỏ trứng thì hắn lại bắt đầu khóc. Tiếng khóc to rõ như âm cao của ca sĩ vậy.

Một phần sáu, một phần bảy, một phần tám,..., một phần mười!

Cuối cùng, cái vỏ trứng chỉ còn lại được có một phần mười, đây là ranh giới cuối cùng. Vì việc này không phải chỉ mình Lam Tiêu có thể quyết định. Cho nên hắn cũng chỉ còn cách đặt cái tâm của mình xuống mà không thể cho đứa nhỏ ăn hết.

Nam Trùng cũng hiểu được quyết định của hắn, dù sao thì bọn hắn cũng phải làm nghiên cứu khoa học. Tuy nàng vẫn thường xuyên dùng đôi mắt ngăn nước mà nhìn Lam Tiêu nhưng cũng không dám bảo hắn cho đứa nhỏ ăn nốt chỗ vỏ trứng kia.

Ban đầu ai cũng nghĩ rằng đứa nhỏ này khóc một một lúc là dừng. Nhưng mà ai biết hắn lại có thiên phú dị bẩm về khóc tới vậy. Hắn khóc tới khản cả giọng mà cũng không chịu ngừng, hắn khóc liên tới ba ngày ba đêm.

Mà ba ngày thời gian đó thì máy bay trinh sát cũng đã hoàn thành nhiệm vụ quét hết vùng cực bắc, nhưng cả đội khảo sát khoa đều vô cùng mệt mỏi. Không ai có thể nghỉ ngơi gì được khi đứa nhỏ khóc như vậy, cho dù là mình tương hay ngủ thì cũng đừng nghĩ.

Tuy máy bay trinh sát cũng có phòng nghỉ nhưng ngay cả cửa kim loại của phòng nghỉ cũng chẳng có tác dụng gì với tiếng khóc của đứa nhỏ này. cho nên khi máy bay về tới đầu vùng cực bắc thì tất cả mọi người cũng đã mệt mỏi rã rời.

Trong đầu Nam Trùng giờ chỉ còn tiếng khóc của đứa nhỏ này, mấy ngày nay nàng vẫn chăm sóc nó, nhưng nó thì nước cũng chẳng uống, cũng không chịu ăn bất cứ thứ gì mà chỉ khóc. Ba ngày nay Nam Trùng đã thật sự mệt mỏi tới cực độ nhưng lại không có biện pháp gì.

"Mang hắn vào vòng phòng hộ rồi người cũng đi ngủ một lát đi, vòng phòng hộ sẽ cách âm được một chút, hơn nữa trong đây cũng an toàn, hắn cũng không chạy ra được." Lam Tiêu thấy sắc mặt Nam Trùng uể oải tới mức tái nhợt thì đau lòng mà nói.

"Ừm" Thật sự là Nam Trùng cũng chịu không nổi nữa rồi.

Đúng thật là vòng phòng hộ vẫn có thể ngăn cách tiếng khóc này một chút. tiếng khóc giảm một chút thì tất cả mọi người đều có cảm giác nhẹ nhõm hơn hẳn, trừ người điều khiển thì tất cả những người khác đều tranh thủ đi ngủ một chút.

Mấy ngày nay thật sự là quá mệt mỏi, hơn nữa mọi người cũng đã hoàn thành nhiệm vụ nên tâm tình cũng có thể buông lỏng một chút, nên tất cả đều rất rất dễ dàng ngủ say.

"Oa oa oa..." Đứa nhỏ vẫn tiếp tục khóc, trong đôi mắt đẹp tràn ngập sự ủy khuất.

Mảnh vỏ trứng chỉ còn lại một phần mười kia cũng được đặt trong một vòng phòng hộ khác, trong vòng phòng hộ có thể ngăn cách không khí, nó dùng chân không và nhiệt độ thấp để bảo tồn nên có thể bảo đảm phẩm chất của nó sẽ không bị cải biến.

Muốn mình tương trong tiếng khóc thật sự là rất khó, hơn nữa còn có khả năng tẩu hỏa nhập ma nên bọn hắn đều lựa chọn ngủ. Ngủ rất say, trong máy bay cũng dần dần an tĩnh, chỉ có tiếng khóc là vẫn to rõ như vậy.

Sau khi máy bay ra khỏi Cực Bắc thì lập tức bay vút đến độ cao vạn mét, dựa theo cái tốc độ này thì chỉ cần bảy, tám giờ nữa là bọn họ có thể phản hồi sân bay.

Người điều khiển ngập một cái, hần cũng luôn bị tiếng khóc quấy rối a, cũng là một mối không chịu được. Sau khi kiểm tra kĩ các hệ thống thì hần cũng khép kín hai mắt, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Tiếng hít thở trong máy bay dần trở nên nhẹ nhàng, đương nhiên cái tiếng khóc inh ỏi kia vẫn là ngoại lệ. Mà một phần mười vỏ trứng còn lại kia đang lóe lên kim vẫn như ẩn như hiện, lúc này cũng không ai biết là nhịp điệu loé sáng của hào quang trên vỏ trứng kia là dao động theo tiếng khóc của đứa nhỏ. Mỗi Khi tiếng khóc to rõ thì những đường vân màu vàng, bạc đó sẽ trở nên sáng chói, mà Khi tiếng khóc yếu bớt thì hào quang đó sẽ thu lại.

Thời gian dần trôi qua, vỏ trứng kia lóe sáng theo tiếng khóc đã dần dần trong suốt, mà ở mặt ngoài vỏ trứng đã xuất hiện một ít vết rách, vừa mới bắt đầu thì nó rất nhỏ nhưng càng ngày vết rách càng lan quanh vỏ trứng.

"Đình"...một tiếng giòn vang, vỏ trứng tan vỡ, nhưng nó không vỡ thành từng khối mà vỡ thành một mảnh bột mịn rồi biến thành một luồng sáng.

Luồng sáng màu kim ngân đó chui ra khỏi vòng phòng hộ một cách dễ dàng rồi lại chui vào vòng phòng hộ của đứa bé. Khi nó tràn vào miệng đứa bé thì rốt cuộc tiếng khóc cũng ngừng lại.

Cả khoang rốt cuộc cũng đã yên tĩnh lại. Sau khi đứa bé được hai màu kim ngân đó tràn vào miệng thì cuối cùng cũng ngủ thật say.

Không biết qua bao lâu...

"Ô...ô...n...g, ô...ô...n...g, ô...ô...n...g!" âm thanh trầm thẳm vang lên trong buồng máy bay làm mọi người tỉnh lại từ giấc ngủ say.

"A..., một giấc ngủ thật thoải mái a! Đây là nhắc nhở bắt đầu hạ thấp sao? Chẳng lẽ chúng ta đã về tới nơi rồi?" Nam Trùng mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, nằng có chút kinh ngạc mà nhìn về phía tín hiệu nhắc nhở trên lối vào cabin.

Người điều khiển đã tỉnh lại trước một lúc, hần cười nói: "Đúng vậy, đã tới rồi. Đang đang trong quá trình giảm độ cao."

Nam Trùng đột nhiên cảm thấy có gì đó khác lạ, nằng theo bản năng mà nhìn về phía đài thí nghiệm.

Đứa nhỏ đã rúc vào một chỗ mà ngủ ngon lành, nhìn qua có chút cô độc.

Nam Trùng theo bản năng liền nghĩ đến cha mẹ hần, các người ở nơi nào vậy? Bọn hần cũng nhất định sẽ rất nhớ đứa nhỏ này a.

"Ồ!" Nằng đột nhiên nghĩ ra được thứ không đúng là cái gì rồi, đứa nhỏ này đúng là đã ngưng khóc rồi?

Nam Trùng vội vàng đứng lên mà đi tới bên người đứa bé, bộ ngực nhỏ đang phập phồng nhẹ, khuôn mặt trắng nõn còn thỉnh thoảng hiện ra nét cười ngọt ngào.

Đây đúng là đang ngủ a? Nam Trùng t nhẹ nhàng thở ra.

"A..., tới nơi nhanh vậy sao?" Lam Tiêu đuổi lưng một cái rồi đứng dậy.

"Lam Tiêu, người mau tới, hần ngừng khóc rồi này. Khi hần không khóc thật sự là trông rất đáng yêu a!" Nam Trùng vui ra mặt.

"Ngừng khóc? Đúng a. Nếu không chúng ta cũng ngủ không lâu như vậy." Vừa nói hần vừa theo bản năng mà quay đầu nhìn về phía bên kia, sau đó ánh mắt của hần liền ngốc trệ.

"Vỏ trứng? Vỏ trứng đâu?" Hần đột nhiên quay người lại, hoảng hốt mà nhìn Nam Trùng.

"A?" Nam Trùng sững sốt một chút, lúc này nằng mới nhìn về phía chứa vỏ trứng, đúng vậy, nó biến mất không một dấu vết luôn rồi.

"Không phải ta, ta không có làm gì a!" Nam Trùng vội vàng giải thích.

Lúc này mấy người khác cũng đã tỉnh lại, nghe thấy Lam Tiêu hô thất thanh như vậy nên cũng vội vàng xúm lại.

Lam Tiêu khoát tay với Nam Trùng, "Đừng hoảng hốt. Người nói không làm thì chắc chắn sẽ là không làm, ta tin người. Khi mở vòng phòng hộ là nó sẽ ghi chép lại. Chúng ta tra một chút xem nó có bị mờ ra không."

Lúc này Nam Trùng mới nhẹ nhàng thở ra, đúng a! Khi mở vòng phòng hộ ra là nó sẽ ghi lại, thậm chí là mật mã mà mỗi người bọn hần mở đều khác nhau. Có điều, nằng rất hài lòng về việc Lam Tiêu tin tưởng mình như vậy, nên nằng cũng theo bản năng mà buông lỏng rất nhiều. Thế nhưng cái vỏ trứng đâu?

Và hệ thống rất nhanh nói cho bọn hần đáp án.

Khi nhìn thấy kết quả thì tất cả mọi người cùng ngẩn ra nhìn nhau, sau đó lại tập trung mà nhìn Lam Tiêu, mà Lam Tiêu cũng chẳng còn cách nào ngoài làm một bộ mặt cười khổ, "Các người đừng nhìn ta, ta cũng không biết gì a. Cái này đúng thật là chết cũng không có bằng chứng mà, sao nó lại biến mất không một dấu vết như vậy được chứ

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Lam Hiên Vũ

Dịch: Đức Thành

Đúng vậy, vô trứng biến mất, hơn nữa còn biến mất mà không có bất cứ dấu vết gì. Cái này có nghĩa là gì? Có nghĩa là bọn hắn sẽ không có cách nào báo cáo lại chuyện này, trừ khi là có thể tìm được thứ gì đó khác thường trên người đứa bé này, Nếu không thì nhất định ủy ban sở nghiên cứu sẽ bắt bọn hắn phải tìm được chứng cứ để chứng minh thu hoạch của mình.

Hoặc nếu không thì chỉ còn cách...

"Không được, không thể giải phẫu khám nghiệm." Nam Trùng cảm thấy bầu không khí xung quanh có chút áp lực thì đột nhiên nhảy ngang ra mà chặn trước vòng phòng hộ.

Trên máy bay trinh sát đã có các loại thiết bị khám nghiệm tốt nhất rồi, nếu như còn muốn nghiên cứu vào sâu hơn nữa thì chỉ còn cách giải phẫu khám nghiệm. Thế nhưng giải phẫu khám nghiệm sẽ như thế nào thì không cần nói cũng biết.

"Người đang nghĩ cái gì đấy." Lam Tiêu tức giận: "Coi như chúng ta có muốn khám nghiệm cũng chẳng thể làm như vậy. Đây là một mạng người chứ không phải thi thể. Người nghĩ đâu ra giải phẫu khám nghiệm vậy hả."

Những người khác cũng có chút nhăn nhó mặt mũi mà nhìn Nam Trùng, lúc này nàng mới ý thức được là mình đã nói sai, nàng chặn lại nói: "Thật có lỗi, xin lỗi mọi người, ý của ta không phải như vậy, chỉ là ta cảm thấy đứa bé này thật sự rất đáng thương."

Trần Vĩ cười khổ nói: "Lão Đại, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?" Tất cả mọi người đều nghĩ rằng đã lập được một công lớn, nhưng giờ thì công lao gì cũng chẳng còn nên tâm tình của mọi người sẽ không thể tốt được.

Lam Tiêu than nhẹ một tiếng, "Chấp nhận không có công lao gì thôi, sau này chúng ta lại tiếp tục cố gắng. Sau khi trở về thì chúng ta kiểm tra đứa nhỏ này một lần nữa, nếu còn không có kết quả thì chỉ còn trách vận khí của chúng ta quá kém mà thôi. Còn về phần hắn..."

"Ta sẽ nuôi hắn." Nam Trùng không chút do dự mà nói. Không biết vì cái gì mà từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy đứa bé này thì đã cực kì yêu thích hắn. Nàng cảm thấy cho dù như thế nào mình cũng vẫn muốn che chở cho đứa bé này, chăm sóc hắn thật tốt.

Lam Tiêu cười nói: "Rồi người sẽ thành người chưa lập gia đình mà đã có con a!"

Nam Trùng đỏ mặt lên, nàng có chút quật cường mà nói: "Vậy thì sao chứ, hắn đã không có mẹ thì ta sẽ làm mẹ của hắn."

Lam Tiêu chăm chú nhìn nàng, trong ánh mắt mang theo vài phần thương cảm, "Ta nói người ngốc người còn không nhận."

Nam Trùng cảm tức nhìn hắn, "Người đừng có nói ta như vậy nữa."

Lam Tiêu bước tới, hắn rất tự nhiên mà khoác vai nàng, ôm lấy nàng vào ngực mình, "Ý của ta là đứa bé này là do chúng ta cùng phát hiện nên chúng ta đều phải có trách nhiệm với nó. Hơn nữa, ta tin tưởng đứa nhỏ chui ra từ trứng này nhất định có một ngày nó sẽ bày ra được mặt khác thường của mình. Nhưng ý cuối cùng của ta là, hắn không chỉ là cần một người mẹ mà còn cần cả một người cha. Cho nên chỉ cần người gả cho ta sau đó lại công bố chúng ta đã có đứa bé, như vậy thì chỉ đơn giản là là chưa kết hôn mà có con, chứ không phải là chưa có gia đình mà có con, cùng lắm là xem như lên xe trước sau đó mua vé bổ sung."

Nam Trùng ngẩn người, sau đó trong lòng nàng sinh ra một loại tâm tình hết sức phức tạp, rõ ràng là mình đang cảm động vì lời nói này của hắn a. Nhưng chẳng hiểu sao lại muốn đánh tên này nữa.

"Ha ha ha ha!" Mấy người khác không hên mà cùng cười lớn, bọn hắn từ trước tới giờ vẫn luôn đoàn kết, có lẽ là vì trên người Lam Tiêu có một loại魔力 gì đó có thể làm cho người bên cạnh luôn tin tưởng hắn, hoặc là... vì chính tình thương này đây a.

Lam Tiêu nghiêm mặt nói với đồng bạn xung quanh: "Lần này thật sự là xin lỗi mọi người. Nếu như tương lai có một ngày trên người đứa bé này thật sự xuất hiện thứ gì đó thì tất cả công lao phát hiện nhất định sẽ là của chúng."

Lý Đình Âm nhún vai: "Thiếu một phần công lao cũng chẳng đáng gì, ta chỉ đang nghĩ là các người đã nuôi hắn thì cũng nên đặt cho hắn một cái tên rồi chứ hả?"

"Tên sao?"

Nam Trùng ngẩn ngơ, thật sự là nàng chưa chuẩn bị một chút tâm lý nào để làm mẹ nào a.

Lam Tiêu nói: "Hay là gọi Lam Trùng đi?"

Bây giờ Nam Trùng mới kịp phản ứng, nàng trừng mắt nhìn hắn mà nói: "Rõ ràng là ta nhận nuôi hắn trước, tại sao lại không gọi hắn là Nam Tiêu. Con cũng không nhất thiết phải theo họ cha mà"

"Từ từ, bình tĩnh chút! Lão Đại, Nam Trùng. Các ngươi có cảm thấy cái này có chút loạn không? Tên các ngươi đều là hai chữ, nếu cứ đơn giản mà dùng hai chữ của các ngươi mà đặt tên cho hắn thì tên một nhà các ngươi cũng quá giống nhau rồi, còn phân biệt làm sao nữa?." Trần Vĩ có chút buồn cười mà nói.

Lam Tiêu lập tức nói: "Như vậy tốt rồi, để cho hắn dùng họ ta, còn tên ngươi đặt?"

Nam Trùng mân mê cặp môi đỏ mọng: "sao không phải ngược lại chứ?"

Lam Tiêu cười híp mắt: "Bởi vì họ Lam rất dễ nghe a. Ngươi không thấy vậy sao? Lúc chúng ta mới gặp nhau ngươi còn nói với ta là họ Lam rất hay."

"Sắp tới sân bay rồi, mọi người quay về vị trí đi " âm thanh của Người điều khiển truyền đến.

....

Ba ngày sau. Sở nghiên cứu hồn thú kỳ viễn cổ.

"Tất cả đều bình thường. Chúng ta đã phân tích rất nhiều số liệu, kể cả phân tích tế bào cũng rất bình thường. Thứ duy nhất có chút khác lạ là gien của hắn. Từ hệ thống gien gia phả mà xét thì đúng là nhân loại. Nhưng có điều, gien của hắn có vài điểm không rõ ràng, thậm chí có thể nói là nó rất phức tạp. Dùng tất cả thiết bị của chúng ta cũng không thể phân tích rõ ràng. Chẳng qua tình huống này cũng đã có một số trường hợp xảy ra rồi, và nó cũng chẳng có ý nghĩa gì cả" Trần Vĩ báo lại kết quả kiểm tra cho Lam Tiêu.

Trở về đã ba ngày rồi nhưng đứa nhỏ cũng không có lại khóc lóc gì nữa, khi kiểm tra thân thể thì hắn cũng rất yên tĩnh. Hơn nữa, đa số thời gian bây giờ hắn đều cười.

Mà trên người đứa nhỏ này lại có một lực lôi kéo cực kì lạ, sau khi vào sở nghiên cứu thì rất nhanh hắn đã trở thành đứa con cưng của toàn bộ sở nghiên cứu.

Về phần lai lịch của hắn, vì không muốn bị uỷ ban giám sát tìm tới tận cửa nên Lam Tiêu tuyên bố hắn là con của mình cùng Nam Trùng.

Mà tên đứa nhỏ cũng đã được đặt hắn gọi là: Lam Hiên Vũ. Nam Trùng nói đây là khí vũ hiên ngang.

Vì cho đứa nhỏ một cái thân phận hợp pháp nên một tháng sau Lam Tiêu và Nam Trùng đã thành hôn, mà bọn hắn cũng thật sự tuyên bố với mọi người rằng mình lên xe trước sau đó mới mua vé bổ sung. Lam Hiên Vũ cũng chính thức đã có chứng minh thân phận thuộc về mình. Cha: Lam Tiêu, mẹ: Nam Trùng.

Cũng không có ai biết cái này có nghĩa là gì, nhưng Lam Tiêu là người duy nhất luôn chờ mong, thứ hắn chờ chính là sáu năm sau, Khi đứa bé này sáu tuổi,dưới nghi thức giác tỉnh vũ hồn thì nó sẽ có vũ hồn gì.

Tại Đẩu La Đại Lục cùng những hành tinh mà liên bang tìm được kia, trừ hai hành tinh của hồn thú thì ở những hành tinh còn lại, tất cả trẻ nhỏ khi tới sáu tuổi đều sẽ được thức tỉnh vũ hồn của mình.

Mà một đứa nhỏ được sinh ra từ trứng thì sẽ có vũ hồn là gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sáu năm sau

Dịch giả: Đức Thành

Sáu năm sau. Hành tinh Thiên Đẩu.

Một mái tóc dài màu bạc xoắn sau lưng như thác nước, chúng cứ như vậy mà xoắn xuống sàn nhà, tản ra vàng sáng bạc nhẹ nhàng.

"Na Na, sao lại ngồi ngẩn ra như vậy rồi?" Một âm thanh dễ nghe vang lên, Vân Diễm vừa mới đẩy cửa vào đã thấy nàng như vậy thì tức giận mà nói.

Nàng vào viện nghiên cứu đã được ba năm. Khi vừa mới tới đây thì nàng đã được phân tới đây để ghi chép lại tất cả mọi thứ phát sinh của người thiếu nữ trước mặt này.

Mà ở trước mặt nàng, cô gái được nàng gọi là Na Na này, tới hiện tại đã ở viện nghiên cứu được sáu năm rồi, nói chính xác hơn là nàng đã thức tỉnh được sáu năm rồi.

Căn cứ vào tư liệu thì sáu năm trước, nàng được cứu ra từ băng tuyết, có thể nói nàng là người đứng đầu trong lịch sử thí nghiệm tuyết tan sống lại của liên bang, bởi vì thời gian nàng bị đóng băng ít nhất cũng ngoài ngàn năm.

Cái này vốn là một nghiên cứu vô cùng có giá trị, thế nhưng cô gái được cứu ra khỏi băng tuyết này lại không nhớ được bất cứ thứ gì. Nàng chỉ mơ hồ nhớ được mình tên là Na Na.

Mà trong ba năm nay, Văn Diễm quan sát nàng cũng không thấy nàng có gì không bình thường. Còn căn cứ theo số liệu báo cáo của viện nghiên cứu thì cũng chỉ là có tổ chất thân thể vượt xa người thường, hơn nữa khi nàng gặp công kích thì cơ thể sẽ tự động phản ứng chứ cũng chẳng còn gì khác lạ. Thậm chí viện nghiên cứu còn không có cách nào phán đoán nàng có phải là hồn sư hay không, bởi vì trên người nàng thì một tia hồn lực cũng không thấy.

Không có hồn lực thì dù tổ chất thân thể có tốt thì cũng hơn người thường được bao nhiêu đây? Hiện tại cơ giáp và chiến hạm cũng đã tràn ngập ra, tuy sức chiến đấu cá nhân vẫn được coi trọng nhưng cũng đã bị khoa học kỹ thuật kéo ra một khoảng cách lớn rồi.

"Người tới rồi sao?" Na Na xoay người lại mà mỉm cười với Văn Diễm.

Tuy rằng mỗi lần bước vào thì Văn Diễm cũng đã chuẩn bị tâm lý nhưng mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của Na Na thì cũng không nhịn được mà ngẩn người ra. Na Na thật sự là rất đẹp, đẹp đến mức những cô gái khác không thể sinh ra nổi tâm tư đố kỵ nữa. Hơn nữa, dường như tuổi của nàng cũng đã bị đóng lại luôn rồi, nhìn vào ảnh nàng sáu năm trước mà so với bây giờ thì có tìm tới mồn mắt cũng chẳng thấy nổi một chút khác biệt. Chỉ có điều làn da nàng lại cứng cõi tới mức quỷ dị. Nếu không làm nàng bị thương thì không có bất kỳ dụng cụ nào có thể rút máu nàng mà khám nghiệm. Cho nên tới bây giờ việc nghiên cứu về nàng vẫn là một vấn đề cực lớn.

"Hôm nay là ngày quan trọng của người đây!" Văn Diễm bước tới bên người nàng, vừa kéo vuốt mái tóc dài của nàng vừa cười: "Thật sự là ta không dám ở cùng người quá lâu, nếu không thì giới tính của ta sẽ bị người bẻ cong luôn mất."

Giờ đây Na Na đã không còn ngây ngốc vô tri như lúc mới thức tỉnh nữa rồi, sáu năm, nàng cũng đã học được rất nhiều tri thức hiện đại. Mà năng lực học tập của nàng cũng rất mạnh, hiện tại nếu như nàng không nói thì không ai có thể biết nàng là người đã bị đóng băng lâu như vậy.

"Vậy là không được đâu nha, vì ta thích nam nhân." Na Na cười nói, "Hôm nay là ngày gì mà lại quan trọng với ta?"

Văn Diễm nói: "Không phải người đã xem qua luật pháp của liên bang rồi sao? Dựa theo quy định thì hể là người không rõ thân phận sau khi trải qua sáu năm khảo sát đảm bảo không có nguy hiểm là sẽ được công nhận thân phận tạm thời. Sau đó lại tiến hành tiếp một đợt khảo sát trong mười năm nữa, nếu như vẫn bình thường là sẽ được liên bang công nhận thân phận chính thức. Nói cách khác thì chỉ cần người hoàn thành thủ tục là từ hôm nay trở đi người sẽ được công nhận là công dân tạm thời của liên bang."

"Liên bang, công dân tạm thời?" ánh mắt của Na Na đột nhiên trở nên mơ hồ, không biết vì cái gì, trong nháy mắt này có vẻ như nàng đã nhớ ra được một chút gì đó, thế nhưng cũng chỉ là một tia bóng dáng.

...

"Đường Nhạc, xét thấy thời gian sáu năm vừa qua người có biểu hiện bình thường, được Nhạc Khanh Linh đứng ra bảo đảm. Hôm trao tặng người thân phận công dân tạm thời. Công dân tạm thời sẽ được hưởng đãi ngộ gần như ngang bằng với công dân chính thức. Điểm khác là người sẽ không thể theo di dân vào vũ trụ, không thể mua hồn linh từ bậc cấp trở lên, mười năm tới người cần phải nghiêm khắc tuân theo luật pháp, nếu mười năm sau vẫn bình thường như trước thì sẽ được cộng nhận là một công dân chính thức."

"bộp!" một con dấu điện tử rơi vào tay Đường Nhạc từ trên màn hình hologram.

Tướng mạo anh tuấn của Đường Nhạc vẫn luôn làm cho người ta phải dòm ngó không thôi. Cô gái chịu trách nhiệm xác nhận thân phận cho hắn đã nhìn chăm chăm vào tên trước mặt này không biết bao nhiêu lần.

"Ha ha ha, tốt rồi, vậy là tốt rồi, rốt cuộc ta đã có đất dụng võ rồi. Sau này người chính là người của ta rồi!" Nhạc Khanh Linh vui sướng mà hoa chân múa tay.

Từ sáu năm trước, khi nàng đem người này về nhà thì nàng mới phát hiện ra mình đã vác về một thứ phiền phức.

Phải biết rằng, khi đó Đường Nhạc là một người không có đồng nào, mà cũng là thân không mảnh vải a! Trừ việc hắn có thể nhớ chắc chắn mình là họ Đường thì chẳng còn nhớ nổi bất cứ thứ gì nữa, ngay cả một ít đồ dùng sinh hoạt hắn cũng không biết nốt.

Nhạc Khanh Linh thậm chí cảm thấy hắn giống như một loài động vật nhìn thấy người đầu tiên sẽ coi là mẹ luôn vậy, hắn cứ một mực đi theo nàng, cho nên nàng mới lấy cái lý do này để dẫn hắn về nhà, vì nàng không dám thừa nhận mình dẫn hắn về chỉ vì hắn đẹp!

Cái tên Đường Nhạc này là nàng nghĩ cho hắn, ít nhất thì cũng có cái tên để mà xưng hô. Đương nhiên nàng đem hắn về nhà cũng đã phải đứng trước những luồng áp lực khổng lồ rồi a! Nàng phải rất vất vả mới có thể giải thích cho cha mẹ. Cuối cùng vẫn là mẹ nàng đánh nhịp mới có thể giữ hắn lại, mà Nhạc Khanh Linh lại cảm thấy nhất định là mẹ thấy người ta đẹp mới quyết định như vậy đây. Chính vì thế nên cha mới có chút khó chịu.

Một đoạn thời gian dài sau đó Nhạc Khanh Linh đã khổ sở tìm kiếm xem có chút tin tức gì về tên Đường Nhạc này không, hầu như nàng đã tìm hết tất cả tư liệu về mình tỉnh nhưng lại chẳng thấy chút gì liên quan tới tên này. Rõ ràng bộ dáng của hắn phải xếp hạng mình tỉnh mới đúng a!

Dù sao thì Đường Nhạc cũng luôn đi theo nàng, nàng đi đến đâu thì hắn theo tới đó. Hơn nữa, Nhạc Khanh Linh phát hiện ra rằng Đường Nhạc có năng lực học tập rất mạnh, mà hắn lúc nào cũng ở cạnh mình như tên bảo tiêu vậy. Cả lúc nàng đi học thì Đường Nhạc cũng đi theo mà nghe. Khi hắn mới tới thì không biết đã hấp dẫn ánh mắt của bao nhiêu người, cho nên nàng không thể không mua lấy cái khẩu trang mà chụp lên mặt tên này.

Sáu năm a! Ngẫm lại thì đó chính là tuổi tác tốt nhất của mình, từ mười chín tuổi đến hai mươi lăm tuổi là độ tuổi đẹp nhất của những cô gái. Tuy hiện giờ tuổi thọ của nhân loại đã có tới hai trăm tuổi, hai mươi lăm tuổi mới là cái tuổi để bắt đầu. Nhưng sáu năm bị tên ngốc này bám theo cũng làm mình chẳng còn cơ hội yêu đương gì a!

Rốt cuộc thì giờ cũng tốt rồi. Hắn đã có thân phận tạm thời. Mà trọng yếu hơn là từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn thì Nhạc Khanh Linh đã có thể khẳng định tên này nhất định là một đại minh tinh, cho dù trước kia không phải thì nhất định sau này cũng sẽ phải.

Giờ hắn đã có thân phận tạm thời, có nghĩa là kế hoạch bồi dưỡng minh tinh của nàng rốt cuộc thì cũng đã có thể bắt đầu rồi a!

Càng nghĩ nàng lại càng cảm thấy hưng phấn, từ nhỏ nàng đã có tật tham tiền. Mà giờ đây bên người lại có một người đẹp từ tướng mạo đến vóc dáng thể này thì sao lại không thể phát tài đây? Hắn chính là một gốc cây có thể hái ra tiền a!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thức tỉnh võ hồn

Dịch: Đức Thành

"Võ hồn của nhân loại chúng ta có thể là bất kỳ thứ gì, thí dụ như võ hồn của mẹ con là băng, là một loại võ hồn nguyên tố vô cùng mạnh. Mà võ hồn của ba lại là sách, tuy nó không có uy lực mạnh nhưng lại làm cho ba có trí nhớ vượt xa người thường. Con cũng sẽ có võ hồn của mình, mà khi thức tỉnh võ hồn con lại có hồn lực thì sẽ có thể tu luyện hồn lực để trở thành hồn sư. Nếu như con thật sự có hồn lực thì sau này ta sẽ giảng giải cho con tri thức về hồn sư. Hiện tại thì con đã sẵn sàng chưa?"

Lam Tiêu cười híp mắt mà nhìn Lam Hiên Vũ, đưa tay về phía hắn.

Đúng vậy, Giờ đây Lam Hiên Vũ đã sáu tuổi. Cả Lam Tiêu và Nam Trùng đều rất cưng chiều đứa nhỏ này. Thật sự là bởi vì, đứa nhỏ này quá ngoan.

Trừ việc lúc đầu hắn đòi võ trượng mà khóc thì từ đó về sau lại không bao giờ thấy hắn khóc một chút nào nữa, luôn luôn cười híp mắt. Khuyết điểm duy nhất của hắn là nói chuyện có chút không rõ ràng, trẻ con bình thường khi tới ba tuổi là đã có thể nói chuyện tương đối rõ ràng, nhưng cho tới bây giờ thì Lam Hiên Vũ mới có thể nói rõ ràng một chút, miễn cưỡng chấp nhận được

Mà trong âm thanh của hắn lại có vẻ non nớt lạ thường, nhưng lại rất dễ nghe. Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng không muốn uốn nắn cho hắn cách phát âm quá nhiều, vì bọn hắn thấy tiếng của Lam Hiên Vũ nghe rất hay a.

Từ ba năm trước, khi toàn bộ sở nghiên cứu hồn thú kỳ viễn cổ di dời đến hành tinh Thiên La thì hắn tới học tại nhà trẻ thuộc về sở nghiên cứu.

Bình thường khi mà phụ huynh tới đón con mình thì đều nói đứa bé đẹp nhất là con của mình. Nhưng từ khi Lam Hiên Vũ tới thì đứa bé được khen tụng nhiều nhất lại biến thành hắn, không hổ danh là tiểu soái ca của nhà trẻ a.

Lam Hiên Vũ có làn da rất tốt, điểm này là không thể nghi ngờ. Bởi vì cho dù là Nam Trùng hay Lam Tiêu, rồi cả những lão sư của nhà trẻ hay thậm chí là cả những bạn nhỏ khác ở nhà trẻ, mỗi khi ở cùng một chỗ với hắn thì cũng đều không nhịn được mà sờ sờ lấy má kúm đồng tiền của hắn.

Hắn là đứa nhỏ cực kì nghe lời mà cũng luôn hết sức yên tĩnh. Lúc nào cũng cười híp mắt như cả thế giới này đối với hắn cũng chỉ có sự vui sướng vậy.

"Ba, con vào trong đó đây." Lam Hiên Vũ nhoèn miệng cười mà phát tay với Lam Tiêu.

"Hiên Vũ." Lam Tiêu đột nhiên gọi hắn lại.

Lam Hiên Vũ xoay người, hắn mở tròn mắt mà nhìn cha mình “ba, có chuyện gì vậy?”

Nhất thời Lam Tiêu có chút khản trương, vì lúc này làm cho hắn không khỏi nhớ lại quả trứng có những đường vân màu ngân kim kia, hắn cảm thấy trong lòng mình đang phảng phất bị đè nén một chút gì đó. Hiện tại, hắn có chút mong rằng Lam Hiên Vũ sẽ không thể thức tỉnh vũ hồn, vì hắn đang lo, hắn sợ con mình sẽ biến thành đối tượng nghiên cứu.

Sáu năm, gần như đứa nhỏ này đã được tất cả mọi người xung quanh yêu quý.

"Đi đi thôi, ba sẽ chờ con ở cửa " Hân thở sâu, khoe mũi đã có chút cay cay nhưng hân vẫn phất tay về phía Lam Hiền Vũ.

"Vâng" Lam Hiền Vũ lại một lần nữa nhún miệng cười mà đi về phía cánh cổng kim loại lớn đằng xa.

Lam Tiêu nhún máy truyền tin hồn đạo trên cổ tay, gần như chỉ một cái chớp mắt là đã có thể kết nối.

"Thế nào? Thế nào rồi? Vũ hồn của hân là gì?" Nam Trùng không kịp chờ Lam Tiêu nói lấy nửa câu, cho dù là thông qua máy truyền tin cũng có thể thấy rõ ràng sự khẩn trương trong giọng nói của nàng.

"Hiền Vũ mới vừa vào, còn chưa biết vũ hồn sẽ là cái gì." Lam Tiêu vội vàng nói.

Ngay lập tức Nam Trùng liền có chút oán hận mà nói: "Vậy người gọi làm gì chứ? Làm ta khẩn trương một trận vô ích, lát nữa phải gọi lại cho ta."

Lam Tiêu cười khổ: "Người không đến là đúng, thật sự là ta cũng rất khẩn trương, Nam Trùng, ta muốn nói với người, dù vũ hồn của con là gì đi nữa thì cái công lao kia... cũng phải bỏ đi thôi. Cùng lắm là sau này ta sẽ cho bọn Trần Vĩ, Lý Đình Âm tất cả công huân của mình, ta sẽ không thăng chức nữa. Còn về việc quả trứng lúc trước thì tất cả đều quên đi."

Nam Trùng đột nhiên trầm mặt, Lam Tiêu làm sở trưởng tại sở nghiên cứu hồn thú kỳ viễn cổ đã không ít năm. Mặc dù hiện nay sở nghiên cứu đã chuyển đến hành tinh Thiên La nhưng hiện tại Lam Tiêu cũng đã là Trung tá.

Cho nên Nam Trùng hiểu rõ khi Lam Tiêu nói ra lời này thì hân đã phải quyết định từ bỏ những thứ lớn như thế nào.

"Người nghĩ kỹ rồi chứ?" Nam Trùng thờ sâu mà hỏi.

Nếu như Lam Hiền Vũ thật sự có cái gì khác biệt so với mọi người, nhất là cái cường độ năng lượng ngang với hồn thú mười vạn năm kia thì nó có thể mang đến cho Lam Tiêu một cơ duyên cực kì lớn.

"Nghĩ kỹ rồi. Thật sự thì từ ba năm trước, chẳng phải khi đi chuyển tới đây thì chúng ta cũng đã quyết định không sinh thêm con nữa sao, chúng ta đều đã nghĩ kỹ rồi, không phải sao? Chúng ta đều đã xác định toàn tâm toàn ý mà chăm sóc đứa bé này." Lam Tiêu không chút do dự mà nói.

"Ha ha ha!" Nam Trùng đột nhiên cười lớn, "Hiện tại có phải ta nên nói người ngốc hay không đây? Như trước kia người đã từng nói với ta. Ta cũng rất thích cái bộ dáng ngây ngốc của người a!. Cuộc sống của chúng ta giờ cũng đã rất tốt rồi. Sau này thì chiến công của ta cũng cho bọn hân luôn đi. Chúng ta sẽ ở lại đây nuôi nấng Hiền Vũ trưởng thành. Người có chịu không?"

"Ừm." Lam Tiêu cười vui ra mặt, trong nháy mắt này thì thứ mà bọn hân nghĩ tới cũng chỉ còn có hai chữ: Gia đình.

"Tít tít tít tít tít tít!" Nhưng ngay vào lúc này lại có tiếng cảnh báo vang lên từ phía phòng thức tỉnh vũ hồn.

Lam Tiêu biến sắc, hân kinh ngạc mà nhìn về hướng phòng thức tỉnh.

....

Trong phòng thức tỉnh vũ hồn.

Lam Hiền Vũ đang đứng trong căn phòng sáu cạnh này, trong đôi mắt to của hân tràn đầy vẻ tò mò. Một vị vừa tới nói cho hân là phải đứng yên giữa phòng đó.

Sau một khắc, chung quanh dần bắt đầu sáng lên từng đốm sáng nhỏ, những tia sáng kỳ dị này quanh quẩn bên thân thể hân làm hân cảm thấy một sự áp đến lạ thường, Càng thêm kì dị là hân còn cảm thấy có chút ngứa.

Lúc vừa mới bắt đầu thì chỉ có một chút, nhưng rất nhanh cái cảm giác ngứa này dần tăng cường lên.

Lam Hiền Vũ không biết đây có phải là bình thường không nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu trở nên tái nhợt, mà cái cảm giác ngứa kia lại càng ngày càng mãnh liệt, đây chính là loại cảm giác còn đáng sợ hơn cả đau đớn.

Cuối cùng, hân không chịu nổi mà hét to một tiếng, hai tay hân bắt đầu cào lên thân thể mình, cả người uốn éo không ngừng.

Mà nhân viên công tác phụ trách phòng thức tỉnh này còn chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy, bình thường thì dù thức tỉnh ra cái vũ hồn gì đi nữa thì cũng xuất hiện một cách thuận lợi mới đúng.

Khi Lam Hiền Vũ hét lên thì hân còn tưởng rằng vũ hồn của đứa nhỏ này đã thức tỉnh, nhưng ngay sau đó Lam Hiền Vũ lại ngứa tới mức bò quần quai ra đất rồi dùng sức mà cào lấy thân thể mình.

Nhân viên công tác liền không chút do dự mà nhấn cảnh báo rồi chạy tới muốn bế Lam Hiền Vũ lên.

Nhưng không biết vì cái gì hân lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi, mà cảm giác này lại xuất phát từ chính người mình. Mặc dù chỉ là một cái chớp mắt nhưng cũng đủ cho hân cảm nhận được rõ ràng sự run rẩy đến từ linh hồn, hân dừng bước lại mà nhìn về phía đứa bé này một cách sợ hãi.

Mặt ngoài làn da Lam Hiên Vũ bắt đầu xuất hiện rất nhiều hoa văn màu vàng cùng màu bạc quấn lấy nhau, ở giữa còn có một loại màu sắc rực rỡ như ẩn như hiện.

"Àm!" Cửa phòng bị phá tan, Lam Tiêu gần như là bay vọt mà vào.

"Aaaa" đúng lúc này, đột nhiên Lam Hiên Vũ lại hét to một tiếng, thân thể bé nhỏ của hắn bắn ngược từ mặt đất lên, trong khoảnh khắc đó, tất cả hoa văn trên người hắn cũng đã biến mất không còn chút gì, một đám ánh sáng màu lam chui ra từ hai lòng bàn tay hắn rồi phóng lên như điều gặp gió, nó phóng tới hơn một mét mới dừng lại, rồi cứ như vậy mà đung đưa giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chỉ cần con

Dịch: Đức Thành

Lam Tiêu ngây ngẩn cả người, mà cả nhân viên kia cũng vậy. Lúc này Lam Hiên Vũ cũng đã ngưng lại, ngựa ngáy trên người cũng đã biến mất, có vẻ như sự ngựa ngáy này là nhờ vào những sợi màu lam kia được phóng thích ra mà biến mất.

Nhân viên công tác nhìn về phía Lam Tiêu, "Sở trưởng, cái này là... Lam Ngân Thảo?" Hắn không thể không cảm thấy có chút quái dị được. Những người trong sở đều biết rõ ràng vũ hồn của Lam Tiêu cùng Nam Trùng là gì, thế nhưng đứa nhỏ này lại thức tỉnh ra một vũ hồn không giống bất kì ai trong hai bọn hắn a, hơn nữa nó còn chẳng có chút quan hệ nào với vũ hồn của bọn hắn.

Lam Ngân Thảo, nó còn bình thường hơn so với rất nhiều vũ hồn bình thường khác, từ thời Đấu La liên bang mới chỉ có duy nhất hành tinh Đấu La nó cũng đã thường xuyên xuất hiện, hơn nữa, nó còn là đại biểu của phế vũ hồn, Mà phế vũ hồn có nghĩa là gì, nghĩa là không thể tu luyện mà cũng chẳng có tác dụng gì.

Cho dù vũ hồn là chiếc đũa thì cũng tăng được tốc độ ăn cơm, vũ hồn là cái cuốc thì cũng giúp người ta cày ruộng được. Còn Lam Ngân Thảo thì tăng lên được cái gì? Người cũng không phải dê bò, cũng không ăn được cây cỏ.

Nhưng dù sao thì Lam Ngân Thảo cũng đã từng có được truyền thuyết của mình. Mà truyền thuyết lớn nhất cũng đã lưu truyền mấy vạn năm nay rồi. Thế nhưng vài vạn năm cũng chỉ có hai cái truyền thuyết mà thôi.

Mà lúc này độ khiếp sợ của Lam Tiêu còn lớn hơn cả vị nhân viên công tác kia.

Từ nhiều ngày trước hắn cũng đã từng suy nghĩ tới rất nhiều khả năng. Hắn cũng đã phải suy đi nghĩ lại mới quyết định để cho Lam Hiên Vũ thức tỉnh ở trong sở, vì như vậy thì ít nhất hắn cũng không chế được thông tin của sở nghiên cứu, không để nó phát tán ra ngoài.

Hắn đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, cũng cố tưởng tượng xem vũ hồn của Lam Hiên Vũ Vũ Hồn sẽ là cái dạng gì, thậm chí là một loại vũ hồn cấp độ Thú Thần hắn cũng đã cân nhắc qua. Nhưng như thế nào đi nữa hắn cũng không thể nghĩ ra vũ hồn của đứa nhỏ sinh ra từ trứng này lại là Lam Ngân Thảo, vậy mà lại không liên quan chút nào tới thú vũ hồn.

Chờ một chút, không đúng!

Đột nhiên đồng tử mắt Lam Tiêu chợt co rút lại.

Nếu như đây là một phòng thức tỉnh khác thì nhân viên công tác sẽ lập tức liệt vũ hồn Lam Ngân Thảo của Lam Hiên Vũ vào hạng phế vũ hồn. Nhưng đây là sở nghiên cứu hồn thú kì viễn cổ, mà Lam Tiêu lại là sở trưởng.

Vốn dĩ thì phế vũ hồn sẽ chẳng có gì đáng giá để nghiên cứu, nhưng người không chịu nổi nó cũng đã từng là một truyền thuyết mạnh nhất đại lục này. Nên có thể Lam Tiêu vẫn sẽ nghiên cứu một chút về Lam Ngân Thảo này.

Trước kia thì Lam Ngân Thảo là một thứ rất thông thường, là tiêu chuẩn của phế Vũ Hồn, thế nhưng khi thức tỉnh ra phế vũ hồn cũng không đến mức quái quái như vậy mới đúng chứ?

Nghĩ tới đây thì đại não của Lam Tiêu lập tức hoạt động với tốc độ cao, hắn dần nhớ lại tất cả những thứ có liên quan với Lam Ngân Thảo.

Thứ đầu tiên hắn nghĩ đến là khi thức tỉnh Lam Ngân Thảo thì sẽ chỉ xuất hiện ở một tay mà không phải là cả hai tay như Hiên Vũ. Không sai, điểm này hắn có thể khẳng định. Hơn nữa, khi thức tỉnh Lam Ngân Thảo có thể chui ra khỏi lòng bàn tay được vài phân cũng đã là tốt lắm rồi. làm sao có thể cao tới hơn một mét như vậy được? Mà vàng sáng lam óng ánh ở mặt ngoài có lẽ cũng không bình thường a!

"Sở trưởng, ngài có muốn kiểm tra hồn lực luôn không?" Nhân viên công tác hỏi dò. Lúc này, ánh mắt mà hắn dành cho Lam Tiêu là có chút đồng tình,

mất thấy con mình thức tỉnh ra một phé vũ hồn thì làm sao mà cha dễ chịu được chứ.

"Tất nhiên..." Lam Tiêu vừa định nói gì lại do dự một chút, cuối cùng lại nói: "Thôi không cần, trong nhà ta cũng có thiết bị kiểm tra, ta sẽ tự kiểm tra hồn lực cho hần."

Nhân viên công tác dùng ánh mắt hiểu ra chuyện mà nhìn Lam Tiêu, hần gật đầu nhẹ, "Được rồi, ta nên nhận định vũ hồn cho Hiên Vũ là Lam Ngân Thảo chứ hả?"

"Ừm" Lam Tiêu vừa gật đầu vừa bước tới bên người Lam Hiên Vũ, ôm lấy bờ vai của hần.

"Ba, đây chính là Vũ Hồn của con sao?" Lam Hiên Vũ mang vẻ mặt tò mò mà hỏi.

Lam Tiêu vừa lau mồ hôi cho hần vừa nói: "Đúng vậy! Đây là vũ hồn của con. Giờ con thu hồi nó về đi, chỉ cần nghĩ nó quay về là nó sẽ tự trở về."

"A, để con thử xem." Lam Hiên Vũ bắt đầu làm theo lời cha mình nói. Quả nhiên đám Lam Ngân Thảo dần thu nhỏ lại, cuối cùng biến mất trong lòng bàn tay của hần. Có điều chính Lam Hiên Vũ cũng không chú ý tới là khi chúng biến mất thì trong hai lòng bàn tay của hần có hai màu ngân kim thoáng lóe lên một chút, tay phải là màu vàng, tay trái là màu bạc.

Ra khỏi phòng thức tỉnh, Lam Tiêu dẫn Lam Hiên Vũ lên xe rồi đi thẳng một mạch về nhà, suốt chặng đường hai người không nói lời nào.

Nhà bọn hần ở phụ cận tòa nhà của sở nghiên cứu, đãi ngộ của một trung tá cũng khá tốt, một ngôi nhà chừng hai trăm mét vuông, cả nhà bọn họ ba người ở rất thoải mái, thậm chí còn có phòng tu luyện riêng.

Sau khi đóng cửa phòng, Lam Tiêu kéo con ngồi xuống ghế, hần nhìn Lam Hiên Vũ một cách chăm chú rồi nói: "Hiên Vũ, lúc giác tỉnh hôm nay con làm sao vậy? Nói lại tất cả cảm thụ lúc đó của con cho ta nghe."

Lam Hiên Vũ chớp chớp đôi mắt to của mình, hần có chút sợ hãi mà nói: "Lúc đó con ngứa quá ba ạ! Ngứa tới mức con không chịu nổi nên con phải dùng sức mà gãi, nhưng hình như nó lại ngứa từ trong cơ thể. Con có gãi cũng không được. Về sau thì tất cả sự ngứa ngáy đó lại tập trung hết về lòng bàn tay, khi vũ hồn chui ra thì lại hết ngứa."

Lam Tiêu đang định hỏi thêm một chút thì máy truyền tin lại vang lên.

"Nam Trùng. Trước hết ngưng đừng hỏi gì cả, đúng, là Lam Ngân Thảo. Về nhà trước đi, về rồi nói."

"Được rồi." Bên kia, Nam Trùng đang lo lắng lại có vẻ như nghĩ ra được điều gì đó nên vội vàng dập máy truyền tin.

Một lát sau nàng cũng đã về đến nhà.

"Lam Ngân Thảo? Vũ hồn của Hiên Vũ lại là Lam Ngân Thảo sao?" Nam Trùng mang một vẻ mặt không dám tin mà hỏi.

Lam Tiêu chợt im lặng mà nhìn nàng, sau đó hần quay sang nói với Lam Hiên Vũ: "con về phòng chơi trước đi, ba muốn nói chuyện với mẹ một lát"

"Vâng" Lam Hiên Vũ vâng một tiếng rồi ngoan ngoãn đi về phòng mình.

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra vậy?" Nam Trùng không thể chờ đợi nữa, nàng vội vàng bắt lấy tay Lam Tiêu mà hỏi.

Lam Tiêu hít một hơi, hần trầm ngâm nói "Chắc chắn đây không phải là Lam Ngân Thảo bình thường. Ta dám khẳng định là như vậy. Bình thường thì Lam Ngân Thảo sẽ không thể xuất hiện từ hai tay, ít nhất cũng sẽ không có cảm giác gì khi thức tỉnh. Mà vũ hồn Lam Ngân Thảo mới thức tỉnh cũng không thể dài đẹp như vậy được."

Nam Trùng cũng là một nghiên cứu viên của sở nghiên cứu, nên khi nghe Lam Tiêu nói vậy thì nàng lập tức nghĩ tới một khả năng, "Liệu có phải đây là Lam Ngân Hoàng trong truyền thuyết không? Nếu đây là Lam Ngân Hoàng thì có thể giải thích được rõ ràng mọi chuyện rồi."

"Không, không đơn giản như vậy." Lam Tiêu không chút do dự mà nói: "Về cấp độ của Lam Ngân Hoàng thì không có vấn đề, rất có thể nó là hồn thú mười vạn năm trùng tu. Nhưng nếu là Lam Ngân Hoàng thì lại không ăn khớp với quả trứng kia. Lam Ngân Hoàng là thực vật thì làm sao lại chui ra từ trứng được?"

Nam Trùng cau mày lại mà nói: "Có khi nó tự phong cảm mình lại thì sao?"

"Phong cảm thành một cái trứng? Chắc hần là không phải." Lam Tiêu lắc đầu.

Nam Trùng không bảo thủ về ý nghĩ của mình, bởi vì nàng tin tưởng trượng phu, tại phương diện nghiên cứu về hồn thú cổ này thì có thể nói Lam Tiêu là một chuyên gia.

"Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì? Đưa nhũ này..." Nam Trùng nhíu mày.

Lam Tiêu cũng trầm ngâm lại. Lúc trước thì điều bọn hần lo lắng nhất là vũ hồn của Lam Hiên Vũ quá khoa trương, rồi nó sẽ làm cho những nhân vật vào tăng chú ý, Nếu thật sự như vậy thì bọn hần chỉ còn cách nói ra sự thật, Nhưng vậy giờ lại là Lam Ngân Thảo...chờ chút, Lam Ngân Thảo?

Đột nhiên, Lam Tiêu ngừng đầu mà cười lớn, chỉ trong một cái chớp mắt mà có vẻ như hắn đã khôi phục lại được cái dáng vẻ thông dong của ngày xưa.

"Lam Ngân Thảo hình như cũng khá tốt a! Ít nhất thì trong hồ sơ ghi chép thì hắn cũng chỉ là một tên nhóc có một cái phế vũ hồn. Mà lúc đó ta lại không cho hắn tiếp tục kiểm tra hồn lực ở đó nữa. Lát nữa chúng ta chỉ cần kiểm tra một chút là có thể biết rõ mức độ hồn lực của hắn, ta dám khẳng định chắc chắn là hắn sẽ có hồn lực. Còn về phần bao nhiêu cấp hồn lực thì chúng ta sẽ tự đi báo cáo ra ngoài, chẳng phải là chúng ta có thể tự quyết định được tất cả sao?."

Nam Trùng cũng chợt hiểu rõ "Có nghĩa là hắn sẽ không bị mang đi kiểm tra thêm gì nữa, hắn vẫn có thể là con của chúng ta."

Lam Tiêu cười nói: "Đúng vậy! Cửa ải khó khăn nhất cũng đã qua. Còn sau này thì chỉ cần chúng ta biết rõ vũ hồn của hắn là cái gì, sau đó lại nghĩ biện pháp là được, cho dù sau này hắn trưởng thành lại bị phát hiện ra gì đó thì chỉ cần nói đó là do vũ hồn biến dị, Chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút thì hắn sẽ luôn là con của chúng ta. Về phần tương lai hắn muốn đi con đường nào và sẽ đi như thế nào thì chúng ta chỉ cần không để cho hắn bước đi sai là đủ rồi, Hắn cường đại thì chúng ta càng thêm vui vẻ, mà hắn nhỏ yếu thì chúng ta cũng không bắt ép hắn. Đúng không?"

Rốt cuộc thì Nam Trùng cũng có thể nở được nụ cười, "Đúng vậy! Ta chỉ cần con, những cái khác có như thế nào đi nữa cũng chẳng trọng yếu."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Kiểm tra hồn lực

Dịch: Đức Thành

"Ba mẹ đang nói gì vậy, sao con nghe không hiểu?" Lam Hiên Vũ tò mò mà nhìn cha mẹ, cái vẻ mặt tò mò này của hắn càng nhìn lại càng thấy đáng yêu.

Nam Trùng nhin không được mà ôm chăm lấy đứa bé, nằng hờn một cái lên luôn mặt trắng nõn của hắn rồi cười híp mắt mà nói: "Không có gì, lát nữa ba sẽ giảng cho con những kiến thức về hồn sư, được không?"

"A...vâng" Lam Hiên Vũ gật đầu nhẹ.

"Con phóng thích vũ hồn ra cho ba xem một chút." Lam Tiêu có chút ghen mà nhìn con mình. Hắn nhận ra, từ lúc hắn quen biết Nam Trùng tới giờ thì nằng còn hồn thẳng bé nhiều hơn mình a.

"phóng thích nó ra bằng cách nào vậy ba!" Lam Hiên Vũ ngây thơ mà hỏi.

Lam Tiêu nói: "Con tập trung tinh thần nghĩ đến cây cỏ trước kia từng xuất hiện đó, hãy cảm thụ xem trong cơ thể mình có gì kì lạ không."

Lam Hiên Vũ nhắm chặt hai mắt, hắn yên lặng mà cảm thụ những biến hóa của thân thể. Hắn vừa mới tập trung được một chút thì trong cơ thể lại ngứa thoáng một phát làm hắn sợ tới mức lập tức buông lỏng tinh thần.

Thế nhưng cảm giác ngứa ngáy lại đột nhiên biến thành một luồng khí tức ấm áp chảy xuôi toàn thân, ngứa ngáy đã không còn nữa mà thay vào đó là một loại cảm giác cực kì thoải mái, hắn theo bản năng mà gơ hai tay lên.

Một vầng sáng màu lam lóe lên, hai ngón cô dãn chui ra từ bàn tay của hắn rồi lên như điều gặp gió, rồi nó cứ như vậy mà lớn tới gần hai mét mới dừng lại.

Lần này Lam Tiêu mới kịp cẩn thận mà quan sát. Đó là một cây cỏ màu lam sáng bóng nhàn nhạt, và cũng lớn hơn Lam ngân Thảo thông thường khá nhiều, nhưng đúng là ngoài thứ này thì nó chẳng có gì khác so với Lam ngân Thảo bình thường cả.

"Nó không giống với cây thật. Thật lớn a!" dù sao Nam Trùng cũng là một nghiên cứu viên của sở nghiên cứu nên nằng cũng nắm tương đối rõ những tri thức về Lam Ngân Thảo.

Lam Tiêu nói: "Người đem thiết bị kiểm tra hồn lực tới đây để kiểm tra cho Hiên Vũ một chút."

"Ừm"

Nam Trùng vào phòng lấy thiết bị kiểm tra hồn lực ra, đối với những gia đình có hồn sư thì có thể nói thứ này là một vật khá thiết yếu.

Từ vạn năm trước, khi mà Đấu La Tinh được tiến hóa đến nay thì mức hạn đẳng cấp của hồn lực đã biến từ một trăm cấp thành một trăm hai mươi cấp, cứ vượt qua chín mươi cấp là sẽ được coi là thần giai.

Mà loại dụng cụ này đủ để kiểm tra hồn lực dưới bảy mươi cấp.

"con hãy nắm tay vào tay cầm kia, sau đó thì điều động hồn lực trong người như lúc con phóng thích vũ hồn". Nam Trùng đưa thiết bị kiểm tra hồn lực cho Lam Hiền Vũ.

Máy kiểm tra hồn lực này là hình tròn, mặt phía trên nó có một cái màn hình hình tròn hướng về phía trước, hai bên có tay nắm. Cái thứ này thậm chí không cần có hồn đạo pin, vì khi kiểm tra thì tất nhiên sẽ phải rót hồn lực vào, mà rót hồn lực vào xong thì cũng kiểm tra xong luôn rồi.

Lam Hiền Vũ nắm chặt lấy hai tay cầm, bởi vì cái cảm giác sáng khoái sau khi ngựa cũng không tệ lắm nên hắn cũng không còn sợ hãi như lúc đầu, một loại năng lượng đặc thù tuôn ra từ hai tay hắn mà chui vào thiết bị kiểm tra.

Lúc này Lam Tiêu cùng Nam Trùng đều tập trung tinh thần mà nhìn chăm chú vào máy kiểm tra.

Trên màn hình thoáng lóe lên một chút, có vẻ như sắp xuất hiện số liệu, thế nhưng nó lại chỉ lóe một cái rồi vụt tắt.

Hai người gần như cùng ngẩng đầu lên mà nhìn nhau, đều nhìn ra sự không dám tin trong mắt nhau. Vì tình huống này tức là không có hồn lực a!

Thế nhưng cái Lam Ngân Thảo của thằng bé đặc biệt như vậy sao lại không có hồn lực được?

Ngay sau đó một cái nháy mắt thì đột nhiên máy kiểm tra lại chấn động mạnh, một cột sáng bắn thẳng lên chừng một xích, ánh sáng màu trắng rõ ràng thực chất vô cùng.

Bởi vì nó xuất hiện đột ngột nên cũng dọa cho Lam Tiêu cùng Nam Trùng sợ nhảy dựng lên, bọn hắn kinh ngạc mà nhìn vào thiết bị kiểm tra.

Một xích? Một xích có nghĩa là gì chứ?

Một tấc là một bậc hồn lực. Một xích chính là mười cấp. Mà đối với người vừa mới thức tỉnh thì mười cấp chính là cực hạn. Nói cách khác, đứa nhỏ này có Tiên Thiên Mãn Hồn Lực!

Đây là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực a! Cho dù bây giờ khoa học kỹ thuật đã cực phát triển nhưng Tiên Thiên Mãn Hồn Lực cũng vẫn là một thứ cực kì hiếm thấy. Chỉ có những đại gia tộc từ thời thượng cổ lưu truyền xuống hoặc phải có Võ Hồn cực kì cường đại mới có thể xuất hiện.

Tiên Thiên Mãn Hồn Lực cũng được coi là một tồn tại ngang bằng với thiên tài, bất cứ ai có Tiên Thiên Mãn Hồn Lực đều được liên bang coi trọng. Một khi xuất hiện thì sẽ nhận được toàn bộ học bổng. Nói cách khác thì trước khi hắn tốt nghiệp tại một học viện hồn sư cao đẳng nào đó thì liên bang sẽ chịu tất cả phí tổn cho hắn, thậm chí còn có thêm phụ cấp.

Tất cả mọi người đều giống nhau, có thể bắt đầu từ lúc thức tỉnh vũ hồn. Nhưng khác nhau là vẫn phân ra cấp bậc. Một gã hồn sư có Tiên Thiên Mãn Hồn Lực, chỉ cần hắn không phải tình huống đặc biệt là có thể nhờ vào hệ thống tu luyện hoàn thiện của liên bang mà tu luyện tới Phong Hào Đẩu La. Mà phong hào đầu la cũng đã là một tồn tại cao tăng, cũng giống như thời thượng cổ mà bình dân có thể tiến vào tầng lớp quý tộc vậy.

Sáu tuổi mà Võ Hồn là cái gì thì sẽ có quan hệ trực tiếp với vũ hồn của cha mẹ, bởi vì đây là do tính di truyền. Nhưng cũng không phải là tuyệt đối, bởi vì cũng có những trường hợp biến dị, có biến dị sẽ trở nên suy yếu, mà cũng có những biến dị lại cực cường đại. Nếu biến dị mà còn xuất hiện Tiên Thiên Mãn Hồn Lực thì chắc chắn sẽ là một bước lên trời.

Mà lúc này vũ hồn của Lam Hiền Vũ chính là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực. Nhưng cũng chỉ là Lam Ngân Thảo a!

"Trong lịch sử nhân loại chúng ta thì vũ hồn Lam Ngân Thảo có thể xuất hiện Tiên Thiên Mãn Hồn Lực có lẽ cũng chỉ có một người. Cho dù vị được mệnh danh là chúa cứu thế kia cũng không phải Tiên Thiên Mãn Hồn Lực." Nam Trùng lầm bầm nói.

Lam Tiêu nhíu mày, "Ý của ngươi là vũ hồn của Hiền Vũ là Lam Ngân Hoàng?"

Nam Trùng cười nói: "Còn có cách giải thích nào tốt hơn đây?"

Lam Tiêu lắc đầu, "Không đúng. Nếu như hắn là một người được sinh ra như bình thường thì còn có thể. Mặc dù những tư liệu về Lam Ngân Hoàng rất ít nhưng ngươi đừng quên Hiền Vũ sinh ra như thế nào."

Đúng vậy, Lam Hiền Vũ sinh ra từ trứng a! Chắc chắn sẽ không phải hệ Thực Vật.

"Chẳng lẽ không phải? Vậy đây là cái gì?"

Lúc này Lam Hiền Vũ đang chăm chú nhìn cột sáng kia, mà hắn đang cảm thấy cơ thể của mình càng lúc càng ảm áp, có vẻ như trong cơ thể đang có một loại lực lượng nào đó đang tuôn ra cuộn cuộn, thoải mái không nói lên lời.

Khi hắn còn nhỏ thì thân thể cũng không khác gì so với người bình thường, thậm chí còn yếu hơn một chút so với những bé trai khác. Nhưng lúc này hắn lại cảm thấy mình khỏe hơn không biết bao nhiêu lần.

Lam Tiêu lấy lại thiết bị kiểm tra từ trong tay hắn, sau đó ngồi xổm xuống mà nói với hắn: "Hiền Vũ, con đồng ý với ta một việc được không?"

Lam Hiền Vũ gật đầu nhẹ "Vâng, có chuyện gì vậy ba?"

Lam Tiêu nói: "Những thứ vừa xuất hiện lúc kiểm tra không được nói với bất kì ai, nếu có ai hỏi con có bao nhiêu cấp hồn lực thì con phải nói là ba cấp"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hồn hoàn thần bí

Dịch: Đức Thành

"A. Ba cấp hồn lực sao? Ba, như vậy là con có lợi hại không đây?" bình thường thì thứ mà những tên nhóc quan tâm nhất đều là cái này.

"Lợi hại, đương nhiên là lợi hại rồi. Con của ba là lợi hại nhất đấy. Ngày mai ba sẽ dạy con cách tu luyện trụ cột." Lam Tiêu xoa xoa đầu con trai.

"Người quyết định rồi sao?" Nam Trùng giật giật ống tay áo Lam Tiêu.

Lam Tiêu mỉm cười, "Ta nói rồi, ta sẽ bảo vệ tốt mẹ con người. Ta cũng không phải nuôi không nổi các người mà. Chẳng lẽ không nên cho con ra ngoài sao?."

"Ừm, được rồi, ta nghe người." Nam Trùng khoác lấy tay hắn, tuy thực lực cá nhân của hắn còn không bằng nàng nhưng lại là trụ cột chính trong nhà. Mà nam nhân thì quan trọng nhất là phải gánh vác được gia đình.

Lam Hiên Vũ đi ngủ từ rất sớm, sau bữa cơm chiều không lâu hắn đã trèo lên giường mà ngủ rồi. Hắn có một căn phòng nhỏ của riêng mình, một căn màu lam có đỉnh nhọn hướng về phía trước. Một buồng vệ sinh nhỏ, còn có một phòng giữ quần áo. Ấm áp mà thoải mái.

Giường của hắn là hình một chiếc hồn đạo ô tô, từ lúc Lam Hiên Vũ bốn tuổi hắn đã muốn làm một tay đua xe rồi. Vừa nhìn thấy Hồn Đạo ô tô thì mắt hắn liền sáng ngời nên trong phòng của hắn cũng trang trí rất nhiều những vật có liên quan tới hồn đạo ô tô.

Lam Hiên Vũ ngủ rất say, rất nặng. Thời gian dần trôi qua, hắn cũng chìm dần vào mộng cảnh.

Giấc mơ cũng không rõ rệt, hắn chỉ nghe thấy từng tiếng ngâm nga êm dịu. Từ trong đó có thể thấy rừng vàng sáng lấp lánh lơ mờ, vàng sáng có màu vàng, cũng có màu bạc, chúng cứ như vậy mà quanh quẩn bên người hắn.

Mà trong hiện thực, trên người hắn cũng bắt đầu tản mát ra từng luồng hào quang như ẩn như hiện, không có năng lượng, nhưng vàng sáng cứ luân phiên mà lóe lên từng màu ngân kim như quả trứng trước kia.

Hắn ngủ rất say, luồng hào quang màu vàng cùng màu kia cũng dần thu lại theo thời gian. Lại như chưa từng có gì xảy ra, nhưng khi hai luồng sáng đó hoàn toàn biến mất thì lại có một vòng ánh sáng trắng lạng lẽ xuất hiện từ dưới chân hắn, mà vào lúc này quanh thân thể hắn lại đột nhiên phóng ra thêm một luồng sáng vàng nhàn nhạt làm vòng sáng màu trắng kia nổi bật rõ ràng.

Quầng sáng cứ trôi mãi đến đỉnh đầu hắn mới chậm rãi biến mất. Nhưng còn chưa kết thúc. Thân thể của hắn đột nhiên lại biến thành màu bạc, lại là một vòng sáng nữa bay từ dưới chân lên, nhưng lần này là vòng sáng vàng, nó lại tiếp tục bay dần lên tới đỉnh đầu hắn mới hoàn toàn biến mất.

Căn phòng lại một lần nữa trở nên lơ mờ, nhưng ở trong cái lơ mờ này phảng phất như có một vòng xoáy nhỏ hút lấy tất cả ánh sáng xung quanh, cả ánh trăng cũng không thể xuyên qua khe hở mà rơi xuống mặt đất.

Vòng xoáy này xuất hiện ở bụng dưới của Lam Hiên Vũ, không biết qua bao lâu vòng xoáy mới lặng yên mà biến mất, ngay tiếp theo lại là một vòng sáng màu ám lam chậm rãi bay ra từ rốn của hắn, nó lao đảo mà rơi vào ngón cái trên tay phải hắn.

Màu ám lam dần thu lại, nó cứ ở yên đó mà biến thành một chiếc nhẫn nho nhỏ rộng chừng nửa phân.

Hiên Vũ vẫn ngủ rất say, rất ngọt ngào như tất cả mọi thứ vừa phát sinh chẳng có liên quan gì tới hắn vậy.

Sáng sớm hôm sau.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, Lam Tiêu đi tới mà đẩy cửa phòng của Lam Hiên Vũ ra. Hắn bước tới bên giường mà sờ trán con mình, sau khi xác nhận được nhiệt độ cơ thể của Lam Hiên Vũ vẫn bình thường thì hắn mới nhẹ nhàng vỗ vỗ, "Hiên Vũ, dậy thôi"

Lam Hiên Vũ có chút mơ màng mở hai mắt ra, hắn mờ mịt mà nhìn về phía cha mình "Ba, con muốn ngủ chút nữa "

"dậy thôi dậy thôi, Mọi thứ đều bắt đầu từ sáng sớm. Mặc dù con đang nghỉ hè nhưng vẫn có thể học ở nhà a. Huống chi giờ con đã là một hồn sư rồi, tuy rằng chỉ là một hồn sĩ nhưng đó cũng là hồn sư. Con có muốn mình có thể trở nên cường đại không đây?"

"Có" Tiểu Hiên vũ không chút do dự mà đáp, lúc này hắn cũng đã tỉnh táo được vài phần.

" vậy thì đứng lên thôi. Hôm nay ba sẽ bắt đầu dạy con cách tu luyện hồn lực." Lam Tiêu vừa nói vừa bế hắn từ trên giường lên.

"Hả?" Đúng lúc này hắn lại vô tình nhìn vào tay phải của Lam Hiên Vũ.

"Hiên Vũ, chiếc nhẫn này của con là ở đâu ra vậy?" Lam Tiêu kinh ngạc mà hỏi.

Tiểu Hiên Vũ cũng cúi xuống mà nhìn tay mình, hắn ngầy ra mà nói: "con không biết nha. Cái này không phải của con."

Lam Tiêu cầm tay hắn mà nhìn một cách cẩn thận. Đây là một chiếc nhẫn màu ám lam, nhìn qua thì nó có vẻ thập phần thâm sâu, bên trên còn có vài hoa văn cực kì tinh xảo nhưng cũng không rõ rệt. Khi hắn cẩn thận quan sát thì đột nhiên có loại cảm giác thoáng mê muội xuất hiện, dường như chiếc nhẫn kia đang thôn phệ lấy tinh thần hắn vậy.

Hắn hoảng sợ, vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

Sáu năm rồi, từ khi Lam Hiên Vũ tới bên bọn họ đến bây giờ cũng đã tròn vẹn sáu năm. Sáu năm, tiểu Hiên Vũ chưa bao giờ biểu hiện ra chút khác thường nào, thế cho nên những nghiên cứu viên trong sở nghiên cứu cũng đã quên lai lịch của hắn luôn rồi. Tất cả đều coi hắn là con của Nam Trùng cùng Lam Tiêu.

Thế nhưng tất cả sự bình thường có lẽ đã dừng lại từ ngày hôm qua. Khi hắn thức tỉnh được vũ hồn thì tất cả đều trở nên khác lạ.

Nếu chỉ là Lam Ngân Thảo có Tiên Thiên Mãn Hồn Lực thì còn có thể đi tìm những thứ đã xảy ra trong lịch sử. Cho dù không phải Lam Ngân Hoàng cũng đã từng có tình huống tương tự xuất hiện.

Thế nhưng giờ thì chiếc nhẫn kia là từ đâu mà đến?

Lam Tiêu vội vàng ôm Lam Hiên Vũ tới bên giường, hắn kéo màn ra rồi cẩn thận kiểm tra cửa sổ. Nhưng cũng không có bất kỳ dấu vết bị mở ra nào. Tất cả đều rất bình thường.

" con có cảm giác gì không, lúc chiếc nhẫn này được đeo lên tay chẳng hạn?"

Tiểu Hiên vũ mờ mịt mà lắc đầu.

Lam Tiêu nói: " khi con nhìn vào nó thì có cảm giác không thoải mái gì không" Giờ hắn lo nhất là thứ này sẽ ảnh hưởng tới thân thể của Lam Hiên Vũ.

"Không có cảm giác gì cả, nhìn nó rất đẹp mà ba." Tiểu Hiên vũ hứng thú mà nhìn chiếc nhẫn trên tay, hắn cũng đã thử tháo nó ra nhưng có dùng lực mà kéo hay làm cách nào thì nó cũng bất động, cứ như là nó sinh trưởng trên tay hắn luôn rồi vậy.

"Ba, con không tháo được nó."

"Để ba thử xem" Lam Tiêu luôn tràn đầy cảnh giác với cái nhẫn thần bí này, hắn đang chuẩn bị tháo nó ra thì một màn quỷ dị lại xuất hiện.

Ngay khi nhón tay của Lam Tiêu đụng vào chiếc nhẫn thì một cỗ lực lượng thần bí phóng ra từ trên mặt nhẫn làm bắn tay hắn ra. Bởi vì quá mức đột nhiên nên Lam Tiêu buông lỏng tay, Lam Hiên Vũ liền rớt xuống.

"Ai ui... ba" may mắn là vẫn còn đang đứng cạnh giường nên tiểu Hiên vũ chỉ bị ngã xuống giường, nhưng vẫn làm hắn sợ giật bắn mình.

"Ba xin lỗi, ba không cố ý." sau khi Lam Tiêu bị cỗ lực lượng kia trùng kích thì cũng đã lui về sau hai bước mới có thể đứng lại, nhưng trong lòng hắn đã nổi lên từng trận sóng to gió lớn.

Làm sao hắn còn có thể bình tĩnh được chứ?

Chiếc nhẫn kia từ đâu mà đến? Minh còn không có cách nào đụng vào nó, có muốn lấy xuống cũng không được. Tất cả những thứ này đều chứng minh sự khác thường của con mình. Sáu năm rồi, cho tới bây giờ thì cơ thể hắn mới bắt đầu xuất hiện ra cái khác thường này. Minh nên làm gì bây giờ?

"Hiên Vũ, con đi rửa mặt trước đi, lát nữa ba sẽ tới tìm con."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hai hồn hoàn xuất hiện cùng lúc ?

Dịch: Đức Thành

Mười phút sau. Phòng khách.

"Bây giờ phải làm sao đây?" Nam Trùng có chút buồn rầu mà nhìn trượng phu.

Lam Tiêu cười khổ: "Ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ nữa. Giờ chúng ta chỉ có thể đi bước nào thì nhìn bước đấy, cố gắng quan sát hấn thật kĩ thôi. Nếu thật sự không được thì cũng chỉ còn cách báo lên trên. Ta lo lắng nhất là trên người hấn xuất hiện biến hóa như vậy sẽ gây thương tổn đến hấn."

"Không, không thể báo cáo lên trên" Nam Trùng hoảng sợ mà nói: "Nếu chúng ta báo cáo thì nhất định bọn hấn sẽ mang Hiên Vũ đi mất. Không được, Hiên Vũ là mạng sống của ta a!"

Lam Tiêu thờ dài một tiếng, "Chúng ta cứ theo dõi hấn kĩ càng trước đã rồi nói. Hy vọng không có thay đổi gì thêm nữa"

Nam Trùng thoáng thở phào một chút: "Vậy ngươi có dạy hấn tu luyện hồn lực nữa không?"

Lam Tiêu nói: "có chứ, lấp kín không bằng khơi thông. Nếu Tình huống của hấn đặc thù như vậy thì chúng ta dẫn đường cho hấn là tốt nhất. Chứ nếu chúng ta cứ giấu giếm mãi mà chẳng may một khi nó bộc phát ra thì còn phiền toái hơn nhiều. Hơn nữa, ban đầu ta chỉ muốn cho hấn tới học một học viện hồn sư bình thường nào đó, như vậy thì sẽ tránh được sự thu hút. Nhưng giờ ta lại muốn cho hấn tới một vài học viện có nhiều thiên tài, ở đó thì cho dù hấn có biểu hiện ra thứ gì đó không giống người thường cũng sẽ không gây ra quá nhiều sự chú ý"

Nam Trùng gật đầu: "Những thứ này ta sẽ nghe theo ngươi, vì chắc chắn ngươi sẽ nghĩ rộng hơn ta."

Sau khi ăn chút điểm tâm, Lam Tiêu bắt đầu dạy con cách tu luyện.

"Hiên Vũ, ba muốn dạy cho con một phương pháp tu luyện, phương pháp này gọi là Huyền Thiên Công. Huyền Thiên Công được truyền thừa từ Đường Môn. Cái này vốn là công pháp bí truyền của Đường Môn. Nhưng từ khoảng chừng bảy ngàn năm trước thì Đường Môn đã quyết định công khai những tuyệt học này ra ngoài để cho nhiều hồn sư có thể thông qua loại công pháp này tu luyện hơn nữa, nhờ đó mà đề cao tổ chất toàn dân. công lao của Đường Môn đã được ghi vào sử sách khá nhiều lần(thực ra thì theo bản gốc là chỉ có một lần thôi. Nhưng mình thấy một lần thì không hợp lý lắm nên sửa chút ^^). Sau này nếu con có cơ hội thì cũng có thể cân nhắc tới việc gia nhập Đường Môn. Tuy rằng rất khó nhưng trong Đường Môn vẫn có ít ghi chép về con đường thành thần "

Lam Hiên Vũ nghe mà cái hiểu cái không, Lam Tiêu cũng bắt đầu giảng thuật một cách kỹ càng về phương pháp tu luyện Huyền Thiên Công.

Huyền Thiên Công này có thể làm công pháp căn bản của Đường Môn được thì tầm quan trọng của nó có thể nghĩ. Tuy tốc độ tu luyện nó không quá nhanh nhưng lại có thể ổn định căn cơ, đây gần như là công pháp mà tuyệt đại đa số hồn sư lựa chọn.

".....Lộ tuyến vận hành trụ cột chính là như vậy. Bây giờ ba sẽ dùng hồn lực của mình để dẫn đường cho con tiến hành tu luyện. Trong quá trình ba dẫn đường thì con chỉ cần điều khiển hồn lực tiến theo hồn lực của ba là được rồi. Không nên chống cự và phải tập trung tinh thần."

"Vâng." Dù sao thì Lam Hiên Vũ cũng mới chỉ có sáu tuổi nên tất nhiên hấn sẽ nghe theo tất cả những gì cha mình nói.

Lam Tiêu để con ngồi trước người mình, hai tay đặt lên giữa lưng hấn rồi cẩn thận từng li từng tí mà rót hồn lực vào người đứa nhỏ, bắt đầu dẫn hồn lực vào kinh mạch của hấn.

Mà tiểu Hiên Vũ thì lại chỉ cảm thấy từng luồng khí lưu ấm áp xuất hiện trong thân thể mình, sau đó luồng khí lưu này chậm rãi mà tiến lên, ý thức của hấn cũng theo luồng khí lưu ấm áp đó mà di động, hấn cứ thế mà men theo quỹ tích di chuyển của cha mình.

Vì để cho hấn có thể nhớ rõ nên Lam Tiêu vận chuyển hồn lực một cách vô cùng chậm, cảm giác ấm áp này làm cho Lam Viêm Vũ cảm thấy thoải mái không nói lên lời.

Một vòng tuần hoàn này là mất trọn vẹn một giờ.

"Cảm giác như thế nào?" Lam Tiêu mở mắt, hỏi Lam Hiên Vũ ở phía trước.

"Rất sáng khoái." Lam Hiên Vũ trả lời.

Lam Tiêu không nhịn được mà cười, "Ai hỏi con có sáng khoái hay không chứ, ba đang hỏi con là quá trình vừa rồi có nhớ kỹ không."

Tiểu Hiên Vũ nghiêng đầu mà nghĩ. "Hấn là nhớ kỹ rồi a. Ba, cái này có thể làm cho võ hồn của con trở nên mạnh mẽ không? Sau này võ hồn của con mà trở nên mạnh mẽ thì sẽ như thế nào a?"

Lam Tiêu cười nói: "Ba cũng không biết. Cái này là do con. Lát nữa ba về sẽ mang về cho con một cái Hồn Linh, con thử dung hợp một chút. Hồn sư chúng ta thì cứ mười cấp sẽ cần phải hấp thu một cái hồn hoàn để có thể tu luyện tiếp. Từ thời viễn cổ thì hồn hoàn đến từ hồn thú, chỉ khi săn giết một Hồn Thú thì mới có thể lấy được hồn hoàn từ trên người nó. Nhưng điều này thật sự là quá tàn nhẫn,nó làm cho con người chúng ta bị hồn thú thù hận. Mãi về sau này,ước chừng hơn hai vạn năm trước, khi các đời tiền bối phát minh ra Hồn Linh. Nhưng Hồn Linh của ngày xưa thì cũng vẫn cần lấy từ trên người hồn thú, có điều,chúng ta không phải giết chúng nữa,

sau này, khi đã trải qua phát triển không ngừng thì tổ chức Truyền Linh Tháp đã nghiên cứu ra hồn linh nhân tạo. Hiện tại thì chỉ cần một cái Hồn Linh là có thể giúp hồn sư chúng ta tiến giai. Có điều là hiện tại ba còn chưa nghĩ ra nên mua cho con hồn linh dạng gì đây."

Lam Hiên Vũ là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực, cái này có nghĩa hồn lực hắn đã mười cấp, nếu muốn tăng lên cấp độ cao hơn thì nhất định cần phải có một cái hồn hoàn mới được. Nhưng hiện tại thì Lam Tiêu còn không có cách nào xác định vũ hồn của hắn là gì, mà hồn hoàn khác nhau dung hợp với vũ hồn khác nhau thì cũng lại có hiệu quả khác nhau.

Mỗi một cái Hồn Hoàn đều có thể mang cho hồn sư một cái Hồn Kỹ, đây chính là năng lực cơ bản nhất của hồn sư, mà hồn kỹ mạnh hay yếu sẽ phụ thuộc hoàn toàn vào việc hồn hoàn có phù hợp với vũ hồn hay không.

Thí dụ như, nếu như vũ hồn của Lam Hiên Vũ thật sự là Lam Ngân Thảo thì hắn sẽ cần một hồn linh hệ thực vật hoặc một hồn linh nào đó có hình thái giống với vũ hồn, thí dụ như, loài rắn... Như vậy thì từ tính bền dẻo đến độc tính hay cường độ đều sẽ có, và nó sẽ là một hồn kỹ mạnh.

Thế nhưng cái Lam Ngân Thảo này thật sự là có chút đặc thù, và còn lai lịch của hắn nữa. Nên hiện tại Lam Tiêu hiện cũng có chút do dự. May mắn là tu luyện Huyền Thiên Công có thể tích góp hồn lực. Dù là hiện tại hắn vẫn tu luyện mà không có hồn hoàn đi nữa thì sau này chỉ cần hắn có hồn hoàn là hồn lực sẽ cứ thế mà phóng ra, làm cho tu vi của hồn sư có thể tăng tới cấp độ tương ứng, sẽ không bị lãng phí.

"Ba à, Lam Ngân Thảo có thể làm gì đây?" Lam Hiên Vũ cũng hết sức tò mò về vũ hồn của mình. Hắn biết cha mẹ mình đều là hồn sư nên cũng theo bản năng mà không cảm giác được sự đặc thù của hồn sư, cũng vì cái này nên vũ hồn mới có thể làm cho hắn chú ý tới vậy.

"Cái này cũng hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân con." Lam Tiêu mỉm cười.

"Vậy con làm như thế nào mà biết được đây?" Tiểu Hiên vũ truy vấn. Ở cái tuổi này của hắn thì sẽ có rất nhiều nghi vấn, mà cha mẹ chính là lão sư tốt nhất của những đứa nhỏ tầm tuổi này.

Lam Tiêu nói: "con cứ phóng thích nó, cảm thụ nó thật nhiều là chính nó sẽ nói cho con biết"

"A." Tiểu Hiên vũ hào hứng bừng bừng mà tập trung tinh thần, hắn vươn hai tay ra, "phốc phốc", hai nhánh Lam Ngân Thảo lại một lần nữa chui ra.

Lam Tiêu cười nói: "Đừng nóng vội như vậy chứ, trước hết con hãy cứ tu luyện Huyền Thiên..." Hắn vừa nói đến đây thì đột ngột dừng lại. Mà trong mắt hắn đang tràn đầy sự kinh ngạc. Một ánh mắt không dám tin.

"A..hai cái vòng này là cái gì vậy ba?" Lam Hiên Vũ nhìn chăm chú vào hai nhánh Lam Ngân Thảo đang biến hóa rõ rệt trước mặt mình, hắn mang một vẻ mặt tò mò mà hỏi.

Giờ này khắc này, hai nhánh Lam Ngân Thảo trên tay hắn đã trở nên khác hoàn toàn so với hôm qua.

Ở thân và gốc của hai nhánh Lam Ngân Thảo có một vàng sáng màu trắng, vàng sáng chậm rãi mà nhấp nhô. Mà dưới sự chiếu sáng của vàng sáng kia thì hai nhánh Lam Ngân Thảo lại xuất hiện từng biến hóa riêng biệt.

Trên nhánh Lam Ngân Thảo bên phía bàn tay trái của hắn dần xuất hiện từng đường vân sắc nét màu bạc, những đường vân màu bạc này cũng khá giống với gân lá của Lam Ngân Thảo, chẳng qua là màu bạc này rất nhạt mà thôi. Mà nhánh Lam Ngân Thảo bên lòng bàn tay phải của hắn thì lại xuất hiện đường vân màu vàng, đường vân này có chút lớn hơn và cũng thô hơn đường vân màu bạc kia.

Nếu như không cẩn thận mà nhìn thì có lẽ cũng không phân biệt nổi hai màu vàng bạc này. Nhưng đối với Lam Tiêu mà nói thì cái này quả thực là long trời lở đất a!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Lam Tiêu bồi rỗi

Dịch giả: Đức Thành

Con...hai cái hồn hoàn này..."

Trong giới hồn sư thì hồn hoàn cũng được phân cấp độ. Từ thời viễn cổ thì hồn hoàn được căn cứ theo số tu vi của hồn thú mà phân cấp, theo thứ tự thì hồn hoàn màu trắng là mười năm, màu vàng là trăm năm, màu tím nghìn năm, màu đen vạn năm cùng màu đỏ là mười vạn năm. Số năm càng lớn thì cấp độ hồn hoàn của nó càng cao.

Ngoại trừ vài loại này thì còn có một số hồn hoàn có màu sắc đặc thù cũng từng xuất hiện qua. Thí dụ như hồn hoàn vượt qua hai mươi vạn năm sẽ là màu cam. Mà cái kia thì chỉ trong truyền thuyết mới có.

Mà lúc này, hai cái hồn hoàn quay xung quanh Lam Ngân Thảo cũng chỉ là màu trắng, là cấp độ thấp nhất, mười năm. Nhưng cái này đối với hồn sư cấp thấp thì cũng là bình thường. Dù sao thì vừa mới bắt đầu tu luyện mà đã muốn đạt được hồn hoàn cấp độ cao là rất khó. Từ trên lý luận mà nói thì thân thể của một hồn sư cấp mười có thể nhận được hồn hoàn tối đa là trăm năm.

Nhưng vấn đề là cái hồn hoàn này của Lam Hiên Vũ không phải là lấy từ hồn linh, mà chỉ qua một đêm là tự có a! Nói đúng hơn là chỉ qua một giấc ngủ là có hồn hoàn, cái này có nghĩa là gì?

Dù sao thì Lam Tiêu cũng là một nhà nghiên cứu về hồn thú kì viễn cổ, nên khi tình huống này xuất hiện thì hắn nghĩ ngay tới một khả năng. Sau khi Hồn Thú tu luyện tới mười vạn thì sẽ có hai sự lựa chọn, một là tiếp tục đột phá mà cố gắng tới cấp độ cao hơn. Nhưng lúc đột phá rất có thể sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng. Mà một con đường khác chính là trùng tu, chuyển hóa thân thể mình thành nhân loại rồi bắt đầu lại từ đầu, tu luyện theo phương thức thông thường của nhân loại mà đột phá thành thần.

Mà Hồn Thú trùng tu thì sẽ có một đặc điểm cực rõ ràng chính là bọn chúng không cần săn giết hồn thú hay thông qua Hồn Linh mới có thể có được hồn hoàn như con người, mà mỗi Khi tu vi đạt đến nhất định cấp độ là sẽ có hồn hoàn sống lại, từ đó mà sinh ra hồn kĩ tương ứng.

Lam Tiêu dần liên tưởng đến lai lịch của Lam Hiên Vũ, mà lúc này Hồn Hoàn lại tự động xuất hiện thì sao hắn còn đoán không ra chứ, rất có thể đứa nhỏ này chính là hồn thú trùng tu a!

Thế nhưng hồn thú trùng tu đều có kí ức của mình, nhưng từ tất cả những kiểm tra cùng với những biểu hiện của Lam Hiên Vũ mấy năm này đều là không có kí ức nào.

Lúc này thì suy nghĩ của Lam Tiêu đã có chút hỗn loạn, dựa theo những nghiên cứu về hồn thú thì coi như hồn thú mười vạn năm có trùng tu đi nữa thì khi chưa tới tu vi bảy mươi cấp chúng vẫn là hồn thú, chỉ khi đột phá đến bảy mươi cấp chúng mới có thể chân chính chuyển hóa thành nhân loại.

Nhưng tất cả kiểm tra hay thí nghiệm về Lam Hiên Vũ đều cho thấy kết quả hắn là một nhân loại thuần túy mà không phải hồn thú.

Với tư cách một gã nhà khoa học thì khi gặp được tình huống này hắn sẽ phải cảm thấy vui mừng vì đây là một phát hiện mới, một phát hiện có thể tiến hành nghiên cứu sâu.

Nhưng vấn đề bây giờ là tình huống này lại xuất hiện trên người con hắn a!

Sáu năm, sáu năm này hắn và Nam Trường đã hoàn toàn coi Lam Hiên Vũ là một nhân loại, coi Lam Hiên Vũ là con đẻ của mình. Nhưng chỉ có một ngày ngắn ngủi này mà có vẻ như tất cả mọi thứ đã thay đổi, làm cho hắn không kịp trở tay.

Càng làm cho Lam Tiêu khó hiểu hơn nữa là hồn hoàn tự xuất hiện của Lam Hiên Vũ không phải một cái, mà là hai, một trái một phải, hai cái!

Người có liền lúc hai hồn hoàn từ khi chỉ có mười cấp cũng không phải không có, loại tình huống đó được gọi là song sinh vũ hồn, là những hồn sư cực kì hiếm thấy. Và nếu như những hồn sư này muốn phụ gia mỗi hồn hoàn cho từng vũ hồn của mình thì tất nhiên là phải cần hai cái hồn hoàn rồi.

Thế nhưng dù là song sinh vũ hồn cũng không có khả năng làm cho cả hai cái vũ hồn cùng hai cái hồn hoàn xuất hiện cùng lúc như vậy, chỉ có thể là hoán đổi vũ hồn mà thôi. Mà lúc này trên hai tay Lam Hiên Vũ rõ ràng là hai nhánh Lam Ngân Thảo, mà trên mỗi nhánh còn có một cái hồn hoàn. Không thể nghi ngờ đây chính là tình huống phá vỡ quy luật a.

Với cái tâm tính luôn bình tĩnh như Lam Tiêu mà lúc này cũng có chút không muốn sống, bởi vì hắn hoàn toàn không biết nên đối mặt với cái tình huống này như thế nào.

"ba, ba làm sao vậy?" Lam Hiên Vũ khó hiểu mà nhìn Lam Tiêu đang trợn mắt há mồm.

Lúc này Lam Tiêu mới hồi phục được tinh thần, hắn có chút run run mà nói: "con có thể tự thu lại một bên Lam Ngân Thảo không?"

"Đề con thử xem." Lam Hiên Vũ hạ tay trái xuống, trong đầu hắn xuất hiện ý nghĩ thu hồi Lam Ngân Thảo bên trái, nhánh Lam Ngân Thảo bên trái đó liền tự nhiên mà biến mất, chỉ còn lại nhánh Lam Ngân Thảo có đường vân màu vàng bên tay phải.

Giờ đây trong nội tâm Lam Tiêu đã là thập phần đắng chát, hắn thầm nghĩ: con à, cuối cùng thì con là cái tồn tại như thế nào đây? Nói người là hồn thú trùng tu thì kết quả kiểm tra lại biểu hiện người là nhân loại, vậy là có thể nói con là nhân loại a, thế nhưng trên người con lại tự động xuất hiện Hồn Hoàn.

Lúc này Lam Tiêu đã có chút hồ hập dồn dập, nhưng dù sao thì tính cách hắn cũng đủ trầm ổn, sau khi thoáng ổn định lại tâm tình một chút hắn mới nói tiếp: "trước hết con cứ thu hồi vũ hồn về đi, rồi thử vận chuyển Huyền Thiên Công." Hiện tại hắn thứ hắn cần là thời gian suy nghĩ, hơn nữa, hắn cũng sợ trên người Lam Hiên Vũ lại xuất hiện thêm tình huống gì đó.

Về ngộ tính của Lam Hiên Vũ thì coi như là cũng được, sau khi Lam Tiêu dùng hồn lực dẫn đường ba bốn lần là hắn có thể dựa theo lộ tuyến đó mà vận hành Huyền Thiên Công, nhưng muốn thành thạo thì vẫn còn cần một ít thời gian.

Việc tiếp theo chính là quan sát. Lam Tiêu dùng trọn vẹn ba ngày thời gian mà quan sát thật kĩ tất cả tình huống của Lam Hiên Vũ, cho dù là buổi tối đi ngủ hắn cũng ở cạnh Lam Hiên Vũ, hắn sợ con mình lại biến dị gì đó.

Nhưng có vẻ như tất cả sự biến hóa cũng đã hoàn thành từ ngày thức tỉnh vũ hồn. Vì biểu hiện của Lam Hiên Vũ trong mấy ngày sau đó đều rất bình thường. Chỉ cần ba ngày luyện tập là hắn đã có thể tự vận chuyển Huyền Thiên Công.

Mà hồn lực của hắn cũng không có xuất hiện thêm tính bộc phát hay tăng trưởng gì, tốc độ tăng lên cũng không tính là nhanh.

Sinh hoạt dần khôi phục bình thường, sau khi Lam Tiêu cùng Nam Trùng bàn bạc thì quyết định giấu giếm chuyện này, làm hết khả năng mà che giấu sự khác thường của Lam Hiên Vũ. Còn về phần hồn hoàn màu trắng kia thì chẳng đáng nói rồi, nó chỉ là hồn hoàn cấp độ thấp nhất mà thôi.

Mỗi ngày Lam Tiêu đều dặn dò hắn liên tục những thứ cần chú ý, thí dụ như không thể nói mình là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực, không nên đồng thời phóng Lam Ngân Thảo ra từ hai tay.... còn về lai lịch của chiếc nhẫn thì Lam Tiêu cũng bảo hắn biện tạo đó là do gia tộc truyền thừa. Tóm lại là bất cứ thứ gì khác thường cũng sẽ phải che giấu.

....

Một ngày nọ, Lam Tiêu tan việc và quay về nhà, về mặt hưng phấn.

"ba làm xong cho con rồi."

"ba làm xong cái gì?" Lam Hiên Vũ chạy từ trong phòng ru luyện ra, tò mò mà nhìn hắn.

"Đương nhiên là đăng kí cho con đến học viện a! Học viện hồn sư sơ cấp Từ La thành. Đó là học viện hồn sư tốt nhất Từ La thành chúng ta."

"A...vâng" dù sao thì Lam Hiên Vũ cũng còn nhỏ nên hắn cũng chẳng có cái khái niệm gì về một "Học viện tốt nhất" cả. Hắn cũng không biết rằng Lam Tiêu đã phải chạy ngược chạy xuôi tới mức nào mới có thể đăng kí cho hắn học được ở đây.

"Có điều, khi nhập học sẽ có một cuộc thi phân lớp. Con nên ngắm lại xem mình sẽ dùng Lam Ngân Thảo bên tay trái hay bên tay phải để đi thi đây?" Lam Tiêu cười híp mắt mà hỏi.

Đối với Lam Hiên Vũ thì hai nhánh Lam Ngân Thảo ở hai tay này cũng có những năng lực khác nhau.

Lam Hiên Vũ nghiêng đầu rồi nghĩ "Ba, con cũng chưa nghĩ ra đây."

Lam Tiêu suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy dùng tay trái đi. Võ Hồn của mẹ con là băng nên có thể nói là do Lam Ngân Thảo là biến dị."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Diệt Linh Đồng

Dịch giả: Đức Thành

Từ La Thành nằm ở khu vực bình nguyên phía tây trên đại lục Mặc Lam của hành tinh Thiên La, nó cũng được xếp hạng thứ mười ở đại lục Mặc Lam này.

Nếu để so sánh cùng hành tinh mẹ Đấu La thì nó khá giống, thậm chí là hành tinh Thiên Đấu cũng không bằng nó. Cho dù là diện tích hay hoàn cảnh đều cực kì thích hợp cho nhân loại sinh tồn. Khi nhân loại phát hiện ra hành tinh này thì nó cũng đã có sinh vật của chính mình rồi, nhất là thực vật.

Nhưng với tư cách một viên tinh cầu vừa mới bắt đầu phát triển thì tất nhiên sẽ rất dễ dàng bị Đấu La liên bang khống chế. Qua mấy trăm năm thí nghiệm thì Đấu La liên bang bắt đầu từng bước di dân lên các hành tinh khác.

Đương nhiên, khi liên bang đã quen thuộc với việc di dân thì việc khai phá ra những hành tinh mới cũng càng này càng nhanh. Trừ bảy hành tinh trước mất thì liên bang cũng đã đặt ra những mục tiêu tiếp theo. Kế hoạch tương lai một trăm năm tới là di dân tới ít nhất ba hành tinh nữa.

Hiện tại thì sự ước chế của việc di dân này lại là vấn đề nhân khẩu. Người không có thì làm sao mà di dân? Vậy nên liên bang vừa mới công khai chính sách cổ vũ sanh dục.

Từ La Thành là một tòa thành thị hiện đại hóa hoàn toàn hiện đại hoá. ở chỗ này là nhìn không tới đất, hơn nữa còn dùng hoàn toàn kim loại mà kiến tạo thành nhà cao tầng. Trên bầu trời là một con đường dài xuyên thẳng qua không trung cho xe hỗn đạo bay chạy qua.

Hiện nay, Hồn Đạo ô tô đã sớm phát triển thành xe hỗn đạo bay, nhưng bởi vì phải khống chế không vực nên liên bang xây dựng những con đường dài trên không trung như vậy. Nhờ đó mà quản lí sự trật tự của những xe hỗn đạo bay này, chỉ có những phương tiện bay của quân đội mới được phép tự do phi hành.

Lúc này, Lam Hiên Vũ đang ngồi cạnh cha mình trong xe hỗn đạo bay, nhìn ra ngoài cửa sổ chính là con đường sắt thép giữa không trung. Đi trong đường này là cấm vượt, chỉ có thể đi theo trình tự và còn phải bảo trì một tốc độ nhất định, nếu không sẽ bị phạt rất nặng.

"Hiên Vũ, không cần khăn trương như vậy, khi đến học viện thì con nên kết giao bằng hữu nhiều một chút. Cuộc thi nhập học hôm nay con cũng không cần quá mức khăn trương, tại cái tuổi này của con thì người có được hồn kỹ hẳn là có thể đếm được trên đầu ngón tay đấy. Ba đã sửa đổi hồ sơ của con một chút, cho nên nếu có người hỏi con mấy tuổi thì con phải nói là bảy, nói là vì bị bệnh nên tôi trưởng chậm một năm."

"Ba à, nhưng mẹ đã nói là nói dối thì không phải là đứa nhỏ tốt." Lam Hiên Vũ dùng đôi mắt to trong suốt mà nhìn cha mình.

Lam Tiêu dùng một chút, sau đó hần nghiêm mặt nói: "Đôi khi, vì bảo vệ mình hoặc người khác thì nói lời nói dối có thiện ý với một mức độ nhất định cũng được." Việc báo cáo lệch một tuổi này là do Lam Tiêu đã phải kỹ sấu tính kỹ mới có thể quyết định. Bởi vì đứng trước thiết bị kiểm tra hồn lực là sẽ không có biện pháp che giấu hồn lực cấp mười một của Lam Hiên Vũ. Trước khi hần có hồn hoàn chính là mười cấp, mà khi hồn hoàn màu trắng đỏ xuất hiện thì tất nhiên cũng đột phá tới cấp mười một rồi.

Nếu cứ dùng hết các loại biện pháp để mà che giấu hồn lực, che giấu hồn kỹ thì còn chẳng bằng báo cáo lão một tuổi, nói rằng do hần có ngộ tính cực cao, trong một năm nay hồn lực đột nhiên tăng mạnh.

Mà ở cái tuổi này Lam Hiên Vũ lại đã có hồn lực cấp mười một thì đúng là đáng giá làm kiêu đấy, thế cho nên dù là báo cáo lão một tuổi cũng vẫn được phân viện của học viện hồn sư sơ cấp Thiên La Tử La Thành tiếp nhận.

"A...vâng" Lam Hiên Vũ nhu thuận mà đáp ứng.

Nhìn bộ dáng lúc nào cũng vâng lời của đứa con, trong nội tâm Lam Tiêu trầm than, Lam Hiên Vũ cái gì cũng tốt, nhưng đôi khi hần lại có chút sợ hãi, tâm lý khá yếu. Nếu để mà so với những đứa trẻ cùng tuổi thì tuyệt đối không thể coi hần là kiên cường. Mà tất cả những thứ này đều cho thấy hần rất bình thường. Nhưng trong lòng Lam Tiêu vẫn luôn biết đứa con này của hần không bình thường, nói chính xác hơn là thân phận của đứa nhỏ này không bình thường.

"Vù!"

Xe hồn đạo bay ra khỏi thông đạo trên không trung, giảm tốc độ xong quanh về một hướng. Phía trước, một canh cửa kim loại đã sớm mở ra, xe hồn đạo bay tiến vào con đường trong một tòa nhà lớn. Lam Tiêu lái xe hồn đạo bay dựa theo chỉ thị mà vào bãi đậu xe trong tòa nhà.

Xe vững vàng dừng lại, Lam Tiêu cởi dây an toàn ra, hần xoa xoa lên đầu Hiên Vũ: "Đến nơi rồi, chúng ta đi thôi."

Hai cha con xuống xe, Lam Hiên Vũ chủ động giữ chặt tay Lam Tiêu, hần ngẩng đầu nhìn cha mình, trong đôi mắt to thoáng toát ra một vẻ khăn trương.

"không có chuyện gì đâu. Con quên rồi sao, dù ở bất kỳ đâu con cũng là người được hoan nghênh nhất đó a!" Lam Tiêu ngồi xổm xuống mà nheo nheo hai má Lam Hiên Vũ, cho hần một cái mỉm cười cổ vũ.

"Vâng." Lam Hiên Vũ gật gật đầu. Khi còn ở nhà trẻ hần chính là cục cưng của cả lớp, cho dù là các lão sư hay những đứa trẻ khác cũng đều rất yêu quý hần.

Phải Liên tục đổi thang máy hai lần thì bọn hần mới đi tới đích của chuyến này. Ở nơi ghi danh, tầng chín của tòa nhà này. Trên thực tế thì tòa nhà này cao tới ba mươi hai tầng, toàn bộ thuộc về học viện hồn sư sơ cấp Thiên La, phân viện Tử La Thành.

Lúc này ở phía trước đã có một ít gia trưởng mang theo con cháu tới xếp hàng báo danh rồi. Lam Tiêu mang theo xon mình tới xếp hàng phía sau. Hần có thói quen mặc quần áo quân trang, chẳng qua là quân hàm Trung Tá của hần ở nơi này thì chẳng đáng là gì. Trước khi bọn hần tới đây đã gặ một vị đại tá dất theo một bé gái, nhìn qua thì tuổi người đó cũng ngang tầm với Lam Tiêu.

Đăng kí báo danh rất nhanh, chủ yếu là xác minh thân phận và kiểm tra hồn lực một chút. Sau đó là hài tử có thể tiến vào, người lớn thì quay về.

Rất nhanh đã đến lượt vị đại tá dất theo bé gái kia rồi

Lão sư chịu trách nhiệm đăng kí có lẽ đã thấy quân hàm của cha nàng nên rất hòa ái với nàng "Tiểu cô nương, ngươi tên là gì?"

Cô bé này thực sự là rất đẹp, một mái tóc màu nâu nhạt cuốn tự nhiên, da thịt trắng nõn, độ cao vừa phải so với những đứa trẻ cùng tuổi, một đôi mắt xinh đẹp màu xanh nhạt.

Nàng cười ngọt mà nhìn lão sư: "Lão sư tốt chứ, ta là Diệp Linh Đồng."

"tên ngươi rất hay a. Lão sư muốn xác minh thân phận của ngươi một chút, ngươi nói cho lão sư, ngày sinh của ngươi..."

Xác minh thân phận cùng những người trước cũng không có gì khác nhau, mà khi nàng kiểm tra hồn lực thì những gia trưởng đang xếp hàng phía sau lại trầm trồ kinh hô.

Máy đo hồn lực phóng lên một cột ánh sáng trắng chừng tám tấc. Tám cấp! Một tiểu cô nương mới chỉ có sáu tuổi, hồn lực bát cấp! Chắc chắn nàng cũng chỉ mới thức tỉnh vũ hồn trong năm nay, nói cách khác là nàng có tiên thiên hồn lực tám cấp. Đây là một tình huống khá vượt trội rồi a.

"Diệp Linh Đồng, hồn lực tám cấp, ngươi có thể vào."

Từ đầu đến cuối thì cha của Diệp Linh Đồng cũng chỉ đi bên người nàng, một câu cũng không có nói qua. Đến thời điểm Diệp Linh Đồng được vào hán cũng chỉ gật đầu nhẹ với lão sư rồi quay người bước ra ngoài.

Đây là một người cao tầm một mét chín, một quân nhân lưng dài vai rộng. Nét mặt của hắn thập phần cương nghị, một đôi mắt sáng ngời.

Hắn vừa quay người lại thì thấy Lam Tiêu, ánh mắt hắn đảo qua quân hàm trên vai Lam Tiêu.

Lam Tiêu lập tức đứng thẳng người mà chào hắn theo kiểu quân đội: "Thủ trưởng."

Trong quân đội thì khi sĩ quan cấp thấp nhìn thấy sĩ quan cấp cao thì nhất định phải hành quân lễ.

Đại tá kia không chút nào qua loa mà cũng nghiêm người hoàn lễ, sau đó hắn mới hỏi: "Ngươi là quân nhân văn chức?"

"Đúng vậy." Lam Tiêu nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bóp nhẹ một chút

Dịch giả: Đức Thành

Đại tá cúi đầu nhìn về phía Lam Hiền Vũ. Khi hắn nhìn thấy Lam Hiền Vũ thì cũng sửng sốt, thật sự là bởi vì đứa nhỏ này quá đẹp. Một mái tóc màu lam, một đôi mắt to vô cùng trong suốt đang nhìn hắn, khuôn mặt trắng nõn nặn màng. Dù Diệp Linh Đồng đã là vô xing đẹp giữa đám trẻ cùng tuổi rồi nhưng xem ra cũng không bằng hắn.

"Thúc thúc tốt chứ?" Lam Hiền Vũ nhu thuận mà chào hỏi.

"Ừm, ngươi cũng vậy." Đại tá không tự chủ được mà đưa tay ra sờ sờ mái tóc của Lam Hiền Vũ, ánh mắt hắn cũng trở nên nhu hòa vài phần.

Làm xong động tác này thì hắn mới cảm thấy có chút không ổn, hình như quá mức thân thiết rồi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên gặp mặt. Mà Lam Tiêu lại có vẻ như không nhìn thấy, vì hắn cũng đã sớm quen rồi, quen với việc mỗi người nhìn thấy con mình đều không tự chủ được mà làm vậy.

"Ba!" Diệp Linh Đồng vừa chuẩn bị đi vào học viện lại thấy cảnh này, nàng nhịn không được mà kêu lên một tiếng.

Đại tá có chút lúng túng mà thu tay lại, hắn quay sang nói với Lam Tiêu: "Ta là Diệp Phong."

"Thủ trưởng, ta là Lam Tiêu..." Lam Tiêu vừa nói xong câu đó thì đột nhiên dừng lại, bởi vì hắn phát hiện hắn đã từng nghe qua tên vị này. Ngay sau đó một cái chớp mắt thì con ngươi của hắn không khỏi co rút lại.

Diệp Phong khẽ gật đầu, lại phát phát tay về phía con gái rồi quay người đi.

"Cậu bạn nhỏ, ngươi nên báo danh rồi."

"Lão sư tốt chứ, ta là Lam Hiền Vũ."

"Lam Hiền Vũ, bảy tuổi, ngươi là quá tuổi nhập học rồi a. Đến đây kiểm tra hồn lực một chút."

Khi cột sáng phóng lên tới hơn một xích thì cả đám người đằng sau lặng ngắt như tờ.

Với tư cách là phân viện của học viện hồn sư sơ cấp Thiên La tại Tử La Thành thì không thể nghi ngờ rằng đây chính là học viện sơ cấp tốt nhất của Tử La Thành. Những đứa nhỏ có lẽ còn chưa có tâm thái ganh đua nhưng các gia trưởng làm sao có thể không có chứ?

Cấp mười một, đây đã không còn là hồn sĩ nữa, mà là một hồn sư chân chính rồi. Mặc dù Lam Hiền Vũ đã quá tuổi nhập học nhưng có thể đạt tới cấp mười một khi mới chỉ có bảy tuổi thì cũng đủ dọa người đấy.

"Vậy mà lại là cấp mười một. Tốt rồi, ngươi có thể tiến vào." Ngay cả lão sư chịu trách nhiệm đăng kí này cũng phải sửng sốt một chút mới có thể tiếp nhận được sự thật.

Mà Diệp Linh Đồng báo danh từ trước nhưng nàng cũng không có đi vào, lúc này thấy được cha mình đi âu yếm hài tử khác làm nàng rất bất mãn. Ngày bình thường cha nàng rất ít ở nhà, lần này cũng phải rất vất vả mới thu xếp được chút thời gian đưa nàng tới nhập học nhưng lại thân mật với hài tử khác ở cửa học viện. Điều này làm nàng nghĩ vì cái gì mà cha lại tốt với người khác như vậy? Đây là sự ghen ghét đơn thuần nhất.

Cấp mười một? hồn lực của hần là cấp mười một sao?

Diệp Linh Đồng ngẩn người. Mà lúc này Lam Hiên Vũ cũng đã đi về phía nàng, hần lưu luyện mà phát tay với Lam Tiêu.

"Này." Diệp Linh Đồng hô một tiếng.

Lam Hiên Vũ quay đầu nhìn về phía nàng.

"hồn lực của ngươi đã đạt đến cấp mười một?"

Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu.

Diệp Linh Đồng làm kiêu mà ngẩng đầu lên: "Cấp mười một cũng không có gì đặc biệt hơn người. Ta cũng sẽ sớm đạt tới, hơn nữa sẽ vượt qua ngươi rất nhanh. Dù sao ngươi cũng đã bảy tuổi rồi, khi ta tới bảy tuổi thì nhất định sẽ không chỉ là cấp mười một." Nói xong, nàng liền bước nhanh vào trong.

"Ừm" Lam Hiên Vũ gật gù mà đi vào theo nàng.

Sau khi vào trong công học viện là tới một hành lang dài, ở đó đã có người mặc đồng phục của lão sư ra hiệu cho bọn hần rồi dẫn bọn hần vào trong.

"Ngươi ừm cái gì mà ừm? Không phục sao?" Diệp Linh Đồng tức giận mà trừng mắt với hần một cái.

"Không có." Lam Hiên Vũ lắc đầu.

Lúc này Diệp Linh Đồng mới cẩn thận mà nhìn hần, hần thật đúng là rất ưa nhìn. Nhưng ngay sau đó nàng lại nghĩ tới việc cha thân mật với hần thì cục tức lại chui lên tới cổ, Cho dù là đối với mình thì cha cũng không ôn nhu như vậy a

"Tới đây." Diệp Linh Đồng vẫy vẫy tay.

"Làm sao vậy?" Lam Hiên Vũ bước tới trước mặt nàng.

Diệp Linh Đồng nói: "Để cho ta bóp mặt ngươi một chút." Nàng không phục nên chuẩn bị tìm có tỷ thí với hần một chút, nếu không thì nàng sẽ không thể đặt xuống được cái cục tức này. Cấp mười một thì thế nào chứ, mình còn học cổ võ thuật từ nhỏ nên nhất định sẽ lợi hại hơn hần.

Thế nhưng câu trả lời của Lam Hiên Vũ lại vượt quá dự liệu của nàng.

"Vây ngươi nhẹ tay một chút." Lam Hiên Vũ nói như đã rất quen với tình huống này rồi vậy.

Với cái bộ mặt này của hần thì tới giờ đã không biết có bao nhiêu người muốn nóp nắn rồi, nên hần cũng đã quen, nhưng sự đáng yêu này đôi khi cũng không phải là thứ tốt

Diệp Linh Đồng có chút sững sờ, tên này...

Có điều, sững sờ thì sững sờ nhưng nàng vẫn giơ tay lên mà nhéo nhéo lấy hai má của Lam Hiên Vũ.

Rất mềm mịn, có vẻ như làn da của tên này còn tốt hơn cả mình, nhéo nhéo rất thích tay a.

Không biết vì cái gì mà khi nhéo mặt tên này thì Diệp Linh Đồng lại thấy có chút tức thêm.

"Đau quá a!" Lam Hiên Vũ lui về phía sau một bước, hần nhìn nàng một cách ủy khuất "Ngươi không tốt."

Diệp Linh Đồng quật cường mà nói: "Vây thì sao?"

Lam Hiên Vũ xoa xoa mặt mình, nghiêm túc nói: "Ta không thích người không tốt, cho nên ta không thích ngươi."

Diệp Linh Đồng bĩu môi khinh thường: "Ai muốn ngươi thích chứ?" Nói xong, nàng xoay người mà đi.

Lúc này Lam Hiên Vũ đang cảm thấy chẳng hiểu gì, hần cũng không biết mình đắc tội cô nàng này ở chỗ nào a.

...

Hơn một trăm người mới vào này được chia làm sáu lớp, mà mỗi lớp có khoảng hai mươi tên đệ tử.

Mỗi lớp đều có một gã chủ nhiệm riêng, chủ nhiệm lớp chịu trách nhiệm quản lý dạy học. cuộc thi phân lớp này thực sự là quá đơn giản so với tưởng tượng, chỉ là phỏng thích vũ hồn mà thôi.

Dù sao đây cũng là cuộc thi nhập học của học viện hồn sư sơ cấp nên không thể khảo hạch theo kiểu đối kháng. Học viện chỉ cần biết rõ vũ hồn của đệ tử, sau đó căn cứ theo phương hướng tu luyện mà phân lớp.

"Năm nhất ban một, Cường Công Hệ. Giờ ta đọc tên ai thì người đó đến bên này. Diệp Linh Đồng..."

"Năm nhất ban hai, Không Chế hệ. Lam Hiền Vũ..."

Việc dạy học ở học viện hồn sư sơ cấp là chưa có dạy hồn sư phối hợp lẫn nhau, chỉ là giúp đệ hiểu rõ về Võ Hồn, học tập phương pháp tu luyện, nắm chắc tốt phương hướng của mình.

Lam Hiền Vũ có võ hồn là "Lam Ngân Thảo" nên tất nhiên sẽ bị phân đến ban hai để học tập những phương pháp của hồn sư hệ không chế rồi.

Năm nhất ban hai, tổng cộng có hai mươi sáu học viên. Sau khi chia lớp là Lam Hiền Vũ không còn thấy bóng dáng của Diệp Linh Đồng rồi, mặt cũng đã hết đau.

Buổi chiều, khi Lam Tiêu tới đón Lam Hiền Vũ cũng không gặp lại Diệp Phong, thậm chí cũng không nhìn thấy Diệp Linh Đồng.

"Hôm nay học cái gì?" Lam Tiêu hỏi.

"Gặp gỡ những học viên mới thôi, ba, con ở năm nhất ban hai, về sau ba đi đón con không phải nhầm chỗ nữa."

"Vậy con có kết giao bằng hữu mới không đây?" Lam Tiêu mỉm cười nói.

Lam Hiền Vũ khẽ gật đầu: "Các học viên đều rất tốt với con. Ba, con muốn hỏi ba một vấn đề."

"nói đi"

"Ba, nếu như sau này có người muốn bóp mặt con thì con có được từ chối không đây, con ghét bị như vậy."

Lam Tiêu ngăn người: "Đương nhiên có thể a! Cái này là quyền tự do của con"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Học tập

Dịch giả: Đức Thành

Sau khi Lam Tiêu hỏi con về những tình huống ở học viện thì âm thầm thở dài một hơi, trước mắt thì tất cả cũng vào được quỹ đạo. Lam Hiền Vũ đã bắt đầu đi học, không có gì khác so với những đứa trẻ khác.

Thật sự là hắn không hy vọng con mình trở nên quá mức nổi tiếng, bởi vì như vậy sẽ khiến rất nhiều người chú ý, đối với gia đình bọn hắn thì bình an vui sướng mới là trọng yếu nhất.

"Con học tập cho tốt. Nếu cuộc thi cuối kì đạt thành tích tốt thì ba mẹ sẽ dẫn con đi Thiên Đấu tinh chơi, được không? Cho con cảm thụ một chút niềm vui du lịch trong vũ trụ." Lam Tiêu mỉm cười nói.

"A. Vâng vâng!" Lam Hiền Vũ hưng phấn mà kêu to lên. Thứ hắn thích không chỉ là ô tô, cả máy bay hay chiến hạm gì đó hắn cũng đều rất thích. mà ngày thường thì chỉ thấy được những thứ này trên hồn đạo tivi. Sao hắn không hưng phấn được chứ.

Ngày hôm sau, Lam Hiền Vũ bắt đầu chính thức đi học. Khóa học buổi sáng của năm nhất ban hai là do giáo viên chủ nhiệm tự lên dạy, chương trình nâng dạy gọi là kiến thức trụ cột của hồn sư.

Chủ nhiệm của năm nhất ban hai này có tên là Thu Vũ Hình, nàng không quá cao nhưng tướng mạo rất dịu dàng, rất dễ bắt mắt.

"Các học viên, ngày hôm qua các ngươi đã biết nhau rồi. Hôm nay lão sư sẽ giảng cho các ngươi một ít tri thức về hồn sư."

"Có thể ngồi ở chỗ này thì ít nhất các ngươi đã là một gã hồn sĩ rồi."

"Tại Đấu La Liên bang của chúng ta thì hồn đạo khoa học kỹ thuật đã không ngừng phát triển, hiện nay người bình thường cũng đã có thể sử dụng được rất nhiều sản phẩm công nghệ cao, thậm chí là vũ khí công nghệ cao. Như vậy thì sao chúng ta còn phải tu luyện thành hồn sư, thậm chí là tu luyện thành hồn sư cường đại đây?"

"Đó là bởi vì, tuy rằng phương hướng nghiên cứu khoa học là để cho người bình thường có thể có được năng lực của hồn sư, thậm chí là có sức chiến đấu, thế nhưng dù làm bất cứ thứ gì thì hồn sư cũng vẫn luôn làm tốt hơn người thường."

"Cho nên nếu như các người đã tới đây học tập thì nhất định phải cố gắng trở thành một hồn sư cường đại. Tuy rằng Liên bang chúng ta đã thập phần hòa bình, thế nhưng vì chúng ta cũng đang thăm dò không ngừng ra ngoài vũ trụ nên chúng ta cũng sẽ phải đối mặt các loại nguy hiểm trong vũ trụ. Chỉ khi chúng ta trở nên mạnh mẽ thì chúng ta mới có thể bảo vệ Liên bang, bảo vệ lấy người thân của chúng ta, hay bảo vệ chính bản thân chúng ta."

Đối với một đám trẻ sáu tuổi thì bọn hắn cũng không rõ lắm về những đạo lý lớn này. Nhưng dù sao thì lão sư cũng vẫn phải dạy bảo.

"Hôm nay ta sẽ giảng cho mọi người những tri thức về cấp bậc của hồn sư."

"Từ một vạn năm trước, hồn sư chúng ta chia làm mười cấp độ, cứ mười cấp hồn lực là được một cấp độ. Từ một đến mười cấp hồn lực được gọi là Hồn Sĩ, sau khi thu được một cái hồn hoàn là sẽ tấn thăng tới tầng thứ hai. Vừa lúc, hiện tại lớp chúng ta có một vị bạn học đã đạt đến cấp độ này, mời biểu thị cho mọi người một chút, cũng nói luôn về mục tiêu trong đoạn thời gian tiếp theo của các người. Lam Hiến Vũ đồng học, xin mời đứng lên."

"Vâng" Lam Hiến Vũ vội vàng đứng lên.

Thu Vũ Hình mỉm cười với hắn "Phóng thích vũ hồn của người đi."

Lam Hiến Vũ khẽ gật đầu, qua một ngày nghỉ hắn cũng đã quen việc phóng thích vũ hồn.

Lam Hiến Vũ nâng tay trái lên, từng điểm ánh sáng lam ngưng tụ dần trong lòng bàn tay. Sau đó một cây Lam Ngân Thảo phóng lên từ lòng bàn tay của hắn, mà xuất hiện cùng lúc đó còn có hồn hoàn màu trắng đang xoay quanh Lam Ngân Thảo.

Đám Lam Ngân Thảo kia mang theo từng điểm ngân sắc nhàn nhạt, thoát nhìn cũng không có gì đặc thù, có vẻ như hồn hoàn thứ nhất này cũng không cái biến ngoại hình nó quá nhiều. Chỉ là thêm những giọt nước nhỏ, những giọt nước chuyển động trên lá tản ra một mùi thơm ngát.

Thu Vũ Hình khẽ gật đầu, nói: "Mọi người thấy rõ chưa, vũ hồn của đồng học Lam Hiến Vũ là Lam Ngân Thảo. Tương đối mà nói thì Lam Ngân Thảo là một loại vũ hồn rất bình thường, nhưng Lam Hiến Vũ lại có thể tu luyện tới hồn sư từ khi bảy tuổi như thế này có nghĩa là Lam Ngân Thảo đã xuất hiện biến dị. Thí dụ như đường vân màu bạc trên lá cây, còn có những giọt nước kia cũng có thể do biến dị sinh ra. Mà vàng sáng đang quay quanh Lam Ngân Thảo chính là hồn hoàn. Đó là một thứ cực kì trọng yếu đối với hồn sư chúng ta."

"Tuy hồn hoàn màu trắng chỉ là Hồn Hoàn mười năm, nhưng Liên bang đã có biện pháp tăng cấp độ của hồn hoàn. Chỉ cần trong tương lai đồng học Lam Hiến Vũ có thể tu luyện tới cấp độ cao hơn thì hắn vẫn sẽ có thể tăng cấp độ hồn hoàn của mình. Tốt rồi, Lam Hiến Vũ đồng học, người thu hồi vũ hồn được rồi."

"Vâng" Lam Hiến Vũ thu hồi Lam Ngân Thảo, một lần nữa ngồi xuống.

"Hồn Hoàn của hai hồn sư chênh lệch có nghĩa là thực lực của họ cũng chênh lệch." Thu Vũ Hình tiếp tục giảng giải, "Đạt đến cấp độ như đồng học Lam Hiến Vũ này được gọi là Đại Hồn Sư. Sau đó là Hồn Tôn, Hồn Tông, Hồn Vương, Hồn Đế, Hồn Thánh, Hồn Đấu La, Phong Hào Đấu La. Từ chín mươi một cấp đến chín mươi chín cấp được gọi là Phong Hào Đấu La. Trong đó còn có vài phân chia nhỏ, thí dụ như chín mươi lăm cấp trở lên được gọi là Siêu Cấp Đấu La, mà chín mươi chín cấp thì là Cực Hạn Đấu La."

"Vì sao lại phân chia như vậy đây? Bởi vì từ vạn năm trước, chín mươi chín cấp chính là cực hạn của hồn sư chúng ta. Sau đó lại xuất hiện một cuộc chiến giữa các vị diện, một cuộc chiến vượt thời đại. Lúc đó, ở Liên bang chúng ta có một người anh hùng. Long Hoàng Đấu La Đường Vũ Lân, dưới sự dẫn dắt của ngài liên bang đã chiến thắng được vực sâu vị diện và dung nhập vị diện đó vào hành tinh mẹ, do đó làm cho sinh mệnh cổ thụ tiến hóa thành một cổ thụ vĩnh viễn, Có thể nói trận chiến đó có thể ảnh hưởng tới tận bây giờ. Bởi vì nếu như không có thành quả của trận chiến ấy thì ngay cả tài nguyên để di dân Liên bang cũng không thể gom góp đủ."

"Sau trận chiến thắng vực sâu đó thì hành tinh mẹ vị bắt đầu tiến hóa, năng lượng trên toàn bộ hành tinh mẹ tăng lên làm cho hồn sư chúng ta có khả năng tiến thêm một bước, từ đó mới có trăm cấp trở lên Thần giai. Những thứ quan hệ tới cấp độ Thần Giai thì sau này các người tới học viện hồn sư cấp cao mới có thể học được, hôm nay lão sư sẽ không nói nhiều về vấn đề này. Hôm nay các người cần nhớ kỹ mười danh xưng vừa rồi."

Lam Hiến Vũ là một đứa bé nhu thuận, hơn nữa, hắn rất dễ dàng tập trung tinh thần nên nhớ rất rõ ràng. Dù là có chút tri thức cha hắn đã từng nói qua nhưng hắn vẫn lắng nghe.

Qua ngày hôm qua nói chuyện với những học viên khác thì hắn đã biết mình là người duy nhất có hồn lực cấp mười một ở năm nhất ban hai này. Cũng là người có hồn lực cao nhất. Nếu không phải vậy thì Thu Vũ Hình cũng sẽ không để hắn làm mẫu.

Buổi sáng là lớp lý thuyết, buổi chiều là khóa học thực chiến. Mà đối với những đệ tử năm nhất thì cái gọi là khóa học thực chiến này chính là rèn luyện thân thể.

Khóa học thực chiến của năm nhất ban hai cùng năm nhất nhất ban một là ở một chỗ. Cho nên trong giờ học thực chiến lúc xế chiều Lam Hiến Vũ lại một lần nữa gặp được Diệp Linh Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Diệp Linh Đồng bị tổn thương?

Dịch giả: Đức Thành

Tất nhiên Diệp Linh Đồng cũng nhìn thấy Lam Hiên Vũ, tuy rằng sự căm ghét ban đầu của nàng đã bớt đi rất nhiều nhưng trí nhớ của những cô bé lại rất tốt, cũng có chút thù dai, nàng còn nhớ rõ ràng là lúc ấy Lam Hiên Vũ đã nói không thích mình.

Nàng vốn là một cô bé quật cường, nên lúc đó còn nghĩ là, ngươi không thích ta? Ta còn không thích ngươi hơn đây! Ai mà thèm!

Tuy vóc dáng của Lam Hiên Vũ không cao nhưng luôn có thể gây sự chú ý. Cho nên Diệp Linh Đồng liếc mắt liền thấy được hắn trong đám người.

"Chạy quanh thao trường ba vòng, sau đó tự do hoạt động." Lão sư bố trí nhiệm vụ. Năm nhất là mới vừa vào học nên chắc chắn lão sư sẽ không cho bọn nhỏ áp lực quá lớn.

Thực ra thì thao trường lại dưới mặt đất, nó ở tầng một của tòa nhà phân viện Từ La thành. Trên đầu là màn hình điện tử mô phỏng trời xanh mây trắng, có thể mang đến năng lượng tương đương với ánh mặt trời, những hệ thống không khí trong đó cũng giúp cho người ta không bị cảm giác đè nén.

Một vòng là bốn trăm mét, ba vòng tuy không tính là quá dài nhưng đối với bọn nhỏ sáu tuổi thì cũng không phải là ngắn.

Cả bốn gã chủ nhiệm của hai lớp đều đứng ở bên sân, tay cầm dụng cụ ghi chép mà theo dõi thể năng mạnh yếu của bọn nhỏ.

"Bắt đầu!"

Theo tiếng hô của lão sư thì Diệp Linh Đồng là người xông ra ngoài đầu tiên, tốc độ của nàng thật sự rất nhanh, khi nàng lao ra thì các lão sư cũng phải giật mình. Nàng vừa chạy ra ngoài thì ý nghĩ hiếu thắng của những đứa nhỏ khác cũng bị kích phát theo, ngay sau đó đã có vài tên đệ tử bám sát sau nàng.

Lúc này Lam Hiên Vũ đang ở giữa đội hình của hai lớp, hẳn cứ ở đó không nhanh không chậm mà chạy.

Thật sự là hắn cũng không chú ý gì tới việc Diệp Linh Đồng chạy nhanh như vậy, lúc này trong đầu hắn đang nhớ về những lời cha hắn nói: "Không nên biểu hiện mình quá mức, càng không nên phóng thích Lam Ngân Thảo bên tay phải."

Đội hắn chạy nhẹ nhàng mà hữu lực, loại chạy không nhanh không chậm này đối với hắn là không đáng kể chút nào. Dù sao thì hắn cũng đã có hồn lực cấp mười một rồi.

Diệp Linh Đồng chạy hơn một nửa vòng nữa thì thấy được Lam Hiên Vũ, nhưng nàng không có cách nào không nhìn hắn, bởi vì Lam Hiên Vũ chạy ngay phía trước nàng một đoạn không xa.

Cũng không phải vì Lam Hiên Vũ chạy quá chậm, mà là tốc độ của nàng quá là nhanh, những đệ tử chạy phía sau đều bị nàng vượt qua một vòng rồi.

Nàng mạnh mẽ tăng tốc một lần nữa, lúc này thì những người có thể bám theo nàng khi nãy cũng đã bị nàng bỏ xa rồi. Nàng chạy một mạch tới bên người Lam Hiên Vũ cố gắng mà chạy sát về phía hắn.

Lam Hiên Vũ bị nàng dọa cho nhảy dựng, hắn nhìn bóng lưng Diệp Linh Đồng mà lẩm bẩm "Đúng là luôn làm cho người ta chán ghét mà!"

Diệp Linh Đồng lại vừa mới chạy qua người hắn không xa nên tất nhiên sẽ nghe được câu nói này của hắn, bước chân không khỏi lão đảo một chút.

"Ngươi nói cái gì?" Nàng quay đầu lại mà hằm mắt nhìn hắn.

"A! Ngươi nhìn đường kia" Lam Hiên Vũ chỉ về phía trước.

"Ai ui!" Diệp Linh Đồng vừa quay đầu lại thì đâm sầm vào một gã đồng học, ngay lập tức cả nàng cùng tên đồng học kia đều mất đà mà lao ra khỏi đường băng.

Lam Hiên Vũ cau mày, miệng lẩm bẩm "Ba đã từng nói là khi đi đường cùng chạy bộ thì không thể phân thần, nhất là không thể nhìn những vật khác. Quả nhiên có đạo lý!"

Chỉ một lát sau, Diệp Linh Đồng lại đuổi theo từ phía sau.

"Ta vượt qua ngươi một vòng rồi, ngươi có hiểu hay không đấy?" Nàng cảm thấy có chút bất lực mà nói với Lam Hiên Vũ.

"A, ta không để ý." Lam Hiên Vũ mở trừng hai mắt.

"Ngươi thua!" Diệp Linh Đồng cao ngạo mà nói.

Lam Hiên Vũ kinh ngạc mà nhìn nàng: "Ai so đấu với ngươi rồi?"

"Ngươi...Làm sao ngươi lại không hiểu thắng một chút nào vậy? Ngươi có phải nam hài tử hay không đây?" Diệp Linh Đồng nhìn bức tức nhìn hắn.

"Hiếu thắng thì liên quan gì tới việc có phải nam hài tử hay không?"

Có lẽ là Lam Hiên Vũ đã bị tính cách của cha hấn ảnh hưởng, thật sự là hấn chẳng có chút hiếu thắng nào cả.

Diệp Linh Đồng thật muốn đập hấn một cước, nhưng mấy tên bị nàng bỏ lại khi nãy cũng đã chạy tới nơi. Nàng hung hăng mà trừng mắt với hấn một cái: "Ngươi cứ đợi đấy!" nói xong liền tăng tốc mà chạy.

Hai lớp, hơn năm mươi học sinh, Diệp Linh Đồng là người thứ nhất chạy xong, mà Lam Hiên Vũ là xếp thứ ba mươi hai, không tính là nhanh, nhưng cũng không phải chậm.

Thu Vũ Hinh nói với chủ nhiệm Bộ đang đứng bên cạnh mình: "Sao tên nhóc Lam Hiên Vũ này lại chạy chậm như vậy a? Hấn đã đạt đến cấp mười một rồi, theo lý thuyết thì tốc độ phải nhanh hơn mới đúng."

chủ nhiệm Bộ là một vị lão sư lớn tuổi, hấn mỉm cười nói: "Tuy rằng chậm nhưng cũng rất ổn, có vẻ như hấn không muốn nhanh. Thoạt nhìn thì đứa nhỏ này có tính cách khá trầm ổn, cũng là chuyện tốt thôi. Một đứa nhóc bảy tuổi lại trầm ổn như vậy là hiếm thấy đấy.... Ồ, đó là Diệp Linh Đồng của ban một sao, nghe nói nàng là con gái của đoàn trưởng Diệp Phong. Có vẻ như nàng đang đi tìm Lam Hiên Vũ rồi."

Lúc này Thu Vũ Hinh mới chú ý tới, Lam Hiên Vũ vừa mới chạy xong thì Diệp Linh Đồng liền đi về phía hấn, hơn nữa còn có cái bộ dáng hùng hổ nữa chứ.

Đúng là Diệp Linh Đồng đang tìm tới Lam Hiên Vũ, nàng thở hổn hển mà đứng trước mặt hấn: "Ta muốn tỷ thí với ngươi một chút."

Lam Hiên Vũ ngăn người, hấn lắc đầu: "Ta không so đấu với ngươi."

"Vì sao?" giọng nói của Diệp Linh Đồng có chút lớn nên lập tức hấp dẫn sự chú ý của những hài tử khác.

"Nam tử tốt không đấu với nữ a! Mẹ ta nói không thể khi dễ nữ hài tử." Lam Hiên Vũ nói.

"Ngươi... Chỉ bằng ngươi mà có thể khi dễ ta?! Đừng tưởng rằng ngươi đột phá đến cấp mười một là đặc biệt hơn người." Diệp Linh Đồng vừa nói vừa giơ tay chỉ chỉ vào chính mình, "Là ta khi dễ ngươi mới đúng."

Vừa nói xong, nàng liền vọt tới hướng Lam Hiên Vũ.

Nhưng Lam Hiên Vũ lại không có một chút kinh nghiệm đánh nhau nào, hấn vô thức mà lui về sau, thò tay ra muốn ngăn cản nàng.

Diệp Linh Đồng vừa vọt đã tới trước người Lam Hiên Vũ, nàng vừa nhấc tay đã bắt được cánh tay phải đang nâng lên của Lam Hiên Vũ. Nàng giật mạnh về phía mình một phát, sau đó thuận thế mà dùng chân phải đá tới chân trái của Lam Hiên Vũ, thân thể nàng xoay nửa vòng, định ném hấn qua vai.

Dưới góc nhìn của Thu Vũ Hinh thì một loạt động tác của Diệp Linh Đồng như là nước chảy mây trôi vậy, chẳng những nhanh mà còn rất chính xác, vừa nhìn đã có thể nhận ra nàng là tập võ. Mà Lam Hiên Vũ thì ngoài bối rối rồi lại chẳng làm được cái động tác ngăn cản nào, rõ ràng là không có kinh nghiệm thực chiến.

Quả thực là Lam Hiên Vũ có chút sợ, bị Diệp Linh Đồng kéo một phát như vậy, hấn còn chưa kịp lui về phía sau thì thân thể đã ngừng lại, sau đó Diệp Linh Đồng thuận thế mà quay người, cánh tay phải của hấn cứ như vậy mà bị Diệp Linh Đồng khoắc lên vai.

Lực lượng từ trên vai Diệp Linh Đồng dần truyền đến, tuy chiều cao của Lam Hiên Vũ cùng nàng là ngang nhau nhưng lúc này hấn đã bị nhấc bay khỏi mặt đất.

Lúc này thì Lam Hiên Vũ đã rơi vào trạng thái sợ hãi. Hấn còn chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy a! Thân thể hấn bắt đầu vô thức mà tự bảo vệ, trong nháy mắt này hấn cảm thấy cánh tay phải của mình nóng lên một chút. Sau đó là một luồng nhiệt lưu truyền khắp toàn thân, ngay sau đó thì cảm giác sợ hãi liền biến mất.

Mà cảm nhận của Diệp Linh Đồng lại hoàn toàn bất đồng. Khi nàng bắt được cổ tay của Lam Hiên Vũ thì trong nội tâm nàng cũng đã bắt đầu đặc ý, tất nhiên nàng thấy được sự kinh hoàng trong mắt Lam Hiên Vũ, từ phản ứng của hấn là cũng có thể nhìn ra rằng tên này căn bản là không có chút kinh nghiệm thực chiến nào.

Lúc này nàng đang nghĩ mình cứ như vậy mà quật hấn ngã ra liệu có phải nặng quá rồi không, định thu lại một chút lực.

Đúng là lúc này đây, thân thể của Lam Hiên Vũ đã bị nàng kéo bay khỏi mặt đất, và tiếp theo sẽ là một cái ném qua vai hoàn mỹ.

Thế nhưng tình huống mà Diệp Linh Đồng tuyệt đối không thể nghĩ tới đã xảy ra. Thân thể Lam Hiên Vũ đột nhiên biến thành cực nặng, nặng đến nỗi Diệp Linh Đồng có cảm giác mình đang gánh một tòa núi lớn vậy. Dưới chân nàng trở nên mềm nhũn, sau đó toàn thân liền nằm xuống dưới.

"Bịch — "

Cả bãi tập trở nên lặng ngắt.

Các học sinh của hai ban đều đứng quanh đó mà nhìn hai người té dưới mặt đất.

Diệp Linh Đồng nằm bên dưới, nàng nằm rạp trên mặt đất với một cái tư thế rất chướng tai gai mắt, mà Lam Hiên Vũ lại nằm trên lưng nàng với một vẻ mặt khó hiểu.(ây, cái tư thế gì thế này, đề chết con gái nhà người ta mất ^^)

Các sư phụ cũng đều tròn tròn mắt mà nhìn. Mượn lực dùng lực, sau đó ném qua vai, hoàn mỹ a! Làm sao lại thành như thế này rồi?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cuộc thi cuối kỳ

Dịch giả: Đức Thành

Thu Vũ Hình than nhẹ một tiếng: "Xem ra, lực lượng của tiểu cô nương này vẫn còn không đủ a! Có điều, tên nhóc Lam Hiên Vũ này hình như chưa học qua chiến đấu bao giờ, sau này cần tăng cường phương diện này cho hắn. Không nghĩ tới tiểu tử này còn rất trầm nha."

Lam Hiên Vũ từ trên mặt đất bò dậy, mà Diệp Linh Đồng lại vẫn nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Lam Hiên Vũ ngơ ngác nhìn lão sư, trong đôi mắt to tràn đầy vẻ vô tội: "Lão sư, là nàng đánh ta đấy."

Lúc này Thu Vũ Hình mới ý thức được có điểm không đúng, chạy nhanh tới trước mà bé Diệp Linh Đồng lên, giờ nàng mới phát hiện tiểu cô nương này đã bị ngất. May mắn là quanh vùng đất này đều là cỏ, mà trên mặt nàng còn dính theo vài cọng cỏ, hiển nhiên là bị ép không nhẹ a!

"Nhanh đưa nàng tới phòng y vụ."

Một giờ sau, Lam Hiên Vũ bị yêu cầu đo thể trọng. Thân cao một mét ba, nặng hai mươi ba cân, một số liệu rất bình thường.

Khi Lam Hiên Vũ nhìn thấy Diệp Linh Đồng lần nữa thì đã là ba ngày sau rồi. Sắc mặt của nàng thậm chí còn có chút tái nhợt, trạng thái thân thể rõ ràng không tốt lắm.

Tới những khóa thể dục buổi chiều sau đó nàng cũng không chạy vọt tới trước mà chỉ rèn luyện thân thể bằng cách chạy bền.

Các học sinh khác thỉnh thoảng lại ngó về phía hai người, âm thanh vui cười không ngừng truyền đến.

Ánh mắt mà Diệp Linh Đồng nhìn Lam Hiên Vũ tất nhiên là không được tốt lắm. Mà Lam Hiên Vũ lại chỉ cảm thấy mình là người vô tội, lại dùng cái ánh mắt vô tội có thể hòa tan linh hồn người ta mà nhìn, quả thực là có lực sát thương vô địch.

Cả các sư phụ cũng đều cảm thấy chuyện ngày đó là trùng hợp.

"Người đợi đấy, chờ ta đạt đến cấp mười một, đợi ta có hồn kỹ ta lại khiêu chiến ngươi." Khi Diệp Linh Đồng chạy qua bên người Lam Hiên Vũ thì lại dùng cái âm thanh hung dữ này mà nói với hắn.

Thực sự là ngày đó nàng bị đề rất thảm, thậm chí còn có một ít rạn nứt nhỏ ở xương ngực. Tuy sau khi được trị liệu hệ hồn sư trị liệu cho thì nàng cũng đã không có vấn đề gì lớn, nhưng trong thời gian ngắn nàng vẫn không thể rèn luyện cường độ cao.

Nàng cũng đã hỏi cha mình vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy thì được câu trả lời là: Hồn Kỹ!

Cho nên nàng mới đặt quyết tâm, chờ tới khi mình cũng có hồn kỹ thì nhất định sẽ phải thắng hắn! Nhất định!

Cuộc sống trong học viện hồn sư sơ cấp có quy luật nhưng cũng bình thản. Mỗi ngày Lam Hiên Vũ đều nghiêm túc học tập, quả thực là đã học được không ít kiến thức. Thành tích văn hóa của hắn là đứng đầu trong danh sách, nhất là về tri thức trụ cột về hồn thú thì hắn lại càng đứng đầu năm nhất. Không có biện pháp a, ai bảo cha của hắn là sở trưởng của sở nghiên cứu hồn thú đây chứ, gia đình có tiếng là nguồn gốc học giỏi.

Chỉ thoáng cái chớp mắt mà thời gian cũng đã qua nửa năm rồi.

Cuộc thi cuối kì cũng sắp diễn ra.

"Cuộc thi tới con có nắm chắc hay không đây?" Nam Trùng cười híp mắt mà hỏi Lam Hiên Vũ.

"mẹ, con chuẩn bị xong rồi. Ba phải giữ lời nói đó nha, con thi được thành tích tốt thì cho đi phi thuyền tới hành tinh Thiên Đấu chơi" Lam Hiên Vũ dùng con mắt tràn đầy khát vọng mà nhìn Lam Tiều.

Lam Tiêu cười nói: "Đó là đương nhiên. Có điều, thành tích tất cả hạng mục của con phải đứng tới ba vị trí đầu của lớp mới được đấy nhé."

"Vâng, chắc chắn là được!" Lam Hiên Vũ nói "Ba, con đi nhà vệ sinh một lát rồi chúng ta liền lên đường đi."

"Được"

Nhìn Hiên Vũ chạy vào nhà vệ sinh, Nam Trường mỉm cười nói: "Thoạt nhìn, con của chúng ta thật sự rất ưu tú đây. Chỉ là..."

Trong mắt nàng toát ra vài phần lo lắng. Điều nàng lo lắng tất nhiên không phải việc học tập của Lam Hiên Vũ mà là việc tu luyện của hắn.

Từ khi vũ hồn của Lam Hiên Vũ thức tỉnh đến nay thì thứ mà Lam Tiêu cùng Nam Trường lo lắng nhất là phương diện năng lực hồn sư của Lam Hiên Vũ không giống người thường.

Thế nhưng qua nửa năm nay thì tình huống ngoài dự đoán của bọn hắn đã xảy ra.

Tình huống học tập tại học viện của Lam Hiên Vũ rất tốt, tất cả thành tích đều rất tốt, cả chiến đấu trụ cột cũng đã khá ra dáng rồi. Còn vấn đề duy nhất mà Nam Trường cùng Lam Tiêu vẫn lo lắng thì lại không xảy ra, nói đúng hơn là tình huống ngược lại với dự đoán.

Nửa năm rồi, trọn vẹn nửa năm thời gian trôi qua nhưng khi Lam Hiên Vũ kiểm tra hồn lực thì kết quả lại vẫn như cũ, là cấp mười một!

Đúng vậy, vẫn là cấp mười một.

Ở cái tuổi này của hắn thì nửa năm tăng tới hai ba cấp vẫn có khả năng, ít nhất cũng phải tăng được một cấp, đây là tiêu chuẩn rồi. Chỉ khi đạt tới hai mươi cấp thì tốc độ tăng lên mới giảm xuống. Huống chi hắn còn là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực a!

Theo lẽ thường thì người có Tiên Thiên Mãn Hồn Lực sẽ phải có tốc độ tu luyện vượt xa những hồn sư khác mới đúng. Nhưng đã nửa năm rồi, hắn lại không thể tăng nổi một bậc hồn lực. Chỉ có tích lũy mà không có đột phá. Loại tình huống này nghĩa là gì?

Nếu vũ hồn của hắn thật sự là Lam Ngân Thảo thì tốc độ tu luyện như vậy có thể coi như là bình thường.

"Đừng quá lo lắng, cái này cũng coi như là chuyện tốt được mà phải không? Hơn nữa Hiên Vũ nó giống ta, không tranh quyền thế, cũng không có hiếu thắng chút nào. Mà dù sao thì việc tu luyện của hắn giờ mới bắt đầu, từ từ rồi sẽ mạnh a. Hắn học tốt khóa văn hóa cũng giống vậy mà."

"Ừm."

Khi hai cha con Lam Tiêu, Lam Hiên Vũ vào tới học viện thì gặp Diệp Phong ở cửa ra vào. Hôm nay Diệp Phong đưa con gái đến đến trường.

Khi Diệp Linh Đồng thấy Lam Hiên Vũ thì đôi mắt to của nàng tràn ngập sự hưng phấn.

"Thức thức, buổi sáng tốt lành." Lam Hiên Vũ lễ phép chào Diệp Phong.

"Ngươi cũng vậy." Tuy trên mặt Diệp Phong không biểu lộ gì nhưng ánh mắt hắn dành cho Lam Hiên Vũ là một ánh mắt rất nhu hòa.

"Ba " Diệp Linh Đồng giật giật tay áo cha mình.

"Ừm. Đi thi thôi." Diệp Phong vỗ vỗ vai con gái.

Lúc này Diệp Linh Đồng cảm thấy có chút ủy khuất, tuy cha cũng không tỏ vẻ gì nhiều, nhưng dù thế nào nàng cũng vẫn cảm thấy cha đối tốt với Lam Hiên Vũ hơn mình.

Chẳng qua là nàng vừa nghĩ tới...

Hai mắt nàng híp lại mà nhìn Lam Hiên Vũ, đột nhiên đi đến bên cạnh hắn rồi giữ chặt lấy ống tay áo của hắn mà nói: "Đi thôi, chúng ta cùng vào học."

"A." Lam Hiên Vũ quay đầu nhìn cha một chút. Lam Tiêu khoát tay về phía hắn.

"Lam Hiên Vũ, có chuyện này ngươi biết không?" Diệp Linh Đồng vừa kéo hắn đi vừa cười híp mắt mà nói.

Không biết vì cái gì mà khi Lam Hiên Vũ thấy nụ cười này của nàng lại cảm thấy có chút lạnh. Đây là lần đầu tiên nàng cười với mình.

"Chuyện gì?"

Diệp Linh Đồng nói: "Sáng hôm nay sẽ kiểm tra văn hóa, buổi chiều kiểm tra thực chiến. Hai ban chúng ta sẽ kiểm tra thực chiến cùng một chỗ."

Có vẻ như Lam Hiên Vũ đã hiểu ra được chút gì đó: "lớp các ngươi là Cường Công Hệ, lớp chúng ta là Không Chế hệ, cái này không công bằng a?"

Diệp Linh Đồng nói: "Có cái gì không công bằng chứ? Đại đa số đồng học còn chưa có đạt đến cấp mười một, không có Hồn Kỹ, chẳng qua là chiến đấu đơn giản mà thôi."

Lam Hiên Vũ lắc đầu: "Thực sự là vẫn không công bằng, ta có hồn kỹ nên chắc lão sư sẽ không để cho ta đấu với những đồng học khác đâu"

Diệp Linh Đồng dừng bước lại, xoay người, nàng chớp chớp đôi mắt to mà nói: " Có một chuyện nhất định ngươi không biết. Ta cũng đã đạt đến cấp mười một rồi. Hơn nữa, lão sư nói cho ta biết, vì để dạy bảo nam nhi các ngươi có đủ phong độ thân sĩ từ nhỏ nên sẽ để cho nữ sinh bọn ta chọn đối thủ. Cho nên, buổi chiều gặp lại nhé."

Nói xong câu đó, nàng buông tay đang nắm tay Lam Hiên Vũ ra, đặc ý nhìn hấn một cái rồi đi thẳng vào trong.

Buổi chiều gặp lại?

Lam Hiên Vũ chớp chớp đôi mắt to, hấn đột nhiên cảm thấy có một cổ hàn ý xuất hiện trên sống lưng.

Cuộc thi buổi sáng rất thuận lợi, Lam Hiên Vũ vốn là một đứa nhỏ luôn chăm chú học tập, hơn nữa còn có cha mẹ chỉ điểm, chính hấn cũng cảm thấy mình làm được rất tốt trong cuộc thi văn hóa này. Hấn toàn lực mà làm, đương nhiên việc này có quan hệ rất lớn tới việc ước định đi du lịch tới hành tinh Thiên Đẩu của cha hấn. Đây là thứ mà hấn mong đợi cả học kì a.

Sau khi ăn cơm trưa và nghỉ ngơi một giờ thì cuộc thi thực chiến kia cũng đã tới.

Cuộc thi thực chiến của năm nhất rất đơn giản, chỉ là đồng học luận bàn với nhau, sau đó lão sư sẽ chấm điểm thông qua biểu hiện trong quá trình chiến đấu. Đúng như Diệp Linh Đồng nói vậy, vài đệ tử đã đạt tới cấp mười một được phân vào một tổ, những đệ tử khác được phân ra tổ khác, và nữ sinh sẽ được ưu tiên chọn lựa đối thủ.

Diệp Linh Đồng với tư cách là lớp trưởng của năm nhất ban một, nên nàng không thể chờ đợi được mà nhảy ra đầu tiên, bước về hướng ban hai.

Nàng quay về hướng Chủ nhiệm Thu Vũ Hình mà nói: "Thu lão sư, ta chọn Lam Hiên Vũ."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Hồn kỹ mất hiệu lực?

Dịch giả: Đức Thành

Ánh mắt các sư phụ đều trở nên cổ quái, vì bọn họ còn nhớ rõ mới đây Diệp Linh Đồng còn đánh nhau với Lam Hiên Vũ. Hơn nữa, lần kia còn là do Diệp Linh Đồng động thủ trước nên Lam Hiên Vũ không phải chịu bất kỳ trách nhiệm gì. Rất rõ ràng tiểu cô nương này là đến để trả thù mà.

"Được rồi, chú ý an toàn." Thu Vũ Hình nhìn Diệp Linh Đồng một cách đầy thâm ý mà nói, cùng lúc đó nàng quay về phía năm nhất ban hai của mình mà tìm kiếm đứa trẻ dễ thương kia.

"Hiên Vũ, Diệp Linh Đồng khiêu chiến ngươi, phải cố gắng lên nha, vì vẻ vang của ban hai chúng ta."

Lam Hiên Vũ mang một bộ mặt ủ rũ mà bước ra. Qua một học kì này hấn cũng đã hiểu rõ Diệp Linh Đồng hơn một chút rồi. Lớp trước ngt của ban một năm nhất, thành tích toàn bộ đều đứng đầu lớp, thực chiến lại càng đứng đầu cả nam nhất. Đây là còn vì nàng bị nứt xương mà phải nghỉ mất một đoạn thời gian.

Tuy qua một học kỳ này Lam Hiên Vũ cũng đã học được không ít kỹ xảo thực chiến cùng vật lộn, cũng đã là trình độ trung đẳng trong lớp, đương nhiên đây là dưới tình huống không sử dụng hồn kỹ. Nhưng bây giờ Diệp Linh Đồng cũng đã có hồn kỹ đầu tiên của mình, Lam Hiên Vũ nhất định là đánh không lại nàng a!

"Lam Hiên Vũ cố lên! Lam Hiên Vũ cố lên!" đám học sinh ban hai hô lớn.

Quan hệ của Lam Hiên Vũ cùng những bạn học trong lớp là rất tốt. Nếu không phải vì thành tích thực chiến của hấn bình thường thì hấn đã sớm là lớp trưởng của ban hai rồi. Hiện tại thì lớp trưởng ban hai là một người khác cũng đã đạt cấp mười một, mà võ hồn của hấn thì tốt hơn Lam Ngân Thảo rất nhiều.

"Lần này ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại!" Diệp Linh Đồng kiêu ngạo mà hất hất chiếc cằm nhỏ về hướng Lam Hiên Vũ.

"Bắt đầu!" Giáo viên chủ nhiệm của ban một năm nhất tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Diệp Linh Đồng chờ đợi ngày này đã rất lâu, nàng không thể chờ đợi được mà phóng thích vũ hồn ngay từ đầu.

Trên người nàng phóng xuất ra một tầng sáng trắng nhàn nhạt, có thể nhìn thấy rõ ràng trên hai tay nàng dần hiện ra từng khối lân khiến màu trắng. Lân

phiến hiện lên hình tam giác, mỗi một khối lân phiến đều có góc cạnh nổi trội, hai đồng tử mắt của nàng cũng theo đó mà hóa thành dựng thẳng đứng lên, đôi mắt to đen nhánh thành vàng óng. Kèm theo đó là một âm thanh long ngâm vang lên nho nhỏ, nàng bước mạnh về phía trước, đúng là có vài phần khí thế bức người.

Võ hồn của Diệp Linh Đồng rất lợi hại, các sư phụ cũng biết, trong lần đệ tử này thì võ hồn của nàng là tốt nhất. Nàng có tiên thiên hồn lực là tám cấp, vậy trong thời gian ngắn ngủi của một học kỳ đã có thể tu luyện tới cấp mười một, Võ hồn của nàng là một loại biến dị hiếm thấy, không giống với cha mẹ nàng.

Đó là một loại võ hồn Địa Long biến dị, từ Thiết Giáp Long mà biến dị thành Thiên Cương Long, từ nguồn gốc Á Long mà tiến hóa đến Chân Long. Mặc dù chỉ là một loại yếu kém trong Chân Long nhưng dù sao cũng là võ hồn loài rồng, mà võ hồn rồng luôn là một tồn tại cường hãn nhất trong các loại võ hồn.

Một cái hồn hoàn màu vàng bay từ dưới chân nàng mà lên, màu vàng đại biểu trăm năm. Đây cũng là lý do mà Diệp Linh Đồng tin tưởng vào bản thân như vậy, nàng đã có được một cái hồn hoàn trăm năm. Nàng tin mình sẽ có thể rửa sạch được sự sỉ nhục lúc trước. Vừa nghĩ tới việc mình bị Lam Hiên Vũ đề cho không thở nổi thì nàng lại giận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Phóng ra võ hồn của ngươi đi!" Diệp Linh Đồng hô lớn.

Nhìn cái bộ dáng hùng hổ kia của nàng, Lam Hiên Vũ không khỏi ừ rừ một trận. Hắn nâng tay trái lên, một đám Lam Ngân Thảo mang theo đường vân màu bạc lập tức phóng lên cao.

Nếu để ao sánh với lúc mới khai giảng thì Lam Ngân Thảo này của hắn cũng không có thay đổi gì, từng giọt nước tự chuyển động trên lá cây, khí tức sinh mệnh thơm ngát mang theo mùi thơm của thực vật tỏa ra.

Khi Diệp Linh Đồng thấy cái hồn hoàn màu trắng bay lên theo đám Lam Ngân Thảo kia thì không thể kìm được mà vọt về phía hắn.

Dù sao thì kinh nghiệm thực chiến của Lam Hiên Vũ cũng chưa đủ, đối mặt với việc Diệp Linh Đồng xông tới đột ngột như vậy thì trong lòng hắn vẫn có chút sợ, hắn vô thức mà lui về sau một bước, cùng lúc đó thì hồn hoàn màu trắng cũng sáng lên.

Lam Ngân Thảo lập tức tản ra ngân quang nhàn nhạt, từng điểm giọt nước trên lá cây bắt đầu chuyển động nhanh dần, dưới không chế của hắn những giọt nước đó dần tụ lại một chỗ, hóa thành một vòng xoáy nước chừng một mét mà chắn trước người hắn.

Đúng vậy, Lam Ngân Thảo của hắn rất đặc thù, sau khi có hồn hoàn đầu tiên thì hắn có được năng lực không chế thủy nguyên tố. Có điều, năng lực không chế này cũng không mạnh lắm, dù là công hay phòng cũng chỉ có hiệu quả bình thường mà thôi.

Ngưng tụ thành vòng xoáy là do Lam Hiên Vũ đã từng nhiều lần ném thử, tương đối mà nói thì hiệu quả cũng đã khá hơn một chút.

Cây cỏ cũng xoay tròn theo dòng nước, thoát nhìn thì rất đẹp nhưng uy lực có bao nhiêu thì chỉ có Lam Hiên Vũ mình là rõ ràng.

Hồn hoàn trăm năm tỏa ra ánh sáng vàng lóng lánh, thiên long đệ nhất hồn kỹ, Thiên Cương Phách Thể!

Nhất thời, vàng sáng trắng quanh người Diệp Linh Đồng tập tức trở nên mãnh liệt, nàng không có một chút ý nghĩ né tránh nào, cứ trực tiếp mà lao thẳng về hướng vòng xoáy nước của Lam Hiên Vũ.

Nàng rất tin tưởng với hồn kỹ Thiên Cương Bá Thể này của mình, đừng nói là nước, coi như là một khối băng nàng cũng vẫn có thể lấy cứng chọi cứng.

"Rồi — "

Lúc này biểu lộ của Lam Hiên Vũ là có chút kinh hoàng, mà biểu lộ của Diệp Linh Đồng thì không thể nghi ngờ là đắc ý.

Thế nhưng khi va chạm thì nét mặt của bọn hắn lại trở nên giống nhau trong ngất mịt.

Kinh hoàng cùng đắc ý đều biến mất, thay vào đó chính là kinh ngạc.

Đúng vậy, Lam Hiên Vũ kinh ngạc, mà Diệp Linh Đồng lại càng kinh ngạc hơn.

Ngay khi nàng sắp đụng vào cái vòng xoáy của Lam Hiên Vũ thì tất cả ánh sáng trên người nàng lại không hề báo hiệu mà biến mất.

đúng vậy, biến mất.

Thiên Cương Bá Thể biến mất...

Sau đó thì toàn thân nàng lao vào giữa vòng xoáy nước kia. Dù nó có yếu đi nữa thì nó cũng vẫn là một cái hồn kỹ a! Vì vậy, thân thể nhỏ của Diệp Linh Đồng đã bị vòng xoáy cuốn cho xoay tròn. Sau đó thì đám Lam Ngân Thảo kéo lấy thân thể nàng mà quăng ra ngoài...

"Bịch". Toàn thân Diệp Linh Đồng té nhào xuống bãi cỏ.

Các học sinh nhìn một màn này mà sợ ngây người, mà ánh mắt của các sư cũng là ngơ ngác.

Cái này là... chuyện gì xảy ra vậy?

"Không có khả năng, không thể nào!" tuy lần này Diệp Linh Đồng không bị thương tích gì nhưng quần áo đều bị ướt cả, nàng đứng lên từ bãi cỏ mà lớn tiếng khóc hô.

Thiên Cương Phách Thể mạnh như vậy làm sao lại không có? Làm sao lại đột nhiên mất đi hiệu lực? Điều này sao có thể? Ban đầu nàng nghĩ mình sẽ có thể xông qua vòng xoáy kia một cách đơn giản, sau đó là đứng bay Lam Hiên Vũ, sẽ đứng cho hắn té một cái. Vậy mà cuối cùng người bị té lại trở thành chính nàng, điều này làm cho nàng không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Nhưng đừng nói là nàng, dù là các sư phụ ở đây cũng ngỡ ngàng cả ra với nhau, ai cũng không hiểu cuối cùng là xảy ra chuyện gì, hôn kỹ bị mất hiệu lực? Đây là tình huống gì vậy?

"Lam Hiên Vũ thắng." Thu Vũ Hinh có chút đắc ý mà dắt Lam Hiên Vũ về hàng.

"Lam Hiên Vũ" Diệp Linh Đồng hô lớn. Lam Hiên Vũ quay đầu lại nhìn nàng, trên mặt hắn còn mang theo vài phần không hiểu, lại còn dùng ánh mắt vô tội mà nhìn nàng. Nhưng đối với Diệp Linh Đồng thì cái ánh mắt vô tội này thật sự rất đáng giận, rất đáng giận!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Diệp Phong tới nhà

Dịch giả: Đức Thành

"con thử xem có thể ngưng nước thành băng hay không."

"Không được mẹ à, con không biết làm."

"cái vòng xoáy nước này của con, lực công kích quá yếu, con sẽ phải dung hợp nhiều hồn lực vào trong đó. Nhưng nếu hôn kỹ của con là không chế thủy nguyên tố thì việc con cần làm là không chế cho tốt. Tinh thần lực của con cũng đã là cấp độ trung thượng rồi nên rất tốt cho việc không chế này."

"mẹ, con sẽ luyện nhiều một chút"

Đây là đối thoại hàng ngày của Lam Hiên Vũ cùng Nam Trùng.

Trong một cái học kì này, hắn đã rất cố gắng luyện tập không chế thủy nguyên tố. Nhưng không biết vì cái gì hắn lại luôn có cảm giác mình gặp phải bình cảnh, có vẻ như bản thân hắn không hợp với thủy nguyên tố vậy, hắn chỉ có thể không chế một cách đơn giản và không thể có uy lực lớn.

Nhưng chỉ bằng một hôn kỹ như vậy mà hôm nay hắn lại có thể thắng Diệp Linh Đồng. Thế nên khi về tới nhà Lam Hiên Vũ vẫn còn có chút không hiểu thấu.

Hôm nay hắn ngồi xe của học viện mà về, học viện có xe chuyên dụng để đưa đón đệ tử.

Sau khi cuộc thi chấm dứt hắn liền ra về, vì hắn chiến thắng được Diệp Linh Đồng nên kết quả cuộc thi thực chiến này cao hơn hẳn ý định ban đầu của hắn. Nhưng Lam Hiên Vũ vẫn không thể hoàn toàn hài lòng về bản thân, thực sự là hắn không thích cái cảm giác sợ hãi khi Diệp Linh Đồng xông về phía mình.

Lam Hiên Vũ vừa về tới nhà liền chạy ngay vào phòng tu luyện.

Hắn ngồi dưới đất, nâng tay trái mà phóng xuất ra Lam Ngân Thảo, trên lá cây tươi mát mang theo vài giọt nước tản ra khi tức sinh mệnh làm cho người ta thoải mái.

Nhìn Lam Ngân Thảo trên tay mình, Lam Hiên Vũ tự nhủ: "Lam Ngân Thảo à Lam Ngân Thảo, rốt cuộc là người không chế nước như thế nào vậy? Vì cái gì mà lại yếu như vậy đây? Thế nhưng tại sao người lại có thể làm cho hôn kỹ của Diệp Linh Đồng mất đi hiệu lực đây?"

Hắn dùng ngón tay miết lấy một giọt nước mà rơi tới trước mặt. Bản thân giọt nước là không màu, khi ở trên đường vân của Lam Ngân thảo nó mới có thể hiện ra màu bạc nhạt.

Trên thực tế thì hắn chưa bao giờ có cái cảm giác thân mật với thủy nguyên tố mà Nam Trùng đã nói, cho tới bây giờ vẫn là như vậy.

"Ta đã rất cố gắng luyện tập rồi a! Làm sao hiệu quả lại vẫn kém mãi như vậy đây?" Lam Hiên Vũ cau mày, "Như thế nào mới xem như thân mật a?"

Hắn kéo lấy một mảnh lá cây Lam Ngân Thảo mà ngậm vào miệng, phiến lá có mùi vị thanh thanh làm cho đầu óc của hắn cũng thanh tỉnh vài phần. Hắn mút lấy mấy giọt nước trên phiến lá, giọt nước hơi ngọt, rất dễ uống.

Ta uống hết đi, cái này có tính là thân mật hay không đây?

Không có phản ứng gì, cũng không có thay đổi gì, tất cả đều như cũ.

"tít tít tít tít tít tít" Đúng lúc này, tiếng hồn đạo thông tin trong nhà vang lên.

Lam Hiên Vũ vội vàng chạy ra nhắc máy: "Ngài tốt chứ."

"Lam Hiên Vũ, ta đang ở cửa nhà ngươi, ra mở cửa nhanh." Một âm thanh hết sức quen thuộc truyền tới, một giọng nói mang theo vài phần tức giận.

"Diệp Linh Đồng?" Lam Hiên Vũ có chút không xác định mà hỏi.

"Mở cửa nhanh!" rõ ràng là Diệp Linh Đồng đang tức.

"Để làm gì?" Lam Hiên Vũ nghi hoặc nói, "Mà làm sao ngươi lại biết số thông tin của nhà ta, còn nữa, ngươi biết nhà ta ở đâu sao?"

Diệp Linh Đồng nói: "Ta nói ba đi hỏi lão sư, ba dẫn ta tới."

"A, thúc thúc cũng tới, ngươi đợi đây." Cúp dụng cụ thông tin, Lam Hiên Vũ chạy ra mà mở cửa.

Diệp Linh Đồng đứng ở ngoài cửa, Diệp Phong thì đứng sau lưng nàng.

"Thúc thúc tốt chứ." Lam Hiên Vũ hỏi thăm Diệp Phong.

Diệp Phong nói: "Hiên Vũ, thúc thúc tới có chút mạo vị. Linh Đồng cũng đã nói về tình huống tỷ thí của các ngươi, thúc thúc muốn nhìn võ hồn của ngươi một chút, có thể chứ? A, đúng rồi, cha mẹ ngươi ở nhà không?"

"Cha mẹ ta không ở nhà. Mời thúc vào. Diệp Linh Đồng, ngươi cũng vào đi." Nói xong lời cuối kia thì hẳn thật sự có chút miễn cưỡng.

Diệp Linh Đồng không chút khách khí mà vào nhà Lam Hiên Vũ.

Diệp Phong vừa vào cửa, đang nhìn thoáng một chút thì Diệp Linh Đồng đã nói ra: "Không có lớn bằng nhà của ta"

Lam Hiên Vũ nói: "Ừm"

Diệp Phong ngắt lời: "Hiên Vũ, Linh Đồng nói với ta, khi nàng tỷ thí cùng ngươi thì hồn kỹ đột nhiên mất đi hiệu lực. Ngươi có thể nói cho thúc thúc biết lúc đó ngươi sử dụng hồn kỹ gì hay có cảm giác đặc thù gì không?"

Hồn kỹ của con gái đột nhiên mất đi hiệu lực, điều này làm Diệp Phong có chút khản trương. Võ hồn Thiên Cương Long của Diệp Linh Đồng là từ biến dị mà đến. Biến dị võ hồn thì luôn có một đặc điểm chung là không ổn định. Hẳn đang lo võ hồn của con gái mình sẽ xảy ra vấn đề vì sự không ổn định này, nhưng sau khi về nhà kiểm tra thì tất cả lại rất bình thường. lúc này hẳn mới đi tới học viện hỏi rõ tình huống rồi tìm tới nhà Lam Hiên Vũ.

Lam Tiêu chỉ để lại học viện số liên lạc của gia đình nên Diệp Phong cũng không thể liên hệ với Hân, vậy với trực tiếp dẫn theo Diệp Linh Đồng tới đây.

"Lúc đó ta chỉ muốn không chế thủy nguyên tố đi ngăn cản nàng, sau đó nàng xông tới thì bị cuốn đi, cũng không có thấy gì khác cái khác." Lam Hiên Vũ ăn ngay nói thật.

"Nhà ngươi có phòng tu luyện không? Các ngươi bày lại tình huống lúc đó cho thúc thúc xem một chút."

"Được."

Khi Lam Hiên Vũ dẫn theo cha con Diệp Phong vào phòng tu luyện thì Diệp Linh Đồng nhú nhú mày mà nói: "phòng tu luyện nhà ngươi thật nhỏ a!"

"Ừm." Lam Hiên Vũ chỉ khẽ gật đầu.

Diệp Phong thầm kinh ngạc, bọn nhỏ như hắn thì ganh đua so sánh, không chịu thua là chuyện bình thường. Mà Lam Hiên Vũ lại cho hắn thấy một loại cảm giác không tranh quyền thế, một đứa nhỏ mới chỉ bảy tuổi lại có thể như vậy thì thật sự là hiếm thấy.

"Bắt đầu đi, làm như lúc chiều các ngươi từng làm vậy" Diệp Phong nói.

Lam Hiên Vũ vào trong phòng tu luyện, hắn nâng lên tay trái mà phóng thích ra Lam Ngân Thảo.

Diệp Linh Đồng hừ một tiếng, nàng lại một lần nữa phóng xuất ra võ hồn Thiên Cương Long của mình. Làm sao nàng có thể chịu phục được đây? Có thể đánh một trận nữa là việc nàng vẫn mong muốn. Dù như thế nào nàng cũng không muốn tin hồn kỹ trăm năm của mình lại thua bởi Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ tập trung tinh thần tụ lực, vòng xoáy dần xuất hiện.

Diệp Linh Đồng cũng phóng thích ra hồn kỹ Thiên Cương Phách Thể, ngay sau đó nàng liền xông tới.

Tầng quang mang màu trắng cùng tiếng long ngâm rất nhỏ quanh quẩn bên thân thể nàng, trong phòng tu luyện nho nhỏ này thì gần như chỉ trong chốc lát nàng đã vọt tới trước mặt Lam Hiên Vũ.

Diệp Phong đứng ở bên cạnh mà chăm chú nhìn. Trong hai tròng mắt của hắn có tử quang lập loè, Mà trong thế giới tinh thần của hắn thì quá trình hai đứa nhỏ này tới gần nhau rõ ràng là chậm hẳn lại.

Tiếp cận, bắt đầu đụng vào.

Hả?

Hòa tan?

Đúng vậy, trong cảm nhận của Diệp Phong thì khi Thiên Cương Khách Thể của Diệp Linh Đồng vừa mới tiếp xúc với vòng xoáy liền bắt đầu hòa tan. Không sai, dùng "Hòa tan" hình dung là chính xác nhất. Tầng ánh sáng trắng kia cứ lặng yên không một tiếng động mà biến mất.

"Phốc!" Diệp Linh Đồng lại một lần nữa nhảy vào vòng xoáy, bị xoay tròn, tiếp theo là bay ra ngoài rồi bắn tới vách tường.

Diệp Phong vươn tay kéo con gái vào ngực mình. Lúc này trong mắt hắn là tràn ngập sự khiếp sợ.

Không phải Hồn Kỹ! Hắn hoàn toàn có thể khẳng định đây không phải là do hồn kỹ va chạm, bởi vì hồn kỹ của hai bên căn bản là chưa có va chạm. Mà là sau khi hồn kỹ bị hòa tan thì Diệp Linh Đồng mới lao vào trong vòng xoáy.

Xế chiều hôm nay, các sư phụ của học viện cũng không hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, có điều, vừa mới một cái chớp mắt kia thì có vẻ như Diệp Phong đã cảm nhận được chút gì đó.

"Ba, tại sao, tại sao chứ? Vì cái gì mà hồn kỹ của con lại mất?" Diệp Linh Đồng không cam lòng mà kêu to lên, mắt nàng cũng đã thoáng đỏ.

Nàng đã phải ăn nhằn cả một học kỳ mà cố gắng tu luyện, chỉ là vì có một ngày có thể "Báo thù". rốt cuộc thì vừa rồi nàng đã tu luyện tới cấp mười một, đã có được một cái hồn hoàn, một cái hồn kỹ, hơn nữa còn là cấp độ trăm năm. Nhưng ai biết chẳng những nàng không báo thù thành công lại còn thua thảm tới vậy.

"Linh Đồng, trước hết nguoi chờ một chút." Diệp Phong kéo con gái sang một bên, còn mình thì bước tới trước người Lam Hiên Vũ.

"Hiên Vũ, thúc thúc có thể nhìn võ hồn của nguoi một chút được không?"

"Vâng." Lam Hiên Vũ gơ Lam Ngân Thảo trong tay trái về phía trước.

Diệp Phong xem rất cẩn thận, ban đầu là dùng mắt nhìn, sau đó hắn lấy tay chạm nhẹ một phát, nhưng khi ngón tay của hắn chạm tới đường vân màu bạc trên phiến lá thì lập tức cảm giác kì dị xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lam Ngân phản quyền - Ngưng thủy thành băng

Dịch giả: Đức Thành

Đó là cảm giác như thế nào? Khi ngón tay của Diệp Phong chạm vào đường vân màu bạc kia thì trong tích tắc đó hắn cảm thấy có một sự sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn. Cũng chính khoảnh khắc đó, hắn đã hoàn toàn vô thức mà phóng xuất ra võ hồn của mình.

Tám cái Hồn Hoàn bay lên trong nháy mắt, bốn tím, bốn đen. Không chỉ có thế mà cả người hắn cũng giãn ra, một cỗ khí tức đặc thù cũng theo đó mà tản ra.

Võ hồn Thiết Giáp Long!

Thiên cương long của Diệp Linh Đồng là từ đâu mà đến? Chính là từ Thiết Giáp Long của cha nàng biến dị mà thành a! Mà Diệp Phong còn có một tên hiệu là "Thiết Bối Thương Long"

Mà ở trong mắt Lam Hiên Vũ thì là hai con nguoi của Diệp Phong đột nhiên biến thành ánh sáng vàng, ngay sau đó là khí tức khủng bố bạo phát ra từ người Diệp Phong.

Chỉ là ảnh hưởng của hôn lực nhưng cũng đẩy bản Lam Hiên Vũ ra ngoài. Đối mặt với uy áp kinh khủng này làm cho Lam Hiên Vũ cảm thấy đại não mình trở nên trống rỗng.

Nhưng vừa lúc đó thì cánh tay phải của hắn đột nhiên nóng lên, một cổ tình cảm ấm áp từ cánh tay phải truyền khắp toàn thân mà bảo vệ lấy thân thể của hắn. Cùng lúc đó, Lam Ngân Thảo ngân văn bên bàn tay trái của hắn cũng lập tức xuất hiện biến hóa.

Những đám Lam Ngân Thảo đang phóng về phía trước đột nhiên vòng lại thành từng mảnh cây cỏ mà rủ xuống phía dưới, từ ngón tay Lam Hiên Vũ bắt đầu quán nhanh dọc theo cánh tay rồi bao bọc toàn bộ cánh tay hắn lại. Mà trên phiến lá, màu bạc lập tức che lại màu lam nguyên bản của Lam Ngân Thảo, toàn bộ đường vân màu bạc trở nên sáng rõ ràng.

Trong không khí, thủy nguyên tố hình thành nên vòng xoáy lúc trước gần như là lập tức ngưng kết lại mà hóa thành một tầng băng thuần, nhìn qua thì không dày nhưng lại hết sức kiên cố mà chắn trước người Lam Hiên Vũ. Tuy rằng sau một khắc băng thuần liền vỡ nát, thế nhưng tất cả mọi thứ này gần như là lập tức xuất hiện.

Rất nhanh Diệp Phong đã phát hiện ra điều không đúng, hắn nhanh chóng thu hồi võ hồn. Mặc dù hắn cũng không trực tiếp xuất thủ với Lam Hiên Vũ nhưng hắn cũng biết rõ nếu dùng tu vi của mình mà phóng xuất ra Võ Hồn thì sẽ sinh ra uy lực mạnh bao nhiêu với người đứng gần.

Lúc này, Lam Hiên Vũ bị chân bay trượt sát vào vách tường, đã không còn một tiếng động.

"Ba..." Diệp Linh Đồng cũng bị dọa sợ rồi. Tuy rằng nàng ở phía sau, khoảng cách lại khá xa, thế nhưng khi cha nàng phóng xuất ra uy áp khủng bố đó cũng vẫn làm nàng ngã ngồi ra đất. May mắn là cùng huyết mạch nên nàng mới không bị ảnh hưởng nhiều.

Diệp Phong vội vàng bế Lam Hiên Vũ lên, trong mắt toát ra vẻ lo lắng. Đứa nhỏ này liệu có chịu nổi không đây?! Minh cũng quá bất cẩn rồi, nếu đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì thì biết nói với cha mẹ nó thế nào?

Lam Hiên Vũ chìm vào hôn mê.

Hắn cảm thấy trong thân thể của mình hình như có một âm thanh thanh thúy vang lên, khá giống với âm thanh một lần hắn không cẩn thận làm rớt bể một cái bát.

Sau đó hắn chìm vào một giấc mộng. Trong giấc mộng có hai đạo quang mang màu vàng bạc dây dưa lấy nhau, va chạm vào nhau. Có vẻ như bọn chúng không ai chịu nhận thua, muốn áp chế đối phương nhưng ai cũng không thể thành công.

Một chùm sáng chín màu lóe lên. Trong chùm sáng này có rất nhiều chùm sáng nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn, Lam Hiên Vũ có chút cảm giác đếm không hết. Những chùm sáng nhỏ này chia hai màu vàng bạc kia ra làm rất nhiều phần mà ngăn cách chúng.

Mà trong đó thì một chùm sáng nhỏ nhất, màu sắc rất rực rỡ đã bị rách nát rồi, nó lặng yên không một tiếng động mà sáp nhập vào luồng sáng màu bạc. Sau đó thì chùm sáng rực rỡ kia lại một lần nữa ngưng tụ, tuy nó không lớn như trước nhưng lại bao bọc được một mảng sáng vàng khi này.

Mà hai chùm sáng vàng cùng bạc bị tách ra hai bên kia lại trở nên rất bình tĩnh, trông giống như chúng đang làm việc mình cần phải làm vậy.

Khi Lam Hiên Vũ mơ mơ màng màng mà mở mắt ra thì thứ hắn thấy là lần lượt từng vẻ mặt ân cần.

Khoảng chừng năm người vây quanh ở bên giường mà nhìn hắn.

"Tĩnh! Hắn tĩnh rồi!" một tiếng nữ non nót vang lên với vẻ hưng phấn. Đúng là Diệp Linh Đồng.

"Hiên Vũ, người như thế nào rồi? Có chỗ nào khó chịu không?" giọng nói nghẹn ngào của Nam Trường vang lên. Chỉ một thoáng nàng đã chạy đến bên giường mà nắm chặt bàn tay nhỏ bé của hắn.

Lam Hiên Vũ gần như vô thức mà ngồi dậy, hắn dụi dụi mắt, nói: "Mẹ, đây là thế nào? Sao con lại ngủ rồi?"

Trừ Nam Tiêu, Nam Trường đang đứng bên giường thì còn có Diệp Phong cùng Diệp Linh Đồng, ngoài ra còn có một vị phụ nhân rất giống Diệp Linh Đồng.

"Tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." Nam Trường ôm cổ Lam Hiên Vũ, nước mắt thoáng chảy xuôi. Diệp Phong đứng bên giường cũng thở dài một hơi, hắn nhìn Lam Tiêu mà nói: "Lam huynh, đứa nhỏ đã tỉnh lại, hắn là không sao. Chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút được chứ?"

"Ừm." Lúc này sắc mặt Lam Tiêu không được tốt lắm. Con mình ở nhà lại bị người ta làm cho hôn mê thì đối là ai tâm tình cũng không thể tốt được.

Hai người ra ngoài ban công. Diệp Phong không do dự mà đứng nghiêm chào Lam Tiêu một cái, nói: "Thực xin lỗi, ta xin lỗi vì sự lỗ mãng của ta. Chuyện này ta sẽ gánh chịu toàn bộ trách nhiệm cùng hậu quả. Nếu sau này Hiên Vũ có cái gì không dễ chịu ta sẽ toàn lực ứng phó trị liệu cho hắn. Xin lỗi."

Trong nội tâm Lam Tiêu có chút đắng chát, chuyện lúc này Diệp Phong đã giảng thuật qua, lúc ấy Nam Trường đã muốn phát tác lại bị Lam Tiêu kéo lại. Đây không phải là lúc dễ phát tác, cứu đứa nhỏ mới là trọng yếu nhất.

Thật ra thì vừa nãy trong nhà còn có một người nữa, mà đối với Lam Tiêu cùng Nam Trường thì đó là một vị đại nhân vật.

Bát Hoàn trị liệu hệ Hồn Đẩu La, đây chính là cường giả a!

Người đó tất nhiên là do Diệp Phong mời tới, sau khi vị trị liệu hệ Hồn Đẩu La này kiểm tra thân thể cho Lam Hiên Vũ thì kết quả lại làm cho người ta phải kinh ngạc. Đứa nhỏ này rất tốt, tất cả kiểm tra đều rất bình thường.

Mà sự thật cũng đã chứng minh điểm này, Lam Hiên Vũ đã đã tỉnh lại, nhìn qua cũng không thấy gì suy yếu.

"Cảm ơn người hạ thủ lưu tình." Lam Tiêu nói.

Diệp Phong cau mày lại: "thực sự là lúc đó ta phóng thích võ hồn là hoàn toàn do bản năng cơ thể. Lúc đó chính ta cũng không rõ là chuyện gì xảy ra. Lam Ngân Thảo của con người thì đúng là võ hồn biến dị, hơn nữa còn là biến dị vô cùng lợi hại."

"Thiên Cương Long của Linh Đồng đã là võ hồn cấp độ Chân Long rồi, nhưng khi nàng công kích Lam Hiên Vũ thì hồn kỹ lại mất đi hiệu lực. Người nghiên cứu cô Hồn Thú nên người phải biết rằng, chỉ có một khả năng xuất hiện loại tình huống này, chính là Võ Hồn áp chế. Nói cách khác, Lam Ngân Thảo của Hiên Vũ đã áp chế Thiên Cương Long của Linh Đồng."

"Cho nên ta đoán rằng võ hồn của con người hẳn là biến dị có quan hệ với loài rồng, hơn nữa rất có thể còn không phải loài rồng bình thường. Mà khi ta tiếp xúc với võ hồn của hắn thì Thiết Giáp Long của ta lại cảm thấy uy áp cực lớn đến từ võ hồn loài rồng cao tầng, nên lúc đó cơ thể ta mới tự phản ứng mà phóng võ hồn ra như vậy. May mắn là không tạo thành sai lầm lớn. Trong tương lai, rất có thể đứa nhỏ này sẽ thành một nhân vật không tầm thường a."

Biểu lộ của Lam Tiêu mang theo chút mỉa mai nhàn nhạt: "Lam Ngân Thảo biến Quang Minh Thánh Long? Người đang nói đùa gì vậy? Hiện tại Hiên Vũ đã không có việc gì, ta cũng không giữ các người. Còn nữa, nếu sau này Diệp Phong thủ trưởng muốn tới nhà ta thì mời thủ trưởng liên hệ vợ chồng chúng ta trước, không nên thừa dịp chỉ có đứa nhỏ ở nhà, cảm ơn." Nói xong câu đó, hắn liền đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(châm)Net**.

Chương 23: Sức ăn bạo tăng

Dịch giả: Đức Thành

Diệp Phong cau mày mà đứng yên tại chỗ một lát, sau đó mới đi theo Lam Tiêu vào nhà.

"Chúng ta đi thôi." Diệp Phong nói với vợ và con gái.

Thê tử Diệp Phong mang vẻ mặt áy náy: "Chuyện này thật là xin lỗi. Chúng ta có thể bồi thường..."

"Không cần." Lam Tiêu lãnh đạm nói, "Đứa nhỏ không có việc gì là tốt rồi."

Vậy là cả nhà Diệp Phong bị tổng ra ngoài trong cái bầu không khí không được tốt này. Mới vừa ra khỏi cửa, Đường Hiểu Manh, thê tử của Diệp Phong liền không nhịn được mà nói: "Người cũng quá lỗ mãng rồi."

Diệp Phong cười khò: "Ta cũng không nghĩ là sẽ phát sinh chuyện như vậy."

Biểu lộ của Đường Hiểu Manh trở nên nhu hòa, nàng cầm chặt tay hắn, thấp giọng nói: "Cha Hiên Vũ có làm khó người không?"

Diệp Phong lắc đầu: "Tuy thái độ của hắn không tốt nhưng cũng không nói gì. Có điều, thật sự là đứa nhỏ Hiên Vũ này rất không tầm thường, rất có thể sẽ là một nhân vật đại tài."

"Ba, đại tài là cái gì?" Diệp Linh Đồng nhìn về phía Diệp Phong.

Diệp Phong ôm lấy vai con gái mà nhẹ nhàng lắc đầu: "Sau này hãy nói, chúng ta về nhà trước đi."

Sau khi một nhà Diệp Phong rời đi thì sắc mặt Lam Tiêu lại khôi phục bình thường. Thật ra hắn biết rõ là Diệp Phong làm như vậy cũng đã rất khá rồi, hơn nữa trước kia hắn cũng đã từng nghe ngóng qua lại lịch của người này, rất thần bí, không hề nghi ngờ hẳn là một binh sĩ bí mật của quân đội. Cũng chính vì như thế nên lúc đó hắn mới biểu hiện ra vô cùng bất mãn, bởi vì thứ hắn lo lắng nhất chính là Diệp Phong sẽ chú ý tới Lam Hiên Vũ.

Trên thực tế thì những thứ mà Diệp Phong vừa nói cũng giống y hệt với suy nghĩ của hắn, võ hồn của Lam Hiên Vũ là Lam Ngân Thảo, rất có thể có quan hệ với loài rồng, Là Quang Minh Thánh Long sao? Thật sự là Lam Tiêu đã tin rồi, dù sao thì con hắn cũng là sinh ra từ trứng đó a!

Nam Trùng cũng đã dừng khóc, mà lúc này Lam Hiên Vũ cũng đã xuống giường, chạy thẳng vào phòng bếp.

(Ày, qua đoạn này mình cảm thấy nhà này đi

làm diễn viên được rồi a, diễn sâu thì khỏi bàn LĐT-53)

"Mẹ, con đói rồi."

"Ừm, mẹ làm đồ ăn cho con"

Ăn cơm là một chuyện rất bình thường, nhưng khi Lam Hiên Vũ bắt đầu ăn thì rất nhanh Lam Tiêu cùng Nam Trùng liền phát hiện không bình thường rồi.

"Mẹ làm cơm là ngon nhất."

"Ăn thật ngon a."

Con vừa bị ỳu khuất nên tất nhiên là có gì ngon thì mẹ sẽ làm luôn cho con, thế nhưng khi làm đến phần bò bít-tết thứ ba thì Nam Trùng bắt đầu giật mình. Mà khi Lam Hiên Vũ ăn hết tất cả thì lại dùng ánh mắt khao khát mà nhìn nằng, tỏ vẻ mình không có ăn no.

"Con cũng ăn quá nhiều rồi a! Đừng ăn no quá không thì hỏng mất." Nam Trùng vừa nói vừa sờ sờ bụng hần.

Nhưng bụng lại bằng phẳng như là Lam Hiên Vũ còn chưa được ăn gì vậy.

"Mẹ, nhưng con vẫn còn rất đói a! Không biết vì sao mà càng ăn lại càng thấy đói bụng." Lam Hiên Vũ chớp chớp đôi mắt to mà nhìn Nam Trùng.

"Làm thêm cho con ăn đi." Lam Tiêu vẫn một mực đứng cạnh nhìn con đột nhiên nói ra.

"Hần sẽ không no quá mà hỏng người sao?" Nam Trùng nghi ngờ nhìn về phía trượng phu.

Lam Tiêu lắc đầu, trong mắt đầy thâm ý mà nói: "Con của chúng ta rất không tầm thường đấy."

"A." Đối với trượng phu thì Nam Trùng lại có chút tin tưởng mù quáng.

Có điều, khi Lam Hiên Vũ ăn hết phần bò bít-tết thứ tám thì Nam Trùng kiên quyết không chịu làm tiếp nữa, mà lúc này thì trong nhà cũng không còn nguyên liệu mà nấu nữa rồi.

"Không thể ăn nữa, con cũng ăn quá nhiều rồi, no quá lại bệnh thì phiền toái a!" Nam Trùng có chút vội vàng mà nói với Lam Tiêu.

Lam Tiêu quay sang hỏi Lam Hiên Vũ: "con còn đói không?"

Lam Hiên Vũ sờ sờ lên bụng: "Tốt một chút rồi, nhưng vẫn chưa ăn no ba à."

Lam Tiêu nói: "Vậy chúng ta hoãn một chút có được không? Ba muốn hỏi con ít chuyện."

“vâng”

Nam Trùng có chút khó hiểu mà nhìn trượng phu một cái, Lam Tiêu nói: "Các người đến phòng tu luyện cùng ta!"

Một nhà ba người đi vào phòng tu luyện, Lam Tiêu đóng cửa thật kỹ rồi mở ra vòng bảo hộ, hần vuốt vuốt lấy tóc con trai: "Hiên Vũ, ba nghe Diệp Phong thúc thúc nói, trước khi con té xỉu có phóng thích băng thuần? Vậy con có thể phóng thích một lần nữa cho ba mẹ xem một chút không?"

"A? Con không biết! Con không có phóng thích băng thuần a!" Lam Hiên Vũ có chút ngây ngốc mà nói.

Lam Tiêu nói: "Con xem cái này một chút đi." Hần vừa nói vừa nhấn hồn đạo thông rin trên cổ tay mình. Một chùm tia sáng phóng lên vách tường phòng tu luyện, hình ảnh dần hiện ra, chính là lúc Diệp Phong ngồi trước mặt Lam Hiên Vũ mà xem xét Lam Ngân Thảo của hần.

Cả phòng tu luyện đều lắp đặt thiết bị giám sát và điều khiển để thuận tiện xem xét tình hình luyện tập. Hiển nhiên là Lam Tiêu đa. Xem cái này từ trước rồi. Nhưng Nam Trùng lại mới nhìn thấy lần đầu tiên.

Trên hình ảnh là Diệp Phong chạm đến ngân văn Lam Ngân Thảo, sau đó Lam Hiên Vũ bị Diệp Phong vô thức phóng xuất ra Võ Hồn mà đánh bay. Nhưng trong khoảnh khắc đó, gia tròng mắt của Lam Hiên Vũ rõ ràng có hiện lên quang mang nhàn nhạt, đó là một loại hào quang kỳ lạ, có vẻ như rất rực rỡ.

Sau đó, thứ khiến người ta chú ý nhất là tay trái của hần, Lam Ngân Thảo đột nhiên vòng lại mà bao lấy cả cánh tay của hần làm nó biến thành màu bạc. tiếp theo là băng thuần xuất hiện, tuy rằng nháy mắt sau đó nó liền vỡ nát nhưng đúng là có xuất hiện qua.

Lam Hiên Vũ tròn to mắt mà nhìn, sau đó lại cúi xuống nhìn cánh tay của mình, trong đôi mắt to của hần tràn đầy sự khó hiểu, rồi ngay sau đó hần liền nhảy nhót mà kêu lên: "Mẹ, con có thể ngưng nước thành băng thật sao? Con thử một chút"

Nói xong hần liền phóng thích Lam Ngân Thảo bên tay trái ra ngoài. Lần này, thật sự là tất cả đã trở nên khác hần.

Khi Lam Ngân Thảo xuất hiện thì Lam Hiền Vũ cảm thấy sao Lam Ngân Thảo lại thân thiết với mình tới như vậy, đường vân màu bạc phía trên đã trở nên rất rõ ràng. Những giọt nước trên phiến lá của Lam Ngân Thảo đang từ từ chuyển động. Mà trong cảm giác của Lam Hiền Vũ thì có thể nói là hắn đã cảm nhận được rõ ràng quỹ tích chuyển động của từng giọt nước.

Loại cảm giác này thật sự là quá kỳ diệu.

"Băng?" Lam Hiền Vũ thử kêu một tiếng, trong đầu hắn cũng nghĩ tới Băng.

Một màn kỳ dị xuất hiện, tất cả những giọt nước trên ngân văn Lam Ngân Thảo đều biến thành từng khỏa băng châu chỉ trong nháy mắt, chúng giống như là từng viên ngọc được khảm trên lá cây vậy, mà kèm theo đó là nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống vài phần.

"Oa, cái này chơi rất tốt a." Lam Hiền Vũ cao hứng bưng bưng mà nói, "Nước?"

Tất cả băng châu lại một lần nữa biến thành giọt nước.

"Lại thử cho Lam Ngân Thảo quán quanh tay con đi." Lam Tiêu nhắc nhở.

Lam Hiền Vũ tập trung tinh thần, từng mảnh Lam Ngân Thảo giãn dần ra mà quán quanh về phía trước, rất nhanh chúng đã có thể bao bọc lại toàn bộ cánh tay của hắn.

Mà Khi mảnh Lam Ngân Thảo kia quán quanh xuống phía dưới thì cảm giác đầu tiên của Lam Hiền Vũ là mình tiến nhập một cái thế giới khác. Tất cả mọi thứ chung quanh trở nên rõ ràng, hắn có thể thấy rõ ràng từng điểm sáng màu lam trong không khí, hình như cái kia là thủy nguyên tố a!

Hắn vô thức mà phát phát tay trái, ngay lập tức, những điểm sáng lam trong phòng tu luyện liền chuyển động theo sát bàn tay của hắn, dường như bọn chúng đều là một phần của thân thể hắn vậy.

Dù sao thì Lam Hiền Vũ cũng vẫn chỉ là một đứa bé, nên khi có thể thao túng những thủy nguyên tố này khiến cho hắn vui không thể ngừng, hắn bỗng nhiên khiến chúng nó ngưng tụ thành một quả cầu lù lù, bỗng nhiên khiến chúng nó không ngừng đập, hoặc là khiến chúng nó hoán đổi giữa nước và băng, thậm chí còn biến thành một đóa hoa băng.

Nam Trùng đứng bên nhìn mà ngây người. Nàng là một người chưởng khống nguyên tố băng nên tất nhiên sẽ cảm nhận được dao động của thủy nguyên tố trong không khí, dù sao thì băng cũng là từ nước ngưng kết mà thành. Nhưng nàng lại không khống chế được nước mà chỉ có thể phóng thích Vô Hồn, cũng chính là băng. Mà Lam Hiền Vũ lại có thể khống chế thủy nguyên tố hoán đổi cùng băng nguyên tố với một tốc độ quá nhanh. Đây là thứ mà tu vi một hoàn có thể làm được sao?

Tuy rằng hồn lực của hắn vẫn nhỏ yếu như vậy, nhưng hắn lại có thể khống chế thủy nguyên tố thật sự là quá dễ dàng a!

"Con dừng lại một chút đã." Lam Tiêu thở một hơi dài, sự thật đã chứng minh được suy đoán của hắn, thật sự con hắn đã có chút trở nên không giống trước.

Có vẻ như uy áp đến từ vô hồn của Diệp Phong đã làm cho thứ gì đó trong thân thể Lam Hiền Vũ Vô phóng thích ra ngoài, giống như là gỡ bỏ một đạo phong ấn làm cho thiên phú của hắn bắt đầu hiển lộ.

Đối với người thường thì việc này đương nhiên là chuyện tốt, thế nhưng Lam Tiêu lại không hy vọng con mình bị chú ý nhiều.

Lam Ngân Thảo quay về trong lòng bàn tay, cảm giác mà lúc này Lam Hiền Vũ cảm nhận được sự thân mật đến từ thủy nguyên tố vẫn còn nhưng lại nhạt rất nhiều, có vẻ như chỉ khi hắn phóng xuất ra Lam Ngân Thảo thì trạng thái thân cận với thủy nguyên tố mới có thể đạt đến mạnh nhất.

Lam Tiêu ra khỏi phòng tu luyện, một lát sau hắn liền mang vào một cái thiết bị trông như mũ giáp vậy, hắn mang tới trước mặt Lam Hiền Vũ: "Tới đây, ba kiểm tra tinh thần lực cho con một lần nữa"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Kiểm tra tinh thần lực

Tinh thần lực của nhân loại đã có thể thông qua số liệu mà định lượng từ rất lâu rồi. Một danh hồn sư có cường đại hay không thì tinh thần lực cũng là một nhân tố quan trọng quyết định tới. Nhất là đối với những hồn sư am hiểu sử dụng tinh thần lực thì lại càng phải như vậy.

Tinh Thần Lực mạnh hay yếu sẽ có quan hệ trực tiếp với vô hồn của bản thân. Khi hồn sư thông qua mình tưởng để tăng hồn lực thì tinh thần lực cũng đồng thời tăng theo, còn đề mà nói tới phương pháp tu luyện tinh thần lực đơn thuần thì cực kỳ hiếm thấy.

Từ thấp đến cao, Tinh Thần Lực có những cấp độ phân chia là: Linh Nguyên Cảnh, Linh Thông Cảnh, Linh Hải Cảnh, Linh Uyên Cảnh, Linh Vực Cảnh cùng Thần Nguyên Cảnh. Trong đó thì Thần Nguyên Cảnh là một cấp độ mà chỉ có đạt đến Thần Giai mới có thể có được.

Linh Nguyên Cảnh, Thế giới bắt đầu. Vạn vật sinh sôi.

Mỗi người khi vừa ra đời đều có mức độ tinh thần lực Linh Nguyên Cảnh, đây cũng là mức độ tinh thần lực trụ cột nhất. Tinh thần lực Linh Nguyên Cảnh đã có thể thừa nhận hồn linh trăm năm trở xuống.

Nếu như dùng trị số mà tính thì từ năm mươi điểm trở xuống là thuộc về phạm trù Linh Nguyên Cảnh. Mà Lam Hiên Vũ lại mới thức tỉnh vũ hồn không lâu nên hiển nhiên sẽ phải ở cấp độ này.

Lần trước kiểm tra thì tinh thần lực của Lam Hiên Vũ là mười tám điểm, tất nhiên là mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường, nhưng nếu so với hồn sư nhất hoàn thì lại là quá bình thường. Bởi vậy nên lúc trước hắc không chế thủy nguyên tố không được tốt cũng là bình thường.

Nên lúc này Lam Tiêu mới muốn nhìn một chút xem thân thể con mình sau khi biến hóa như đã giải trừ phong ấn thì tinh thần lực có biến hóa theo hay không. Hắc thậm chí có thể khẳng định là có biến hóa, chẳng qua là hắc không thể xác định là sẽ biến hóa tới mức độ nào mà thôi.

Lam Hiên Vũ đội thiết bị kiểm tra trông như cái nón bảo hộ kia lên đầu. Bắt đầu kiểm tra.

Hai mắt của Lam Hiên Vũ bị màn hình che lại, trong màn hình có thể nhìn thấy một con đường, hai bên là cây cối cao lớn, mà phía xa xa có một ngôi nhà nhỏ.

"Tập trung tinh thần nhìn ngôi nhà này là được." Tuy rằng đây cũng không phải lần đầu tiên Lam Hiên Vũ kiểm tra tinh thần lực nhưng Lam Tiêu vẫn nhắc nhở hắc một chút.

Lam Hiên Vũ tập trung tư tưởng mà suy nghĩ tới ngôi nhà này, những con số trên thiết bị kiểm tra bắt đầu nhảy lên.

"Tút!" Một âm thanh thanh thúy vang lên, những con số bắt đầu vọt nhanh qua năm mươi điểm, sau đó tốc độ tăng lên của chúng mới chậm dần, mãi cho đến sáu mươi hai điểm chúng mới dừng lại.

Lam Tiêu cùng Nam Trường ngưng ngó nhau. Tinh thần lực của Lam Hiên Vũ từ mười tám điểm tăng lên tới sáu mươi hai điểm, tăng lên tận bốn mươi bốn điểm.

Tăng lên bốn mươi bốn điểm Tinh Thần Lực thì đối với người đã có tu vi hồn đế như Nam Trường thì chẳng đáng là gì. Thế nhưng đối với một đứa nhỏ chỉ có tu vi nhất hoàn thì chỉ có thể gọi là thiên tài của những thiên tài, đây là còn chưa nói tới việc hắc có thể tăng lên với thời gian cực ngắn như vậy.

Đây quả thực là bay vọt a!

Tinh Thần Lực vượt qua năm mươi điểm có nghĩa là hắc đã tiến vào cấp độ thứ hai, Linh Thông Cảnh.

Đạt đến Linh Thông Cảnh là cũng đã bắt đầu nhập môn không chế tinh thần lực, đã có thể chính thức điều khiển tinh thần lực theo ý mình, có thể thừa nhận hai hồn linh trăm năm hoặc một hồn linh ngàn năm.

Mà hiện tại thì tinh thần lực của Nam Trường cùng Lam Tiêu cũng chỉ là Linh Hải Cảnh, cao hơn Linh Thông Cảnh được có một bậc mà thôi.

Năm mươi mốt điểm đến năm trăm điểm Tinh Thần Lực đều thuộc về Linh Thông Cảnh. Rất nhiều hồn sư đã bị ngưng lại ở cái cấp độ này. Như các sư phụ ở học viện hồn sư sơ cấp thì đại đa số đều có tinh thần lực ở cấp độ này.

Nam Trường còn nhớ rất rõ, khi mình từ Linh Nguyên Cảnh tiến vào Linh Thông Cảnh là lúc mười hai tuổi.

Trong quá trình cơ thể người phát triển thì tinh thần lực cũng sẽ có tăng lên. Mà càng nhỏ tuổi thì số lượng tinh thần lực tăng lên lại càng trân quý. Cho dù sau này tốc độ tu luyện của Lam Hiên Vũ vẫn chậm chạp như trước thì chỉ cần cái mức độ tinh thần lực Linh Thông Cảnh này của hắc cũng đủ để được coi là thiên tài rồi.

"Khó trách hắc lại có thể không chế thủy nguyên tố tốt như vậy."

Khi kiểm tra xong thì Lam Tiêu cùng Nam Trường cũng không có nói cho Lam Hiên Vũ biết tinh thần lực của hắc có biến hóa như thế nào, đừng cho hắc biết quá nhiều thì vẫn tốt hơn.

"Ba, cuộc thi hôm nay hắc là con đã làm được rất tốt, ba cũng đừng quên chuyện đã đồng ý với con nha" đột nhiên lúc này Lam Hiên Vũ lại nhớ tới một chuyện mà hắc đã mong đợi rất lâu.

"Ba không quên được, thật ra thì ba đã mua phiếu vé từ ba tháng trước rồi" Lam Tiêu khẽ cười.

Sau khi có thành tích cuộc thi thì sẽ là kì nghỉ. Lúc này Lam Tiêu đang cảm thấy rằng sau khi nghỉ Lam Hiên Vũ mới đột phá thế này là một chuyện rất tốt. Bởi như vậy thì dù sau này việc hắc đột phá có bị học viện phát hiện đi nữa thì cũng vẫn giải thích được. Thời gian nghỉ có chừng hai tháng, vậy cứ nói hắc tu luyện đột phá trong kì nghỉ này là được.

Đi du lịch vào trong vũ trụ cũng không phải là một chuyện dễ dàng, mặc dù thu nhập của Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng có thể coi là khá cao nhưng một lần ra ngoài không gian này cũng đã hao tổn không ít tích góp của bọn hắn. Mà phiếu vé đã mua là không thể đòi đầy.

"Ba vạn tuế!" Lam Hiên Vũ hưng phấn mà bắt đầu nhảy nhót.

Ngày hôm sau, Lam Hiên Vũ tới học viện, Lam Tiêu lại một lần nữa dặn dò hắn không được nói những biến hóa của võ hồn cho những người khác.

Thành tích của cuộc thi cũng đã được báo ra.

Không ngoài dự kiến, tất cả khoa mục văn hóa của Lam Hiên Vũ đều đứng ở ba vị trí đầu của lớp, mà cuộc thi thực chiến kia hắn lại còn được đứng đầu vì đã chiến thắng Diệp Linh Đồng.

Sau đó chính là kỳ nghỉ.

"Lam Hiên Vũ!" Lam Hiên Vũ đang chuẩn bị về thi bị gọi lại.

Khi thấy Diệp Linh Đồng thì Lam Hiên Vũ lại không nhận được mà cau mày: "Người có việc gì?"

Diệp Linh Đồng bị hắn hỏi như vậy thì sững sốt một chút, thật sự là hôm nay nàng không có ý định gây phiền toái gì.

Hôm qua nàng thấy Lam Hiên Vũ bị cha mình làm hôn mê như vậy nên trong nội tâm cũng có chút không được tự nhiên.

"Không có gì, ta chỉ là muốn hỏi người thế nào." Diệp Linh Đồng nói.

Lam Hiên Vũ nói: "Rất tốt."

Đúng thật là hắn đang rất tốt, bởi vì ngày hôm qua hắn đã chơi nghịch thủy nguyên tố không biết mệt nên khi đi ngủ tâm thái vẫn tiếp tục ngưng tụ thủy nguyên tố, kết quả là ướt nhẹp như dải dầm.

Muốn nói tới biến hóa không tốt thì cũng không phải là không có, đó chính là lượng cơm ăn của hắn tăng khủng khiếp. Hôm nay hắn đã ăn một bữa cực lớn từ sớm, tuy còn đỡ hơn tối hôm qua một chút nhưng vẫn nhiều hơn bình thường không biết bao nhiêu lần.

Diệp Linh Đồng vân vê lấy vạt áo, thần sắc có chút nhăn nhó mà nói: "Thực xin lỗi a! Thực sự là hôm qua cha ta không có cố ý, ba nói võ hồn của người rất đặc thù, hắn là võ hồn biến dị, nó áp chế võ hồn của chúng ta, võ hồn tự phóng thích để bảo vệ ta nên mới xảy ra chuyện như vậy..."

"A, không có việc gì! Ta không sao." Lam Hiên Vũ lắc đầu, đối với Diệp Linh Đồng thì quả thực là hắn không có chút ấn tượng tốt nào, từ lần đầu tiên gặp mặt nàng đã khi dễ hắn, có thể có ấn tượng tốt mới là lạ.

Về phần chuyện ngày hôm qua, tuy rằng Lam Hiên Vũ còn nhỏ tuổi nhưng hắn vẫn có thể hiểu mơ hồ là vì Diệp Phong thoáng áp bách một phát đó đã dẫn đến việc võ hồn của hắn xuất hiện biến hóa, do đó làm cho mình trở nên mạnh hơn,

Cho nên hắn cảm thấy chẳng những đó không phải chuyện xấu mà ngược lại còn là chuyện tốt đây.

"Về thôi, học kỳ sau gặp lại." Lam Hiên Vũ phát phát tay về phía Diệp Linh Đồng rồi xoay người mà đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Diệp Linh Đồng kéo lấy vạt áo của mình, không khỏi bĩu môi: "Mặc kệ người, hừ!" Tuy rằng ngoài miệng nàng nói như vậy nhưng trong đầu lại nhớ tới lời mà cha nàng đánh giá về tên này.

Diệp Phong nói rất đúng, Lam Hiên Vũ là một cái hạt giống tốt, hơn nữa, nói không chừng sẽ có kỳ tích phát sinh trên người hắn, võ hồn của hắn rất có thể sẽ cực kì cường đại.

Dù sao thì Diệp Linh Đồng cũng chỉ là một tiểu cô nương nên từ nhỏ nàng đã sùng bái nhất là người cha cường đại của mình. Tuy nàng cũng không nguyện ý thừa nhận rằng mình không bằng Lam Hiên Vũ nhưng khi hồn ký của nàng vừa tiếp cận Lam Hiên Vũ thì lại tan vỡ mất, vậy thì làm sao mà nàng có thể thắng được? Trong nội tâm nàng liền không tự chủ được mà có một chút ý nghĩ về hắn, thí dụ như có nên cải thiện quan hệ với hắn hay không. Hơn nữa, nàng cũng cảm thấy có vẻ như hôm nay Lam Hiên Vũ không giống mọi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phi thuyền vũ trụ

Dịch giả: Đức Thành

Trước khi mua vé phiếu thi Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng đã sắp xếp ngày nghỉ xong xuôi. Đối với bọn họ mà nói thì đây cũng là một chuyến đi rất hiếm có.

Hai người đều lớn lên ở hành tinh mẹ, sau khi kết hôn không lâu thì tới hành tinh Tinh La. Còn hành tinh Thiên Đẩu thì bọn họ còn chưa bao giờ đi qua, nơi đầu tiên di dân vượt không gian này đối với toàn bộ nhân loại mà nói là đều có ý nghĩa vượt thời đại. Bọn hắn cũng muốn đi xem hành tinh đầu tiên được nhân loại thăm dò ra giờ đây đã phát triển thành cái bộ dáng gì rồi.

"Mẹ, chúng ta chỉ cần như thế này là có thể ngồi phi thuyền vũ trụ rồi sao?" Lam Hiên Vũ ngồi ở trong xe, hân hưng phấn mà lôi kéo tay Nam Trùng.

Nam Trùng thấy đôi mắt to của con trai đang nhìn mình chăm chăm thì không nhìn được mà bật cười: "Đứa nhỏ ngốc này, đây là lần thứ sáu con hỏi mẹ vấn đề này rồi đấy. Đúng vậy, chỉ cần như thế này là chúng ta có thể đi phi thuyền vũ trụ rồi, sau đó còn có thể ngắm nhìn vũ trụ mênh mông nữa nha."

"Quá tuyệt vời!" Lam Hiên Vũ hưng phấn mà kêu lên.

Lam Tiêu quay đầu lại mà nhìn hân một cách ôn nhu. Theo tuổi lớn dần, hiện tại Lam Hiên Vũ đã từ hài nhi siêu cấp khả ái biến thành tiểu suất ca. Nhất là đôi mắt to kia của hắn, ngoài màu đen nguyên bản thì còn có một chút màu tím. Đôi mắt của hắn trong suốt như có thể phản chiếu ra toàn bộ thế giới vậy, dù là ai thấy hắn thì cũng sẽ phải sinh lòng trĩu mến.

Rút cuộc thì xe hỗn đạo bay cũng đã tới căn cứ hàng không của Từ La Thành. Trước tiên bọn hắn cần phải đi hỗn đạo máy bay từ Từ La Thành tới thủ đô của hành tinh Thiên La, Thiên La Thành, rồi sau đó lại từ Thiên La Thành mới có thể đi phi thuyền tới hành tinh Thiên Đẩu.

Cho tới bây giờ cũng chỉ có từ Thiên La Thành mới có thể đi phi thuyền vũ trụ, hơn nữa số lần bay lại không nhiều, tất cả chuyến đi đều cần phải đặt trước.

Lam Hiên Vũ cũng đã được ngồi qua máy bay hỗn đạo rồi, trước kia, khi cha mẹ hắn được nghỉ là sẽ mang hắn đi du ngoạn những thành thị khác ở hành tinh Thiên La. Nên giờ đây thứ hắn mong đợi nhất chính là được ngồi phi thuyền vũ trụ, đối với bọn nhỏ như hắn thì vũ trụ là thứ mà đứa nhỏ nào cũng cực kì thích.

Ba giờ sau, Hỗn Đạo máy bay vững vàng mà đáp xuống trung tâm du hành vũ trụ của Thiên La Thành. Sau đó bọn hắn lại một lần nữa ngồi xe hỗn đạo bay đi tới nửa giờ nữa mới vào được tới khu vực hạch tâm của trung tâm du hành vũ trụ.

Toàn bộ khu trung tâm du hành vũ trụ này là lấy màu trắng làm chủ đạo. Trên một mặt tường kim loại màu trắng cực lớn đang treo một chiếc màn hình, trên đó đang chiếu hình ảnh về vũ trụ.

"Oa! Mẹ, mẹ, cái kia chính là chiến hạm không gian phải không?" Vừa nhìn thấy hình ảnh Lam Hiên Vũ đã hưng phấn mà nhảy dựng lên.

Nam Trùng vội khom lưng xuống mà ra hiệu với hắn một cái thủ thế ngậm miệng: "Hiên Vũ, nói nhỏ một chút. Ở nơi công cộng không thể lớn tiếng ồn ào, bởi vì chúng ta không thể gây ảnh hưởng đến người khác!"

"vâng, con sai rồi. Mẹ, vậy kia có phải chiến hạm không gian không?" Lam Hiên Vũ vội vàng hạ giọng, hân cực kỳ hưng phấn mà hỏi.

Nam Trùng ngẩng đầu mà nhìn lên phía màn hình. Trên màn hình lớn là vũ trụ bao la bát ngát, từng chiếc chiến hạm màu trắng bạc đang phi hành trong không gian. Chứng trên trăm chiếc chiến hạm, có lớn có nhỏ. Mà một chiếc lớn nhất trong đó tựa như một tòa thành lũy, nó được những chiến hạm khác bảo vệ xung quanh.

"Đúng vậy, đây là chiến hạm. Nhìn vào phù hiệu trên chiến hạm thì đây là đội chiến hạm thứ tư của liên bang." Lam Tiêu ở bên cạnh mà giải đáp nghi vấn cho con.

"Ba, hay quá a! Sau này con lớn lên cũng đi điều khiển chiến hạm, được không?" Lam Hiên Vũ lắc lắc tay Lam Tiêu, trên mặt hân lộ ra một vẻ cực kì hưng phấn.

Lam Tiêu mỉm cười xoa xoa đầu hân: "Điều khiển chiến hạm không phải là một chuyện dễ dàng. Con cần phải học tập thật tốt, sau đó còn phải thi được vào học viện cao cấp hệ chiến hạm mới được." Làm sao mà có một tên thiếu niên không thích vũ trụ được chứ? Lam Tiêu cũng đã từng một thời trẻ tuổi, cũng đã từng muốn trở thành một vị quan chức chỉ huy chiến hạm vũ trụ.

Chẳng qua là việc này đâu chỉ là ngàn dặm mới tìm được một? Muốn đi vào vũ trụ, muốn trở thành một thành viên trên chiến hạm sẽ cần phải trả giá lớn như thế nào thì không phải là ngôn ngữ có khả năng miêu tả được. Không có hai mươi năm khổ huấn luyện trở lên thì gần như là không thể nào làm được.

Vũ trụ hạm đội là bảo đảm quan trọng nhất trong việc nhân loại có thể hoàn thành di dân giữa các hành tinh. Phải biết rằng nhân loại đã phải trải qua hơn nghìn năm mới có thể thành lập lên bốn chi vũ trụ hạm đội như vậy. Mỗi một chi vũ trụ hạm đội đều là lực lượng cực kì trọng yếu của Đẩu La Liên bang.

Có điều, nhờ vào số lượng những hành tinh có thể khai thác được cùng những khoa học kĩ thuật tiến bộ của nhân loại nên đã đạt được rất nhiều tài nguyên, nên chắc chắn một điều là sau này việc xây dựng lên các hạm đội vũ trụ sẽ trở nên nhanh hơn rất nhiều.

Thậm chí nhân loại đã từng thử nghiệm lập ra trạm trung chuyển giữa vũ trụ đầu tiên, vị trí cụ thể của trạm trung chuyển này thì chỉ có những nhân vật cao tầng của quân đội mới có thể biết được, nó được gọi là Sử Lai Khắc Thái Không Bảo Lũy, cái tên này để kỷ niệm học viện Sử Lai Khắc, một học viện đứng đầu liên bang, một học viện đã làm ra những cống hiến khổng lồ cho liên bang vài vạn năm nay.

Bắt đầu khôi công kiến thiết cùng lúc với Sư Lai Khắc Thái Không Bảo Lữ còn có hai hạm đội vũ trụ thứ năm và thứ sáu của liên bang, dự tính là trong năm mươi năm sẽ có thể hoàn thành.

Ánh mắt của Lam Hiên Vũ cứ như vậy mà dán chặt vào trên chiếc màn hình lớn kia, những chiến hạm kia thật sự là quá rung động lòng người, nhất là trên từng chiếc chiến hạm còn lóe ra hào quang của pháo đài kim loại, hẳn như đã thấy được tình huống vạn pháo bắn ra cùng một lúc vậy.

"Đi thôi, chúng ta không thể tới trễ, nếu không thì sẽ không thể ngồi phi thuyền vũ trụ được." Nam Trùng nhắc nhở con mình.

"Vâng."

Một nhà bọn họ đi tới nơi làm thủ tục, thật sự là làm thủ tục này có chút phiền toái, riêng phần kiểm an thì càng khổ cực. Phi thuyền vũ trụ có giá thành cực kì đắt đỏ, mà trong lịch sử cũng không phải là không có kẻ bất cộc đánh vào phi thuyền vũ trụ, cho nên phần kiểm an này cực kì nghiêm khắc.

Bọn hắn tiến nhập phòng đợi phi thuyền, việc tiếp theo chính là chờ đợi.

Nhìn qua cửa sổ lớn phía trước, Lam Hiên Vũ có thể thấy phía xa xa có một thứ trông như đạn pháo dựng đứng trên một vùng đất rộng lớn.

"Đúng vậy, cái kia chính là phi thuyền mà chúng ta sắp lên." Lam Tiêu không đợi con hỏi nữa mà giải thích luôn cho hắn.

"Hay quá a! Nó thật lớn." từ lúc tới đây thì tâm tình hưng phấn của Lam Hiên Vũ chưa từng yếu bớt một chút nào.

Lam Tiêu mỉm cười nói: "Phi thuyền vũ trụ được tạo thành từ nhiều bộ phận, mà trong đó thì thứ trọng yếu nhất là bản thân phi thuyền cùng tên lửa đẩy lúc cất cánh. Sau khi tên lửa đẩy đẩy phi thuyền bay vào vũ trụ thì sẽ tách rời khỏi thân phi thuyền rồi tự động quay về. Mà sau khi phi thuyền tiến vào vũ trụ thì sẽ dựa theo quỹ đạo của tàu tuần tra mà đi tới đích. Bởi vì trong vũ trụ có lỗ đen nên chúng ta tới hành tinh Thiên Đẩu sẽ phải mất chừng bảy ngày. Cho nên trước hết con đừng có hưng phấn quá như vậy, sau khi vào trong không gian sẽ rất nhàm chán đấy."

"Con thích vũ trụ, ba, con không sợ nhàm chán đâu." độ hưng phấn của Lam Hiên Vũ cũng không vì cha hắn nói như vậy mà giảm bớt chút nào.

Lên thuyền! Sau khi qua một cửa kiểm an cuối cùng thì rốt cuộc bọn họ cũng đã có thể leo lên phi thuyền vũ trụ.

Trong phi thuyền vũ trụ có phân ba loại chỗ ngồi cao trung thấp. Trên thực tế thì tiền lương của binh thường căn bản là không có khả năng đi được phi thuyền vũ trụ. Mà như thu nhập của Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng đã tính là mức trung đẳng rồi, nhưng loại vận chuyển phi thuyền vũ trụ một năm một lần này cũng đã phải tốn không ít tích góp của bọn hắn, mà hơn nữa, vị trí bọn hắn ngồi cũng chỉ là chỗ có cấp bậc thấp nhất mà thôi.

Mỗi chỗ ngồi có chừng một mét vuông, một cái ghế có thể nửa nằm nửa ngồi, hai bên có dây an toàn kim loại, ngồi trên ghế này cũng tương đối thoải mái.

Mà chỗ ngồi của trẻ nhỏ cũng lại không giống với chỗ ngồi của người trưởng thành, chỗ ngồi của Lam Hiên Vũ nhỏ hơn một chút nhưng lại có thể nằm hẳn xuống. Chỗ của hắn là ở ngay cạnh cha mẹ, loại phiếu vé tổ hợp gia đình này khá là phổ biến, tương đối mà nói thì cách thức như vậy lại càng có lợi ích thực cả về nhu cầu lẫn kinh tế.

"Hoan nghênh mọi người tới phi thuyền Liên bang du hành vũ trụ số 7703. Hy vọng trong lữ trình dài này chúng tôi có thể mang cho mọi người sự an tâm cùng vui vẻ. Sau đây chúng tôi sẽ với thiệu một chút những hạng mục, kính mời các lữ khách cần phải tuân theo."

Một giọng nữ dễ nghe vang lên trên hệ thống truyền âm

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Bay vào vũ trụ

Dịch giả: Đức Thành

"Thời gian bay vào vũ trụ sẽ khá dài và sẽ có tính nguy hiểm nhất định nên thỉnh chur vị lữ khách phối hợp với nhân viên phục vụ của chúng tôi trong quá trình phi hành, mục đích nhằm đảm bảo sự an toàn cho tới khi các vị tới được đích đến của chuyến đi này."

"hai bên chỗ ngồi của các vị đều có dây an toàn kim loại, vào thời điểm cất cánh, tàu lác lư hay khi đi qua vùng lỗ đen hoặc đáp xuống thì dây an toàn sẽ tự động cài lên, và trước khi cài sẽ có nhắc nhở nên xin các vị lữ khách không cần kinh hoảng. Đồng thời, khi cất cánh, hạ cánh cùng quá trình đi qua vùng lỗ đen thì vòng bảo hộ sẽ tự động mở ra, nó sẽ cung cấp đầy đủ đường khí cùng áp suất nhất định, nếu vị nào thấy khó chịu xin nhấn nút màu xanh lá bên tay phải, chúng tôi sẽ trợ giúp kịp thời."

Âm thanh giảng thuật rõ ràng những hạng mục cần chú ý, kể cả vị trí tàu cứu sinh các loại. Dùng tàu cứu sinh thì không thể trực tiếp quay về hành tinh nhưng nó có thể duy trì lơ lửng trong vũ trụ một thời gian dài để chờ cứu viện.

"Các vị lữ khách hôn sư xin chú ý, nếu các vị cần tu luyện trên phi thuyền thì mời các vị mở vòng bảo hộ để tránh ảnh hưởng người khác. Đồng thời, khi cất cánh, hạ cánh cùng quá trình đi qua vùng lỗ đen thì xin các vị không nên tu luyện để tránh ảnh hưởng bản thân..."

Trộn vện thời gian thông báo Lam Hiên Vũ đều ngồi nghe say sưa. Chung quanh đều là màu trắng bạc, rất nhanh, khu vực chỗ trống xung quanh đã ngồi đầy người. Toàn bộ phi thuyền vũ trụ được chia làm vài tầng, bọn hắn là đang ở tầng dưới cùng, còn phía trên thì là cái dạng gì đây? Lam Hiên Vũ có chút tò mò. Lam Tiêu nói cho hắn biết, phía trên là những chỗ ngồi có cấp bậc cao hơn, mỗi một cấp bậc cao hơn sẽ có giá cao gấp năm lần cấp phía dưới.

"Các vị lữ khách xin chú ý, các vị lữ khách xin chú ý, mười phút sau phi thuyền 7703 sẽ cất cánh, mời các vị lữ khách lập tức quay về chỗ ngồi, bảo trì tư thế ngồi chính xác. Năm phút sau dây an toàn sẽ tự động cài lên."

Âm thanh thông báo lặp lại ba lượt, ngữ khí mỗi lần càng thêm trịnh trọng. Âm thanh thanh thúy vang vọng trong khoang thuyền làm cho người ta một loại cảm giác gấp gáp.

Nhà Lam Hiên Vũ tất nhiên là không có đi đâu. Lam Tiêu nhìn sang phía con mình mà mỉm cười với hắn: "Không cần khẩn trương như vậy đâu, khi cất cánh sẽ có lực trùng kích tương đối mạnh, vào tới vũ trụ là ổn thôi"

"Vâng." Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu.

Ba đầu dây an toàn chậm rãi cài lên, dây an toàn kim loại này sẽ căn cứ vào cơ thể hành khách mà tự động điều chỉnh góc độ cùng vị trí, ba dây chặn ở ba phần ngực, eo và chân, làm cho cả người áp sát vào ghế ngồi.

"Chuẩn bị — phóng lửa!"

Đúng lúc này, một tầng sáng nhàn nhạt bay lên từ hai bên chỗ ngồi của Lam Hiên Vũ, phong bế hẳn hoàn toàn vào trong không gian đó, vòng bảo hộ mở ra!

Khi phi thuyền vũ trụ cất cánh sẽ có lực trùng kích rất mạnh vì để tránh cho bọn nhỏ không chịu nổi nên tất cả vòng bảo hộ ở ghế trẻ nhỏ đều được mở ra toàn diện, vòng bảo hộ ở những ghế của người trưởng thành cũng được mở ra nhưng cường độ bảo hộ sẽ thấp hơn một chút vì tiết kiệm năng lượng.

"Ồ...ô...n...g!"

Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy toàn bộ phi thuyền chấn động mạnh một cái, nhảy mất sau đó thì một cỗ lực lượng hung hăng ép hắn xuống ghế ngồi.

Lúc này ngay cả hô hấp hắn cũng cảm thấy có chút khó khăn, luồng áp lực cực lớn cùng sự chấn động mạnh làm cho Lam Hiên Vũ có chút sợ hãi.

Thì ra bay vào vũ trụ lại đáng sợ như vậy sao?

Đúng lúc này, một khí tức tình cảm ấm áp lại từ tay phải truyền khắp toàn thân làm cho hắn có thể thả lỏng cơ thể được rất nhiều. Sau đó thì lực ép hắn xuống ghế ngồi khi này có vẻ như cũng giảm bớt.

Lam Hiên Vũ thở dài một hơi nhẹ nhõm, lúc này hắn mới phát hiện ra những vách kim loại xung quanh đang chậm rãi kéo lên làm lộ ra cửa sổ mạn tàu, rốt cục cũng đã có thể nhìn ra bên ngoài rồi.

Thứ hắn thấy được lúc này là từng mảng mây mù lớn đang xẹt qua.

"Sắp xuyên qua tầng khí quyển, mời mọi người ngồi ổn định." Âm thanh thông báo lại vang lên.

Đột nhiên phi thuyền trở nên chấn động kịch liệt, thậm chí Lam Hiên Vũ còn có cảm giác trong đầu mình xuất hiện từng trận vù vù mãnh liệt, giờ khắc này những thứ trước mắt hắn đã thành bóng chồng đè lên nhau hết cả rồi.

Quá trình này giằng co tới mười mấy giây, sau đó thì phi thuyền giống như là phá xác mà ra vậy, sau khi chấn động mạnh thì trở nên vững vàng ổn định lại.

Tất cả chấn động cùng những âm thanh vù vù đã không còn sót lại chút gì, tất cả đều khôi phục bình thường.

Cái này là...

Lam Hiên Vũ có chút kinh ngạc cùng mờ mịt, vòng bảo hộ quanh người hắn cũng đã được thu hồi. Dây an toàn kim loại kia cũng đã tự động cởi ra.

Lúc này, thứ hắn nghe được là một mảnh âm thanh thờ đốc, sợ hãi cùng thán phục. Rất hiển nhiên ở đây cũng không phải chỉ có mình hắn là lần đầu tiên được ngồi phi thuyền vũ trụ.

Lam Hiên Vũ quay đầu nhìn sang phía cha mẹ, Lam Tiêu có chút kinh ngạc mà nhìn hắn, hắn vốn nghĩ là đứa nhỏ này sẽ sợ tới mức khóc lên, dù sao thì hắn cũng còn nhỏ như vậy. Nhưng lúc này nhìn Lam Hiên Vũ lại rất bình thường.

Trong lòng Lam Tiêu có chút lo lắng, từ khi thức tỉnh võ hồn thì càng ngày đứa nhỏ này càng không giống người thường rồi.

"Mẹ, con sang bên đó được không?" Lam Hiên Vũ chớp chớp đôi mắt to mà nhìn về phía Nam Trùng.

"Đương nhiên có thể." Nam Trùng mở ra hai tay.

Lam Hiên Vũ còn nhớ rõ mẹ đã dặn dò hắn không thể nói chuyện lớn tiếng, hắn cố nén sự xúc động mà không hô lên, rất nhanh đã bọt tới mà bỏ nhào vào lồng ngực ấm áp của Nam Trùng.

"Mẹ, phi thuyền vũ trụ này bay lên có chút đáng sợ a!" hắn vừa nói vừa dụi dụi đầu vào trong ngực Nam Trùng.

Nam Trùng xoa xoa đầu hắn, lúc này trên mặt nàng đang tràn đầy nụ cười hạnh phúc, Lam Tiêu cũng không khỏi nở nụ cười. Vô luận đứa nhỏ này có lai lịch như thế nào thì cuối cùng hắn cũng là con mình cùng Nam Trùng a! Đúng vậy, hắn là con của chúng ta, ai cũng không thể tổn thương hắn hoặc mang hắn đi. Dù như thế nào chúng ta cũng phải bảo vệ hắn cho thật tốt.

"Bay vào vũ trụ chính là như vậy đó a! Nếu như con sợ hãi như vậy thì sau này còn lái chiến hạm như thế nào được đây?" Lam Tiêu cười nói.

"Con không sợ đấy, con muốn lái chiến hạm." Lam Hiên Vũ bật thẳng dậy mà nói.

"Tốt! Vậy con phải tiếp tục cố gắng. Đầu tiên là phải bảo trì được thành tích tốt trong học viện. Sau này tới học viện trung cấp thì ba sẽ dẫn con đi tham gia cuộc thi tương ứng, thi đậu là có thể vào học viện học tập những tri thức tương ứng."

Bởi vì lai lịch của Lam Hiên Vũ đặc thù như vậy nên Lam Tiêu lại càng muốn để cho hắn phát triển theo hướng thành viên lái chiến hạm, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc hắn tu luyện rồi biểu hiện càng ngày càng không giống người thường mà bị người ta chú ý. Chỉ cần chờ tới khi hắn trưởng thành là sẽ ổn, đến lúc đó thì năng lực của hắn càng mạnh sẽ càng bảo vệ được bản thân tốt hơn.

"Vâng!"

Bay vào vũ trụ đúng thật là rất buồn tẻ, chỉ một thời gian ngắn là đủ cho Lam Hiên Vũ hiểu được vì sao lại như vậy.

Ngày đầu tiên hắn còn có thể hứng thú mười phần mà nhìn xung quanh. Nhưng khoang thuyền lại lớn như vậy, mà lễ khách có vé phiếu loại kém là không thể tới khu vực giá cao. Không gian riêng của mỗi người lại không lớn, thậm chí là đồ ăn cũng chỉ bảo đảm được lượng dinh dưỡng cao, còn về phần hương vị, nói như thế nào đây? Giống như là súp khoai tây bỏ thêm chút muối vậy. Ăn một lần thì coi như cũng được, nhưng sau khi ăn mấy lần thì cho dù sức ăn của Lam Hiên Vũ đã tăng mạnh cũng có chút ăn không nổi rồi.

"Ba, mẹ, thật chán a! Làm sao bây giờ đây?" Đến ngày hôm sau là hắn liền không nhin mà kêu than.

"Nhàm chán thì tu luyện là được. không phải là con muốn trở thành một thành viên lái chiến hạm sao? Năng lực cá nhân xuất sắc là có cơ hội rất lớn đấy." Nam Trùng cười híp mắt mà nói.

"Vậy được rồi." Lam Hiên Vũ đột nhiên nhớ tới sự biến hóa của ngân văn Lam Ngân Thảo.

Hắn quay về vị trí của mình, sau khi được Nam Trùng chỉ cho cách mở vòng bảo hộ thì bắt đầu thử mình tưởng.

Vòng bảo hộ có thể cách tuyệt đại bộ phận âm thanh, đồng thời cũng có thể tránh cho hồn lực tiết ra ngoài.

Lam Hiên Vũ bắt đầu vận hành Huyền Thiên Công, rất nhanh hắn liền tiến vào trạng thái minh tưởng. Mà lúc này tốc độ tu luyện của hắn đã nhanh hơn trước kia nhiều lắm, tất cả đã có vẻ như nước chảy thành sông.

Chính hắn cũng không biết, đây là bởi vì tinh thần lực tăng lên nên bản thân hắn có thể khống chế hồn lực tốt hơn trước kia rất nhiều, nên vận hành Huyền Thiên Công tất nhiên cũng liền trở nên trôi chảy rồi.

Lúc này đầu óc hắn trống rỗng, hồn lực tự động vận chuyển. Trong mơ hồ hắn cảm thấy có rất nhiều điểm sáng vây quanh mình, những điểm sáng này là lấy màu bạc làm chủ. Thứ này hắn còn chưa bao giờ thấy qua đây.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đường Nhạc xuất đạo

Dịch giả: Đức Thành

Những lần tu luyện trước kia thì Lam Hiên Vũ cũng có thể cảm nhận được có lam sắc quang điểm, nhưng những quang điểm màu bạc này còn là lần đầu tiên xuất hiện.

Những quang điểm màu bạc này luôn xoay quanh thân thể hắn, có điều hắn lại không có cách nào điều khiển được chúng, những quang điểm màu bạc này

là cái gì đây?

Lần minh tưởng này của hần trôi qua thời gian khá dài. Khi hần tỉnh lại thì Nam Trùng nói cho hần biết hần đã minh tưởng trọn vẹn sáu giờ. Phải biết rằng tu luyện giữa không gian thế này thật sự là không có hiệu quả lắm, bởi vì các loại Thiên Địa Nguyên Lực giữa không gian này quá mỏng manh. Chính xác mà nói thì minh tưởng ở đây chỉ là vì giết thời gian mà thôi.

"Mẹ, con thấy rất nhiều quang điểm màu bạc, đó là cái gì a?" Lam Hiên Vũ hỏi Nam Trùng về nghi ngờ của hần.

"Quang điểm màu bạc? Con cảm nhận được nguyên tố không gian rồi hả?" Dù sao thì Nam Trùng cũng đã là một cường giả hồn đế nên đương nhiên nàng sẽ biết màu bạc đại biểu cho nguyên tố gì. Lam Hiên Vũ là chủng khổng giả thủy nguyên tố, nên theo lý mà nói thì hần sẽ không thể cảm nhận được nguyên tố không gian mới đúng a!

"Đó là không gian nguyên tố sao?" Lam Hiên Vũ có chút mờ mịt mà hỏi.

Nam Trùng khẽ gật đầu: "Đúng vậy, màu bạc đại biểu cho nguyên tố không gian. Trên thực tế mà nói thì giữa không gian thế này đúng là sẽ có rất nhiều nguyên tố không gian. Phi thuyền vũ trụ lại chạy với tốc độ cao như vậy, hơn nữa trong vũ trụ thì không gian sẽ biến hóa rất lớn nên ở đây sẽ có nguyên tố không gian nồng đậm hơn trên tinh cầu rất nhiều. Cho nên những hồn sư chủng khổng nguyên tố không gian sẽ tu luyện ở trong không gian thường xuyên, mà những hồn sư như vậy sẽ được tăng rất nhiều điểm khi họ khảo thí làm thành viên lái chiến hạm. Xem ra con cũng có thiên phú về phương diện này đây."

"Thật vậy sao? Con rất muốn làm một thành viên tàu chiến hạm a!" Lam Hiên Vũ lại một lần nữa cường điệu chí hướng của mình.

Minh tưởng đúng là cách tốt nhất để giết thời gian, ngoài ra thì cũng có hồn đạo ti vi để xem, cũng đủ các loại tin tức đến các tiết mục điện ảnh.

"Ba, ba đang xem cái gì vậy?" Lam Hiên Vũ nghiêng đầu nhìn về phía Lam Tiêu.

"Ba đang xem tin tức, là tin tức về hành tinh mẹ, chỉ có ở trên phi thuyền vũ trụ mới có thể xem được tin tức về những hành tinh khác, đây chính là cơ hội hiếm có a." Lam Tiêu quay sang giải thích cho hần.

"A." Lam Hiên Vũ chớp chớp đôi mắt to mà nhìn cha mình, Lam Tiêu nói có chút hơi lớn.

"Người còn có hứng xem cả cái này sao? Đây là buổi họp báo minh tinh mà?" Nam Trùng cũng quay đầu lại mà nhìn về phía màn ảnh trước mặt Lam Tiêu.

Trên màn hình đang chiếu tin tức đầu tiên về buổi họp báo.

"Mới đây Tinh Đường truyền thông đã tuyên bố ký hợp tác với một nghệ sỹ mới tên Đường Nhạc cùng người đại diện là Nhạc Khanh Linh. Theo thông tin mới đây thì Tinh Đường truyền thông đã quyết định rót một số tiền lớn vào ngôi sao mới này. Ngày hôm nay Tinh Đường truyền thông tổ chức buổi họp báo này cho hần, cũng là để xác nhận những tuyên bố của mình. Tinh Đường truyền thông chính là tập đoàn truyền thông lớn nhất Liên bang về các phạm vi lĩnh vực liên quan đến điện ảnh và truyền hình, âm nhạc các loại, đây cũng là nơi hấp dẫn được các nghệ sỹ nhất ở hành tinh mẹ này. Người nghệ sỹ mới kia lại có thể làm cho tập đoàn lớn này coi trọng như vậy thì hần là sẽ phải vô cùng ưu tú, chúng ta cùng chờ mong nào."

Hình ảnh biến hóa, một đoàn người đi ra. Dẫn đầu là một cô gái đang nói cười tự nhiên, tướng mạo nàng rất đẹp nhưng quần áo lại rất mộc mạc. Đi sau lưng nàng là một thanh niên có dáng người thon dài, quanh thân thể người này vậy mà có thể lóe ra từng điểm hào quang làm cho người ta không thể thấy rõ tướng mạo của hần, thứ duy nhất có thể nhìn ra là chiều cao tầm một mét chín của hần. Ngoài hai người này còn có vài tên mặc trang phục nhân viên công tác. Mấy người bước tới ngồi thành một hàng.

"Hiện tại, buổi họp báo bắt đầu. Mọi người khỏe chứ, ta là Bắc Thiên Hồng, tổng thanh tra công ty môi giới nghệ sỹ của Tinh Đường truyền thông. Lý do hôm nay chúng ta phải tổ chức buổi họp báo này thì chắc hần các vị phóng viên cũng đã nhận được tin tức rồi. Nhưng thứ mà ta muốn nói cho các vị phóng viên biết, là tin tức của các người còn chưa hoàn chỉnh."

Nhìn qua thì Bắc Thiên Hồng có chừng hơn bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, tướng mạo đường đường.

Tại ngành giải trí thì vị này chính là là một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy. Khu vực quan trọng nhất của Tinh Đường truyền thông chính là khu vực Đẩu La, cũng chính là toàn bộ hành tinh Đẩu La. Mà trong những loại nghiệp vụ của Tinh Đường truyền thông thì người môi giới nghệ sỹ là cực kỳ trọng yếu. Có thể trở thành tổng thanh tra công ty môi giới nghệ sỹ của khu vực Đẩu La này thì tuyệt đối có thể dùng "Quyền cao chức trọng" để hình dung hần, một người mà không biết bao nhiêu nghệ sỹ sẽ phải nịnh bợ.

Cho nên khi hần vừa xuất hiện liền mang tới sự kinh hô từ những phóng viên. Đây chỉ là một buổi họp báo của một gã nghệ sỹ mới mà lại có thể lại làm cho Bắc Thiên Hồng đến đây thì phải biết Tinh Đường truyền thông coi trọng người này tới mức nào.

" vậy tin tức đầy đủ là gì đây?" Phía dưới đã có vài phóng viên hỏi dò rồi.

Bắc Thiên Hồng mỉm cười; "Tin tức nguyên vẹn là ta đại biểu Tinh Đường truyền thông tuyên bố, Đường Nhạc tiên sinh chính thức gia nhập liên minh Tinh Đường. Đường Nhạc tiên sinh chính là siêu sao liên hành tinh được bồi dưỡng trọng điểm trong tương lai. Đơn khúc đầu tiên của hần sẽ được tuyên bố vào tháng sau, đến lúc đó, trừ hai hành tinh hồn thú thì sẽ công chiếu đơn khúc này ở tất cả những hành tinh còn lại"

Lời này vừa nói ra đã làm toàn trường xôn xao!

Cái này có nghĩa là gì thì quá rõ ràng rồi. Việc công chiếu một đơn khúc trên tất cả những hành tinh của liên bang thật sự là quá mức kinh người. Trong lịch sử của Tinh Đường truyền thông thì loại tình huống này cũng chỉ xuất hiện qua vài chục lần, mà những người đã từng biểu diễn kia không ai không phải là siêu sao liên hành tinh.

Thật không ngờ Tinh Đường truyền thông lại có thể làm lớn như vậy chỉ vì một người mới. Điều này càng làm cho các phóng viên tò mò thêm về người này.

Lúc này Nam Trùng cũng không khỏi tò mò, nằng nệ không được mà nói: "Tinh Đường truyền thông điên rồi hay sao? Một người mới? tại sao phải như vậy chứ?"

Lam Tiêu mỉm cười: "Rất hợp lý. Tinh Đường truyền thông rất thông minh đấy, bọn hắn càng làm như vậy thì gã người mới này lại càng gây sự chú ý của người ngoài. Đến khi đơn khúc của hắn sắp phát hành thì tất nhiên mọi người sẽ rất chờ mong. Chỉ cần trình độ của hắn không quá chênh lệch thì việc thành danh hắn là không có vấn đề gì. Hơn nữa, nhất định là gã người mới này của Tinh Đường truyền thông phải có điểm đặc thù gì đó"

Nam Trùng có chút khinh thường mà nói: "Ta không thể thích nổi những nam minh tinh này, đều là công tử bột, một chút phong độ cũng chẳng có."

Lam Tiêu cười nói: "Vì ngươi yêu ta rất sâu đậm, ta biết mà."

Nam Trùng mặt trắng không còn chút máu: "Da mặt của ngươi đâu rồi hả?"

Lam Tiêu cười lớn một tiếng: "Thôi đi, thôi đi, chỉ cần ngươi như vậy là đủ rồi."

Nam Trùng đỏ mặt lên, nhưng trong ánh mắt nàng rõ ràng đang mang theo vài phần thoả mãn, chỉ nói khẽ: "Đừng có nói lung tung trước mặt con"

Lam Tiêu cười nói: "Cha yêu mẹ, đây là giáo dục tốt a, sao lại là nói lung tung được chứ?"

Đúng lúc này, Lam Hiên Vũ đột nhiên chỉ tay về hướng màn hình mà nói: "Ba mẹ nhìn kia."

Đương nhiên là lúc Lam Tiêu cùng Nam Trùng nói chuyện thì buổi họp báo vẫn tiếp diễn như thường.

Tâm tính hiếu kỳ của các phóng viên cũng đã thi nhau nổi lên. Rất nhiều người hô lớn: "Bác tổng, cho bọn ta nhìn bộ dáng của Đường Nhạc tiên sinh một chút nào."

Bắc Thiên Hồng mỉm cười: "Đương nhiên. Mục đích buổi họp báo hôm nay chính là để Đường Nhạc ra mắt mọi người. Đường Nhạc, làm phiền người."

"Ừm." Tên nam tử có hào quang bao bọc quanh người kia chậm rãi đứng dậy, tuy hắn chỉ nói một chữ nhưng lúc này toàn trường đều yên tĩnh một cách kì lạ. Trên người hắn hình như có một loại khí tức đặc thù có thể tàn ra lực hấp dẫn mãnh liệt.

Bắc Thiên Hồng rất hài lòng về phản ứng của các phóng viên phía dưới, trên thực tế thì trước kia, chính bản thân hắn cũng đã bị Đường Nhạc làm cho rung động lớn.

Hắn còn nhớ rất rõ ràng khi đó có người tới báo cáo với hắn, nói rằng có một người mới cực kì ưu tú thì hắn vẫn còn có chút khinh thường.

Hắn đã giao tiếp với những đại minh tinh nhiều lắm rồi, không người nào là không phải cực kỳ ưu tú, chỉ là một người mới mà lại phải cần tới hắn tự mình đi nhìn?

May mắn là tâm tính của hắn ngày hôm đó cũng không tệ, hắn mang chút tâm tình qua loa đại khái mà đi xem tên kia. Sau đó thì hắn liền chấn kinh rồi, lập tức liền ký hợp tác với người mới kia, thậm chí hắn còn kí luôn cả với người đại diện rõ ràng là một tay gà mờ.

Người mới này không chỉ có một tướng mạo không thể bắt bẻ, quan trọng nhất là hắn có một loại khí chất rất đặc thù, cho dù trong trường hợp nào thì cũng chỉ cần hắn xuất hiện là có thể trở thành thứ thu hút vạn ánh mắt.

Theo lời của Bắc Thiên Hồng mà nói thì hắn là một minh tinh trời sinh, chắc chắn sẽ trở thành một minh tinh ưu tú nhất đương thời.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đường Nhạc cùng Hiên Vũ

Dịch giả: Đức Thành

Vốn dĩ thì Bắc Thiên Hồng không hài lòng lắm với cái tên "Đường Nhạc" này, nhưng từ khi gặp người ta thì hắn đã cảm thấy tên cũng chẳng còn trọng yếu

nữa.

Nhạc Khanh Linh nhìn thoáng qua Bắc Thiên Hồng, Bắc Thiên Hồng quay sang gật đầu với nàng. Sau đó Nhạc Khanh Linh có chút kiêu ngạo mà nhấn cái nút trên tay, giải trừ đi tầng hào quang đang vây quanh người Đường Nhạc.

Từng điểm hào quang dần biến mất, gã thanh niên có dáng người thon dài kia rốt cuộc cũng đã lộ ra chân dung.

Mà khi hắn lộ ra chân dung cũng chính là lúc Lam Hiên Vũ chỉ về hướng màn hình mà gọi cha mẹ.

Chính là vào lúc này, cho dù là ngoài màn hình hay trong màn hình cũng là một mảnh lặng ngắt như tờ.

Nụ cười trên mặt Lam Tiêu đã biến mất, thay vào đó là ngơ ngẩn, ánh mắt của Nam Trùng thì dán chặt vào màn hình. Mà ở hiện trường buổi họp báo thì tất cả phóng viên cũng đã thi nhau tròn mắt há mồm mà nhìn.

Hắn đứng ở đó, một thân trang phục màu xanh đậm, một mái tóc ngắn màu lam, những sợi tóc phủ xuống trán rất tự nhiên. Hơn nữa là trên mặt hắn không có bất kỳ dấu vết hoá trang nào, bởi vì thật sự là hắn không thể hóa trang được.

Một đôi mắt màu lam như có thể phản chiếu ra hình ảnh mỗi người ở đây vậy. Một sống mũi cao thẳng. Nét mặt của hắn rất bình tĩnh, hai đầu lông mày mang theo nét u buồn nhàn nhạt. Mọi người xung quanh đều không tự chủ được mà bị hắn hấp dẫn lấy.

Lúc này thì các phóng viên cũng đã bị hắn làm cho rung động hoàn toàn. Ngoại trừ hai từ "Hoàn mỹ" thì mọi người đã không thể nghĩ nổi từ nào khác có thể đánh giá được hắn.

Những nam minh tinh anh tú cũng không phải là không có, nhưng hoàn toàn không hóa trang, tất cả đều tự nhiên như vậy thì ngoài hắn sẽ không thể tìm được người thứ hai. Đây đã không chỉ là đẹp trai xuất sắc nữa rồi, cái khí chất u buồn kia của hắn cũng lại càng làm cho người ta thương tiếc không thôi, hận không thể ôm lấy mà an ủi hắn, xoa dịu lấy nội tâm bị thương của hắn.

"Mọi người khỏe chứ, ta là Đường Nhạc." Đường Nhạc khẽ gật đầu với mọi người xung quanh, sau đó liền ngồi xuống.

Giọng nói của hắn nghe bình thản nhưng lại rất có từ tính, cứ như vậy mà lôi kéo tâm hồn của mỗi người. Mãi tới lúc này thì các phóng viên mới phục hồi được tinh thần, xung quanh cũng dần trở nên ồn ào.

"Đường Nhạc, Đường Nhạc, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi a?"

"Đường Nhạc, ngươi đẹp quá! Ta muốn làm người hâm mộ của ngươi a"

"Đường Nhạc, Đường Nhạc, ngươi có bạn gái không?"

"Đường Nhạc..."

Trong lúc nhất thời, các phóng viên thi nhau mà hỏi ra vô số vấn đề. Mà Đường Nhạc lại vẫn cứ ngồi bình tĩnh như vậy. thậm chí biểu lộ trên mặt hắn cũng gần như không có biến hóa gì.

"Đường Nhạc, ta yêu ngươi!" Không biết là ai hét lớn một tiếng, lập tức liền đốt lên không khí hiện trường. Trong lúc nhất thời, chừng mấy trăm tên phóng viên tham gia buổi họp báo trở nên hỗn loạn.

Có thể tưởng tượng, sau buổi họp báo này thì người thanh niên có khí chất u buồn này sẽ dùng khí khái như thế nào mà chính thức xuất đạo!

"Mẹ, mẹ làm sao vậy?" Lam Hiên Vũ lắc lắc cánh tay Nam Trùng.

Mà lúc này Nam Trùng vẫn chưa phát hiện, nàng vẫn dán chặt mắt vào màn hình mà nhìn gương mặt kia, hai tròng mắt sáng một cách lạ thường.

Lúc này Lam Tiêu cũng đã tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ, hắn vừa quay đầu lại thì thấy bộ dáng này của thê tử, không nhận được mà nhủ thầm.

"Này, này, nhìn vậy là đủ rồi a!"

Lúc này Nam Trùng mới thanh tỉnh lại được. Nàng quay đầu mà liếc mắt nhìn hắn: "Cái gì đủ rồi?"

Lam Tiêu thân nhiên nói: "Ta nhớ vừa nãy có ai đó còn nói cái gì mà "Công tử bột, một chút phong độ cũng không có"."

Nam Trùng mở to hai mắt mà nhìn hắn: "Ta, ta có nói sao?"

"Mẹ, mẹ có nói đấy." Lam Hiên Vũ thành thật mà nói.

Nam Trùng lại cãi chày cãi cối: "Thế nhưng các ngươi nhìn một chút mà xem, tên Đường Nhạc này làm gì có chút bộ dáng công tử bột nào, ta dám khẳng định hắn tuyệt đối là một người nam nhân phong độ. Ta mặc kệ, ai cũng không thể ngăn cản ta thích hắn. Từ giờ trở đi hắn chính là thần tượng của ta."

Lam Tiêu một nháy mắt tắt màn hình...

Phi thuyền vũ trụ tiếp tục bay. Nam Trùng cũng đã thôi kích động. Chủ yếu là vì nàng không thể tìm được bất kì tin tức gì liên quan tới Đường Nhạc trên phi thuyền này cả, chỉ có thể mong chờ đơn khúc công chiếu vào tháng sau mà thôi.

Vốn dĩ Lam Hiên Vũ rất thích quá trình phi thuyền đi qua khu vực lỗ đen. Nhưng đáng tiếc, trong quá trình này khi thuyền lại triển khai toàn bộ hệ thống phòng hộ, vách ngăn kim loại lại đóng xuống làm hắn không thể nhìn được bất kì thứ gì bên ngoài.

Sự chấn động lại một lần nữa giăng co một đoạn thời gian rất dài, tất cả mọi người đều buồn ngủ mà vượt qua đoạn lữ trình này trong vòng bảo hộ.

Rút cuộc thì phi thuyền vũ trụ số 7703 cũng đã vững vàng mà đáp xuống trung tâm du hành vũ trụ của Thiên Đẩu Thành, thủ đô của hành tinh Thiên Đẩu. Khi ba người nhà Lam Hiên Vũ bước ra khỏi phi thuyền thì đều có loại cảm giác chân như đi mụn.

"Nghe nói khi mới xuất hiện phi thuyền thì sau mỗi chuyến đi, những phi hành gia đều phải nghỉ ngơi ít nhất một giờ mới có thể xuống khỏi khi thuyền." Nam Trùng giải thích cho con.

Lam Tiêu mỉm cười mà nói: "Hiên Vũ. Bây giờ con còn cảm thấy Vũ Trụ thú vị không?"

Lam Hiên Vũ nói: "Có vẻ nó có chút nhàm chán."

Lam Tiêu nói: "bỏ cuộc giữa chừng nhanh như vậy sao?"

Lam Hiên Vũ đuối vội vàng lắc đầu: "không có a. Ba, chiến hạm có thể bay được nhanh hơn đúng không?"

Lam Tiêu cười nói: "Cái này thì phải về sau con nói cho ba biết mới đúng, ba không có học lái chiến hạm a"

Sau khi xuống phi thuyền, bọn hắn phải ngồi xe hỗn đạo bay ra khỏi trung tâm du hành vũ trụ, sau đó lại đổi sang hỗn đạo taxi mới có thể chính thức vào tới Thiên Đẩu Thành. Lần lữ hành này, bọn hắn định du lịch quanh hành tinh Thiên Đẩu chừng nửa tháng, lại thêm thời gian đi phi thuyền nửa tháng là tròn một tháng lữ hành. Đây cũng là thời gian nghỉ dài nhất mà Lam Tiêu cùng Nam Trùng có thể xin được.

Nơi đầu tiên bọn hắn muốn du ngoạn dĩ nhiên là Thiên Đẩu Thành, với tư cách là thủ đô của hành tinh Thiên Đẩu nên tòa thành thị này cũng là nơi được kiến tạo đầu tiên.

Cả tòa thành thị có cấu tạo là kim loại kết hợp với thực vật. Khi ngồi trên xe hỗn đạo bay bọn hắn có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh vật bên ngoài.

Nếu nói tới việc nó có gì khác nhau với hành tinh Thiên La thì thực sự là cũng không khác quá nhiều, chẳng qua là ở đây nhìn hiện đại hoá hơn một ít mà thôi. Cả tòa Thiên Đẩu Thành này, cho dù là nhìn từ không trung cũng phải có cái cảm giác không thấy giới hạn.

"Mẹ, giờ chúng ta đi nơi nào đây?" Lam Hiên Vũ hỏi.

Nam Trùng cũng đã sớm sắp xếp xong xuôi hành trình này, nàng mỉm cười nói: "trước hết chúng ta tới khách sạn. Hôm nay nghỉ ngơi trước, ngày mai bắt đầu du ngoạn trong Thiên Đẩu Thành, trong Thiên Đẩu Thành có bảo tàng về những sự vật di dân ngày xưa, còn có vài công viên nổi tiếng cũng rất đáng đi. Sau đó, chúng ta lại tới trung tâm thương mại lớn nhất Thiên Đẩu Thành du ngoạn một ngày."

Lam Tiêu cười khổ: "Trung tâm thương mại? Người phải kiểm chế một chút a, đừng mua nhiều quá!"

Nam Trùng trợn mắt mà nhìn hắn: "Người đau lòng trước rồi sao?"

Lam Tiêu nhún vai: "Ta đau lòng thì được gì đâu chứ, tất cả tiền lương của ta giờ người cũng cầm cả, nên người hao phí cũng là hao phí của chính mình đấy. Người đừng có làm mình tự đau lòng rồi khi về lại than thở với ta là tốt rồi."

Nam Trùng chu miệng: "Thật vất vả mới có thể đi một lần, không mua nhiều một chút là thiệt đấy a. Ta còn muốn mua cho con vài bộ quần áo đẹp nhất. Con của ta đẹp trai như vậy, khi hắn trưởng thành nhất định sẽ không kém Đường Nhạc."

Nàng vừa nói vừa cúi xuống mà nhìn Lam Hiên Vũ, đột nhiên nàng có chút kinh ngạc mà nói: "Này, người có thấy con chúng ta rất giống Đường Nhạc không, lúc trước ta còn không chú ý tới vì màu mắt bọn họ không giống nhau, nhưng thật sự là khuôn mặt rất lại rất giống a. Chẳng qua là mặt Hiên Vũ cong mịn hơn một chút, mắt hắn cũng lớn hơn một chút thôi."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Na Na cùng Hiên Vũ

Dịch giả: Đức Thành

Lam Tiêu tức giận nói: "Ngươi mê muội rồi hả? Ngươi thích thần tượng rồi thì thôi, đừng có lôi cả con ta vào a!"

Nam Trùng cười nói: "Có người không phục rồi a?"

Lam Tiêu nói: "Ta có cái gì không chứ? Dù sao cũng không ở cùng một hành tinh, người ta ở tận hành tinh mẹ đấy, thật không hiểu nổi những người hâm mộ các người nghĩ cái gì nữa a."

Nam Trùng đắc ý mà nói: "Đó là người không hiểu. Đây là một phần chờ mong rất đẹp, ai không có mộng cô bé lọ lem chứ hả? Ta muốn học tập phong cách trang phục của Đường Nhạc đề sau này cho con ta dùng, con ta đẹp như vậy, sau này hẳn trưởng thành không biết sẽ có bao nhiêu cô gái phải thích hẳn đây. Càng nghĩ ta càng thấy vui, sau này ta có thể chỉ huy con đầu đi làm việc nhà. Vậy là ta được giải thoát rồi!"

"Ngươi thắng. Sức tưởng tượng quá phong phú!" Lam Tiêu không thể cãi lại người vợ này nữa rồi.

Bọn hắn ở lại một khách sạn rất bình thường, đồ ăn ở hành tinh Thiên Đầu này thì gần như là rập khuôn hoàn toàn từ hành tinh mẹ mà tới, điểm này là rất giống hành tinh Thiên La, bởi vậy nên cũng không có gì khác nhau lắm.

Sau một ngày nghỉ ngơi, ba người bọn họ đi tới nơi đầu tiên, chính là bảo tàng di dân giữa các hành tinh.

Hành tinh Thiên Đầu là hành tinh đầu tiên bị nhân loại khai phá và di dân tới nên nó có rất nhiều tư liệu lịch sử quý báu, là sự mờ mịt của việc di dân nên nó có ý nghĩa cực kì to lớn.

Hành tinh Thiên Đầu này là một tinh cầu vô cùng kì lạ, từ vũ trụ mà nhìn tới thì nó lại là hai màu tách biệt. Đông bán cầu là hải dương màu lam. Trong những hải dương này có biển nước mặn mà cũng có cả biển nước ngọt, chất nước cũng coi như là không tệ, Phía tây bán cầu thì là lục địa lớn, trên mặt đất có rất nhiều sông ngòi giăng khắp nơi.

Về phần tài nguyên khoáng sản của hành tinh Thiên Đầu này thì phải nói là cực kì phong phú, những sinh vật ban đầu thì đại đa số là được mang tới từ hành tinh mẹ. Qua rất nhiều năm, giờ đây hành tinh này đã rất phát triển, hơn nữa nó còn có thể cung cấp một lượng tài nguyên khổng lồ cho liên bang.

Vào tới bảo tàng di dân giữa các hành tinh thì thứ đầu tiên mà Lam Hiên Vũ thấy được là một cái mô hình hành tinh Thiên Đầu cao chừng hơn mười mét.

Bọn hắn cũng đã thuê một hướng dẫn viên đi theo giảng thuật về lịch sử của hành tinh Thiên Đầu này.

"Từ một vạn năm trước, sau khi nhân loại cùng hồn thú đã có thể chung sống hòa bình thì nhân loại đã dốc toàn lực để phát triển việc di dân. Khi đó nhân khẩu của cả nhân loại lẫn hồn thú đều tăng quá mạnh, tuy hành tinh mẹ vẫn tiếp tục tiến hóa nhưng số lượng tiêu hao vẫn là quá khổng lồ. Việc di dân trở nên cấp bách..."

Hướng dẫn viên cực kì nghiêm túc mà giải thích cho bọn hắn.

"Những ảnh chụp này đều là những tư liệu vô vùng trân quý, là do đội thám hiểm hành tinh Thiên Đầu đầu tiên lưu lại."

"Những bộ đồ ăn này là được mang tới từ hành tinh mẹ, nó cũng là những bộ đồ ăn đầu tiên của hành tinh Thiên Đầu."

"Mời ba vị xem, đây là Lam Ngân Thảo. Có lẽ các vị đang thắc mắc tại sao Lam Ngân Thảo lại được trưng bày ở đây. Trên thực tế thì thực vật đầu tiên được cấy ghép tới hành tinh Thiên Đầu này là Lam Ngân Thảo. Tuy Lam Ngân Thảo không phải là thực vật quý hiếm gì nhưng bản thân nó có sinh mệnh lực cực kì dồi dào cùng năng lực thích ứng rất tốt. Hơn nữa, tác dụng chính của nó là tinh lọc không khí. Ban đầu hành tinh Thiên Đầu này phải nuôi trồng rất nhiều Lam Ngân Thảo mới có thể phát triển như ngày hôm nay. Cho nên nếu nói về công lao trong quá trình di dân này thì không thể không nhắc tới Lam Ngân Thảo."

Lam Hiên Vũ vừa nghe vừa ngẩng đầu lên mà nhìn cha mẹ: "Ba, mẹ, thì ra Lam Ngân Thảo lại trọng yếu tới như vậy a!"

Võ Hồn của hắn chính là Lam Ngân Thảo đấy! Làm sao hắn lại không tự hào về nó được chứ!

"Lam Ngân Thảo sao?" Đúng lúc này, một giọng nói cực kì dễ nghe mang theo một chút mờ mịt vang lên từ sau lưng ba người nhà Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ quay đầu lại mà nhìn lên, chỉ thấy hai cô gái đứng ở đó, bọn họ cũng đang nhìn chăm chú vào bảng giới thiệu của Lam Ngân Thảo.

Hai cô gái này đều có dáng người thon dài, người bên trái mặc một chiếc váy liền áo màu trắng, một mái tóc ngắn màu vàng, một đôi mắt màu ám lam, trên mũi có vài điểm tàn nhang nhỏ, toàn thân nàng mang theo vài phần khí khái hào hùng. Lúc này, nàng đang nhìn cô gái bên cạnh mình mà hỏi: "Lam Ngân Thảo làm sao vậy?"

Cô gái bên cạnh nàng chỉ yên lặng mà lắc đầu: "Không có gì, chỉ là ta đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc."

So với cô gái tóc vàng kia thì người này càng thon dài hơn một chút, nhưng thứ kỳ lạ nhất là nàng có một mái tóc bạc rất dài, để xõa sau lưng đến tận mắt cá chân.

Đề tóc dài như vậy thật sự là rất phiền toái, bình thường sẽ chẳng có mấy ai để tóc như vậy, nhưng mái tóc màu bạc kia của nàng lại cực kì mềm mại.

Nàng đeo một chiếc khẩu trang màu đen, che khuất tuyệt đại bộ phận khuôn mặt, chỉ có duy nhất đôi mắt là lộ ra ngoài. Mặc dù như thế nhưng ba người nhà Lam Hiền Vũ vẫn nhìn ngầy người ra.

Thật sự là một đôi mắt rất đẹp, một đôi mắt trong suốt màu tím, hàng lông mi cong dài cuốn về phía trước, nhất là khi ánh mắt của nàng toát ra một chút khó xử kia thì lại càng làm cho người ta phải sinh lòng trù mến.

Tuy rằng nàng đeo khẩu trang nhưng vẫn có thể cảm nhận được nàng có chừng trên dưới hai mươi tuổi.

"A di, võ hồn của ta chính là Lam Ngân Thảo đây." Lam Hiền Vũ ngẩng đầu mà nhìn cô gái tóc bạc kia, hần chớp chớp đôi mắt to, có chút tự hào mà nói.

"Hử?" cô gái tóc bạc vô thức mà cúi xuống, lúc này nàng mới thấy ba người đang đứng gần đó, tầm mắt của nàng không tự chủ được mà nhìn lên người đứa bé kia.

Lam Hiền Vũ mặc một bộ trang phục rất bình thường, nhưng đối với tướng mạo tuyệt đẹp này của hần thì căn bản là quần áo thế nào cũng không có vấn đề. Thật sự là tướng mạo hần quá ưa nhìn, nhất là khi hần nhìn chăm chăm vào cô gái tóc bạc kia mà chớp chớp đôi mắt to của mình.

"Oa, tiểu suất ca thật đáng yêu nha." Cô gái tóc vàng cao hứng mà kêu một tiếng, nàng lập tức ngồi xuống mà nhìn thẳng vào Lam Hiền Vũ "Tiểu bằng hữu, ngươi thật đáng yêu nha! Ngươi tên là gì?"

"Ta là Lam Hiền Vũ." hần còn đang đắm chìm trong sự thần thiết của Lam Ngân Thảo đây.

Cô gái tóc vàng quay đầu nhìn về phía cô gái tóc bạc kia: "Na Na, đứa nhỏ này thật là đẹp, tới bây giờ ta còn chưa bao giờ thấy qua một đứa trẻ đáng yêu thế này a."

Na Na cũng nhìn thấy Lam Hiền Vũ, nhưng trong nháy mắt ánh mắt bọn họ tiếp xúc với nhau thì toàn thân nàng lại cứng ngắc lại như chạm vào điện vậy.

Trong nháy mắt đó, Na Na chỉ cảm thấy như có một dòng điện chạy dọc theo xương sống mà công vào đại não. Một loại thống khổ khó nói lên lời làm nàng kêu lên một tiếng, hai tay ôm lấy đầu mà ngồi thụp xuống.

"A! Na Na, ngươi làm sao vậy?" Vân Diễm thấy Na Na như vậy thì sợ đứng cả người, vội vàng đi tới bên người nàng.

Lam Tiêu cùng Nam Trường cũng có chút kinh ngạc, cô gái đeo khẩu trang kia có chút không bình thường, nàng bị ngã bệnh sao?

"A di, tóc của ngươi rơi xuống đất rồi, sẽ bẩn đấy." Lam Hiền Vũ chạy tới sau lưng cô gái tóc bạc kia mà ôm lấy mái tóc bị chạm đất của nàng. Khi hần chạm vào những sợi tóc kia thì một loại cảm giác kỳ diệu dần lan tràn ra từ chính đáy lòng hần, làm hần nhìn không được mà xoa xoa những sợi tóc đó lên má của mình, "A di, tóc của ngươi thật mềm, sờ rất thích a."

"Hiền Vũ, không được như vậy" Nam Trường bị dọa cho sợ nhảy dựng, nàng vội bước lên phía trước. Tuy rằng Lam Hiền Vũ còn nhỏ nhưng hành động này của hần có chút mạo phạm người ta a.

Cảm giác của Na Na lại không giống vậy, khi Lam Hiền Vũ nhặt những sợi tóc của nàng lên thì những sợi tóc rõ ràng không có bất kỳ chút xúc giác đó lại truyền đến một tia ấm áp, nó giúp nàng giảm bớt rất nhiều đau đớn trong đầu, làm nàng có thể dần hồi phục lại.

Na Na cảm lấy những sợi tóc từ tay Lam Hiền Vũ, vì giờ đã ở khoảng cách gần nên nàng càng thấy rõ đôi mắt đẹp đen láy của Lam Hiền Vũ.

Bốn mắt nhìn nhau, bọn hần đều thấy được bóng dáng của mình trong mắt đối phương. Lam Hiền Vũ cười cười với nàng, hần nhìn không được lại định cầm tóc nàng lên mà xoa xoa vào má nhưng lại nghĩ tới lời mẹ vừa nói.

"A di, mắt của ngươi rất đẹp a, vì sao ngươi lại đeo khẩu trang vậy?" Hần cười hí mắt mà hỏi.

Lam Tiêu lại không có tiến tới ngăn cản con mình, trên thực tế thì hần hay Nam Trường cũng đã quen với lực hấp dẫn của đứa nhỏ này rồi. Những việc như thế này không biết đã diễn ra bao nhiêu lần trong sáu năm qua rồi.

Mà ngay sau đó thì bọn hần cũng đã rõ vì sao mà cô gái kia lại phải một mực đeo khẩu trang rồi.

Na Na giờ tay tháo khẩu trang xuống, để lộ ra khuôn mặt của mình.

Trong một nháy mắt này thì dường như cả bảo tàng cũng trở nên sáng ngời thêm vài phần.

Nàng thật sự là rất đẹp, đó là một vẻ đẹp mà không cách nào có thể dùng lời nói để diễn tả được, tất cả những vẻ đẹp đều không thể đủ hình dung được khuôn mặt tuyệt mỹ dung nhan này của nàng. Trên mặt nàng không có một chút khuyết điểm nhỏ.

Rất khó tưởng tượng một người lại có thể đẹp tới vậy, cho dù là những nhân vật trong những trò chơi cũng không thể đẹp tới mức này.

Khó trách nàng lại muốn đeo khẩu trang, nếu như không có khẩu trang thì chỉ sợ nàng sẽ nữa bước khó đi a?

"A di ngươi thật là đẹp a." Trên khuôn mặt nhỏ của Lam Hiền Vũ cũng lộ ra sự kinh ngạc, hần nhìn không được mà tiến lên thêm một bước tới trước người Na Na.

"Người cũng rất đẹp đấy." Na Na vô thức mà nói. Tối lúc này trong đầu nàng vẫn có chút trống rỗng, nàng đã tỉnh lại hơn sáu năm nay, từ đó tới giờ nàng còn chưa bao giờ gặp sự xúc động lớn như vậy, tất cả cũng chỉ vì một đứa bé này.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Có cảm giác đã từng quen biết

Dịch giả: Đức Thành

"Ta không nghĩ người lại thích trẻ con tới như vậy đâu." Vân Diễm kéo tay Na Na rồi tiếp tục đi thăm quan viện bảo tàng.

Sau khi nói chuyện đơn giản một chút thì Lam Hiên Vũ cũng theo cha mẹ hân rời đi, các nàng lại tiếp tục đi dạo trong viện bảo tàng.

Vân Diễm vừa nói vừa có chút tò mò mà nhìn Na Na.

Từ khi nàng chịu trách nhiệm chăm sóc Na Na đến giờ Vân Diễm vẫn luôn ở cùng một chỗ với Na Na đã mấy năm rồi. Cho dù phải đối mặt với tình huống gì thì Na Na cũng vẫn luôn rất bình tĩnh, dường như việc gì cũng chẳng có liên quan tới nàng vậy.

Chỉ có hôm nay, khi nàng nhìn thấy đứa nhỏ xinh đẹp kia thì tâm tình của nàng mới đột nhiên xuất hiện chấn động, hơn nữa, hôm nay cũng là lần đầu tiên nàng đau đầu trong mấy năm qua.

"Có phải đứa nhỏ kia xúc động gì tới trí nhớ của người không?" Vân Diễm tò mò hỏi.

Na Na nhẹ nhàng lắc đầu, nàng nói: "Ta cũng không biết, chẳng qua là lúc đó ta đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu, ta có chút cảm giác đã từng biết đứa bé kia."

Vân Diễm vô thức mà nói: "không thể nào đâu! Đứa bé kia nhìn qua cũng chỉ có sáu bảy tuổi, mà thời gian người tỉnh lại đã dài như vậy, còn trước kia thì ít nhất cũng đã nghìn năm..." Nói đến đây thì Vân Diễm vội vàng bưng kín miệng mình, nàng có chút áy náy mà nhìn về phía Na Na.

Na Na cau mày, nhẹ nhàng lắc đầu, nàng nghĩ thầm: Đúng vậy a, từ trên lý luận mà nói thì dù thế nào mình cũng khó có khả năng biết được đứa nhỏ kia. Có điều, cuối cùng là trên người đứa nhỏ kia có cái gì mà lại có thể xúc động tới mình đây?

"Mẹ, a di vừa này thật là đẹp a." Lam Hiên Vũ nhảy nhót mà nói với Nam Trùng.

Nam Trùng có chút ghen, nàng cười nói: "Là mẹ đẹp hay vẫn là a di kia đẹp đây?"

Lam Hiên Vũ chặn lại: "Đều rất đẹp a."

Lam Tiêu cười lớn: "tên tiểu quỷ lanh lợi này, rất biết nói chuyện a, có điều, đây là lần đầu tiên chúng ta thấy con nói người khác đẹp đấy. Con ta có ánh mắt rất tốt nha, sau này con trưởng thành thì phải tìm một cô vợ đẹp như a di kia. được không?"

"Vâng."

"Lam Tiêu, có phải người đang hối hận vì không tìm một cô vợ đẹp như vậy không hả?!" trong mắt Nam Trùng có sát khí hiện lên.

Những hành trình tham quan bảo tàng thì thường thường là không có gì lạ, ít nhất đối với Lam Hiên Vũ thì là như thế. Hắn vẫn chưa tới bảy tuổi nên cũng chẳng có hứng thú gì lắm với những thứ lịch sử này, thứ duy nhất có thể làm cho hắn vui chính là người hướng dẫn viên đã nói rằng Lam Ngân Thảo rất trong yếu.

Một nhà ba người họ cứ như vậy mà chấm dứt một ngày du lãm, quay trở về chỗ ở. Bọn họ đều là hồn sư nên cho dù là Lam Hiên Vũ cũng không cảm thấy mệt mỏi gì lắm.

"Hiên Vũ, luyện khống chế thủy nguyên tố của con một chút đi rồi ngủ, mẹ sẽ hộ pháp cho con." Nam Trùng kéo Lam Hiên Vũ đến buồng vệ sinh để tránh hắn không khống chế nổi thủy nguyên tố mà làm ướt gian phòng.

"Vâng." Lam Hiên Vũ phóng xuất ra Lam Ngân Thảo ngân văn bên tay trái rồi điều khiển nó bám vào cánh tay của mình. Ngay lập tức, cảm giác thân thiết đối với thủy nguyên tố lại ủa đến.

"Thủy cầu!" Nam Trùng nói.

Trên cánh tay Lam Hiên Vũ hiện lên từng luồng sáng lấp lóe, một quả cầu nước nhỏ dần được ngưng tụ.

"Thủy tiễn!"

Thủy cầu trên tay hắn đột nhiên phân liệt rồi hóa thành từng đạo thủy tiễn mà xoay quanh thân thể hắn.

"Xoáy nước!"

Thủy tiễn lại một lần nữa hóa thành một vòng nước xoáy mềm mại phát ra những tiếng vang rất nhỏ. Giờ đây, cái xoáy nước này đã mạnh hơn xoáy nước lúc trước hẳn dùng để đối phó Diệp Linh Đồng không biết bao nhiêu lần.

"Băng!"

Trong nháy mắt, Xoáy nước trực tiếp ngưng kết thành Băng, chúng vẫn còn bảo trì hình dáng của vòng xoáy lúc trước.

Sau khi Nam Trùng thấy một màn như vậy thì không khỏi có chút tròn mắt há mồm, nàng nghĩ thầm, tốc độ ngưng kết này cũng quá nhanh đi!

Không đợi nàng nói, mảng băng xoáy kia cũng đã bị Lam Hiên Vũ biến thành một chiếc thương băng, hắn cầm lấy chiếc thương băng mà khua khua vài cái: "Mẹ, cái này có phải là băng thương thuật mà mẹ đã dùng không? Băng thương có phải như vậy hay không đó? Hình như con cũng có thể làm nó thương băng rồi, bọn chúng có thể nghe lời của con "

Khi Nam Trùng thấy con mình không chế thủy nguyên tố càng ngày càng thuần thực như vậy thì cũng chỉ còn cách lộ ra bộ mặt cười khổ.

Trên thực tế thì tuy rằng Nam Trùng cũng đã là Hồn Đế, nhưng nàng lại vẫn luôn làm công tác văn chức, những trận thực chiến từ nhỏ đến lớn của nàng có thể nói là đếm được trên đầu ngón tay. Tác dụng lớn nhất của nguyên tố băng trong tay nàng chính là hạ thấp nhiệt độ vào mùa hè hay làm đông lạnh cái kem. Nàng phát hiện ra một sự thật là mình cũng không có quá nhiều thứ để dạy con.

Lam Hiên Vũ cứ chơi như vậy tròn vẹn một giờ nhưng cũng không thấy mệt mỏi, cuối cùng thì Nam Trùng vẫn phải gọi hắn ngừng lại thì hắn mới chịu đi ngủ.

"Xem ra con chúng ta thật sự thành thiên tài rồi, làm sao bây giờ?" Nam Trùng rúc vào trong ngực Lam Tiêu, nàng có chút bất đắc dĩ mà nói.

Lam Tiêu than nhẹ một tiếng: "Ta cũng không muốn hắn được quá nhiều người chú ý, nhưng chúng ta cũng không thể áp chế sự phát triển của hắn, tất cả cứ để thuận theo tự nhiên đi. Có điều, cứ theo cái tốc độ tăng tiến thần lực với lực khống chế thủy nguyên tố này của hắn thì có lẽ chúng ta sẽ phải tìm cho hắn một lão sư hoặc trường luyện thi nào đó rồi. Tham gia thực chiến nhiều một chút cũng tốt, cũng may là tốc độ tăng hồn lực của hắn còn tương đối chậm nên cũng sẽ không dễ làm người ta chú ý lắm."

"khi nào về chúng ta sẽ xem xét vấn đề này một chút, gia sư cũng không dễ tìm a, hơn nữa giá cả cũng khá cao."

Lam Tiêu mỉm cười: "Những thứ này ngươi không cần lo lắng. Hiện tại cấp trên đang có dự tính cho ta đi thăm dò những hành tinh mới, ta định đi thử một chút. Nghe nói tàu tuần tra đã phát hiện ra cái hành tinh này rất có thể sẽ có những sinh vật cùng loại với Hồn Thú. Nếu như lần thăm dò này có được kết quả tốt thì khi ta về chắc chắn sẽ được thăng chức tăng lương."

Nam Trùng cầm lấy tay Lam Tiêu, nàng có chút khẩn trương mà nói: "Có thể bị nguy hiểm hay không vậy?"

Lam Tiêu cười nói: "Ngươi quan tâm quá sẽ bị loạn a! Liên bang thăm dò Vũ Trụ cũng đã có mấy nghìn năm lịch sử, mỗi lần lên đường đều làm đầy đủ công tác chuẩn bị thì sao có thể xuất hiện nguy hiểm? Huống chi ta cũng chỉ là nhân viên bảo đảm hậu cần, chịu trách nhiệm phân tích số liệu và các loại công tác đối lập gien mà thôi, sẽ không có nguy hiểm đâu."

Nam Trùng nói: "Vậy ngươi sẽ đi bao lâu?"

Lam Tiêu nói: "Đây chính là thứ ta muốn nói với ngươi, chỉ sợ sẽ phải mất ba tháng đến nửa năm, thời gian này có chút hơi dài. Có điều, hiện nay kỹ thuật liên lạc ra ngoài không gian cũng đã hoàn thiện, ít nhất thì chúng ta cũng vẫn có thể trò chuyện mỗi tuần một lần."

Nam Trùng ôm chặt lấy trọng phụ mà nói: "Ta có chút không nỡ để ngươi đi, nếu không, ta sẽ kiến nghị cấp trên điều ta tới những ngành khác? Với tư vị hèn đé của ta thì có lẽ sẽ vào được một số ngành chủ chiến nên tiền lương hẳn là sẽ cao hơn rất nhiều."

"Không được, ta có chủ nghĩa nam tử rất lớn đấy nha, sao lại có thể để vợ ra ngoài kiếm tiền được chứ, ngươi phải cân nhắc tới lòng tự trọng của ta a." Lam Tiêu cả giận nói.

Nam Trùng rúc chặt đầu vào ngực hắn mà nói “ vậy lúc nào thì ngươi phải đi?”

Lam Tiêu nói: "Nếu như ngươi đồng ý thì sau khi trở về ta sẽ ký tên luôn, sau đó chờ thêm chút tin tức. Dựa theo những tư liệu ta thu được thì hẳn là rất nhanh sẽ xuất phát thôi. Hạm đội thăm dò rất cần những nghiên cứu viên như ta. Hơn nữa trợ cấp lần này sẽ phát rất sớm, hẳn là sẽ đủ để tìm gia sư cho Hiên Vũ đấy"

"Cho ta suy nghĩ một chút, khi nào về rồi hãy nói a."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Mô hình đầu khai

Dịch giả: Đức Thành

Na Na ngồi yên trong phòng của mình, ngăn người là một trong những sinh hoạt hàng ngày của nàng. Cũng là biện pháp giết thời gian tốt nhất của nàng. Mà tuyệt đại đa số thời gian nàng ngăn người thì trong đầu đều là trống rỗng, không có trở về hồi tưởng, cũng không có suy nghĩ gì, chỉ đơn giản là ngồi ngăn người như vậy.

Nhưng hôm nay có vẻ như có một chút khác lạ, khi nàng lâm vào trạng thái ngăn người thì từ đầu tới cuối đều hiện lên bóng dáng của đứa nhỏ có đôi mắt to đen láy kia, còn giọng nói dễ thương đó nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn có chút mập, Na Na gơ lên bàn tay của mình, hình như là muốn chạm tới khuôn mặt nhỏ nhắn kia, trong nội tâm nàng lúc này cũng là một cảm giác nói không ra lời.

Đây là tưởng niệm mà trong sách vẫn nói sao? Thế nhưng vì sao ta lại có cảm giác này với một đứa nhỏ mới chỉ gặp lần đầu chứ?

Chính bản thân Na Na cũng không rõ ràng cho lắm, nhưng nàng cảm thấy mình rất có duyên phận với đứa bé kia.

Dù nàng đã ở cùng Vân Diễm một thời gian lâu như vậy nhưng nàng vẫn còn có chút bài xích Vân Diễm, nhưng kia đứa nhỏ kia vuốt lấy mái tóc của nàng thì nàng lại có một cảm giác đặc biệt ấm áp. Thậm chí còn muốn ôm hắn vào lòng.

Gọi là Lam Hiên Vũ sao? Thế nhưng giờ hắn đang ở đâu đây?

Na Na chậm rãi mà nhắm hai mắt lại, không biết vì cái gì nàng lại cảm thấy lực cảm nhận của mình lại có thể phóng thích ra phía ngoài, rất nhanh nàng đã có thể thấy rõ thế giới bên ngoài.

Hiện tại thì nàng cũng đã có thân phận công dân tạm thời của Liên bang nên sẽ ở trong viện nghiên cứu, có một phòng khách và một phòng ở, ở đây cũng không có nhiều tầng phòng hộ như trong viện nghiên cứu. Nàng cảm thấy lực cảm nhận của mình đang không ngừng phóng ra.

Nàng có thể nhìn thấy sân vận động một cách rõ ràng, cũng nhìn thấy kiến trúc hình bán cầu màu trắng bạc ở phía xa kia, đó chính là viện nghiên cứu mà nàng đã từng ở sáu năm qua.

Nàng cảm thấy có chút mờ mịt, vì cái gì mà mình lại có thể nhìn được một cách rõ ràng như vậy?

Na Na lại tiếp tục cảm nhận tiếp, rất nhanh nàng đã thấy được người quen, đó nhà những nhà khoa học trong viện nghiên cứu, bọn hắn đang đi ra khỏi đó, hẳn là vừa làm xong công tác.

Mình có thể cảm nhận xa như vậy được sao? Rốt cuộc mình là ai đây? Liệu mình có thể cảm nhận được vị trí của đứa bé kia không đây?

Gia đình Lam Hiên Vũ vẫn tiếp tục chuyến đi của mình, vì Nam Trường đã sắp xếp chi tiết chuyến đi này nên ngày thứ hai bọn họ đã bẻ bọn với việc "Cười ngửa xem hoa". Đi xem một số nơi trọng điểm của Thiên Đầu Thành rồi lại tiếp tục tham quan những thành thị khác.

Ở đây thì bọn hắn cũng có thể thấy một số thứ giống trên hành tinh Thiên La. Nhưng cũng có rất nhiều thứ mà hành tinh Thiên La không có.

Dù sao thì đại đa số những thứ ở đây cũng là sau khi di dân tới mà xây dựng lên. Mà khi hành tinh Thiên La bắt đầu kiến thiết cũng đã tham khảo rất nhiều kinh nghiệm từ hành tinh Thiên Đầu.

"Thời gian tốt đẹp thì luôn trôi qua rất nhanh, còn có một ngày nữa là chúng ta sẽ phải về nhà, bảo bối của ta, con thấy chuyến đi này có hài lòng không?" Nam Trường cười híp mắt mà hỏi Lam Hiên Vũ.

"Rất tốt a. Cảm ơn mẹ!" Lam Hiên Vũ cười híp mắt mà đáp.

Hắn rất hài lòng, nhưng thật ra là do hắn rất thích những đồ chơi trong túi du lịch của mình, trong số đó có một cái mô hình. Đó là một mô hình cao chừng ba mươi phân, là mô hình một gã nam tử mặc bộ giáp trụ màu vàng. Lam Tiêu nói cho hắn đó không phải là giáp trụ bình thường mà là Đầu Khai, là thứ mà chỉ có những hồn sư rất cường đại mới có thể có được. Mà cái mô hình này lại càng đặc biệt, nó chính là mô hình của một vị hồn sư cực kì cường đại trong lịch sử nhân loại.

Cái mô hình này được chế tác vô cùng tinh xảo, nó có chừng hơn bảy mươi cái linh kiện, nhiều nhất đúng là linh kiện của bộ Đầu Khai màu vàng kia. Trông cực kì đẹp đẽ và có đôi chút huyền ảo.

Cái mô hình này có Đầu Khai bao bọc lấy toàn thân, nhưng tướng mạo của nó lại có chút mơ hồ, nghe nói đây là bởi vì Liên bang đã quy định rằng không

cho phép mô phỏng hoàn toàn tướng mạo của người này, nhưng cũng có thể là do không có tư liệu hay hình ảnh nguyên vẹn nào của vị này.

Vị này chính là Long Hoàng Đầu La, mà bộ đầu khải màu vàng kia được ngài gọi là Kim Long Nguyệt Nữ!

"Mẹ, mẹ nghĩ là sau này con có thể có đầu khải không? Con sẽ có thể có bao nhiêu đầu khải đây a?" Lam Hiên Vũ nhảy nhót mà hỏi. Vấn đề này vẫn giống như trước, cũng không biết là Lam Hiên Vũ đã hỏi qua bao nhiêu lần rồi, thật sự là hần quá thích đầu khải a!

"Sẽ có thể đấy. Chỉ cần con cố gắng tu luyện là nhất định sẽ có thể trở thành Đầu Khải Sư. Một Đầu Khải Sư cường đại là có thể so sánh ngang bằng với một thành viên lõi chiến hạm đó." Lam Tiêu cười nói.

"Ba, mẹ, ba mẹ đều là hồn sư, vậy tại sao ba mẹ lại không phải là Đầu Khải Sư vậy?" Lam Hiên Vũ tò mò mà hỏi.

Nam Trùng cười khỏ nói: "Muốn trở thành một Đầu Khải Sư làm sao có thể dễ như vậy a, sẽ cần phải có một số lượng tài nguyên khá khổng lồ đấy.

Chỉ có những hồn sư chủ chiến mới có tư cách này, hơn nữa sẽ còn phải qua phê duyệt cực kì nghiêm khắc mới được. Vì mỗi một vị đầu khải sư đều gây hao tổn rất nhiều tài nguyên vật chất, mà nếu muốn tự chế tạo lấy Đầu Khải cho mình thì số lượng tài nguyên cần tiêu tốn sẽ là một con số trên trời. Cho nên việc đầu tiên con cần làm là phải trở thành một hồn cường đại thì mới có thể trở thành Đầu Khải Sư."

Lam Hiên Vũ nói: "Vậy như thế nào thì mới được xem là một hồn sư cường đại đây?"

Nam Trùng nhéo nhéo lấy hai má trắng nõn của hần: "hôm nay con có lắm vấn đề quá a. Muốn trở thành một hồn sư cường đại thì sau khi con tốt nghiệp học viện hồn sư sơ cấp sẽ phải vào được học viện hồn sư trung cấp Thiên La, như vậy là có cơ hội rồi."

"Vâng. Con nhất định phải trở thành một Đầu Khải Sư!" Lam Hiên Vũ dứt khoát mà nói.

Lam Tiêu có chút buồn cười mà nói: "Vài ngày trước còn có người nói muốn trở thành một thành viên lõi chiến hạm cơ mà, cái này biến à nha?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Hiên Vũ có chút đỏ lên: "Con đều làm mà!"

"Ha ha." Lam Tiêu cùng Nam Trùng không hện mà cùng cười lớn.

"Đi thôi, chuyến cuối cùng này sẽ là một chuyến mua sắm thật lớn, Hôm nay con phải đi mua sắm với mẹ cho thật thống khoái, khi về mẹ con ta mới có thể sống sung sướng a."

Vì để tránh việc tiêu tiền bừa bãi làm ảnh hưởng tới những chuyến đi ngày hôm sau nên sau khi vợ chồng Lam Tiêu bàn bạc thì đã quyết định ngày cuối cùng mới đi mua sắm lớn một lần.

Giá cả thành phẩm các mặt hàng của liên bang vô cùng ổn định. Không hề có vấn đề chênh lệch giá cả quá lớn. Nên liên bang cũng không hạn chế gì về việc mua sắm vượt hành tinh này.

Trung tâm thương mại Thiên Đầu là một chuỗi cửa hàng trải rộng khắp tất cả các thành phố lớn của hành tinh Thiên Đầu.

Không thể nghĩ ngờ là trung tâm thương mại Thiên Đầu tại Thiên Đầu Thành là nơi có quy mô lớn nhất, nên gia đình Lam Hiên Vũ lại tới đây. nhưng khi thấy được trung tâm thương mại này có diện tích cực lớn thì Nam Trùng lại hận không có thêm chút thời gian mà mua sắm.

Nữ nhân đi mua sắm thì thật sự là không nhất định là

sẽ mua cho mình, mà quan trọng nhất là bọn họ muốn hưởng thụ khoái cảm khi mua sắm.

Nam Trùng mua cho Lam Hiên Vũ mấy bộ quần áo mới, lại mua cho Lam Tiêu một đôi giày, còn mình thì lại chẳng mua gì mấy.

"Lão công, ngươi xem cái này như thế nào đây? Bùa hộ mệnh, nghe nói đây là tác phẩm của vị đại sư khổng chế tinh thần Thanh Quang Hân. Nó có thể làm cho người ta bảo trì thanh tỉnh trong một khoảng thời gian, người sắp phải đi xa nhà nên mang nó đi rất tốt đấy, có lợi cho công việc của ngươi. Tuy nó hơi mắc nhưng vẫn mua nhé" Nam Trùng nhìn lên vật trang sức đang bày trên tủ kính trước mặt mình, nằng quay sang mà nói với Lam Tiêu.

"Ngươi đồng ý cho ta đi rồi hả?" Lam Tiêu có chút kinh ngạc mà nhìn nằng.

Nam Trùng liếc mắt nhìn hần: "Ngươi rõ ràng có bản lĩnh như vậy nhưng những năm nay lại thăng chức quá chậm. Tuy ngươi không nói nhưng ta vẫn cảm thấy ngươi làm việc không có được vui vẻ như bề ngoài. Ngươi cần có không gian phát triển lớn hơn nữa, vậy thì ta có thể không ủng hộ ngươi sao? Ta chỉ có một yêu cầu, dù thế nào ngươi cũng phải bình an trở về. Thật sự là ta chỉ hy vọng gia đình chúng ta có thể sống một cách vui vẻ bình an, chỉ cần như vậy là đủ rồi"

Lam Tiêu có chút cảm động, hần nắm chặt lấy tay Nam Trùng mà nói: "Nếu không, ta vẫn có thể...."

Nam Trùng giơ tay lên che lấy miệng hần: "Được rồi, đừng nói những thứ này, ta biết ngươi vẫn muốn đi, Ngươi cứ đi thôi, không phải nhiều nhất chỉ có nửa năm thôi sao. Mẹ con ta ở nhà chờ ngươi."

"Ừm"

Lam Tiêu hít sâu một hơi, ánh mắt hắn trở nên kiên định. Hắn tuyệt đối sẽ không làm cho thê tử phải thất vọng, lần này nhất định hắn phải làm ra chút thành tích nào đó, không thể cao ngạo, càng không thể lười nhác.

"Cái bùa hộ mệnh kia chúng ta mua nhé, đây là thứ có thể bảo đảm an toàn cho ngươi một chút. Phục vụ, tính tiền cái bùa này cho ta. Hiên Vũ, con với ba ở đây chờ mẹ... a, Hiên Vũ đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Gặp lại Na Na

Dịch giả: Đức Thành

Nam Trùng đang chuẩn bị đi tính tiền, nhưng khi nàng vừa cúi đầu nhìn thì lại không còn thấy Lam Hiên Vũ.

Lam Tiêu cười nói: "Không có việc gì, Hiên Vũ không lạc được, ngươi đi tính tiền đi, để ta đi tìm hắn."

Những cửa hàng lớn như thế này thì đều có vô số thiết bị giám sát và điều khiển nên việc bị lạc mất con là gần như không có khả năng. Nhất định là do Lam Hiên Vũ ham chơi rồi lại chạy lung tung tới đâu đó rồi.

Đúng là Lam Hiên Vũ có chút ham chơi, lúc này hắn đang đứng ở nơi bán mô hình mà nhìn một cái mô hình cực kì xinh đẹp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn tràn đầy sự thích thú.

Cái mô hình Long Hoàng Đấu La màu vàng này đã kích thích sự thích thú của hắn với những mô hình tinh xảo như vậy, nhưng lúc đó Nam Trùng đã nói hắn chỉ có thể mua một cái, bởi vì những mô hình này quá xa xỉ.

Lúc này, thứ làm cho Lam Hiên Vũ thích thú là một chiếc mô hình khác, chiếc mô hình này được một bộ đầu khải màu bạc bao trùm. Sau lưng có những chiếc cánh lớn đang mở ra, một mái tóc bạc tung bay sau đầu, cầm trong tay một thanh trường thương bạc và một đôi mắt màu tím.

"Cậu bạn nhỏ, ngươi thích cái này sao?" Người bán hàng đã sớm thấy Lam Hiên Vũ đứng ở chỗ này.

Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu: "A di, cái mô hình Ngân Long Đấu La này có thể bán rẻ một chút không?"

Lần trước, khi hắn mua chiếc mô hình Long Hoàng Đấu La thì cũng đã thấy cái mô hình này, nhưng lúc đó chỉ có thể mua một cái nên hắn liền chọn Long Hoàng Đấu La. Khi đó Nam Trùng đã nói cho hắn cái mô hình Ngân Long Đấu La này là một đôi với Long Hoàng Đấu La, vì Ngân Long Đấu La là thê tử của Long Hoàng Đấu La.

Người bán hàng cười nói: "Cái này là không được. Đây là cái thứ bà mui, những mô hình này đều sản xuất với số lượng có hạn, Đầu Khải của mô hình đều dùng kim loại hiếm để chế tác nên ta cũng không có quyền hạ giá a!"

"A." Lam Hiên Vũ thờ dãi, "Cảm ơn a di, sau này ta lại đến mua."

Người bán hàng nhìn hắn bộ dạng đáng yêu của hắn, không nhịn được mà cười nói: "Vậy ngươi phải nhanh một chút a, số lượng những mô hình này đã còn rất ít rồi, tiệm của ta cũng chỉ còn có một cái này."

"A?" Lam Hiên Vũ có chút gấp gáp, thật sự là hắn rất thích cái mô hình này.

"Ta muốn mua cái mô hình này." Đúng lúc này, một giọng nói dễ nghe vang lên.

Người bán hàng vội vàng đứng thẳng người lên mà nhìn về phía người đang tới, mắt nàng lập tức sáng ngời lên: "Oa, tóc giả này ngươi mua ở đâu vậy, rất giống với tóc của Ngân Long Đấu La nha."

Lam Hiên Vũ vừa nghe có người muốn mua mô hình Ngân Long Đấu La, mà người bán hàng lại nói chỉ còn lại có một cái nên hắn lập tức khẩn trương mà xoay người lại. Có điều, khi hắn thấy người này thì lại không khỏi ngẩn người.

Người mới tới này có một mái tóc dài màu bạc, một đôi mắt màu tím, và còn đeo một chiếc khẩu trang màu đen.

"A di, là ngươi sao!"

Na Na dùng một ánh mắt nhu hòa mà nhìn hắn, nàng ngồi xổm người xuống mà giơ tay lên, thoáng do dự một chút nhưng rồi vẫn không thể nhịn được mà sờ lên hai má trắng nõn của hắn: "Đúng là ta đây! Ngươi rất thích cái mô hình này có phải không? A di tặng cho ngươi."

"A? Không được, không được, mẹ ta nói không thể tùy tiện nhận đồ của người khác." Lam Hiền Vũ vội vàng nói.

Na Na mỉm cười: "A đi thấy người rất ngoan nên rất thích người, cho nên a đi mới muốn mua tặng người cái này"

Lam Hiền Vũ ngẩn người, lúc này hắn cảm thấy lời mẹ dạy hình như không hợp lý lắm, lại thấy người bán hàng đang đóng gói chiếc mô hình Ngân Long Đầu La kia thì hắn lập tức trở nên xoắn xuýt.

Thấy bộ dáng cau mày kia của hắn, Na Na nhìn không được mà đưa tay lên xoa xoa đầu hắn: "Nhieu mày như vậy không dễ coi đâu, lúc người vui vẻ là nhìn đẹp nhất a."

"A đi, ta thật sự có thể nhận sao không?" Lam Hiền Vũ có chút do dự.

Na Na mỉm cười: "Đương nhiên có thể. Được rồi, A đi mang người đi tìm ba mẹ người rồi sẽ giúp người thuyết phục bọn họ, để bọn họ đồng ý cho người nhận cái này, được không?"

"Thật sao?" đôi mắt to của Lam Hiền Vũ rõ ràng phát sáng lên.

Thấy bộ dáng hưng phấn này của hắn thì không biết vì cái gì Na Na lại cảm thấy, dù là hắn có muốn mua cả thế giới nàg cũng sẽ mua cho hắn vui.

"Đương nhiên là thật." Na Na ôn nhu mà nói.

Đột nhiên, Lam Hiền Vũ giữ chặt tay của nàng, hắn nghiêm túc mà nói: "A đi, ta cũng rất thích người."

"Ha ha, tên nhóc con này còn nhỏ như vậy mà lại rất biết nói chuyện, lại rao bán chính mình rồi, thật đáng yêu a." Người bán hàng nhìn không được mà cười nói.

Đột nhiên Na Na ngẩng đầu về phía người bán hàng, đôi mắt màu tím của nàng lập tức trở nên lạnh như băng: "Người nói cái gì?"

Người bán hàng rung mình một cái, trong nháy mắt này nàng cảm thấy cả người mình như bị đóng băng vậy.

Lam Hiền Vũ cũng bị nàng dọa cho nhảy dựng, hắn kéo lấy tay Na Na mà nói: "A đi, người làm sao vậy?"

Lúc này thần sắc của Na Na mới khôi phục bình thường, nàng nói nhạt với người bán hàng: "đừng nói thứ không nên nói."

Người bán hàng đột nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh mãnh liệt, nàng hoảng sợ mà vâng hai tiếng rồi vội vàng cúi xuống mà đóng gói tiếp.

"Hiền Vũ, sao con lại chạy tới đây a? Ồ, là người sao!" Rốt cuộc thì Lam Tiêu cũng đã tìm được tới đây, hắn vừa ngó cung quanh đã tập trung vào cửa hàng bán mô hình này, quả nhiên là Hiền Vũ đang ở đây. Chẳng qua là Lam Tiêu cũng không nghĩ tới, hắn không chỉ thấy được Lam Hiền Vũ, mà còn thấy cả Na Na.

Thật sự là bề ngoài của Na Na quá dễ gây ấn tượng sâu. Nên tất nhiên là Lam Tiêu cũng không quên.

"Người khỏe chứ." Na Na khách khí gật đầu với hắn.

Khi Lam Hiền Vũ thấy Lam Tiêu thì làm ra một bộ dáng đã làm sai chuyện, hắn cúi đầu nói: a đi nói muốn tặng mô hình này cho con, con có thể nhận không?"

"A?" Lam Tiêu có chút kinh ngạc mà nhìn về phía Na Na.

Na Na nói: "Ta cảm thấy mình rất có duyên phận với đứa nhỏ này, Ta thấy hắn thích cái kia nên mua cho hắn, nhất định người phải cho hắn nhận."

Lam Tiêu chặn lại nói: "Cái này không được tốt cho lắm a! Chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau, sao có thể lấy của người được? Như vậy đi, cái mô hình kia để ta trả tiền, dù sao cũng cảm ơn người."

"Ba vạn tuế!" Lam Hiền Vũ vui sướng mà nhảy lên.

Na Na vừa định nói gì nhưng khi nàng thấy bộ dáng hưng phấn của Lam Hiền Vũ thì lại thôi.

"A đi cũng vạn tuế." Hình như Lam Hiền Vũ cảm giác được cái gì, hắn cười híp mắt rồi kéo lấy tay Na Na mà lác.

Lam Tiêu đi trả tiền, hắn cảm về một mô hình Ngân Long Đầu La đã được đóng gói tốt, hắn vuốt đầu con trai mà nói: "khi về phải nói là ba chủ động mua cho con đấy, nếu không thì cả cha con ta đều sẽ bị mẹ mắng a"

"Vâng, ba là tốt nhất."

Lam Tiêu làm một vẻ mặt bất đắc dĩ, trên thực tế thì căn bản là hắn sẽ chịu không nổi việc khản cầu của con trai. Thật sự là chính Nam Trùng cũng không được, chẳng qua là Hiền Vũ luôn rất hiểu chuyện từ nhỏ và rất ít khi hắn đòi hỏi thứ gì.

"Tạm biệt A di " Lam Hiền Vũ bắt đầu đi mà phát tay với Na Na, mãi một lúc lâu sau hắn mới theo Lam Tiêu đi được.

Na Na cứ đứng yên ở đó mà nhìn bóng lưng hai cha con họ rời đi. Nàng vẫn cảm thấy trong tay mình còn chút cảm giác nắm lấy bàn tay nhỏ của Lam Hiền Vũ. Một cảm giác khó hình dung cứ quanh quẩn mãi trong lòng nàng.

Thật sự là Na Na tình cờ gặp được Lam Hiền Vũ sao? Đương nhiên là không phải. Thực ra thì khi gia đình Hiền Vũ về tới Thiên Đẩu Thành thì Na Na cũng đã cảm nhận được rồi, lúc đó nàng cũng đã cảm nhận rõ được vị trí của Lam Hiền Vũ. Khi đó nàng đã không khống chế được tâm tình của mình mà bất tri bất giác đi tới đây, một lần nữa tới gặp Lam Hiền Vũ.

Không muốn cách xa hắn, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu nàng.

Nàng vô thức mà bước nhanh theo gia đình hắn, sau đó thì nàng liền thấy Nam Trùng cùng Lam Tiêu, mỗi người họ nắm lấy một bàn tay nhỏ của Lam Hiền Vũ, gia đình họ cứ như vậy mà đi trong cửa hàng.

Khi Nam Trùng thấy mô hình trong tay Lam Tiêu thì không biết đã nói với hắn gì đó, sau đó còn giơ tay lên cụng trán Lam Hiền Vũ.

Mà khi Na Na thấy động tác đó của Nam Trùng thì không biết vì cái gì nàng lại vô thức mà siết chặt lấy hai, nhưng chỉ một lát sau thì lý trí đã có thể làm cho nàng buông lỏng, bởi vì nàng thấy Lam Hiền Vũ nhảy tới mà ôm lấy đùi Nam Trùng với một bộ dáng nhu thuận.

Thật sự là mình rất thích hắn a!

Hơn nữa, lúc này trong lòng nàng còn có một loại tâm tình khác đang lan tràn, cái này...chẳng lẽ là... Ghen ghét?

Na Na dùng sức mà hít sâu một hơi, cuối cùng thì nàng vẫn hạ quyết tâm, nàng bước nhanh tới mà đuổi theo gia đình Lam Hiền Vũ.

"Phiền các người chờ một chút." Nàng tới sau lưng gia đình Lam Tiêu mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ta có thể làm lão sư của hắn

Dịch giả: Đức Thành

Lam Hiền Vũ là người đầu tiên quay đầu lại, khi hắn thấy người tới là nàng thì lập tức nở nụ cười: "a di tóc bạc, lại là người a"

Lam Tiêu cùng Nam Trùng đều có chút kinh ngạc, mới vừa nãy Lam Tiêu đã nói việc Hiền Vũ gặp được Na Na cho Nam Trùng.

Nam Trùng hỏi: "Người có chuyện gì không?"

Na Na do dự một chút, lúc sau nàng mới nói: "Ta là Na Na, hôm nay lại gặp phải các người thật là có duyên phận. Ta rất thích Hiền Vũ, nên chúng ta có thể làm quen một chút được không? Sau này ta muốn nhìn thấy hắn nhiều một chút có được không?"

Vợ chồng Lam Tiêu liếc nhau, Nam Trùng nói: "Thật ra thì bọn ta cũng không phải là người của hành tinh Thiên Đẩu này, bọn ta ở hành tinh Thiên La, lần này chỉ là đến hành tinh Thiên Đẩu chơi, cho nên..."

"Ta có thể tới hành tinh Thiên La với các người!" Na Na gần như là thốt ra.

"A?"

Lam Tiêu cùng Nam Trùng đều sửng sốt.

Ngày đó thì bọn hắn cũng đã thấy rõ tướng mạo của Na Na rồi, ít nhất thì trong những người bọn hắn đã từng gặp thì còn không có ai có thể so về mặt dung mạo với vị này. Một vị mỹ nữ tuyệt sắc lại thích Lam Hiền Vũ tới như vậy sao.

"Thực xin lỗi, ta hơi đường đột một chút." Na Na vuốt vuốt lấy mái tóc bạc của mình, cười khổ nói, "Ta cũng không biết vì cái gì, nhưng lần thứ nhất nhìn thấy hắn thì ta đã cảm thấy mình rất hợp với hắn."

Lam Tiêu cũng không biết nên nói cái gì cho phải, hắn cảm thấy điều này thật sự là có chút đột ngột: "Na Na nữ sĩ, trước hết thì người có thể bình tĩnh lại một chút được không?"

Na Na nhìn thoáng qua Lam Hiền Vũ rồi nói: "Ta nghĩ ta có thể làm lão sư của hắn."

Đêm hôm đó, nàng đã thông qua cảm giác lực mà cảm ứng được sóng tinh thần của gia đình họ, nên lúc này nàng mới đề cập đến vấn đề lão sư.

Nàng nói tiếp: "Hắn là hôn sư, ta cũng vậy, nên hẳn là ta có thể dạy hắn."

Nam Trùng mang một vẻ mặt cổ quái mà nói: "Vậy Hôn Kỹ của ngươi là..."

Na Na lại nhìn Lam Tiêu Vũ một cái, trong đôi mắt tím của nàng có một tầng hào quang nhạt hiện lên, sau đó nàng mới đáp: "ta là cổ võ sĩ, hôn kỹ của ta là không chế thủy nguyên tố."

"Trùng hợp như vậy sao?" Lam Tiêu mang một vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn nàng.

Đúng vậy a, tất cả những thứ này không phải là quá trùng hợp sao?. Lần đầu gặp nhau thì có thể nói là duyên phận, nhưng lần thứ hai thì sao?

Hơn nữa, hôn kỹ của cô gái tên Na Na này lại cũng là không chế thủy nguyên tố, là giống với hôn kỹ của Lam Tiêu Vũ. Nàng lại còn thích Tiêu Vũ tới như vậy, lại muốn làm lão sư của hắn, nhưng sao nàng lại biết gia đình họ đang cần một gia sư đây?

Lam Tiêu vẫn luôn là người thông minh nên tất nhiên hắn sẽ cảm thấy tất cả những sự trùng hợp này rất có thể cũng không phải là trùng hợp. Nên ngay sau đó thì hắn đã trở nên cảnh giác với Na Na.

"Còn chưa có biết ngươi là làm việc gì?" Lam Tiêu thận trọng mà hỏi.

Na Na nói: "Ta vốn là lão sư dạy cổ võ thuật tại phân viện của viện nghiên cứu Thiên Đẩu."

Vốn là lão sư sao? Lam Tiêu hơi sững sờ.

Lúc này thì Na Na đã tháo hôn đạo thông tin trên tay rồi đưa cho hắn.

Trong liên bang thì mỗi người đều có hôn đạo thông tin của riêng mình, và nó gắn liền với người sử dụng, dù là ai cũng không thể sử dụng của người khác. Mà trong mỗi cái hôn đạo thông tin lại đều ghi chép tất cả những thông tin của người sử dụng nó.

Việc Na Na đưa hôn đạo thông tin của mình cho Lam Tiêu nhìn có thể nói là một hành vi cực kì thẳng thắn, vì Liên bang rất coi trọng về vấn đề riêng tư nên việc này là hiếm khi xảy ra.

Nếu là dưới tình huống bình thường thì chắc chắn Lam Tiêu sẽ không cầm lấy hôn đạo thông tin của người khác mà xem như vậy, đây là thông tin riêng tư của người ta đấy. Nhưng vì con nên hắn vẫn nhận lấy mà bắt đầu tiến hành kết nối tín hiệu vô tuyến.

Hôn đạo thông tin của Na Na bắt đầu mở ra, rất nhanh hắn liền thấy được toàn bộ thông tin của Na Na.

Tên: Na Na;

Tuổi: Hai mươi lăm

Chức vụ: lão sư cổ võ thuật, phân viện viện nghiên cứu Thiên Đẩu, liên bang Đẩu La.

Hạng chức danh: cấp ba

Giới thiệu rất đơn giản, không có những thứ khác, càng không có kinh nghiệm cá nhân hay đại loại vậy.

Theo cách nghĩ của Lam Tiêu thì đây là do Na Na đã khóa những tư liệu khác lại nên hắn mới không xem được, đây cũng là tình huống bình thường mà thôi. Những thông tin có trong hôn đạo thông tin đều là những thứ đáng tin cậy. Vì liên bang rất coi trọng việc này.

Chưa nói tới việc sửa những thông tin trong hôn đạo thông tin này là rất khó, cho dù có thể sửa được thì người sửa nó cũng mang tội nặng.

"Trả lại cho ngươi." Lam Tiêu đưa hôn đạo thông tin cho Na Na, hắn nghiêm mặt mà nói, "Na Na nữ sĩ, rất cảm ơn ngươi vì đã yêu thích Tiêu Vũ. Nhưng ta nhất định phải nói với ngươi, gia đình ta chỉ là đến đây chơi, và cũng đã tốn khá nhiều tiền mới có thể đi được chuyến này. Ngươi lại là giáo sư nghiên cứu, thân phận của ngươi cao như vậy nên ta sợ bọn ta sẽ không trả nổi phí dạy học cho ngươi, hưởng chi ngươi theo bọn ta tới hành tinh Thiên La thì cũng tương đương với việc ngươi bỏ công tác bên này. Về phí tổn của việc này thì thật sự là bọn ta không trả nổi."

Lam Tiêu nói rất thẳng thắn, mà cũng đúng thật là gia đình họ không đủ tiền để thuê một giáo sư hệ cổ võ thuật từ hành tinh Thiên Đẩu. Chưa nói tới việc phí dạy học, mà chỉ riêng lộ phí với tiền bồi thường tổn thất cho viện nghiên cứu thôi bọn hắn cũng không đủ sức.

"Không cần các ngươi phải gánh vác, ta không cần tiền. Chỉ là ta rất thích đứa nhỏ này nên muốn dạy hắn, tất cả chi phí ta sẽ tự lo" Na Na không chút do dự mà nói.

"A?"

Lần này thì cả Nam Trùng cũng cảm thấy có chút không đúng rồi, điều kiện mà Na Na đưa ra thật sự là quá tốt rồi a.

Nam Trùng cau mày mà nói: "Thế nhưng là.. "

Có vẻ như Na Na tựa đã hiểu ra gì đó, nàng cúi đầu nhìn thoáng qua Lam Hiên Vũ rồi nói: "Thật có lỗi, có lẽ ta có chút mạo muội rồi, nhưng thật sự là ta không có ác ý gì. Hơn nữa ta cũng có thể chứng minh với các người, ta có năng lực dạy bảo hắn, mà ta lừa gạt các người cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì."

Nàng vừa nói vừa đi về phía vòng bảo hộ bên hành lang.

Trong mỗi cửa hàng thì hành lang của nó đều trôi nổi giữa không trung, chúng men theo một quy tắc đặc thù mà giao nhau.

Mà vòng bảo hộ của mỗi hành lang đều được chế tác từ kim loại hóa thủy tinh, cao tầm một mét chín, có thể nói là nó vượt qua chiều cao của đa số người trưởng thành, cái này là để tránh khách hàng vượt qua vòng bảo hộ mà phát sinh nguy hiểm.

Na Na bước tới trước vòng bảo hộ mà nhìn ra phía ngoài.

Gia đình Lam Tiêu cũng đi theo, nàng đang muốn chứng minh cái gì đây?

Lam Hiên Vũ nhìn theo Na Na, bên ngoài vòng bảo hộ là một vùng trống trải, khoảng không gian giữa cửa hàng này là một khoảng rộng lớn cao tới mấy trăm mét. Mà lúc này bọn hắn đang đứng ở tầng trệt mà nhìn xuống, nên độ cao cũng tầm chừng trăm mét.

Ở tầng trệt cửa hàng này có một đài phun nước cực lớn chừng năm mươi mét, mỗi nửa giờ sẽ có nước phun ra, là một trong những cảnh quan trọng yếu của cửa hàng, vì Lam Hiên Vũ cũng vừa mới thấy nó phun không lâu nên tất nhiên lúc này sẽ không có gì, mặt nước bóng loáng như gương.

Nhìn bề nước trước mặt. Na Na nói với một âm thanh mà chỉ có chính nàng mới nghe được: "hắn là ta có thể làm một ít chuyện đấy."

Nàng vừa nói vừa chậm rãi mà giơ tay lên, đặt vào vòng bảo hộ trước mặt.

Trong khoảnh khắc đó, gia đình Lam Tiêu đều vô thức mà nhìn về phía nàng.

Nàng muốn làm cái gì đây? Thứ làm bọn hắn nghi hoặc là bọn hắn không thể cảm nhận được bất cứ chút dao động hồn lực nào từ người Na Na.

Lam Tiêu cùng Nam Trùng hoàn toàn không có cảm giác gì, mà đúng lúc này thì Lam Hiên Vũ lại đột nhiên cảm thấy cánh tay trái của mình có chút nóng lên.

Hắn vô thức mà bước hai bước về phía Na Na, trong nội tâm hắn đột nhiên tuôn ra một loại cảm giác nhớ nhung và muốn thân mật với nàng. Nam Trùng nghĩ rằng con mình lại hiểu kì nên nàng vội vàng kéo hắn lại, không cho hắn tiếp tục tới gần Na Na.

Mà đúng lúc này thì bề nước phía dưới đột nhiên xuất hiện biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cửu long hí châu

Dịch giả: Đức Thành

Mặt nước đang tĩnh lặng thì đột nhiên xuất hiện rung động, từng vòng sóng xoay tròn đang khuếch tán dần ra phía ngoài. Chỉ một cái chớp mắt sau thì bề nước cực lớn kia đã biến thành một cái vòi rồng khổng lồ không ngừng xoay tròn. Những người vừa mới bước vào cửa hàng liền lập tức thấy sự biến hóa của bề nước, sau đó là những tiếng trầm trồ thán phục không ngừng.

Nháy mắt sau đó thì từng vòng xoáy nước kia chậm rãi mà dâng lên, cái vòi rồng khổng lồ đó cứ như vậy mà ra khỏi hồ nước, chúng bắt đầu chậm rãi bay lên.

"Thủy Long Quyền?" Nam Trùng thốt ra.

Nàng là người chương không Bằng nguyên tố nên tất nhiên sẽ rất gần gũi với thủy nguyên tố, Từ khoảng cách trăm mét mà lại có thể biến một bề nước tĩnh lặng thành Thủy Long Quyền thì thật sự là một hồn đế sẽ không thể nào làm nổi.

Nói cách khác thì cô gái trẻ tuổi đang đứng cạnh mình này là một cường giả có cấp bậc Hồn Đế trở lên.

Cái Thủy Long Quyền kia vẫn còn tiếp tục kéo lên, thoáng một chút nó đã đạt tới độ cao trăm mét, nơi cao nhất của vòng xoáy này gần như đã cao ngang bằng với vị trí mà bọn họ đang đứng.

Một tầng ánh sáng bạc lóe lên trong mắt Na Na, những bọt nước trong trung tâm Thủy Long Quyển dần trở nên cuộn cuộn, một con rồng nước đang chậm rãi ngưng tụ thành hình, kèm theo đó là tiếng long ngâm vang lên trầm thấp.

Vì khoảng cách của gia đình Lam Tiêu là gần nhất nên bọn họ có thể thấy rất rõ ràng. Con rồng nước kia không chỉ có ngoại hình của một con rồng, mà cả râu, mắt hay thậm chí là từng mảnh vảy của nó cũng rất chân thật. Trong mắt nó còn tỏa sáng lấp lánh, chiều cao hơn mười mét, nó cứ như vậy mà quanh quẩn trên không trung làm cho người xem phát ra từng đợt kinh hô.

Thế nhưng lúc này mới chỉ là bắt đầu. Ngay khi mọi người giật mình thì Thủy Long Quyển thu nhỏ lại vài phần, sau đó lại có thêm một Thủy Long xuất hiện, nó cũng lượn vòng giữa không trung, sau đó là đầu long thứ ba, đầu thứ tư...

Mãi cho đến khi có tới chín con rồng nước lượn quanh khoảng trống của trung tâm cửa hàng thì tất cả mới dừng lại, còn có thêm một quả cầu nước chừng năm mét đang lơ lửng ở chính giữa.

Chín đầu Thủy Long vây quanh quả cầu nước kia mà bay vút lên, cực kỳ đồ sộ. Lúc này thì tất cả những vòng bảo hộ ở các hành lang đều đã đứng đầy người, không chỉ là khách hàng mà cả những nhân viên của cửa hàng cũng nhịn không được mà chạy đến xem.

Những người vây xem vừa kinh hô vừa dùng hồn đạo thông tin mà quay lại, cảnh tượng này thật sự là quá tráng lệ a! Trong mắt của những người xem thì đây là biểu diễn của cửa hàng này.

Mà giờ này khác này thì Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng đã cả kinh không ngậm được miệng, cái này... đây quả thật là Na Na làm được sao? Nếu như đây quả thật là nàng làm thì nàng có thể khống chế thủy nguyên tố tới mức độ nào chứ?

Na Na quay đầu mà nhìn về phía Lam Tiêu cùng Nam Trùng: "Có thể chứ?"

Nam Trùng hỏi dò: "Ngươi... ngươi là Phong Hào Đầu La sao?"

Na Na sừng sốt một chút: "Phong Hào Đầu La sao? Hẳn là vậy đi."

Thật sự là chính Na Na cũng không biết mình có phải là Phong Hào Đầu La hay không nữa, những năm gần đây nàng cũng đã học được khá nhiều tri thức của thế giới này, cũng biết đại khái Phong Hào Đầu La là cái gì. Trong tiềm thức thì nàng cho rằng mình không phải là Phong Hào Đầu La, nhưng hình như cái danh xưng này cũng có chút quan hệ với nàng.

"Phong Hào Đầu La!" Nam Trùng hưng phấn tới mức mặt đỏ lên, dùng nhìn nàng đã là một Hồn Đế, nàng còn chưa bao giờ thấy qua Phong Hào Đầu La đây. Cho dù là giờ đây khoa học kỹ thuật đã thuật thập phần phát triển, nhưng một vị Phong Hào Đầu La cũng vẫn là tồn tại cao quý nhất Liên bang.

Na Na chỉ tay phải xuống dưới một cái, quả cầu nước đang lơ lửng giữa không trung bỗng rơi xuống, chín đầu Thủy Long cũng đuổi theo nó mà xuống, cuối cùng rơi vào trong trong bể nước, nhưng cũng không có chút tung tóe hay âm thanh gì. Tất cả đều khôi phục lại về tĩnh lặng ban đầu.

Nếu không phải đã thấy được một màn kia thì chi sợ sẽ không ai nghĩ rằng bể nước này vừa mới phát sinh một màn hoành tráng tới như vậy.

Tuy tu vi của Lam Tiêu không bằng Nam Trùng, mà thậm chí hẳn còn không có cách nào phán đoán ra tu vi dạng gì mới có thể làm được như vậy, "Phong Hào Đầu La" bốn chữ này đã để cho hắn một sự rung động mãnh liệt.

Na Na nói: "khi nãy hẳn là ngươi đã ghi lại số hồn đạo thông tin của ta rồi, sau này chỉ cần tra một chút là có thể liên lạc với ta. Khi nào các ngươi quay về hành tinh Thiên La?"

Nam Trùng vô thức mà đáp: "Ngày mai a."

Na Na khẽ gật đầu, sau đó nàng ngồi xổm xuống rồi nhẹ nhàng mà xoa đầu Lam Hiên Vũ đầu, mỉm cười nói: "Vậy ngày mai gặp lại."

Đến khi bóng dáng Na Na hoàn toàn biến mất thì Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng vẫn còn cảm giác đang ở trong mộng.

Phong Hào Đầu La? Nếu thật sự đối phương là một vị Phong Hào Đầu La thì cũng không thể hoài nghi được gì nữa rồi. Những thứ khác không nói, riêng là trợ cấp của Liên bang dành cho Phong Hào Đầu La cũng đủ để cho nàng trở thành giai cấp thượng tầng. Khó trách người ta không so đo gì tới tiền lương. Chẳng lẽ nàng thật sự có duyên phận với Lam Hiên Vũ sao?

Lam Tiêu cau mày mà nói với Nam Trùng: "Có phải ngươi phát hiện ra cái gì rồi không? "

Nam Trùng lắc đầu: "Chúng ta không thể quá miễn cảm như vậy. Dù thiết bị cũng không thể tra ra được gì, vậy coi như người ta đúng là Phong Hào Đầu La thật thì mình có thể nhìn ra cái gì đây?"

"Ba mẹ đang nói cái gì vậy a? Na Na a đi là muốn làm lão sư của con sao?" Lam Hiên Vũ mở to mắt mà nhìn bọn họ.

Nam Trùng nói: "Vậy con có thích Na Na a đi không?"

"thích, thích." Lam Hiên Vũ gật đầu không ngừng, hắn nhìn nhìn về chiếc mô hình Ngân Long Đầu La trong tay Lam Tiêu thì lại càng cảm thấy Na Na a đi đáng thích vô cùng.

Lam Tiêu nói: "Nhìn tình huống rồi nói sau. Nếu như ta nhớ không lầm thì phi thuyền về hành tinh Thiên La cũng đã không còn chỗ trống rồi, không biết nàng sẽ định theo chúng ta về như thế nào, chỗ chúng ta thì có số hồn đạo thông tin của nàng nhưng nàng lại không có cách liên lạc với chúng ta. Nếu như vậy mà nàng vẫn có thể tìm đến thì sợ là chúng ta không có cách nào từ chối được" Nói đến đây thì hấn cũng không nhịn được mà cười khổ.

Bị một vị Phong Hào Đầu La nhìn trúng thì việc từ chối cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Hơn nữa, từ biểu hiện của nàng mà nhìn thì có lẽ là nàng thật sự thích Hiên Vũ. Vì thậm chí nàng còn không tiếc bại lộ năng lực của mình trước mặt mọi người nữa mà.

Lúc này thì sự hào hứng khi mua sắm của Nam Trùng đã bị hạ thấp rất nhiều, gia đình họ cứ đi lòng vòng một hồi, cũng nghe thấy những vị khách xung quanh đang bàn tán sôi nổi về "Cửu Long Hí Châu" khi nãy. Sau đó không lâu thì bọn hấn cũng trở về khách sạn.

Nhưng phi thuyền vũ trụ là không đợi người, vừa rạng sáng ngày thứ hai thì bọn hấn cũng đã thu thập xong tất cả hành lý, lại một lần nữa vào trung tâm du hành vũ trụ Thiên Đầu Thành mà đợi giờ khởi hành.

"Na Na a đi sẽ tới sao?" Lam Hiên Vũ ngó ngang ngó dọc quanh phòng đợi, nhưng từ đầu tới cuối hấn cũng không nhìn thấy được bóng dáng của Na Na.

"Ba cũng không biết, có lẽ là phải xem duyên phận thôi" tuy rằng ngoài miệng thì Lam Tiêu nói như vậy nhưng trong nội tâm thì hấn cũng không quá hy vọng gặp lại cô gái tuyệt sắc kia.

Mà Nam Trùng thì lại là một bộ dáng chẳng thèm nghĩ ngợi, nếu quả thật có một vị Phong Hào Đầu La muốn dạy bảo con của mình thì đương nhiên không phải là chuyện gì xấu.

Mãi cho đến khi leo lên phi thuyền vũ trụ bọn hấn cũng vẫn không nhìn thấy Na Na.

Phi thuyền vũ trụ mà bọn hấn ngồi vẫn là con tàu số 7703 trước kia vì vốn dĩ là bọn họ đặt vé cả hai chiều. Mà trước khi phi thuyền cất cánh thì cũng vẫn là một tràng nhắc nhở dài ngoằng về những vấn đề an toàn.

Lúc này thì tâm tình của Lam Hiên Vũ đã có chút sa sút, tới khi phi thuyền châm lửa cất cánh hấn cũng vẫn im lặng mà ngồi một chỗ, bởi vì từ đầu tới cuối hấn vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Na Na.

Hấn muốn nhờ Lam Tiêu dùng hồn đạo thông tin gọi cho Na Na nhưng Lam Tiêu lại từ chối, Lam Tiêu nói rằng nếu có duyên phận thì nhất định sẽ nhìn thấy, còn nếu như không thấy được thì chính là duyên phận chưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đầu La - Đầu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Mất tích

Dịch giả: Đức Thành

Hành tinh Thiên Đầu.

"Na Na, người dậy chưa?" Vân Diễm đứng ngoài cửa phòng Na Na nhân tiện bị thông tin, nàng vô cùng buồn chán mà hỏi.

Tuy hiện tại thì đã có thể coi Na Na là một người tự do, nhưng bởi vì tình huống đặc thù nên Vân Diễm vẫn phải chịu trách nhiệm chăm sóc Na Na và báo cáo các tình huống lên trên. Mà trong lúc vô tình Na Na đã biểu hiện ra trình độ cổ vũ thuật của mình nên các nhà khoa học trong viện nghiên cứu đã cho nàng cái danh hiệu giáo sư.

Vân Diễm cũng đã thử để cho Na Na đi làm lão sư nhưng Na Na lại không đồng ý, vì nàng còn muốn dùng khoảng thời gian nhàn rỗi đó để ngắm người.

Hôm nay phải làm cái gì mới tốt đây? Na Na cũng không muốn đi làm thủy liệu pháp với mình, nàng nói không muốn người khác thấy thân thể mình. Lúc này thì cái quan niệm này của nàng thật sự là rất tốt a. Coi như là nàng đã bị mất kí ức nhưng cũng không có vứt bỏ cái quan niệm này.

Vẫn đi dạo quanh các cửa hàng sao? Không có ý nghĩa a! Không bằng mang nàng tới xem học viện sơ cấp của viện nghiên cứu một chút đi, nói không chừng nàng sẽ có hứng thú làm lão sư đây? Nếu như nàng chấp nhận làm lão sư thì sau này mình sẽ không phải đi cùng nàng thường xuyên nữa, cũng có thể tự do một ít rồi a.

A, sao mãi lâu rồi mà Na Na còn chưa tới mở cửa?

Trước kia, mỗi lần Vân Diễm tới thì nàng chỉ cần nhân vào thiết bị thông tin là Na Na sẽ tới mở cửa trong vòng năm giây, nhưng hôm nay đã quá cả mười giây rồi a.

"Na Na, là ta, Vân Diễm đây! Mở cửa nào." Vân Diễm vừa gọi vừa cười.

Thế nhưng vẫn không có một tiếng trả lời.

Vân Diễm lại đợi gần một phút đồng hồ, rồi cuộc thi nàng cũng đã cảm thấy có chút không đúng rồi. Nàng nhanh chóng lấy ra thẻ ra vào dự bị mà mở cửa phòng.

Trong phòng thập phần sạch sẽ, giường cũng đã được sắp xếp vô cùng bằng phẳng, nhưng lại không có tung tích của Na Na.

"Na Na, Na Na." Vân Diễm vội gọi hai tiếng, nàng tìm khắp nơi trong phòng nhưng cuối cùng cũng không thấy Na Na, sắc mặt nàng lập tức trở nên khó nhìn. Bình thường thì Na Na sẽ không bao giờ ra ngoài một mình a!

Nàng vội vàng bấm hờn đạo thông tin mà gọi cho Na Na nhưng cũng không cách nào liên lạc được. Trong hờn đạo thông tin thì cũng có trang bị cả thiết bị định vị. Nhưng nếu hờn đạo thông tin bị ép tắt đi thì thiết bị định vị cũng vô dụng.

Đối với người hiện đại mà nói thì đây là một tình huống gần như không thể xuất hiện, vì mọi người đều vô cùng ỷ lại vào hờn đạo thông tin, nhưng lúc này thì hiển nhiên là Na Na đã tắt hờn đạo thông tin của mình.

Vân Diễm lục lọi quanh phòng một hồi lâu, cuối cùng nàng đã tìm được một trang giấy.

"Vân Diễm, ta muốn ra ngoài một thời gian. Ta đã tìm được một ít việc mình cần phải làm, ngươi không cần tìm ta, sau khi giải quyết xong mọi việc ta sẽ trở về. Nhưng có lẽ, ta cũng sẽ không về" Ký tên "Na Na".

Chỉ có vài câu đơn giản như vậy nhưng sau khi Vân Diễm đọc xong thì liền hoảng sợ. Nàng là một người giám hộ, nhưng đối tượng giám hộ lại trốn đi, lại còn nói có lẽ sẽ không trở về, nàng sẽ phải báo cáo lên trên như thế nào đây?

Vân Diễm không dám trì hoãn, nàng vội vàng gọi tới một dây số hờn đạo thông tin.

...

Phi thuyền vũ trụ thuận lợi lao ra khỏi tầng khí quyển mà tiến nhập vào trạng thái phi hành dài đằng dặc. Khi đi cần tới bảy ngày thì tất nhiên lúc về cũng phải cần bảy ngày mới được.

Vì không có nhìn thấy Na Na nên lúc này Lam Tiêu cũng khá thoải mái, đương nhiên hắn sẽ cho rằng đây là chuyện tốt, dù sao lúc trước cũng chỉ là tình cờ gặp nhau mà thôi, thứ hắn hi vọng là gia đình được bình an, còn về phần con trai có nổi bật được không thì cứ thuận theo tự nhiên là được.

Lúc này thì tâm tình của Lam Hiên Vũ cũng đã bình phục lại một chút, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ mà có chút sững sờ.

Thật sự là vũ trụ rất đẹp, rất yên tĩnh, những ngôi sao là thứ duy nhất tô điểm lên vũ trụ, tất cả những điều này đều mang cho hắn một cảm giác tự do.

Lúc này thì vòng bảo hộ của hắn cũng đã được mở ra, bảy ngày thời gian, thứ giết thời gian tốt nhất tất nhiên vẫn là mình tưởng.

Từ ngày bị Diệp Phong áp bách làm cho Lam Ngân Thảo ngân văn của hắn xuất hiện một ít biến hóa thì hắn phát hiện, mình đã có thể vận hành Huyền Thiên Công trời chảy hơn rất nhiều rồi.

Cái này tất nhiên là do tinh thần lực tăng mạnh nên lực khống chế của hắn cũng tăng mạnh theo. Cuối cùng là hờn lực của hắn đã tăng lên với tốc độ cao, lúc này hắn đã có cảm giác hờn lực của mình sắp đột phá đến cấp mười hai.

"Hiên Vũ." Đúng lúc này thì một giọng nói dễ nghe vang lên trong đầu hắn.

Lam Hiên Vũ gần như là vô thức mà ngồi ngay ngắn lại, hắn ngó nghiêng xung quanh mà thì thào: "Na Na a di, là ngươi sao?" Hắn quá quen thuộc giọng nói này rồi, nên thoáng nghe hắn cũng đã nhận ra là ai.

"Ngươi ngồi xuống đi, không nên cử động, là ta đây." giọng nói của Na Na lại xuất hiện lần nữa trong đầu của hắn. Vì có vòng bảo hộ cách âm nên âm thanh của Lam Hiên Vũ cũng không bị ngoại giới nghe thấy.

Lam Hiên Vũ hưng phấn mà nói: "Na Na a di, ngươi cũng đang ở trên phi thuyền sao, ta còn tưởng rằng ngươi không có lên nên đang có chút thất vọng rồi đây."

Na Na mỉm cười: "Làm sao ta lại không đi đây? A di đã nói thì nhất định sẽ làm được."

"Thật tốt quá! A di, vậy sau này ngươi thật sự muốn làm lão sư ta sao?" Lam Hiên Vũ hỏi.

"Ngươi có muốn ta làm lão sư của ngươi không?" Na Na hỏi lại.

"Muốn chứ! Vậy từ giờ ta sẽ gọi ngươi là Na Na lão sư được không?" Lam Hiên Vũ hưng phấn mà nói.

"Được." Na Na đáp ứng một tiếng.

"Na Na lão sư, vậy giờ ngươi đang ở đâu?" Lam Hiên Vũ tò mò hỏi.

Hắn không nhìn thấy Na Na nhưng lại có thể nghe được giọng nói của nàng, đối với một đứa nhỏ mới có bảy tuổi thì thực sự đây là một chuyện rất gây tò mò a.

"Ta không có ở tầng của các người nên người mới không nhìn thấy ta, có điều nó cũng không ảnh hưởng gì, ta có thể thông qua Tinh Thần Lực để câu thông với người." Na Na nói.

Lam Hiên Vũ nói: "Như vậy sao! Ba nói gia đình ta không có nhiều tiền để mua vé cấp bậc cao hơn. Na Na lão sư, chỗ đó có thể nằm thẳng không?"

Na Na dừng lại một chút, hình như là đang nghĩ gì đó, lúc sau nàng mới nói: "Có thể đấy. Sau này Hiên Vũ cũng nhất định có thể ngồi trên chỗ tốt hơn"

Lam Hiên Vũ nói: "Na Na lão sư, ta có thể đi tìm người không?"

Na Na dừng lại một lát rồi nói: "Cái này có lẽ là không được, vì theo quy định của phi thuyền thì người sẽ không thể lên đây."

Nếu như hiện tại Lam Hiên Vũ có thể đi tới những tầng cao hơn thì hắn sẽ phát hiện ra dù mình có đi tới bất kì tầng nào cũng không thể thấy được Na Na.

"A, vậy cũng chỉ còn cách gặp nhau khi xuống phi thuyền thôi sao?" Lam Hiên Vũ có chút thất vọng mà nói.

"Thực ra cũng không hẳn là không thể nhìn thấy. Nếu như người muốn thấy ta, thì người liền nhắm mắt lại và mình tưởng là được. Lão sư sẽ tới gặp người, được không?" âm thanh của Na Na trở nên càng ôn nhu.

Thật sự là nàng không muốn để cho đứa bé này phải thất vọng, phần cung chiều đến từ nội tâm kia cũng làm cho chính nàng phải kinh ngạc, mà đây lại là một loại tình cảm mà nàng cũng không thể không chế được.

"A. Vâng!"

Lam Hiên Vũ khoanh chân mà ngồi xuống tại chỗ, hắn dần tiến vào trạng thái mình tưởng. Huyền Thiên Công bắt đầu tự hành vận chuyển. Đối với một đứa trẻ mà nói thì thực ra cũng không có quá nhiều tạp niệm.

Sau khi tiến vào trạng thái mình tưởng thì ý thức của hắn dần biến thành một mảnh tối đen. Hắn cảm thấy xung quanh mình có chút ánh sáng lơ lửng. Chúng là từng điểm sáng nhỏ màu bạc tạo thành. Đúng lúc này, đột nhiên có một vệt sáng lớn xuất hiện, nó chiếu sáng tất cả mọi thứ chung quanh.

Sau đó một bóng người dần hiện lên một cách chậm rãi.

Tóc bạc, mắt tím, trên mặt nàng đã không còn khẩu trang, chỉ có một khuôn mặt tuyệt sắc dung nhan đang cười dịu với hắn.

"Hiên Vũ." Nàng nhẹ giọng mà gọi hắn.

Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng đang dẫn dắt lấy hắn, nhắm mắt sau đó thì những hình ảnh trước mắt hắn liền trở nên rõ ràng mà chân thật. Hắn cúi đầu xuống nhìn thì phát hiện mình lại đang lơ lửng trong mảnh không gian này, hắn cứ như vậy mà đứng trước mặt Na Na.

"Oa, thật thần kỳ a! Na Na lão sư, đây là nơi nào vậy?" Hắn kinh ngạc mà nhìn chung quanh, sau đó hắn lại phát hiện mình vẫn có thể cử động, cũng có loại chân đạp trên mặt đất cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Trò chơi

Dịch giả: Đức Thành

"Đây là ở trong ý thức của người, sau này tinh thần lực của người trở nên mạnh mẽ thì người sẽ rõ vấn đề này, thực ra thì ý thức của chúng ta cũng là một片片 không gian, chẳng qua là người bình thường sẽ không có cách nào không chế mảnh không gian này mà thôi. Cho nên hiện tại thì người chỉ có thể để ta dẫn dắt thì mới có thể tiến vào mảnh không gian này, vì hiện tại mảnh không gian ý thức bây giờ của người còn rất yếu. Nhưng sau này sẽ rất mạnh đấy." Na Na khẽ cười nói.

Lam Hiên Vũ nghe mà có chút không hiểu: "Ý thức không gian? Chính là Tinh Thần Lực sao?"

Na Na suy nghĩ một chút rồi nói: "Hắn là vậy a. Sau khi ta dùng tinh thần lực mới hiểu được những điều này."

"Thật thú vị, vậy sau này ta có thể gặp lão sư ở chỗ này không?" Lam Hiên Vũ hỏi.

Na Na nói: "Chỉ cần khoảng cách không quá xa thì hẳn là là cũng được. Có điều, chỉ có thể là ta tới tìm người."

"Tốt! Tốt!" Lam Hiên Vũ cao hứng bùng bùng mà nói.

Na Na nói: "Vậy từ giờ ta đã là lão sư của người, người muốn học cái gì đây?"

Lam Hiên Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta cũng không biết. Có điều, ở học viện có một nữ sinh luôn khi dễ ta, mà Hồn Kỹ của nàng lại là trăm năm, nhưng không biết vì cái gì mà hồn kỹ đó lại mất hiệu lực với ta. Na Na lão sư, người có đánh nhau không?"

Na Na ngăn người một lát: "có lẽ là có a."

Lam Hiên Vũ nói: "Thế nhưng có phải đánh nhau là không tốt không?"

Na Na nở nụ cười: "Cái này thì phải xem lý do đánh nhau là gì, nếu vì bảo vệ ai đó nên bảo vệ thì đó cũng không phải là không tốt. Thí dụ như mẹ người bị người khi dễ thì chẳng lẽ người lại không bảo hộ nàng sao? Mà khi người muốn bảo hộ nàng nhưng lại không có năng lực thì người nên làm cái gì bây giờ?"

Có vẻ như Lam Hiên Vũ đã có chút hiểu ra: "Vậy tu luyện chính là vì bảo hộ người sao? Bảo vệ người mình yêu quý?"

"Ừm, người có thể hiểu như vậy. Đúng vậy a, có thể bảo vệ người mình thích." thần sắc của Na Na đột nhiên trở nên mê man, hình như nàng đã nhớ ra cái gì đó.

Lam Hiên Vũ quơ quơ tay trước mặt nàng: "Na Na lão sư, người làm sao vậy?"

Na Na giật mình tỉnh lại: "Ta cũng không biết, hình như là đột nhiên nghĩ đến cái gì. Hiên Vũ, vậy bây giờ người muốn học cái gì nhất đây? Lão sư cũng muốn nghĩ xem nên dạy người người thế nào đây"

Lam Hiên Vũ nghiêng đầu mà nói: "Na Na lão sư, nhưng ta vẫn có chút không dám đánh người, mà cũng không muốn bị người khác đánh, có cách gì để không bị người khác đánh không vậy?"

Na Na nở nụ cười: "Vì cái gì không dám đánh người a?"

"Ta có chút sợ nha." Lam Hiên Vũ có chút nhăn nhó mà nói.

Na Na lập tức cười sáng lạn, nhìn dáng cười rục rịch kia của nàng, Lam Hiên Vũ không khỏi có chút ngây dại.

"Ở chỗ này thì ta cũng không có cách nào dạy người điều khiển nguyên tố, vậy bây giờ lão sư sẽ dạy người một cái bộ pháp nha. Nếu người học được tốt cái này thì người khác có muốn đánh người cũng không dễ, được không?"

"Vâng, tốt!" Lam Hiên Vũ cười nói.

"Vậy người thử tới bắt ta xem." Na Na mỉm cười nói.

Lam Hiên Vũ nói: "Bắt lão sư làm gì?"

Na Na nói: "Bắt được lão sư thì sẽ có thưởng, bắt không được thì có trừng phạt nhé."

Lam Hiên Vũ vui mừng mà nói: "Ban thưởng?"

Na Na cười nói: "Bắt được ta thì ta sẽ cho người ôm một chút, nếu bắt không được thì ta sẽ phạt người phải để cho ta ôm một phát, được không?"

Sau khi nàng nói mấy lời này thì chính nàng cũng không khỏi có chút kinh ngạc. Vì từ khi tỉnh lại từ trong băng tới giờ nàng còn chưa có cho ai thân mật với mình, cho dù là nữ cũng không được. Nhưng chẳng hiểu sao khi ở trước mặt đứa bé này nàng lại chẳng có chút suy nghĩ phòng hộ nào.

"Được rồi, ta tới rồi." Lam Hiên Vũ vừa nói vừa chạy bấn về phía Na Na.

Na Na chỉ lui về phía sau một bước, có thể nói là ngay khi Lam Hiên Vũ sắp chạm tới nàng thì nàng lập tức rút lại, Lam Hiên Vũ liền bắt hụt. Lam Hiên Vũ lại vội vàng nhào tới. Na Na khẽ uốn người, chân nàng cũng theo đó lướt ngang ra mà né đi cái nhào này của hắn.

Lam Hiên Vũ vô thức mà định phóng thích võ hồn, nhưng ngay sau đó thì hắn phát hiện ra, ở chỗ này thì hắn không có cách nào phóng thích được Võ Hồn, chỉ có thể đuổi theo mới bắt được Na Na.

Nhìn qua thì Na Na chỉ lướt qua lướt lại trong vòng một mét vuông, tốc độ cũng không quá nhanh, nhưng dưới chân nàng lại thực hiện một bộ pháp kì diệu, dù Lam Hiên Vũ có dùng cách nào đi nữa cũng không thể chạm tới nàng.

Dù là ở trong không gian của ý thức nhưng người cũng vẫn phải mệt, chỉ một lát sau Lam Hiên Vũ đã mệt mỏi mà ngừng lại, mọi thứ trước mắt hắn cũng dần trở nên mơ hồ "Lão sư, ta bắt không được, ta mệt quá."

Na Na nói: "Cái này là do tinh thần lực của ngươi bị tiêu hao, không sao, lần tới ta lại đến. Khi ngươi đuổi bắt ta phải chú ý bộ pháp dưới chân ta, ngươi có thể học cái này để bắt ta. Lần này ngươi thua nhé."

"Vậy còn việc cho ngươi ôm một phát?" Lam Hiên Vũ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn mà nhìn Na Na.

Na Na mỉm cười: "Hiện tại nợ nha, lần sau lại ôm. Được rồi, ngươi tiếp tục mình tưởng đi, khi tinh thần lực của ngươi khôi phục lại thì lão sư sẽ lại tới tìm ngươi đấy."

Bởi vì có Na Na nên chuyến đường về này đối với Lam Hiên Vũ đã trở nên không còn nhàm chán.

Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng đều có chút kinh ngạc, vì trong toàn bộ chặng đường, ngoài ăn cơm thì hầu như lúc nào Lam Hiên Vũ cũng mình tưởng, hơn nữa còn mình tưởng không ngừng nghỉ chút nào.

Mà trên thực tế thì hắn đang rất vui vẻ trong thế giới tinh thần của mình, mỗi khi tinh thần lực của hắn khôi phục lại là Na Na sẽ lại xuất hiện trước mặt hắn, lại để cho hắn đi bắt nàng.

Lam Hiên Vũ luôn bắt không được, hắn cũng đã có những lúc vì không bắt được nàng mà ảnh hưởng tới tâm tình, mà mỗi khi hắn như vậy thì Na Na lại cố ý để cho hắn bắt, cho hắn vui vẻ thoáng một chút, sau đó lại một lần nữa tiếp tục. Hắn vẫn luôn chơi cái trò đuổi bắt người này tới khi phi thuyền vũ trụ đáp xuống.

Trong sự chấn động kịch liệt, phi thuyền số 7703 xuyên qua tầng khí quyển mà chậm rãi đáp xuống hành tinh Thiên La, vững vàng dừng ở trung tâm du hành vũ trụ.

"Hô ——" hầu như mỗi người đều có cảm giác như trút được gánh nặng.

Trọn vẹn bảy ngày a! Dưới cái tư thế nửa ngồi nửa nằm mà lại phải kiên trì lâu như vậy thì đối với bất cứ ai cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Lúc này thì chỉ có Lam Hiên Vũ là đang lộ ra thần thái sáng láng, không biết vì cái gì, nhưng Nam Trùng cảm thấy mắt con trai mình trở nên sáng ngời hơn rất nhiều.

Trở lại hành tinh Thiên La, tất cả mọi thứ đều trở nên quen thuộc, mà sau khi ra khỏi phi thuyền thì Lam Hiên Vũ không ngừng ngó ngang ngó dọc, hắn đang cố gắng tìm kiếm bóng dáng kia. Trò đuổi bắt của hắn và Na Na đã diễn ra vài chục lần trong suốt chuyến đi, hai người cũng đã quen thuộc rất nhiều. Khi hắn vui vẻ nhất là lúc Na Na cố ý để cho hắn bắt được mình.

Mặc dù trong thế giới tinh thần thì cũng không có cảm giác gì, nhưng mỗi khi hắn bắt được Na Na thì đều có cảm giác rất an toàn.

"Đừng ngó nghiêng nữa, lão sư sẽ tới nhà tìm ngươi. Giờ thì cứ về cùng ba mẹ trước đi." Giọng nói của Na Na đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

Lam Hiên Vũ gần như là thốt ra: “vâng”

"Vâng cái gì vậy?" Nam Trùng nghi ngờ mà nhìn về phía hắn.

Lam Hiên Vũ cười híp mắt mà nói: "Đây là bí mật, không nói cho mẹ."

Sắc mặt Nam Trùng đột nhiên nghiêm nghị lại, nàng cứng rắn nói: "Vậy tịch thu mô hình của con."

"A? Đừng, đừng mà mẹ yêu." Lam Hiên Vũ lập tức ôm lấy eo Nam Trùng, hắn mở to đôi mắt ngập nước mà nhìn nàng.

Nam Trùng lập tức nờ nộ cười: "Được rồi, mẹ trêu đấy, chúng ta nhanh về nhà a, về nhà tắm rửa cho thật tốt đã."

Bọn hắn không dừng lại ở Thiên La Thành mà trực tiếp bay tới Tử La Thành, rút cuộc thì cũng về tới nhà trong tối hôm đó.

Vừa về tới nhà, Nam Trùng cùng Lam Tiêu lập tức nằm vật ra giường, cũng không muốn nhúc nhích một chút nào. Chuyến đi vũ trụ dài như vậy thật sự là rất mệt mỏi a!

Lam Hiên Vũ cũng có chút mệt rồi, nhưng hắn còn nhớ rõ Na Na đã nói nên không có đi ngủ, mà vào phòng mình ngồi mình tưởng. Ngay sau khi hắn tiến vào trạng thái mình tưởng không lâu thì thế giới tinh thần của hắn lại một lần nữa sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lão sư tới

Dịch giả: Đức Thành

"Na Na lão sư." Lam Hiên Vũ thấy Na Na thì vui mừng mà kêu lên, "Thật tốt quá, Lão sư giữ lời nói."

Na Na mỉm cười xoa đầu hắn: đương nhiên là lão sư sẽ giữ lời rồi, hơn nữa người cũng sắp phải thực hiện lời hứa rồi, người còn thiếu nợ ta rất nhiều cái ôm đấy."

Lam Hiên Vũ kháng nghị: "lão sư cũng thiếu nợ ta đấy."

Na Na khẽ cười: "Được rồi, lát nữa chúng ta sẽ trả nợ lẫn nhau. Đến đây đi, tiếp tục trò chơi của chúng ta, tới bắt ta đi."

"Ha ha, ta bắt được lão sư luôn rồi, ta thắng!." Lam Hiên Vũ ôm lấy nàng với một vẻ mặt đắc ý.

"Được rồi, coi như người thắng một lần, lại tới đây đi" Na Na lơ đãng mà cười. Lam Hiên Vũ buông tay ra, sau đó hắn lại lập tức ôm nàng mà hô: "Lần thứ hai."

Hắn nhớ rất rõ Na Na đã nói với hắn, công kích định nhân bất ngờ mới là tốt nhất.

Đáng tiếc, người hắn đối mặt lại là lão sư của mình.

Na Na bước sang một bên, tránh được cái ôm này của hắn trong nháy mắt, tiếp theo thì tất nhiên Lam Hiên Vũ sẽ không thể bắt được nàng nữa. Mãi cho đến khi hắn mệt mỏi không thể đuổi nữa thì trò chơi mới dừng lại, Lam Hiên Vũ lại tiếp tục tiến vào trạng thái minh tưởng.

Ánh sáng bạc lóe lên trong một con hẻm nhỏ tại Từ La Thành, Na Na chậm rãi bước ra, tầng sáng bạc trên người nàng dần thu lại, sai đó nàng cứ như vậy mà đi dạo trên đường phố.

Nàng không có chỗ ở, cũng không biết mình nên đi chỗ nào, hơn nữa, nàng cũng không hề có nhiều tiền như Lam Tiêu vẫn nghĩ. Trợ cấp mà viện nghiên cứu cho nàng cũng không nhiều. Chẳng qua là bình thường thì nàng sẽ chẳng bao giờ dùng tới tiền mà thôi.

Lúc này thì nàng cũng đang ở một nơi không xa nhà Lam Hiên Vũ, trên thực tế thì đúng thật là nàng đi cùng chuyến tàu với gia đình Lam Hiên Vũ. chỉ có điều, nàng không có mua phiếu.

Giờ đây thì càng lúc nàng càng cảm thấy mình không giống người thường rồi. Tuy trí nhớ của nàng vẫn không có khôi phục nhưng có vài thứ khác, thí dụ như năng lực, có vẻ như chúng đang dần khôi phục theo yêu cầu của nàng.

Con đường ban đêm có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng cứ như vậy mà đi về phía trước, ánh đèn kéo ra một bóng dáng thật dài sau lưng nàng..

Sáng sớm.

Lam Hiên Vũ khoanh chân mà ngồi minh tưởng cả một đêm, lúc này hắn dùng lực mà đuổi cái lưng mệt mỏi, thoáng giãn thân thể một phát.

Không biết vì cái gì nhưng Lam Hiên Vũ cảm thấy hôm nay bản thân có chút khác, có vẻ như hồn lực đã tăng lên rõ rệt.

"Mẹ, mẹ, hình như hồn lực của con đã thăng cấp." Lam Hiên Vũ chạy đến phòng bếp rồi tìm thấy Nam Trùng đang làm bữa sáng, hắn cao hứng bưng bưng mà nói.

Nam Trùng cười nói: "Thật vậy sao? Vậy thì quá tốt rồi, để mẹ kiểm tra cho con một chút."

Qua thời gian dài như vậy thì cho dù hồn lực của Lam Hiên Vũ thật sự thăng cấp cũng đã là rất chậm, nhưng dù sao nàng cũng không thể đã kích tới suy nghĩ tích cực của con mình được.

"Lão công, người mang thiết bị kiểm tra hồn lực vào đây cho con một chút, hồn lực của hắn giống như thăng cấp." Nam Trùng ngoảnh ra phía ngoài hô một câu, sau đó lại tiếp tục nấu nướng.

Quả nhiên chỉ cần kiểm tra một chút là rõ, hồn lực của Lam Hiên Vũ đã đột phá đến mười hai cấp. Tuy rằng tốc độ tăng lên chậm một chút nhưng vẫn làm cho hắn rất vui vẻ.

Đúng lúc này thì tiếng chuông cửa vang lên.

Đôi mắt Lam Hiên Vũ đột nhiên sáng ngời lên, hắn không thể chờ đợi được mà lập tức chạy ra ngoài, hắn cũng chẳng cần nghĩ là ai cũng đã mở cửa ra luôn.

Một mái tóc dài màu bạc, Na Na đang đeo chiếc khẩu trang màu đen mà đứng ở cửa.

Khi thấy người mở cửa là Lam Hiên Vũ thì nàng ngồi xổm người xuống, mỉm cười nói: "Ta đến đòi nợ rồi đây."

"Na Na lão sư." Vì hắn đã rất quen thuộc với Na Na trong không gian ý thức của mình, nên vừa thấy thì hắn bỏ nhào qua mà ôm lấy nàng.

Thân thể Na Na thoáng run rẩy nhẹ một chút, một luồng tình cảm ấm áp đang tuôn ra từ đáy lòng nàng, một đêm lang thang giữa đường lạnh lẽo cũng đã bị cỗ tình cảm này đánh tan hết.

Lúc này Lam Tiêu cũng đã đi tới cửa, hắn thấy Na Na thì kinh hãi mà nói: "Miện hạ, ngươi thật sự đến rồi sao!"

Hắn và Nam Trùng cũng đã nhận định Na Na là một vị Phong Hào Đẩu La, mà đối mặt với một vị Phong Hào Đẩu La là cần dùng "Miện hạ" mà xưng hô.

Mỗi một vị Phong Hào Đẩu La đều là nhân vật lớn của Liên bang, chỉ có những học viện cực hạn mới có cấp độ này tồn tại, huống chi Na Na lại còn trẻ như vậy.

Na Na có chút không nở buồng Lam Hiên Vũ, nàng ôm luôn tên tiểu tử này mà đứng lên: "Lam tiên sinh khỏe chứ, quấy rầy gia đình rồi, ta có thể vào không?"

"Đương nhiên, đương nhiên, mời vào" Lam Tiêu vội vàng tránh cho nàng vào.

"Hiên Vũ, mau xuống đây a." Lam Tiêu khê kêu con trai một tiếng.

Lam Hiên Vũ quay đầu nhìn về phía cha mình mà nói: "Ba, trên người Na Na lão sư có mùi thơm quá a."

"con lễ phép chút đi." Lam Tiêu cau mày lại.

Lam Hiên Vũ thè lưỡi rồi nhảy xuống từ trên ngực Na Na.

Lúc này Nam Trùng cũng đã ra tới cửa. Khi nàng thấy người tới là Na Na thì cũng rất kinh ngạc, sau khi liếc mắt với trượng phụ thì nàng quay sang nói với Na Na "Miện hạ ăn sáng chưa?"

Na Na sừng sốt một chút, trên thực tế thì nàng cũng không có cảm giác gì về đói khát mấy, thậm chí bình thường nàng cũng rất ít khi ăn uống. Nhìn nét mặt của nàng, Nam Trùng chặn lại mà nói: "Vậy tới ăn cùng gia đình ta luôn đi, ta vừa làm xong bữa sáng."

"Ừm"

Có lẽ là bởi vì Na Na đến nên bữa sáng hôm nay Lam Hiên Vũ lại ăn được rất nhiều.

Mà Na Na thì ăn rất ít, nàng vừa nhìn Lam Hiên Vũ vừa ăn từng chút một, cái bộ dáng ăn như hổ đói kia của hắn làm cho nàng không khỏi buồn cười. Không biết vì cái gì nhưng nàng cảm thấy cảnh này rất quen thuộc, hình như nàng đã từng gặp cảnh như vậy từ rất lâu rồi.

"Thằng nhóc này càng ngày càng tham ăn rồi. Miện hạ, cái này liệu có phải không bình thường hay không vậy?" Lúc này, vì người trước mặt là một vị Phong Hào Đẩu La nên Nam Trùng mới nhìn không được mà hỏi. Còn ai có thể hiểu biết rộng hơn một vị Phong Hào Đẩu La chứ.

Na Na lắc đầu: "Không việc gì đâu. Ăn được nhiều hẳn là bởi vì thân thể hắn cần rất nhiều dinh dưỡng, hắn cần nhiều năng lượng đến trợ giúp sự phát triển của thân thể. Có điều trong thức ăn bình thường cũng chỉ có mức năng lượng nhất định mà thôi."

Lam Tiêu chợt hiểu: "ý ngươi là cần phải có những nguyên liệu cùng được liệu quý?"

"Đúng. Những cái kia sẽ tốt hơn nhiều."

Lam Tiêu cười khò một tiếng: "thật sự là gia đình ta không có điều kiện này. Ta nghe nói, hình như chỉ có những học viện cao cấp mới có được những thứ này"

Na Na nhìn hắn một cái rồi nói: "Học viện cao cấp mới có? Tại sao chứ?"

Lam Tiêu nói: "Vì những dược thiện này có giá trị cao, nhất là những nguyên liệu nấu quý hiếm thì lại càng đắt đỏ. Nghe nói chỉ có những lớp tinh anh của các học viện cao cấp mới được dùng một chút dược thiện, nhưng cũng cần dùng tiền để mua. Còn đối với những người thường như bọn ta thì tư cách mua cũng không có. Liên bang quản chế rất chặt chẽ những nguyên dược liệu quý này, chỉ có hành tinh mẹ với hai hành tinh hồn thú mới có nhiều, nhưng giá cả vận chuyển chúng cũng là con số trên trời rồi."

"A. Vậy ở Từ La Thành có học viện cao cấp không?" Na Na hỏi.

Lam Tiêu nói: "Chỉ có phân viện Từ La Thành của học viện hồn sư cao cấp Thiên La."

"Ta hiểu rồi" Na Na khê gật đầu.

Nam Trùng nói: "Miện hạ, thật sự là ngươi chuẩn bị dạy Hiên Vũ sao? Để ngươi dạy hắn thì thật là quá coi rẻ nhân tài rồi, mà hơn nữa bọn ta cũng không đủ sức chi trả."

Đừng nói là gia đình có mức thu nhập trung đẳng như bọn hắn. Cho dù là những gia đình giàu có chỉ sợ cũng mời không nổi một vị Phong Hào Đẩu La về làm gia sư. chỉ có những đại gia tộc hoặc tập đoàn mới có thể.

Na Na nói: "Ta nói rồi, ta không cần tiền, các ngươi chỉ cần cho ta một chỗ ở là được, cũng không cần lớn, phòng tu luyện cũng được. Ta cũng không ăn uống gì ở đây nên sẽ không tạo thành gánh nặng cho các ngươi."

Khi nói những điều này thì sắc mặt của nàng là rất bình tĩnh, dường như nàng đang nói một thứ chẳng phải chuyện của mình vậy.

Nam Trùng cùng Lam Tiêu đột nhiên cảm thấy, khi đối mặt một vị Phong Hào Đẩu La thì ngay cả từ chối bọn họ cũng không thể, dù sao thì người ta cũng là tồn tại ở hàng đầu của liên bang.

"Đây cũng là vận khí tốt của Hiên Vũ. Vậy làm phiền ngươi." Lam Tiêu không do dự nữa mà quyết định thật nhanh.

Người ta còn theo từ hành tinh Thiên Đẩu tới đây, thời gian ngắn như vậy cũng đã tới nơi thì rất có thể là đi phi thuyền cỡ nhỏ. Mà người có thể điều động được thứ này để đi thì căn bản là sẽ không cần bất cứ thứ gì của bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Na Na lão sư

Dịch giả: Đức Thành

"Cảm ơn các ngươi." Na Na khẽ gật đầu với Lam Tiêu cùng Nam Trùng.

Lam Tiêu cùng Nam Trùng đương nhiên sẽ không để cho Na Na phải ở trong phòng tu luyện, trong nhà vẫn còn phòng khách đấy.

Thuở nhỏ thì Lam Tiêu là một cô nhi, hẳn một thân một mình lớn lên ở cô nhi viện. Còn cha mẹ Nam Trùng thì thỉnh thoảng sẽ tới nhà chơi vài hôm, phòng khách duy nhất trong nhà chính là làm cho cha mẹ Nam Trùng, mà lúc này thì dĩ nhiên là cho Na Na ở.

"Miệng hạ, lúc ngươi dạy Hiên Vũ ta có thể tới nghe không?" Nam Trùng hỏi dò, dù sao thì Na Na cũng là người ngoài nên nàng vẫn có chút không yên lòng.

"Có thể." Na Na gật đầu.

Nam Trùng âm thầm thở dài một hơi, người ta đã đồng ý cho mình dự thính thì hẳn là sẽ không có vấn đề gì rồi.

Nam Trùng đổi tất cả giường đệm trong phòng khách thành đồ mới, nàng để Na Na nghỉ ngơi trước, sau đó mới mang Hiên Vũ về phòng của mình.

"Hiên Vũ, từ giờ con sẽ bắt đầu đi theo Na Na lão sư học tập, học cái gì phải nói cho mẹ. Nếu cảm thấy có cái gì không đúng là phải nói ngay cho mẹ. được không?" Nam Trùng thấp giọng dặn dò con trai.

"A, vâng. Mẹ, mẹ tới bắt con xem có được không?" Lam Hiên Vũ đột nhiên cười nói.

"Bắt con làm gì?" Nam Trùng sừng sốt một chút.

Lam Hiên Vũ hi hi cười một tiếng, nói: "Bắt được con sẽ cho mẹ ôm một phát."

Thấy bộ dáng đáng yêu này của hắn, Nam Trùng lập tức nở nụ cười, nàng giơ tay mà chụp về phía hắn: "Mẹ bắt thì ôm một trăm cái mới buông ra."

Tuy rằng Nam Trùng nói như vậy nhưng cái chụp này của nàng lại rơi vào khoảng không, bởi vì Lam Hiên Vũ nhảy ngược lại ngay khi nàng vừa vươn tay.

Nam Trùng vừa cười vừa mở hai tay mà nhào về phía con trai, Lam Hiên Vũ bất chợt ngồi thụp xuống, dưới chân hắn đột nhiên phát lực, cả người liền bắn ra ngoài.

"A?" Tuy Nam Trùng không phải một hồn sư chủ chiến nhưng dù sao nàng cũng có tu vi lực hoàn, tốc độ và tố chất thân thể của nàng đều mạnh hơn người thường rất nhiều. Lần thứ nhất nàng bắt hụt thì còn chấp nhận được, nhưng tới lần thứ hai vẫn không bắt được thì nàng đã cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nàng xoay người, rõ ràng tốc độ đã nhanh hơn nhưng lại cố ý lắc lư bả vai một cái, giường đông kích tây mà nhào tới lần nữa.

Chân Lam Hiên Vũ khẽ động, ngay khi nàng vừa chuẩn bị ôm được hắn thì thân thể hắn lại xoay tròn mà lướt ngang khỏi người nàng. Cái chụp này của nàng lại một lần nữa rơi vào khoảng không.

"Ha ha, chưa bắt được. Mẹ bắt không được đâu, để con ôm một cái nào." Liên tục né được ba lần "Bắt" của mẹ làm Lam Hiên Vũ đắc ý cực kỳ.

Nam Trùng không có tiếp tục bắt mà kinh ngạc nhìn hấn. Nàng không biết Lam Hiên Vũ làm như thế nào, nhưng hiển nhiên Lam Hiên Vũ không chỉ né tránh đơn giản như vậy, mà hấn né theo một quy luật đặc thù.

"Hiên Vũ, phương pháp né tránh này con học của ai?"

"Na Na lão sư dạy con a!" Lam Hiên Vũ nói "Không phải mẹ bảo con nói tất cả những gì học được cho mẹ biết sao?"

"Na Na lão sư dạy sao? Lúc nào? Sao mẹ không biết?" lúc này thì Nam Trùng đã chán kinh rồi.

Lam Hiên Vũ nói: "Con học trong mộng đấy. A, không phải, Na Na lão sư nói đó là trong không gian ý thức."

Nam Trùng kinh sợ, nàng vội vàng hỏi, lúc này Lam Hiên Vũ mới đem việc Na Na lão sư dạy mình trong chuyến về cho Nam Trùng biết.

Nghe hấn kể, nội tâm Nam Trùng kinh ngạc tới mức nào thì không cần nghĩ cũng biết.

Có thể tiến vào không gian ý thức của người khác mà lại không làm thương tổn đến đối phương, hơn nữa còn có thể dạy công pháp trong không gian ý thức, việc này phải cần tinh thần lực cường đại tới mức nào mới có thể làm được a? Chỉ sợ Linh Hải Cảnh cũng không được a, rất có thể phải là cảnh giới có cấp độ cao hơn mới được, đó là cảnh giới mà Nam Trùng vẫn luôn mong muốn. Thực lực vị miện hạ này thật sự là quá mạnh mẽ rồi.

Sau khi Nam Trùng đạt đến lục hoàn thì dù nàng có tu luyện thế nào đi nữa thì tốc độ tăng hồn lực vẫn rất chậm, quả thực có thể dùng "Tốc độ nhanh như rùa" để hình dung. Nàng biết tu vi của mình cũng chỉ có thể đạt đến như vậy, nhưng dù sao nàng cũng là Hồn Đế nên những tri thức về hồn sư nàng cũng có khá nhiều.

"Hiên Vũ, chúng ta có thể bắt đầu học chưa?" Ngoài cửa truyền đến giọng nói dễ nghe của Na Na.

Nam Trùng bước ra mở cửa, khi nàng nhìn thấy...Na Na tuyệt sắc dung nhan lần nữa thì trong nội tâm nàng không tự chủ được mà sinh ra vài phần kính sợ. Hiện tại nàng đã có thể khẳng định hoàn toàn rằng Na Na không có bất cứ ác ý gì với Lam Hiên Vũ, vì nếu dùng cái thực lực này của Na Na mà muốn làm gì gia đình họ thì thực sự là dễ như trở bàn tay.

Phải biết rằng Phong Hào Đầu La cũng giống quý tộc thời cổ đại vậy. Chỉ cần họ không làm cái tội ác tày trời gì thì Liên bang cũng sẽ không thể ước thúc được bọn họ.

"Miện hạ." Nam Trùng cung kính mà khom người với Na Na.

Na Na nói: "Không cần lo lắng, ta sẽ dạy hấn thật tốt. Ngươi cũng tới dự thính đi, võ hồn của ngươi là băng nên cũng có thể tham khảo được một chút."

Nam Trùng vội vàng gật đầu, tuy rằng nàng cũng không quá khát vọng về việc tăng thực lực, nhưng có thể học cùng con trai thì nàng cũng có thể yên tâm một ít.

Ba người tiến vào phòng tu luyện.

Na Na mỉm cười nhìn Lam Hiên Vũ: "Hiên Vũ, đối với ngươi mà nói thì hiện tại thứ ngươi cần nhất là ổn định tốt căn cơ trụ cột, cho nên giờ chúng ta tu luyện đơn giản một chút. Hôm nay, chúng ta sẽ tới tiến hành luyện tập chống đỡ áp lực, được không?"

"Chống đỡ áp lực? Luyện tập chống đỡ áp lực là cái gì vậy Na Na lão sư?" Lam Hiên Vũ tò mò hỏi.

Na Na nói: "Lão sư sẽ tăng áp lực cho ngươi, ngươi cần vận chuyển hồn lực của mình để chống cự. Cái này rất có lợi cho việc tăng hồn lực cùng cường độ thân thể, và nó cũng kích phát tiềm năng rất tốt."

"A, vâng." thật sự là lúc này Lam Hiên Vũ còn chưa hiểu rõ lắm. Mà Nam Trùng thì cũng vừa mới nghĩ thông.

Lúc trước, khi võ hồn của Lam Hiên Vũ xuất hiện biến hóa không phải vì áp lực của Diệp Phong sao? Có điều, áp lực sẽ sẽ không làm thương tổn đến hấn chứ?

Có vẻ như Na Na đã cảm nhận được sự lo lắng của Nam Trùng, nàng cười nói: "Ta sẽ không chế tốt, ngươi cũng tới đi." Na Na vừa nói vừa vung tay trái lên, Nam Trùng vừa cảm thấy thấy hoa mắt thì nàng đã bị chuyển tới vị trí khác.

Lúc trước thì Nam Trùng còn đang đứng cùng Lam Hiên Vũ, nhưng lúc này thì Na Na lại ở chính giữa, mà nàng cùng Lam Hiên Vũ thì lại ở hai phía của Na Na.

Đây là năng lực gì vậy? Khi Nam Trùng vừa mới giật mình thì một cổ khí tức đã phóng ra từ trên người Na Na. Nam Trùng chỉ cảm thấy có một cổ áp lực đập vào mặt, tuy nó không quá mạnh mẽ nhưng nhất định phải vận chuyển hồn lực thì mới có thể đối kháng. Nàng vội vàng phóng thích Võ Hồn, nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ thấp xuống một cách rõ ràng, bốn vàng hai tím, sáu cái Hồn Hoàn bay dần lên từ dưới chân nàng.

Mà khi nàng phóng thích võ hồn thì áp lực mà Na Na phóng ra cũng lại tăng cường theo.

Nam Trùng nhìn về phía Na Na.

Na Na chỉ là đứng yên ở đó mà nhìn Lam Hiên Vũ, căn bản là nàng không nhìn tới phía Nam Trùng, nhưng áp lực mà nàng phóng ra vẫn là tồn tại một cách chân thật. Lúc này Nam Trùng cảm thấy thật sự là mình còn hiểu biết quá ít về giới hồn sư.

Lúc này Lam Hiên Vũ cũng đang cảm nhận được luồng áp lực của Na Na. Luồng áp lực này là từ bốn phương tám hướng mà đến đè ép thân thể hắn. Hắn dựa theo lời Na Na mà phóng xuất hồn lực của mình, dựa theo lộ tuyến vận hành Huyền Thiên Công mà điều chuyển.

Áp lực dần gia tăng một cách chậm chạp. Dưới cổ áp lực này thì thậm chí Lam Hiên Vũ còn có thể cảm nhận được tốc độ vận chuyển hồn lực của mình đang tăng mạnh, nhưng chúng cũng đang không ngừng tiêu hao.

"Cảm thụ sự biến hóa của thân thể, cố gắng khống chế hồn lực, đừng cho nó chạy loạn, cứ dựa theo công pháp của người mà vận hành, có thể phóng thích Vô Hồn." Bụng nói của Na Na lại vang lên trong đầu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Nguy cơ

Dịch giả: Đức Thành

Lam Hiên Vũ vừa nhấc tay trái, Ngân văn Lam Ngân Thảo lập tức chui ra từ trong lòng bàn tay hắn mà đối mặt với áp lực, thậm chí không đợi hắn khống chế thì một mảnh cây cỏ đã cuốn dọc theo ngón tay của hắn mà xuống, chúng dần quần quanh tới kín cả cánh tay hắn.

Khi Ngân văn Lam Ngân Thảo phóng xuất ra thì Lam Hiên Vũ lập tức cảm thấy mình đã cảm nhận được xung quanh rõ ràng hơn rất nhiều. Thủy nguyên tố tự động ngưng tụ mà hoá thành một cái vòng bảo hộ, bảo vệ lấy thân thể Lam Hiên Vũ.

Đúng lúc này thì hắn đột nhiên cảm nhận được áp lực thay đổi, chúng không còn áp bách từ bốn phương tám hướng nữa mà biến thành chỗ mạnh chỗ yếu. Hắn vội vàng điều chỉnh vòng bảo hộ thủy nguyên tố đi đối kháng những áp lực kia.

Trên miệng Na Na hiện ra vẻ mỉm cười, một đứa trẻ thông minh thì căn bản là không cần nói thêm cái gì, hắn sẽ tự làm ra những phản ứng cần có.

Có điều chỉ một lát sau thì Lam Hiên Vũ đã cảm thấy mình bắt đầu mệt mỏi rồi, khi hắn điều chỉnh hồn lực thì Na Na cũng không tăng thêm áp lực cho hắn nữa, có điều, lực áp bách tuy không tăng nhưng cũng biến hóa không ngừng. Nên ngoài sự mệt mỏi thể xác thì giờ hắn còn mệt cả tinh thần. Lam Hiên Vũ vẫn đang cố gắng mà khống chế lấy vòng bảo hộ thủy nguyên tố của mình, tuy hắn mệt mỏi nhưng từ đầu tới cuối thì áp lực cũng vẫn sừng sững ở đó.

Cảm giác của Nam Trùng cũng giống hắn như đúc, tuy rằng nàng đã có tu vi lực hoàn nhưng áp lực mà Na Na cho nàng cũng mạnh hơn rất nhiều, y phục sau lưng nàng đã bị mồ hôi thấm ướt từ lâu rồi.

Nàng từ bên cạnh cũng có thể thấy Lam Hiên Vũ đang phóng thích vòng bảo hộ thủy nguyên tố, trạng thái của hắn có vẻ như rất giống với mình a..

hật khó lường. Nhất tâm nhị dụng, Na Na cho mỗi người một cường độ áp lực riêng mà lại có thể khống chế chuẩn tới như vậy được thì lực khống chế của nàng phải mạnh tới mức nào chứ.

"Miệng hạ, ta..." tới lúc này thì Nam Trùng đã hoàn toàn yên tâm, mà nàng cũng đã có cảm giác sắp không chịu nổi áp lực này nữa rồi.

"Kiên trì." Trong đầu Nam Trùng bỗng nghe thấy giọng nói của Na Na.

"A?" Nam Trùng ngẩn người.

"Sở dĩ người không có cách nào đánh vỡ bình cảnh khi tu luyện là vì người quá mức bảo vệ chính mình, người không nguyện ý đột phá cực hạn, lại không có áp lực từ bên ngoài nên tốc độ tăng trưởng hồn lực của người mới chậm như vậy."

"Vâng" Nam Trùng chỉ có thể cười khổ mà đáp ứng một tiếng, nàng cũng không thể nói rằng mình không có hứng thú về việc tăng thực lực, rằng mình chỉ là nghiên cứu viên. Mà nàng cũng không có cơ hội giao thủ mấy, vì nàng không phải một hồn sư chủ chiến.

Sau đó, áp lực mà Na Na phóng lên người nàng lại càng trở nên mạnh hơn.

Mà tình huống của Lam Hiên Vũ bên kia thì cũng giống vậy, sau khi Na Na duy trì cân bằng áp lực một thời gian ngắn thì cũng đột ngột tăng cường độ.

Lam Hiên Vũ há to miệng muốn kêu ra tiếng, nhưng hắn lại phát hiện mình không thể phát ra được chút âm thanh, mà hắn cũng không thể phân tâm được chút nào.

"Thình thịch, thình thịch, thình thịch!" Hấn nghe thấy rõ ràng tim mình đang đập càng lúc càng nhanh.

Thật là khó chịu a! Na Na lão sư, ta sắp kiên trì không nổi nữa rồi! Lam Hiên Vũ mạng rảnh về tội nghiệp mà nhìn Na Na.

Na Na vẫn đang nhìn hấn, trên mặt nàng vẫn mang nét mỉm cười từ đầu tới cuối, mà trong ánh mắt của nàng là tràn đầy sự cổ vũ.

Thấy dáng vẻ kia của Lam Hiên Vũ thì lòng Na Na trở nên mềm nhũn, nàng vô thức mà giảm bớt áp lực cho hấn. Mà ánh mắt của Na Na đúng là có thể cổ vũ Lam Hiên Vũ rất tốt, hấn vô thức mà ưỡn ngực, ánh mắt hấn lập tức trở nên kiên định hơn rất nhiều. Hai tay hấn siết lại, đột nhiên tay phải của hấn phát sáng lên. Một vệt sáng vàng lóe lên.

Kim văn Lam Ngân Thảo tự động phóng ra từ trong lòng bàn tay. Ngay khi ánh mắt hấn trở nên kiên định thì Kim văn Lam Ngân Thảo cũng cuốn dọc theo bàn tay hấn mà lên, chóng nhanh chóng bao trùm lấy toang bộ cánh tay phải của hấn.

Một cỗ khí tức ấm áp truyền từ tay phải đến khắp toàn thân, hấn chỉ cảm thấy toàn thân chột nhẹ bằng, có vẻ như áp lực đã giảm bớt rất nhiều. Càng làm cho hấn kinh ngạc là hấn cảm thấy cơ thể mình trở nên tràn đầy lực lượng, sự tin tưởng của hấn cũng theo đó mà tăng cường rất nhiều.

Từ khi hấn thức tỉnh Võ Hồn thì đã có Ngân văn Lam Ngân Thảo cùng Kim văn Lam Ngân Thảo, Ngân văn Lam Ngân Thảo thì có thể khống chế thủy nguyên tố, mà tay phải rõ ràng cũng có một cái hồn hoàn màu trắng, nhưng vô luận hấn có thí nghiệm như thế nào đi nữa thì cũng không thể phóng ra được hồn kỹ.

Giờ này khắc này hấn mới cảm thấy sự biến hóa mà Kim văn Lam Ngân Thảo mang đến, hình như là... Lực lượng? Khi ý chí của hấn đủ kiên định thì rút cuộc hồn kỹ của Kim văn Lam Ngân Thảo cũng bị kích phát ra rồi.

Đúng lúc này, cảm giác đầu tiên của hấn là hồn lực đã bị tiêu hao thì giờ lại tăng lên một cách mãnh liệt. Mà Ngân văn Lam Ngân Thảo bên tay trái cũng có những rung động nhẹ, nó và Kim văn Lam Ngân Thảo tạo cho hấn một loại cảm giác rất giống nhau.

Hai cỗ năng lượng đồng thời phóng từ hai tay tới toàn thân thể Lam Hiên Vũ.

Na Na vẫn luôn ở đó cảm thụ sự biến hóa của Lam Hiên Vũ thì nàng đột nhiên biến sắc, sau đó thì áp lực mà nàng phóng ra nhanh chóng biến mất. Chỉ một cái lóe lên nàng đã tới trước mặt Lam Hiên Vũ. Nàng không chút do dự mà phóng ra một chương lên ngực Lam Hiên Vũ.

Hai cỗ năng lượng này đối với Lam Hiên Vũ mà nói là chúng giống như nước biển đang mãnh liệt bành trướng vậy, những nơi chúng đi qua dường như đều bành trướng lên, mà nơi hai luồng năng lượng này đang trùng kích tới chính là trái tim của hấn.

Na Na xuất thủ vừa kịp lúc hai cỗ năng lượng này sắp va chạm. Nàng đem một luồng hồn lực nhu hòa rót vào thân thể Lam Hiên Vũ. Luồng hồn lực này nhanh chóng hóa thành một cái vòng xoáy, nó kéo hai cỗ năng lượng xoay tròn theo, cũng nhờ đó mà hai cỗ năng lượng này không va chạm được vào nhau. Lúc này thì thần sắc trên mặt Na Na đã là kinh hoàng.

Áp lực biến mất, Nam Trùng lập tức từng ngum từng ngum mà thở dốc, nàng cũng nhìn thấy những động tác của Na Na, mà sự biến hóa trên thân thể Lam Hiên Vũ cũng dọa nàng sợ hết vía.

Lúc này thì Lam Hiên Vũ đã hoàn toàn khác bình thường, Nam Trùng hoảng sợ mà nhìn khuôn mặt nhỏ của hấn, nửa trái mặt giăng đầy đường vân màu bạc. Mà nửa mặt bên phải lại đầy vân màu vàng, hai loại đường vân khác nhau này mãnh liệt mà lao về phía trung tâm, dường như chúng đều muốn áp chế đối phương.

Thân thể Lam Hiên Vũ cũng bành trướng ra vài phần, hồn lực chấn động trên người hấn đã trở nên mạnh mẽ hơn người thường rất nhiều, mà hai con mắt của hấn đã biến thành một vàng một bạc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mà lúc này đã có vài phần đáng sợ.

"Miệng hạ, Hiên Vũ... Hiên Vũ đang bị sao vậy?" Nam Trùng nghẹn ngào mà kêu lên.

Na Na nhíu chặt lông mày: "Dị chủng năng lượng, vì hấn là song sinh Võ Hồn nên hai loại năng lượng trong cơ thể tương khắc với nhau. Có lẽ là lúc trước hấn mới chỉ thức tỉnh hoàn toàn được một võ hồn, nên dưới áp lực khi này thì võ hồn kia cũng đã thức tỉnh. Bọn chúng cảm nhận được sự tồn tại của đối phương thì lập tức liền phát khởi tiến công. Cái này vô cùng phiền toái."

Nam Trùng nghe xong thì càng trở nên hoảng sợ, tình huống này xuất hiện quá đột ngột, hoàn toàn không có báo hiệu.

"Vậy hấn có nguy hiểm gì không?" Nam Trùng run giọng hỏi.

Na Na trầm giọng nói: "Rất nguy hiểm. Nếu như hai năng lượng này va chạm trong cơ thể hấn thì có lẽ hấn sẽ bạo thể mà chết. Nhưng không biết vì cái gì ta lại cảm thấy hai loại năng lượng này rất quen thuộc."

Na Na nhíu chặt lông mày, nàng đang cố gắng mà nhớ lại, nhưng cuối cùng thì cũng không thể nhớ được bất cứ thứ gì, Nàng càng cố nhớ về khoảng thời gian dài hơn thì đầu lại càng đau như muốn vỡ ra vậy.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Nam Trùng vội vàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Hai loại năng lượng

Dịch giả: Đức Thành

Na Na nói: "Để ta suy nghĩ biện pháp. trước hết ngươi đừng nói chuyện với ta."

Nàng khoanh chân ngồi trước mặt Lam Hiên Vũ rồi vươn tay ôm lấy hắn vào ngực mình, tay phải đặt lên ngực của hắn. Nàng vừa ngăn cản hai cỗ năng lượng kia vừa yên lặng mà cảm thụ biến hóa của chúng.

Thoáng một chút thì mắt Nam Trùng cũng đã nhắm lại, dù như thế nào thì nàng cũng không nghĩ tới tình huống như vậy. Nàng cũng không có trách việc Na Na gia tăng áp lực làm cho Lam Hiên Vũ xuất hiện biến hóa như vậy, nàng biết rõ sự biến hóa này không phải do Na Na tạo thành.

Dù sao thì Hiên Vũ cũng là một đứa nhỏ không bình thường, hắn là một đứa trẻ sinh ra từ trứng a.

Mà nếu Kim văn Lam Ngân Thảo chưa thức tỉnh hoàn toàn thì chắc chắn sẽ có ngày nó phải thức tỉnh, nên hiện tại cũng vẫn đáng mừng là có một vị Phong Hào Đầu La ở chỗ này. Nếu như chỉ có nàng ở nhà thì thật sự là nàng sẽ không biết phải xoay sở thế nào nữa.

Lam Hiên Vũ lại tiến vào mộng cảnh kì lạ kia, hắn lại một lần nữa thấy được rất nhiều quang điểm, mà một cái quang điểm trong đó đang chia lìa ra, một chùm sáng vàng đang dung nhập vào thân thể hắn, có vẻ như nó đang phải va chạm với một chùm sáng bạc khác, cả hai đều muốn đuổi đối phương ra ngoài, mà lúc này lại có một cỗ lực lượng vô hình đang ngăn cách bọn chúng, làm chúng không thể đuổi được đối phương hoặc đụng chạm vào nhau. Cỗ lực lượng vô hình kia dần xoay tròn mà kéo lấy hai luồng năng lượng màu vàng cùng màu bạc.

Trong sự xoay tròn với tốc độ cao thì cỗ lực lượng vô hình lại chia hai loại năng lượng thành từng sợi nhỏ mà xếp xen kẽ nhau, lúc này thì hai cỗ năng lượng đã không còn có thể phân biệt rõ như lúc đầu nữa.

Hai loại năng lượng xoay tròn càng lúc càng nhanh, mà một bộ phận nhỏ trong đó đã bắt đầu tiếp xúc với nhau. Khi chúng tiếp xúc thì liền bắn ra như điện giật vậy, nhưng rất nhanh sau đó chúng lại đụng nhau một lần nữa. Bọn chúng lúc thì muốn đẩy đối phương ra, lúc lại muốn thôn phệ lấy, nhưng cường độ hai loại năng lượng này lại ngang nhau nên ai cũng không thể làm được gì.

Không biết qua bao lâu thời gian, trong sự quan sát hăng hái của Lam Hiên Vũ thì hai loại năng lượng này đã hoàn toàn xoắn xuýt lại với nhau, tạo thành một cái vòng xoáy nhỏ nhỏ có hai màu vàng bạc, rốt cuộc thì hai loại năng lượng cũng đã ổn định lại.

Na Na mở hai mắt, nàng chậm rãi thu tay lại rồi nhẹ nhàng mà ôm lấy Lam Hiên Vũ.

Lam Tiêu cùng Nam Trùng vẫn luôn ở bên cạnh mà nhìn, trên mặt họ đã tràn đầy sự lo lắng cùng mối mệt. Ba ngày rồi, đã qua trọn vẹn ba ngày. Mãi tới vừa rồi thì hai loại vân trên mặt Lam Hiên Vũ mới rút đi.

Nam Trùng muốn hỏi nhưng lại bị Lam Tiêu kéo lại. Vì Lam Tiêu đã nhìn ra được, khí tức của Lam Hiên Vũ lúc này cũng đã vững vàng, hắn là vượt qua kỳ nguy hiểm rồi.

Na Na ôm Lam Hiên Vũ về gian phòng của hắn, nàng cẩn thận từng li từng tí mà đặt hắn xuống giường rồi đắp chăn cho hắn, sau đó mới nhẹ chân mà bước ra.

Khi nàng đóng cửa phòng thì Nam Trùng không thể chờ đợi được mà hỏi: "Miện hạ, Hiên Vũ..."

Nhưng Na Na vẫn cau mày như trước: "Ta đang muốn nói một chút tình huống của Hiên Vũ với các ngươi đây, tình huống này của hắn phải nói là vô cùng đặc thù."

"Ngươi nói đi" Lam Tiêu kéo Nam Trùng rồi mời Na Na đến phòng khách mà ngồi xuống.

"Trong thân thể Hiên Vũ có hai loại năng lượng hoàn toàn bất đồng. Các ngươi cũng nhìn thấy một loại là màu vàng, một loại khác là màu bạc. hai loại năng lượng này đều đều rất cường đại, cường độ của chúng thì gần như là giống nhau. Không biết vì cái gì nhưng ta cảm thấy mình rất quen thuộc với hai loại năng lượng này. Có lẽ đây là lí do mà ta thích Hiên Vũ rồi theo hắn về tới đây."

"Nếu trong cơ thể hắn chỉ có một loại năng lượng thì nó sẽ có thể trợ giúp rất lớn, hắn sẽ có thể trở nên cường đại trong khoảng thời gian ngắn. Thế nhưng có cả hai loại trong cơ thể thì lại thành phản tác dụng. Khi bọn chúng đều được kích hoạt thì cả hai loại năng lượng sẽ đều tranh đoạt quyền điều khiển thân thể, mà bọn hắn lại không có ý thức nên khi bọn chúng triển khai tranh đoạt chính là lúc Hiên Vũ gặp nguy hiểm, thân thể hắn sẽ tan vỡ vì không chịu nổi hai loại năng lượng này va chạm"

"Ta đã thử khống chế hai loại năng lượng này, khiến chúng nó biến thành nhiều sợi nhỏ rồi xếp chúng xen kẽ lẫn nhau. Làm như vậy thì cường độ năng lượng của từng bộ phận sẽ không còn cao như ban đầu. Hơn nữa ta còn dùng phương thức xoay tròn để làm chúng không thể đụng vào nhau, do đó chúng đã có thể tiến vào trạng thái cân bằng mà dần ổn định lại."

Sau khi nghe Na Na nói xong loại phương thức này thì Lam Tiêu cùng Nam Trùng vừa khiếp sợ vừa cảm thấy có chút vô lực, vì bọn họ nghe không hiểu, cái này có vẻ như là thuộc về một thế giới khác.

Na Na tiếp tục nói: " Vấn đề bây giờ là hai loại năng lượng trong cơ thể hắn cũng không phải chỉ có điểm này. Vì theo tu vi của hắn tăng lên thì sẽ còn có thể sinh ra thêm nữa, vì hai loại năng lượng này vốn tồn tại trong huyết mạch của hắn. Khi tới một độ tuổi nhất định mà không có cách khai thông tốt thì nguy hiểm sẽ còn xuất hiện, thậm chí còn có thể nghiêm trọng hơn rất nhiều"

Nam Trùng thất thanh mà nói: "Vậy phải làm thế nào?"

Na Na nói: "Ta cũng vừa mới thử qua, hai loại năng lượng này có thể dung hợp với nhau ở trạng thái nào đó nhưng lại vô cùng khó thực hiện, cũng cần thời gian rất lâu. Cách này của ta chỉ làm cho hai loại năng lượng này không va chạm vào nhau. Tới lúc nào hắn có thể tự khống chế hai năng lượng này dung hợp với nhau thì nguy cơ mới được giải trừ. Ta cũng muốn biết sau khi hai loại năng lượng này dung hợp thì sẽ thế nào nhưng không nghĩ ra."

Nam Trùng còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Lam Tiêu kéo lại.

Lam Tiêu quay sang nói với Na Na: "Miễn hạ, nếu dưới tình huống người vẫn còn ở đây thì Hiên Vũ còn có nguy hiểm không?"

Na Na nói: "Tạm thời thì không có. Các người cũng không cần quá lo lắng, tình trạng này của hắn sẽ chỉ xuất hiện vào những lần đột phá lớn. Mà hai loại năng lượng này lại luôn áp chế lẫn nhau nên sẽ dẫn đến việc tốc độ tu luyện chậm chạp, cho nên tạm thời khá tốt. Về phần hai loại năng lượng này có thể dung hợp hay không thì phải chờ hắn đạt tới hai mươi cấp, có lẽ khi đó sẽ có chút phương hướng cùng manh mối. Và tới khi hắn ngưng tụ được hồn hạch thì có lẽ sẽ giải quyết được."

Hồn Hạch? Nam Trùng cùng Lam Tiêu đương nhiên biết đó là cái gì, đó là đại danh từ của những hồn sư cao giai. Dưới tình huống bình thường thì chỉ khi tu vi đạt đến thất hoàn mới có thể ngưng kết ra Hồn Hạch. Hồn Hạch với tư cách là hạch tâm của hồn lực nên có thể bỏ cử lấy mới, nó sẽ tăng cường sức chiến đấu của hồn sư trên một phạm vi lớn.

Nam Trùng đã là một Hồn Đế, lẽ ra bước tiếp theo chính là ngưng kết Hồn Hạch, nhưng bây giờ thì một điểm cảm ngộ nàng cũng không có, việc ngưng kết ra Hồn Hạch còn xa xa không nhìn thấy. Nếu như trước bốn mươi tuổi mà nàng vẫn không thể ngưng kết ra Hồn Hạch thì cả đời này nàng sẽ không thể ngưng kết được.

Lam Tiêu nói: " Vậy bây giờ chúng ta có thể trợ giúp hắn được gì không?"

Na Na nói: "Tăng cường khí lực cho hắn, nhất là tăng cường tính bền dẻo của kinh mạch. Nếu thân thể của hắn đủ cường tráng thì cho dù có xuất hiện nguy hiểm hắn vẫn có khả năng thừa nhận được phần nào, sẽ có nhiều thời gian để xử lý hai loại năng lượng kia hơn."

Lam Tiêu nhíu chặt mày lại: "Tăng cường thân thể còn có thể dựa vào rèn luyện, nhưng tăng cường kinh mạch..."

Na Na nói: "Ta sẽ nghĩ biện pháp a. Trên thực tế thì nội tình của bản thân hắn cũng đã rất tốt. Tuy hai loại năng lượng kia áp chế lẫn nhau thì sẽ mang đến nguy hiểm, nhưng bọn chúng cũng đang tầm bổ cho thân thể của hắn, nhất là cái năng lượng màu vàng kia, nó chính là thứ tăng cường cường độ thân thể đấy, mỗi ngày ta sẽ dẫn đạo giúp hắn một chút, thân thể hắn sẽ trở nên tốt hơn nhanh thôi."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chiếc nhẫn hóa kích

Dịch giả: Đức Thành

"Vậy làm phiền người rồi." Lam Tiêu than nhẹ một tiếng, hắn nắm chặt lấy tay Nam Trùng tay, cho thê từ một cái an ủi.

Sự biến hóa bất thành linh này đã vượt khả năng khống chế của bọn hắn, nhưng lúc này thì ngoài việc tin tưởng Na Na bọn hắn cũng chẳng làm được gì khác. Thậm chí bọn hắn còn không thể đi tìm một hồn sư khác tới giúp, vì như vậy rất có thể sẽ bại lộ lai lịch của Lam Hiên Vũ.

Mà năng lực của Na Na đã làm cho bọn hắn hoàn toàn đồng ý với nàng, hướng chi hiện tại bọn hắn cũng chỉ có thể tin tưởng nàng.

"Được rồi, ta đi chăm sóc kinh mạch giúp Hiên Vũ." Na Na đứng lên rồi bước thẳng tới phòng Lam Hiên Vũ. Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Nam Trùng có chút vội vàng mà nhìn về phía Lam Tiêu: "Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy a?"

Lam Tiêu than nhẹ một tiếng: " Thực ra thì từ khi vô hồn của Hiên Vũ thức tỉnh thì ta đã có dự cảm, mặt không bình thường của đứa nhỏ này nhất định sẽ có lúc hiện ra. Chúng ta chỉ còn cách làm hết sức mà thôi, cũng phải tin tưởng hắn."

Nói đến đây, môi hắn khẽ nhúc nhích nhưng không có phát ra âm thanh, sau đó hắn mới nói với Nam Trùng: "Trong hoàn cảnh lạnh giá như Cực Bắc Chi

Địa mà hấn vẫn có thể bảo trì sinh mệnh lực tràn đầy, hấn sẽ không có việc gì."

Na Na ngồi bên người Lam Hiên Vũ, nàng vẫn để cho hấn nằm lỳ ở trên giường, nàng vuốt nhẹ bàn tay trắng nõn của mình vào lưng hấn, một đoàn sáng nhu hòa lấp lờ trên ngón tay nàng, sau đó chúng chậm rãi mà dung nhập vào cơ thể Lam Hiên Vũ.

Đôi mi nàng hơi nhúu mà ngập vào trong suy tư. Hôm nay, khi nàng hóa giải nguy cơ cho Lam Hiên Vũ thì hai loại năng lượng kia làm nàng cảm thấy chúng rất quen thuộc, dường như đã thấy được một thứ gì đó cực kì trọng yếu nhưng lại không rõ ràng.

Có vẻ như nàng vốn nên biết phải làm như thế nào để xử lý những thứ này mới đúng, nhưng nàng lại nghĩ không ra, cảm giác này thật sự là quá thống khổ.

Từ sau lưng đến hai chân, sau đó lại tới hai cánh tay, Na Na cẩn thận từng li từng tí mà chải chuốt lấy kinh mạch của Lam Hiên Vũ. Khi nàng cảm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của hấn để chải chuốt kinh mạch thì toàn thân nàng đột nhiên cứng đờ.

Trong giây lát này Na Na trừng lớn hai mắt, ánh mắt nàng đã hoàn toàn tập trung vào ngón cái trên cánh tay phải của Lam Hiên Vũ.

Trên ngón tay này của Lam Hiên Vũ có một chiếc nhẫn màu ám lam, phía trên có những đường vân màu bạc. Khi Na Na thấy chiếc nhẫn này thì toàn thân nàng như bị điện giật vậy. Vì sâu trong tâm trí đã nói cho nàng biết là nàng nhận ra chiếc nhẫn này, nhất định là biết nó.

Nàng hoàn toàn có thể khẳng định điểm này, tuy rằng nàng cũng không hiểu vì sao mình lại nhận ra chiếc nhẫn này, hơn nữa hấn là nó còn cực kì trọng yếu với nàng. Nàng nhắm hai mắt lại, trong đầu nàng dần xuất hiện một ít hình ảnh đứt quãng.

Chung quanh gần như là một mảnh đen kịt, rất lạnh, thân thể của nàng cũng rất đau, đó là một loại đau đớn tới tê tâm liệt phế.

Nàng thấy ngón tay của mình một cách mơ hồ, mà chiếc nhẫn kia chính là trên ngón tay của nàng, nó chậm rãi chảy xuống, sau đó nàng đem nó đặt ở một chỗ mà đè xuống.

Đây là toàn bộ mọi thứ mà nàng có thể nhớ lại.

Chiếc nhẫn này... chẳng lẽ vốn là của ta sao? Na Na có chút ngờ ngác, vậy đứa bé này lấy được chiếc nhẫn này từ đâu, nàng có chút run rẩy mà sờ lên chiếc nhẫn. Một cảm giác lạnh lùng mà trong trẻo dần lan tràn mà đến, đó hoàn toàn là cảm giác trên tinh thần, là cảm giác mà Nam Trùng cùng Lam Tiêu hoàn toàn không thể thấy.

Đầu ngón tay Na Na đột nhiên sáng lên một chùm sáng bạc, lập tức chiếc nhẫn mà Lam Tiêu không cách nào tháo được lại giãn ra như một con rắn nhỏ màu ám lam, nó leo lên mà rơi vào trong tay Na Na.

Nó lại lần nữa biến thành chiếc nhẫn, nhưng khi nó ở trong tay Na Na thì đột nhiên trở nên nặng như thiên quân.

Một cảm giác quen thuộc, còn mang theo một tâm tình thương cảm vô cùng mãnh liệt lập tức tràn trong lòng nàng, thân thể Na Na có chút run rẩy, nàng chậm rãi mà đứng dậy.

Ngân quang lóe lên, nàng liền như vậy mà biến mất. Khi nàng xuất hiện lần nữa thì đã là ở giữa không trung. Lúc này đã là ban đêm, trên không trung là mây mù phiêu đảng, gió đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, mà nội tâm Na Na lúc này đang tràn đầy bi thương.

Nàng chậm rãi gơ tay lên, chiếc nhẫn trong lòng bàn tay nàng lại một lần nữa giãn ra rồi nhanh chóng biến lớn, thoáng một chút nó đã biến thành một cây Phương Thiên Kích dài hơn một trượng.

Trên lưỡi kích màu ám lam tản tan lừng lờng sáng lạnh u quang, bên trên Phương Thiên Kích hiện đầy ma văn sâu sắc.

Khi Na Na cảm chặt năm cán kích thì trong nháy mắt, tất cả mọi thứ chung quanh có vẻ như cũng trở nên bất đầu vận vẹo, những đám mây trong đường kính ngàn mét này giống như bị một bàn tay vô hình khuấy động mà xoay quanh người nàng.

"Thiên Thánh Liệt Uyên... Đây là tên của ngươi. Ta nhớ ra rồi, ngươi gọi là Thiên Thánh Liệt Uyên kích." Nàng nâng lên tay phải mà chém Thiên Thánh Liệt Uyên về phía trước.

Một vết sáng âm u màu ám lam hiện lên mà vọt theo nhát chém của nàng. Thiên Thánh Liệt Uyên kích kéo ra một vết rách lớn giữa bầu trời. Vết rách đó như ẩn như hiện trong không gian vô định, bầu trời bị xé nát!

Chỉ trong chốc lát, tiếng còi cảnh báo chói tai đã vang vọng toàn thành làm Na Na bừng tỉnh từ trong bi thương. Ánh sáng màu ám lam dần thu liễm, ngân quang lại lóe lên một lần nữa, nàng biến mất.

Tiếng cảnh báo vang lên suốt một đêm, tin tức về không gian chấn động xuất hiện ở tất cả các kênh vệ tinh của Từ La Thành, nhưng điều tra lại không có kết quả, mà vệ tinh quay chụp cũng không có bất kì hình ảnh gì.

Mà "Người khôi xướng" kia thì lại đã về tới phòng Lam Hiên Vũ, nàng không có do dự gì nhiều mà cẩn thận từng chút một đeo lại chiếc nhẫn lên ngón tay hấn. Khi Lam Hiên Vũ tỉnh lại từ giấc ngủ say thì trời đã sáng từ lâu.

Giờ này khắc này, cảm giác của hấn chỉ có một, đó chính là đói bụng! Hấn rất đói, cảm thấy như cả cái bụng đều trống rỗng vậy.

"Mẹ, mẹ, con đói quá a" Hấn vừa kêu vừa chạy thẳng tới phòng bếp, sau đó hấn liền đứng vào một lồng ngực mềm mại.

"Đừng nóng vội, đồ ăn sắp có rồi ăn." Na Na đáp.

"Na Na lão sư, ta rất đói a!" Lam Hiên Vũ ngẩng đầu, hấn vừa ôm lấy Na Na vừa tỏ một bộ dáng đáng thương mà nói.

Na Na mỉm cười: "Lão sư biết rồi, xong ngay đây."

Lúc này Nam Trùng đi ra từ phòng bếp., trong tay nàng đang bưng một cái mâm lớn, trong mâm đầy đồ ăn tỏa ra từng đợt mùi thơm ngào ngạt. Đó là một thứ dài hẹp, nhìn qua có chút mềm, đây còn là lần đầu tiên Lam Hiên Vũ thấy được thứ này.

"Mẹ, đây là cái gì?" Lam Hiên Vũ tò mò hỏi.

Biểu hiện của Nam Trùng có chút cổ quái, nàng nhìn Na Na một cái rồi quay sang nói với hấn: "Ăn ngon đấy, không phải con đang đói bụng sao? Ăn trước đi a." Thực ra thì chính Nam Trùng cũng không biết đây là cái gì.

Những đồ ăn này là do Na Na mang về lúc sáng sớm, nàng nói với Nam Trùng là Lam Hiên Vũ sẽ nhanh tỉnh lại, mà nhất định hấn sẽ cực kì đói bụng. Mà đồ ăn Na Na mang về thì thực sự là không cần nấu, Nam Trùng chỉ hâm nóng một chút liền bưng lên.

Na Na nói: "đây là gân của một động vật lớn nào đó, phải ăn hết mới có lợi. Nhưng hôm nay vội nên ta chỉ tìm được cái này, phẩm chất hơi bình thường một chút."

Tại nhà ăn riêng của một học viện.

"A, gân tủy Long Tích hôm qua mới làm xong mà đâu rồi? Các ngươi, ai động vào vậy? Đây là thứ tẩm bổ cho viện trưởng đấy! Nếu ai cầm hãy mau giao ra đây, Viện trưởng mà trách tội xuống thì không đùa giỡn được đâu đấy!"

"Không có a! bếp trưởng, mỗi ngày thì ngươi vẫn là người cuối cùng ra ngoài và chính tay ngươi khóa cửa, khi tới thì ngươi cũng là người đầu tiên, đêm qua ngươi còn nhìn thấy nó không?"

"Ta nhớ rất rõ, đêm qua trước khi về ta đã thu lại. Tuy con Long Tích này là loại nuôi dưỡng nhưng cũng phải nuôi trọn vẹn mười năm mới có thể rút gân lấy tủy, tuyệt đối là đồ tốt a! Chẳng lẽ có trộm sao, nhưng tất cả các cửa vẫn tốt a!"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Dẫn dắt

Dịch giả: Đức Thành

"A, ngon quá mẹ ời, ăn hết cái này sao con lại cảm thấy người rất ấm vậy?" Đây một bàn đồ ăn nhưng lúc này cũng đã vào hết trong bụng Lam Hiên Vũ.

Bàn đồ ăn này nếu để so với lượng cơm ăn hàng ngày của hấn thì chẳng thấm vào đâu, nhưng sau khi ăn xong thì Lam Hiên Vũ lại có cảm giác rất chắc bụng, hơn nữa hấn còn cảm thấy toàn thân đều ấm áp, một cảm giác thoải mái không nói lên lời.

Na Na nói: "Hiên Vũ, ngươi nghỉ ngơi nửa giờ đi, sau đó chúng ta sẽ bắt đầu tu luyện. Hôm nay lão sư sẽ dạy ngươi chút kiến thức mới, lão sư sẽ giúp ngươi cảm thụ sự biến hóa trong thân thể. Điều này rất trọng yếu."

"Vâng!" Thực ra thì Lam Hiên Vũ cũng không cảm thấy thân thể của mình có biến hóa gì lắm, chỉ là hấn rất thích được ở một chỗ với Na Na nên mới vui vẻ đáp ứng như vậy.

Nửa giờ sau, phòng tu luyện.

Na Na khoanh chân ngồi xuống, nàng để Lam Hiên Vũ khoanh chân mà ngồi trước mặt mình.

"Hiên Vũ, bây giờ lão sư sẽ dẫn ngươi đi cảm thụ sự biến hóa trong thân thể. Những thứ ngươi thấy chính là tình huống trong cơ thể mình. Vô hồn của ngươi rất đặc thù, tuy nhìn qua thì đều là Lam Ngân Thảo nhưng thực ra chúng lại là hai vô hồn khác nhau hoàn toàn, đó cũng chính là cái gọi là song sinh Vô Hồn."

"Hai vô hồn này của ngươi, nếu sắp theo thứ tự thì là Ngân văn Lam Ngân Thảo cùng Kim văn Lam Ngân Thảo, một cái là không chế thủy nguyên tố, thiên hướng về mặt tinh thần lực, còn cái kia thì tăng cường thể chất của ngươi, nhưng bọn chúng đều có phần bá đạo của riêng mình nên sẽ luôn cố gắng áp chế đối phương. Cái này giống việc trong thân thể ngươi có hai người, bọn hấn chỉ cần vừa thấy mặt là sẽ đánh nhau. Mà nơi bọn hấn đánh nhau chính là trong thân thể ngươi, nếu để cho bọn hấn đánh nhau thì ngươi sẽ bị thương. Lão sư nói như vậy, ngươi có thể hiểu chưa?"

Lam Hiên Vũ cúi xuống mà nhìn tay trái mình một chút, sau đó lại quay sang mà nhìn tay phải, hần khẽ gật đầu rồi nói: "Lão sư, tại sao bọn hần lại phải đánh nhau a? Chung sống hoà bình không được sao?"

Na Na mỉm cười: "Đúng vậy, nhất định ngươi phải làm cho bọn hần chung sống hoà bình. Cho nên việc lão sư muốn dạy ngươi là làm như thế nào để cho bọn chúng không đánh nhau, mà tất cả lại nghe theo ngươi. Hai người bọn họ đều có tính cách lớn nên mỗi ngày ngươi đều phải điều hòa quan hệ của bọn hần, được không?"

"Vâng."

"Nếu muốn bọn chúng nghe lời ngươi thì việc đầu tiên ngươi phải làm là quen thuộc bọn chúng. Nhắm mắt lại, đi theo lão sư mà nhìn."

Lam Hiên Vũ nhắm hai mắt lại, một cỗ khí tức ấm dần xuất hiện chung quanh thân thể hần, lại lần nữa cho hần thấy cái cảm giác ấm áp mà thoải mái kia, sau đó hần liền thấy được một cảnh tượng kì dị.

Đó là một cái vòng xoáy có hai màu vàng bạc đang xoay tròn trong lòng ngực hần, từng sợi dây nhẹ lẫn nhau, tuy tốc độ xoay của vòng xoáy này không nhanh nhưng lại cực kì ổn định.

"Màu vàng cùng màu bạc, chúng chính là thứ đại biểu cho hai võ hồn của ngươi. Lão sư đã giúp ngươi sắp xếp bọn chúng một cách trật tự, lực xoay tròn kia sẽ khiến bọn chúng không thể va chạm vào nhau. Chúng ta vừa huy vọng chúng có thể dung hợp với nhau còn muốn gì. Đối với chúng ta vừa hy vọng bọn chúng tương lai có thể dung hợp lẫn nhau, từ còn chân chính giải quyết bọn chúng thích đánh giá vấn đề. Cho nên dưới đáy vòng xoáy cũng là điểm trung tâm mà chúng chắc chắn sẽ đụng vào nhau. Việc ngươi cần phải làm là thúc đẩy vòng xoáy này xoay tròn mỗi ngày nhờ vào tu luyện, làm cho nó duy trì sự cân bằng. Hiện tại thì lão sư đang giúp ngươi duy trì sự xoay của nó, nhưng sau này thì nhất định ngươi phải tự làm lấy mới được. Ngươi làm như vậy, dùng Tinh Thần Lực..."

Na Na vô cùng kiên nhẫn mà dạy bảo Lam Hiên Vũ, nàng vừa giảng thuật vừa mang theo hần đi dẫn đạo hai loại năng lượng. Để điều khiển lấy hai loại năng lượng này thì tất nhiên phải dùng hồn lực của bản thân hần, mà quá trình dẫn đạo này thực ra cũng là quá trình những năng lượng dung hợp với nhau.

Những ngày nghỉ sau đó của Lam Hiên Vũ đã trở nên rất có quy luật, mỗi ngày hần đều tu luyện hai lần vào sáng và tối, buổi chiều hần sẽ theo Na Na học một ít kiến thức. Nam Trùng cùng Lam Tiêu thì trả phép đi làm ngay sau hôm đó, mỗi ngày đều là Na Na ở nhà dạy hần.

Trải qua một đoạn thời gian thì Lam Tiêu cùng Nam Trùng vững khá yên lòng về Na Na. Mà sinh hoạt của Na Na thì thật sự là rất đơn giản, trừ việc dạy Lam Hiên Vũ thì đại đa số thời gian nàng đều nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngắm người. Những ngày chủ nhật, Lam Tiêu cùng Nam Trùng mang Lam Hiên Vũ ra ngoài chơi thì nàng cũng không đi, lúc nào cũng muốn ở nhà.

Tình cảm mà Lam Hiên Vũ dành cho Na Na vẫn luôn ấm lên, đại đa số đứa trẻ tầm tuổi này đều không thích việc tu luyện hay học tập, dù sao thì đó cũng là một việc quá buồn tẻ. Nhưng từ khi Na Na đến thì Lam Hiên Vũ lại luôn cảm thấy việc tu luyện vùng nàng là một chuyện cực kì vui. Na Na luôn có biện pháp hấp dẫn sự chú ý của hần, dùng các loại phương thức mà dẫn dắt hần.

Quá trình tu luyện trở nên vui sướng thì tất nhiên hiệu quả cũng sẽ theo đó mà tốt hơn, trừ việc hồn lực vẫn tăng chậm thì tất cả những phương diện khác của Lam Hiên Vũ đều có tiến bộ không nhỏ.

Mỗi ngày Na Na đều ra ngoài một lần, mà lúc về nàng sẽ luôn mang về một ít nguyên liệu nấu ăn cao cấp, Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng không biết những nguyên liệu nấu ăn kia là từ đâu mà đến. Nhưng khi bọn hần nghĩ tới việc Na Na là một vị Phong Hào Đầu La thì lại cho rằng nàng có được những nguyên liệu cao cấp đó cũng là bình thường. Dù sao những thứ đó cũng là cho con mình ăn, hơn nữa, có một lần Lam Tiêu đã xác định được những nguyên liệu nấu ăn mà Na Na mang về đều cực kì trân quý thì bọn hần liền không dám nhắc tới chuyện tiền bạc nữa. Căn bản là bọn hần không đủ sức trả nôi.

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua, rất nhanh, kì nghỉ của Lam Hiên Vũ cũng đã hết. Với hần mà nói thì đây tuyệt đối là một kì nghỉ cực kì vui vẻ, hần đã được đi phi thuyền vũ trụ, đi tới hành tinh Thiên Đẩu, lại còn dẫn về được một lão sư tốt như vậy.

"Na Na lão sư, ta phải đi học rồi..., ngươi còn có thể dạy ta không?" Lam Hiên Vũ ôm lấy đùi Na Na, hần mang một bộ mặt đáng thương mà nhìn nàng.

"Tất nhiên là có rồi, lão sư sẽ ở nhà chờ ngươi." Na Na ôn nhu mà xoa xoa đầu hần.

"Quá tốt rồi! Na Na lão sư!."

Na Na cúi xuống ôm lấy hần, Lam Hiên Vũ cũng nhón lên mà hôn một cái lên mặt nàng. Na Na hơi sững sờ, nàng cảm thấy tâm mình như sắp hòa tan vậy, nàng lấy má mình mà dán lên cặp má phính của Lam Hiên Vũ.

"Hiên Vũ, chúng ta đi thôi kẻo trễ." Lam Tiêu nghiêng đầu quay lại mà giục con trai, sau khi Hiên Vũ tựu trường thì hần cũng phải bắt đầu hành trình thăm dò của mình rồi.

Na Na cứ đứng yên ở đó, nàng một mực nhìn Lam Hiên Vũ rồi đi rồi mới quay về phòng, nàng đóng cửa phòng rồi khoanh chân ngồi xuống, hai mắt dần khép kín mà tiến vào trạng thái minh tường. Sau một kì nghỉ thì thực sự là những đứa trẻ sẽ có sự chờ mong tới trường nhất định.

Lam Hiên Vũ xuống xe, sau khi hần chào Lam Tiêu thì không thể chờ đợi được mà chạy vọt vào trường.

Chủ nhiệm Thu Vũ Hình của năm nhất ban hai đang đứng ở cửa phòng học mà chờ bọn hần, mỗi sáng sớm nàng đều chờ ở chỗ này mà nhìn đám học sinh

của mình chạy vào phòng học. Nàng cũng đã thấy Lam Hiên Vũ từ phía xa xa rồi, thực sự là bề ngoài của đứa nhỏ này quá mức xuất chúng nên nàng có muốn không chú ý cũng không được.

"Thu lão sư, buổi sáng tốt lành." Lam Hiên Vũ bước tới mà cúi người chào Thu Vũ Hình.

Thu Vũ Hình mỉm cười: "Hiên Vũ, buổi sáng tốt lành. Ô, kì nghỉ mới có mấy ngày mà có vẻ như ngươi đã cao hơn một chút rồi."

"Đúng không? Tạ ơn sư phụ." Lam Hiên Vũ cười híp mắt nói.

"Mau vào thôi." Thu Vũ Hình nhìn không được mà xoa xoa lấy đầu hần.

Lam Hiên Vũ vốn đã rất ưa nhìn mà học tập lại tốt, nên không có lão sư nào lại không thích hần. Nhất là đợt thi cuối kì vừa rồi hần lại còn đánh thắng được Diệp Đồng, một cô bé cực kì phiền phức, việc này làm Thu Vũ hình nở mày nở mặt nên tất nhiên nàng sẽ cực kì yêu thích hần rồi.

"Lam Hiên Vũ!" Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc lại vang lên. Lam Hiên Vũ quay người nhìn lại, hần chỉ thấy Diệp Linh Đồng đang lộ đầu khỏi cửa lớp bên cạnh mà vẫy vẫy tay với hần.

"Chuyện gì vậy?" Lam Hiên Vũ có chút không muốn mà hỏi.

Diệp Linh Đồng nói: "Ngươi tới đây đi, ta có chút chuyện muốn nói với ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Lam Hiên Vũ cận chiến

Dịch giả: Đức Thành

"Không đi, ta muốn đi học." Lam Hiên Vũ không đợi Diệp Linh Đồng nói tiếp đã "Vèo" một phát mà vọt vào trong lớp mình.

Diệp Linh Đồng tức giận mà nói: "Lam Hiên Vũ, ngươi chờ đó cho ta. Hừ!"

Thu Vũ Hình cũng không trách bọn nhỏ này, thậm chí nàng còn nhìn không được mà bật cười.

Lam Hiên Vũ là đứa nhỏ ưu tú nhất ban hai đấy, mà Diệp Linh Đồng cũng là một nhân tài kiệt xuất của ban nhất, thế nhưng hai đứa nhỏ này lại không hợp nhau, Diệp Linh Đồng luôn muốn vượt qua Lam Hiên Vũ ở tất cả phương diện nhưng lại luôn không thể thành công.

Thật ra thì các sư phụ rất thích thấy những cạnh tranh dạng này, có cạnh tranh thì mới phát triển nhanh hơn được, về phương diện này thì các học viện hồn sư đều rất thả mỏ.

Khi chuông báo vang lên lần thứ hai thì giờ học đầu tiên của học kì cũng lại bắt đầu, bởi đây là học kì thứ hai của năm nhất nên cũng không có buổi lễ tựu trường gì đó mà trực tiếp bắt đầu học.

Giờ học đầu tiên của năm nhất ban hai chính là do chủ nhiệm lớp Thu Vũ Hân tới dạy.

"Trải qua kì nghỉ vừa rồi, ta đoán có rất nhiều người ở nhà lười biếng rồi. Nên trước hết chúng ta sẽ tiến hành kiểm tra hồn lực cùng tinh thần lực một chút, việc này sẽ thể hiện xem các ngươi có lười biếng trong kì nghỉ vừa rồi hay không. Sau đó sẽ là khóa thực chiến vào buổi chiều, ban hai chúng ta sẽ đối kháng với ban nhất, thắng có thưởng, còn nếu thua..."

Thu Vũ Hình có chút ý không tốt lắm mà cười cười.

Lam Hiên Vũ đột nhiên cảm thấy sống lưng có chút lạnh, đối kháng cùng năm nhất? Hần có chút hồi hận, vừa rồi không nên cự tuyệt Diệp Linh Đồng.

Có điều, hần lại nghĩ tới việc theo học Na Na lão sư trong những ngày qua hần cũng đã có chút tiến bộ, cũng không còn sợ Diệp Linh Đồng nữa rồi.

"Ô, Hiên Vũ, mười hai cấp rồi. Có tiến bộ, xem ra ngươi không có lười biếng a. A, Tinh Thần Lực cũng không tệ, lại tiến bộ thêm nữa, ba mươi hai điểm rồi, khoảng cách tới Linh Thông Cảnh rất gần rồi. Rất tốt, đáng khen ngợi."

Sau khi nói thì Thu Vũ Hình liền kiểm tra cho Lam Hiên Vũ đầu tiên.

Mà Thu Vũ Hình cũng không biết vì Lam Hiên Vũ còn đang phải phân tâm đi khống chế vòng xoáy trong cơ thể mình, nên thực ra kết quả kiểm tra kia cũng không chính xác.

Chính như Thu Vũ Hinh dự đoán, các học sinh vẫn có rất nhiều người lười biếng, có điều, vì bọn hắn là những người có thể tiến vào phân viện Tử La Thành nên chính thể tổ chất vẫn rất cao, nên trong những ngày nghỉ qua thì có nhiều có ít nhưng mọi người cũng đều có tiến bộ nhất định.

Sau khi kiểm tra chính là chính thức đi học, Thu Vũ Hinh nhìn thoáng qua Lam Hiên Vũ đang chăm chú nghe mình giảng bài, trong nội tâm nàng có chút âm thầm thở dài.

Đứa nhỏ này có Tiên Thiên Mãn Hồn Lực nên lẽ ra phải là ưu tú nhất mới đúng, nhưng qua một học kì mà hồn lực của hắn lại chỉ tăng lên một bậc, thực sự là cái tốc độ này quá chậm. Nếu cứ dựa theo cái tốc độ này thì Lam Hiên Vũ có thể đạt tới hai mươi cấp trước mười hai tuổi hay không còn rất khó nói. Nếu không đến được thì hắn sẽ không có biện pháp vào được một học viện tốt. Lam Hiên Vũ đi học thì nghe giảng rất chân thành, cách dạy của Thu Vũ Hinh thì không giống với Na Na, Na Na thì luôn mang hắn tới tu luyện thực tế, mà Thu Vũ Hinh thì dạy hắn những tru thức trụ cột.

Thật sự thì thứ gây xúc động nhất cho Lam Hiên Vũ là lúc Na Na không chế thủy nguyên tố bày ra "Cửu Long Hí Châu", khi đó hắn mới thấy được sự cường đại và thủ vị của hồn sư. Hứng thú đó tất nhiên sẽ giúp hắn học tập chăm chú hơn rồi.

Khóa thực chiến buổi chiều kia, cuối cùng thì cũng tới.

Khi Lam Hiên Vũ nhìn thấy Diệp Linh Đồng lần nữa thì Diệp Linh Đồng mang một sắc mặt bất thiện mà nhìn hắn.

Lam Hiên Vũ cố gắng mà nhìn sang chỗ khác, không nhìn về phía Diệp Linh Đồng, nhưng cuối cùng thì nàng vẫn chủ động tìm tới hắn.

"Lam Hiên Vũ, chóng mặt lên mà nhìn hôm nay ta chính đón ngươi như thế nào." Diệp Linh Đồng hung dữ mà nói.

Lam Hiên Vũ bĩu môi: "Lần trước không biết ai bị ướt đày người."

Diệp Linh Đồng giận dữ: "Lần này sẽ không! Ba đã dạy ta cách vượt qua sự ảnh hưởng của ngươi. Chỉ cần hồn kỹ của ta hữu hiệu thì cái hồn kỹ mười năm của ngươi sao có thể đánh thắng được ta? Cứ chờ đi rồi ngươi sẽ biết!"

"Tập hợp!"

Tiếng hô của lão sư truyền đến, hai lớp đệ tử đứng thành từng hàng mà tập hợp.

"Quy tắc của khóa thực chiến rất đơn giản. Mỗi lần một lớp sẽ phái một tên đệ tử lên, người thua sẽ bị đào thải, người thắng tiếp tục trận đấu, đến khi có một phương bị loại hết mới thôi. Cuối cùng, lớp nào bị loại hết trước thì sẽ thua, lớp thua bị phạt chạy quanh thao trường năm vòng, nghe rõ không?" chủ nhiệm ban nhất nói một cách hùng hồn.

Tuy nói đệ tử năm nhất thì còn nhỏ, thậm chí có nhiều người thì ngay cả Hồn Kỹ còn không có, nhưng tố chất thân thể của Cường Công Hệ hồn sư thì luôn tốt hơn Không Chế hệ, cho nên ban nhất vẫn có chút ưu thế.

"Trận đấu, năm nhất ban nhất, Hoàng Khải Phàm" chủ nhiệm tiện nói thì kêu luôn một tên đệ tử lớp mình.

Thu Vũ Hinh nhìn thoáng qua Hoàng Khải Phàm, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Lam Hiên Vũ."

Lam Hiên Vũ sững sờ, hắn cũng không nghĩ tới việc Thu Vũ Hinh sẽ gọi hắn đầu tiên như vậy.

Tata nhiên Thu Vũ Hinh có ý nghĩ riêng của mình, những thứ Diệp Linh Đồng nói khi nãy thì nàng cũng đã nghe được, mà đối với Diệp Linh Đồng thì nàng vẫn biết một chút, cha của tiểu cô nương này là một nhân vật không tầm thường. Nếu đúng là Diệp Linh Đồng có biện pháp dùng Hồn Kỹ để áp chế Lam Hiên Vũ thì sẽ rất phiền toái. Mà Diệp Linh Đồng thân là lớp trưởng nên nhất định nàng sẽ trấn thủ ở phía sau. Vì Lam Hiên Vũ cũng là một trong số ít những hồn sư có hồn kỹ nên hiển nhiên hắn sẽ mạnh hơn người thường, cho nên Thu Vũ Hinh mới cảm thấy nên phái Lam Hiên Vũ ra sớm một chút, để hắn có thể thắng đẹp mấy trận đầu.

Lam Hiên Vũ bước ra từ trong hàng, sau lưng đã vang lên từng đợt cổ vũ lớn "Lam Hiên Vũ cố gắng lên".

Ban nhất cũng không yếu thế: "Hoàng Khải Phàm, cố gắng lên!"

Diệp Linh Đồng ngay hàng đầu của ban nhất, nàng mở to mắt mà nhìn Lam Hiên Vũ. Trong nội tâm nàng nghĩ đến việc hắn cũng không nên vừa đến đã thua, nếu vậy thì cơ hội hạ gục nàng cũng không có.

Hai bên cùng đứng lại, chủ nhiệm ban hai Thu Vũ Hinh cùng ban nhất Cung Anh Hào thì đứng ở một bên giám sát.

"Bắt đầu đi." Cung Anh Hào nhìn Thu Vũ Hinh một cái, trong đáy mắt hiện lên một tia đắc ý.

Hoàng Khải Phàm quát to một tiếng, trên người hắn bắn ra ánh sáng màu vàng, thân thể cũng vất đầu bành trướng lên, tiếp theo, một hồn hoàn màu vàng cũng dần bay lên từ dưới chân hắn. Cánh tay của hắn dần trở nên trắng kiết, đệ nhất Hồn Kỹ, sức mạnh của gấu!

Thu Vũ Hinh lập tức kinh ngạc mà nhìn một màn này, nàng nhớ rõ rất rõ tên nhóc Hoàng Khải Phàm này còn chưa có đột phá trong học kỳ trước, cũng không có Hồn Hoàn a!

Chiến Hùng, là một loại võ hồn trung đẳng trong các võ hồn loài gấu, có năng lực khống chế thổ nguyên tố nhất định. Hoàng Khải Phàm chẳng những có

một cái Hồn Hoàn, hơn nữa còn là trăm năm. Rất hiển nhiên, điều kiện gia đình của hần hần là không tệ.

Mà võ hồn của Lam Hiên Vũ lại là Lam Ngân Thảo, nếu muốn chống lại loại lực lượng hình hồn sư này thì tuyệt đối là thua thiệt. Có điều, hiện tại có muốn nghĩ cái gì cũng đã chậm, Hoàng Khải Phàm đã vọt tới hướng Lam Hiên Vũ.

Thấy thân thể Hoàng Khải Phàm bành trướng như vậy thì Lam Hiên Vũ cũng bị dọa cho nhảy dựng, hần vô thức mà lui về sau một bước.

Chủ nhiệm ban nhất Cung Anh Hào có chút đắc ý, quay sang nói với Thu Vũ Hinh: "Thu lão sư, khởi đầu tốt đẹp là rất trọng yếu đó a! Người nói có đúng hay không?"

Thu Vũ Hinh liếc mắt: "Nói hay như các người là nhất định có thể thắng sao"

"Cái đó là..."

Vừa nói đến đây thì trong mắt Cung Anh Hào đã toát ra đầy sự kinh ngạc, bởi vì tình huống trên trận đấu đã phát sinh biến hóa.

Lam Ngân Thảo Ngân Văn trong tay trái Lam Hiên Vũ vòng tới mà quần quanh trên bàn tay hần, đối mặt với Hoàng Khải Phàm đang hùng hổ tấn công, hần vô thức mà cúi thụp người xuống, vừa vặn tránh được cái chop của đối phương, tiếp theo đó, hần linh hoạt mà xoay người đến sau lưng Hoàng Khải Phàm.

Cùng lúc đó, tay trái hần chỉ về phía chân Hoàng Khải Phàm, một khối băng lặng yên mà ngưng kết, Hoàng Khải Phàm trượt trên khối băng mà ngã văng ra ngoài.

Lam Hiên Vũ thuận thế nhảy lên lưng hần, trong tay trái lại ngưng kết ra một cây băng chùy mà điểm xuống lưng hần: "Đừng nhúc nhích, người thua."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Tái chiến với Diệp Linh Đồng

Dịch giả: Đức Thành

Một màn này, đừng nói là Hoàng Khải Phàm, mà ngay cả hai vị lão sư cũng phải choáng váng.

Toàn bộ quá trình xảy ra vô cùng nhanh, thoát nhìn thì có vẻ thập phần đơn giản, Lam Hiên Vũ né tránh rồi lượn quanh ở phía sau, tiếp đó là ngưng nước thành Băng, đối thủ mất đi cân bằng, Lam Hiên Vũ thừa cơ mà nhảy lên không chế đối thủ.

Tất cả đều xảy ra một cách rất tự nhiên, nhưng cái này lại xảy ra trên người một đứa trẻ bảy tuổi thì thực sự là không phải bình thường.

Thu Vũ Hinh cũng có chút ngẩn ngơ, ở cái tuổi của mấy đứa trẻ này thì chủ yếu đều là va chạm chính diện xem ai có lực lượng mạnh hơn, cho dù có kỹ xảo cũng là những kỹ xảo tương đối đơn giản.

Nhưng một loạt động tác vừa rồi của Lam Hiên Vũ quả thực là như nước chảy mây trôi bình thường, chỉ thoáng một chút hần đã đánh bại Hoàng Khải Phàm.

"Ngưng nước thành Băng?" Cung Anh Hào thốt ra, sắc mặt cũng trở nên khó nhìn.

Thu Vũ Hinh nhìn Lam Hiên Vũ đang nhảy xuống từ trên lưng Hoàng Khải Phàm, nàng lẩm bẩm: "Cung lão sư, người mới vừa nói cái gì kia mà?"

"Ta..." Cung Anh Hào nghẹn họng.

Lam Hiên Vũ mình cũng cảm thấy rất kỳ quái, làm sao lại thắng vậy? Hần chỉ dùng bộ pháp mà Na Na lão sư dạy thôi mà. ngưng kết băng chùy cũng là do Na Na lão sư dạy hần đấy.

Lúc đó Na Na đã nói với hần, vì hần còn nhỏ nên băng chùy mới là vũ khí mà hần có thể sử dụng, hần phải giỏi về việc sử dụng băng chùy và ngưng kết băng chùy, mà hồn lực tiêu hao khi dùng cái này cũng không lớn. Vì thế hần có thể phối hợp sử dụng băng chùy tốt nên Na Na còn dạy hần một bộ kỹ xảo cận chiến, nên tất nhiên lúc này hần dùng một cách rất thoải mái.

"Cung lão sư, để ta lên" Diệp Linh Đồng đã chủ động bước ra.

Lúc này Hoàng Khải Phàm cũng đã đứng lên với một vẻ mặt khó hiểu, hần chỉ vào Lam Hiên Vũ rồi nói: "Người ăn gian."

Diệp Linh Đồng kéo Hoàng Khải Phàm rồi nói: "Đừng có nói nữa, thật xấu hổ chết người ta rồi, người ta gọi đó là kỹ xảo thực chiến."

Thuở nhỏ Diệp Linh Đồng cũng đã được Diệp Phong dạy võ thuật nên tất nhiên nàng sẽ hiểu, thắng lợi vừa rồi của Lam Hiên Vũ cũng không phải là vận khí tốt hay gì đó, rõ ràng là hắn đã dùng kỹ xảo cận chiến.

Đối với cái này thì nàng càng tin tưởng mười phần, bởi vì từ nhỏ nàng đã luyện đấu võ rất nhiều, thậm chí nàng còn cảm thấy nếu ở học kỳ trước mình không một mực muốn dùng hồn kỹ để đánh bại Lam Hiên Vũ mà cẩn thận một ít, thì lúc đó nàng dùng cổ võ thuật cũng có thể đánh bại hắn một cách dễ dàng.

Rút được kinh nghiệm xương máu, nên những ngày nghỉ kia nàng đã cố gắng rất nhiều, các phương diện đều có tiến bộ không ít, lại tìm được phương pháp để khắc việc Lam Hiên Vũ áp chế võ hồn của mình, nên lúc này nàng cảm thấy khả năng thắng của mình vẫn là rất lớn.

"Được rồi." Cung Anh Hào cũng nghĩ không ra người nào có thể đối phó được Lam Hiên Vũ. sức chiến đấu của những đệ tử năm nhất đều quá yếu, mà sự tiêu hao của Lam Hiên Vũ cũng không quá lớn, nếu để hắn đánh được một tràng thắng dài thì có khả năng ban nhất sẽ thua, mà để cho Diệp Linh Đồng ra tay cũng tốt, dù sao nàng cũng là người mạnh nhất ban nhất rồi a.

Diệp Linh Đồng hoàn toàn không thể chờ được mà liền chạy ra, nàng còn vừa chạy vừa hô: "Lam Hiên Vũ, ngươi chờ đấy, ta đến rồi đây!"

Thực sự là lúc này Lam Hiên Vũ vẫn còn có chút sững sờ, hắn cũng không nghĩ mình sẽ thắng một cách dễ dàng như vậy, tất cả đều có vẻ như nước chảy thành sông.

Mỗi ngày hắn đều chơi trò đuổi bắt cùng Na Na, mà trong lúc chơi thì tất nhiên Na Na sẽ dạy hắn rất nhiều kỹ xảo. Thí dụ khi nàng muốn hắn đổi động tác thì sẽ phóng ra một cột nước đánh về nơi hắn chuẩn bị tới. Rồi một ít kỹ xảo về cận chiến hay nắm giữ thời cơ thì lại càng dạy tới đa.

Vừa rồi, khi Hoàng Khải Phàm nhào về phía Lam Hiên Vũ thì hắn chỉ thấy hành động của đối phương có rất nhiều sơ hở, vì vậy nên hắn chọn đại một động tác đơn giản mà nghênh đón, sau đó liền thắng.

Cái này có vẻ như rất dễ dàng a!

Lúc này, vừa nhìn Diệp Linh Đồng nhào đến thì Lam Hiên Vũ vội vàng khoát tay, một cây băng chùy liền bay về phía bả vai Diệp Linh Đồng.

Diệp Linh Đồng hừ một tiếng, trên người nàng phát ra tiếng long ngâm mơ hồ, một tầng sáng trắng tỏa ra từ trên người nàng, chính là hồn kỹ Thiên Cương Phách Thể. Nhưng thứ khác với trước kia là tầng sáng trắng này vừa xuất hiện đã bị thu về sau nháy mắt.

Diệp Linh Đồng thoáng có chút đỏ mặt. Mặt ngoài làn da nàng lại có thêm một tầng sáng màu trắng bạc.

Khí thế của nàng có vẻ như đã yếu đi nhưng tốc độ lại đột ngột tăng mạnh, thân thể nàng thoáng lệch đã né được cây băng chùy kia, nàng nhảy một bước dài đã tới cạnh người Lam Hiên Vũ.

Thật nhanh! Riêng là lần này đã nhanh hơn Hoàng Khải Phàm rất nhiều. Hơn nữa, Diệp Linh Đồng không chỉ có nhanh, mà Lam Hiên Vũ còn nhìn ra bước chân của nàng rất ổn định, hành động sơ hở ít hơn rất nhiều so với Hoàng Khải Phàm.

Diệp Linh Đồng lấy một tay mà chụp vào Lam Hiên Vũ, tay kia lập tức chắn trước người. Lần này, Lam Hiên Vũ cũng không lui lại mà là chủ động nghênh đón.

Một tầng hào quang màu lam nhạt từ tay trái của hắn dần lan tràn đến toàn thân, tạo thành một tấm chắn nước.

Diệp Linh Đồng cảm thấy rất vui vẻ, nàng cũng đã tiếp xúc qua thủy nguyên tố của Lam Hiên Vũ mấy lần rồi, nàng rất rõ về uy lực của hồn kỹ này, nó không mạnh, mình lại có Thiên Cương Phách Thể tăng phúc, cái tấm chắn nước mỏng yếu này thì có tác dụng gì đây?

Tay phải nàng phát lực mà Chop thẳng tới ngực Lam Hiên Vũ.

Hai tay Lam Hiên Vũ giao nhau trước ngực, trông có vẻ muốn ngăn một kích này của Diệp Linh Đồng, nhưng khi nàng sắp chạm tới thì cả người hắn lại lập tức xoay tròn.

Động tác của Diệp Linh Đồng vẫn không thay đổi, theo cái nhìn của nàng thì Lam Hiên Vũ làm như vậy tuy có thể giảm bớt lực nhưng cũng không thể đỡ nổi công kích của nàng.

Nhưng ngay khi tay nàng sắp bắt được Lam Hiên Vũ thì những nhánh Lam Ngân Thảo vẫn đang cuốn quanh cánh tay Lam Hiên Vũ lại đột nhiên sáng lên. Ngay sau đó, nàng cảm thấy Lam Hiên Vũ đột nhiên trở nên mơ hồ như có một tầng vải sa phủ trước người hắn vậy, mà nhiệt độ không khí cũng giảm xuống ngay sau đó.

Trong tiếng ma sát, Diệp Linh Đồng giật mình phát hiện thứ mình bắt trúng không phải là tấm chắn nước mềm mại mà là một tấm băng thuần kiên cố mà trơn trượt. Thân thể Lam Hiên Vũ lại đang xoay tròn nên nàng có làm thế nào cũng không thể bắt được tấm băng thuần kia.

Thân thể Lam Hiên Vũ gần như là trượt ra từ cánh tay nàng, chỉ thoáng qua hắn đã vọt tới sau lưng nàng. Lam Hiên Vũ vung mạnh tay một cái, tầng băng quanh người hắn đột nhiên "Phanh" một tiếng nổ tung, hóa thành băng sương bay đầy trời.

Tu vi của hắn còn không đủ nên hắn không khống chế được toàn bộ tác dụng của băng sương lên người Diệp Linh Đồng. Lúc này hắn đang ở ngay sau

sau lưng Diệp Linh Đồng, hai người gần như là phần lưng kề nhau, khoảng cách rất gần.

Phản ứng của Diệp Linh Đồng cũng cực nhanh, ngay khi nàng phát hiện Lam Hiên Vũ lướt về phía sau thì không có chút do dự mà lập tức làm ra phản ứng.

Mũi chân nàng chĩa xuống đất, thân thể bỗng nhiên lui về phía sau, đồng thời đánh hai khuỷu tay về phía sau. Động tác khế này của Diệp Linh Đồng làm Thu Vũ Hình cùng Cung Anh Hào đều có cảm giác sáng mắt.

Tuy Lam Hiên Vũ ứng đối xảo diệu, nhất là nước thuần biến thành băng thuần, khống chế nguyên tố cùng động tác thân thể được phối hợp thập phần tinh diệu, nhưng sự ứng đối nhạy bén của Diệp Linh Đồng cũng làm bọn hắn thập phần kinh hi. Ít nhất thì trong trí nhớ của bọn hắn, còn chưa bao giờ có một đệ tử năm nhất tốt như vậy.

Thân thể Diệp Linh Đồng nghiêng về phía sau, "Phanh!" một tiếng, nàng đột nhiên cảm thấy lực trùng kích đến từ sau lưng, không chỉ có thế mà cảm giác lạnh buốt cũng lập tức truyền tới. Cho dù dưới trạng thái Thiên Cương Bá Thể nhưng động tác vẫn chậm một nhịp.

"Bộp, bộp", hai cây băng chùy đâm về phía hai khuỷu tay nàng, ngay sau đó, Diệp Linh Đồng cảm thấy từng trận đau nhói truyền đến từ khuỷu tay.

Lam Hiên Vũ cũng phải giật mình, vì hắn sợ băng chùy thật sự đã thương Diệp Linh Đồng nên hắn không dám đâm về phía lưng nàng, hơn nữa không có xuất toàn lực, nhưng hắn không nghĩ tới là phòng ngự của Diệp Linh Đồng lại mạnh như thế, hai cây băng chùy liên tục tiếp vỡ tan.

Hai người đều sửng sốt một chút, nhưng kinh nghiệm thực chiến của Diệp Linh Đồng vẫn phong phú hơn một ít, chân phải nàng lập tức hất ngược về phía sau mà đá thẳng tới bộ hạ của Lam Hiên Vũ.

"Không được!" Thu Vũ Hình cùng Cung Anh Hào gần như là đồng thời lớn tiếng mà kêu.

Hai người đều cảm thấy sống lưng có chút lạnh, nếu một cước này mà tới thì Lam Hiên Vũ xong rồi a!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Kim văn Lam Ngân Thảo

Dịch giả: Đức Thành

Tinh thần lực của Lam Hiên Vũ tăng lên không chỉ giúp hắn khống chế nguyên tố mạnh hơn mà lực cảm nhận của hắn cũng tăng rất nhiều.

Hắn vô thức mà nhắc đầu gối để ngăn cú đá của Diệp Linh Đồng.

"Phanh!"

Lam Hiên Vũ bị Diệp Linh Đồng đá bay lên chừng một mét. chân phải nàng lại lần nữa phát lực, thân thể nàng mới xoay nửa vòng thì chân trái đã quét ngang tới giữa ngực Lam Hiên Vũ. Mà lúc này Lam Hiên Vũ vẫn còn đang trên không trung nên không chỗ mượn lực, hắn đột nhiên nhớ tới câu nói mà Na Na lão sư dạy hắn.

"Vô luận lúc nào, người đều phải nhớ kỹ, an toàn là số một. Khi gặp nguy hiểm người phải toàn lực ứng phó, không được vì che giấu năng lực mà để bản thân rơi vào hiểm địa."

Khi Na Na nói với hắn lời này thì sắc mặt nàng cực kì nghiêm túc nên Lam Hiên Vũ nhớ rõ rất rõ ràng, bởi vì trước đó hắn đã nói cho Na Na rằng Lam Tiêu không cho hắn sử dụng năng lực của tay phải một cách dễ dàng.

Tay phải Lam Hiên Vũ đột nhiên siết chặt thành quyền, trong nháy mắt, Kim văn Lam Ngân Thảo liền phóng ra từ bàn tay hắn, chúng nhanh chóng quần quanh trên tay phải của hắn.

Lam Hiên Vũ cảm thấy có một cỗ lực lượng khó có thể hình dung lập tức truyền khắp toàn thân, đáy mắt hắn mơ hồ có kim quang chớp động, tay phải chém ra, hắn cứ như vậy mà chụp tới chân trái Diệp Linh Đồng.

"Phanh!"

Khi cánh tay hắn chém ra thì hắn cũng cảm thấy một sự tự tin mãnh liệt phát ra từ trong lòng, thậm chí còn có mang theo vài phần tâm tình thô bạo. Sau đó, tất cả mọi thứ chung quanh đều như biến chậm lại, kể cả chân trái Diệp Linh Đồng đang đá tới hắn cũng có thể bắt một cách tinh chuẩn vô cùng.

Diệp Linh Đồng nhìn Lam Hiên Vũ lấy tay mà bắt chân của mình thì cảm thấy rất kinh thường. Tuy rằng nàng là nữ nhi nhưng dưới trạng thái Thiên Cương Bá Thể thì nàng lại có lòng tin tuyệt đối, đừng nói là Lam Hiên Vũ, coi như là những đứa con trai cùng lớp Cường Công Hệ cũng không bằng

nàng.

Thế nhưng Lam Hiền Vũ lại cứ như vậy mà bắt lấy chân trái của nàng.

Khi chân của nàng đụng vào bàn tay Lam Hiền Vũ thì trong nháy mắt, nàng cảm thấy thứ mình đá trúng lại như một khối sắt vậy, một cảm giác bụn rụn lập tức truyền khắp toàn thân, nàng hừ nhẹ một tiếng, toàn thân nàng lập tức mềm oặt như không xương mà ngã xuống.

Vốn dĩ thì Lam Hiền Vũ đã nâng tay trái mà vận sức thủy nguyên tố chờ phát động, nhưng hắn không nghĩ là Diệp Linh Đồng mạnh như vậy lại đột nhiên bại liệt. Sự biến hóa bất thành linh này cũng dọa các sư phụ sợ nhảy dựng, Lam Hiền Vũ gần như là vô thức mà thu Kim văn Lam Ngân Thảo về tay phải.

Tất cả đều phát sinh quá nhanh nên các sư phụ cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Lam Hiền Vũ buông lỏng tay, Diệp Linh Đồng liền ngã lăn xuống mặt đất, nhưng cảm giác tim đập mãnh liệt vẫn rộn ràng trong lòng nàng, làm nàng miệng lớn mà thở hào hển.

Cung Anh Hào vội vàng chạy tới: "Linh Đồng, người không sao chứ?"

Thu Vũ Hinh cũng đến bên cạnh, nàng là nữ lão sư nên dễ dàng hơn một ít, nàng lập tức kiểm tra thân thể Diệp Linh Đồng.

Lam Hiền Vũ có chút ngẩn người mà đứng một bên, mà ánh mắt các học sinh nhìn hắn đều trở nên cổ quái, nhất là những đệ tử hệ cường công của ban nhất.

Lúc trước Lam Hiền Vũ chiến thắng Hoàng Khải Phàm thì coi như xong, bọn hắn cũng không có cảm thấy gì lắm, thế nhưng Diệp Linh Đồng không giống vậy a! Nàng không chỉ là lớp trưởng ban nhất bọn hắn, hơn nữa còn cực kì cường thế, nàng tuyệt đối là một tồn tại vô địch thủ trong lớp.

Nhưng đây còn không phải lần đầu tiên nàng thua bởi Lam Hiền Vũ nữa a! Mà mỗi lần thua đều thua một cách rất khó hiểu.

Lúc này Hoàng Khải Phàm đang đứng bên người đám bạn mà lầm bầm: "không phải lớp trưởng thích Lam Hiền Vũ rồi chứ? Cái này là cố ý thua a?"

"Lớp trưởng thích Lam Hiền Vũ!" Bên cạnh hắn lập tức liền một người hô lớn. Lập tức, các học sinh ban nhất liền trở nên náo động.

Lúc này Diệp Linh Đồng cũng đã tỉnh táo lại một chút, lúc này thì không có ai buồn bức được hơn nàng, tại sao mình lại thua như vậy được chứ?

Tại sao chứ, rõ ràng lực lượng của mình rất mạnh mà, một cước kia hắn là có thể đánh bại hắn rồi giành chiến thắng mới đúng chứ, lúc đó Lam Hiền Vũ cũng đã mất thăng bằng, một cước đá đó hắn phải bị đập bay mới bình thường a! Vì cái gì mà người ngã xuống lại là mình?! Cái võ hồn Thiên Cương long này cuối cùng là bị sao vậy?!

Thế nhưng lần này không đơn giản là võ hồn không nhảy như vậy nữa, có vẻ như chính thân thể mình cũng không nhảy luôn rồi.

Đúng lúc này, thì tiếng bàn luận của những học sinh kia đã truyền tới: "Lớp trưởng thích Lam Hiền Vũ... Cố ý thua hắn a..."

Diệp Linh Đồng chỉ cảm thấy trong nội tâm có một cỗ bị phản mãnh liệt, dù sao nàng cũng vẫn chỉ là một tiểu cô nương sáu tuổi thôi! Thoảng một chút nước mắt nàng đã chảy xuống, nàng lập tức hét lớn: "không có, ta không có thích hắn!"

Nàng nhảy dựng lên từ mặt đất, nàng đẩy mạnh Lam Hiền Vũ sang một bên mà chạy vọt đi.

"Linh Đồng!"

Chủ nhiệm ban nhất Cung Anh Hào kêu một tiếng, thấy Diệp Linh Đồng không có ý dừng lại nên hắn vội vàng đuổi theo.

Mà thần sắc của Thu Vũ Hinh lúc này là có chút cổ quái, nàng cúi xuống mà nhìn Lam Hiền Vũ, một đứa nhỏ sáu tuổi thì có thể biết cái gì về tình yêu nam nữ đâu chứ, nhưng ưa thích thì lại không nhất định là tình yêu nam nữ!

Mà cái tướng mạo này của Lam Hiền Vũ thì tuyệt đối có thể khiến bất kì ai thích, chẳng lẽ, thật sự là Diệp Linh Đồng hạ thủ lưu tình vì thích tên nhóc này sao?

Lam Hiền Vũ bị đẩy một chút, hắn cũng chẳng hiểu ra chuyện gì nên trong nội tâm sao có thể không phiền muộn đây, ấn tượng của hắn đối với Diệp Linh Đồng càng chênh lệch thêm vài phần, nàng chẳng những luôn khi dễ mình, hơn nữa, tính cách lại còn kém như vậy.

Sau đó, hắn dùng đôi mắt to vô tội mà nhìn về phía Thu Vũ Hinh: "Thu lão sư, còn đánh nữa không?"

Thu Vũ Hinh liếc qua bóng lưng Cung Anh Hào đang khuất dần, lại quay xuống nhìn tên đệ tử đặc ý của mình, khóe miệng nàng dần hiện lên một nét cười mỉm: "Đương nhiên là tiếp tục, được rồi, nắm nhất ban nhất, kế tiếp ai sẽ tới?"

Vì cho Cung Anh Hào chút mặt mũi, cũng vì để cho những đứa nhỏ khác có cơ hội rèn luyện nên sau khi Lam Hiền Vũ thắng liền tiếp mười trận thì Thu Vũ Hinh để người khác lên thay, còn về phần kết quả cuối cùng thì tất nhiên là ban hai thắng rồi.

Mà Lam Hiền Vũ cũng thành danh từ trận chiến này.

Nếu như nói lần thứ nhất hấn chiến thắng Diệp Linh Đồng là vì may mắn, vậy lần thứ hai thì sao? Huống chi hấn còn thắng liên tiếp vài tên đệ tử khác. Sự không chế thủy nguyên tố cực tinh diệu kia của hấn đã tạo nên một ấn tượng sâu cho các sư phụ, địa vị của hấn tại ban hai năm nhất lập tức cao lên rất nhiều, nên khi tan học, Thu Vũ Hinh đã dùng lời nói thăm thía mà dặn dò hấn, nhất định phải cố gắng mình tương, tranh thủ đem hồn lực tăng lên mau một chút.

Vừa về tới nhà thì Lam Hiên Vũ liền kêu lên: "Na Na lão sư, Na Na lão sư."

Na Na đẩy cửa phòng mà bước ra, vừa nhìn thấy Lam Hiên Vũ thì ánh mắt của nàng lập tức trở nên ôn nhu: "Đã về rồi sao?"

"Vâng, Na Na lão sư, người biết không? Ta thắng mười trận liên tiếp trong khóa thực chiến hôm nay đấy." Lam Hiên Vũ chạy tới mà kéo tay Na Na, hấn đem hết những việc hôm nay kể lại cho nàng.

Na Na chỉ là mỉm cười mà nghe, nhìn cái bộ dạng hưng phấn kia của hấn, không biết vì cái gì nàng cảm thấy cái tâm trống rỗng của mình như đã được lấp đầy vậy.

"Na Na lão sư, vì sao ta bắt lấy một cước đó của Diệp Linh Đồng thì nàng liền bại liệt? Ta không có làm cái gì a."

Na Na ngăn người, lông mày cau lại mà suy nghĩ một chút: "Hấn là do võ hồn của người có tác dụng khắc chế võ hồn của nàng nên mới xuất hiện loại tình huống này. Nhưng nếu nàng không có ác ý gì với người, thì khi các người chung sức đối địch hấn là nàng sẽ được tăng phúc."

Lam Hiên Vũ bĩu môi mà nói: "Nhưng tính cách của nàng thật là tệ đấy, ta không cần làm bạn với nàng. Na Na lão sư, hôm nay người dạy ta cái gì đây? Bộ pháp lão sư dạy thật lợi hại a, bọn hấn không ai bắt được ta đây."

Na Na mỉm cười: "Năng lực thì phải cần chất chứ không cần lượng, người mới chỉ học được bộ pháp mở đầu mà thôi, còn rất nhiều điểm phải tăng cường. Khi dạy bộ pháp cho người ta sẽ kèm thêm chút kỹ xảo thực chiến. Đi thôi, chúng ta tới phòng tu luyện."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Phát triển

Dịch: Đức Thành

Nhà của Diệp Linh Đồng

Diệp Linh Đồng ôm lấy chiếc hồn đạo thông tin mà khóc nức nở, nàng vừa khóc vừa kể bi thảm mà mình gặp phải cho Diệp Phong nghe.

"Ba, tại sao lại có thể như vậy a? Con mặc kệ. Rõ ràng con phải thắng mới đúng! Vì sao lại như vậy chứ? Các bạn khác đều nói vì con thích Lam Hiên Vũ nên mới để hấn thắng, nhưng con không có thích hấn, con nhất định phải đánh thắng hấn."

Diệp Phong nghe nữ nhi giảng thuật như vậy thì cũng có chút không rõ, hấn cau mày lại mà nói: về cơ bản thì con cũng đã nắm được phương thức điều khiển Thiên Cương Phách Thể để bảo hộ, coi như là bị Võ Hồn áp chế cũng không thể xuất hiện tình huống phản ứng tới như vậy mới đúng, lúc mới bắt đầu không phải là không có việc gì sao? Quả thật là việc này có chút kỳ quái, giờ ba cũng không tiện suy đoán. Đừng khóc nữa, võ hồn Thiên Cương Long của con nhất định là không có vấn đề gì, mà vấn đề hấn là trên người Hiên Vũ mới đúng. Đợi ba làm xong nhiệm vụ thì ba sẽ về tìm hiểu rõ chuyện này cho con."

"Ba, nhưng con rất muốn thắng hấn a! Nhất định ba phải dạy con biện pháp thắng hấn!" Diệp Linh Đồng cố chấp mà kêu.

"Giờ ba phải họp rồi, chờ ba trở về rồi hãy nói." Nói xong câu đó thì Diệp Phong liền dập máy.

"Đoàn trưởng, mọi người đã đến đủ." Một gã Trung Úy bước đến bên người Diệp Phong mà hành lễ báo cáo.

"Được, họp." Lúc này Diệp Phong là một thân nhung trang, sắc mặt trầm trọng.

Khi hấn đi vào phòng họp thì trong phòng đã ngồi tám người. Những người này thấy hấn tới thì cùng đứng dậy mà hành quân lễ. Trong lúc vô hình, bầu không khí trong phòng họp lập tức trở nên rất nghiêm túc.

"Mọi người ngồi đi." Diệp Phong khoát tay áo, lúc này chúng quan quân mới ngồi xuống.

Diệp Phong trầm giọng nói: "Tất cả mọi người cũng đều xem qua tài liệu rồi. Chuyện lần này gấp vô cùng nên mới phải điều Kiêu Long chiến đoàn chúng ta tới đây. Vì để tránh việc khiến cho dân chúng khủng hoảng nên chúng ta nhất định phải tốc chiến tốc thắng. Từ giờ khắc này, tất cả hồn đạo thông tin cá nhân đều phải tắt, bắt đầu dùng hồn đạo thông tin nội bộ đến khi nhiệm vụ chấm dứt. Ngành tình báo sẽ phối hợp với chúng ta, họ sẽ báo cáo tình huống

cho chúng ta kịp thời, yêu cầu các đại đội làm tốt công tác chuẩn bị. Thứ chúng ta phải đối mặt lần này là một đám vô cùng tàn bạo và có tổ chức, một đối thủ có năng lực trình sát rất mạnh mẽ. Không được để xuất hiện tình huống cá lọt lưới, nếu không thì rất có thể chúng sẽ mang đến sự thương tổn cực lớn cho dân chúng."

"Rõ"

...

Đối với Lam Hiên Vũ mà nói thì từ khi Na Na đã đến, sinh hoạt của hắn trở nên rất phong phú và vui vẻ.

Ban ngày hắn sẽ học ở học viện, sau khi về nhà thì theo Na Na tu luyện. Tuy rằng như vậy có chút vất vả nhưng chính hắn cũng cảm thấy mình tiến bộ cực nhanh, nhất là phương diện không chế thủy nguyên tố, chỉ có hồn lực là vẫn tăng rất chậm.

Ăn cơm cũng là thứ làm hắn rất vui vẻ, vì mỗi ngày Na Na đều sẽ mang về một ít đồ ăn khá kỳ kỳ quái, tuy rằng những đồ ăn đó không phải cái nào cũng ngon nhưng mỗi lần hắn ăn thì đều cảm thấy cơ thể rất ấm áp, cực kì thoải mái. Lương cơm ăn của Lam Hiên Vũ cũng đã trở nên bình thường vì có những thứ này.

Vừa lúc mới bắt đầu thì Nam Trùng còn có thể tận lực mà quan sát Na Na, nhưng rất nhanh sau đó thì nàng đã phát hiện rằng Na Na là thật tâm ưa thích Hiên Vũ. Cái bộ dáng mà Na Na dành cho Hiên Vũ, nhất là ánh mắt, sẽ không thể nào giả bộ được, Na Na là tốt với Hiên Vũ từ trong nội tâm.

Hơn nữa, mỗi ngày Lam Hiên Vũ đều rất vui vẻ, mà tiến bộ cũng không nhỏ nên Nam Trùng cũng yên lòng mà công tác.

Sau khi Lam Tiêu lên đường mười ngày thì rốt cuộc cũng gọi hồn đạo thông tin về nhà được làm đầu tiên, hắn nói cho Nam Trùng rằng hành động của bọn hắn rất thuận lợi, tiếp theo là sẽ xuyên qua lỗ đen để thăm dò hành tinh mới, cho nên hắn dự tính là lần trò chuyện tới cũng phải một tháng sau, và chuyến đi này cũng cần phải nửa năm thời gian.

Thái độ mà Diệp Linh Đồng dành cho Lam Hiên Vũ trở nên càng không tốt, vì các học sinh nghị luận nên nàng tận lực mà xa lánh hắn, hai người vốn không chung lớp nên số lần gặp mặt cũng trở nên ít hơn nhiều. Mà ấn tượng của Lam Hiên Vũ đối với Diệp Linh Đồng rõ ràng là không tốt nên tất nhiên hắn sẽ không chủ động tìm nàng.

...

Cứ như vậy, chỉ chớp mắt, ba tháng đi qua.

"Oa, có vẻ như con cao hơn một ít rồi đây."

Nam Trùng cười lớn mà đo đo người Lam Hiên Vũ, lúc này Lam Hiên Vũ cũng đã cao hơn bụng nàng, tuổi thật thì vẫn chưa tới bảy tuổi mà thân đã cao vượt qua một mét ba rồi, trong đám bạn học thì hắn là cao nhất.

Nam Trùng vừa so chiều cao của con trai vừa quay sang mỉm cười với Na Na. Tuy nàng không biết Na Na làm như thế nào nhưng rất hiển nhiên, chiều cao của Lam Hiên Vũ được như vậy thì không thể không nhắc tới những đồ ăn mà nàng mang về cho hắn.

Nam Trùng cũng từng nghiên cứu qua những đồ ăn đó, và nàng cũng đã nhận ra một vài bộ phận nguyên liệu nấu ăn, giá cả thì nàng không biết, nhưng nàng tra được rất nhiều nguyên liệu nấu ăn cực kì trân quý. Mà cho tới bây giờ Na Na cũng chưa từng nhắc tới một cái tiền, nếu không phải nàng một mực muốn cho Na Na một ít tiền lương thì ngay cả tiền lương Na Na cũng không muốn.

Thêm một người toàn tâm toàn ý mà đối tốt với con mình như vậy thì Nam Trùng cũng rất vui vẻ. Huống chi, trong lòng của nàng thì Na Na là một Phong Hào Đầu La, nên nàng không cảm kích Na Na mà còn là tôn kính.

Qua ba tháng tu luyện thì hồn lực của Lam Hiên Vũ cũng đã tăng được một bậc, cũng đã đạt đến mười ba cấp rồi, dù sao hắn cũng ăn được nguyên liệu trân quý như vậy nên trụ cột thân thể vô cùng tốt.

"Na Na lão sư, ngày mai chúng ta mang Hiên Vũ ra ngoài chơi một chút đi?" Nam Trùng cười nói, "Cũng không thể luôn bắt hắn học tập, cũng nên buông lỏng một chút?"

"Đi chơi sao? Quá tuyệt vời!"

Lam Hiên Vũ hưng phấn mà nhảy dựng lên.

Nam Trùng cụng lên trán hắn: "Vừa nói tới chơi là sướng như vậy."

Nhìn Nam Trùng gõ nhẹ vào đầu Lam Hiên Vũ như vậy thì Na Na không khỏi nhũn mảy, ngón tay đã có chút giật giật, nhưng cuối cùng thì nàng vẫn còn đưa mắt nhìn sang một bên mà nói: "Tốt."

Nam Trùng nói: " gần đây ở chợ trung tâm mới khai trương một cửa hàng, nghe nói bên trong đó có một quán nhảy giường rất thú vị, mẹ sẽ dẫn con đi. Sau đó chúng ta sẽ tìm một cái nhà hàng nào đó ăn bữa cơm. Hôm qua ba con với gọi về, ba con dặn mẹ phải mang con ra ngoài nhiều một chút đây."

"Tốt tốt! Mẹ tuyệt vời nhất."

"Vậy con học tiếp cùng Na Na lão sư đi, mẹ ra ngoài mua ít đồ ăn."

Nam Trùng đi ra ngoài mua sắm, trong nhà chỉ còn lại Lam Hiên Vũ cùng Na Na.

Lam Hiên Vũ quay đầu lại, hần cười híp mắt nhìn Na Na một cái, đột nhiên chân hần gia tốc một cách mãnh liệt mà đánh thẳng về phía Na Na. Mà trong quá trình hần nhào tới thì bả vai lại lắc sang hai bên trên tay phải hần có kim quang sáng lên một cách mơ hồ, tốc độ nhanh vô cùng, thậm chí còn có hư ảnh xuất hiện.

Na Na mỉm cười mà hất đầu lên, mái tóc bạc sau đầu nàng quét ra, mỗi sợi tóc dường như đều có con mắt riêng của mình vậy, chúng tự động mà chặn lại tất cả đường đi của Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ bị nàng dọa cho nhảy dựng, ngân quang lóe lên, tay trái hần nhấn về phía trước một cái, một cột nước bắn ra từ lòng bàn tay của hần mà đánh lên mái tóc bạc. Hần cũng mượn lực phản chấn mà dừng lại, thân thể nhào sang một bên.

Mái tóc bạc đảo qua, cột nước mà Lam Hiên Vũ phóng ra bị nó hấp thu không còn một giọt, mà Lam Hiên Vũ thì đã linh hoạt mà nhảy tới bên người Na Na thân thể hần xoay tròn, hần muốn chạy quanh mà vây lấy phía sau của nàng.

Na Na đột nhiên ngồi chồm hồm xuống, có vẻ như nàng nàng cũng không có điều chỉnh góc độ hay gì đó. Lam Hiên Vũ lại xông lên như muốn chính diện mà đánh.

Tay trái Lam Hiên Vũ chà xát ra một cái xoáy nước rồi đem xoáy nước đó trườn tới phía Na Na, sau đó hần lập tức xoay người.

Na Na há miệng khê hấp, đám nước kia lập tức bị nàng hấp không còn một điểm dư thừa, đáng sợ hơn chính là Lam Hiên Vũ cũng cảm thấy có một cỗ hấp lực truyền đến, thân thể hần không khống chế được mà ngã về phía trước.

Hần vội vàng nâng hai tay lên thử ngăn cản, nhưng Na Na lại khê thổi, một lực đẩy nhu hòa lại dễ dàng mở hai cánh tay của hần, sau đó lại hút thân thể hần tới. Sau đó thì Na Na hôn một cái lên chiếc má phính của hần.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Kim Long Kinh Thiên

Dịch: Đức Thành

"Na Na lão sư, ngươi khi dễ ta!" Lam Hiên Vũ lau mặt, hần mang một vẻ mặt bất mãn mà nói.

Na Na bẻ lên hần lên, một lần nữa đứng thẳng người dậy: "Là ngươi đánh lên ta đấy, như thế nào lại thành ta khi dễ ngươi rồi?"

Lam Hiên Vũ hừ một tiếng: "Ngươi có hồn lực mạnh mẽ, còn không phải khi dễ ngươi sao?"

Na Na bật cười: "Vậy ngươi phải cố gắng để trở nên càng mạnh hơn nữa a! Có điều, bộ pháp của ngươi về cơ bản thì cũng đã xem như nhập môn. Muốn tăng lên nữa thì cần phải có nhiều hồn lực hơn mới được, phương pháp ta đã dạy ngươi rồi. Hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu học một ít kiến thức mới"

"Học cái gì đây?" Nghe thấy câu học kiến thức mới thì Lam Hiên Vũ lập tức thấy hứng thú.

Na Na nói: "Học một chiêu cổ võ chiến kỹ. Hồn kỹ của ngươi đã coi như không tệ rồi, uy lực của nó cũng sẽ tăng lên theo hồn lực của ngươi. Vì ngươi đã có bộ pháp cận chiến nên ít nhất ngươi sẽ không dễ dàng chịu thiệt, nhưng ngươi còn thiếu một chút thủ đoạn công kích cận chiến. Ngươi là song sinh Vô Hồn nên phương hướng phát triển tương lai chính là phối hợp từ hai phía, chính là kết hợp thủy nguyên tố cùng lực lượng. Dùng hồn lực bây giờ của ngươi thì tất nhiên còn không khống chế được, cho nên trước hết ngươi nên học một chiêu chiến kỹ tương đối đơn giản này."

"Vâng!" Đa số những nam hài tử đều rất thích những chiến kỹ tiến công.

Mấy tháng nay Lam Hiên Vũ vẫn một mực cùng Na Na học tập bộ pháp, tuy rằng bộ pháp cũng rất thú vị nhưng dù sao nó cũng không đủ khí phách.

"Na Na lão sư, ngươi muốn dạy ta cái chiến kỹ gì vậy?" Lam Hiên Vũ há hức mà hỏi.

Na Na suy nghĩ một chút rồi nói: "Tên cái chiến kỹ này, hình như là... Kim Long Kinh Thiên?"

"Lão sư cũng nhớ không rõ sao?" Lam Hiên Vũ có chút tò mò.

Na Na cười khò gật đầu: "Hình như là ta đã có chút nhớ không rõ rồi, nhưng tên thì hần là cái này. Đi, chúng ta đến phòng tu luyện thôi."

Khi vào tới phòng tu luyện thì Na Na mới thả Lam Hiên Vũ xuống, nàng đóng cửa thật kỹ rồi mở ra hệ thống phòng ngự trong phòng tu luyện.

"Kim Long Kinh Thiên ảo diệu ở chỗ sẽ kích phát khí huyết chi lực của bản thân người, sau đó phải dùng hồn lực tới phụ trợ huyết mạch chi lực, nên nó tương đương với việc người điều động lực lượng toàn thân để thi triển cái chiến kỹ này. Với cái tu vi này của người thì còn xa không đủ để thi triển ra Kim Long Kinh Thiên hoàn chỉnh, nhưng ta có thể dạy người phương thức vận chuyển của chiến kỹ này, hồn lực không đủ thì uy lực sẽ yếu hơn mà thôi."

"Na Na lão sư, vậy người nhanh dạy ta đi." Mới chỉ nghe tên Lam Hiên Vũ cũng đã cảm thấy rất hứng thú với chiến kỹ này rồi.

"Nhớ kỹ những biến hóa của thân thể." Na Na ngồi sau lưng Lam Hiên Vũ, tay phải đặt trên lưng hắn, nàng đem một cỗ hồn lực cùng Tinh Thần Lực nhu hòa mà chậm rãi rót vào trong cơ thể hắn.

"bản chất của Kim Long Kinh Thiên chính là khí huyết nghịch vận!" giọng nói của Na Na vang lên bên tai Lam Hiên Vũ.

Ngay sau đó, cảm giác đầu tiên của Lam Hiên Vũ là thấy hoa mắt, rồi hắn liền tiến vào trong không gian ý thức. Mà trong không gian ý thức này đang xuất hiện một người giống hắn như đúc.

Hắn có thể nhìn thấy tình huống vận chuyển khí huyết trong cơ thể người này một cách rõ ràng. Đúng lúc này, hắn cảm thấy có một cỗ nhiệt khí đột nhiên từ trong cơ thể, huyết dịch vẫn đang chậm chạp chảy xuôi thì đột nhiên phát sinh biến hóa.

Cảm giác đau đớn lập tức truyền khắp toàn thân, hắn thậm chí còn cảm thấy có chút hít thở không thông, đó là một loại thống khổ khó nói lên lời, nhưng ý thức của hắn lại cực kì thanh tỉnh, hắn thấy rõ ràng khí huyết trên cơ thể người kia đang bắt đầu vận chuyển ngược.

Sự thống khổ lập tức tăng cường, Lam Hiên Vũ muốn gọi nhưng lại kêu không ra tiếng, cũng đúng lúc này, hắn cảm thấy thân thể mình nóng lên, toàn thân như đang bị thiêu đốt vậy.

Hắn vô thức mà nâng tay phải, khí huyết nghịch vận đã mang đến cho hắn một cỗ lực lượng đặc thù, luồng nhiệt lưu nó sinh ra đang nhanh chóng mà phóng tới hướng tay phải của hắn.

Đúng lúc này, tất cả mọi thứ trước mắt Lam Hiên Vũ lại một lần nữa trở nên rõ ràng, hắn kinh ngạc mà nhìn tay phải của mình, Kim văn Lam Ngân Thảo không biết đã bao trùm kín cánh tay phải của hắn từ lúc nào rồi. Đáng sợ hơn là tay phải của hắn có vẻ như phình to ra rồi, nó đã lớn hơn bình thường một vòng, hơn nữa, cái Kim văn Lam Ngân Thảo kia nhìn giống như đã chui vào da của hắn, rồi hóa thành một khối khối lân phiến hình thoi màu vàng.

"Kim Long Kinh Thiên!" giọng nói của Na Na lại truyền tới từ sau lưng Lam Hiên Vũ, hắn chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng vô hình đang thao túng luồng nhiệt lưu trong cơ thể mình lao tới cánh tay phải một cách dũng mãnh.

Lập tức, toàn thân hắn phát ra một tầng kim quang nhàn nhạt, trong lòng bàn tay phải có âm thanh vù vù rất nhỏ xuất hiện một cách mơ hồ, mà không khí chung quanh có vẻ như cũng trở nên động lại ngay đau đó.

Đột nhiên, một đạo quang ảnh màu vàng phun ra từ lòng bàn tay của hắn, như ẩn như hiện, có vẻ như là đầu rồng.

"Phanh!" quang ảnh màu vàng nhạt trùng kích lên tấm bia trước người hắn một mét, vang lên một tiếng nổ vang.

Cả phòng dường như đã lắc lư nhẹ một cái. Sau khi đánh ra một kích này thì Lam Hiên Vũ cảm thấy năng lượng trong cơ thể mình dường như đã bị rút sạch, toàn thân mềm nhũn, mà hướng vận chuyển của khí huyết cũng khôi phục bình thường ngay sau đó. Một cỗ hồn lực ôn hòa đang rót vào cuộn cuộn từ sau lưng hắn, giúp hắn bổ sung chỗ hồn lực bị tiêu hao lúc trước.

"Cảm thấy gì không? Nghịch vận khí huyết sẽ kích phát lực lượng trong huyết mạch của người, khi cỗ lực lượng này được dung hợp cùng hồn lực của người thì người sẽ có thể phát ra một lực công kích vượt xa lực công kích bình thường của bản thân."

"Cái Kim Long Kinh Thiên này đối với người mà nói thì vừa là chiến kỹ, mà cũng vừa phương pháp tu luyện, vì trong quá trình sử dụng nó người có thể thông qua việc kích thích huyết mạch chi lực để tắm bổ bản thân, và nó cũng giúp kinh mạch của người càng thêm dẻo dai. Đây là phương pháp mà ta đã nghĩ kỹ và cảm thấy thích hợp nhất với người."

Lam Hiên Vũ tò mò mà hỏi: "Na Na lão sư, vậy huyết mạch chi lực là cái gì?"

Na Na mỉm cười: "Ta cũng không biết, nhưng có vẻ như nó rất phù hợp với chiến kỹ này." Nói đến đây thì nàng cau mày lại, trên thực tế thì cái phương thức tu luyện Kim Long Kinh Thiên này mới nổi nên trong đầu nàng được hai ngày nay, nhưng khi nàng cẩn thận suy nghĩ thì lại không thể nào nghĩ ra tình huống cụ thể.

"Chúng ta tiếp tục nào, người phải cố gắng cảm thụ sự nghịch vận khí huyết trong cơ thể mình. Ta sẽ giúp người vận chuyển mười lần đầu, người nhớ kỹ cảm giác cùng lộ tuyến vận hành, về sau phải nhờ vào chính người mà luyện tập. Lão sư sẽ bảo vệ người, tránh việc ngoài ý muốn nổi lên."

"Vâng!"

Thật sự thì tác dụng quang trọng nhất của Na Na là bảo hộ. Nếu như cái Kim Long Kinh Thiên này mà để cho một người nào đó khác luyện tập thì chưa nói tới việc có thành công hay không, mà chỉ riêng mỗi lần tiêu hao cực lớn đó cũng phải cần thời gian rất lâu mới có thể khôi phục. Nhưng Lam Hiên Vũ thì gần như có thể luyện tập liên tục được, hơn nữa, hắn sẽ không cần lo lắng chút nào về việc mình sẽ tẩu hỏa nhập ma, vì đã có Na Na bảo hộ hắn, giúp

hấn tránh được tất cả nguy hiểm. Bởi vậy nên tốc độ luyện tập của Lam Hiên Vũ nhanh hơn nhiều so với những người khác.

Sau khi Lam Hiên Vũ thấy được uy lực của Kim Long Kinh Thiên thì hẳn luyện tập với niềm hứng thú dạt dào, bất tri bất giác, một ngày đã trôi qua rồi. Những nguyên liệu nấu ăn quý thì hôm nay hẳn cũng ăn hết hai lần, vì Na Na cho rằng hẳn bị tiêu hao khá lớn trong lúc tu luyện Kim Long Kinh Thiên nên cần bổ sung nhiều dung dưỡng hơn nữa để tăng cường tổ chất thân thể.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Lam Hiên Vũ từ trên giường thức dậy thì hẳn cảm thấy toàn thân đều có chút đau nhức, nhưng trong cơ thể lại có một loại cảm giác ấm áp. Vì hẳn luyện tập Kim Long Kinh Thiên nguyên cả ngày hôm qua nên tới tối Na Na cũng không nhắc hẳn phải mình tưởng mà để hẳn buông lỏng qua một giấc ngủ tốt.

Hắn duỗi lưng một cái, có thể nghe thấy tiếng xương kêu khanh khách một cách mơ hồ, sau đó hẳn liểng nghiêng người mà nhảy xuống giường.

Khi hai chân hẳn chạm đất thì lại phát ra một tiếng “bịch” làm chính hẳn cũng phải giật nảy mình.

Đây là thể trọng trở nên nặng hơn sao!

"Hiên Vũ, tỉnh chưa? Ăn sáng nào." tiếng gọi của Nam Trùng truyền đến.

"Mẹ, con dậy rồi. Có phải ăn sáng xong là đi chơi được không?" Vừa nghĩ tới hôm nay được ra ngoài chơi là Lam Hiên Vũ liền cực vui vẻ.

"Ừm. Ăn cơm trước đi."

Đồ ăn sáng của hẳn tất nhiên vẫn là những đồ có dinh dưỡng cao, nhưng hẳn không thể chờ đợi được mà ăn nhanh rồi muốn lên đường.

"Các người cứ đi đi thôi, ta ở nhà là được rồi." Na Na mỉm cười mà xoa đầu Lam Hiên Vũ.

"A? Na Na lão sư không đi sao? Lão sư đi cùng ta đi chứ" Lam Hiên Vũ có chút cố chấp mà nói.

Na Na mỉm cười: "Người cứ đi chơi cùng mẹ đi, lão sư muốn ngắm lại xem sau này nên dạy người những gì"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nhạc công tử ca hát

Dịch: Đức Thành

"Vậy được rồi." Nghĩ tới đi chơi thì Lam Hiên Vũ cũng không có quán quít lấy Na Na nữa, mà Nam Trùng thấy thế thì cũng vui vẻ hơn nhiều.

Từ khi Na Na đến thì Nam Trùng cảm thấy con mình quá thân với lão sư rồi, chính mình là mẹ mà cũng không ở bên cạnh con được lâu như Na Na. Hiếm lắm mới có ngày nghỉ nàng mang Hiên Vũ ra ngoài chơi được, một phần cũng vì nàng muốn tăng tiến tình cảm của hai mẹ con.

Nam Trùng điều khiển xe hồn đạo bay vững vàng mà phi hành trên đường cao tốc trên không.

"Mẹ, hôm nay chúng ta ăn cái gì đây? Lúc về mang cho Na Na lão sư một ít được không?"

Lam Hiên Vũ vừa nhìn ngoài cửa sổ vừa cao hứng bưng bưng mà nói với Nam Trùng.

Nam Trùng có chút ghen mà nói: "con thật đúng là là lúc nào cũng không quên được Na Na lão sư của con a! Vậy mẹ hỏi con đây, con yêu thích mẹ hay Na Na lão sư hơn?"

Lam Hiên Vũ liếc Nam Trùng một cái rồi nói: "Mẹ à, theo cách nói của người lớn thì mẹ là đang cố tình gây sự đấy nha."

Nam Trùng run lên, nàng dờ khóc dờ cười mà nói: "Con học những thứ này từ chỗ nào vậy?"

Lam Hiên Vũ lập tức bày ra một bộ dáng người lớn, lại còn bắt chước ngữ khí của Lam Tiêu: "Nam Trùng, ta cho người biết, tuy ta nuông chiều người nhưng người cũng không thể cố tình gây sự a! Dù hồn thú nhỏ yếu như nhu cốt thỏ nhưng khi nóng nảy còn có thể cắn người đấy!"

Nam Trùng kinh ngạc mà nhìn hẳn: "Tốt! Thằng nhỏ này, dám nghe trộm ba mẹ nói chuyện."

Lam Hiên Vũ hi hi cười: "Không phải con nghe lén nha, tại ba mẹ nói lớn quá đấy."

Nam Trùng hừ một tiếng rồi cười nói: "thằng nhóc con này giờ cũng biết cãi rồi. Đúng rồi, hình như hôm nay có buổi hòa nhạc tiếp sóng của Nhạc công

tử đây."

Nàng vừa nói vừa mở màn hình trên xe. Màn hình sáng lên, căn bản không cần điều chỉnh gì nữa, thứ hiện lên đúng là kênh mà Nam Trường thường xuyên xem.

Vị minh tinh tên Đường Nhạc này mặc dù mới xuất đạo mấy tháng nhưng cũng đã tạo ra những rung động khá lớn ở Liên bang. Đơn khúc đầu tiên của hần đã gây ra ấn tượng sâu sắc cho rất nhiều người. Hơn nữa, công ti môi giới nghệ nhân lại toàn lực phát rộng nên trong thời gian ngắn thì cái đơn khúc này cũng đã truyền khắp các hành tinh của Liên bang.

Mà điểm kỳ dị là vị Nhạc công tử này mỗi lần hát đều chỉ hát một đơn khúc đầu này, nhưng trên người hần lại có một loại mị lực đặc thù, mỗi lần hần tiếp sóng đơn khúc thì hầu như lần nào độ náo động cũng tăng vọt.

Còn có một buổi hòa nhạc ngắn nhất lịch sử kia nữa, chỉ một ca khúc mà hần hát tới ba lần, phải biết rằng một buổi hòa nhạc thì ít nhất cũng phải có mười mấy bài hát, còn có ảnh hưởng lẫn nhau, rồi khâu tác động qua lại nên thời gian ngắn nhất cũng phải mất hai giờ.

Nhưng buổi hòa nhạc của vị Nhạc công tử này lại chỉ có nửa giờ. Từ đầu tới cuối hần không có nói gì nhiều mà chỉ hát ba lượt. Mà mỗi lần hát thì toàn trường lại xem say sưa như chúng không giống nhau vậy.

Cứ việc buổi hòa nhạc chỉ có nửa giờ nhưng lại không có bất kì khán giả nào rời khỏi, khi hần rời đi thì khán giả cũng vẫn như si như say mà hồi tưởng lại ca khúc đó. Khán giả cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn nhưng cũng lại cảm thấy rất thỏa mãn, vậy mà không ai thất vọng vì buổi hòa nhạc có thời gian quá ngắn như vậy.

Trên màn hình, Nhạc công tử đang đứng trên khán đài, một mái tóc dài màu lam xoắn tung sau đầu, tướng mạo tuấn tú của hần đang dần khắc dấu vào trí óc mọi người. Hần đang ở đó với một thân lễ phục màu trắng có chút vân bạc, tôn lên một dáng người hoàn mỹ, cả người hần cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng ma khoan khoái.

"Mẹ, mắt mẹ lại sáng lên rồi." Lam Hiên Vũ nhìn thoáng qua Nam Trường, hần nhìn không được mà nói.

Nam Trường lại vội vàng ra hiệu hần ngậm miệng, sau đó chỉnh lớn âm thanh trong xe.

"Thân ảnh của nàng sớm đã mơ hồ, phảng phất đã trải qua muôn đời Luân Hồi

Thanh âm của nàng dường như rất rõ ràng, đã từng vang vọng bên tai không biết bao lần

Khí tức của nàng như lan như xạ, dù qua thiên thu muôn đời cũng vẫn quanh quẩn bên ta

Tay nàng mềm mại mà thon dài, nơi nàng tồn tại vĩnh viễn là bến cảng tốt nhất của ta.

Người cả đời có tam thể, cả đời trong sinh mệnh, cả đời trong xã hội, còn có cả đời chôn giấu trong đáy lòng.

Nàng ba đời vẫn luôn tồn tại, vẫn luôn khắc sâu trong đáy lòng ta, chỉ cần ta còn ở thì nàng liền thủy chung mà cùng ta.

Vô luận nhất thể nàng có đi phương nào, vô luận nhị thể nàng còn có trí nhớ hay không, trí nhớ của ta đã mơ hồ nhưng tâm ta vẫn luôn một mực tìm kiếm.

Vô luận nàng ở đâu, ta cũng muốn mang theo nàng đi tìm kiếm hai đời còn lại kia.

Cả đời tam thể, khi nào mới có thể gặp nhau? Cả đời tam thể, khi nào ta mới có thể nhớ lại rõ ràng?

Nguyện trời có minh đường dẫn ta về phía trước, vô luận là Thần Giới, là Thâm Uyên, hay trời cao, xuống đất.

Ta chỉ nguyện cả đời tam thể chồng chất, chỉ nguyện chúng ta hòa hợp cả đời tam thể.

Dẫn ta đi, dẫn ta đi, dẫn ta đi...

Thanh âm của Nhạc công tử lúc mới bắt đầu thì rất trong trẻo, nhưng càng về sau thì thanh âm của hần dần trở nên khàn khàn, ánh mắt của hần dần trở nên mờ mịt. Mà khi hần hát đến câu cuối cùng thì trong mắt hần chỉ còn một mảnh trống rỗng.

Toàn bộ bài hát không có một câu nào nhắc tới "Tuồng niệm" nhưng mỗi một câu đều tràn đầy tình cảm tuồng niệm thâm hậu.

Nam Trường đã nghe bài hát này không biết bao nhiêu lần, nhưng giờ khắc này thì ánh mắt nàng cũng vẫn không tự chủ được mà đỏ lên.

Trong lúc bất tri bất giác thì Lam Hiên Vũ cũng đã yên tĩnh lại, ở tuổi của hần thì đương nhiên không thể hiểu được ca khúc kia, hần chỉ thấy bài hát này thực sự là rất êm tai.

"Nhất định Nhạc công tử đã từng có một người yêu rất sâu đậm, nếu không thì hần sẽ không thể viết ra được một ca khúc như vậy." Nam Trường lẩm bẩm.

"Mẹ, cái gì gọi là yêu?" Lam Hiên Vũ tò mò hỏi.

Nam Trùng gõ lên trán hấn một cái rồi nói: "Ông cụ non, không nên hỏi quá nhiều, khi con trưởng thành thì sẽ biết."

"Mẹ, sao mẹ lại bạo lực như vậy?!" Lam Hiên Vũ kháng nghị mà nói.

Nam Trùng mỉm cười: "Làm sao mẹ lại thành bạo lực rồi hả? Coi như là mẹ bạo lực thì con định tìm ai cáo trạng đây, dù sao ba con cũng không có ở đây."

Lam Hiên Vũ đột nhiên nghiêm túc mà nói: "con sẽ tìm Na Na lão sư. Mẹ, con phát hiện mỗi lần mẹ gõ đầu con là Na Na lão sư lại không vui đấy. Hừ hừ!"

Nam Trùng ngẩn người, nàng đột nhiên có cảm giác sống lưng rét run, vì chính nàng cũng chú ý tới tình huống này rồi.

Dù thế nào thì Na Na cũng là một vị Phong Hào Đẩu La a!

"Hừ! Mẹ ghen đấy! Xem ra con vẫn thân thiết với Na Na lão sư của con hơn mẹ!" Nam Trùng bĩu môi.

"Mẹ, mẹ có yêu con không?" Lam Hiên Vũ giữ chặt lấy tay Nam Trùng, hấn mang một vẻ mặt đáng thương mà hỏi.

Biết rõ hấn giả vờ nhưng Nam Trùng vẫn rất vui, nàng nhịn không được mà vãn về lấy hai má của hấn: "Thực là không có biện pháp gì với con mà! Mẹ yêu, đương nhiên là mẹ yêu nhất con trai bảo bối của mẹ rồi."

"Mẹ tuyệt vời nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Xâm lấn sàn nhún nhảy

Dịch: Đức Thành

Xe hôn đạo bay vững vàng mà dừng ở bãi đỗ, trên kính xe hiện lên đường bọn họ phải đi sau khi xuống xe. Không thể không nói, theo việc khoa học kỹ thuật tiến bộ thì sinh hoạt càng ngày càng dễ dàng.

"Thế giới sàn nhún nhảy" Vừa tiến vào nơi này thì Lam Hiên Vũ liền không nhịn được mà hoan hô lên.

Phóng tầm mắt mà nhìn lại là một sân bãi vô cùng rộng lớn, có hơn một nghìn mét vuông, trong sân bãi này có đủ loại sàn nhún nhảy. Có sàn nhảy xòe ra, có thể nhảy tới sàn nhảy lớn phía trước, cũng có sàn đồ đầy những khối bọt biển lớn, có thể đứng từ nơi cao năm sáu mét mà nhảy vào đó, còn có nơi phía dưới là bể bọt biển sâu chừng mấy mét, phía trên là cầu độc mộc để rèn luyện lực cân bằng.

Lúc này, trong thế giới sàn nhún nhảy đang có một ít nhân viên biểu diễn, bọn họ không ngừng nhảy lên thật cao rồi làm ra đủ loại động tác, đám trẻ quan sát phía dưới phát ra từng trận hoan hô.

Lam Hiên Vũ không thể chờ đợi được nữa, hấn muốn vào nhưng lại bị nhân viên công tác ngăn cản.

"Cậu bạn nhỏ, phải thay giày nhảy sàn trước rồi mới có thể vào."

Giày nhảy sàn thực ra là một loại tất có đệm chống trượt dưới lòng bàn chân, nó có thể tránh việc đám trẻ bị trượt chân trong quá trình nhảy. Nam Trùng mang hấn đi thay tất, thanh toán xong tiền phí rồi mới bước vào thế giới sàn nhún nhảy.

Lam Hiên Vũ không thể chờ đợi được mà vọt vào ngay tức khắc, hấn trực tiếp nhảy tới sàn nhảy xòe ra.

Sàn nhún nhảy cực kì co giãn, nó lập tức bắn văng hấn lên, mà Lam Hiên Vũ cũng có chút mất khống chế dưới sự đàn hồi đó.

Nhưng dù sao hấn cũng là hôn sư, trong tiếng kinh hô hấn cũng đã điều chỉnh trọng tâm ổn định giữa không trung, một lần nữa rơi xuống sàn nhún nhảy.

Sau một khắc, thân thể hấn lại bị bắn lên cao.

"Oa, hấn nhảy thật cao a." Một đứa bé bên cạnh đang giật mình mà nhìn Lam Hiên Vũ. Vì giờ hấn đã bắn lên ít nhất ba mét rồi.

Lam Hiên Vũ cũng bị chính mình dọa sợ nhảy dựng. Có điều, loại cảm giác bay lên trời này thật sự là rất tuyệt, sau khi hấn quen thuộc với lực đàn hồi của sàn nhảy thì hấn nhảy hết sức tới quên cả trời đất, thậm chí hấn còn bắt đầu thử mấy động tác uốn người giữa không trung.

Nam Trùng đứng cách đó không xa mà nhìn hần, chỉ cần Lam Hiên Vũ được vui vẻ là nàng liền cao hứng. Nàng là một gã Hồn Đế, tuy không thể phi hành nhưng lực bật cũng vượt xa người thường, chỉ tùy ý mà bật cũng có thể bay lên với thời gian ngắn, nên tất nhiên nàng sẽ không quá hứng thú với sản phẩm này, chỉ nhìn Hiên Vũ vui vẻ như vậy cũng đủ rồi.

Lam Hiên Vũ nhảy rất cao, có vẻ như khí tức trên người hần cũng trở nên khác đi một chút, một cảm giác bay vọt sáng khoái.

...

Hiện nay, tất cả cao ốc ở liên bang đều có hệ thống điều khiển trí năng của riêng mình, dùng để phụ trợ các hạng mục công tác trong cao ốc, thí dụ như chỉ dẫn nơi Nam Trùng đỗ xe, còn chỉ dẫn xếp hàng, tiếp đãi phòng đợi, rất nhiều việc đã không cần con người làm, hệ thống điều khiển trí năng đã có thể hoàn thành tuyệt đại đa số công việc mà không dễ dàng phạm sai lầm.

Mà sản phẩm Nam Trùng cùng Lam Hiên Vũ đang ở đây chính là trong một tòa cao ốc mới đưa vào sử dụng. Tòa cao ốc này có chừng một trăm hai mươi tám tầng, nó được gọi là Thiên Tế cao ốc, là cao ốc có độ cao nhất nhì tại Tử La Thành, bên trong có buôn bán, giải trí, văn phòng và nhiều khu vực khác.

Mỗi tòa cao ốc lớn như vậy thì đều có kho bí mật của riêng mình, chúng dùng để quản lý các loại sự vụ của tòa nhà, kể cả việc thu phí các loại sản phẩm. Kho bí mật này được liên kết với ngân hàng trung ương của liên bang, thường thì cứ cách một đoạn thời gian là nó sẽ đem tất cả phí thu được vào một tài khoản đặc biệt trong ngân hàng trung ương.

Hiện tại thì đa số mọi người cũng đã dùng hình thức trả tiền điện tử để thanh toán nên hỗn loạn thông tin cá nhân của mỗi người mới trọng yếu như vậy, sẽ luôn phải khóa tín tức để chỉ có bản thân mới có thể sử dụng.

Khi bid mật của Thiên Tế cao ốc nằm ở tầng thứ một trăm mười một. Mà từ tầng một trăm lẻ một trở nên là của riêng Thiên Tế cao ốc, không cho thuê, cho nên ở giữa tầng một trăm và tầng một trăm lẻ một có một tầng đặc thù, sẽ phải ra khỏi thang máy giữa chừng và phải trải qua chuyên môn kiểm an mới có thể tiến vào tầng này.

Thang máy tầng một trăm mở ra, một người bước ra từ trong đó.

Đó là một gã đàn ông cao lớn, trên người hần là bộ quần áo da, thoát nhìn rất gọn gàng, hần có một đầu tóc màu xám lam ngắn, đeo một cặp kính râm, trong miệng đang nhai kẹo cao su, hần cầm hai tay trong túi quần mà loạng choạng bước ra khỏi thang máy.

"Ta đến rồi." Hần nói như đang tự nhủ với mình vậy.

Ở chiếc tai nghe bên tai hần truyền tới một giọng nói trầm thấp: "Bắt đầu đi."

"Ừm. Chuẩn bị xâm lấn." Người nọ vẫn là cái bộ dáng cười đùa tí tưng, nhưng lúc nói chuyện thì ánh mắt của hần đã nhìn về phía thang máy lên tầng một trăm lẻ một.

Thang máy này luôn có cảnh vệ, khi sáu gã cảnh vệ thấy người kia ra khỏi thang máy tầng một trăm nhưng lại không tiến vào khu làm việc thì liền phái hai vị cảnh vệ tới đây.

Những cảnh vệ này đều mặc một bộ cơ giáp cỡ nhỏ bao trùm toàn thân.

Ngần vịn lần không nên xem thường loại cơ giáp cỡ nhỏ này, vì nó là sản phẩm công nghệ cao của liên bang, công phòng nhất thể, dù là người bình thường mặc vào thì ít nhất cũng có lực chiến đấu ngang với một hồn tông tứ hoàn, thậm chí lực phòng ngự còn mạnh hơn nữa.

Huống chi, người có thể làm cảnh vệ ở nơi này thì tất nhiên sẽ không thể nào là người bình thường, mà bọn hần đều phải trải qua chuyên môn huấn luyện nên sức chiến đấu khá mạnh mẽ.

"Không nên đứng ở đây, đề nghị rời khỏi." Một gã cảnh vệ nói qua thiết bị truyền âm tới loa phóng thanh, giọng nói của hần biến thành âm thanh điện tử.

"Nếu ta không đi thì các người có thể làm gì đây?" gã nam tử mặc áo da nhún vai mà bày ra một bộ dáng chẳng thèm để ý.

"Không nên tìm phiền toái, nếu không tự gánh lấy hậu quả." Một gã cảnh vệ khác trầm giọng nói.

"A. Ta đi, ta đi được chưa?" có vẻ như gã nam tử mặc áo da kia đã có chút nhụt chí, hần giơ hai tay tỏ vẻ mình không có địch ý, sau đó xoay người mà đi về hướng khu làm việc.

Những người có ý khiêu khích như hần thì đám cảnh vệ này cũng gặp qua khá nhiều lần nên cũng không có quá để ý, bọn hần liền quay người mà về vị trí vũ.

Trên mặt gã nam tử áo da lại lộ ra một tia đắc ý, đột nhiên trên tay phải hần có hào quang lóe lên, trên tay hần đã nhiều thêm một vật. Đó là một cái mũ giáp màu đen, trên vị trí trán của mũ giáp này có một viên đá tinh thể màu trắng bạc.

Gã nam tử này trực tiếp chụp chiếc mũ giáp lên đầu mình, sau đó hần nâng tay phải mà đặt lên khối tinh thể.

"Bắt đầu!"

"Ô...ô...n...g ——" một cỗ năng lượng vô hình bỗng khuyếch tán ra từ trung tâm chiếc mũ giáp, chúng dừng mảnh mà phóng về phía sáu gã cảnh vệ.

Mà ở cách Thiên Tế cao ốc không xa, một chiếc xe vận chuyển hỗn đạo cỡ lớn đang chậm rãi mà mở nóc xe, một đài quấy nhiễu điện tử khí dần chui ra từ đó.

Trong xe có sáu người đang vây quanh đài quấy nhiễu, hai tay mỗi người bọn họ đều cùng lúc phát ra hồn lực, lập tức đẩy công suất đài quấy nhiễu lên mức lớn nhất.

Một cỗ sóng quấy nhiễu vô hình bắn thẳng tới hướng tầng một trăm mười của Thiên Tế cao ốc.

"Ngăn cách hoàn thành!"

Thiên Tế cao ốc, tầng một trăm.

Sáu gã cảnh vệ đã hoàn toàn co quắp mà ngã xuống đất, tên nam tử áo da kia liền nhảy vọt tới cạnh thang máy, hấn bực tay phải của mình bằng một bộ giáp máy, những thanh kim loại nhỏ dần chui ra từ chiếc giáp tay đó, rất nhanh nó đã đâm thủng lớp kim loại của thang máy.

"Bắt đầu xâm lấn."

"Đã ngăn cách được kết nối với ngân hàng trung ương. Ngươi có mười lăm phút."

Gã nam tử áo da cười lớn một tiếng: "Không cần lâu như vậy, mười phút là đủ."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cái bẫy

Dịch: Đức Thành

"Tĩnh!"

Cửa thang máy mở ra, chỉ thấy gã nam tử áo da lóe lên một cái đã vào trong đó, hấn nhấn vào nút tới tầng một trăm mười một.

Thang máy đóng cửa rồi phóng lên, chỉ có mười một tầng nên gần như chỉ trong chớp lát nó đã tới nơi.

Lúc này, tại tầng một trăm mười một của cao ốc đang có chút hỗn loạn.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao Internet gián đoạn rồi hả? Thử dùng hệ thống dự bị kết nối tới ngân hàng trung ương xem nào, tất cả biện pháp bảo an khởi động." Chủ quản vô cùng nhanh chóng mà ra lệnh.

Phải biết rằng, ít nhất thì Thiên Tế cao ốc cũng có tới mười hai thông lộ kết nối tới ngân hàng trung ương, nên căn bản sẽ không thể vì internet mà bị gián đoạn kết nối, nhất định là có vấn đề.

"Liên lạc vực cảnh sát Từ La Thành, bảo họ lập tức phái người tới đây!"

"Chủ quản, hỗn đạo thông tin cũng mất liên lạc, trực tiếp liên tuyến cũng vậy." Một gã nhân viên vội vàng nói.

"Không đúng, có lẽ là có tín hiệu quấy nhiễu siêu cường. Nhanh, đóng cửa hệ thống, đóng tất cả hệ thống!"

"Đừng đóng chứ! Như vậy không tốt đâu, sau này còn phải lấy ít nhất là mười mấy ức đồng liên bang, khá nhiều phiền toái a! Không bằng cứ để ta mang đi là tốt rồi." Một giọng nói vang lên từ trong kho.

"Phanh!"

Cánh cửa bị đập ra, gã nam tử áo da đội mũ giáp bước vào. Sau khi có chừng ba tầng bị ngăn chặn internet và hệ thống mã hóa phòng hộ thì đã không còn bất kỳ sự cản trở nào đối với hắn.

Càng là sản phẩm công nghệ cao thì lại càng y lại vào công nghệ cao, toàn bộ Thiên Tế cao ốc không có bất kì tầng phòng hộ vật lý nào, hoàn toàn là tầng phòng hộ của hệ thống trí năng.

Chủ quản hoảng sợ mà nói: "Ngươi là ai? Ngươi vào bằng cách nào? Không thể như vậy được, cho dù có ngoại bộ quấy nhiễu đi nữa thì hệ thống trung

tâm của bọn ta cũng không có khả năng bị xâm lấn! Ngươi..."

"Sao lại không có khả năng? Nếu có người nói mật mã nhiều tầng cho ta thì chẳng phải là có thể rồi sao? Chỉ đơn giản như vậy thôi! Được rồi, đừng nói nhảm nữa. Các ngươi yên tĩnh cả đi"

Gã nam tử mặc áo da vừa nói vừa nhấn lên viên tinh thể trên chiếc mũ giáp một lần nữa.

"Ồ...ô...n...g ——" luồng năng lượng vô hình lại một lần nữa phóng ra, tất cả nhân viên vòng tác ở đây gần như đều lao đảo rồi nhao nhao ngã xuống đất.

"Nhìn, thế giới thanh tịnh!"

Gã nam tử áo da đắc ý mà cười ha hả, nhưng động tác của hắn vẫn không có ngừng lại, hắn không chút do dự mà đi về hướng trung tâm của kho, đó là đầu não của kho bí mật này.

"Đôi khi nhiệm vụ được hoàn thành quá dễ dàng cũng không phải là việc làm cho cười ta vui sướng. Thật sự là không có ý nghĩa mà!" Hắn vừa nói vừa nhàn nhả mà đi tới đầu não của nhà kho, chiếc giáp tay máy lại một lần nữa bắn ra chùm tơ mỏng mà chui vào đầu não.

"Ông ông, ông ông ——" Dòng điện hỗn loạn trở nên kích động, trên màn hình của đầu não bắt đầu hiện lên các loại số liệu.

"Đã tìm được! Hắc hắc." Hắn cười quái dị một tiếng rồi lẩm bẩm, "Giải trừ lớp mật mã của sáu mươi tư tầng cũng có chút phức tạp, có điều ta cũng chỉ cần ba phút mà thôi. Từ từ sẽ đến, không nóng nảy. Ài, ai bảo đầu óc ta lại tốt như vậy đây."

Mật mã từng tầng bắt đầu bị giải trừ một cách nhanh chóng, đầu não của kho giống như đang bị cắt đi từng lớp áo vậy, tên từng tầng dần hiện lên trước mắt gã nam tử áo da.

"A, tới tầng cuối cùng rồi."

"Tĩnh!" Một thanh biểu thị tiến trình màu xanh lá chạy tới cuối cùng, hoàn thành công việc.

"Ồ đây đã hoàn thành cơ bản, đã mở được tài khoản, chuẩn bị tiến hành truyền tải số liệu lập tức, sau đó cách trở mã hóa." Gã nam tử áo da nói qua hỗn loạn thông tin.

Nhưng thứ làm hắn kinh ngạc là bên kia không có người đáp lại.

"Người đâu rồi? Các ngươi đang làm gì đó?" Gã nam tử áo da lập tức cảm thấy có điểm lạ, hắn vô thức mà nhìn về phía màn hình.

Tầng mật mã cuối cùng tốt cuộc cũng đã bị giải trừ, thứ hiện lên trước mắt hắn lúc này là sổ thứ tự tổng nợ của tòa Thiên Tế cao ốc. Dựa theo phán đoán trước đó của bọn hắn thì mỗi tuần Thiên Tế cao ốc đều truyền tải số liệu về ngân hàng trung ương, mà hôm nay lại là Chủ nhật, thu nhập mỗi tuần của Thiên Tế cao ốc thì ít nhất cũng là một tỷ đồng liên bang. Thế nhưng..

Khi gã nam tử áo da thấy số liệu của tài khoản thì cả người hắn trở nên cứng ngắc lại.

Thứ hắn thấy là...

Số không!

Đúng vậy, tổng số tiền được biểu thị trên màn hình là không!

Không tốt, bị lừa rồi!

Gã nam tử áo da lập tức đoán ra. Hắn cũng là lão thủ nên ngay sau khi hắn phát hiện ra điểm không đúng thì lập tức quay người bỏ chạy. Hắn không có trực tiếp chạy thẳng tới cửa lớn mà lại phóng về phía bức tường chắn thủy tinh.

Cùng lúc đó, một tầng giáp màu bạc chui ra từ dưới làn da của hắn rồi nhanh chóng bao trùm lấy toàn thân hắn. Tốc độ của hắn đột nhiên bạo tăng, hắn phóng tới bức tường chắn thủy tinh như một đạo lưu quang.

"Gấp gấp cái gì vậy?" Một giọng nói mà hắn cảm thấy có chút quen thuộc đột nhiên vang lên.

"Phanh ——" cảm giác đầu tiên của gã nam tử áo da là mình đang hung hăng mà đâm vào một khối sắt, lực phản chấn cực mạnh làm thân thể hắn bị bắn văng ngược lại. Hắn cảm thấy xương cốt toàn thân mình như đều đứt gãy cả, tầng giáp trên người truyền đến những tiếng cọt xát chói tai.

Một bóng người đang đứng ở nơi mà hắn định lao tẩu lúc này.

Lúc này thì gã nam tử áo da cũng đã nhận ra vì sao mình lại cảm thấy giọng nói kia quen tai tới vậy rồi, bởi vì người chặn đường hắn không phải ai khác, chính là tên chủ quản phải hoảng sợ mà chỉ huy nhân viên khi nãy.

Mà lúc này, tên chủ quản kia nhìn qua lại cao lớn hơn rất nhiều, từng khối giáp trầm trọng mà bao trùm toàn thân hắn, từng phiến giáp màu gỉ sét tán ra sự sáng bóng nhàn nhạt, hai tím, sáu đen, tám cái Hồn Hoàn bay lên từ dưới chân hắn.

"Bất Hoàn, Hồn Đẩu La, ba chữ Đẩu Khải Sư!" Gã nam từ áo ra thốt ra.

"Đại sư khổng chế tinh thần, hai chữ Đẩu Khải Sư, một trong mười hai sứ giả của Tội Ác Chi Thành, Chiêm Kinh. Ta không có nhận sai chứ?" Diệp Phong nhàn nhạt nói.

Đám nhân viên bị ngã xuống hàng loạt khi nãy cũng đều nhao nhao đứng lên, cơ giáp cỡ nhỏ lại một lần nữa phụ thể, mấy chục mũi hồn đạo xạ tuyến đồng loạt chĩa vào Chiêm Kinh.

Chiêm Kinh gãy giữa mà bò dậy từ dưới mặt đất, tuy bộ Đẩu Khải hai chữ của hắn không phải là loại phòng ngự nhưng vẫn có thể giúp hắn ngăn lại tuyệt đại bộ phận công kích.

"Rốt cuộc các ngươi là ai? Tại sao các ngươi lại biết mục tiêu của bọn ta là Thiên Tế cao ốc?" Chiêm Kinh lạnh lùng mà hỏi.

Diệp Phong thần nhiên nói: "Chúng ta đã chú ý các ngươi rất lâu rồi. Các ngươi đã sử dụng công nghệ cao để phạm tội quá nhiều lần làm Liên bang tổn thất vô cùng nghiêm trọng, dân chúng cũng bị thương tổn. Ngươi là người đầu tiên nhưng cũng không phải cuối cùng, sớm muộn gì ta cũng sẽ phá hủy toàn bộ Tội Ác Chi Thành. Thúc thủ chịu trời đi, nếu không thì việc đánh gục ngươi cũng nằm trong phạm vi quyền hạn của ta đây. Ta khuyên ngươi không nên sử dụng vũ giáp nữa, nơi đây đã sớm bố trí trang bị quấy nhiễu tinh thần, bộ đồ đồ của ngươi vô dụng ở chỗ này."

"Ngươi thắng." Chiêm Kinh giờ hai tay, chủ động đưa mũ giáp xuống.

Cũng không biết vì cái gì nhưng khi Diệp Phong thấy cái vẻ mặt thần nhiên của hắn thì lại có chút dự cảm không tốt.

Thật sự là tên này là quá bình tĩnh, hắn nào có chút bộ dáng gì của một kẻ bị bắt?

"Đội một, đã khổng chế được cỗ xe chưa" Diệp Phong lập tức liên hệ thuộc hạ của mình.

"Đã khổng chế. Đã giải trừ thiết bị quấy nhiễu viễn trình, một thời gian ngắn nữa là có thể kết nối lại với ngân hàng trung ương." một phụ tá đáp lại.

Lúc này Diệp Phong mới thở dài một hơi, thực sự là bọn hắn đã phải chuẩn bị rất nhiều vì hành động lần này.

"Bất hấn lại." Diệp Phong vung tay lên, lập tức liền có những chiến sĩ của Kiều Long chiến đoàn xông lên mà bắt lấy Chiêm Kinh.

Các chiến sĩ tháo hồn đạo thông tin và hồn đạo khí trừ vật trên tay Chiêm Kinh, đeo một chiếc còng tay phong tỏa hồn lực lên tay hắn để hắn biến thành một người bình thường.

"Lục soát, kiểm tra cao ốc. Thông tri cảnh sát, chúng ta chuẩn bị lui lại." Diệp Phong trầm giọng ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Vĩnh Dạ Quân Vương

Dịch: Đức Thành

Vì hành động lần này mà Diệp Phong đã phải điều động ba trăm chiến sĩ của Kiều Long chiến đoàn, nên trên thực tế thì hắn đã phong tỏa tất cả những điểm mấu chốt từ sớm, ngăn cách những phần tử phạm tội này với người bình thường. Vì để bọn chúng không phát hiện nên bọn hắn đã phải chuẩn bị mất vài tháng, thậm chí hắn còn phải một bộ phận chiến sĩ đóng giả phần tử phạm tội để hấp dẫn bọn chúng, có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Hiện tại thì hắn cũng bắt được bọn người kia, rốt cuộc cũng đã đại công cáo thành. Có vài chục tên phạm tử phạm tội bị bắt, đều là những trọng phạm mà liên bang đang truy nã. Trong mười hai sứ giả của Tội Ác Chi Thành thì ít nhất có hai gã tham dự vào hành động này, mà Chiêm Kinh là một trong số đó.

Sức chiến đấu của những người này thì không đáng sợ, nhưng thứ đáng sợ là những thủ đoạn phạm tội thiên kỳ bách quái và vô cùng giao hoạt của bọn chúng. Bắt được bọn chúng là có thể tìm hiểu về nguồn gốc và dẫn xuất ra những phần tử phạm tội khác của Tội Ác Chi Thành, đây mới là việc trọng yếu nhất.

Vì hành động lần này, quả thực là ngành tình báo của liên bang đã phải bỏ ra cố gắng khá lớn.

"Còn chưa biết đại danh của vị trưởng quan tôn kính này a?" Chiêm Kinh nhue cười như không mà nhìn Diệp Phong.

Diệp Phong thần nhiên nói: "Ngươi không cần phải biết. Với những ghi chép về tội trạng của ngươi thì nửa đời còn lại của ngươi sẽ chỉ có trong ngục giam của liên bang."

"Ài ____." Chiêm Kinh thở dài một tiếng.

Diệp Phong hít hai mắt lại: "Đừng có ra về gì nữa, vô dụng thôi, tinh thần lực của ngươi cũng đã bị ta quản chế nên ngươi sẽ không có bất kỳ cơ hội nào."

Chiêm Kinh giờ hai tay lên mà nhìn chiếc còng tay, đột nhiên hần nhếch miệng cười một tiếng: "Diệp đoàn trưởng, ngươi có tin là ngươi sẽ phải đích thân tháo cái còng này cho ta không?"

Đồng tử Diệp Phong bỗng nhiên co rút lại.

"Diệp Phong, Đoàn trưởng của Kiều Long chiến đoàn, thế hệ trẻ của quân đội liên bang, ngôi sao mới của quân đội hành tinh Thiên La, năm nay ba mươi bốn tuổi, có một đứa con gái sáu tuổi tên Diệp Linh Đồng, ta nói không sai chứ?" Chiêm Kinh nhìn Diệp Phong mà nói.

Nghe hần nói như vậy thì Diệp Phong dần cảm thấy lạnh buốt sống lưng.

"Nếu như không phải ta cố ý thì chỉ bằng những thứ ngu xuẩn của liên bang như các ngươi cũng có thể bắt ta? Chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra từ đầu đến cuối ta cũng không có giết người sao? Đó là ta không cho các ngươi cơ hội đánh gục ta tại chỗ, bởi vì ta còn cần một chút thời gian. Chẳng lẽ ngươi cho rằng khẩu vị của Tội Ác Chi Thành chỉ nhỏ như vậy thôi sao? Một tỷ đồng liên bang lại có thể làm cho bọn ta phải huy động nhiều nhân lực tới vậy sao? Các ngươi thật là ngây thơ quá rồi.

Vì để tránh đánh rần động cơ nên hiện tại, Kiều Long chiến đoàn của các ngươi có hai phần ba số người là không ở chỗ này, đúng không? Cho nên chỉ bằng mấy người này của các ngươi thì còn chưa đủ!"

"Ngươi bớt nói nhảm đi." Diệp Phong có hết mức mà giữ tinh táo, đương nhiên hần sẽ không vì mấy câu nói của đối phương mà tự làm loạn trận cước.

"Vậy đợi xem nào."

"Tít tít tít tít tít tít" tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên, toàn bộ ánh đèn trong trung tâm đầu não của nhà kho trở nên tối sầm lại trong chớp lát.

Mà dưới tầng một trăm thì tất cả ánh đèn đều tắt vụt. Trong toàn Thiên Tế cao ốc, ngoài nơi có ánh sáng tự phát thì đều là một mảnh đen kịt!

"Đến nào đến nào!" Chiêm Kinh đột nhiên cuồng loạn mà cười ha ha.

Diệp Phong bước về phía trước một bước mà đi tới trước mặt hần, một phát chụp vào cổ hần: "Ai tới rồi hả? Rốt cuộc các ngươi đã làm cái gì?"

Đúng lúc này, hỗn đạo thông tin trên vỏ tay Diệp Phong vang lên. Diệp Phong không chút do dự mà bắt máy.

"Diệp đoàn trưởng, ngươi tốt chứ." Một giọng nói trầm thấp truyền đến.

Diệp Phong lập tức nhận ra đây chắc chắn không phải người của Kiều Long chiến đoàn.

"Ngươi là ai?" Đối phương lại có thể xâm nhập hệ thống thông tin của quân đội, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi. Những tên này là làm thế nào mà được?

"Trong Tội Ác Chi Thành thì tất cả mọi người đều gọi ta là Vĩnh Dạ Quân Vương. Chút tin tức mà các ngươi lấy được đó cũng không sai, mục tiêu của bọn ta chính là trong chỗ này, nhưng không phải trung tâm đầu não của nhà kho. Hiện tại thì trong Thiên Tế cao ốc có tổng cộng một vạn hai ngàn ba trăm bốn mươi lăm người. Một con số rất tốt a!

Hiện tại thì tất cả đang nằm trong khống chế của bọn ta, có một trăm sáu mươi người của Tội Ác Chi Thành trong cao ốc, bọn hần đang chuẩn bị lắp đặt vài quả Bom. Dự tính năm phút sau là tất cả điểm chống đỡ trọng lực của Thiên Tế cao ốc đều có một quả bom an vị. Hệ thống điện lực trong đó đã bị bọn ta cắt đứt nên hơn vạn người mà muốn ra ngoài thì ít nhất cũng mất nửa giờ. Huống chi bọn ta đã phong tỏa những cửa lớn, mà các ngươi lại bị ngăn cách ở chỗ này. Cho nên bây giờ ngươi có năm phút suy nghĩ. Ta cũng không cần ngươi làm cái gì khác, thả Chiêm Kinh, sau đó mang người của ngươi rời khỏi trung tâm đầu não nhà kho."

"Thằng khốn!" Diệp Phong phẫn nộ quát một tiếng, hần suýt đập nát chiếc hỗn đạo thông tin trên tay mình.

Như thế nào hần cũng không thể tưởng ra Tội Ác Chi Thành lại đến hơn trăm người. Đây là cái hành động có quy mô lớn nhất từ trước tới nay a! Mà thứ chúng nhắm vào lại chỉ là một tòa cao ốc trong Tử La Thành. Hơn một vạn người, nếu Thiên Tế cao ốc bị bọn hần nổ thì sẽ là thảm án lớn nhất lịch sử liên bang trong mấy ngàn năm qua. (Sao bằng anh Vũ Hạo nhà ta được ^^ LĐT-53)

"Đừng nóng giận, tức giận cũng vô ích thôi. Diệp đoàn trưởng, thực sự là Tội Ác Chi Thành bọn ta cũng là một nơi rất quy củ đấy. Chỉ cần ngươi làm theo lời ta, ta cam đoan sẽ không có một quả Bom nào nổ cả. Đương nhiên ngươi cũng không có lựa chọn, chỉ có tin tưởng ta thôi. A, chỉ còn có bốn phút. Ngươi mau chóng quyết định đi, nếu không thì các ngươi chôn cùng Chiêm Kinh đi."

Hỗn đạo thông tin bị cắt đứt!

Diệp Phong tức giận mà đám thẳng một quyền vào mặt Chiêm Kinh, vị đại sư khổng chế tinh thần này bị cái đám làm bay ngược ra ngoài.

Chiêm Kinh bị bay đập vào vách tường, hần hừ đau một tiếng mà rơi xuống dưới.

Diệp Phong liền gọi cho cấp dưới, nhưng rất nhanh sau đó hắn lại phát hiện tất cả tín hiệu đều bị cắt đứt. Cả kẻ tín hiệu nội bộ của quân đội cũng bị cắt đứt.

Lúc này, hắn bị cô lập!

....

Thế giới sàn nhún nhảy.

Lam Hiên Vũ nhảy lên mà cao hứng bưng bưng, sau một giờ nhảy hắn đã có thể làm những động tác phức tạp mà các nhân viên kia làm. Bay lên không rồi cuốn, hắn thật sự là rất thích cái cảm giác này, ngay cả những nhân viên cũng phải kêu hắn có thiên phú dị bẩm.

Đúng lúc này, ánh sáng chung quanh chợt biến thành một mảnh đen kịt, tất cả ánh đèn đều vụt tắt.

Lam Hiên Vũ đang bắn lên trên không trung rồi rơi xuống, đột nhiên hắn cảm thấy thân thể bị xiết chặt, bị một khí tức quen thuộc ôm lấy rồi bay về phía bên cạnh.

Giọng nói của Nam Trùng vang lên: "Có lẽ bị cắt điện rồi, trước hết con đừng nhúc nhích."

Chung quanh đã vang lên tiếng kinh hô liên tiếp, cũng có những tiếng hô lớn của nhân viên: "Mọi người đừng hoảng sợ, chỉ là cắt điện tạm thời mà thôi, cao ốc sẽ có hệ thống cung cấp điện dự bị."

Thật sự là chuyện này quá đột nhiên, làm sao người ta lại không hoảng hốt được đây? Mà ngay sau đó, tiếng cảnh báo chói tai cũng đã vang lên.

Những tiếng thét chói tai, những tiếng kinh hô trở nên càng ầm ĩ. May mắn là đèn ở lối thoát khẩn cấp vẫn sáng, rất nhiều người đã phóng ra khỏi đây qua lối đó.

"Mẹ, mẹ, làm sao vậy? Chúng ta làm sao bây giờ?" Lam Hiên Vũ có chút khẩn trương mà hỏi Nam Trùng.

"Đừng sợ, có mẹ đây, mẹ sẽ bảo vệ con." Nam Trùng ôm lấy hắn mà nói.

Thực sự là nàng cũng không sợ, dù sao thì nàng cũng là một hồn đế lục hoàn, nên cho dù không có Hồn Đạo Khí nàng cũng vẫn có năng lực bảo vệ lấy con mình.

"Ông ông ô...ô...n...g!" Từng chùm sáng bắn khắp nơi quanh quán sàn nhún nhảy.

Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên ầm ĩ.

Sắc mặt Nam Trùng trở nên trắng nhợt, nàng ôm Lam Hiên Vũ mà té nhào vào sàn nhảy, tuy nàng không phải một hồn sư chủ chiến nhưng âm thanh của hồn đạo xạ tuyến nàng vẫn nhận ra rất rõ ràng.

Nghe thấy những tiếng kêu thảm đó thì Lam Hiên Vũ lại càng trở nên sợ hãi, hắn gất gao mà ôm lấy Nam Trùng. Nam Trùng nằm trên người Lam Hiên Vũ, sàn nhảy rất mềm nên tất nhiên sẽ không làm thương tổn đến hắn, nàng nằm đó mà dùng thân thể của mình bảo hộ lấy con, Nàng cũng phóng xuất ra một tầng băng mà bao trùm lấy toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mẹ, con sợ

Lúc này Nam Trùng cũng có chút bối rối rồi, tình huống như vậy thì đây là lần đầu tiên mà nàng gặp phải.

Nàng đã hối hận, hối hận không có mời Na Na lão sư đi cùng. Na Na là một vị Phong Hào Đấu La đấy. Thế nhưng dù hiện tại có muốn gọi nàng tới cũng không còn kịp rồi, huống chi, từ khi Na Na tới Từ La Thành thì đại đa số thời gian nàng đều ở nhà nên nàng cũng không có số thông tin của Na Na.

"Mẹ, con sợ." Lam Hiên Vũ rúc trong ngực Nam Trùng mà nói.

"Đừng sợ, có mẹ ở đây rồi" Vô luận như thế nào nàng cũng phải bảo vệ con mình cho bằng được. Nghĩ đến đây thì đại não Nam Trùng cũng trở nên thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Bọn họ đang nằm trên sàn nhún nhảy, mà vì áp lực nổ nên sàn nhảy thoáng sụp xuống dưới một chút. Một tia hồn đạo xạ tuyến ngẫu nhiên xẹt qua, nhưng may mắn là nó không có bắn trúng.

Những tiếng kêu thảm thiết đã trở nên ít đi rất nhiều, một âm thanh lạnh như băng truyền đến từ loa phóng thanh.

"Tất cả mọi người không được di động, người nào di động, Giết!"

Không hề nghi ngờ là tất cả mọi người đều bị chấn nhiếp rồi. Trong lúc nhất thời, có thể nghe thấy tiếng la khóc của bọn nhỏ và những tiếng rên rỉ vang lên rõ ràng.

Nam Trùng có chút hô hấp dồn dập, nàng gắt gao mà ôm chặt lấy Lam Hiên Vũ, sợ bị chú ý tới.

Đúng lúc này, vài tiếng vù vù vang lên, nàng cảm thấy có gì đó bay lên trong mơ hồ, nháy mắt sau đó, từng chùm tia sáng đột nhiên giáng xuống từ trên trời mà chiếu rọi quanh sân nhún nhảy.

Nam Trùng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đám Cơ Giáp cỡ nhỏ đang lơ lửng giữa không trung, những chùm ánh sáng kia chính là được phóng ra từ bọn chúng.

Đám cơ giáp này toàn thân đen kịt, Nam Trùng còn chưa kịp phản ứng thì đã có bảy tám chùm sáng bắn về phía nàng.

"Hồn sư, Giết!"

Theo tiếng ra lệnh đó, chừng mười mấy tia sáng mãnh liệt phóng về phía Nam Trùng.

Nam Trùng không phải một hồn sư chủ chiến nên nàng không có bất kì kinh nghiệm chiến đấu gì, nên sau khi phát hiện điểm không đúng nàng cũng không có triệt tiêu tầng băng trên người. Mà chùm sáng lại chiếu khắp nơi như vậy, tầng băng phản xạ hào quang thì làm sao không gây chú ý được đây?

Nam Trùng hoảng sợ mà kêu một tiếng, một đám hồn hoàn nhanh chóng phóng lên, gần đây hồn hoàn của nàng đã có tăng lên, sáu cái hồn hoàn màu tím đồng loạt phát sáng.

Hồn hoàn đầu tiên lóe sáng, một mảnh băng sương lập tức bao phủ lấy hai mẹ con nàng, ngăn cách sự dò xét từ ngoại giới. Cùng lúc đó, nàng ôm Lam Hiên Vũ mà cuộn ra ngoài, phóng xuất ra một mặt băng thuẫn lơ lửng trên đỉnh đầu mà ngăn lại từng đạo xa tuyền chết người kia.

Dù sao Nam Trùng cũng là nữ tính nên lúc trước, khi nàng tu luyện thì cũng không có ý định tiến vào những đơn vị chiến đấu. Cho nên đa số những hồn kỹ của nàng đều là phòng ngự. Theo nàng thì tự bảo vệ mình như vậy là đủ rồi. Cái băng thuẫn này là hồn kỹ thứ ba của nàng.

Hồn hoàn màu tím đại biểu cho nghìn năm, mà bản thân nàng lại có tu vi hồn đế nên lực phong ngự của tấm băng thuẫn này cũng không kém.

Nhưng lúc này trong nội tâm nàng đang thập phần kinh hoàng, nàng còn mang theo con mình nữa a, hơn nữa còn không biết nơi đây không biết có bao nhiêu địch nhân! Mà phần đông lại là cường địch tứ hoàn, căn bản là nàng không biết nên làm thế nào mới tốt.

"Mẹ!" Lam Hiên Vũ kêu một tiếng.

Một tiếng kêu này đã cho Nam Trùng một dũng khí lớn lao, vô luận có khó khăn cỡ nào nàng cũng phải bảo vệ con cho tốt!

Tình thương của mẹ là thường có thể kích phát ra lực lượng lớn nhất của nữ nhân, Nam Trùng bỏ nhào về phía trước, nàng ôm Lam Hiên Vũ bắn qua sân nhảy, sau đó phóng về nơi hẻo lánh.

Nàng thoáng nhớ được nơi đó có một cửa thoát an toàn. Dưới tình huống không biết ở đây có bao nhiêu địch nhân, cũng không biết bọn hắc mãnh cỡ nào thì lao ra là cơ hội duy nhất.

Băng sương mù có tác dụng yểm trợ vô cùng tốt, đại đa số những tia xạ tuyền được bắn ra đều bay vào khoảng không, còn một ít trúng mục tiêu thì cũng bị băng thuẫn ngăn lại.

Dù sao thì Nam Trùng cũng là Hồn Đế nên tốc độ của nàng vẫn là cực nhanh, sau mấy lần bật nàng đã gần tiếp cận tới lối thoát.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức làm người ta hít thở không thông, nó áp lên người Nam Trùng từ chính diện, Nàng liền vô thức mà ôm Lam Hiên Vũ lộn sang bên cạnh, ngay sau đó nàng phóng ra ba tầng chắn băng cao tới ba mét dựng thẳng quanh người.

"Oanh, oanh, oanh!" Ba tiếng nổ vang lên, tường băng bị phá nát, một đài cơ giáp ngăm đen hiện ra tại đó.

Đài cơ giáp này cao chừng sáu mét, thân máy được chế tạo từ kim loại hiếm tán ra hào quang nhàn nhạt. Trên tay phải cơ giáp mang một chiếc cự chùy, nó không cần tốn sức đã phá vỡ nát tường băng của Nam Trùng, tên lửa đẩy sau lưng chiếc cơ giáp lóe lên, nó đuôi tới sát bên người mẹ con Nam Trùng ngay sau đó rồi nâng chiếc cự chùy trong tay.

Trên mặt Nam Trùng lúc này đang đầy sự sợ hãi, nhưng trong tích tắc này, khí tức toàn thân nàng chợt thay đổi.

Không được, phải bảo vệ con!

Nàng gắt gao mà ôm Lam Hiên Vũ vào trong ngực, nàng cuộn mình lại mà dùng lưng đi đối mặt với đài cơ giáp, hồn hoàn thứ ba trên người nàng sáng lên,

nàng toàn lực mà phóng thích băng thuẫn, không chỉ có thế, hồn hoàn thứ sáu của nàng cũng phát sáng ngay sau đó, một vòng băng dần khuếch tán ra phía ngoài.

Băng Phong Hoàn, đây là hồn kỹ mạnh nhất của Nam Trùng!

Đài cơ giáp bị Băng Phong Hoàn đập trúng thì thoáng cứng lại thoáng một chút, trên chiếc cơ giáp cực lớn này bị bao phủ một tầng sương trắng.

Nhưng nháy mắt sau đó thì chiếc cơ giáp đột nhiên biến thành màu đỏ rực, nó xua tan tầng băng sương trong nháy mắt, tuy nó nện chiếc chùy kia xuống chậm mất nửa nhịp nhưng vẫn đập thẳng vào tấm băng thuẫn sau lưng Nam Trùng.

"Oanh ——" tấm băng thuẫn bị phá nát, tuy Nam Trùng đã đem hết toàn lực nhưng vẫn không cách nào ngăn trở hoàn toàn được lực công kích của chiếc cự chùy kia, nàng bị đánh bay lập tức.

Tuy tấm băng thuẫn đã đỡ thay nàng tuyệt đại bộ phận lực công kích nhưng vẫn còn một phần rơi vào người nàng, Nam Trùng lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

"Mẹ!" Lam Hiên Vũ hét lớn một tiếng. Cảm giác của hắn rất tốt, trong nháy mắt mà Nam Trùng bị đập trúng đó hắn đã cảm nhận được rõ ràng sự suy yếu của mẹ mình.

Trong nháy mắt này, trong lòng hắn đã không còn sợ hãi, thân thể Nam Trùng bị đánh bay, may mắn là rơi vào sân nhảy, thân thể hai mẹ con thoáng bật ngược lên một phát.

Sự thống khổ mãnh liệt truyền khắp toàn thân, tay Nam Trùng đang ôm chặt lấy Lam Hiên Vũ thì lúc này cũng phải rời lỏng. Lam Hiên Vũ nghiêng người một chút liền chui khỏi ngực Nam Trùng. Kim, Ngân Lam Ngân Thảo ở hai tay hắn lập tức quán quanh lên.

Tay trái hắn run lên một chút, một cây băng chùy liền bắn tới chiếc cơ giáp màu đen. Một bóng dáng nho nhỏ cứ đứng đó như vậy mà hét lớn về phía cơ giáp: "Không cho phép các người làm tổn thương mẹ ta!"

Chiếc cơ giáp vẫn lơ lửng giữa không trung, trên đầu vai nó chợt nhô ra một chiếc hồn đạo pháo đen thui mà chĩa về phía mẹ con bọn hắn, họng pháo đen sì đó đang chậm rãi mà ngưng tụ hào quang.

Tuyệt đối không được phép để hồn sư sống, nên những cơ giáp dạng này sẽ không bao giờ để một chút tình huống khác nào xuất hiện, cho nên hai mẹ con này, đều phải chết...

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tội ác đặc thủ

Trí khó trung tâm

"Diệp đoàn trưởng suy nghĩ thế nào rồi?" giọng nói của Vĩnh Dạ Quân Vương lại một lần nữa truyền tới thông qua hồn đạo thông tin.

Diệp Phong có chút hô hấp dồn dập, ở thời điểm này, nội tâm của hắn đang cực kỳ dằn vò. Đó là hơn một vạn sinh mệnh a! Thế nhưng nếu thả Chiêm Kinh thì rất có thể Liên bang sẽ bị tổn thất cực lớn.

Còn số tiền kia thì đều có những mã hóa đặc biệt, những mã hóa này là cực kỳ phức tạp nên cho dù là Liên bang đầu não cũng không thể hoàn toàn không chế, để tránh bị trộm mất.

Trong vài phút ngắn ngủi vừa qua Diệp Phong cũng đã hiểu, thực ra mục tiêu của Tội Ác Chi Thành không phải là số tiền của Thiên Tế cao ốc, mà chúng muốn thừa dịp này kết nối một lần nữa tới ngân hàng trung ương, rồi thông qua Thiên Tế cao ốc này để lấy ở ngân hàng trung ương. Mà thứ bọn chúng muốn lấy rất có thể chính là toàn bộ tiền thế chấp và tài sản của Thiên Tế cao ốc gửi tại ngân hàng trung ương, đây chính là con số trên trời a!

Diệp Phong cũng biết được một chút, chính là việc sau lưng Thiên Tế cao ốc đang có một gia tộc cường đại chống đỡ nó, mà tài phú của gia tộc này mới là mục tiêu chính thức của Tội Ác Chi Thành.

Thế nhưng lúc này hắn còn sự lựa chọn sao?

"Các người làm sao cam đoan rằng các người sẽ không làm thương hại tất cả mọi người?" Diệp Phong lạnh lùng hỏi.

Vĩnh Dạ Quân Vương nở nụ cười, hơn nữa, có vẻ hắn còn cười rất vui vẻ: "Không bảo đảm được a! Thế nhưng người có lựa chọn sao? đến bên cửa sổ mà nhìn đi."

Diệp Phong sững sốt một chút, hấn vô thức mà cho rằng đó là một cạm bẫy.

Nhưng nháy mắt sau đó, một tiếng nổ cực lớn vang lên, toàn bộ Thiên Tế cao ốc cũng chấn động theo.

Diệp Phong tức tốc nhảy tới phía cửa sổ, đập vào mắt hấn là một đạo hỏa quang phun ra từ phần eo của Thiên Tế cao ốc, còn có vô số vách tường bị phá nát, thậm chí còn có...

"Thằng khốn! Dừng tay!" Nội tâm Diệp Phong lúc này đang run rẩy! Hấn đã từng đối mặt qua vô số địch nhân, thế nhưng tình huống khó khăn như trước mắt thì đây là lần đầu tiên mà hấn gặp phải.

Vinh Dạ Quân Vương cười lớn một tiếng: "Pháo hoa thật đẹp a! Đáng tiếc bây giờ không phải là ban đêm, nếu không thì số thuốc nổ bị tổn này còn đẹp hơn nhiều, người thấy có đúng không, Diệp đoàn trưởng?"

"Ha ha ha ha!" Chiêm Kinh cũng ở đây cuồng loạn mà cười lớn. Hấn biết lúc này Diệp Phong đã không còn lựa chọn, chỉ có thể thỏa hiệp.

"Được, chúng ta rời đi! Nhưng..."

"Không có nhưng! Lập tức thả Chiêm Kinh, rời khỏi trí khổ trung tâm. À, các người cứ ở ngay bên ngoài mà xem đi" Giọng nói của Vinh Dạ Quân Vương đột nhiên trở nên lạnh như băng.

Trên ngực Diệp Phong phập phồng kịch liệt, thực sự là hấn rất muốn hung hăng mà đập Chiêm Kinh một trận! Thế nhưng bây giờ căn bản là hấn không thể làm như vậy, sự cường đại và giáo hoạt của phần tử phạm tội đã hoàn toàn vượt khỏi sự đoán của bọn họ.

"Thả hấn." Diệp Phong cắn răng mà ra lệnh.

Khi Chiêm Kinh được cởi trói thì hấn nhếch miệng mà cười Diệp Phong, khoe miệng vẫn còn vết máu bị Diệp Phong đánh lúc nãy.

Diệp Phong hít sâu một hơi, hiện tại thì vấn đề lớn nhất chính là hấn không liên lạc được ra ngoài, ngay vừa nãy hấn đã ám chỉ cấp dưới lặng yên rời khỏi đây để đi nghĩ biện pháp liên hệ rồi. Thế nhưng có thể liên lạc hay không thì tới lúc này vẫn còn rất mịt mờ.

Thực sự là ở đây rất nhiều đạo tặc, vượt xa khỏi suy đoán của bọn hấn. Mà cảnh sát của Từ La Thành đối mặt loại phần tử phạm tội này thì căn bản là không có biện pháp gì, hiện tại thứ cần có phải là quân đội, nhưng quân đội như thế nào có thể sai tới dễ dàng như vậy?

Chiêm Kinh căn bản không có lại nhìn Diệp Phong, hấn không coi ai ra gì, cứ như vậy mà đi đến trí khổ trung tâm đầu não, đã bắt đầu thao tác.

"Đã liên thông cùng ngân hàng trung ương, bảo trì tín hiệu qua lại, ta bắt đầu thao tác. Hắc hắc hắc hắc." Hấn đắc ý gọi hồn đạo thông tin về cho phe mình một lần nữa.

"Người cần bao lâu?" hồn đạo thông tin truyền đến thanh âm của Vinh Dạ Quân Vương.

"Không bao lâu nữa đâu, lúc trước ta đã gieo hạt giống ở bên trong, chính nó sẽ hoàn thành liên thông. Dựa theo nguyên kế hoạch thì chỉ cần cho ta một phút đồng hồ là đủ rồi."

"Tốt, toàn bộ thành viên chuẩn bị lui lại. Tín hiệu quá nhiều vệ tinh mở ra, ảnh hưởng chiến hạm đáp xuống. Các con dân Tội Ác Chi Thành, ta là Vinh Dạ Quân Vương, hiện tại, toàn bộ thành viên chuẩn bị lui lại, tất cả đều giữ nguyên kế hoạch tiến hành."

Từ La Thành trên không, không khí có sự vận vẹo rất nhỏ, sóng gió nổi lên, mà đúng lúc này, ba chiếc vệ tinh giám sát và điều khiển đột nhiên gặp điện từ tín hiệu quá nhiều siêu cường, tất cả sự giám sát và điều khiển đã bị che đậy toàn bộ chỉ trong một tích tắc.

Trong không khí, một chiếc chiến hạm toàn thân đen kịt chui ra từ giữa không trung ngàn mét, sau lưng phụt lên đuôi lửa rồi nhanh chóng rơi xuống, chúng trực tiếp đáp xuống đỉnh Thiên Tế cao ốc.

"Àm, âm, sầm âm âm, âm!"

Tường ngoài Thiên Tế cao ốc nhao nhao vỡ tán loạn, từng đạo thân ảnh bay vút lên trong luồng sáng của Cơ Giáp, chúng đều hướng tới đỉnh Thiên Tế cao ốc mà tập trung.

Diệp Phong nhìn qua thủy tinh có thể thấy rõ từng đạo thân ảnh mặc Cơ Giáp cỡ nhỏ đang xẹt qua cửa sổ, thẳng đến đỉnh mà đi.

Từ chút ít trang bị của những phạm tội phần tử này là đã có thể nhìn ra, bọn hấn tuyệt không có chút chênh lệch so với Kiều Long chiến đoàn, mà trước mắt người của mình lại sợ ném chuột vỡ bình, căn bản là động cũng không dám động.

Từ lúc bắt đầu hành động đến khi không chế cục diện Tội Ác Chi Thành cũng không có dùng mất quá nhiều thời gian, rất hiển nhiên, tất cả đều được bọn hấn tính toán, kể cả phương diện kế sách dụ địch.

Một phút đồng hồ rất nhanh đã tới rồi, tiếp theo, những thứ phần tử phạm tội này sẽ trộm sạch số tiền kếch xù của Thiên Tế cao ốc, mà đáng sợ nhất là Diệp Phong hoàn toàn không biết sau đó những tên điên cuồng này có hay không làm nổ toàn bộ cao ốc. Đây mới là chuyện làm hấn lo lắng nhất.

Nỗ lớn chưa hẳn có thể lấy mạng của hắn, thế nhưng nơi này có hơn vạn đầu sinh mệnh, trách nhiệm này không có người nào gánh chịu nổi.

Không thể nghi ngờ, đó là do ngành tình báo không thám thính ra, nhưng với tư cách là quan chỉ huy của hành động lần này nên hắn cũng khó từ tội trạng. Mà trọng yếu hơn là tất cả trách nhiệm này thì cũng chưa coi vào đâu, mấu chốt là hơn vạn đầu sinh mệnh a!

Đây là lần đầu tiên mà Diệp Phong cảm thấy mình vô năng, cho dù thực thực bản thân hắn cường đại tới cỡ nào thì lúc này cũng không thể làm gì được.

Chiêm Kinh rung đùi đắc ý mà đứng đợi tại đó, từ lúc vừa mới bắt đầu là hắn cũng đã biết phe mình nhất định sẽ thành công. Trong ngành tình báo của liên bang vốn đã có người của bọn hắn, hưởng chỉ, chủ quản bảo an của Thiên Tế cao ốc cũng là người của bọn hắn. Nói cách khác, nhiều Boom như vậy là mang vào thế nào?

Từ hai năm trước, khi Thiên Tế cao ốc vừa mới bắt đầu kiến thiết thì tất cả công tác chuẩn bị cũng đã bắt đầu rồi, mục tiêu của bọn hắn vốn là gia tộc sau lưng Thiên Tế cao ốc kia. Hành động của Tội Ác Chi Thành luôn luôn là lôi đình vạn quân, bất động thì thôi, một khi phát động tất nhiên sẽ hoàn thành trong một thời gian cực ngắn.

Lần này, toàn bộ quá trình hành động kỳ thật cũng không quá nửa giờ, một phần là do bọn hắn điều động tài nguyên vô cùng khổng lồ. Che đậy tất cả tín hiệu của Thiên Tế cao ốc, xâm nhập vào hệ thống tín hiệu của quân đội, còn che đậy vệ tinh giám sát điều khiển, chẳng lẽ mọi việc nói dễ vậy sao? Nhưng bọn hắn lại có thể làm xong tất cả chuẩn bị, cùng việc thu hoạch Kim tiền tới mức thiên văn số tự (giá trên trời-lẻ) so với thì trả giá những thứ này dĩ nhiên là không coi vào đâu.

Về phần có làm nổ Thiên Tế cao ốc hay không? Đáp án đương nhiên là không rồi. Tội Ác Chi Thành là điên cuồng, nhưng chúng cũng không vì một việc nhất thời mà đi chọc giận Liên bang. Cũng vì trong Liên bang có những tồn tại cực kì kinh khủng, vạn nhất kéo những người đó ra thì Tội Ác Chi Thành cũng không chịu nổi.

Lúc này trong nội tâm Chiêm Kinh đang tràn đầy cảm giác thỏa mãn. Trên thực tế, hắn thân là một gã tinh thần khổng chế đại sư nên căn bản là không có gì hứng thú với tiền, thứ hắn ưa thích là quá trình kia, là cái loại cảm giác khổng chế được tất cả trong tay, cảm giác này đối với hắn thật sự là bất kỳ thứ gì khác cũng không bằng.

"Títttt ——" truyền tải hoàn thành.

Một cái module nhỏ được đẩy ra từ đầu não, bị Chiêm Kinh nắm ở trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Đừng sợ

Ánh sáng của hồn đạo pháo ngưng tụ nhanh như gió, mục tiêu chính là Lam Hiên Vũ cùng mẹ hắn ở phía sau.

Lúc này Lam Hiên Vũ cũng không biết nên làm thế nào cho phải, hắn chẳng qua là một đứa nhỏ chỉ có sáu tuổi, trước mặt lại là đài cơ giáp thân cao sáu mét.

Hắn bắn ra băng nhũ, nhưng nó rơi vào cơ giáp chỉ có thể mang theo một mảnh băng hoa, căn bản không tổn thương được tới cơ giáp kia chút nào.

Mà lúc này Nam Trùng đã tê liệt ngã xuống ở đó, lúc này nàng có muốn di chuyển cũng đã khó có khả năng.

Nhưng dù vậy Lam Hiên Vũ cũng không lui lại, hắn liền đứng ở đó mà giang hai cánh tay, bờ môi mím thật chặt.

Hắn hết sức sợ hãi, hết sức hoảng hốt, nhưng hắn muốn bảo vệ mẹ.

“Hiên Vũ, chạy mau! Chạy mau đi...” Nam Trùng suy yếu mà nói.

Nàng dĩ nhiên cũng nhìn thấy, nàng thật hận, hận tại sao mình lại vô dụng như vậy, nếu mình là chủ chiến hồn sư thì coi như đối mặt đài cơ giáp cao sáu mét này cũng vẫn có lực đánh một trận. Nhưng nàng không làm được, thật sự là nàng không biết chiến đấu a!

Nhìn nhi tử đang giang lớn hai tay mà ngăn trước người mình, lòng nàng đã muốn nát.

Hiện tại trong lòng nàng chỉ còn một ý nghĩ duy nhất. Đó chính là nhường con mình nhanh chạy trốn, vô luận trả giá ra sao nàng cũng nguyện ý.

Nhưng đạo tặc lại không có lòng thương hại, cái hồn đạo pháo kia cuối cùng vẫn là bắn.

“Oanh ----” một đoàn cường quang bỗng nhiên sáng lên từ họng pháo.

Luồng ánh sáng chói mắt kia gần như là trong nháy mắt liền làm cho Lam Hiên Vũ nhắm chặt hai mắt lại.

Tại thời khắc này, đầu óc của hắn đã trở nên trống rỗng.

Nhưng ngay lúc này, một giọng nói vô cùng quen thuộc khiến hắn vô cùng an tâm âm đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn.

“Đừng sợ.”

Lam Hiên Vũ ngẩn người, hắn đột nhiên phát hiện mình cũng không bị bất cứ thương tổn gì, mà tất cả mọi thứ chung quanh đều trở nên yên tĩnh.

Hắn ngẩng đầu, đoàn cường quang kia vẫn chói mắt như cũ, nhưng không biết vì cái gì, chúng lại cứ như vậy mà ngừng giữa không trung.

Tiếng la khóc đã không còn, tiếng thét chói tai cũng đã không còn tất cả mọi thứ chung quanh đều trở nên an tĩnh lại, mà động tác của mỗi người cũng đều ngừng lại.

Lam Hiên Vũ quay đầu nhìn về phía Nam Trùng, hắn phát hiện mẹ mình cũng bị ngừng nơi đó. Trong mắt Nam Trùng lúc này đang tràn đầy vẻ hoảng sợ, nàng đang giơ một tay về phía hắn, có vẻ như nàng đang muốn kéo hắn chạy khỏi nơi này.

Thế nào? Đây là thế nào vậy?

Đúng lúc này, một bàn tay nhẹ nhàng đặt vào đầu Lam Hiên Vũ. Hắn giật mình mà quay người, thứ hắn thấy chính là một khuôn mặt mang khăn che màu đen.

Sợi tóc bạc sáng rực rỡ dưới cường quang, ánh mắt của nàng lại có vẻ hơi băng lãnh.

“Na Na lão sư!” Lam Hiên Vũ lập tức ngạc nhiên mà hô to một tiếng, sau đó đôi mắt hắn liền đỏ lên.

Hắn đột nhiên nhai vào trong ngực Na Na mà khóc: “Bọn hắn, bọn hắn đã thương mẹ. Na Na lão sư, mẹ ta bị thương.”

“Hiên Vũ đừng khóc, không có chuyện gì. Có lão sư ở đây rồi, sẽ không có chuyện gì.” Na Na nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi hắn. “Người rất dũng cảm, người biết ngăn trước người mẹ, người đã là nam tử hán rồi.”

Nàng xoay người nhìn về phía bộ cơ giáp màu đen, còn có đoàn cường quang đang dừng giữa không trung.

Ánh mắt nàng trở nên băng lãnh mà trầm tĩnh, nháy mắt sau đó, mặt ngoài bộ cơ giáp dần xuất hiện vết nứt.

“phanh” một thanh âm vang lên, cả đài cơ giáp đã bị phá toái, tính cả người điều khiển, toàn bộ biến mất không còn một mảnh.

“ầm, ầm ầm, ầm...” Dưới tình huống như vậy, từng tiếng giòn vang vang lên, từng đám đạo tặc trôi nổi giữa không trung cứ như vậy mà biến mất.

Lam Hiên Vũ nghe thấy những thanh âm đó thì muốn ngẩng đầu đi xem, nhưng lại bị Na Na dùng bàn tay chặn lấy mắt hắn. Nàng chỉ yên lặng mà ôm hắn.

“Toàn bộ rút lui?” đáy mắt Na Na lại một lần nữa lóe lên một tầng lãnh ý. Một tầng quang mang màu trắng nhạt lóe lên, mọi thứ chung quanh đều khôi phục như bình thường.

“Hiên Vũ ——” Lúc này tiếng gọi thê lương của Nam Trùng mới phát ra.

“Mẹ!” Lam Hiên Vũ hô to một tiếng, hắn vội vàng nhảy ra từ trong ngực Na Na mà chạy tới hướng Nam Trùng.

Nhìn bóng lưng Lam Hiên Vũ đang chạy về phía Nam Trùng, Na Na sùng sốt một chút, đáy mắt nàng lóe lên một vẻ mắt mát.

Lam Hiên Vũ ôm chặt lấy Nam Trùng. Khóe miệng Nam Trùng vẫn còn máu tươi chảy ra, bởi vì một bữa vừa nãy, nàng quả thực là bị trọng thương a!

Na Na chậm rãi đi tới bên người Nam Trùng mà ngồi xổm xuống, một tay đặt lên lưng nàng, nói khẽ: “Người rất tốt.”

Nam Trùng ngẩn người, nàng có chút không hiểu rõ ý của Na Na. Nháy mắt sau đó, một cỗ khí tức mát lạnh cấp tốc tràn vào cơ thể Nam Trùng khiến nàng hết sức thoải mái, giảm bớt đau nhức trên phạm vi lớn.

Từng vòng sáng màu bạc cũng nhộn nhạo lên từ trên người Na Na, người đã chết thì không có biến hóa, nhưng những người bị thương thì lại nhanh chóng khôi phục dưới tầng sáng bạc. Trong lúc nhất thời, những tiếng thống khổ tiếng rên rĩ giảm bớt rất nhiều. Mà ánh mắt của tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng tập trung vào bóng người màu bạc phía trên.

Ngay vừa rồi, dù bọn hắn không thể di chuyển nhưng thị giác cùng thính giác vẫn còn, bọn hắn cũng đã thấy được một màn Na Na giải quyết những cơ giáp kia một cách rõ ràng.

Bọn hắn hoàn toàn không hiểu, nữ tử tóc bạc này đến tột cùng là cái tồn tại như thế nào, những đám đạo tặc kia ở trước mặt nàng lại như giấy vậy, thậm chí ngay cả cơ hội động thủ cũng không có đã bị giải quyết.

Trọng yếu nhất chính là dân chúng đã được cứu!

Tình huống của Nam Trùng rất nhanh đã ổn định lại, Na Na cúi đầu nói với nàng: “Người làm tổn thương tới Hiền Vũ, không thể bỏ qua. Hiện tại ta muốn cho hắn đi theo ta, như vậy mới an toàn nhất.”

“Ừm!” Nam Trùng liên tục gật đầu. Những thứ phát sinh lúc trước làm sao nàng lại không nhìn thấy đây? Tất cả những thứ Na Na làm đã hoàn toàn vượt khỏi phạm vi nhận biết của Nam Trùng về giới hồn sư.

Năng lực phải mạnh đến thế nào mới có thể làm cho tất cả đứng im, ngay cả năng lượng cũng có thể đứng im, đây là cái tồn tại cường đại tới cỡ nào?

Vị Na Na lão này tuyệt đối là một vị siêu cấp cường giả a!

Mà Thiên Tế cao ốc đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Nhưng bất luận xảy ra chuyện gì đi nữa thì Hiền Vũ đi theo Na Na nhất định là sẽ an toàn nhất.

“Hiền Vũ, tới đây.” Na Na hướng Lam Hiền Vũ mà giang hai cánh tay.

Lam Hiền Vũ nhìn về phía Nam Trùng, Nam Trùng chặn lại nói: “Đi thôi, con đi theo Na Na lão sư mẹ mới yên tâm, mẹ không có chuyện gì đâu.”

Trong nháy mắt này, Nam Trùng hết sức vui mừng, nguyên nhân là vì tất cả những thứ nhi tử làm vì nàng, hắn nguyện ý dùng cái thân thể nhỏ nhỏ kia mà ngăn trước người nàng. Vừa rồi nàng đã đau đến tê tâm liệt phế, mà giờ này khắc này lòng của nàng tại bị hòa tan. Hắn mới sáu tuổi a, cũng đã biết bảo vệ mẹ.

Lúc này Lam Hiền Vũ mới nhào vào ngực Na Na, hắn ôm thật chặt lấy cổ Na Na mà nói: “Na Na lão sư, cảm ơn người.”

Na Na ôm hắn đứng lên: “Đi, chúng ta đi đối phó người xấu.”

Anh bạc lóe lên, nàng cứ như vậy mà mang theo Lam Hiền Vũ biến mất. Từng đạo thân ảnh màu đen bay lên trời, rơi vào đỉnh mái của cao ốc Thiên Tế. Một chiếc chiến hạm dài đến trăm mét, độ rộng vượt qua ba mươi mét cứ như vậy mà lơ lửng tại mái nhà.

Tiếp dẫn chiếc chiến hạm là chùm sáng chiếu rọi xuống mái, từng cái cơ giáp cỡ nhỏ xông vào trong chùm sáng, liền bị hút vào chiến hạm.

Bọn hắn hành động vô cùng cấp tốc, không có nửa phần dừng lại, cứ như vậy, chỉ một lát sau, tuyệt đại đa số đạo tặc đều đã tiến vào chiến hạm.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hắn là phảo hoa đi

Đúng lúc này, một bóng người bay lên từ bên cạnh, vũng vàng rơi xuống đỉnh mái nhà, chẳng phải là Chiêm Kinh sao.

"Đã thành công, Vĩnh Dạ Quân Vương, người thật sự không cân nhắc mà thoả một phát đã thả một đám thuốc nổ xuống Tử La Thành? Cái này thật là đáng giá làm Tội Ác Chi Thành kiêu ngạo thật lâu a! Dù sao khoản thu nhập này cũng đủ để chèo chống Tội Ác Chi Thành rất lâu." Ánh mắt Chiêm Kinh có chút điên cuồng, với hắn mà nói thì thứ quan trọng nhất vĩnh viễn là cái cảm giác thỏa mãn sau khi phạm tội này.

"Câm miệng, lập tức lên chiến hạm. Người có biết hay không, mấy lão gia hỏa kia của Liên bang đáng sợ đến cỡ nào? Chẳng lẽ người muốn kéo người Chiến Thần Điện tới đây sao? Còn có Đường Môn cùng Sư Lai Khắc Học Viện. Người muốn muốn chết thì tự nhảy xuống mà chết đi, đừng có làm liên lụy toàn bộ Tội Ác Chi Thành." Âm thanh lạnh như băng của Vĩnh Dạ Quân Vương truyền tới, tuy nghe không có tâm tình chán động nhưng lại làm cho Chiêm Kinh rung mình một cái. Vĩnh Dạ Quân Vương nhắc tới mấy cái tên này, với hắn mà nói, thật là như sấm bên tai a!

"Không có, không có! Ta đương nhiên không có ý đó. Vậy lui lại a, có điều, tiểu đội thứ tư mất liên lạc rồi." Chiêm Kinh nói.

"Mặc kệ bọn hắn, lập tức ly khai. Thời gian phong tỏa tín hiệu đã đến cực hạn."

Hào quang lóe lên, Chiêm Kinh cũng đã biến mất tại chùm tia sáng. Nháy mắt sau đó, hắn đã tới trên chiến hạm. Chiếc chiến hạm này tuy rằng không tính là lớn nhưng tốc độ nhanh vô cùng, có thể dùng tốc độ xấp xỉ với tốc độ ánh sáng mà phi hành, khi Na Na ngẩng đầu nhìn về phía nó thì đã chỉ còn một cái quang điểm thật nhỏ, nàng lầm bầm: "Nghĩ chạy thoát sao?"

Nàng cảm thấy lấy tay phải của Lam Hiền Vũ, chiếc nhẫn trên ngón tay cái của hắn rất tự nhiên liền rơi vào lòng bàn tay của nàng. Nháy mắt sau đó, Na Na nghiêng người, dưới sự ngạc nhiên của Lam Hiền Vũ, nàng làm ra một cú ném. Một đạo quang ảnh màu ám lam phóng lên trời. Quang ảnh biến lớn giữa không trung, lóe lên rồi biến mất.

"Na Na lão sư." Lam Hiền Vũ cũng không có phát hiện ngón tay mình đã thiếu đi chiếc nhẫn, hắn chỉ có chút khó hiểu rằng Na Na đã làm cái gì.

Na Na cúi xuống hôn nhẹ lên trán hắn: "Không sao, đều đã xong rồi."

"Oànhhhhh — "

Xa xa phía chân trời, tại nơi tiếp cận tầng khí quyển, một tiếng nổ cực lớn vang lên, quang điểm kia nổ rộ thành một trái cầu lửa khổng lồ. Quả cầu lửa kia cháy tới mấy chục giây mới dần dần biến mất.

Na Na nâng tay phải vung lên không trung, một đạo quang ảnh màu ám lam nhanh chóng rơi vào trong tay nàng. Nàng rất tùy ý mà cầm chặt lấy tay phải Lam Hiên Vũ, chiếc nhẫn màu ám lam kia lại lặng yên không một tiếng động mà về tới ngón cái của hắn.

"Na Na lão sư, đó là cái gì?" Lam Hiên Vũ nhìn hóa quang phía xa ngoài không trung, nghi ngờ hỏi.

"Hắn là... Pháo hoa a." Na Na khẽ cười.

Mà cũng đúng lúc này, ngân quang lại hiện lên ở đáy mắt nàng, một cỗ sóng tinh thần vô hình lập tức khuếch tán ra xung quanh, gần như chỉ trong chốc lát đã bao trùm toàn bộ Từ La Thành.

Lúc này Diệp Phong đang đứng ở bên cửa sổ tầng thứ một trăm mười một trí khổ trung tâm, hắn ngơ ngác nhìn cái hỏa cầu thật lớn ngoài kia.

Cái kia...hình như là.... chiến hạm của Tội Ác Chi Thành bị nổ tung?

"Tít tít tít, tít tít tít!" hồn đạo thông tin của hắn đột nhiên điên cuồng vang lên. Mà cũng đúng lúc này, tất cả thiết bị giám sát điều khiển, thiết bị thư từ qua lại, toàn bộ khôi phục bình thường.

Hơn mười giây sau, trong một tòa căn hộ cách Thiên Tế cao ốc không xa, mặt đất thoáng vẩn vơ, một tấm vải bị nhấc lên, một người từ bên trong chui ra.

Hắn chỉ là một gã trung niên tướng mạo bình thường, trên tay tựa hồ là một kiện cực áo choàng cực lớn, mà lúc này, trong mắt hắn là sự sợ hãi mãnh liệt. Thân thể của hắn thậm chí đang run rẩy vì sợ hãi.

"Nổ...nổ... Cuối cùng là phương nào ra tay? Đến tốt cùng là ai? Nếu như không phải có áo choàng ẩn nấp, chỉ sợ cái luồng tinh thần lực kia đã bắt được ta. Thật là đáng sợ! Cái này ít nhất cũng là Linh Thành Cảnh! Trời ạ! Cái Từ La Thành này thậm chí có cả tồn tại khủng bố mức này sao. May mắn, may mà ta không có ở trên chiến hạm. Rời khỏi, ta phải lập tức đồ khỏi nơi đây.

"Thành chủ, ta là Vĩnh Dạ, xảy ra chuyện lớn rồi, chúng ta chỉ sợ... Đánh lên thiết bản..."(đánh trúng tấm sắt ấy mà - lkt)

Khi Nam Trùng mang Lam Hiên Vũ về đến nhà đã là xế chiều. Trải qua các loại hỏi thăm xác nhận, còn bởi vì nguyên nhân mang theo hài tử nên bọn hắn mới có thể được cục cảnh sát thả ra sớm như vậy.

Trận tập kích này đã làm chấn động toàn bộ Thiên La tinh. Hiện tại Thiên Tế cao ốc đã bị quân đội tiếp quản hoàn toàn, cụ thể số thương vong còn không rõ ràng lắm. Vô luận như thế nào, lần này Thiên Tế cao ốc chỗ bị tổn thất đều là cực lớn đây.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Nếu ta không đi với các người thì sao?

Sau khi về đến nhà, Lam Hiên Vũ là người đầu tiên vọt vào phòng.

"Na Na lão sư, Na Na lão sư!" Hắn vừa vào cửa liền kêu lên âm ỉ.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện thì Na Na liền giao hắn cho Nam Trùng, sau đó chính mình thì cứ như vậy biến mất.

"Đã về rồi sao?" Na Na mỉm cười bước ra, trên người còn đang mặc bộ quần áo ngủ Nam Trùng mua cho nàng, một mái tóc bạc chải vén thành đuôi ngựa rủ xuống ở sau ót, nhìn qua nàng giống như là cái gì cũng không có phát sinh qua vậy.

Lam Hiên Vũ vừa nhìn thấy nàng, lập tức hưng phấn mà vọt lên, ôm lấy bắp đùi của nàng mà nói: "Na Na lão sư, người thật giỏi a! Lúc nào ta mới có thể lợi hại như người a?"

Na Na mỉm cười: "Vậy người cần phải học tập thật giỏi mới được a! (ủa, đã bao năm trôi qua mà mỗi khi nghe thấy câu này đều thấy nặng nề, trốn vô tiểu thuyết mà vẫn không tránh được a T-T) tu luyện cho thật tốt đi, một ngày nào đó người cũng có thể đấy."

"Na Na lão sư." Nam Trùng bước nhanh tới trước mặt nàng, thân thể bởi vì kích động mà có chút run rẩy. Na Na mỉm cười với nàng. "Không có gì, các ngươi không có việc gì thì tốt rồi. Các ngươi cũng mệt mỏi rồi, hôm nay nghỉ sớm một chút đi."

"Không cần đâu, ta muốn tu luyện với ngươi. Na Na lão sư, ta phải được cường đại!" Lam Hiên Vũ lại đột nhiên quật cường kêu lên. Tất cả những thứ phát sinh hôm nay đã kích thích rất lớn tới hắn. Hắn đứng trước mặt mẹ mình nhưng lại phát hiện mình căn bản không có biện pháp, cũng không có nửa phần năng lực đi bảo hộ mẹ, tâm của hắn đã bị xúc động mãnh liệt rồi.

Nhất là sau khi Na Na đến ngăn con sóng dữ, nàng dễ dàng mà giải quyết đám đạo tặc, càng gây ấn tượng sâu sắc trong tâm hồn hắn. Na Na lão sư có thể thì mình cũng nhất định có thể a! Chỉ cần cố gắng tu luyện là tốt rồi.

"Nếu ngươi không mệt thì đương nhiên có thể." Na Na khẽ cười.

Nam Trùng cũng liên tục gật đầu: "Tốt, vậy ngươi hãy cùng Na Na lão sư tu luyện cho thật tốt đi. Mẹ đi tắm trước rồi nấu cơm cho các ngươi." Lúc này, cảm giác của Nam Trùng đối với Na Na đã không chỉ là khâm phục rồi, còn có sự cảm kích vô cùng mãnh liệt. Nếu như hôm nay không phải Na Na kịp thời đi đến thì chỉ sợ mẹ con nàng cũng đã...

Chuyện phát sinh trong Từ La Thành nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Thiên La tinh, đêm đó, hệ thống tin tức cũng đã tiến hành đưa tin trường thiên về việc này(đưa tin tới hành tinh khác). Cuối cùng, con số thương vong vẫn còn ở trong công tác thống kê, Thiên Tế cao ốc bị hao tổn nghiêm trọng nhưng đạo tặc cũng bị toàn diệt.

Trong báo cáo tin tức cũng không có giảng thuật đạo tặc là bị toàn diệt như thế nào. Những nhân vật cao tầng của liên bang đều tức giận, hạ lệnh tra rõ, trong phạm vi toàn bộ Liên bang tìm tới Tội Ác Chi Thành, đồng thời trợ cấp người nhà dân chúng bị tử thương.

Từ La quân khu, bộ tư lệnh, phòng tạm giam.

"Tỉnh!" Cửa phòng mở ra, trong phòng tạm giam tối om, Diệp Phong chậm rãi ngẩng đầu. Bên ngoài truyền đến ánh sáng làm đau nhói mắt của hắn, hắn không khỏi hai mắt hơi nheo lại.

"Diệp đoàn trưởng, xin theo bọn ta."

Diệp Phong đứng người lên, trên người hắn cũng không có cái hồn đạo khí gì hạn chế hành động, nhưng cả người hắn đều lộ ra vẻ thất hồn lạc phách.

Dù sao, trận tập kích này cũng gây ảnh hưởng cực lớn nên sẽ phải có người phụ trách nhiệm, mà hắn, với tư cách là người chỉ huy trực tiếp của vụ này nên tất nhiên là khó từ tội trạng. Đương nhiên, ngành tình báo cũng có chịu thất trách vô cùng nghiêm trọng. Trước tiên Liên bang tạo thành tổ điều tra Thiên La tinh tiến vào Từ La Thành, Diệp Phong đương nhiên là đối tượng bị điều tra.

Tất cả mọi thứ trong phòng thăm vấn đều lộ ra có chút lạnh như băng.

"Diệp đoàn trưởng, mời ngươi tường thuật về vụ việc trong Thiên Tế cao ốc, toàn bộ quá trình ngươi đã gặp." Chịu trách nhiệm điều tra hắn là một gã nhìn qua hơn ba mươi tuổi, một nữ tử đeo kính đen.

"Sự tình phải nói từ ba tháng trước..." Diệp Phong thập phần phối hợp, hắn bắt đầu giảng thuật toàn bộ quá trình, nói mọi thứ mình biết.

...

Cuộc nói chuyện đã tiến hành hai giờ.

...

"Tốt, Diệp đoàn trưởng, tất cả những thứ ngươi giảng thuật chúng ta đã ghi chép xong. Còn muốn ủy khuất ngươi phải ở phòng tạm giam vài ngày, chờ kết quả điều tra cuối cùng."

"Ừm." Diệp Phong đứng lên, có chút cô đơn mà đi ra ngoài.

Bị điều tra đương nhiên không chỉ là hắn, chuyện lần này thật sự là quá nghiêm trọng, thế nên đã làm toàn bộ Liên bang chấn động. Tội Ác Chi Thành cũng bị truy nã toàn cầu, nhưng cái tổ chức này lại hết sức giáo hoạt, hoàn toàn ẩn nấp đi.

...

Ba ngày sau.

"Leng keng, leng keng, leng keng!" chuông cửa nhà Lam Hiên Vũ vang lên.

Nam Trùng đi làm, Lam Hiên Vũ tất nhiên là đi học rồi, trong nhà chỉ còn Na Na.

Na Na đi ra cửa phòng mình mà nhìn ra, lông mày không khỏi cau lên, nàng nhẹ nhàng mà lắc đầu tự nhủ: "Rốt cuộc cũng vẫn phải tới."

Nàng đi đến trước cổng chính mà mở cổng. Bên ngoài đang đứng bảy tám người, trong đó, người đứng đầu tiên rõ ràng là người quen của nàng.

"Na Na! Ngươi thật đúng là để cho ta dễ tìm a! Ngươi như thế nào lại chạy đến Thiên La tinh?" Vân Diễm vừa thấy đã giữ lấy tay nàng, vẻ mặt rất vội vã.

Na Na bất động thanh sắc mà rút tay về, cũng không có ý để cho bọn chúng vào cửa, thân nhiên nói: "Các ngươi tới tìm ta làm gì?"

Vân Diễm cười khỏ nói: "Ngươi vẫn còn trong thời gian giám sát và điều khiển nên không thể ly khai Thiên Đẩu tinh đấy. Ngươi đi như vậy ta còn bị một cái phạt rất lớn. Còn nữa, Thiên Tế cao ốc là chuyện gì xảy ra? Cái kia thật sự là do ngươi làm đấy sao?"

Vân Diễm đang nói chuyện, thì hồn đạo thông tin trong tay nàng sáng lên, một đám hào quang chiếu ra thành ánh lập thể. Hình ảnh chính là tầng cao nhất của Thiên Tế cao ốc, Na Na một tay ôm Lam Hiên Vũ, tay kia ném một đạo quang ảnh màu ám lam. Đạo quang ảnh phóng lên trời, nháy mắt sau đó, chiến hạm của Tội Ác Chi Thành liền nổ tung.

Na Na có chút kinh ngạc, nói: "tài liệu này các ngươi lấy từ đâu?"

Vân Diễm nói: "Lúc ấy vệ tinh đã bị quấy nhiễu, đây là hình ảnh đầu tiên quay được sau khi vệ tinh thoát khỏi quấy nhiễu, ta quả thực không thể tin được, đây thật sự là ngươi?"

"Ừm" Na Na khẽ gật đầu.

Vân Diễm hít sâu một hơi, Na Na chỉ ít cũng đã có nghìn năm lịch sử băng cứng tan ra đó a! Thật không ngờ nàng lại cường đại tới vậy! Nhưng vì cái gì mà tất cả kiểm tra đo lường dụng cụ lúc trước đều không có kiểm được ra tình huống của nàng vậy?

"Na Na nữ sĩ, thỉnh ngươi theo chúng ta quay về Thiên Đẩu tinh tiếp nhận điều tra." một trung niên đứng bên người Vân Diễm đột nhiên mở miệng.

Người này mặc bộ đồng phục màu bạc. Trên ngực trái có một thanh trường kiếm màu vàng, trên chuỗi kiếm còn có huy chương của Liên bang. Lúc nói chuyện thì cũng chậm rãi bước tới nửa bước, hai con ngươi cũng phát sáng lên. Một cỗ uy áp vô hình lập tức bao phủ tới hướng Na Na, tràn đầy ý đe dọa.

Na Na chỉ liếc mắt nhìn hần, nàng thân nhiên nói: "Nếu ta không đi với các ngươi thì sao?"

Gã trung niên kia đột nhiên như bị sét đánh, kêu lên một tiếng đau đớn rồi lập tức rút lui ba bước, khoe miệng có tơ máu tràn ra.

"BOANG..., BOANG..., BOANG...!" Phía sau hần, mấy người khác nhanh chóng phóng xuất ra hồn đạo khí mà nhắm tới phía Na Na.

"Đừng động thủ!" Vân Diễm vội vàng mở hai tay ngăn trước người Na Na.

"Dừng tay!" Gã trung niên kia cũng hét lớn một tiếng, trên mặt hần đã tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Khi phản hình kia ảnh hiện ra tại cục điều tra Liên bang trung ương, cục điều tra trung ương liền cực kỳ trọng thị lần tìm kiếm Na Na này, cho nên mới mời hần đến đây. Nhưng ai có thể nghĩ, người này nhìn qua thì chẳng qua hơn hai mươi tuổi tuyệt sắc nữ tử, vậy mà lại cường đại tới như thế!

Sau khi chính thức tiếp xúc hần mới hiểu rõ, chỉ có thể dùng "Sâu không lường được" để hình dung nữ tử này, nàng cũng không phải người hần có khả năng đối kháng đấy.

Sở dĩ trước tiên hần hô "Dừng tay", chính là sợ mấy người dưới tay mình không biết trời cao đất rộng mà động thủ với nàng, do đó gây thành một tai nạn không có thể nghịch chuyển. Dù sao, vị Na Na này chính là đơn thương độc mã giải quyết phần đông đạo tặc đấy.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Điều kiện của Na Na

"Na Na nữ sĩ, thỉnh ngài không nên hiểu lầm. Tuy rằng lần này là ngươi tự tiện rời đi Thiên Đẩu tinh nhưng ngươi lại hăng hái làm việc chính nghĩa tại Thiên La tinh, cũng đã giúp Liên bang văn hồi được số tổn thất rất lớn. Cho nên ngươi không cần phải lo lắng, hy vọng ngươi có thể theo chúng ta quay về Thiên Đẩu tinh hỗ trợ điều tra." Gã trung niên kia rõ ràng đã trở nên khách khí hơn rất nhiều.

Na Na lạnh nhạt nói: "Thế nhưng ta không muốn trở về, ta ở chỗ này còn rất nhiều chuyện."

"Vì đứa bé kia?" Vân Diễm bật thốt lên.

Ánh mắt Na Na đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Đúng!". Vân Diễm sửng sốt, nàng còn chưa bao giờ thấy vẻ mặt này của Na Na: "Làm sao vậy?"

Na Na lạnh nhạt nói: "Các ngươi đều nhớ kĩ đi... nếu như ai dám dẫm dẫm thương đứa bé kia, thì thứ hấn đối mặt sẽ là ta không tiếc bất cứ giá nào." Thanh âm của nàng rất bình tĩnh, nhưng không biết vì cái gì, tất cả mọi người ở đây lại đều có cảm giác linh hồn run rẩy.

Trong nội tâm gã trung niên âm thầm kêu khổ, cái người này rốt cuộc là một tồn tại như thế nào vậy? Máy tên đàn của cục điều tra trung ương thật sự là hại chết người mà, mình chẳng qua là một gã chiến thần dự bị của Chiến Thần Điện, vậy mà họ lại phái chính mình đến làm việc này, đây không phải lừa người sao?

Vân Diễm cười khò: "Na Na, nể ta chút mặt mũi đã từng đi với ngươi vài năm đi, hơn nữa, viện nghiên cứu cũng làm tan tuyệt vì ngươi, đã cho ngươi xuất hiện một lần nữa, theo chúng ta trở về đi. Nếu không ta thật sự sẽ bị phạt nặng đấy. Cầu van ngươi, được không?"

Na Na nhú chặt đôi mi.

Vân Diễm hỏi dò: "Na Na, đứa bé kia là có quan hệ thế nào với ngươi vậy?"

Na Na nói: "Hắn là đệ tử ta thu."

"Đệ tử?" Vân Diễm ngẩn người.

Na Na nói: "Hắn có thiên phú rất tốt, ta dạy hắn. Hắn đi Thiên Tế cao ốc chơi lại gặp nguy hiểm, ta tới đó cứu hắn."

Vân Diễm thở dài một hơi: "Ngươi theo ta quay về Thiên Đẩu Thành rồi đem sự tình nói rõ ràng được không? Hơn nữa, ngươi thật vất vả mới được liên bang công nhận làm công dân tạm thời, bây giờ lại đang trong thời kì giám sát. Nếu ngươi cứ tùy tiện vi phạm luật pháp như vậy thì có thể công nhận làm công dân chính thức hay không cũng là vấn đề lớn, thậm chí còn liên lụy tới đệ tử của ngươi a! Coi như là ngươi rất cường đại, có thể bảo hộ hắn, thế nhưng ngươi muốn cho hắn và chính ngươi đều trở thành tội phạm của Liên bang không? Ngươi chỉ còn có chín năm nữa là có thể không chịu giám sát điều khiển rồi, để xảy ra vấn đề vào thời điểm này thật sự là không đáng a!"

Lúc này Na Na đã trở nên trầm mặc.

Chiến thần dự bị đứng ở bên cạnh nàng âm thầm giơ ngón tay cái lên, Vân Diễm không hề là được phái tới làm công tác tư tưởng, nàng nói thật đúng là rất tốt.

Hơn nữa, từ những hành động lúc trước của Na Na mà xem, tuy rằng nàng rất cường đại nhưng cũng không có ác ý gì với liên bang. Nếu như chỉ vì bảo hộ đứa bé kia cùng trùng ác dương thiện thì tất nhiên là nàng có công lớn. Nói không chừng còn là chuyện tốt đối với liên bang. Huống chi, nàng vẫn là người từ thí nghiệm tuyệt tan đi ra đấy, còn có giá trị nghiên cứu rất lớn.

Trải qua chuyện lần này, cũng không biết Liên bang sẽ xử lý tình huống đặc biệt của nàng như thế nào nữa.

Mình đã là Phong Hào Đẩu La nhưng trước mặt nàng lại có cảm giác vô lực, có thể nghĩ, nàng ít nhất cũng hẳn là một vị Siêu Cấp Đẩu La. Loại này tồn tại chính là nhân tài hiếm có a! Không biết có thể thu hút nàng tới Chiến Thần Điện hay không.

"Được rồi, ta đi với các ngươi." Đúng là Na Na vẫn còn chịu thỏa hiệp. Chính nàng cũng không sợ, cái gì mà thân phận công dân chính thức, thật sự là nàng cũng không thêm để ý tới. Nhưng nàng không muốn phá hư cuộc sống yên ổn của Lam Hiền Vũ.

"Thật tốt quá, cảm ơn ngươi, Na Na." Vân Diễm kích động, nàng muốn bước tới cho Na Na một cái ôm, lại bị nàng giơ tay lên chặn lại.

"Nhưng ta có hai cái yêu cầu." Na Na thản nhiên nói.

"Ngươi nói đi." Vân Diễm không chút do dự mà nói, lần này, nhiệm vụ của nàng chính là không tiếc bất cứ giá nào cũng phải đem Na Na về.

Na Na nói: "Thứ nhất, ta muốn tạm biệt đệ tử của ta."

Vân Diễm vội vàng gật đầu: "Nên làm đấy, nên làm."

Na Na tiếp tục nói: "Thứ hai, đứa nhỏ này thân thể yếu đuối, cần phải tắm bổ nhiều. Mỗi ngày các ngươi phải cấp cho hắn một ít nguyên liệu nấu ăn trân quý, ít nhất không được thua kém Địa Long Gân."

Vân Diễm quay đầu nhìn về phía gã chiến thần dự bị, thật sự là tới việc này nàng đã không làm chủ được rồi.

Gã chiến thần dự bị nghe Na Na nói như vậy thì lại thở dài một hơi.

Với một gã cường giả như Na Na, hơn nữa cũng không thuộc về Liên bang, thì việc đáng sợ nhất chính là nàng không có lo lắng một chút gì. Vì một gã cường giả không có điều lo lắng thì làm chuyện gì cũng đều không hề có kỵ. Mà hiển nhiên Na Na rất quan tâm tới đệ tử của nàng, dĩ nhiên là là có lo lắng, có cảm tình. Như vậy cũng dễ xử lý hơn nhiều rồi.

"Không có vấn đề. Cái này sẽ có trợ cấp từ Chiến Thần Điện, Na Na miễn hạ yên tâm." Vì có va chạm lúc trước nên hắn đã không tự chủ được mà cung kính với Na Na.

"Tốt, không còn gì khác. Đêm nay ta sẽ tạm biệt hắn. Các ngươi về đi, ngày mai tới đón ta." Nói xong câu đó, Na Na liền trực tiếp đóng cửa lại.

Nhìn cửa phòng bị đóng trước mặt, Vân Diễm không khỏi có chút lúng túng, nàng quay đầu nhìn về phía chiến thần dự bị. Gã chiến thần dự bị khẽ gạt đầu với nàng, quay người đi trước.

Vân Diễm vội vàng đuổi theo hắn, thấp giọng nói: "Người nói xem, liệu Na Na có làm phản hay không đây?"

Hắn lắc đầu: "Chắc có lẽ không, đến cấp độ này của nàng thì nhất định phải tri hành hợp nhất(lời nói đi đôi với hành động), nếu không sẽ làm rối loạn tinh thần của mình, ảnh hưởng đến tu vi. Chúng ta về báo cáo lên trên trước. Vân nghiên cứu viên, người cũng về liên hệ với phi thuyền nghiên cứu đi thôi, ngày mai chúng ta sẽ trực tiếp phản hồi Thiên Đẩu tinh."

"A, được rồi." Vân Diễm gật gật đầu, cũng trút được gánh nặng.

"Vân nghiên cứu viên, người biết Na Na miện hạ đến tột cùng là tu vi gì không?" gã chiến thần dự bị đột nhiên hỏi.

"A? Không biết a! Lúc trước kiểm tra cũng không có phát hiện trong cơ thể nàng có năng lượng gì, chẳng qua chúng ta chỉ cảm thấy nàng là một nữ tử bình thường vô cùng khỏe mạnh mà thôi." Vân Diễm cũng là vẻ mặt buồn rầu.

Biểu lộ của gã chiến thần dự bị lập tức trở nên cổ quái. Người bình thường? Một người bình thường chỉ cần nhìn một cái mà có thể làm tinh thần hải của mình thiếu chút nữa là tan vỡ sao? Một người bình thường mà có thể dễ dàng phá hủy một chiến hạm đã gia tốc tới tốc độ siêu âm sao? Nếu nàng là người bình thường thì liệu rằng trên thế giới này còn có hai chữ "Bình thường" nữa không chứ?

Trở lại gian phòng, Na Na lặng yên ngồi trên ghế, một loại tâm tình buồn vô cớ không khỏi quanh quẩn trong lòng nàng. Từ khi thức tỉnh đến nay nàng vẫn luôn trong trạng thái dần dần, mấy năm thời gian, đối với nàng lại như trong nháy mắt, cũng không để lại cái ấn tượng khắc sâu gì.

Thẳng đến khi nàng nhìn thấy Lam Hiên Vũ, không biết vì cái gì, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn thì hắn cũng đã như một khối nam châm hấp dẫn lấy nàng. Cái loại cảm giác này phi thường kỳ diệu, có chút khó có thể hình dung. Có lẽ cái này là duyên phận.

Nhưng hiện tại cũng vẫn phải rời đi. Na Na biết, nếu như mình tiếp tục lưu lại thì nàng sẽ mang cho Lam Hiên Vũ phiền toái nhiều hơn trợ giúp. Hơn nữa, dù sao hắn cũng là có cha mẹ, chính mình cuối cùng cũng chỉ là người ngoài.

Thế nhưng lý trí là một chuyện, chính thức đi làm lại là một chuyện khác. Nàng đột nhiên có một loại tâm tình... không muốn!

Khi nhìn thấy hắn mình sẽ phải nói với hắn như thế nào đây? Với tính cách của hắn, nhất định sẽ rất trông mong mà nhìn mình, rồi ôm lấy bắp đùi của mình mà rung rung, thậm chí sẽ chảy nước mắt không để cho mình đi.

Mà tới lúc đó, mình sẽ có thể cứng rắn rồi cứ như vậy ly khai không?

Đột nhiên, một loại cảm giác đau đớn lan tràn trong nàng. Na Na giật mình phát hiện, nếu mình gặp tình huống như vậy thì nói không chừng mình sẽ liều lĩnh mà lưu lại, vô luận muốn đổi lấy cái gì cũng vậy.

Nàng đương nhiên không sợ đối mặt cái gì, là người của hai thế giới nên nàng cũng đã quên mất cả đời, nàng không lo lắng. Nhưng Lam Hiên Vũ vẫn còn là con nít, nếu nàng mang cho hắn quá nhiều phiền toái thì liệu trong lòng hắn có thể chịu đựng sao? Huống chi, khẳng định rằng cha mẹ hắn cũng không nguyên ý như vậy đi.

Than nhẹ một tiếng, Na Na có chút nôn nóng mà đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Na Na lão sư rời đi

Chạng vạng tối.

Lam Hiên Vũ nện bước nhẹ nhàng xuống xe trường học, vừa đi hắn vừa dùng hai tay điều bộ động tác Kim Long Kinh Thiên. Càng luyện tập hắn lại càng thấy một thức này ảo diệu vô cùng. Chẳng những bản thân nó có uy lực lớn còn rất có lợi đối với thân thể của mình.

Tuy rằng mỗi lần luyện qua đều có chút sức cùng lực kiệt nhưng ngày hôm sau lại sinh khí dồi dào, thậm chí hắn cũng có thể cảm giác được tiến bộ của mình.

Về tới trước cửa nhà, hắn nhún xuống mặt mũi, đó là sinh nhật của mẹ hắn.

"Ta đã về rồi!" Lam Hiên Vũ kêu một tiếng, sau đó liền kích động mà chạy tới phòng Na Na.

Trên người Na Na lão sư có một loại khí tức đặc thù làm hắn cực kì ưa thích, làm hắn luôn nhìn không được mà luôn muốn thân cận với nàng.

"Na Na lão sư, ồ, lão sư không có ở đây nha!" Lam Hiên Vũ nghi hoặc nhìn thoáng qua, phòng Na Na rất sạch sẽ, tất cả đều chỉnh tề giống như chưa từng có người ở qua.

Hắn vội vàng lại chạy tới phòng tu luyện cùng buồng vệ sinh, nhưng vẫn là không ai.

Na Na lão sư đi ra ngoài rồi sao?

Đúng lúc này, một tiếng vu vu rất nhỏ đột nhiên vang lên, một đạo quang ảnh phóng lên giữa phòng khách, chính là hình ảnh của Na Na.

"Hiên Vũ, ngươi đã trở về, có lẽ ngươi sẽ rất xúc động nên ta lưu lại một đạo Tinh Thần lạc ấn này. Lão sư phải rời đi."

Quang ảnh trong Na Na, mang trên mặt là vẻ ôn hòa cùng không muốn, nàng giơ tay giống như là muốn chạm đến gương mặt của hắn.

"Lão sư vì một ít chuyện nên nhất định phải rời đi. Vốn định tạm biệt trước mặt ngươi nhưng lại sợ tâm tình không muốn làm ta không quyết định."

"Lần đầu tiên thấy ngươi lão sư đã cực kì thích ngươi, cho nên lão sư mới lựa chọn trở lại với ngươi, hy vọng có thể đi cùng ngươi phát triển. Thế nhưng thời gian tốt đẹp luôn ngắn ngủi đấy. Những đoạn thời gian đẹp này sẽ luôn làm bạn với lão sư, lần này, lão sư tuyệt sẽ không quên."

"Ngươi phải ngoan ngoãn nghe ba mẹ nói, dựa theo phương pháp lão sư dạy mà tu luyện. Lão sư để lại cho ngươi một dãy số hồn đạo thông tin, bởi vì phải truyền tin qua tinh cầu nên phí liên hệ có thể sẽ vô cùng đắt đỏ. Nhưng khi ngươi đột phá đến hai mươi cấp thì vô luận như thế nào cũng phải liên lạc với lão sư, khi đó nhất định lão sư sẽ trở lại gặp ngươi, vô luận đối mặt tình huống như thế nào lão sư cũng sẽ trở về. Cho nên ngươi phải cố gắng mà tu luyện nha."

"Ngươi phải tiếp tục luyện tập Kim Long Kinh Thiên, khi ngươi có thể nắm giữ nó hoàn toàn hẳn là sẽ có thể một mình đảm đương một phía rồi. Đừng khóc, nam tử hán đại trượng phu, không thể luôn rơi lệ. Tuy rằng ngươi còn nhỏ, nhưng ngày đó ngươi cản trước người mẹ thì ngươi cũng đã là nam tử hán rồi."

Chúng ta chỉ là tạm thời phân tách, về sau nhất định còn có thể gặp lại đấy.

"Tốt rồi, đã nói nhiều như vậy a. Nếu nói thêm gì nữa có lẽ lão sư liền thật sự không nhớ rồi đi mất. Dãy số hồn đạo thông tin ta đã chuyển tới chỗ mẹ ngươi, cũng đã tạm biệt nàng. Hiên Vũ, gặp lại."

Quang ảnh Na Na vẫy tay với Lam Hiên Vũ, vành mắt nàng cũng đã đỏ lên.

"Na Na lão sư..." Lam Hiên Vũ quát to một tiếng, liền nhào tới, nhưng là một cái ôm vô ích.

"Na Na lão sư không cần đi mà..."

...

Trung tâm du hành vũ trụ Thiên La Thành

Vừa mới đi theo một đám nhân viên công tác leo lên phi thuyền vũ trụ. Thân thể Na Na chợt cứng ngắc lại thoáng một phát, nàng nhìn không được mà xoay người nhìn về phía xa.

Lúc này Vân Diễm cũng đang đi bên người Na Na, lúc trước, nàng vừa rời đi không lâu đã nhận được hồn đạo thông tin từ Na Na, nàng nói có thể tùy bọn hắn lập tức ly khai. Điều này làm cho nàng mừng rỡ không hiểu, hoàn thành nhiệm vụ sớm một chút không thể nghi ngờ là tốt nhất.

"Làm sao vậy, Na Na?" Vân Diễm hỏi.

Na Na lắc đầu: "Không có gì, đi thôi."

Hiên Vũ, chúng ta nhất định sẽ gặp lại.

Na Na rời đi, trong nội tâm Nam Trùng mơ hồ suy đoán, việc này có lẽ là có quan hệ với vụ tập kích ngày đó, dù sao Na Na cũng đã ngăn con sóng dữ, cứu rất nhiều người. Nam Trùng cũng nghe được tin tức về màn "Pháo hoa" kia, nàng mơ hồ suy đoán về khả năng việc này cùng Na Na có quan hệ.

Lam Hiên Vũ rầu rĩ mất cả một tuần lễ. Hắn thật sự rất thích Na Na, Na Na rời đi sinh ra đã kích không nhỏ đối với hắn. Nhưng hắn cũng nhớ kỹ lời nói của Na Na lão sư, hắn phải cố gắng tu luyện, chỉ cần hồn lực đạt đến hai mươi cấp là hẳn có thể lần nữa nhìn thấy Na Na lão sư rồi.

Mà hiện tại, hồn lực của hắn đã có mười ba cấp rồi, khoảng cách hai mươi cấp tựa hồ cũng cũng không tính quá xa xôi. Tao ngộ tại Thiên Tế cao ốc cũng làm cho hắn hiểu rõ thật sâu về tầm quan trọng củ việc tu luyện.

Hắn so với trước kia đã càng thêm cố gắng, mà mỗi ngày đều có người đưa tới những nguyên liệu nấu ăn trân quý, điều này làm cho việc cố gắng tu luyện của Lam Hiên Vũ phát triển rất nhanh. Điều duy nhất làm hắn buồn rầu là tốc độ hồn lực tăng lên vẫn rất chậm rãi, ít nhất cũng chậm hơn rất nhiều so với Diệp Linh Đồng.

...

Trong nháy mắt, lại là ba tháng trôi qua.

Nam Trùng gần đây có chút nôn nóng, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Lam Tiêu.

Từ lúc Lam Tiêu rời nhà đi chấp hành nhiệm vụ tới nay đã tròn vẹn nửa năm, mắt thấy Lam Hiên Vũ đã sắp tốt nghiệp năm nhất, đã sắp tiến vào ngày nghỉ nhưng Lam Tiêu vẫn chưa về.

Lúc trước, khi hắn rời đi còn cam đoan nhất định sẽ trở về, mang mẹ con bọn hắn đi chơi vào kì nghỉ của Lam Hiên Vũ. Thế nhưng nửa tháng gần đây, đến hồn đạo thông tin hắn cũng không gọi về. Bởi vì là giữa các hành tinh thăm dò nên Nam Trùng chỉ có thể chờ đợi hắn chủ động liên hệ.

Trong tâm tính lo được lo mất đã làm cho nàng bắt đầu hối hận, hối hận lúc trước để cho Lam Tiêu đi. Nàng nghĩ về sau nếu như còn có nhiệm vụ như vậy thì nhất định nàng sẽ không để cho hắn đi lần nữa.

Từ từ khi biết nhau đến nay, bọn hắn còn chưa bao giờ phân biệt thời gian lâu như vậy. Nàng thật sự rất nhớ hắn.

Lam Hiên Vũ tự nhiên cũng nhớ ba ba, thỉnh thoảng hắn sẽ hỏi Nam Trùng, ba lúc nào mới trở về? Mỗi lúc như vậy thì tâm Nam Trùng lại càng siết chặt hơn. Lam Tiêu sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

...

Thiên La tinh, học viện hồn sư sơ cấp Thiên La, Từ La Thành phân viện.

Đây là ngày học cuối cùng của năm nhất, Lam Hiên Vũ đã tới học viện từ sớm, một học kì này thành tích của hắn rất tốt.

Từ lần thành danh trong khóa thực chiến kia, chiến lược củ hắn liền đứng đầu danh sách rồi. Mà sau lần đó, Diệp Linh Đồng đột nhiên nghỉ học, không biết là nguyên nhân gì. Nhưng việc này làm cho hắn càng thêm không có đối thủ. Lão sư đơn giản mà bố trí những bài tập trong ngày nghỉ, đơn giản chính là văn hóa ôn tập cùng chuẩn bị bài, hơn nữa là tu luyện.

Gần đây, Lam Hiên Vũ cảm thấy khoảng cách tới mười bốn cấp đã không xa. So với lúc trước thì tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn được một tí. Dựa theo cái tốc độ này, không đến mười tuổi là hắn có thể đạt đến hai mươi cấp. Cái này đối với đám bạn cùng lứa tuổi cũng coi như là nhanh. Trước mười hai tuổi đạt tới hai mươi cấp, đều là phi thường ưu tú đấy.

Thu Vũ Hinh cũng là rất hài lòng với đũa đê từ đặc ý này của mình. Đũa nhỏ này gần như có thể dùng "Hoàn mỹ" để hình dung, đối với một lão sư mà nói, căn bản là sẽ không có khả năng không thích đũa từ như vậy. Nhu thuận nghe lời, thành tích học tập ưu dị, thực chiến xuất sắc, có được biến dị Võ Hồn, hơn nữa còn rất đẹp. Cái bộ dáng nhỏ nhỏ trắng ngần kia đôi khi làm nàng cũng nhìn không được mà muốn bóp một chút. Nàng đã nghĩ, nếu con mình cũng được như vậy hắn là rất tốt a!

"Hiên Vũ, người ở lại một chút, lão sư có lời muốn nói với người." Thu Vũ Hinh vẫy vẫy tay với Lam Hiên Vũ.

"Vâng, Thu lão sư." Lam Hiên Vũ vốn vừa thu thập xong túi sách chuẩn bị về thì lại nghe Thu Vũ Hinh giữ lại.

"Hiên Vũ, có chuyện này lão sư muốn nói cho người, ngày nghỉ này người cũng có thể chuẩn bị cho tốt." Thu Vũ Hinh thấp giọng nói.

"Chuyện gì a?" Lam Hiên Vũ tò mò hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Lớp thiếu niên năng động

Thu Vũ Hinh mỉm cười: "Đương nhiên là chuyện tốt. Ta mới nhận được tin tức, sau học kỳ này, học viện hồn sư sơ cấp Thiên La sẽ xây dựng Lớp thiếu niên năng động, tuyển chọn tất cả những học viên ưu tú."

Lam Hiên Vũ kinh ngạc nói: "Lớp thiếu niên năng động là cái gì?"

Thu Vũ Hinh nói: "Chính là lựa chọn một ít đệ tử học giỏi nhiều mặt lại có tiềm chất để tạo thành một lớp đặc thù, lớp này sẽ không dựa theo dạy học đại cương mà là dạy học vượt mức quy định, sẽ do những lão sư ưu tú nhất bổn viện đến dạy bảo, cho nên cũng có thể xưng là lớp thiên tài. Tiêu chuẩn chiêu sinh của lớp thiên tài này là dưới mười tuổi, từ tất cả phân viện đề cử, nhưng sau khi tiến hành khảo hạch thì một, hai đệ tử năm thứ ba của chúng ta đều

có cơ hội báo danh.

Ngươi mới tám tuổi, vừa vặn phù hợp. Đến lúc đó, khảo hạch là tổng hợp tố chất, nếu có thể thi được thì gần như liền xác định tương lai có thể cử đi học tại học viện cao cấp Thiên La, hơn nữa ngươi còn có ưu thế trên số tuổi, tương lai không thể hạn lượng. Cho nên ngày nghỉ này ngươi nhất định không thể lơ đãng, phải tu luyện cho thật tốt. Lúc khảo hạch phải thể hiện ra tố chất tổng hợp của bản thân, một khi được trúng tuyển cũng là khó lường rồi, lúc đó chính lão sư cũng phải hâm mộ đấy."

"Lớp thiếu niên năng động! Cảm ơn Thu lão sư, ta có thể nói cho mẹ biết không?" Lam Hiên Vũ hỏi.

"Đương nhiên có thể a, còn cần nàng giúp ngươi chuẩn bị nhiều. Dù sao ngươi cũng phải nhớ kỹ, điều kiện bản thân càng tốt thì càng có cơ hội. Học viện chúng ta chỉ có mười cái danh sách đề cử, lớp chúng ta ta đề cử ngươi. Cố gắng lên!"

"Cảm ơn Thu lão sư, ta nhất định sẽ cố gắng." Lam Hiên Vũ dùng sức gật gật đầu.

Sau khi trải qua một ít chuyện, tốc độ phát triển của hắn đã nhanh hơn trước kia nhiều lắm. Hơn nữa, hắn cũng đã tìm được ý nghĩa của việc cố gắng tu luyện. Vô luận là Na Na lão sư hay mẹ hắn cũng đều là động lực giúp hắn cố gắng tu luyện.

Thu Vũ Hình vui mừng gật gật đầu: "Tốt, vậy ngươi mau trở về đi thôi."

Ra khỏi phòng học, trong đầu Lam Hiên Vũ vẫn còn quanh quẩn mấy chữ "Lớp thiếu niên năng động" này. Đúng lúc này, một thanh âm vang lên bên tai hắn.

"Lam Hiên Vũ."

Nghe có người gọi hắn, Lam Hiên Vũ vội vàng quay lại nhìn. Hắn kinh ngạc phát hiện, người gọi mình không phải ai khác, lúc trước không chỉ một lần muốn khi dễ mình, thập phần cường thế Diệp Linh Đồng.

"Diệp Linh Đồng? Ngươi đã trở về?" Lam Hiên Vũ kinh ngạc mà nhìn nàng.

Diệp Linh Đồng khẽ cắn bờ môi, nàng khẽ gật đầu mà nhìn Lam Hiên Vũ.

So với mấy tháng trước, mặt nàng đã trở nên xám hơn một chút, đôi mắt tựa hồ cũng không còn được sáng ngời như trước.

"Ta tới tìm ngươi." Diệp Linh Đồng bước tới trước mặt Lam Hiên Vũ.

"Tìm ta làm gì?" Lam Hiên Vũ có chút tò mò mà hỏi.

Diệp Linh Đồng mỉm môi: "Ta đến nói cho ngươi, ta nhất định sẽ tìm được biện pháp đánh bại ngươi, nhất định sẽ thắng ngươi đấy."

Lam Hiên Vũ cau mày: "Còn có chuyện khác không? Không có thì ta đi."

Diệp Linh Đồng tựa hồ có chút tức giận: "Làm sao ngươi cũng không thèm hỏi xem mấy tháng này ta đi nơi nào? Ngươi thật đáng ghét mà!"

Lam Hiên Vũ tức giận nói: "Hai chúng ta là ai chán ghét ai? Mỗi lần cũng đều là ngươi tới trêu chọc ta, ngươi mới đáng ghét đấy. Ngươi đã đi đâu thì có liên quan gì tới ta? Ta muốn về nhà." Nói xong, hắn xoay người bỏ đi.

Nhìn bóng lưng hắn nhanh chóng rời đi, Diệp Linh Đồng đột nhiên cảm thấy sống mũi đau xót, nước mắt liền chảy xuống. Mấy tháng này, nàng thật sự rất không vui a!

Thật ra thì nàng cũng chẳng đi được đâu cả, vẫn luôn ở trong nhà. Trong nhà lại có rất nhiều người ngoài, họ bảo là muốn bảo hộ nàng cùng mẹ. Mà mấy tháng này, ba nàng vẫn không có trở về.

Thẳng đến ngày hôm qua, cái gọi là "Bảo hộ" này mới chấm dứt, rốt cuộc ba nàng cũng đã trở về. Thế nhưng từ sắc mặt của ba, nàng nhìn thấy là sự mệt mỏi cực độ.

Trọng yếu hơn là, quân hàm của ba nàng đã thay đổi. Nàng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy mẹ ôm chặt ba mà khóc.

Hôm nay, rốt cuộc nàng đã có thể tới học viện, chính nàng cũng không rõ là vì cái gì mà trước tiên lại tới tìm Lam Hiên Vũ, nói nói như vậy. Trong tiềm thức, nàng chỉ muốn tìm một người thổ lộ hết, muốn nói với hắn rằng mấy tháng này mình không vui tới cỡ nào. Thế nhưng tính tình quật cường lại làm nàng nói muốn đánh bại hắn, sau đó, người kia lại cứ như vậy rời đi. Ta làm cho người ta chán ghét như vậy sao?

Nếu để cho Lam Hiên Vũ nghe được câu hỏi này của Diệp Linh Đồng, vậy hắn nhất định sẽ không chút do dự mà trả lời nàng: Đúng vậy. Hắn đúng là không thích Diệp Linh Đồng đấy, chính xác mà nói thì hắn không thích người có tính cách cường thế như vậy.

Vô luận là Lam Tiêu, Nam Trùng, hay là Na Na lão sư, mỗi người đều rất ôn hòa với hắn. Ở cùng bọn họ, Lam Hiên Vũ luôn rất vui vẻ. Không thể ngờ Diệp Linh Đồng là không giống người thường, thế nhưng Lam Hiên Vũ cũng không thích loại không giống người thường này a!

"Lam Hiên Vũ, ngươi chờ đó cho ta! Ta không để yên cho ngươi!"

"Linh Đồng, cuối cùng người cũng đã trở về. Mọi chuyện trong nhà đều tốt chứ? Đúng rồi, có việc này Cung lão sư muốn nói cho người, sau học kỳ, bổn viện muốn tạo ra một cái Lóp thiếu niên năng động... Danh ngạch thập phần có hạn, ta nghe nói ban nhất đề cử Lam Hiên Vũ..."

Lam Hiên Vũ cũng không biết rằng trong chút bất tri bất giác mình lại một lần nữa đắc tội Diệp Linh Đồng, một người chưa bao giờ chiến thắng qua hắn, mà trên thực tế, rõ ràng nàng là một đối thủ mạnh hơn hắn.

"Mẹ, con đã về rồi!" Lam Hiên Vũ vừa vào cửa liền theo thói quen mà kêu lên. Hôm nay là ngày nghỉ của Nam Trùng nên hắn là nàng đang ở nhà. Nhưng tiếng kêu này của hắn lại không được đáp lại.

Lam Hiên Vũ lập tức trở nên khẩn trương, hắn sợ nhất là mẹ cũng như Na Na lão sư, cứ như vậy không chào mà đi. Hắn vội vàng chạy đến phòng của ba mẹ, hắn phát hiện Nam Trùng đang ngồi bên giường ngắm người mà nhìn chiếc hôn đạo thông tin.

"Mẹ, mẹ, mẹ làm sao vậy? Làm sao không trả lời con a?" Lam Hiên Vũ vội vàng chạy tới, chui vào trong ngực Nam Trùng.

Thấy nhi tử, vẻ mặt ngây ngẩn của Nam Trùng cuối cùng cũng lộ ra dáng tươi cười, nàng nhẹ nhàng mà xoa lên Lam Hiên Vũ, lẩm bẩm: "Mẹ đang nghĩ, ba của con đúng là không có lương tâm đấy, như thế nào còn không có đánh hôn đạo thông tin về? Đã năm mươi ngày không có tin tức rồi đây."

"Mẹ nhớ ba sao?" Lam Hiên Vũ chớp chớp đôi mắt to.

"Ừm" Thật sự là tưởng niệm trong nội tâm nàng đã quá cuồng liệt.

"Không thể gọi tới cho ba sao?" Lam Hiên Vũ hỏi.

Nam Trùng nói: "Trong Vũ Trụ, tín hiệu là không ổn định, còn phải trung chuyển qua vệ tinh phụ cận lỗ đen, chúng ta chỉ có thể chờ ba gọi tới, nhưng không có biện pháp chủ động liên hệ đấy."

"A." Lam Hiên Vũ nói, "Mẹ, con cũng nhớ ba, nhưng chúng ta cũng không có biện pháp a! Mẹ, con đói bụng."

Trong mọi tâm Nam Trùng thầm than một tiếng, nàng ôm lấy nhi tử, hôn nắm một cái mà nói: "Người nặng hơn rồi nha, mẹ sắp không ôm nổi người rồi. Được rồi, mẹ đi nấu cơm."

"Mẹ vạn tuế!" Lam Hiên Vũ hoan hô một tiếng.

Nam Trùng cười đứng người lên, may mắn là vẫn còn có nhi tử tại bên người a! Nàng cảm thấy rất may mắn vì lúc trước nuôi nấng cái hài tử trứng sinh này, vô luận lúc nào, chỉ cần Lam Hiên Vũ bên người nàng thì nàng cũng luôn có thể vui vẻ đấy. Ngay khi nàng chuẩn bị bước vào phòng bếp thì đột nhiên, hôn đạo thông tin trên tay vang lên. Nam Trùng vô thức mà nhìn lại, thứ nàng thấy là một chuỗi số dài. Cái này là...Nàng không thể chờ đợi được mà tiếp thông thư từ qua lại: "Ta là Nam Trùng."

Bên kia vốn là truyền đến âm thanh sần sật, một lát sau, một âm thanh nàng vô cùng quen thuộc truyền tới.

"Nam Trùng, thật tốt quá, cuối cùng cũng liên hệ với người rồi."

Là hắn, thật đúng là hắn rồi a!

Nam Trùng thiếu chút nữa bại liệt trên giường, sau một khắc, nàng liền không nhịn được mà kêu lên: "Người còn biết gọi về sao! Người còn biết sao! Năm mươi ngày rồi, đã năm mươi ngày rồi. Người có biết ta sốt ruột thế nào không? Người, người lúc nào mới có thể trở về? Ta cùng Hiên Vũ đều rất nhớ người a...."

Nước mắt bị đè nén nhiều ngày rốt cuộc đã không khống chế được mà chảy ra, tay nàng cũng đã có chút run rẩy. "Đừng khóc, đừng khóc, đều là ta không tốt, là ta không tốt." Lam Tiêu thanh âm từ bên kia truyền đến, cũng hơi mang theo vài phần nghẹn ngào.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Ba đã trở về!

Một mình tha hương làm dị khách, mỗi gặp ngày hội lần tư thân.

Không có chính thức rời xa người nhà sẽ vĩnh viễn không biết đến loại cảm giác này. Không thể nghi ngờ, Lam Tiêu cũng nhớ nhà, cũng tưởng niệm vợ con hắn thật sâu.

"Trùng Trùng, thời gian có hạn, người hãy nghe ta nói." May mà Lam Tiêu còn rất lý trí đấy, hắn nhanh chóng nói ra.

Nam Trùng vội vàng dừng khóc, nói: "Người nói đi."

Lam Tiêu nói: "Ta rất khỏe, người yên tâm. Ở chỗ ta tất cả đều thuận lợi, chúng ta thật sự lại phát hiện một hành tinh mới. Hơn nữa từ sơ bộ quan sát kiểm nghiệm, điều kiện của cái hành tinh này thậm chí còn tốt hơn hai hành tinh Thiên Đẩu, Thiên La. Thế tích và tài nguyên cũng lớn hơn, vô cùng thích hợp cho nhân loại cư trú, thậm chí ngay cả hàm lượng đường khí và áp suất không khí cũng đều không kém hành tinh mẹ bao nhiêu."

Chúng ta vừa tiến hành xong một loạt kiểm tra đo lường cùng lấy mẫu, lập tức liền đem lên đường về rồi. Quay về có khả năng cần phải nửa tháng, cho nên chỉ nửa tháng nữa, trước khi Hiền Vũ khai giảng ta có thể về đến nhà. Lần này đi tuy rằng thời gian hơi dài một chút nhưng vẫn rất thuận lợi đấy. Nói không chừng liền bang chúng ta sắp có một hành tinh mới rồi. Người yên tâm đi, ta lập tức sẽ trở lại. Nói cho Hiền Vũ, ba rất nhớ hân."

"Ba, con ở đây." Lam Hiền Vũ vội vàng kêu một tiếng.

Nam Trùng cả giận nói: "Ta thì sao đây?"

Lam Tiêu nở nụ cười: "Đương nhiên cũng nhớ rồi, đặc biệt nhớ."

Nam Trùng đỏ mặt lên, nói: "Cái này còn tạm được. Thế nhưng còn muốn nửa tháng a!"

Lam Tiêu than nhẹ một tiếng: "Vũ trụ vận chuyển, căn bản là không có cách nào xác định được thời gian cụ thể, thực tế chúng ta đây là đang thăm dò giữa các hành tinh. Sau khi đi ra ngoài ta mới hiểu được, tình huống này của bọn ta đã là rất thuận lợi rồi. Được rồi, ta không thể nói nữa, còn phải để lại thời gian cho các đồng nghiệp, cứ như vậy đi, chờ ta trở lại. Yêu các người."

Hồn đạo thông tin cắt đứt. Nam Trùng vốn là ngẩn người, sau đó lại có chút ít nghiêng rằng nghiêng lợi. Có điều, Lam Hiền Vũ đứng bên người Nam Trùng lại phát hiện rõ ràng mắt sáng rực lên, cũng không có thất thần như lúc trước.

Đột nhiên, Nam Trùng khẽ cong eo, hai tay ăng lên hai má trắng nõn của Lam Hiền Vũ mà hôn, sau đó nàng cao hứng bùng bùng mà xông ra ngoài: "Mẹ đi nấu cơm cho người!"

Lam Hiền Vũ có chút ghét bỏ mà lau lau mặt: "ướt cả rồi, mẹ thiệt là.... không biết ba đã về tới đâu rồi, không biết có quà cho ta không đây. Nếu không có... hừ, liền không để cho hân thân thiết,"

Không hề nghi ngờ, chỉ có một phút đồng hồ thư từ qua lại nhưng cũng đã mang cho mẹ con hân một sức sống cực lớn cực lớn, đây cũng là quả tốt nghiệp tốt nhất của Lam Hiền Vũ. Lam Hiền Vũ đem việc Lớp thiếu niên năng động nói cho Nam Trùng, tự nhiên là đã nhận được sự ủng hộ của nàng.

Lam Hiền Vũ cũng đã định ra cho mình một mục tiêu, đầu tiên là hân muốn trong nửa tháng này tăng hồn lực tới mười bốn cấp, sau đó sẽ tiến hành rèn luyện toàn bộ phương vị.

Trong phòng tu luyện gia đình tối đa cũng có thể gia tăng gấp ba trọng lực, Lúc trước, khi Na Na dạy hân cũng đã bắt đầu để cho hân ném thử luyện tập gia tăng gấp đôi trọng lực. Lam Hiền Vũ quyết định, trong ngày nghỉ này ít nhất phải luyện tập trọng lực gia tăng tới gấp 1,5 lần, làm cho khí lực bản thân trở nên càng mạnh hơn nữa.

Một học kỳ trước này, có thể là do những nguyên liệu nấu ăn quý hiếm nên hân cao lớn hơn, cũng cường tráng rồi, so với những đứa nhỏ cùng tuổi cũng cao hơn một chút. Cho nên, tuy hồn lực của hân tăng lên không nhanh nhưng hân có thể cảm nhận được tổ chất thân thể của mình tốt hơn trước kia một cách rõ ràng, nhất là lực lượng cùng tốc độ. Hơn nữa, hân không chế thủy nguyên tố cũng càng ngày càng thuần thực rồi, đã có thể làm một ít động tác thập phần tinh tế. Hân thập phần nghiêm khắc mà dựa theo kế hoạch vượt qua kỳ nghỉ này.

Bởi vì trọng phụ đã có thời gian quay về chuẩn xác nên tâm tình Nam Trùng cũng tốt hơn nhiều, ngày nghỉ cũng mang Lam Hiền Vũ ra đi chơi mấy lần, tuy rằng thời gian cũng không dài nhưng vẫn là vui vẻ.

...

Nửa tháng thời gian, rất nhanh đã đi qua.

Lam Hiền Vũ thuận lợi tăng hồn lực lên tới mười bốn cấp, hơn nữa là sau khi vào ngày nghỉ không lâu liền đạt được. Đối với tuổi thật chỉ có bảy tuổi như hân mà nói thì đây đã là một cái thành tích tương đối khá.

Mất thấy đã tới thời gian đi học mà Lam Tiêu lại còn chưa có trở lại, điều này lại làm cho Nam Trùng bắt đầu có chút nôn nóng rồi.

Lam Hiền Vũ nghe thấy nhiều nhất chính là mẹ luôn lẩm bẩm, như thế nào hân vẫn chưa trở lại? Như thế nào vẫn chưa trở lại..

"Ngày mai sẽ phải đi học, mọi thứ đã chuẩn bị tốt chưa?" Nam Trùng thu xong phòng bếp, nàng đi vào phòng ngủ Lam Hiền Vũ mà hỏi.

Kì nghỉ này, nàng cảm thấy nhi tử tựa hồ đã cao lớn hơn nột chút. Cái tốc độ phát triển này có thể nói là cực nhanh.

"Đã chuẩn bị xong. Mẹ, đêm nay con đang định minh tường tại phòng tu luyện đây." hiện tại Lam Hiền Vũ đã rất ít đi ngủ. Hân dựa theo lời dạy của Na Na lão sư, thời gian minh tường càng dài thì hiệu quả lại càng tốt.

Nhất là nếu có thể tiến vào trạng thái chiều sâu mình tưởng thì sẽ có trợ giúp cực lớn cho việc tu luyện. Những thứ Na Na lão sư dạy hẳn đều nhớ rõ ràng.

"Ừm, vậy là tốt rồi. Vậy ngươi sớm chút đi thôi." Nam Trùng mỉm cười xoa xoa hai má hấn.

"Vâng."

"cạch,cạch!"

Đúng lúc này, tiếng mở cửa truyền đến.

Hai mẹ con không hẹn mà cùng nhìn ra phía ngoài, sau đó hai mặt nhìn nhau.

Sau một khắc, Lam Hiền Vũ đã kêu to lên: "Ba ——" vừa tung người, hấn liền nhảy tới. Nam Trùng chỉ cảm thấy hoa mắt, Lam Hiền Vũ đã vọt ra khỏi phòng.

Lam Tiêu mới vừa vào cửa liền thấy một bóng đen vọt tới, hơn nữa, tiếng gọi kia, nên tự nhiên không cần nhìn hấn cũng biết là ai, hấn lập tức mở rộng hai tay.

Lam Hiền Vũ bám chặt trên người Lam Tiêu, hấn chỉ cảm thấy toàn thân trầm xuống, không khỏi bật cười nói: "tên tiểu tử này, thật đúng là nặng hơn không ít a!"

"Ba, ba!" Lam Hiền Vũ gất gao mà ôm lấy cổ Lam Tiêu, đã hơn nửa năm không có gặp nhau, Có thể nào không nhớ đây?

Lúc này Nam Trùng cũng đã chạy ra, thấy Lam Tiêu, vành mắt nàng thoáng một chút liền ửng hồng, trên mặt Lam Tiêu rõ ràng nhiều thêm vài phần gian nan vất vả, râu ria lờm chờm đấy, bộ dạng của hấn có chút nhếch nhác, Nhưng may mắn là đôi tròng mắt còn phi thường sáng ngời, vẫn làm cho người ta có một cảm giác yên lòng.

"Ngươi còn biết trở về sao!" Nam Trùng nhin không được phàn nàn một câu.

Lam Tiêu nhoèn miệng cười: "Không trở về thì ta có thể đi chỗ nào đây? Ta có mỗi cái nhà thôi a! Huống chi còn có hai cái bảo bối ở nhà đây."

"Hừ, không biết xấu hổ, ai là bảo bối của ngươi rồi." mặt Nam Trùng đỏ lên, nàng tức giận nói, "Còn chưa ăn cơm chứ, ta đi nấu cho ngươi. Phòng bếp vừa mới dọn xong lại phải làm loạn a" Tuy ngoài miệng nàng nói như vậy nhưng chân lại bước nhanh tới phòng bếp.

Lam Hiền Vũ cũng không chê Lam Tiêu râu ria nhiều, cọ cọ mặt vào mặt hấn mà thấp giọng nói: "Ba, ngày nào mẹ cũng lầm bầm ngươi như thế nào vẫn chưa trở lại đấy."

Lam Tiêu cười nói: "Nàng a, chính là nói năng chua ngoa nhưng lòng lại như đậu hũ. Ngày mai khai giảng đúng không, cuối cùng thì ba cũng chạy về kịp. Ngày mai ba tiễn đưa ngươi đi học, được không?"

"Tốt! Tốt!" Lam Hiền Vũ vui mừng kêu lên.

Lam Tiêu thả hấn xuống, khẽ hôn nhẹ lên mặt hấn: "Ba đi xem mẹ ngươi một chút, phải an ủi nàng một chút mới được rồi."

"Vâng, ba đi đi."

Lam bước vào phòng bếp, Nam Trùng đã đem những nguyên liệu trong nhà ra mà bận rộn. Lam Tiêu si ngốc mà nhìn mộ màn quen thuộc này, hấn dừng bước, hốc mắt cũng không khỏi có chút ẩm ướt.

Thời gian tám tháng qua, hấn nhớ nhất không phải là một màn mỗi ngày đều có thể thấy này sao? Còn có chuyện gì làm cho người ta kích động cùng âm áp hơn đây?

"Trùng Trùng." Lam Tiêu nhẹ giọng kêu lên.

Nam Trùng không có quay đầu lại, cũng không có đáp lời hấn.

Lam Tiêu bước qua, từ phía sau ôm lấy eo nàng.

Thân thể Nam Trùng lập tức trở nên mềm mại, nàng rúc vào cái ôm quen thuộc mà âm áp kia, nước mắt thi nhau mà chảy xuống.

"Thực xin lỗi, đã để cho ngươi phải lo lắng." Lam Tiêu hôn lên mái tóc của nàng.

Nam Trùng nói: "Về sau không nên lại đi lâu như vậy nữa, được không?"

"Ừm, Ta cũng không nỡ bỏ các ngươi a! Có khác biệt mới biết được đây là việc thống khổ cỡ nào."

Đêm nay, Lam Hiền Vũ không có tu luyện nữa, bởi vì hấn lại cùng ba ăn một bữa...

Đêm nay, trong nhà rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Hai thượng tá

Năm học mới học viện hồn sư sơ cấp Thiên La, phân viện Từ La Thành.

Sáng sớm, hồn đạo phi xa tụ tập tới tòa nhà chính mà đi, cho nên hiện tượng kẹt xe rất ít thấy xuất hiện.

Vì biểu hiện ưu dị trong việc nghiên cứu vật chủng khi thăm dò các hành tinh. Hiện tại Lam Tiêu đã được tấn thăng làm thượng tá. Tuy rằng chức vụ tạm thời không có biến hóa nhưng rất hiển nhiên, sau này rất có thể hắn sẽ bị điều động. Theo chính Lam Tiêu nói thì có khả năng hắn sẽ được điều đến sở nghiên cứu cấp độ cao hơn. Nói cách khác, rất có thể bọn hắn sẽ phải dời nhà tới Thiên La Thành.

Nam Trùng cảm thấy cái này có chút trùng hợp, bởi vì nàng nhớ rằng bốn viện của học viện hồn sư sơ cấp Thiên La muốn xây dựng Lớp thiếu niên năng động. Nói cách khác, nếu Lam Hiên Vũ thi đậu vào lớp thiếu niên năng động thì cũng phải tới Thiên La Thành đấy.

Cho nên hôm nay, trước khi đến trường Nam Trùng đã cố ý dặn dò hắn nhiều hơn vài phần.

Lam Tiêu thăng chức, nếu như Lam Hiên Vũ cũng thi đậu Lớp thiếu niên năng động, như vậy đối với bọn hắn nhà mà nói, không thể nghi ngờ chính là song hỷ lâm môn.

"Tốt rồi, vào đi thôi." Lam Tiêu mỉm cười nói. Năm thứ hai rồi, nhi tử đã cao lớn hơn rất nhiều.

"Ba, hẹn gặp lại." Lam Hiên Vũ phát phát tay với Lam Tiêu, vẻ mặt tươi cười. Trong lòng của hắn đang nghĩ, đã rất lâu rồi ba không có đưa mình đến học viện như vậy đây.

"Gặp lại." Lam Tiêu cười cười, gật đầu.

Ngay khi Lam Tiêu chuẩn bị rời đi, lại thấy được một thân ảnh quen thuộc. Như cũ là Diệp Phong với một thân nhung trang, khuôn mặt lạnh lùng mang theo Diệp Linh Đồng đi tới. Lam Tiêu vô thức mà đứng thẳng thân thể, nhưng hắn lập tức kinh ngạc phát hiện ra, quân hàm của Diệp Phong đã thay đổi, đã giống với hắn, cùng là quân hàm thượng tá.

"Trưởng quan, đã lâu không gặp." Lam Tiêu vô thức mà lên tiếng chào.

Diệp Phong nhìn qua đã trở nên tang thương hơn rất nhiều, hắn thở dài một tiếng: "Ta đã không còn là cái gì trưởng quan nữa, ta xuống chức rồi. Ngược lại, phải chúc mừng ngươi thăng chức rồi." Chính là bởi vì vốn là đại tá, hắn mới càng hiểu rõ việc thăng chức là một việc khó khăn tới cỡ nào.

"Ba, con đi đây" Diệp Linh Đồng tự nhiên thấy bóng lưng Lam Hiên Vũ, nàng không thể chờ đợi được mà nói với Diệp Phong.

"Đi đi thôi." Diệp Phong xoa xoa đầu nữ nhi.

Hai người đưa mắt nhìn riêng từng đứa con mình tiến vào học viện, Lam Tiêu nói: "Trưởng quan, người thế này là đã xảy ra chuyện gì? Có tiện hỏi không?"

Phải tích lũy bao nhiêu công huân mới có thể thăng chức a! Mà một khi xuống chức thì chỉ có thể là việc lớn.

Diệp Phong cười khổ: "Ta hiện tại không có việc gì, nếu ngươi cũng có rảnh rồi thì chúng ta đi uống ly cà phê?"

Lam Tiêu gật gật đầu: "Tốt! Đây là vinh hạnh của ta." Vị trước mắt này, tuy rằng quân hàm đã cùng một dạng với hắn rồi, nhưng động lòng người là hắn, một bát hoàn Hồn Đấu La, hơn nữa là chủ chiến Hồn Đấu La, nên địa vị trong quân vẫn không phải hắn có khả năng so sánh.

Hai người ra khỏi học viện, lái xe riêng tới một quán cà phê đã hẹn trước.

"Trưởng quan..."

"Đừng gọi ta là trưởng quan, gọi tên ta đi."

"Được rồi, Diệp Phong huynh, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì vậy?" Lam Tiêu nghi ngờ hỏi.

Diệp Phong cười khổ: "Người hắn là đã nghe qua vụ thảm án Thiên Tế cao ốc chứ? Người phụ trách bắt tội phạm lần đó là ta. Cả cái kế hoạch xảy ra vấn đề, chúng ta hoàn toàn đã rơi vào bẫy của Tội Ác Chi Thành. Tuy cuối cùng là không biết do vị nào ra tay, cuối cùng đã không có để cho bọn chúng

thực hiện được mục đích, nhưng cũng vẫn có tới hơn trăm người chết. Thân trưởng quan chỉ huy lúc đó nhưng ta lại không có biện pháp gì, khó từ tội trạng."

Lam Tiêu nhíu chặt lông mày:"Thế nhưng ngươi còn trẻ như vậy đã có thể tới chức vị cao, nhất định là lập được công lao hiển hách cho liên bang, làm sao lại như vậy.....

Diệp Phong giơ tay lên cắt đứt lời nói của hắn: "Đây đã là kết quả tốt nhất rồi, là nhờ lực bảo vệ của quân đội đấy. Nếu không thì ta đã phải ra tòa án quân sự rồi. Lắng đọng vài năm cũng tốt, ta chuẩn bị cố gắng tu luyện, xem một chút có thể trùng kích Phong Hào Đầu La hay không. Nếu như có thể tu luyện tới Phong Hào Đầu La thì mọi chuyện sẽ khác."

Lam Tiêu vội vàng gạt đầu, nói: "Tái ông mất ngựa, làm sao biết không phải phúc?"

Diệp Phong nhấp một hớp cà phê, trong mắt hắn đã nhiều hơn mấy phần thần thái: "Hiên Vũ nhà ngươi rất không tầm thường a! Học kỳ trước hắn lại đánh bại Linh Đồng. Đứa nhỏ này là song sinh Võ Hồn sao?"

Trong nội tâm Lam Tiêu trong nội cả kinh, nhưng hắn không có mở miệng.

Diệp Phong nói: "Ngươi cũng không cần phủ nhận, kỳ thật, có thiên phú là chuyện tốt a! Nếu ta không nhìn lầm thì Lam Ngân Thảo ở hai cánh tay của đứa nhỏ này là không giống nhau, cho nên Linh Đồng mới có thể thua thảm như vậy. Trước kia ta vẫn một mực xử lý chuyện của mình, chưa kịp đi tìm ngươi. Hôm nay vừa vận thấy ngươi rồi, ta nghĩ thương lượng với ngươi vài việc về Hiên Vũ"

Lam Tiêu nói: "Ý của ngươi là..." Hắn không có thừa nhận cũng không có phủ nhận, ở trước mặt người thông minh, cố hết sức phủ nhận một việc ngược lại sẽ làm cho người ta hoài nghi.

Diệp Phong nói: "Đứa nhỏ này thiên phú dị bẩm, hắn là bồi dưỡng rất tốt. Thắng thắn mà nói, từ lần thứ nhất hắn làm cho hồn kỹ của Linh Đồng mất đi hiệu lực ta đã chú ý tới hắn. Võ hồn Thiên Cương Long của Linh Đồng tuy không phải võ hồn loài rồng mạnh nhất nhưng cũng thuộc về Chân Long. Lam Tiêu huynh, ngươi là nghiên cứu cổ Hồn Thủ nên hắn là rất rõ ràng địa vị của võ hồn loài rồng, đây tuyệt đối là tồn tại ở tầng thứ tối cao. Cho nên tình huống trên người Hiên Vũ có nghĩa là gì thì không cần nói cũng biết. Hắn có võ hồn biến dị, hoặc là có quan hệ với loài rồng, hoặc là một võ hồn rất cường đại, có lẽ bây giờ còn chưa mở phát ra nhưng khí tức võ hồn là giả không được.

"Ta đã hỏi Linh Đồng rất kỹ về mấy lần năng cùng Hiên Vũ giao thủ, gần như có thể khẳng định là hắn biến dị võ hồn rất khó lường. Nếu con của ngươi có thiên phú như vậy thì có thể nào lại để nó mai một như vậy?"

Lam Tiêu nói: "Không có mai một a! Lần này, sau khi tựu trường, bọn hắn sẽ khảo thí vào lớp thiếu niên năng động của bốn viện học viện Thiên La, cũng không biết có thể thi đậu hay không "

Diệp Phong mất hàm thâm ý mà nói: "Kỳ thật, còn có một phương hướng khác, không nhất định phải đi con đường hồn sư này. Nếu ngươi đồng ý ta có thể cho hắn tiến vào quân đội, vào trường quân đội trực tiếp bồi dưỡng, tương lai hắn thậm chí có thể hướng về Chiến Thần Điện mà cố gắng."

"Chiến Thần Điện?" Nghe được ba chữ kia, thân thể Lam Tiêu thân thể không khỏi chấn động, hắn đương nhiên biết cái kia là cái tồn tại như thế nào.

Chiến Thần Điện do Liên bang trực tiếp quản lý, nhưng cũng là một bộ phận của quân đội, chính là căn cứ mạnh nhất của quân đội. Bất luận một vị nào có thể xưng là chiến thần đều có địa vị hết sức quan trọng tại quân đội, ít nhất cũng là cấp bậc Thiếu tướng. Có điều, muốn trở thành chiến thần lại tuyệt không dễ dàng. Dựa theo quy củ của Chiến Thần Điện thì tối đa chỉ có thể có mười tám vị Chiến Thần, về phần chiến thần dự bị thì không biết có bao nhiêu rồi. Muốn trở thành một chiến thần chính thức thì chiến thần dự bị phải khiêu chiến một vị Chiến Thần, hơn nữa phải chiến thắng đối phương mới được.

Việc này nói dễ vậy sao? Nhưng một khi thành công, tương lai chỉ có tiền đồ tươi sáng.

Diệp Phong khẽ gạt đầu: "Không sai, ta cảm thấy Hiên Vũ có tiềm chất này. Linh Đồng chưa hẳn có thể làm, nhưng hắn hẳn là có cơ hội. Lam Tiêu huynh..."

Lúc này Lam Tiêu lại không chút do dự lắc đầu: "Không được."

"Hả?" Diệp Phong không nghĩ hắn lại cự tuyệt nhanh như vậy.

Lam Tiêu nói: "Nếu như tiến vào quân đội, liền có nghĩa là đứa nhỏ này sẽ phải rời xa chúng ta, ta cùng mẹ hắn đều không nỡ bỏ. Cho nên để cho hắn đi theo con đường bình thường thôi."

Diệp Phong nhói mày: "Chim non không thả ra thì sao có thể giương cánh bay cao? Lam Tiêu huynh, ngươi không thể nhìn ngắn như vậy a."

Lam Tiêu than nhẹ một tiếng: "Không phải ta nhìn ngắn, thật sự là sau khi trải qua chia lìa ta mới hiểu được việc này thống khổ đến cỡ nào. Vừa rồi ta đã tham dự chuyến thăm dò giữa các hành tinh, vừa đi chính là tám tháng. Tám tháng này đối với ta cùng mẹ con hắn đều là sự dày vò rất lớn. Nên đối với chúng ta, không có việc gì quan trọng hơn so với gia đình đoàn tụ."

Diệp Phong không nghĩ hắn sẽ nói như vậy, nhưng hắn cũng vô thức mà hồi tưởng lại đoạn thời gian mình bé quan kia, trong nội tâm hắn lúc đó chẳng phải luôn đắm chìm suy nghĩ về vợ con sao?

Diệp Phong than nhẹ một tiếng: "Được rồi. Nếu như ngươi cải biến chủ ý, tùy thời tới tìm ta. Thì cứ như vậy."

Hắn không chút nào dây dưa dài dòng, nói xong, đứng người lên đã đi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Thu lão sư, Diệp Linh Đồng bắt ta

Lam Tiêu không có vội vã rời đi mà vẫn tiếp tục ngồi ở đó uống cà phê. Hắn có thể nào lại để cho Lam Hiên Vũ đi tông quân a? Tông quân ý vị như thế nào? Việc đầu tiên tông quân phải làm, chính là tra xét bối cảnh gia đình, thăm tra nghiêm khắc tình huống bản thân. Mà Lam Hiên Vũ có lai lịch như thế nào? Liệu có chống lại sự tra xét được không? Đáp án đương nhiên là không đấy.

Ghi chép sinh ra của Lam Hiên Vũ vốn là do chính hắn làm ra! Đó là một hải từ sinh ra từ trứng a!

Cho nên vô luận như thế nào hắn cũng sẽ không để cho Lam Hiên Vũ đi tông quân đấy. Hiện tại hắn chỉ hy vọng nhi tử có thể khỏe mạnh, bình an, như vậy là đủ rồi.

"Lam Hiên Vũ!"

Nghe được âm thanh truyền đến từ sau lưng kia, bước chân Lam Hiên Vũ cũng không có dừng lại, mà biểu lộ trên mặt hắn đã thêm chút buồn bực.

Diệp Linh Đồng chạy hai ba bước đuổi tới phía sau hắn, nói: "Ngươi có chuyện gì vậy? Có chút ý thức hay không vậy? Ta gọi ngươi đấy."

Nghe thấy âm thanh bất mãn của nàng, Lam Hiên Vũ tức giận nói: "Ngươi có yên lặng chút được không? Ngươi là bạn nhất, mà ta là bạn hai đấy, ngươi không có chuyện gì lại tìm tới ta gây phiền phức hả? Ta dễ khi dễ lắm phải không?"

Diệp Linh lập tức trở nên chán nản: "Ta làm ngươi chán ghét tới như vậy sao?"

Lúc này Lam Hiên Vũ mới dừng bước lại nhìn nàng: "Nếu mỗi lần ta nhìn thấy ngươi đều muốn khi dễ ngươi thì ngươi có ghét ta hay không đấy? Ngươi chính là như vậy đấy. Hừ!" Nói xong, hắn xoay người bỏ đi.

Diệp Linh Đồng bị hắn nói như vậy thì ngẩn người, nhưng ngay sau đó nàng lại giận dữ, hướng về phía hắn mà hét lớn: "Ta khi dễ ngươi? Mỗi lần bị thương đều là ta, ta như thế nào lại thành khi dễ ngươi rồi? Ngươi có xấu hổ hay không đấy? Lam Hiên Vũ, ngươi chờ đó cho ta! Chúng ta gặp tại khảo hạch lớp thiếu niên năng động!"

Lam Hiên Vũ có chút buồn bực, mỗi lần gặp được Diệp Linh Đồng nàng cũng đều như vậy, nhưng học viện lại lớn như vậy, năm nhất cũng có tới mấy cái lớp, muốn tránh đi nói dễ như vậy sao? Ngược lại, mấy tháng nàng không có ở đây lại vô cùng thanh tịnh, cũng bớt phiền toái rất nhiều.

Hắn cũng không phải sợ Diệp Linh Đồng, chẳng qua là hắn luôn cảm thấy nàng có chút phiền phức. Thu Vũ Hình cũng đã sớm tới rồi, thấy Lam Hiên Vũ, trên mặt nàng dĩ nhiên là lộ ra dáng vẻ tươi cười.

"Thu lão sư khỏe chứ." Lam Hiên Vũ rất có lễ phép vấn an nàng.

Thu Vũ Hình nói: "Ngày nghỉ chuẩn bị như thế nào rồi?"

Lam Hiên Vũ cười cười: "Rất tốt. Thu lão sư, hồn lực của ta tới mười bốn cấp rồi."

"Tốt, tốt!" Thu Vũ Hình mừng rỡ, tốc độ tăng hồn lực của Lam Hiên Vũ cuối cùng cũng đã nhanh hơn, đây là hiện tượng tốt. Nhưng chính thể tổ chất của đứa nhỏ này cũng không thể hoàn toàn dùng hồn lực để cân nhắc.

"Ngươi như thế này có lẽ không cần tham gia buổi lễ tựu trường rồi. Hôm nay giám khảo của bốn viện đã tới, sau đó ta sẽ mang ngươi tới"

"A, tốt." Lam Hiên Vũ đáp ứng một tiếng. Hắn cũng không có khẩn trương gì lắm, khảo hạch mà thôi, hắn cũng rất có lòng tin về bản thân đấy.

Nếu như không có Na Na lão sư thì vụ việc Thiên Tế cao ốc lần đó nhất định sẽ để lại bóng ma trong lòng hắn, thậm chí có khả năng sẽ dẫn đến tính cách của hắn trở nên nhu nhược. Na Na lão sư kịp đến không chỉ là cứu được mẹ con bọn hắn, đồng thời cũng khiến cho hắn trở nên càng dũng cảm. Nhất là một màn phát tay đánh tan chiến hạm kia đã khắc thật sâu trong lòng hắn.

Hắn vẫn luôn nghĩ: Ta là đệ tử của Na Na lão sư, Na Na lão sư cường đại như vậy, nhất định ta cũng sẽ trở nên rất mạnh. Cho nên hắn không có nhát gan, ngược lại là rất nhiều tự tin. Hơn nữa, nguyên do của sự tự tin nằm ở cố gắng. Hắn tự mình cảm thấy, ít nhất trong kì nghỉ vừa rồi sẽ không có một đồng học nào cố gắng hơn hắn.

Rất nhanh, các học sinh đã đến đông đủ, buổi lễ tựu trường lập tức bắt đầu. Thu Vũ Hinh hướng Lam Hiên Vũ vẫy vẫy tay rồi mang hấn ra khỏi phòng học. Vừa ra khỏi phòng, Lam Hiên Vũ liền thấy Diệp Linh Đồng với một bộ mặt lạnh. Không hề nghi ngờ, Diệp Linh Đồng chính là đại biểu năm thứ hai ban nhất.

Hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng mà quay đầu đi chỗ khác.

Cung Anh Hào cùng Thu Vũ Hinh cũng liếc nhau, Thu Vũ Hinh cười tủm tỉm nhưng Cung Anh Hào lại là nhủu mày. Học kì trước, việc Lam Hiên Vũ áp chế Diệp Linh Đồng vẫn còn tạo thành cái bóng ma trong lòng hấn.

Nếu như nói Diệp Linh Đồng là ưu tú thì Lam Hiên Vũ phải là có chút quái dị rồi. Rõ ràng nhìn qua thì hấn không có mạnh được như Diệp Linh Đồng, nhưng mỗi lần Diệp Linh Đồng lại đều thua trong tay hấn. Hơn nữa Cung Anh Hào hoàn toàn có thể khẳng định, Diệp Linh Đồng tuyệt không có hạ thủ lưu tình.

"Thu lão sư." Cung Anh Hào hướng phía Thu Vũ Hinh lên tiếng chào.

"Cung lão sư." Thu Vũ Hinh cười híp mắt đáp lễ.

"Chúng ta cùng một chỗ sao?" Cung Anh Hào làm ra một cái dấu hiệu "Thỉnh".

"Tốt!"

Hai vị lão sư đi ở phía trước, Lam Hiên Vũ cùng Diệp Linh Đồng dĩ nhiên là kẻ vai sát cánh đi ở phía sau.

"Người nhất định phải chết." Diệp Linh Đồng không có phát ra âm thanh mà là dùng khẩu hình uy hiếp Lam Hiên Vũ. Lam Hiên Vũ bĩu môi, liền làm như không nhìn thấy.

Diệp Linh Đồng nhìn thấy bộ dạng tên này như vậy thì hận đến có chút nghiền răng nghiền lợi, nàng muốn vươn tay ra bắt hấn nhưng dưới chân Lam Hiên Vũ lại thoáng động, không để lại dấu vết mà tránh ra rồi.

"Thu lão sư, Diệp Linh Đồng bắt ta!" Lam Hiên Vũ đột nhiên kêu lên.

Thu Vũ Hinh cùng Cung Anh Hào ngạc nhiên quay đầu, thứ họ thấy chính là Diệp Linh Đồng duỗi tay ra, mà Lam Hiên Vũ thì là vẻ mặt ủy khuất mà nhìn Thu Vũ Hinh.

Cung Anh Hào nhìn không được nói: "Linh Đồng, người làm gì vậy?"

"Cung lão sư, ta..." Diệp Linh Đồng muốn giải thích nhưng nàng lại phát hiện mình giải thích không được, bởi vì đúng là mình muốn nắm hấn đó a! Thế nhưng tên này vậy mà lại đi nói với lão sư, có xấu hổ hay không đây chứ?

Thu Vũ Hinh tức thì quay tới hướng Lam Hiên Vũ mà nói: "Bắt một phát thì bắt một phát thôi, người là một nam hài tử mà sợ cái gì." Tuy ngoài miệng nàng nói như vậy nhưng tay lại kéo Lam Hiên Vũ đến trước người, ôm bờ vai của hấn mà đi thẳng về phía trước.

Diệp Linh Đồng thiếu chút nữa thì khóc.

Cung Anh Hào khóe miệng co lại, hấn thật muốn hô to một tiếng "Thu Vũ Hinh ta liều mạng với người". Từ khi Lam Hiên Vũ đến, hại đại chủ nhiệm của hai ban này luôn cạnh tranh nhau, nhưng hấn lại chưa từng thắng.

Sân vận động.

Sân vận động của học viện vô cùng rộng rãi, trên khán đài có thể ngồi tới hai ngàn người. Sân vận động của học viện hồn sư là không giống với học viện thông thường. Trong sân sẽ có hồn đạo khí chuyên môn phòng ngự, có điểm giống diễn võ trường, còn có các loại thiết bị phụ trợ cùng chiếu sáng. Nói như vậy nhưng chỉ có lúc tiến hành thực chiến diễn luyện mới có thể đem sân bãi an bài ở chỗ này.

Lúc này, một bên sân vận động đã bày biện mười mấy đài thiết bị, và một số người đang rất bận rộn.

Trừ Thu Vũ Hinh cùng Cung Anh Hào còn có vài tên lão sư mang theo học sinh của mình đi tới sân vận động. Đệ tử năm hai chỉ có Lam Hiên Vũ cùng Diệp Linh Đồng, còn lại đều là đệ tử năm ba.

Bên phân viện Tử La Thành này có mười cái danh ngạch ghi danh vào lớp thiếu niên năng động, nhưng cũng không nhất định sẽ trúng tuyển mười người mà phải xem năng lực. Cho nên sau khi lãnh đạo học viện thương lượng thì tự nhiên là sẽ tận khả năng đi lựa chọn đệ tử có chính thể tổ chất cao tới tham gia khảo hạch.

Học viện vốn có ý định chọn tất cả từ đám đệ tử năm ba. Nhưng Thu Vũ Hinh cùng Cung Anh Hào lại cố hết sức đề cử Lam Hiên Vũ cùng Diệp Linh Đồng, hai người bọn họ mới có tư cách lại tới đây tham gia khảo hạch.

Năm tuổi nhỏ tất nhiên là có ưu thế, nhưng năm tuổi nhỏ cũng cần phải có thiên phú mới được. Hơn nữa, mặt ngoài Lam Hiên Vũ là tám tuổi, cũng bằng với số tuổi đệ tử năm ba nên về phương diện này hấn liền không có ưu thế.

Chẳng qua là Thu Vũ Hinh vẫn rất có tin tưởng về hắn đấy.

Một gã nam tử trung niên mang dáng vẻ mỉm cười trên mặt bước tới trước, hắn mỉm cười hướng các vị lão sư mà nói: "Các vị lão sư, trước tiên có thể rời sân, bọn nhỏ cứ giao cho chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Bắt đầu khảo thí

Tất cả lớp chủ nhiệm lớp đều rời đi, chỉ để lại mùi tên đệ tử tham gia khảo hạch lớp thiếu niên năng động. Lam Hiên Vũ mặc dù là đệ tử năm hai nhưng đáng người lại là cao nhất trong đám đệ tử.

Gã nam tử trung niên nhìn mười tên đệ tử trước mặt, mỉm cười nói: "Sau đây các người sẽ tiến hành một loạt khảo hạch, trong này sẽ có cả kiểm tra trụ cột thân thể, cũng có tổng hợp tổ chất. Có một chuyện ta nhất định phải nói cho các người biết, tuy các người là người nổi bật được phân viện Từ La Thành tuyển ra nhưng cũng không có nghĩa là các người nhất định có thể vào được lớp thiếu niên năng động. Lớp thiếu niên năng động chỉ có một tiêu chuẩn chiêu sinh, chính là thực lực. Nếu như các người cả mười người đều không đạt yêu cầu thì toàn bộ đều không thể tiến vào. Lớp thiếu niên năng động là căn cứ vào nguyên tắc thà thiếu không ầu, đầu tuyển vào chỉ nhận những người ưu tú nhất"

Nói đến đây, ánh mắt của hắn đảo qua mười tên đệ tử trước mặt, một cỗ uy áp vô hình cũng từ trên người hắn phát ra.

Có thể từ trong lớp trở hết tài năng thì tất nhiên sẽ là ưu tú nhất trong đám bạn cùng lứa tuổi đấy. Nên sau khi cảm nhận được uy áp, mười tên đệ tử đều lông mày cau lại, yên lặng chống cự, cũng có người trực tiếp đem Võ Hồn phóng thích ra ngoài, về mặt cảnh giác.

Diệp Linh Đồng là thuộc về những yên lặng chống cự, thân thể của nàng thoáng kéo căng, toàn thân súc thể. Nhưng làm cho gã trung niên kia chú ý nhất lại là Lam Hiên Vũ đứng bên người nàng, bởi vì chỉ có Lam Hiên Vũ, cái gì cũng không có làm.

Đúng vậy, hắn cái gì cũng không có làm, toàn thân hắn nhìn qua điềm nhiên như không có việc gì, tựa hồ hắn cũng không có cảm nhận được cỗ uy áp này vậy.

"Ta là Mục Trọng Thiên, là lão sư bổn viện của học viện hồn sư sơ cấp Thiên La. Các người xếp thành đội một đi theo ta. Mỗi hạng khảo hạch đều có điểm tương ứng, điểm tổng hợp cuối cùng sẽ là thành tích của các người, việc các người phải làm chính là trọn khả năng mà bày ra trạng thái tốt nhất. Đầu tiên chính là khảo thí hồn lực, sau đó là tinh thần lực, cuối cùng là tổng hợp tổ chất."

Đối với mấy đứa nhỏ chỉ có bảy tám tuổi như vậy thì tất nhiên sẽ không có quá nhiều chủng loại khảo hạch. Mà những khảo hạch cơ sở này cũng đủ để phản ánh ra tình trạng của bọn hắn rồi.

Hồn lực khảo thí tất nhiên là đơn giản nhất, có thể được tuyển ra thì đương nhiên ít nhất cũng phải đạt đến thập cấp.

Hồn lực của Lam Hiên Vũ là mười bốn cấp, trong số những đệ tử được tuyển ra thì hắn là người đứng cuối cùng, mà những đệ tử khác thì có năm tên là mười lăm cấp, bốn tên là mười sáu cấp. Mà Diệp Linh Đồng chính là mười sáu cấp. Nàng cũng lập tức nhận được sự chú ý từ các sư phụ bổn viện của học viện hồn sư sơ cấp Thiên La, đây là rõ ràng rồi, nàng chính là đệ tử nhỏ tuổi nhất. Bảy tuổi, mười sáu cấp, đây đã là thành tích tương đối khá rồi. Dựa theo cái tốc độ này của nàng thì không đến mười tuổi là có thể đạt đến hai mươi cấp.

Lam Hiên Vũ với tư cách là người có thành tích kém nhất nên dĩ nhiên là được chú ý lắm.

"Khảo thí tinh thần lực. Diệp Linh Đồng, người lên trước!" Lão sư gọi tên, Diệp Linh Đồng đi tới, mang lên trên tay dụng cụ khảo thí.

Dụng cụ khảo thí tinh thần lực rõ ràng tinh vi hơn dụng cụ đo hồn lực rất nhiều, cũng càng thêm chuẩn xác. Dụng cụ mở ra, Diệp Linh Đồng chỉ cảm thấy một khí tức ấm áp ôm trọn đầu óc của mình, có loại cảm giác thoải mái không nói nên lời.

"Tinh Thần Lực, ba mươi bảy."

Vì là người kiểm tra đầu tiên, lại không có thành tích tương ứng để so sánh nên Diệp Linh Đồng cũng không rõ tinh thần lực của mình như vậy là cao hay thấp.

Trình tự khảo thí tinh thần lực là dựa vào kết quả khảo thí hồn lực mà sắp xếp, từ cao tới thấp, hồn lực thấp nhất là Lam Hiên Vũ nên dĩ nhiên hắn sẽ phải là người cuối cùng.

"Tinh Thần Lực, bốn mươi tám. Không tệ." Khi có một tên đệ tử được đọc ra bốn mươi tám điểm Tinh Thần Lực thì Mục Trọng Thiên cuối cùng cũng là lộ ra vẻ mỉm cười, thoả mãn gật gật đầu.

Tám tuổi có bốn mươi tám điểm Tinh Thần Lực, đột phá đến Linh Thông Cảnh đã là trong tầm tay. Tại phương diện Tinh Thần Lực thì trước mười tuổi có

thể đột phá đến Linh Thông Cảnh đều là thiên tài. Bốn mươi tám điểm Tinh Thần Lực cũng là cao nhất trong số chín tên đệ tử phía trước rồi.

"Lam Hiên Vũ."

Lam Hiên Vũ nhót tới phía trước, về phần Tinh Thần Lực khảo thí hắn vẫn rất có tin tưởng đấy, bởi vì Na Na lão sư đã từng nói, hắn Tinh Thần Lực tiên thiên đã vượt xa thường nhân, không cần phương pháp tu luyện gì chuyên môn. Hắn chỉ cần luyện tập khổng chế nguyên tố là sẽ tự hành từng bước điều động Tinh Thần Lực. Có điều, hắn cũng đã có chút thời gian không khảo thí Tinh Thần Lực rồi, nên cũng không rõ hiện tại tinh thần lực của mình đã tới mức nào.

Đeo dụng cụ khảo thí Tinh Thần Lực lên đầu, Lam Hiên Vũ cũng cảm nhận được sự áp lực kia, nhưng chỗ khác với Diệp Linh Đồng chính là hắn còn cảm nhận được một ít thứ khác. Tựa hồ có vô số sợi năng lượng đang nhẹ nhàng kích thích đại não của hắn, làm không gian ý thức của hắn hoảng một phát liền trở nên sinh động.

Đúng vậy, hắn có thể cảm nhận được ý thức không gian của mình biến hóa, bởi vì khi đi theo Na Na lão sư tu luyện, mỗi lần Na Na lão sư đều mang hắn tiến vào ý thức không gian.

"Tinh Thần Lực..." lão sư đang tuyên bố số liệu thì đột nhiên dừng lại.

Mục Trọng Thiên nói: "Làm sao vậy?"

Tiếng của vị lão sư kia có chút biến hóa, tràn đầy khiếp sợ: "Mục lão sư, người tới xem một chút đi."

Mục Trọng Thiên đi tới trước màn hình, khi hắn vừa thấy số liệu trước mặt thì cũng bị dọa cho nhảy dựng. Vẫn là hai số đấy, thế nhưng... lại là đỉnh của hai số.

Chín mươi chín!

"Có cần kiểm tra lại một chút không?" lão sư tuyên bố số liệu hỏi.

Mục Trọng Thiên lắc đầu: "Không cần, dụng cụ sẽ không xảy ra vấn đề đâu. Lam Hiên Vũ, Tinh Thần Lực chín mươi chín, Linh Thông Cảnh."

Tinh Thần Lực không đến năm mươi điểm là Linh Nguyên Cảnh, năm mươi một đến năm trăm điểm chính là Linh Thông Cảnh.

Linh Thông Cảnh, tâm thần Thông Linh, ý đạt niệm chí. Đạt đến Linh Thông Cảnh, việc khổng chế tinh thần lực đã bắt đầu nhập môn, có thể chính thức điều khiển Tinh Thần Lực, có thể thừa nhận hai cái hồn linh màu vàng hoặc một cái màu tím. Tám tuổi, Linh Thông Cảnh, gần trăm điểm Tinh Thần Lực, cái này ý vị như thế nào đây?

Hồn lực của đứa nhỏ này tuy rằng hơi yếu một chút nhưng tinh thần lực quả thực là kinh người a. Nhưng Mục Trọng Thiên cũng không có khích lệ nhiều, bởi vì hai hạng khảo thí đầu chỉ là số liệu trụ cột mà thôi.

"Chuẩn bị tiến vào mô phỏng khoang thuyền, bắt đầu kiểm tra tổng hợp tố chất. Võ hồn của các người cùng năng lực thực chiến, và các phương diện tố chất, đều phải thể hiện ra trong đợt khảo thí cuối cùng này. Tận khả năng mà bày ra thực lực, tất cả biểu hiện của các người đều quyết định tới thành tích cuối cùng."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Đồng Thiên Thu

Thiên Đấu tinh, học viện hồn sư sơ cấp thuộc viện nghiên cứu.

Na Na với một thân quần áo lam nhạt đứng người lên bước ra ngoài cửa. Hôm nay, nàng phải lên một tiết học.

Từ sau khi trở về Thiên La tinh, viện nghiên cứu đã tiến hành một loạt kiểm tra với thân thể nàng, mà kết quả kiểm tra lại làm chấn kinh tất cả mọi người, đó là bởi vì, tất cả vẫn bình thường như cũ.

Tựa hồ tất cả dụng cụ tại trên người nàng đều không nhảy, thậm chí kiểm tra trên người nàng còn không có bất kì năng lượng chấn động nào.

Điều tra đã tiến hành mấy tháng, cuối cùng cũng không hề phát hiện. Nếu không phải vệ tinh đã quay được nàng thấy việc nghĩa hăng hái làm thì chỉ sợ tất cả mọi người sẽ cho rằng đây chỉ là một vị bình thường.

Nhưng trên thực tế, nàng sao có thể là một vị bình thường đây? Mà nàng cũng đã mất trí nhớ, căn bản là nhớ không nổi quá khứ của chính mình. Làm sao bây giờ đây?

Sau khi viện nghiên cứu trải qua nghiên cứu thì quyết định đầu tiên chính là Na Na sẽ không thể rời khỏi Thiên Đẩu tinh, thậm chí không thể ly khai phạm vi khổng lồ của viện nghiên cứu, để tránh xảy ra vấn đề họ cần phải tiến hành quan sát năng thời gian dài. Mà cái việc quan sát này lại là sáu năm lần thứ hai. Trong sáu năm này nàng sẽ không thể ly khai viện nghiên cứu.

Khi bọn hần hỏi Na Na có tính toán gì không thì Na Na lại nhớ tới Lam Hiên Vũ, nàng đã vô thức mà nói mình muốn làm lão sư, liền làm một gã lão sư cổ võ hệ.

Một gã lão sư cổ võ hệ cho dù ở bất kì học viện nào cũng không thể nổi tiếng, bởi vì hiện tại, những đứa nhỏ nguyện ý học tập cổ võ thuật đã rất ít rồi, thậm chí chỉ có sơ cấp học viện mới có môn học này. Trung cấp trong học viện thì đại đa số đều là dạy học sinh như thế nào sử dụng hồn lực điều khiển Hồn Đạo Khí, như thế nào thao tác Cơ Giáp, như thế nào luyện chế Đẩu Khải... vân vân.

Hơn nữa, trên người Na Na có tính không xác định rất lớn, cho nên cuối cùng nàng đã bị điều đến nơi này, trở thành một gã cổ võ hệ lão sư tại học viện sơ cấp.

Khi nàng vừa tới học viện liền đưa tới một mảnh oanh động. Thật sự là quá đẹp! Một đại mỹ nữ tuyệt sắc như vậy tới đã làm tất cả lão sư của học viện kinh ngạc.

Một ít nhân viên của viện nghiên cứu cũng theo Na Na đến nơi này, hơn nữa họ cũng hạ mệnh lệnh nghiêm khắc: Bất luận kẻ nào chưa được Na Na đồng ý thì sẽ không được tới gần phạm vi mười mét quanh nàng.

Viện nghiên cứu đương nhiên là vì vấn đề an toàn của mọi người, đây chính là một người tay không đánh tan chiến hạm a! Nếu nàng không thích người nào đó tới gần nàng, kết cục sẽ như thế nào thì ai cũng không thể đoán trước. Cho nên, thậm chí Na Na còn có một gian phòng làm việc riêng biệt tại đây.

Hôm nay là ngày chính thức khai giảng, nàng cũng phải lên tiết học đầu tiên của mình rồi. Nàng chịu trách nhiệm trên khóa cổ võ của hai lớp.

Sở dĩ nàng lựa chọn làm lão sư, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Na Na rất nhớ Lam Hiên Vũ, thấy mấy đứa nhỏ cùng tuổi với hần nói không chừng có thể nhớ lại hần đủ loại.

Chính là một cái nguyên nhân đơn giản như vậy thôi.

Khóa học cổ võ tiến hành tại sân vận động. Mà hôm nay đi học là đệ tử ban nhất của sơ cấp học viện, cũng chính là đám đệ tử mới vừa vào học.

Khi Na Na đi vào sân vận động, đám học sinh của nàng tự nhiên mà trở nên yên tĩnh.

Một bộ đồng phục màu lam nhạt, một mái tóc dài màu bạc bện thành đuôi tóc rủ xuống ở sau đầu. Một làn da trắng nõn, một đôi mắt trong suốt màu tím. Giờ khắc này, có thể nói là tiếng kim rơi trong sân thể dục cũng có thể nghe được.

Mỗi người đều là nghiệp dư, bọn nhỏ cũng không ngoại lệ.

"Lão sư thật xinh đẹp nha." Một tiểu cô nương thì thầm một câu.

"Đúng nha, lão sư thật xinh đẹp."

Sự yên tĩnh trong sân bị đánh phá, trong lúc nhất thời, bọn nhỏ xì xào bàn tán rộn lên. Na Na bước tới trước mặt bọn họ, ánh mắt nàng đảo qua ba mươi tên học viên. Nhắc tới cũng kỳ quái, ánh mắt của nàng đảo qua lại làm những hài tử này đều an tĩnh lại, chúng đồng thời đem ánh mắt chăm chú vào trên người nàng.

"Các người tốt chứ, ta là Na Na, từ hôm nay trở đi ta chính là lão sư khóa cổ võ thuật của các người." Na Na khẽ gật đầu với bọn nhỏ.

"Lão sư tốt." Các học sinh cơ hồ là trăm miệng một lời mà hồi đáp.

Ánh mắt Na Na bình tĩnh mà nhìn qua từng người, khi nàng nhìn về phía hàng cuối cùng thì ánh mắt dừng lại một thân ảnh.

Đó là một tiểu cô nương, nàng có một mái tóc dài màu lam, dáng người thon dài mà cân xứng, trong đám hài tử cùng tuổi thì nàng là tương đối cao đấy. Đôi mắt của nàng cũng là màu xanh đậm, thanh tịnh mà sáng ngời. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn có chút điểm hài nhi mập, nhưng không có ảnh hưởng chút nào đến vẻ đẹp của nàng, ngược lại tăng thêm vài phần đáng yêu.

Trọng yếu hơn là, Na Na cảm nhận được một loại khí tức đặc thù từ trên người nàng, mà loại khí tức này lại làm cho nàng cảm thấy có chút quen thuộc. Na Na chủ động bước tới trước mặt tiểu cô nương này mà hỏi: "Người tên là gì?"

Tiểu cô nương mở lớn hai mắt, khi nàng nhìn Na Na tựa hồ có chút sợ hãi, nhưng vẫn nói: "Lão sư tốt chứ, ta là Đồng Thiên Thu." Không hề nghi ngờ, cùng với vẻ bề ngoài mềm mại của nàng rất bất đồng, nàng có một cái tên vô cùng khí phách.

"Đồng Thiên Thu?" ánh mắt Na Na khẽ động, "Người mấy tuổi?"

"Ta sáu tuổi nữa, sắp bảy tuổi rồi." Đồng Thiên Thu hồi đáp.

Na Na nâng tay phải sờ sờ tới đầu nàng. Đồng Thiên Thu bị hành động này của nàng dọa cho nhảy dựng, nhanh chóng nhảy một bước hướng về phía sau, nàng muốn tránh khỏi bàn tay của Na Na nhưng Na Na lại như bóng với hình, căn bản là không có bị nàng kéo dài khoảng cách.

Khi tay Na Na nhẹ nhàng linh hoạt mà đặt vào đầu Đồng Thiên Thu thì trong nháy mắt đó, Đồng Thiên Thu chỉ cảm thấy hết tất cả cũng đã trở nên hư ảo rồi, trong chốc lát, chung quanh đều trở nên không chân thực.

Na Na nhẹ nhàng mà sờ trên đầu nàng, gât gât đầu: "Ta hiểu được."

Nói xong câu đó, nàng một lần nữa bước tới trước mặt tất cả đệ tử mà nói: "Hôm nay, cô vũ khóa chính thức nhập học. Cô vũ khóa chính là một ít phương thức chiến đấu của các hồn sư thời thượng cô cùng một ít kỹ xảo chiến đấu. Nếu là phương thức chiến đấu cùng kỹ xảo, thì phải dùng cho thực chiến. Cho nên cô vũ khóa này, chúng ta dùng thực chiến làm đầu."

Đồng Thiên Thu như trước đứng ở trong đội ngũ, nhưng ánh mắt nàng nhìn Na Na rõ ràng có chút sợ hãi. Cái miệng nhỏ nhắn trắng nõn khẽ mở, có vẻ như nàng muốn nói cái gì đó nhưng lại không nói ra miệng. Cùng với sợ hãi thì sâu trong đáy mắt nàng cũng hiện lên một chút hiếu kỳ. Vị Na Na lão sư xinh đẹp này đến tột cùng là đã hiểu rõ cái gì?

Đấu La Tinh.

"Đường Nhạc, tiếp theo chúng ta muốn đi tới Thiên La tinh tuần diễn. Lại nói nữa, người thật sự không có ý định lại hát một ca khúc đấy chứ? Ta thừa nhận là ca khúc Niệm của người thật là quá dễ nghe. Thế nhưng một bài như vậy cũng quá đơn điệu rồi a. Bài Niệm này là do chính người ghi, người viết được tốt như vậy thì vì cái gì lại không ghi một bài nữa vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Mô phỏng khoang thuyền

Mô phỏng khoang thuyền? Đây là lần đầu tiên Lam Hiên Vũ nhìn thấy mô phỏng khoang thuyền, cho nên hắn rất ngạc nhiên. Cũng không phải Lam Tiêu cùng Nam Trùng không bỏ được tiền ra cho hắn tự nghiệm thấy mà bởi vì tuổi của hắn quá nhỏ.

Nói như vậy, vì chỉ có mười tuổi trở lên, hơn nữa còn phải có năng lực tự kiểm chế nhất định mới có thể sử dụng mô phỏng khoang thuyền. Bởi vì khi tiến vào mô phỏng khoang thuyền là tương đương với tiến nhập một thế giới khác, nếu như niên kỷ quá nhỏ sẽ dễ dàng mất phương hướng tự mình và làm cho nguyên bản nhận thức phát sinh hỗn loạn.

Nhưng Lam Hiên Vũ cũng đã từng nói qua về mô phỏng khoang thuyền, theo khoa học kỹ thuật tiến bộ, mô phỏng khoang thuyền đã phát triển đến trình độ tương đối cao cấp, gần như đã có thể mô phỏng ra một thế giới thật rồi.

Thí dụ như huấn luyện cơ giáp sư, phần lớn là thông qua mô phỏng khoang thuyền để hoàn thành, không cần gánh chịu tổn thương nhưng vẫn có thể hoàn toàn mô phỏng trạng thái chiến đấu, hiệu quả huấn luyện cực tốt. Tuy nói không cần gánh chịu tổn thương nhưng vẫn sẽ có một ít cảm giác dễ gây kích thích.

Mười đài mô phỏng khoang thuyền màu bạc chiếu sáng rạng rỡ, mỗi một đài chiếm diện tích chừng trên dưới bốn mét vuông, đủ để dung nạp một người. Dưới sự chỉ dẫn của lão sư bốn viện, mười học viên tiến vào từng đài mô phỏng khoang thuyền riêng biệt.

Khoang hành khách của mô phỏng khoang thuyền cũng vô cùng kỳ lạ, không phải chỗ ngồi chuyên môn mà là một loại chất keo trong suốt đặc dính, nhìn qua như là chất lỏng bình thường.

Khi Lam Hiên Vũ bước vào trong đó, hắn lập tức cảm thấy như giẫm vào vũng bùn, thập phần quái dị.

"Quay người, ngồi xuống." Mục Trọng Thiên tự mình chỉ đạo Lam Hiên Vũ, đối với đứa nhỏ có tới gần trăm điểm tinh thần lực này hắn cảm thấy rất hứng thú.

Lam Hiên Vũ chậm rãi ngồi vào trong đó, cảm giác cả người đều hõm vào. Khi đầu cũng phải ngâm vào cái chất keo trong suốt kia thì hắn không khỏi có chút bối rối. Nhưng đúng lúc này, một mặt nạ kim loại từ bên trên hạ xuống rồi bao trùm lấy mặt của hắn, sau một khắc, đầu hắn mới bị cái chất keo kia bao bọc hoàn toàn.

Khi cả người hắn hoàn toàn chìm vào luồng chất lỏng đó thì cảm giác đặc dính lại dần biến mất, hắn cảm thấy mình có thể tự do, mà trên mặt nạ kim loại vẫn luôn truyền đến từng trận tê dại, dẫn động tinh thần chi hải của hắn không ngừng rung động lắc lư.

"Các học sinh không cần kinh hoàng, tất cả những thứ các người cảm nhận được đều là bình thường, tiếp theo đó các người sẽ được tiến vào một thế giới khác. Việc các người phải làm chính là sống sót trong thế giới kia, nơi đó chính là một chiến trường sinh tử. Một khi bị giết chết thì khảo hạch tổng hợp tổ chất củ các người sẽ xong. Trong quá trình khảo hạch các người có thể sử dụng bất kì phương thức gì để bảo toàn chính mình, thậm chí có thể đánh bại đồng học mình gặp phải. Tổng hợp tổ chất khảo hạch, bắt đầu."

"Ồ...ô...n...g "

Trong tiếng vù vù rất nhỏ, Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy thân thể bỗng nhiên trở nên nhẹ nhõm, toàn thân dường như đang hướng phía dưới mà rơi xuống. Nháy mắt sau đó, mọi thứ trước mắt hắn đột nhiên trở nên sáng ngời.

Ánh mặt trời nhu hòa mang đến cảm giác ấm áp, không khí tươi mát mà tràn đầy hương thơm, Lam Hiên Vũ mở trừng hai mắt, hần kinh ngạc phát hiện chính mình đang đứng tại một bờ sông nhỏ, nước sông chảy qua từng đợt, hai bên bờ sông là khu rừng rậm rạp. Hắn nhìn nhìn hai tay của mình, lại nhìn ra xung quanh một chút, trong nội tâm tràn đầy rung động.

Cái này... Đây là thế giới mô phỏng sao? Thế nhưng nơi này thật sự là rất giống thế giới thực a!

Hắn cố ý nhéo cánh tay mình một chút, không có quá đau, chẳng qua là hơi có cảm nhận, lúc này mới khiến hắn tìm được một ít cảm thụ mình đang ở thế giới giả tưởng. Khoa học kỹ thuật thật sự là quá thần kỳ! Loại cảm giác này thật sự là quá mỹ diệu!

Hắn chạy về phía trước hai bước, trọng lực và mọi thứ cũng không có gì khác, sau đó hắn lại cảm thụ hồn lực trong cơ thể nhưng cũng là như thế. Sau khi thoát khỏi vận động một chút, Lam Hiên Vũ hướng mọi nơi mà nhìn, trong đầu nhớ lại lời nói lúc trước vị lão sư kia.

Sống sót! Đây là chủ đề của lần khảo hạch này.

Nơi đây cho người ta một cảm giác rất tốt a! Loại cảm giác đang ở trong một rừng rậm lớn này thật sự là quá mỹ diệu, nhìn đã mắt đều là ánh mặt trời cùng màu xanh lá, hô hấp thì là không khí mới mẻ. Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng đi tới nơi nào đẹp như vậy ở thế giới thật đây.

Sau khi suy nghĩ một chút, nội tâm Lam Hiên Vũ khẽ động, trên mặt hắn dần lộ ra dáng vẻ tươi cười, bởi vì hắn phát hiện vận khí của mình rất tốt, nơi mình xuất hiện có một cái sông nhỏ.

Kỳ thật, phải nói nó là dòng suối nhỏ mới đúng, nó rộng được chừng hai mét, chiều sâu này có thể tính hai thước cũng không tệ rồi. (1 Thước = 1/3m)

Nói thế nào đi nữa thì thủy nguyên tố ở đây cũng dồi dào hơn rất nhiều so với những nơi khác, mà hồn kỹ của Lam Hiên Vũ lại là khống chế thủy nguyên tố, nên ở chỗ này hắn sẽ có thể phát huy ra thực lực cường đại hơn đáng kể.

Các sư phụ đã sớm dạy qua, thực lực của hồn sư sẽ có quan hệ mật thiết với vị trí hoàn cảnh. Thí dụ như Thực Vật Hệ hồn sư sẽ phát huy thực lực mạnh nhất tại nơi có nhiều thực vật. Hồn sư thuộc tính hỏa cũng có thể phát huy thực lực mạnh hơn vào giữa trưa.

Không hề nghi ngờ, đối với Lam Hiên Vũ mà nói thì vị trí của hắn lúc này đang là có lợi nhất với hắn. Võ hồn của hắn là Lam Ngân Thảo, vốn là Thực Vật Hệ đấy, hơn nữa nơi đây còn có thủy nguyên tố dồi dào, trong lúc vô hình, chính thể thực lực của hắn đã được tăng lên vài phần.

Không phải là sống sót sao? Tại đây thích hợp nhất với võ hồn của mình, nhất định mình sẽ có thể sống rất khá.

Nghĩ tới đây, Lam Hiên Vũ đã làm ra một quyết định. Hắn trực tiếp ngồi xuống một tảng đá mà nhìn cảnh đẹp xung quanh tới quên cả trời đất.

Sân vận động phân viện Từ La thành.

Mục Trọng Thiên đang đứng trước một màn hình lớn cùng mấy vị lão sư bốn viện khác. Trên màn hình lớn tổng cộng chia thành mười cái màn hình nhỏ, hiện ra biểu hiện của mười tên học viên tại thế giới giả tưởng.

Thứ được mô phỏng kia đương nhiên không phải là một mảnh rừng rậm bình thường mà là một mảnh rừng rậm hồn thú, về phần các học viên gặp được cái gì trong rừng thì đều tùy vào cơ hội. Biểu hiện chúng sẽ được ghi chép vào hồ sơ, các sư phụ sẽ căn cứ theo biểu hiện của bọn hắn mà cùng ứng biến chấm điểm.

Lúc trước Lam Hiên Vũ khảo thí ra điểm tinh thần lực kinh người nên đã làm cho Mục Trọng Thiên đặc biệt chú ý, lúc này, màn hình biểu hiện của hắn đã bị đặt ở trung tâm của chiếc màn hình lớn.

Khi Mục Trọng Thiên thấy Lam Hiên Vũ ngồi xuống bờ sông thì biểu lộ trên mặt hắn lập tức trở nên có chút cổ quái.

"Hài tử bây giờ thật đúng là khuyết thiếu một ít thường thức a!" Mục Trọng Thiên có chút bất đắc dĩ nói.

Một gã lão sư đứng bên người Mục Trọng Thiên cười nói: "Đây không phải rõ ràng rồi sao? Bọn hắn đều lớn lên trong thành thị, chưa từng đi qua những rừng rậm hồn thú nên tất nhiên sẽ không biết tập tính của hồn thú. Hiện nay đã là tồn tại của hồn linh, hơn nữa hồn thú lại bị ngăn cách tại tinh cầu riêng, nên lại càng làm cho những tri thức về hồn thú trở nên càng ngày càng không trọng yếu, thậm chí tại những học viện cao cấp thì những chương trình học về hồn thú đều là môn học tự chọn. Hắn mới tám tuổi, tất nhiên sẽ không biết tại nơi có nguồn nước là nơi dễ gặp phải hồn thú nhất."

Mục Trọng Thiên nhún vai: "trong khảo hạch hồn thú này của chúng ta, mạnh nhất đạt đến cấp bậc gì?"

"Nghìn năm Hồn Thú a. Dù sao những hài tử này còn nhỏ, coi như là nghìn năm Hồn Thú cũng có khả năng giết bọn hắn rất lớn. Có điều, chúng ta thiết lập tốt rồi, nghìn năm Hồn Thú ở đây tương đối mà nói thì đều là tính cách ôn hòa đấy, cũng đỡ bọn nhỏ này lưu lại tâm lý oán hận."

Mục Trọng Thiên mỉm cười nói: "Vậy hãy để cho chúng ta mỗi mắt mong chờ a."

Bờ sông.

Lam Hiên Vũ vô cùng buồn chán mà nhìn ngó xung quanh, hần nghĩ thầm, nơi đây có vẻ cũng không có gì đặc biệt a, vì cái gì mà lúc trước lão sư kia lại nói cứ như rất nguy hiểm vậy chứ?

"Hồng học, hồng học, hồng học....."

Đúng lúc này, Lam Hiên Vũ lại nghe được một cái thanh âm kỳ quái. Hần phản ứng rất nhanh, vô thức mà nhảy khỏi tảng đá rồi trốn bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Trận chiến mở màn

Từ một vạn năm trước, hoặc thời đại xa xưa hơn nữa thì thứ mà tất cả hồn sư phải học tập đều có liên quan tới hồn thú. Bởi vì tại thời điểm đó chỉ có hiểu rõ Hồn Thú mới có thể có phương hướng lựa chọn hồn hoàn tốt nhất.

Mà tới một vạn năm gần đây thì hệ thống hồn linh đã không ngừng hoàn thiện, hơn nữa nhân loại cùng Hồn Thú đã chung sống hoà bình, chỉ có nhân viên nghiên cứu chuyên môn mới có thể đi nghiên cứu tri thức về Hồn Thú, thí dụ như Lam Tiêu.

Từ lúc Lam Hiên Vũ còn rất nhỏ Lam Tiêu đã thường xuyên cho hần nhìn một ít sách về Hồn Thú, thường xuyên kể cho hần về tri thức liên quan tới hồn thú như kể chuyện xưa, cho nên, nếu so sánh với những người bạn cùng lứa tuổi thì Lam Hiên Vũ hiểu rõ hơn nhiều, dù sao hần cũng có một người cha là nhân viên nghiên cứu Hồn Thú.

Bởi vậy, khi hần núp bên cạnh tảng đá, thấy được con hồn thú phát ra cái âm thanh "Hồng học" kia thì phản ứng đầu tiên của hần là thờ dài một hơi.

Đó là một con hồn thú có hình thể cực lớn, chiều cao ước chừng năm mét, chiều rộng cũng chừng một thước tám, đầu cực lớn, cái đuôi lại rất nhỏ, một đôi mắt dài ở hai bên đầu, lúc này nó đang chậm rãi mà đi tới hướng con sông nhỏ.

Là Thôn Mã!

Đây là một loại hồn thú hình thể khổng lồ, lực lượng kinh người, nhưng cũng là một loại hồn thú có tính cách đặc biệt ôn hòa. Cho dù có một ít hồn thú nhỏ chơi đùa bên người chúng cũng sẽ không phát giận. Hơn nữa, bọn chúng là dạng hồn thú ăn cỏ, thích nhất nước, tốc độ du động trong nước của nó thậm chí còn nhanh hơn khi chạy trên đất bằng.

Bởi vì hình thể cực lớn, lực lượng kinh người, làn da mặt ngoài lại đặc biệt dày nên Thôn Mã cũng không có thiên địch. Cho dù là những hồn thú cường đại hơn chúng rất nhiều cũng ít khi tìm đến bọn chúng gây phiền toái, bởi vì trên người Thôn Mã có rất nhiều ký sinh trùng, ăn chúng lại càng dễ dàng đau bụng.

Đầu thôn mã này hình thể lớn như vậy, coi như là không có nghìn năm tu vi thì cũng hần là phải có tám trăm năm tu vi.

Trong nội tâm Lam Hiên Vũ âm thầm phán đoán.

Đây cũng là lần đầu tiên hần nhìn thấy Hồn Thú, mặc dù là trong thế giới giả tưởng nhưng hần vẫn vô cùng hưng phấn.

Con thôn mã to lớn kia chậm rãi đi đến bờ sông, nó mở ra cái miệng rộng mà uống vài ngụm nước, sau đó chậm rãi bước xuống lòng sông mà ngâm cả thân hình khổng lồ của mình vào trong nước.

Lam Hiên Vũ ngồi xổm bên tảng đá mà cười híp mắt nhìn Thôn Mã. Thực có ý tứ đây, nghe ba đã từng nói qua, hình như cấp bậc du lịch cao nhất chính là đi tới hai hành tinh Hồn Thú, có điều lại tốn rất nhiều tiền mới có thể. Chờ tới khi mình trưởng thành kiếm được tiền, nhất định phải đi Hồn Thú tình xem một chút, nhất định sẽ rất thú vị.

Nghe nói, hai khối Tinh Cầu kia, một gọi Long Hoàng tinh, một lại gọi Long Vương tinh. Không biết chỗ đó sẽ là cái dạng gì nữa đây, chỗ đó thật sự sẽ có Cự Long sao? Nghĩ đến những thứ này, Lam Hiên Vũ liền không hiểu mà hưng phấn lên.

Đúng lúc này, trong cơ thể hần không khỏi nóng lên, làm cho hần lập tức bừng tỉnh từ trong hưng phấn. Ngay sau đó, một hồi gió mạnh từ phía sau lưng kéo tới.

Lúc này, cho dù là các sư phụ đang quan sát biểu hiện của học viên cũng không khỏi nhú mày. Các sư phụ đều biết, đứa nhỏ rất dễ nhìn đang ngồi cười ngây ngô mà xem thôn mã kia, chỉ sợ sắp bị loại bỏ rồi. Thế nhưng Lam Hiên Vũ hoàn toàn đưa lưng về phía nguy hiểm lại làm ra một phản ứng làm bọn hần kinh ngạc.

Hắn đột nhiên nhào về phía trước, nhìn qua giống như là sắp ngã xuống, tay phải hắn khê chống xuống mặt đất, thân thể chuyển sang bên cạnh, mũi chân phải đặt lên trên mặt đất mà đạp một cái, hắn hoàn thành một cái chuyển hướng ngay khi tai nạn sắp xảy ra, một cái bản ngang mà ra.

Sau một khắc, một đạo hắc ảnh nhào vào nơi hắn đứng lúc trước, để lại mười đạo dấu vết thật sâu trên mặt đất.

Lam Hiên Vũ thuận thế đứng lên sau cái nhào lộn, hắn hoảng sợ mà hướng sau lưng nhìn lại. Những động tác hắn vừa mới làm hoàn toàn là phản ứng của bản năng, là bộ pháp lúc trước cùng Na Na mỗi ngày luyện tập truy đuổi.

Na Na đã từng nói qua, bộ pháp này của hắn miễn cưỡng có thể xem như tiểu thành rồi, đã muốn rất tốt, nhưng vẫn phải không ngừng gia tăng độ thuần thực, tăng lên hồn lực. Trong những ngày Na Na rời đi này, Lam Hiên Vũ một ngày cũng không có nhàn nhả qua. Sau khi trải qua vài vụ việc kia thì hắn đã trở nên đặc biệt cố gắng, vô cùng muốn sớm ngày tiếp cận tới hai mươi cấp hồn lực, sau đó là có thể đi tìm Na Na lão sư. Đây số thông tin mà Na Na lưu lại Nam Trùng cũng đã điều tra qua, phải cần ở Thiên Đẩu Tinh mới có thể liên hệ với nàng, nói cách khác, bọn hắn nhất định phải đi tới Thiên Đẩu Tinh mới được.

Nam Trùng đã đáp ứng hắn, tới khi hồn lực của hắn đạt tới hai mươi cấp năng sẽ dẫn hắn đi Thiên Đẩu Tinh một chuyến, đi tìm Na Na. Mà sau khi Lam Hiên Vũ nhận được cái hứa hẹn này thì sao có thể không cố gắng đây! Hắn luôn ước gì sớm chút đi tìm Na Na lão sư đây.

Cho nên, nếu so với lúc trước thì bộ pháp này của hắn đã càng phát ra thuần thực rồi. Đương nhiên, lần này hắn có thể tránh đi như vậy cũng có quan hệ rất lớn với cái cảm giác cơ thể nóng lên kia. Hắn mơ hồ biết, việc này hắn là có quan hệ cùng Kim văn Lam Ngân Thảo, thứ kim văn Lam Ngân Thảo đặc biệt am hiểu là bảo vệ lấy chủ nhân của nó.

Lúc này hắn mới nhìn thấy rõ, cái kia thứ đột nhiên vô thanh vô tức tập kích hắn là một đầu Sói. Toàn thân con sói này hiện lên màu xanh sẫm, chung quanh thân thể nó có hào quang vận vẹo, có chút hư ảo. Chiều cao của nó chừng hai mét, hình thể hơi gầy, không tính là quá lớn, một đôi mắt màu ám lục nhìn qua thập phần rợn người, cái đuôi rủ xuống ở sau lưng, lúc này nó đang âm thầm chậm rãi hướng tới gần Lam Hiên Vũ.

Cái này là...

Lam Hiên Vũ lập tức nhớ tới một loại Hồn Thú.

U Minh Lang!

Lúc này, trong lòng hắn trừ sợ hãi còn có chút may mắn. Hắn cảm thấy may mắn vì mình đã cùng ba học qua một ít tri thức về hồn thú.

U Minh Lang..... U Minh Lang là hồn thú sống bầy đàn a!

Hắn nhanh chóng quay lại nhìn. Quả nhiên, hai đầu u minh lang khác chui ra ngay sau đó, chúng đang vô thanh vô tức mà tới gần phía hắn.

U Minh Lang cũng không phải loại hồn thú đặc biệt cường đại gì, nhưng bọn chúng có một loại năng lực thiên phú gọi là U Minh Chi Quang.

U Minh Chi Quang ngoài việc có thể giúp cho bọn chúng gia tốc còn có thể giảm mức độ tổn thương của công kích vật lý, trong hồn thú cũng là tương đối bình thường.

Thế nhưng bình thường cũng chỉ là tương đối, Đối với một đứa nhỏ tuổi thật mới chỉ có bảy tuổi như Lam Hiên Vũ thì lại không chút bình thường rồi nha!

Làm sao bây giờ? Đối mặt ba đầu U Minh Lang. Trong lòng Lam Hiên Vũ đang nghĩ đến đối sách.

Từ U Minh Chi Quang trên người chúng là hắn có thể nhìn ra, ba đầu U Minh Lang này chỉ sợ đều là trăm năm cấp bậc, mình lại chỉ có mười bốn cấp hồn lực, khẳng định ứng phó không được, có lẽ phải là một hồn sư trên ba mươi cấp mới có thể tương đối thông dong mà ứng đối với chúng.

Chạy? Chạy kiểu gì đây, làm sao có thể chạy nổi một đám U Minh Lang có sở trường là tốc độ? Nếu Na Na lão sư biết ta phải đối mặt tình huống như vậy thì nàng sẽ nói ta phải làm như thế nào đây?

Không nên sợ.

Đúng, Na Na lão sư nhất định sẽ nói là gặp chuyện không nên hoảng hốt. Sau đó, làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ưu tú

Lúc này, đại não Lam Hiên Vũ đang cấp tốc vận chuyển.

Vô luận ở thời đại nào thì khi hồn sư đối mặt hồn thú, điểm trọng yếu nhất đều sẽ là hồn sư hiểu tương đối rõ về hồn thú, sau đó mới có thể nghĩ ra sách lược mà chiến thắng hồn thú.

Hiện tại, thứ xuất hiện ở trong đầu Lam Hiên Vũ chính là những tri thức về U Minh Lang.

Trừ đặc tính của bọn chúng thì ba cũng đã từng nói, U Minh Lang trời sinh tính đa nghi, bình thường không thích chính diện tiến công, mà là ưa thích tìm sơ hở của đối phương để một kích chế địch, chính là như lúc trước nó đánh lén. Nói cách khác thì bọn chúng cũng sẽ biết sợ đấy chứ?

Nghĩ tới đây, nội tâm Lam Hiên Vũ khẽ động, hần nâng tay trái, từng đám ngân văn Lam Ngân Thảo lập tức hướng phía dưới cuốn xuống mà bao trùm bàn tay của hắn. Một cái thủy cầu cũng xuất hiện trên lòng bàn tay hắn ngay sau đó, bị hần nâng trên đỉnh đầu.

Quả nhiên, khi cái thủy cầu này xuất hiện, ba đầu U Minh Lang đang chậm rãi tới gần Lam Hiên Vũ đều dừng bước. Bọn chúng nhìn chăm chăm vào Lam Hiên Vũ, sau đó chậm rãi mà xoay sang bên cạnh vây xung quanh hắn. Ba đầu U Minh Lang bị hần dọa cho nhảy dựng, nên nhảy lùi lại kéo ra một điểm khoảng cách, sau đó mới theo tới. Đúng lúc này, Lam Hiên Vũ đột nhiên nhìn được chuẩn một cái phương hướng, hần theo hướng đó mà chạy như điên.

Sau khi thấy đám U Minh Lang tạm thời ngưng bước thì Lam Hiên Vũ cũng thoáng thờ dãi một hơi. Hần hơi chút suy nghĩ, chậm rãi ngưng kết thủy cầu trong tay thành một cái băng cầu tản ra hàn ý nhàn nhạt. Bộ pháp của ba đầu U Minh Lang lập tức trở nên càng chậm, bọn chúng cảnh giác mà nhìn Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ đem Băng cầu phóng tới tay phải của mình, sau đó lại ngưng tụ thêm một băng cầu từ tay trái. Bên bờ sông là thủy nguyên tố dồi dào, ngưng tụ ra Băng cầu cũng không phải chuyện quá khó khăn. Sau đó hần chậm rãi đi về phía trước một bước.

Ba đầu U Minh Lang gần như là đồng thời đi theo một bước đó của hần chúng bảo trì khoảng cách với hần như trước. Lam Hiên Vũ nhìn ra chung quanh một chút, đột nhiên, hần tăng tốc bước chân, hết sức mà chạy ra một hướng chừng ba bước. Ba đầu U Minh Lang bị hần dọa cho nhảy dựng, nên nhảy lùi lại kéo ra một điểm khoảng cách, sau đó mới theo tới. Đúng lúc này, Lam Hiên Vũ đột nhiên nhìn được chuẩn một cái phương hướng, hần theo hướng đó mà chạy như điên.

Chạy trốn? Thời điểm chạy trốn chính là lúc lộ sơ hở dễ nhất a! Ba đầu U Minh Lang nhanh chóng đuổi theo. Giống như Lam Hiên Vũ đã phán đoán, luận về chạy trốn thì sao hần có thể so với U Minh Lang đây? Rất nhanh, ba đầu U Minh Lang đã đuổi theo.

Dưới chân Lam Hiên Vũ lại đột nhiên xuất hiện biến hóa. Hần nhảy tới hai bên thoáng giả vờ, sau đó thân thể xoay tròn, mượn vào quán tính vọt tới lúc trước mà xoay người một cái liền cải biến phương hướng. Trong quá trình chạy tốc độ cao đột nhiên thay đổi phương hướng như vậy không phải một việc dễ làm a! Hơn nữa, sự biến hóa này của hần lại cực nhanh, làm cho người ta thấy hoa mắt.

Vốn dĩ ba đầu U Minh Lang đã chuẩn bị tấn công, nhưng thấy hành động đó của Lam Hiên Vũ thì chúng lập tức dừng lại một chút, sau đó mới cải biến phương hướng mà đuổi theo Lam Hiên Vũ. Tốc độ của Lam Hiên Vũ tất nhiên không bằng bọn chúng, nhưng ở phương diện thay đổi phương hướng đột ngột này hần lại có thể vượt qua ba đầu U Minh Lang.

Kim văn lam ngân thảo trên tay phải Lam Hiên Vũ hiện ra, nhất thời, tốc độ của hần đột nhiên gia tăng, không chỉ có như thế, hần còn giơ cánh tay phải mà ném mạnh băng cầu trong tay. Nhưng hần cũng không có ném băng cầu tới phía ba đầu U Minh Lang sau lưng, mà là ném nghiêng về nơi mình đứng lúc trước. Cái hướng kia, chính là hướng con thôn mã đang ngăm mình!

"Phanh!" Băng cầu nổ tung trên đỉnh đầu thôn mã, lực bạo tạc nổ tung mang theo băng sương mù hung hăng mà trùng kích tại trên người nó, nhất là vị trí đôi mắt. Đối với bất luận hồn thú gì đi nữa thì mắt cũng đều là nơi yếu ớt. Con mắt bị băng cầu cứng lạnh công kích, Thôn Mã lập tức bị đau, đột nhiên nó đứng thẳng lên, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét.

Lúc này, Lam Hiên Vũ đã vọt tới bờ sông, thân thể hần đột nhiên nhảy lên, nhảy đến giữa lưng Thôn Mã, mũi chân điểm một cái lên lưng nó, dựa thể liền nhảy vọt qua sông, sau đó lại tiếp tục ném băng cầu trong tay trái ra ngoài. Lúc này, băng cầu lại đột nhiên chia làm ba mà bay tới hướng từng đầu U Minh Lang.

Ba đầu U Minh Lang vừa chạy đến bờ sông, lại bị Thôn Mã gào thét dọa cho nhảy dựng. Thôn Mã dù có ôn hòa hơn nữa thì nó cũng vẫn là nghìn năm Hồn Thú, không phải là thứ U Minh Lang có thể trêu chọc.

Giờ phút này, ba đầu U Minh Lang cũng đã nhìn thấy băng cầu đang bay vọt mà đến, thân thể chúng lập tức phụp xuống mà phòng ngự.

Nhưng ngay sau đó một màn quỷ dị lại xuất hiện. Ba quả băng cầu bay tới cách bọn chúng chừng còn hai mét thì đột nhiên bay vòng trên không trung thành một cái đường cong, sau đó tất cả đều hướng tới phía Thôn Mã mà bay.

Quả băng cầu lại có thể quẹo giữa không trung!

Thời điểm Thôn Mã đang ngăm mình là nhắm mắt lại đấy, Băng cầu nổ tung đã kích thích cái mí mắt yếu ớt của nó, làm cho con hồn thú nghìn năm này trở nên giận dữ. Trong lúc nó phản nộ gào thét thì Lam Hiên Vũ lại đạp vào lưng nó mà nhảy tới.

Ngay sau đó, con thôn mã to lớn này đã cảm nhận được ba đầu U Minh Lang đang tiếp cận nó, khi nó vừa nghiêng đầu lại nhìn thì lại vừa vặn thấy ba quả băng cầu bay tới từ phía ba đầu U Minh lang.

Là bọn chúng!

"Ngao —" Thôn Mã gào thét, ba cái băng cầu trên không trung lập tức bị chấn nát thành phần vụn, sau đó, thân hình cực lớn kia liền vọt tới phía ba đầu U Minh Lang.

"Ngao ngao ngao!"

Tiếng gầm cực lớn mang theo khí lưu, thổi trúng ba đầu U Minh Lang. Bọn chúng phát ra tiếng thét sợ hãi chói tai, kẹp lấy cái đuôi mà quay đầu bỏ chạy. Nếu như bọn chúng biết nói chuyện thì lúc này nhất định chúng sẽ rất muốn hô to một tiếng: Oan uổng a!

Thôn Mã không có bị trở thành đồ ăn của đại đa số hồn thú ăn thịt thì trừ việc người chúng có ký sinh trùng, cũng bởi vì bọn chúng có đủ khả năng để uy hiếp một số hồn thú khác.

Tuy bản thân Thôn Mã là ăn cỏ nhưng khi nó nóng nảy thì cũng chẳng khác gì thú ăn thịt. Kỹ năng thiên phú của nó là thôn phệ, nó có được lực hấp nuốt kinh khủng. Khi nó mở ra cái miệng cực lớn kia thì một cái cắn là có thể ăn tươi một nửa U Minh Lang, cho nên một phát phần nộ này của nó làm ba đầu u minh lang kia sợ tới mức chạy trốn chết.

Lam Hiên Vũ đứng ở sông bên kia, hô hấp có chút dồn dập, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, vẻ kinh hoàng trong mắt hắn cũng không có hạ thấp. Từ lúc hắn nhìn thấy ba đầu U Minh Lang liền chạy như vậy, mãi tới lúc này hắn mới thở dài được một hơi, quần áo sau lưng đã bị ướt đầm mồ hôi rồi.

Nơi đây quả nhiên là rất nguy hiểm a!

Sân vận động phân viện Từ La thành.

Lúc này, các vị lão sư bốn viện đều là hai mắt nhìn nhau, ngay cả Mục Trọng Thiên đều cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

Đây là việc mà một đứa nhỏ gần tám tuổi có thể làm được sao? Nhất là việc Lam Hiên Vũ khống chế băng cầu kia, có thể nói tinh chuẩn. Cuối cùng, ba cái băng cầu có chứa lực hồi toàn đã làm ra tính quyết định, "Họa thủy đông dẫn", mượn lực lượng của Thôn Mã dọa chạy ba đầu U Minh Lang.

Vô luận là tốc độ ứng biến của Lam Hiên Vũ hay lực khống chế đều là biết tròn biết méo đầy, quả thực có thể nói là một phương thức ứng đối hoàn mỹ a!

Mục Trọng Thiên vỗ đùi hô lớn: "Đứa nhỏ này ta muốn!"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tam Nhãn Ma Viên

Thứ bọn hắn cần tuyển chọn chính là thiên tài, mà không hề nghi ngờ, Lam Hiên Vũ lại có được tất cả những tính chất đặc biệt của thiên tài.

"Hiện tại đưa hắn ra ngoài sao?" lão sư ngồi trước màn hình hỏi.

Làm sao những lão sư này lại có thể không cảm thấy biểu hiện của Lam Hiên Vũ rất kinh diễm đây? Từ La thành đương nhiên không phải phân viện duy nhất tham gia khảo hạch, mà khảo hạch này bao trùm toàn bộ phân viện tại Thiên La tinh, người tham gia rất đông, nhưng những đứa trẻ có thể làm cho người ta hai mắt tỏa sáng cũng không nhiều a!

Tuy vô hồn của Lam Hiên Vũ cũng không có mạnh lắm, nhưng phản ứng của hắn cùng sức phán đoán thì lại rất hoàn mỹ, cho dù một hồn sư trưởng thành gặp phải tình huống như vậy cũng chưa chắc có thể xử lý tốt được như hắn.

"Tiếp tục, xem hắn còn có thể làm tới trình độ nào. Cái này cũng là một loại huấn luyện cho hắn."

Đây là lần đầu tiên Lam Hiên Vũ đối mặt Hồn Thú, tuy rằng hắn đã dọa chạy được ba đầu U Minh Lang nhưng chính hắn cũng bị dọa đến quá sức. Đây chính là Hồn Thú a! Chỉ thiếu chút nữa hắn đã biến thành món ăn của ba đầu U Minh Lang đó rồi.

Cái thế giới giả tưởng này thật sự là quá chân thực rồi, thực sự là hắn không dám tưởng tượng nếu mình bị U Minh Lang cắn lên một cái sẽ là cảm giác như thế nào. Sau khi Thôn Mã dọa chạy U Minh Lang lại thoải mái nhàn nhã một lần nữa trở lại nước sông mà nằm xuống, nó cũng chưa từng nhìn Lam Hiên Vũ một cái.

Lam Hiên Vũ đột nhiên cảm thấy, cái Thôn Mã này tựa hồ cũng rất đáng yêu đấy, nếu như nó không chủ động công kích mình thì mình cứ một mực đứng bên người nó là tốt rồi. Nếu như lại gặp tình huống như vừa rồi thì lập lại chiêu cũ có vẻ cũng rất tốt.

Lam Hiên Vũ tới một nơi cách Thôn Mã không xa mà ngồi xuống, hắn đưa lưng về phía Thôn Mã, lại hướng bốn phía cảnh giác mà nhìn. Đã có giáo huấn lúc trước nên giờ đây hắn một chút cũng không dám khinh thường nữa rồi.

Sự thật chứng minh, lựa chọn của hắn là chính xác, rất nhanh, hắn lại thấy có Hồn Thú xuất hiện. Những Hồn Thú này đại đa số là tới bờ sông uống nước, nhưng cũng có những con vì thấy hắn mà đến bờ sông đấy. Một khi những Hồn Thú kia có hành vi tiến công Lam Hiên Vũ sẽ tới gần Thôn Mã, những Hồn Thú kia cũng không dám tiếp tục tới gần hắn.

Vô luận nói như thế nào thì Thôn Mã cũng là một đầu Hồn Thú nghìn năm, trong giới hồn thú cũng có phân biệt rõ ràng đẳng cấp đấy, trừ phi...

"Phanh! Phanh! Phanh!" một tiếng trầm thấp vang lên, rừng rậm chung quanh cũng có vẻ rung động nhẹ vì địa chấn. Thôn mã đang nằm trong nước sông đột nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt lười biếng của nó toát ra vài phần cảnh giác, mà những hồn thú khác đang uống nước quanh bờ sông cũng đều nhìn về hướng xuất phát của âm thanh kia.

"Ngao ——" đúng lúc này, một tiếng gầm gừ phản nộ truyền tới từ trong rừng rậm. Những hồn thú lúc trước còn ngó nghiêng thì giờ đây đã không chút do dự mà nhanh chân bỏ chạy, mà ngay cả đầu thôn mã khổng lồ kia cũng không ngoại lệ.

Tình huống như thế nào vậy? Thôn Mã đừng chạy a! Trong nội tâm Lam Hiên Vũ quỳnh lên. Cái đầu thôn mã này đã bảo hộ hắn một đoạn thời gian, hiện tại lại chạy thì hắn phải làm sao bây giờ a?

Trong rừng rậm, một đạo thân ảnh nhỏ mang theo bạch quang nhanh chóng bay về phía hắn. Lam Hiên Vũ vốn sững sờ, ngay sau đó hắn liền nhận ra đạo thân ảnh kia, không phải ai khác mà chính là Diệp Linh Đồng.

Nàng chạy trốn thật nhanh nha! Đây là suy nghĩ đầu tiên của Lam Hiên Vũ.

Mà lúc này, gần như là khí lực để bú sữa mẹ cũng bị Diệp Linh Đồng lôi ra dùng cả rồi, nàng đem thiên long bá thể phóng tới mức tận cùng mà xông về phía trước. Lam Hiên Vũ nhìn nàng chạy qua trước người mình, nhưng có vẻ như ngay cả nhìn nàng cũng chưa từng nhìn chính mình. Hắn mơ hồ trông thấy, trên mặt Diệp Linh Đồng tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Đúng lúc này, một quái vật khổng lồ chạy ra từ trong rừng rậm.

Đó là một đầu cự trượng toàn thân trắng như tuyết, thân cao chừng bốn mét, hai tay dài ngoằng. Luận hình thể thì nó không có mập mạp như Thôn Mã nhưng tốc độ của nó lại nhanh hơn thôn mã rất nhiều, một cái bật đã nhảy xa hơn mười thước. Mà mục tiêu của nó chính là Diệp Linh Đồng!

Thấy cái cục diện này Lam Hiên Vũ đầu còn dám do dự, hắn quay đầu cuộn cuộn, tay bên trên tay phải của hắn xuất hiện kim quang lập loè, Kim văn Lam Ngân Thảo đã bám vào bàn tay. Vừa bắt đầu chạy, hắn đã cảm thấy cảnh vật hai bên xẹt qua vùn vụt, tốc độ chạy trốn đúng là cực nhanh đấy.

Trên thực tế thì tố chất thân thể của Lam Hiên Vũ tuyệt đối là mạnh so với đám bạn cùng tuổi, dù sao mỗi ngày đều được ăn những thứ nguyên liệu quý hiếm, hơn nữa, huyết mạch của hắn cũng rất khác với mọi người. Lúc này, năng lực bổ sung của Kim văn Lam Ngân Thảo đã bị hắn thúc giục lên, làm lực lượng cùng tốc độ của hắn bạo tăng, nói ra còn nhanh hơn so với Diệp Linh Đồng vừa chạy qua người hắn.

Thanh âm đầu cự viên màu trắng rơi xuống đất không ngừng truyền đến từ sau lưng, rất nhanh, Lam Hiên Vũ đã đuổi tới bên người Diệp Linh Đồng. Lúc này hắn đột nhiên cảm thấy, mỗi lần hắn gặp được Diệp Linh Đồng cũng đều không có chuyện tốt. Lần thứ nhất thì là nàng cùng ba nàng tới nhà hắn, liền làm hắn mê đi, về sau lại nhiều lần nhắm vào hắn. Hiện tại, ở một chỗ tiến hành khảo hạch tổng hợp tố chất nàng lại còn dẫn nguy hiểm tới trước mặt hắn.

Khi Lam Hiên Vũ vọt qua bên người Diệp Linh Đồng thì nàng mới nhìn đến hắn. "Ngươi, sao ngươi cũng ở chỗ này?" Diệp Linh Đồng thờ hòng học nói.

Lam Hiên Vũ tức giận: "Lời này phải là ta hỏi ngươi mới đúng, ta vốn chỉ cần ngồi đây đợi cho khỏe ngươi lại dẫn một cái đại gia hỏa qua đây."

"Ta cũng không muốn a! Ta vốn định nấp trên cây thì lại phát hiện một tiểu hầu tử màu trắng trên đó. Nhìn nó rất đáng yêu nên ta đã nghĩ ôm nó một chút. Nhưng nó không cho ta ôm nên ta bắt lấy cổ nó rồi ôm lấy, sau đó, sau đó thì cái thứ đằng sau cái kia chạy tới..."

Lam Hiên Vũ liếc mắt, không cần hỏi hắn cũng hiểu rõ rồi, Diệp Linh Đồng bắt con người ta, người ta có thể không tức giận sao?

"Thế nhưng ta đã đem tên tiểu tử kia trả cho nó a, làm sao nó còn thù dai như vậy?" Diệp Linh Đồng ủy khuất nói.

Lam Hiên Vũ nói: "Ngươi còn ủy khuất được nữa? Đó là Tam Nhân Ma Viên a! Một loại hồn thú rất cường đại. Nhìn hình thể kia của nó chỉ sợ đã có tới ngàn năm tu vi. Trong cánh rừng rậm này có lẽ nó là chúa tể. Chính ngươi muốn chết thì thôi, vì cái gì mà còn làm liên lụy tới ta? Ta có thù oán gì với ngươi sao?"

"Tùng tùng! Tùng tùng! Tùng tùng!" Trong lúc bọn hắn nói chuyện thì đằng sau, Tam Nhân Ma Viên đã đuổi tới. Chính như Lam Hiên Vũ nói vậy, cái đầu Hồn Thú này đúng là có địa vị bá chủ trong cánh rừng rậm này, nó cũng là tồn tại mạnh nhất trong lần khảo hạch này.

Vận khí của Diệp Linh Đồng thực sự không còn là "tốt" bình hường nữa rồi. Sau lưng có từng trận gió mạnh kinh khủng kéo tới, đã có kinh nghiệm từ trận đánh với U Minh Lang, Lam Hiên Vũ không chút do dự mà nhảy tới bên cạnh. Hắn cùng Diệp Linh Đồng là đồng học, nên khi nhào ra thì tay phải hắn cũng kéo theo Diệp Linh Đồng, hai người đồng thời ngã văng sang một bên.

"Ngươi làm gì vậy?!" Diệp Linh Đồng trong miệng hét lên, nàng đã ngã lăn thành đất hồ lô cùng Lam Hiên Vũ.

"Oanh ——" ở nơi bọn hắn vừa chạy lúc trước, một đạo thân ảnh cự đại màu trắng đột nhiên xẹt qua như cuồng phong, mặt đất bùng nổ, luồng khí lưu kinh khủng đập vào mặt làm bọn hắn bay ngược sang một bên.

Chương 69: Nguy hiểm của Lam Hiên Vũ

Lúc này, Diệp Linh Đồng ngã trên người Lam Hiên Vũ, mà trong mắt cả hai đã tràn đầy vẻ sợ hãi. Lam Hiên Vũ mãnh liệt đẩy nàng ra, hét lớn: "Tách ra chạy!" Hắn vừa nói vừa đưa tay ném ra một cây băng chùy. Cây băng chùy vọt tới hướng con mắt thứ ba của Tam Nhân Ma Viên, sau khi làm xong thì Lam Hiên Vũ cũng quay đầu bỏ chạy.

Tam Nhân Ma Viên vừa mới xoay người đã thấy băng chùy kéo tới, hơn nữa còn bay tới phía con mắt thứ ba quan trọng nhất của mình thì nó lập tức nổi giận. Nó vung tay đập vỡ băng chùy rồi lao thẳng theo Lam Hiên Vũ. Diệp Linh Đồng ngăn cản cả người, nàng chỉ thấy Lam Hiên Vũ tránh đông tránh tây trong bụi cây một lát mà trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi, mà đầu Tam Nhân Ma Viên kia liền cứ như vậy đuổi theo hắn rồi.

"Hắn có phải đồ ngốc hay không vậy, lại dám công kích Tam Nhân Ma Viên?" Diệp Linh Đồng thì thảo lắm bầm.

Trong nội tâm Lam Hiên Vũ lúc này đang rất phiền muộn, vừa rồi đương nhiên là hắn cố ý vung ra băng chùy, bởi vì hắn biết chỗ yếu hại của Tam Nhân Ma Viên là con mắt thứ ba của nó. Lam Hiên Vũ công kích nó con mắt thứ ba, việc này đối với Tam Nhân Ma Viên đương nhiên sẽ là khiêu khích lớn nhất, tự nhiên có thể dẫn nó đi.

Lam Hiên Vũ cũng không phải thật sự muốn cứu Diệp Linh Đồng, mà là do hắn nhớ rõ Na Na đã từng nói với hắn, vô luận lúc nào nam hài tử cũng phải bảo vệ nữ hài tử. Coi như là hắn không thích Diệp Linh Đồng thế nào thì hắn cũng hiểu đây là việc hắn phải làm, tựa như lúc trước hắn nghĩ phải bảo vệ mẹ vậy.

Không hề nghi ngờ, Tam Nhân Ma Viên là bá chủ trong rừng rậm này, trong rừng rậm bị nó đuổi giết cũng không phải chuyện gì tốt. Nhưng Lam Hiên Vũ cũng có ưu thế của hắn, thân thể hắn nhỏ nên sẽ càng linh hoạt, hơn nữa hắn còn có bộ pháp Na Na truyền thụ cho, trong quá trình di động tốc độ cao hắn luôn có thể không ngừng thay đổi phương hướng. Trước mặt áp lực cực lớn như vậy, hắn đây đã là phát huy vượt trình độ. Mắt thấy cánh tay dài của Tam Nhân Ma Viên đã sắp bắt tới phần lưng, hắn mãnh liệt nhảy tới phía bên phải. Tam Nhân Ma Viên cũng cuốn tay tức thì, lập tức đuổi theo.

Nhưng vào lúc này, dưới chân Lam Hiên Vũ đột nhiên nhiều thêm một khối Băng, thân thể hắn vừa trượt mà gia tốc tới hướng bên cạnh. Khi đã sắp đụng vào một thân cây, hắn duỗi tay trái nhấn lên cành cây một cái, cố gắng cưỡng ép cải biến phương hướng của mình mà chui qua khe hở của hai cây. Tam Nhân Ma Viên không cách nào đi xuyên qua hai cây như hắn, trực tiếp đụng vào hai cây đại thụ, nó cứng rắn đập đổ cả hai cây nhưng tốc độ rõ ràng đã chậm đi một tí.

Lam Hiên Vũ lại thừa cơ kéo ra một điểm khoảng cách cùng Tam Nhân Ma Viên.

Căn bản là Lam Hiên Vũ cũng không có ý nghĩ rằng mình sẽ trực tiếp chiến đấu với Tam Nhân Ma Viên, đây chính là nghìn năm Hồn Thú Tam Nhân Ma Viên đấy, đừng nói là hắn, coi như là hồn sư đến ba bốn hoàn, nếu như không có một võ hồn mạnh mẽ thì cũng chưa hẳn có thể đánh thắng được. Nên hiện tại hắn chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, chạy trước trong chốc lát rồi hãy nói. Nhưng phiền phức của hắn rất nhanh đã tới rồi.

Tam Nhân Ma Viên đã càng ngày càng gần, mà hồn lực của Lam Hiên Vũ lại tiêu hao càng lúc càng nhanh dưới cái cường độ chạy trốn này, đã sắp tiêu hao hết. Đúng lúc này, một tiếng kêu to đột nhiên vang lên, Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy đại não truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, hắn không khỏi kêu thảm thiết một tiếng, thân thể không khống chế được mà bay thẳng đến một cây đại thụ.

"Phanh" một tiếng, Lam Hiên Vũ đâm vào trên cây, sau đó bị bắn ngược mà quay về, lúc này hào quang trên con mắt thứ ba của Tam Nhân Ma Viên mới ảm đạm xuống. Thứ kinh khủng nhất của Tam Nhân Ma Viên chính là công kích tinh thần!

Lúc trước nó không dùng một chiêu này là vì nó cho rằng con mồi trước mắt quá nhỏ yếu, thế nhưng cái con mồi nhỏ này đã chạy lâu như vậy mà vẫn chưa bắt được, nó không có kiên nhẫn, rút cuộc vẫn phải đem kỹ năng thiên phú của mình ra, nó mãnh liệt vọt tới trước mặt Lam Hiên Vũ mà nâng lên hữu trảo, muốn đập xuống người Lam Hiên Vũ.

Đúng lúc này, thân thể Lam Hiên Vũ đột nhiên run rẩy nhẹ. Ngân văn Lam Ngân Thảo trên thân thể hắn như bị kích sống, chúng nhanh chóng dọc theo cánh tay mà lan tràn lên phía trên, trong nháy mắt liền lan tràn đến gò má bên trái của hắn.

Ngay sau đó thì con mắt thứ ba của Tam Nhân Ma Viên cũng chiếu rọi vào ngân văn kia, bàn tay đang vò ra của nó gần như lập tức thay đổi phương hướng mà rơi vào bên cạnh người hắn. Một vẻ khiếp sợ hiện lên từ trong mắt, nó theo bản năng lui về phía sau mấy bước.

Thân thể Lam Hiên Vũ cũng chậm rãi biến mất trước mặt nó.

"Chủ quan rồi, chủ quan rồi! Tam Nhân Ma Viên có tinh thần công kích, mau đem Lam Hiên Vũ ra, kiểm tra tinh thần của hắn!" Mục Trọng Thiên vội vàng nói.

Lúc trước, khi thấy Lam Hiên Vũ dẫn Tam Nhân Ma Viên đi để cứu Diệp Linh Đồng thì các vị lão sư đã khiếp sợ không thôi. Bọn hắn đều cho rằng đứa nhỏ này không chỉ có thiên phú cao mà tâm tính cũng tốt. Phải biết rằng, dưới tình huống nguy hiểm loại này thì căn bản cũng không khả năng suy nghĩ quá

nhiều, hẳn đúng là không chút do dự mà đem nguy hiểm dẫn đi, phẩm chất như vậy thì càng đáng quý hơn thiên phú.

Sau đó, bọn hắn liền thấy được một màn Lam Hiên Vũ toàn lực ứng phó, né tránh Tam Nhân Ma Viên đuổi theo.

Vốn dĩ bọn họ cũng không có quên Tam Nhân Ma Viên có tinh thần công kích đấy, nhưng mà Lam Hiên Vũ né tránh thật sự là rất khéo, gần như đã đem mười mấy cấp hồn lực của bản thân vận chuyển tới cực hạn, mỗi một lần né tránh đều làm bọn hắn có cảm giác kinh dị. Lúc này mới nhìn được một lát, họ không nghĩ Tam Nhân Ma Viên đã phát động ra tinh thần công kích.

Trong mô phỏng khoang thuyền thì lúc hồn sư đối mặt hồn thú là rất không có khả năng xuất hiện nguy hiểm đấy, dù sao cũng là trong thế giới giả thuyết. Nhưng chính trong thế giới giả thuyết này thì tinh thần lực lại càng dễ xảy ra vấn đề, bởi vì tinh thần công kích cũng là mô phỏng ra, hơn nữa là không thể không chế hoàn toàn. Cái vấn đề khó khăn này, vạn năm rồi nhưng cũng vẫn chưa giải quyết được hoàn toàn.

Sở dĩ trong lần khảo hạch này có Tam Nhân Ma Viên là bởi vì loại hồn thú này rất cao ngạo, nên khi đối mặt với những đứa nhỏ như vậy thì gần như không có khả năng dùng ra tinh thần công kích. Không nghĩ tới lần này nó rõ ràng dùng như vậy.

Bởi vậy, khi vừa phát hiện nó phát động ra tinh thần công kích, Mục Trọng Thiên đã lập tức gọi ngừng, lúc này trong lòng của hắn đã hối hận không kịp, bởi vì cái tinh thần công kích kia đã thật sự rơi vào người Lam Hiên Vũ. Cái đó và cảm giác đau không giống nhau, cảm giác đau là sẽ bị suy yếu, tới đa chỉ có mười phần trăm của cảm giác chân thật, nhưng tinh thần công kích lại là thật sự. Cái này nếu gặp chuyện không may thì rõ là phiền toái lớn rồi.

Thứ Mục Trọng Thiên mong đợi duy nhất vào lúc này chính là Lam Hiên Vũ có gần một trăm điểm Tinh Thần Lực sẽ có thể vượt qua lần này, không phải chịu thương tổn quá lớn. Cho nên hắn cũng không nhìn thấy một màn Lam Hiên Vũ dọa lùi Tam Nhân Ma Viên về sau kia, bởi vì khi đó nhân viên công tác đã tiến hành cắt đứt liên thông với mô phỏng khoang thuyền, trên màn hình đã không còn hiển thị hình ảnh của Lam Hiên Vũ.

Mô phỏng khoang thuyền mở ra, rất nhanh, các sư phụ đã ôm Lam Hiên Vũ ra ngoài.

Lúc này, Lam Hiên Vũ nhìn qua quả thực có chút khủng bố, thất khiếu chảy máu, toàn thân ngập vào trong hôn mê sâu. Trong lúc nhất thời, các vị lão sư bốn viện đều bối rối lên, cái này đã liên quan tới mạng người, trách nhiệm của bọn hắn đã trở nên lớn lắm.

"Đưa hắn tới phòng y vụ, mau mời hồn sư hệ trị liệu cường đại nhất Từ La thành đến!" Mục Trọng Thiên nghiêm nghị quát, sau đó hắn ôm Lam Hiên Vũ mà chạy. Dù hiện tại Mục Trọng Thiên có hối hận thế nào cũng không có ý nghĩa, cứu người quan trọng hơn. Lam Tiêu đang ngồi trong quán cà phê thì đột nhiên nhận được cuộc gọi từ phân viện Từ La thành. Sau một khắc, hắn bắn người dựng lên mà phóng ra ngoài. Nam Trường đáng tiến hành nghiên cứu văn án tại viện nhiên cứu cũng nhận được thông tin ngay sau đó, ánh mắt của nàng lập tức liền đỏ lên, nàng liều lĩnh mà chạy ra khỏi văn phòng.

Một giờ sau.

Y viện Từ La thành, phòng trọng chứng giám hộ.

Lúc này, trên người Lam Hiên Vũ, nhất là trên đầu đang có rất nhiều dụng cụ lớn nhỏ giám sát trạng thái thân thể của hắn. Bên ngoài phòng giám hộ, một đám người đang khấn trương mà đứng ở đó chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Hôn mê sâu

Nam Trường đã khóc đến hai mắt sưng đỏ, sắc mặt Lam Tiêu cũng thập phần âm trầm.

Mục Trọng Thiên là một vẻ mặt vẻ áy náy, viện trưởng của phân viện Từ La thành cũng tới, Thu Vũ Hình cũng là hai con mắt đỏ bừng. Ai cũng không nghĩ ra sẽ phát sinh loại chuyện này, Mục Trọng Thiên đã nói qua tình huống cụ thể rồi, hơn nữa hắn cũng thừa nhận trách nhiệm đều tại hắn. Thế nhưng đối với Lam Tiêu cùng Nam Trường mà nói, hiện tại trách nhiệm ở trên người ai không có trọng yếu như vậy, quan trọng nhất là làm sao có thể cứu Lam Hiên Vũ a! Bọn hắn tuyệt đối không thể tưởng được, tham gia một cuộc khảo hạch lại có thể xuất hiện vấn đề như vậy.

Công tác thống kê số liệu đã hoàn thành, dựa theo cường độ tinh thần của Hồn Thú Tam Nhân Ma Viên nghìn năm thì một phát đó hẳn là đủ để lấy mạng Lam Hiên Vũ, ít nhất cũng sẽ dẫn đến việc tinh thần hắn tan vỡ.

Trị liệu hệ hồn sư có thể trị liệu thân thể nhưng thế giới tinh thần lại là quá phức tạp, đại não người lại cực kỳ tinh vi, bọn hắn cũng không dám tiến hành trị liệu quá nhiều. Cửa phòng trọng chứng giám hộ vừa mở, một gã bác sĩ thân mặc quần áo phòng hộ bước ra từ bên trong.

Lam Tiêu cùng Nam Trường lập tức xông tới, Nam Trường một phát bắt lấy tay áo của người này mà hỏi: "Bác sĩ, bác sĩ, con của ta thế nào?"

Bác sĩ tháo xuống khẩu trang, lông mày nhíu chặt: "Tình huống của hắn rất phức tạp, hơn nữa còn vượt quá dự liệu của chúng ta. Trước kia chúng ta trước kia cũng đã xử lý qua tình huống như vậy, nhưng chỉ có hai loại khả năng, một loại là thân thể đã bị tổn thương hoàn toàn không thể chữa trị, mà một loại khác thì là thân thể bị thương không nặng, rất nhanh có thể khôi phục khỏe mạnh. Nhưng tình huống của con trai các vị lại không giống vậy. Sau khi kiểm

tra thì chúng ta phát hiện, đầu óc của hắn bị trùng kích rất nghiêm trọng, nhưng có vẻ như sóng não cũng không có bị ảnh hưởng quá lớn, ý thức lại ngập vào trạng thái hôn mê sâu. Đơn giản mà nói, từ vật lý mà phán đoán thì hắn là vấn đề của hắn không lớn, thế nhưng bây giờ gần như chúng ta không cảm giác được tinh thần chấn động của hắn."

Lam Tiêu ngơ ngác nói: "Người sống đòi sống thực vật sao?"

Bác sĩ cười khổ nói: "Có khả năng. Hiện tại phải nhờ vào chính hắn. Nếu như hắn có thể tỉnh lại thì tất cả đều khôi phục được tốt, nhưng nếu như vẫn chưa tỉnh lại thì chỉ sợ rất phiền toái. Cụ thể bao lâu thời gian có thể tỉnh chúng ta cũng không biết, chỉ có thể nhìn vào ý chí của hắn."

"Oa ——" Nam Trùng thoáng một chút liền khóc lên.

Buổi sáng khá tốt, con vẫn còn rất sôi nổi, lúc này mới chỉ một lát sau, làm sao lại đã như vậy rồi? Lam Tiêu mới vừa về, thật vất vả gia đình mới được đoàn tụ thì Lam Hiên Vũ lại gặp phải nguy cơ sinh tử, điều này làm cho nàng không cách nào tiếp nhận nổi.

Lam Tiêu ôm Nam Trùng, trầm giọng nói: "Bác sĩ, còn có biện pháp khác không?"

Bác sĩ lắc đầu: "Coi như là tinh thần hệ hôn sur thì hiện tại cũng không thể đi kích thích đầu óc của hắn, chỉ sợ hắn thoáng một phát sẽ hỏng mất, sẽ càng phiền toái hơn."

"Cảm ơn..."

Mục Trọng Thiên một mực đứng ở bên cạnh, sau khi nghe bác sĩ nói như vậy thì hắn không khỏi thống khổ mà nhắm hai mắt lại. Một đứa nhỏ rất ưu tú a! Vậy mà, vậy mà bởi vì sai lầm của chính mình mà bất tỉnh! Đây quả thực là.... Không thể tha thứ!

Lam Hiên Vũ ngập vào hôn mê sâu, tất cả tiền chữa bệnh tất nhiên đều do Thiên La học viện đến trả, mà Mục Trọng Thiên cũng nhận được rtrùng phạt cực kì nghiêm khắc, từ một gã lão sư cấp chủ nhiệm bị giáng xuống một gã lão sư bình thường. Thiên La học viện đưa ra cho Lam Hiên Vũ một phần bồi thường kếch xù nhưng lại bị Lam Tiêu cự tuyệt. Đối với Lam Tiêu cùng Nam Trùng mà nói, hiện tại kim tiền chẳng còn trọng yếu chút nào nữa, bọn hắn chỉ hy vọng con mình có thể tỉnh lại.

Ba ngày sau.

Bên ngoài phòng trọng chứng giám hộ.

Diệp Linh Đồng lặng yên đứng ngoài cửa sổ mà nhìn Lam Hiên Vũ nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, trên đầu cắm đủ các loại dụng cụ. Mắt nàng cũng có chút tái nhợt, nước mắt giọt lớn giọt lớn mà chảy xuống.Ba ngày rồi, mỗi lúc trời tối nàng đi ngủ, trong đầu đều hiện ra lúc Lam Hiên Vũ bắn ra băng chùy, đem Tam Nhân Ma Viên dẫn đi. Nàng nghĩ thầm, nếu như không phải hắn thì lúc ấy nhất định mình sẽ bị Tam Nhân Ma Viên giết chết a, hắn là vì cứu mình, mới biến thành cái dạng hiện tại đó a!

"Lam Hiên Vũ, xin lỗi."

Không thể nghi ngờ, việc tuyển chọn lớp thiếu niên năng động đã có kết quả. Diệp Linh Đồng cũng đã được chọn, nàng là người duy nhất được chọn tại học viện sơ cấp này. Nếu Lam Hiên Vũ không có bị thương thì hắn là hắn cũng sẽ được chọn.Thiên La học viện đã quyết định cho Lam Hiên Vũ một cái cạnh ngạch, chỉ cần hắn có thể tỉnh lại là sẽ có thể gia nhập lớp thiếu niên năng động bất cứ lúc nào. Đương nhiên, hiện tại thì cái này cũng chỉ là một cái đèn bù tượng trưng mà thôi.

Phi thuyền vũ trụ vững vàng mà đổ xuống trung tâm du hành vũ trụ Thiên La Tinh.

Đường Nhạc đeo mũ cùng khẩu trang, ra khỏi khi thuyền cùng Nhạc Khanh Linh và một đám bảo an. Nhạc Khanh Linh đã càng đẹp hơn rồi, nàng bây giờ chính là cái tuổi đẹp nhất, hơn nữa, nàng cũng càng ngày càng chú trọng cách ăn mặc của mình rồi. Nhưng dù như thế thì lúc đi với Đường Nhạc nàng vẫn có loại cảm giác tự ti mặc cảm.

Nhạc Khanh Linh đưa tay ra mà kéo vành nón Đường Nhạc, sợ hắn bị nhận ra.

Một đoàn người ra khỏi trung tâm du hành vũ trụ, công ty đã sớm chuẩn bị hôn đạo ô tô tới nghênh đón. "Nhạc công tử, hành trình tiếp theo là thế này. Chúng ta sẽ cử hành một buổi hòa nhạc ở Thiên La thành cùng sáu thành thị tương đối trọng yếu của Thiên La tinh. Thời gian cũng đã sắp xếp xong xuôi, người chỉ cần chú ý trạng thái bản thân là được rồi."

"Ừm." Đường Nhạc lên tiếng, ánh mắt hắn hướng ngoài cửa sổ, có chút mê mang mà nhìn cảnh sắc bên ngoài.

"Người không sao chứ? Tâm tình không tốt không?" Nhạc Khanh Linh hỏi dò.

Nàng quen biết Đường Nhạc đã bảy năm rồi, từ khi nàng cứu hắn đến nay hắn vẫn thường xuyên ngăn người, lời nói cũng rất ít. Nhưng có lẽ là bởi vì nàng cứu Đường Nhạc nên bình thường nàng nói cái gì hoặc yêu cầu cái gì hắn cũng đều nghe theo, thí dụ như việc làm đại mình tình này đây.

Việc duy nhất làm cho Nhạc Khanh Linh có chút buồn bực chính là bên người có một cái đại suất ca này, dẫn đến việc nàng bị chướng mắt với các nam tử khác. Nàng hiện tại đã hơn hai mươi tuổi nhưng còn không có yêu đương gì. Đường Nhạc còn có một thứ rất đặc biệt, trừ Nhạc Khanh Linh có thể tới gần hắn thì bất luận kẻ nào cũng không thể. Nếu không hắn sẽ gần như là vô thức mà phản ứng, né tránh hoặc là đẩy đối phương ra.

Chính mình rồi sẽ tìm được một gã đẹp trai làm bạn trai đấy! Nhạc Khanh Linh thường xuyên vì hờn dỗi mà nghĩ như vậy. Nàng thậm chí nghĩ tới việc mình rời xa Nhạc công tử, đi tới cuộc sống của mình. Thế nhưng mỗi khi nàng thật sự có ý định hành động thì trong đầu sẽ không tự chủ mà hiện ra khuôn mặt vô cùng anh tuấn của Nhạc công tử, sau đó nàng lại thành thành thật thật mà trở lại bên cạnh hắn. Đây mới là việc làm nàng bắt buộc phải làm, mà cũng buồn bực nhất.

Trước cứ làm người đại diện của hắn cho tốt đã, nói không chừng về sau sẽ có thể tìm một người của mình.

"Không có việc gì." Nhạc công tử nhẹ giọng đáp.

Hắn mang trên mặt là vẻ mỉm cười thần nhiên, cái kia rõ ràng chỉ là cái vẻ cười mang tính lễ phép mà thôi. Những người hâm mộ hắn đều cảm thấy hắn bình dị gần gũi, không có chút nào kiêu căng. Nhưng Nhạc Khanh Linh biết đây chẳng qua chỉ là bề ngoài của hắn, còn nội tâm của hắn cuối cùng là dạng gì thì căn bản không ai biết.

"Buổi hòa nhạc đầu tiên sẽ cử hành vào tối mai, hôm nay người nghỉ ngơi cho tốt đi."

"Ừm."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Nhạc công tử đột nhiên rời đi

Cảm giác của Lam Hiên Vũ là mình tiến nhập vào một cái thế giới đen kịt, cái gì cũng đều nhìn không thấy, cái gì cũng không nghe thấy. Hắn không có cảm thấy thống khổ nhưng nội tâm lại tràn ngập sợ hãi. Thứ duy nhất hắn có thể mơ hồ cảm giác được là mình tựa hồ đang phi hành.

Trước mắt hắn đột nhiên sáng ngời, tầm mắt trở nên rõ ràng. Hắn kinh ngạc phát hiện, trước mắt là một cảnh tượng vô cùng kỳ dị. Hắn thấy phảng phất là mình quan sát từ bầu trời xuống, phía dưới mây mù mờ mịt, mà ở trong mây mù kia là từng hòn đảo lơ lửng trên không trung, kỳ dị mà rợn rờ.

Mà ở chung quanh hắn có rất nhiều sinh vật kì quái. Hắn không thấy mình là cái dạng gì, chỉ có thể mơ hồ thấy được quang mang nhàn nhạt đang phát ra từ thân thể mình. Mà những sinh vật kì quái bên cạnh này có rất nhiều con có chiều cao hơn trăm mét. Đó là Rồng sao? Hắn giật mình mà nhìn. Bọn chúng là nguyên một đám hình thể thon dài mà lại cực lớn, rất giống cự long trong truyền thuyết. Thế nhưng đây cũng quá nhiều a, nơi này có hàng trăm hàng ngàn đầu Cự Long, nhưng cũng có rất nhiều cự thú có hình thể giống với Cự Long.

Hắn không cảm nhận được khí tức của những cự thú này, cũng nghe không được thanh âm, mà nháy mắt sau đó, những cự thú này đều hướng xuống phương mây mù mà phi. Các loại quang mang màu sắc cũng bắn ra từ trong mây mù ngay sau đó, rất nhiều người nổi lên như nấm mọc sau mưa. Bọn hắn cũng đều là hình thể cực lớn, cầm trong tay các loại vũ khí mà chiến đấu với những đầu cự thú kia.

Quang ảnh trước mắt đột nhiên trở nên mơ hồ, Lam Hiên Vũ đã không cách nào nhìn rõ được nữa rồi, nhưng hắn cảm nhận được một loại tâm tình tràn ngập bi thương cùng phẫn nộ, còn nghe được một âm thanh long ngâm vô cùng to rõ. Không biết qua bao lâu thời gian, đột nhiên, những quang ảnh trước mắt lại một lần nữa trở nên rõ ràng, một đạo hào quang hồng sắc đã đến bên người hắn.

Một cảm giác sợ hãi khó có thể hình dung truyền đến, nháy mắt sau đó, hào quang màu đỏ kia lóe lên rồi biến mất, hai luồng quang mang vàng bạc đột nhiên nổ rộ tại hai bên thân thể hắn

Lam Hiên Vũ muốn kêu to nhưng hắn lại không thể phát ra được chút âm thanh nào, hắn sợ hãi, không cam lòng, phẫn nộ, bi thương, các loại tâm tình lan tràn trong hắn.

...

Y viện Từ La thành, phòng trọng chứng giám hộ.

Nam Trùng vẫn luôn canh giữ bên ngoài phòng trọng chứng giám hộ. Trên thực tế thì bản thân phòng trọng chứng giám hộ luôn có cấp dưỡng cung ứng, căn bản là cũng không cần tới người canh chừng, nhưng Nam Trùng muốn mình phải ở lại chỗ này trông coi nhi tử, nàng thậm chí đã làm ngừng lương giữ chức.

Lam Tiêu vốn là đã thăng chức và phải tới Thiên La Thành công tác đấy, nhưng bởi vì tình huống này của Lam Hiên Vũ nên hắn lựa chọn lưu lại. Đối với bọn họ mà nói, Thiên La Thành là một cái thành thị lạ lẫm, hơn nữa, hiện tại Lam Hiên Vũ cũng không chịu được gầy vò a.

"Tít tít, tít tít, tít tít!" tiếng cảnh báo chói tai đột nhiên vang lên. Nam Trùng bỗng nhiên cả kinh, nàng mãnh liệt đứng lên mà nhìn vào trong phòng.

trong phòng giám hộ, Lam Hiên Vũ đang nằm trên giường đột nhiên không ngừng run rẩy, một bên mặt của hắn hiện ra đường vân màu vàng, mà bên kia lại hiện ra đường vân màu bạc. "Bác sĩ, bác sĩ!" Nam Trùng thất kinh mà kêu to. Kỳ thật không cần nàng gọi, khi cảnh báo của phòng trọng chứng giám hộ vừa vang lên thì bác sĩ cũng đã chạy qua.

"Nhanh, chuẩn bị máy hỗ trợ tim. Đánh thuốc an thần, làm tốt điều khiển sóng não. Sóng não của hắn chấn động vô cùng kịch liệt." Lúc này bác sĩ cũng là về mặt ngưng trọng. Lam Hiên Vũ đã hôn mê hai mươi ngày rồi, tình huống như hắn mà còn xuất hiện dị thường thì rất có thể sẽ gặp phải tử vong.

Đứa bé này còn nhỏ như thế lại bị tai nạn như vậy, thầy thuốc nhân tâm, giờ khắc này, trong nội tâm người bác sĩ này cũng không tốt được chút nào. Sau khi thuốc an thần được đẩy vào, thân thể run rẩy của Lam Hiên Vũ dần bình tĩnh trở lại, nhưng đường vân màu vàng bạc trên mặt hắn cũng không có rút đi. nhất là tại mi tâm còn có quang mang nhàn nhạt như ẩn như hiện.

Bác sĩ cùng các y tá bận rộn nửa giờ, cuối cùng cũng đã có thể làm cho Lam Hiên Vũ bình tĩnh lại. Bác sĩ lại kỹ càng mà kiểm tra thân thể hắn một lần nữa, tất cả đều bình thường.

Sân thể dục lớn của Thiên La Thành.

Nhạc công tử với một thân hoa phục màu bạc. Hắn mang trên mặt một vẻ mỉm cười thân thiện, ánh mắt u buồn, chẳng qua là một cái biểu lộ bình thường nhất của hắn nhưng lại tác động tới tâm của tất cả người hâm mộ. Người hâm mộ của hắn ngồi đầy sân thể dục lớn, mà trong đó có 80% là nữ. Họ như si mê mà huy động cánh tay của mình, phóng ra sự nhiệt tình của mình.

Quá đẹp trai xuất sắc rồi! Nhạc công tử thật sự là quá đẹp trai xuất sắc rồi! Hơn nữa, cảm giác nghe hắn hát tại hiện trường hoàn toàn khác khi nghe qua tiếp sóng. Trong tiếng ca của hắn có một loại mị lực khó có thể hình dung, làm cho tất cả người nghe đều hoàn toàn đắm chìm vào trong tâm tình của hắn, không tự chủ được mà rơi lệ, không tự chủ được mà nhớ lại chính mình.

“Thân ảnh của nàng sớm đã mơ hồ, phảng phất đã trải qua muôn đời luân hồi.

Thanh âm của nàng dường như rõ ràng, đã từng vang vọng bao nhiêu lần bên tai.

Khí tức của nàng như lan như mãi, dù là qua thiên thu muôn đời cũng như trước quanh quẩn bên ta.

Tay nàng mềm mại mà thon dài, nơi nàng tồn tại vĩnh viễn là bến cảng tốt nhất của ta.

Như cũ là một bài hát Niệm kìa, Nhạc công tử đã hát qua vô số lần, thế nhưng mỗi một lần đều có thể tác động vào tâm mọi người, mỗi một lần đều biểu đạt sự tưởng niệm bất đồng.

Có vẻ như chính Nhạc công tử cũng đã hoàn toàn đắm chìm trong tiếng ca của chính mình. Mỗi khi hắn hát bài hát này thì chính hắn sẽ tiến vào một loại trạng thái đặc thù, hắn vẫn luôn mơ hồ cảm thấy như trong tính mạng của mình có một người cực kì trọng yếu đang kêu gọi chính mình.

"Ồ...ô...n...g ——" đột nhiên, Nhạc công tử đang ca hát thì đột nhiên cau mày. Nháy mắt sau đó hắn trở nên ngây dại, tiếng ca dễ nghe cũng im bật mà dừng, Nhạc vẫn tiếp tục, nhưng tiếng ca lại đình chỉ, những người bên dưới lập tức tỉnh táo lại, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Thực xin lỗi, ta phải rời đi một lát." Nhạc công tử đột nhiên xoay người cúi đầu, sau một khắc, hắn đột nhiên bước tới trước một bước. Dưới tình huống tất cả mọi người không có nhìn rõ ràng, hắn đã hóa thành một đạo kim quang lóe lên rồi biến mất.

"Cái này..."

Tất cả đều ngơ ngác mà nhìn.

Đây là sắp xếp của bên chủ sự đây sao? Nhạc công tử bay mất, nhưng lại nhanh như vậy? Đây là cái tình huống gì? trong lúc nhất thời, mọi người xì xào bàn tán, rất nhanh tình cảnh liền trở nên có chút hỗn loạn.

"Thình mọi người giữ yên lặng, đây là Nhạc công tử đang chuẩn bị một phần kinh hi cho mọi người, một kinh hi của riêng Thiên La tính."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Đường Nhạc cùng Lam Hiên Vũ

Buổi hòa nhạc như thế này là không có người chủ trì đây, mà người vừa nói chính là Nhạc Khanh Linh đứng ở phía sau khán đài.

"Kinh hi?"

Với tư cách là đại biểu chủ sự của Thiên La tính, (thôn trang xây dựng)? cảm thấy rất buồn bực, hắn không nhớ rõ hôm nay có cái kinh hi gì, nếu như có thì công ty quản lí của Nhạc công tử sẽ không cho hắn thêm tiền sao? Còn có, hắn cũng là một gã hôn sư, hơn nữa tu vi không thấp, nhưng hắn tự hỏi dù như thế nào mình cũng không có khả năng bay vèo một cái đi như Nhạc Công Tử nếu không dùng tới cơ giáp.

"Đại diện, cuối cùng là tình huống như thế nào đây? Nhạc công tử hẳn đi nơi nào?" Thôn trang xây dựng vội vàng hỏi Nhạc Khanh Linh. Nhạc Khanh Linh sắc mặt nghiêm túc nói: "Đã nói là kinh hi cho tất cả thì sao có thể sớm nói cho người? Chờ một lát a, Nhạc công tử cần có thời gian chuẩn bị."

Đã có câu nói kia của nàng, khán giả dưới đài lập tức trở nên an tĩnh hơn rất nhiều. Kinh hi? Nhạc công tử sẽ mang đến kinh hi như thế nào đây? Những buổi hòa nhạc trước của hắn cho tới bây giờ còn chưa bao giờ xuất hiện qua kinh hi a! Lần này sẽ có thay đổi gì đây?

Khán giả rất chờ mong, kia dù sao cũng là Nhạc công tử của bọn họ a!

...

Y viện Từ La thành.

Nam Trùng mệt mỏi ngồi ở ngoài phòng trọng chứng giám hộ. Tình huống của Lam Hiên Vũ cuối cùng cũng đã ổn định lại rồi, tất cả đều đã bình thường, điều này làm cho tinh thần của nàng buông lỏng được rất nhiều. Cuối cùng cũng không phải tin tức xấu nhất, đối với nàng mà nói thì giờ cái này cũng đã thỏa mãn.

Về phần kỳ tích, hiện tại nàng đã không còn dám chờ mong quá nhiều, trong lòng nàng, chỉ cần nhi tử có thể còn sống là tốt rồi. Bác sĩ đã từng nói qua, nếu quan sát hắn tại phòng trọng chứng giám hộ một tháng mà còn không có tỉnh lại là sẽ chuyển hắn tới phòng bình thường, về sau dựa vào người nhà kêu gọi có lẽ cũng sẽ có khả năng tỉnh lại.

Nam Trùng cũng đã chuẩn bị tốt, nàng quyết định về sau mỗi ngày sẽ đều ở bên cạnh nhi tử, mỗi ngày kêu gọi hắn, nàng tin tưởng mình nhất định có thể đánh thức hắn.

Nàng đã rất mệt rồi, nhưng là vừa mạnh mẽ chống đỡ không ngủ. Nàng nghĩ thầm, hôm nay nhi tử xuất hiện một lần dị thường, vạn nhất sau nửa đêm lại có chuyện gì thì sao đây? Gần đây áp lực của Lam Tiêu cũng rất lớn, trước hết không nên nói cho hắn, đêm nay cứ trong con ngay ở chỗ này là được. Vuốt vuốt hai gò má có chút cứng ngắc của mình, Nam Trùng miễn cưỡng làm cho mình thanh tỉnh vài phần, ngồi thẳng thân thể. Nhưng nàng thật sự là quá mệt rồi, nhất là trên tinh thần, thế cho nên chỉ sau một lát nàng đã không thể chống cự mà ngủ gật trên ghế.

Ngay khi nàng vừa ngủ, một đạo thân ảnh màu vàng đột nhiên lặng yên không một tiếng động mà xuất hiện ở trong phòng trọng chứng giám hộ.

Người này có một đầu màu lam tóc rối tung ở sau ót, khi hắn tiến vào trong phòng trọng chứng giám hộ thì tất cả thiết bị giám sát và điều khiển đều trở nên không nhạy, tựa như trên người hắn có một loại từ trường đặc thù vậy. Đường Nhạc ngờ ngác đứng ở trước giường, hắn có chút không rõ vì cái gì chính mình lại xuất hiện ở chỗ này.

Ngay tại lúc hắn vừa mới biểu diễn khúc Niệm, trong tối tăm tựa hồ có một cỗ lực lượng đặc thù dẫn hắn đến nơi này. Mà sau khi tới đây hắn liền thấy đứa bé nằm ở trên giường này. Nằm ở nơi đó, Lam Hiên Vũ đặc biệt yên tĩnh, khuôn mặt tuần tú có chút tái nhợt, một mái tóc ngắn màu đen, trên người thì hợp với các loại dụng cụ, nhìn qua hắn yếu ớt như vậy.

Thế nhưng khi Đường Nhạc nhìn đến hắn thì lại có một loại cảm giác rất đặc biệt, có vẻ như mình và hắn có cái gì đó ràng buộc lấy nhau. Hắn nhìn qua có chút quen thuộc. Vì cái gì lại có cảm giác quen thuộc đây? rõ ràng đây là lần đầu tiên mình thấy đứa bé này a. Ánh mắt Đường Nhạc có chút ngốc trệ, nhưng hắn hoàn toàn có thể khẳng định cái kia chính là một loại cảm giác quen thuộc. Hắn vô thức nâng tay, nhẹ nhàng mà vuốt ve hai má Lam Hiên Vũ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Hiên Vũ có chút lạnh buốt. Khi Đường Nhạc chạm đến khuôn mặt nhỏ nhắn kia thì tâm của hắn bỗng nhiên run rẩy. Tâm thái vẫn luôn thấp phần bình tĩnh như nước hồ thu dường như bị ném vào một cục đá, nổi lên rung động, trong nội tâm hắn bị xúc động rồi.

Đứa bé này ngã bệnh sao?

Đường Nhạc có chút đau lòng mà chính hắn cũng không hiểu, bàn tay nhẹ nhàng mà đặt ở trên trán Lam Hiên Vũ, quang mang kim sắc nhàn nhạt chậm rãi lan tràn ra từ tay hắn mà tiến vào cơ thể Lam Hiên Vũ. Sau một lát, lông mày Đường Nhạc cũng cau lại. Hắn cảm nhận được vòng xoáy kia trong cơ thể Lam Hiên Vũ, cũng cảm nhận được trạng thái hôn mê sâu của hắn lúc này.

Sau khi thoáng suy nghĩ, hắn đem đặt hai tay phân biệt đặt tại trán và bụng Lam Hiên Vũ, trong khoảnh khắc đó, kim sắc quang mang liền bao lấy thân thể Lam Hiên Vũ. Nhiệt độ cơ thể Lam Hiên Vũ bắt đầu dần tăng lên, thời gian dần qua, mặt ngoài làn da của hắn dần đường vân màu vàng nhàn nhạt, thân thể hắn cũng theo đó mà chấn động nhẹ.

Trong hai mắt Đường Nhạc là kim quang lập loè, tản mát ra một cỗ khí tức uy nghiêm. Trong cơ thể Lam Hiên Vũ nguyên vốn là hai cỗ năng lượng kim, ngân đang dao động, nhưng khi bị cỗ khí tức uy nghiêm này ảnh hưởng thì đều rút lui xuống. Hai tay Đường Nhạc xoa nhẹ một chút lên người Lam Hiên Vũ, mỗi một lần xoa Lam Hiên Vũ đều run rẩy nhẹ một lát.

Cuối cùng, khi hắn thu hồi hai tay thì trong mắt cũng toát ra vẻ suy tư, có vẻ như càng thêm mê vọng. Hắn vung tay phải lên, một đoàn kim quang nhu hòa tràn vào trong cơ thể Lam Hiên Vũ. Lập tức, hai góc Lam Ngân Thảo trong hai lòng bàn tay của Lam Hiên Vũ sinh dài ra.

Chính là Kim văn Lam Ngân Thảo cùng ngân văn Lam Ngân Thảo.

Khi thấy Lam Ngân Thảo, Đường Nhạc như bị điện giật vậy, toàn thân hắn kịch liệt chấn động, hắn vô thức mà nâng hai tay của mình. Cũng là hai góc dây leo sáng long lanh lóe ra quang mang lam kim sắc chui ra từ lòng bàn tay của hắn.

Đây là...

"Tít tít tít, tít tít tít" Đúng lúc này, hồn đạo thông tin trên cổ thay hấn trên cổ tay hấn đột nhiên vang lên, Đường Nhạc cau mày lại, lúc trước vì hấn vẫn luôn phi hành với tốc độ cao nên hồn đạo thông tin không tiếp được tín hiệu, lúc này hấn đã dừng lại mới có tín hiệu.

"Khanh Linh, làm sao vậy?" Đường Nhạc nhàn nhạt hỏi.

"Làm sao vậy? Ngươi còn hỏi ta làm sao vậy! Ngươi có phải điên rồi hay không hả, ném hai vạn tên mê ca nhạc tại hiện trường? Ngươi có chút ý thức trách nhiệm nào không vậy? Ngươi, cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Ngươi đi tới nơi nào? Ngươi chạy nhanh về đây cho ta, như thế nào bay đi thì bay về như vậy cho ta. Nếu không thì tình cảnh không thể chính đốn được nữa, ngươi thì cũng xong, ngươi có biết hay không?"

Tiếng gào của Nhạc Khanh Linh đã làm cho Đường Nhạc không tự chủ được mà giờ chiếc hồn đạo thông tin ra khỏi tai mình, lông mày hấn cau lại.

"Ừm, đã biết."

"Cái gì gọi là đã biết? Lúc nào ngươi mới trở về a? Ta đã nói với khán giả rằng ngươi muốn cho bọn hấn một cái kinh hi thì bọn hấn mới chịu an tĩnh lại. Nhưng cái này đã tới nửa giờ rồi, ngươi lại vẫn không trở về thì sẽ thật sự xong!"

"Đã biết." Đường Nhạc dập máy.

Hắn nhìn Lam Hiên Vũ nằm ở trên giường thật sâu, sau đó lại nhẹ nhàng mà sờ lên hai má trắng nõn của hấn, kim quang lóe lên, hấn biến mất ngay trong phòng.

Thiên La Thành.

Đã hơn nửa giờ rồi, kinh hi đâu? Kinh hi ở nơi nào a?!

Đám khán giả đã bắt đầu xao động bất an rồi, mà hiện tại vẫn chưa ai thấy chút bóng dáng nào của Đường Nhạc. Bên chủ sự vừa mới phải xuống phát bánh mì cùng nước cho tất cả khán giả, lúc này mới khiến chúng tâm tình bọn họ ổn định hơn một chút, nhưng cũng chỉ được một lát đám khán giả lại bắt đầu nôn nóng rồi.

"Muốn chúng ta đợi tới khi nào nữa đây hả?"

"Chủ sự, cho chúng ta một lời giải thích, Nhạc công tử đâu? Nhạc công tử ở nơi nào?"

"Đúng đây, nhanh bảo Nhạc công tử đi ra nha! Chúng ta là mua phiếu đây. Vậy mà một ca khúc cũng không có hát xong, ít nhất cũng có thể hát ba lượt "Niệm" a. Hiện tại cái này tính thế nào đây?!"

Mặt Nhạc Khanh Linh đã trưởng đến đỏ bừng, hiện tại, bên người nàng đang bị vây đầy người của bên chủ sự. Không thể nghi ngờ, tất cả mọi người đều hướng về nàng mà đòi người.

"Đại diện Nhạc, cái này là không được đó a! Đây chính là hai vạn tên khán giả đó. Nếu như Nhạc công tử không xuất hiện nữa chỉ sợ sẽ dẫn phát sự kiện quần thể, đây là việc ai cũng không chịu nổi đây. Nhạc công tử bây giờ đang ở đâu, ngươi phải nói cho ta một câu đi chứ"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Ca khúc mới 《Thủ hộ thời gian thủ hộ ngươi》

Nhạc Khanh Linh rất muốn nói rằng mình cũng không biết hấn ở đâu, thế nhưng nàng không thể. Nếu bên phía chủ sự cũng bị rối loạn thì thật sự là Đường Nhạc đã xong. Nàng lại một lần nữa gọi hồn đạo thông tin cho Đường Nhạc nhưng lại không gọi được, lại giống với lúc hấn vừa mới bay đi. Hiện tại nàng đã không biết phải làm gì cho đúng.

"Chúng ta muốn Nhạc công tử đi ra. Nhạc công tử không ra thì liền trả vé, bồi thường gấp mười lần." Không biết là ai hô một câu, lập tức tâm tình của các khán giả đều trở nên nôn nóng.

Mà cho tới bây giờ bên chủ sự cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy. Tại hiện dưới loại tình huống này, chúng mê ca hát cũng đã ở vào cường bạo trạng thái, hầu như không có khả năng bình tĩnh trở lại. Coi như là Nhạc công tử bây giờ trở về cũng chỉ sợ vẫn có vấn đề, dưới đài thậm chí đã xuất hiện những thanh âm nhạc mạ hấn.

"Quá không chịu trách nhiệm rồi, đi lần này chính là bốn mươi phút, định biến chúng ta thành cái gì đây?"

"Đùa nghịch lớn! Đây là trò đùa nghịch lớn!"

Các loại âm thanh không hài hòa vang lên ở giữa sân, sắc mặt của Nhạc Khanh Linh đã bắt đầu trở nên trắng xám, Đường Nhạc thật sự muốn xông rồi sao? Bọn hắn cùng công ty ký hợp đồng, xuất hiện loại việc xấu này là sẽ phải trả giá bồi thường kếp xù đó a!

Cho dù nàng có bán chính bản thân mình cũng không bồi thường nổi, chẳng lẽ sẽ phải nhờ gia tộc ra mặt? Thế nhưng gia tộc căn bản là không để ý tới mình. Cuối cùng phải làm sao cho phải? Như thế nào mới có thể giải quyết tốt hậu quả đây?

"Thời gian, là lịch sử đôi mắt, ngóng nhìn tương lai vô tận"

Đúng lúc này, một thanh âm dễ nghe đột nhiên vang lên, không có bất kỳ nhạc đệm gì, thế nhưng khi tiếng ca này vang lên thì tất cả âm thanh huyền ảo lại im bật một cách kỳ lạ. Tất cả khán giả đều nghi ngờ mà nhìn về hướng âm thanh kia phát ra.

"Thủ hộ thời gian, chính là thủ hộ tương lai. Thủ hộ thời gian, chính là để cho tương lai trở nên không còn không biết giải quyết thế nào."

Tiếng ca lại vang lên, dưới tình huống không có bất kỳ nhạc đệm gì mà làm rung động lấy tâm linh của mỗi người.

Một đạo thân ảnh từ từ hạ xuống từ trên trời, từng đám mây leo màu lam như thủy tinh xuất hiện giữa không trung, khí tức sinh mệnh vô cùng nồng đậm dần khuếch tán, đem trọn cái sân bãi thành một mảnh màu lam nhạt.

Đám mây leo rất có trật tự mà xoay tròn, giống như một cái dù cực lớn đang từ từ rơi xuống. Dưới sự bao trùm của khí tức sinh mệnh nồng đậm, tâm tình nôn nóng của những khán giả dần bình phục lại. Mà trong đám mây leo kia, Đường Nhạc lại hạ xuống với một thân trang phục bạc lộng lẫy.

"Dây leo bay múa, thủ vệ lấy khí tức của nàng.

Ngóng nhìn thời gian, ngóng nhìn đến lại là tâm linh của mình.

Thời gian trong nháy mắt vung lên, nói không hết suy nghĩ nỗi buồn ly biệt.

Thời gian trong hy vọng, thường thường đến từ trong lơ đãng.

Có lẽ lập tức thoáng nhìn liền làm cho lòng người chấp chôn.

Đó là thời gian quen thuộc, là sự kêu gọi không hiểu.

Nó dẫn dắt đến ta, đi tìm kiếm hy vọng.

Hy vọng tiến đến, lại hơi có sợ hãi, muốn chạm đến, lại sợ mất đi.

Hy vọng tiến đến, mang đến chính là mừng rỡ cùng tương lai.

Thời gian, sẽ đem năng lượng cho hy vọng.

Hy vọng của ta đã đến, có lẽ ta đã không cần mê mẩn.

Nhưng ta không dám đi đụng chạm, e sợ hy vọng phá diệt.

Thời gian trong hy vọng a! Thịnh nàng bồi bạn ta, không nên bỏ ta mà đi, thà rằng vĩnh viễn không đi, chính thức mà đem nó mở ra.

Thời gian trong hy vọng a! Thịnh nàng nói cho ta biết, nàng nghiên cứu vì cái gì? Vì cái gì mà phần quen thuộc kia dường như lại ở Viễn Cổ?..."

Thanh âm chậm rãi dừng lại, không có nhạc đệm, từng đám mây leo trôi nổi trong không trung dần hóa thành từng điểm tổ quang mà rơi xuống, mang đến hương thơm, chạm tới nội tâm xao động của mỗi người.

"Thực xin lỗi, đã để cho mọi người phải đợi lâu. Nhất thời xúc động, một đoạn thời gian chuẩn bị, một đầu ca khúc mới "thời gian trong hy vọng" này, tặng cho các ngươi." Đường Nhạc chậm rãi khom người mà hành lễ với khán giả. Mà lúc này, tất cả vẫn còn đang đắm chìm trong tiếng ca.

Ca khúc mới, thì ra là ca khúc mới!

Có lẽ đây là lần đầu tiên Đường Nhạc nói nhiều lời như vậy trong một buổi hòa nhạc!

Hắn đem ca khúc mới tới cho Thiên La Thành.

Trong nháy mắt này, tất cả sự bất mãn trong lòng những khán giả đều tan thành mây khói, còn dư lại chỉ có kinh hi cùng niềm tự hào thỏa mãn khó có thể hình dung.

Giá trị, đợi bao lâu cũng rất có giá trị. Đây chính là ca khúc mới của Nhạc công tử a! Là bài hát thứ hai của hắn. Hơn nữa, nếu để so với ca khúc thứ nhất "Niệm", thì cái đầu "thời gian trong hy vọng" này càng làm cho lòng người sung sướng, nó dường như giảng thuật về thủ hộ thời gian chính là thủ hộ hy vọng.

"Hôm nay, đã đến nơi đây, ta hy vọng mỗi người các người đều có thể thủ hộ thời gian, thủ hộ lấy người mình muốn."

Đường Nhạc lần nữa khom mình hành lễ, quay người hướng về phía trên bục mà đi.

Toàn trường yên lặng trọn vẹn mười giây, không biết là ở đâu vang lên tiếng vỗ tay đầu tiên, nhưng chỉ nháy mắt sau đó, tiếng vỗ tay giống như thủy triều trào lên vậy.

"Nhạc công tử, chúng ta muốn thủ hộ người!"

"Thủ hộ thời gian thủ hộ người!"

"Nhạc công tử, thủ hộ thời gian thủ hộ người!"

Trong lúc nhất thời, vạn chúng hoan hô, thanh âm chinh tề đồng nhất, tình cảnh trở nên nhiệt liệt chưa từng có. Chỉ với hai câu nói của Nhạc công tử và một đầu ca khúc mới, lập tức đã làm nghịch chuyển một cục diện không thể nghịch chuyển rồi. Một gã khán giả lôi kéo lấy người ngồi bên mình mà nói: "Vừa rồi nàng nói muốn trả về kia mà? Nàng để cho ta đi. Nàng bán cho ta tấm đó, ta trả giá gốc cho nàng, như thế nào đây?"

"Người nghĩ hay quá nhỉ. Ta muốn giữ lại, đợi Nhạc công tử ra đĩa nhạc ta còn muốn đi tìm hắn, rồi hắn sẽ viết cho ta "Thủ hộ thời gian thủ hộ người". Thật đẹp, thật sự là quá động lòng người rồi! Thủ hộ thời gian thủ hộ người, Nhạc công tử, ta nhất định sẽ thủ hộ người một đời đấy."

Đám nhân viên công tác đứng sau đài chủ sự đều đã tròn tròn mắt, ban đầu bọn hắn đều đã tuyệt vọng, một buổi hòa nhạc mà ca sĩ lại bỏ đi gần một giờ, đây chính là một buổi hòa nhạc có mấy vạn người a! Một khi không khống chế được sẽ là hậu quả không ai chịu nổi. Bọn hắn căn bản là không nghĩ tới thể cục này còn có thể nghịch chuyển, nhưng vào lúc này, Nhạc công tử trở về, hát một ca khúc, lại đem toàn bộ cục diện hoàn toàn thay đổi.

Trên thực tế, tổng cộng hắn mới chỉ có hát được một bài rưỡi trong cả buổi hòa nhạc a! Loại buổi hòa nhạc kỳ lạ thế này chỉ sợ đây là lần đầu tiên. Nhưng người ta lại thành công ngăn cơn sóng dữ, chẳng những trấn an được khán giả, thậm chí còn làm cho người ta cảm động đến rơi nước mắt.

Lúc này đừng nói bên chủ sự, mà ngay cả Nhạc Khanh Linh cũng đã vô cùng khiếp sợ. Ca khúc mới, hắn vậy mà ra ca khúc mới rồi? Hắn vừa mới mất tích, là vì đi ghi ca khúc mới sao? Nếu là như vậy thì tất cả đều rõ ràng rồi.

Quá dễ nghe, thật sự là quá dễ nghe, một đầu ca khúc tràn đầy hy vọng. Hơn nữa, có vẻ như hắn còn mang tới cho khán giả một câu khẩu hiệu sau khi kết thúc bài hát, một câu chỉ thuộc về Nhạc công tử, "thủ hộ thời gian thủ hộ nàng", thật đẹp a! Nhiều khán giả như vậy mà đều muốn thủ hộ Nhạc công tử sao?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thức tỉnh

Những khán giả rất lâu vẫn chưa chịu rời đi, đều ở lại mà hô lớn lấy khẩu hiệu đầy nhiệt tình. Không hề nghi ngờ, cái này mặc dù là một buổi hòa nhạc rất kì lạ nhưng tuyệt đối là một buổi hòa nhạc thành công. Đường Nhạc ngồi yên ở trong phòng nghỉ phía sau khán đài, thật sự là bài hát vừa rồi ngay nhạc đệm cũng chẳng có, chẳng qua là hắn hát theo tâm tình ngẫu hứng lúc đó mà thôi.

Mà lúc này, thứ hắn đang hồi tưởng trong đầu vẫn là đứa bé có chút quen thuộc kia.

Đứa bé kia đến tốt cùng là ai? Vì cái gì mình đang ở một tòa thành thị cách xa hắn mà vẫn có thể cảm nhận được nỗi thống khổ của hắn, cứ như vậy được triệu hoán đến bên cạnh hắn? Khí tức của đứa nhỏ này thật sự là rất quen thuộc a! Nhưng tại sao mình vẫn nhớ không nổi. Đường Nhạc có chút thống khổ mà nhíu mày, hắn nghĩ mãi mà vẫn không rõ đây vì cái gì. Từ khi tỉnh lại ở bờ biển hắn liền không nhớ nổi sự tình trước kia rồi, chẳng lẽ đứa bé kia có quan hệ gì với mình sao?

"Đường Nhạc, quá tuyệt vời! Người biết không? Tất cả khán giả đều điên cuồng vì người! Đầu ca khúc mới này thật sự là quá tuyệt vời. Tất cả mọi người vẫn đang hô lớn "Thủ hộ thời gian thủ hộ người" đấy." Nhạc Khanh Linh kích động mà bước tới. Đường Nhạc ngẩng đầu nhìn nàng: "Khanh Linh, từ Thiên La Thành tới hướng hướng tây bắc chừng một nghìn cây số là thành thị gì?"

Nhạc Khanh Linh sửng sốt mà đáp: "Hắn là Từ La thành a."

"Ừm." Đường Nhạc khẽ gật đầu, "Vậy lần này chúng ta có sắp xếp lưu diễn tại Từ La thành không?"

Nhạc Khanh Linh nói: "Đương nhiên là có a! Từ La thành cũng là một thành trọng yếu của Thiên La tỉnh mà."

Đường Nhạc suy nghĩ một chút rồi nói: "Có thể hay không ưu tiên sắp xếp lần này, ta nghĩ muốn tới đó trước."

"A, cái này ta cần thương lượng với bên chủ sự một chút. Có điều... Đường Nhạc, người hôm nay là có chuyện gì vậy? Người bay đi như vậy là làm sao

làm được? Rõ ràng người không phải hồn sư mà!" Đây mới là nghi hoặc lớn nhất của Nhạc Khanh Linh.

Chính nàng là hồn sư nhưng vẫn không thể phi hành. Hơn nữa, tốc độ của Đường Nhạc lúc đó lại rất nhanh, thật là hồn sư có thể làm được đấy sao? Không phải Cơ Giáp Sư?

"Chỉ là chúng nhân pháp đánh lừa thị giác mà thôi. Ta chỉ đi sáng tác bài hát, người đừng hỏi nữa." Đường Nhạc thần nhiên nói.

Biểu lộ của Nhạc Khanh Linh có chút cổ quái, nàng đột nhiên bắt lấy cánh tay của Đường Nhạc, hồn lực lưu chuyển mà hướng trong cơ thể hắn tìm kiếm. Nhưng Đường Nhạc cùng người bình thường không có gì khác nhau.

"Thật là không có hồn lực a! Chúng Nhân pháp lợi hại như vậy sao? Người học được từ lúc nào vậy?" Nhạc Khanh Linh truy vấn.

Đường Nhạc nói: "Bí mật."

Nhạc Khanh Linh im lặng, nàng rất quen thuộc với tính cách của Đường Nhạc, những thứ hắn không muốn nói thì dù có hỏi thế nào cũng không được.

Sáng sớm, khi luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu xuống Tử La thành, Nam Trùng cũng là tỉnh dậy từ trong cơn mê ngủ. Nàng rung mình một cái, vội vàng đứng lên mà thì thào lầm bầm: "Đáng chết, làm sao lại ngủ ở đây? Hiền Vũ..."

Nàng nhanh chóng quay lại mà nhìn về phía phòng trọng chứng giám hộ. Lam Hiền Vũ vẫn như trước nằm ở trên giường bệnh, nhìn qua cũng không có thay đổi gì. Mấy ngày nay Nam Trùng cũng đã học được cách nhìn một ít dụng cụ rồi. Nàng nhìn thoáng qua những số liệu trên những thiết bị đó, cũng không có biến hóa gì lớn. Nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng buông lỏng được vài phần, vuốt vuốt đỉnh đầu có chút đau, trên mặt lộ ra một nét cười khổ.

Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi a...

Đột nhiên, nàng nhìn thấy Lam Hiền Vũ đang nằm ở đó lại giống như động đậy một chút. Nam Trùng ngẩn người, sau đó cười khổ nói: "Ta xuất hiện ảo giác rồi sao?"

Nhưng vào lúc này, nàng phát hiện Lam Hiền Vũ lại động đậy một lát nữa, tay phải hắn vẫn ở dưới giường thì lúc này đột nhiên đặt lên bụng, hiện tại vẫn còn sờ trên bụng. Nam Trùng lập tức mở to hai mắt mà nhìn, sau đó nàng mừng rỡ kêu to: "Bác sĩ! Bác sĩ mau tới!"

Khi bác sĩ đi đến phòng bệnh thì Lam Hiền Vũ đã đặt cả hai tay lên trên bụng rồi.

"Động đậy đã chứng minh hắn có cảm giác rồi, đây không phải là hiện tượng bình thường. Có lẽ không bao lâu nữa hắn sẽ tỉnh lại." Bác sĩ cũng rất hưng phấn mà nói.

Nam Trùng thấp giọng hỏi: "Bác sĩ, nếu như con ta tỉnh lại thì hắn có thể khôi phục bình thường không?"

Bác sĩ nói: "Cái này còn không rõ ràng lắm, phải xem phản ứng sau khi tỉnh của hắn. Bởi vì là đại não bị thương, mà rất có thể chính là ý thức hải như lời của các hồn sư, cái này không phải ta có thể giải thích được rồi. Hoàn toàn chính xác là rất có thể sau khi tỉnh sẽ xuất hiện di chứng, hy vọng di chứng sẽ không quá nghiêm trọng."

"Ừm." Nam Trùng dùng sức gật đầu, có thể tỉnh lại là được, dù sao vẫn tốt hơn so với người sống thực vật.

"Mẹ." Lam Hiền Vũ giật giật bờ môi, hắn suy yếu mà hô một tiếng.

"Hiền Vũ!" Nam Trùng lập tức kích động tới mức toàn thân run rẩy lên, sau đó nàng liền thấy Lam Hiền Vũ khó khăn mà mở hai mắt.

Ý thức của Lam Hiền Vũ lúc này vẫn còn có chút mơ hồ, hắn mơ hồ nhớ rằng, khi mình sợ hãi nhất thì hình như có một đạo kim quang sáp nhập vào ý thức của mình. Đạo kim quang kia bảo vệ lấy hắn, hơn nữa còn tiêu trừ tất cả ảo cảnh, lại cho hắn cảm thấy đặc biệt an toàn, sau đó hắn liền nghe được giọng nói của Nam Trùng.

"Mẹ." đồng tử Lam Hiền Vũ dần co rút lại, cặp mắt to xinh đẹp kia cũng bắt đầu dần có thần thái.

"Hiền Vũ." Nam Trùng nhịn không được muốn nhào tới nhưng lại bị bác sĩ vội vàng ngăn cản. Nhân viên chăm sóc nhanh chóng tiến tới, bắt đầu kiểm tra cho Lam Hiền Vũ.

"Mẹ, con đói." Lam Hiền Vũ có chút suy yếu mà nói.

Nam Trùng lập tức nín khóc mỉm cười, nói: "Tên tiểu tham ăn này, Đói bụng là tốt rồi, mẹ sẽ đi làm con cho người, làm đồ ăn thích nhất cho người.."

"Mẹ." Lam Hiền Vũ nhìn Nam Trùng mà cười cười.

Nửa giờ sau.

Sau khi kiểm tra qua nhiều hạng mục, rốt cuộc Lam Hiền Vũ đã được chuyển dời đến phòng bệnh thông thường. Đúng vậy, hắn đã tỉnh lại, hơn nữa trước mắt còn không có dấu hiệu xuất hiện bất kỳ di chứng nào. Điều này không thể nghi ngờ là một tin vô cùng tốt. Nam Trùng đơn giản mà cho Lam Hiền Vũ

uống chút cháo, sau đó gọi Lam Tiêu tới cùng nhĩ tử rồi lại vội vàng về nhà nấu cơm cho Lam Hiền Vũ.

"Hiền Vũ, có cái gì không thoải mái không?" Lam Tiêu khẽ hỏi.

Lam Hiền Vũ lắc đầu, nói: "Không có, con rất tốt. Ba, con thấy rất nhiều quái thú a, hình thể chúng rất lớn, nhỏ nhất cũng phải dài tới trăm thước, bọn chúng chiến đấu với rất nhiều người không lồ, đặc biệt đáng sợ."

"Ừm. Hẳn là do người đã bị trúng tinh thần trùng kích của Tam Nhân Ma Viên, nên sau đó sinh ra phản ứng." Lam Tiêu suy nghĩ một chút rồi nói: "Chỉ cần hiện tại người không có chỗ nào không thoải mái là tốt rồi, nghỉ ngơi thật tốt đi. Hiện tại cũng không nên điều động hồn lực, khôi phục thân thể cho thật tốt trước đã."

Lam Hiền Vũ tỉnh lại, không thể nghĩ ngờ là vạn hạnh trong bất hạnh rồi. Lam Tiêu cũng mơ hồ đoán được, cái này cũng là vì Lam Hiền Vũ khác hẳn với thường nhân, nếu như đổi Lam Hiền Vũ thành một người bình thường có cùng cấp bậc hồn lực như vậy thì chỉ sợ mô phỏng khoang thuyền cũng không vào nổi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Vé vào cửa buổi hòa nhạc

Trước đó đã phải nằm trên giường bệnh hơn một tháng, thân thể Lam Hiền Vũ tất nhiên là sẽ có chút suy yếu đấy, nhưng lượng cơm ăn của hắn vẫn không có giảm chút nào. Ba ngày sau, hắn cũng đã khôi phục tuyệt đại bộ phận thể lực, bắt đầu không nằm yên nổi nữa rồi.

Viện trưởng cùng các sư phụ đều đã đến xem qua hắn, sau khi xác nhận hắn không có việc gì thì tất nhiên là tất cả đều vui vẻ.

Thu Vũ Hình cũng đã nói việc hắn trúng tuyển lớp thiếu niên năng động cho hắn biết, nhưng hiện tại thì Lam Tiêu cùng Nam Trùng hiển nhiên là không muốn để cho nhĩ tử phải nghĩ quá nhiều về những thứ này, chờ hắn khôi phục triệt để rồi hãy nói.

"Mẹ, con muốn xuất viện a." Nam Trùng đã không nhớ nổi đây là lần thứ mấy Lam Hiền Vũ đòi nàng như vậy.

Nam Trùng tức giận nói: "Ờ lại vài ngày đi. Người còn cần phải điều dưỡng tốt hơn nữa, dù sao cũng hôn mê lâu như vậy đấy."

Lam Hiền Vũ nói: "Thế nhưng ở nhà cũng có thể điều dưỡng a! Hơn nữa ở nhà so với ở đây tốt hơn nhiều. Mẹ, con không muốn ở lại bệnh viện."

"Được rồi, được rồi. Mẹ đến hỏi bác sĩ, nếu như bác sĩ đồng ý để người xuất viện thì người liền có thể xuất viện." thực ra thì Nam Trùng đã sớm hỏi qua rồi, dựa theo bác sĩ kiểm tra thì đúng thật là Lam Hiền Vũ đã có thể xuất viện, nhưng nặng một mực lo lắng nên mới để hắn ở lại đây thêm vài ngày.

Đúng lúc này, hộ sĩ đẩy cửa vào, cầm trong tay một cái túi giấy.

"Nam phu nhân, đây là bưu kiện của các người." Hộ sĩ đem túi giấy đưa cho Nam Trùng, nói: "Có điều cái bưu kiện này có chút kỳ quái, chỉ viết dãy số phòng trọng chứng giám hộ của Hiền Vũ lúc trước, không có ghi tên."

"Hả? Chẳng lẽ là do Thiên La học viện gửi đến hay sao?" Nam Trùng nhíu mày, sau đó xé bưu kiện, lấy ra đồ vật bên trong.

Đó là ba trương tạp phiên dày, mỗi tấm đều có tới cỡ nửa bản ghi, phía trên có thiếp vàng lạc ấn, chế tác vô cùng hoa lệ, hơn nữa còn có dấu ấn chứng thực thân phận.

"Vé vào cửa buổi hòa nhạc của Nhạc công tử!" Hộ sĩ đột nhiên hét lên một tiếng, sau khi nàng kêu ra tiếng mới ý thức tới việc chính mình thất thố, nhưng ánh mắt nàng nhìn về phía Nam Trùng đã thay đổi hoàn toàn. Nam Trùng cũng có chút ngẩn người, vé vào cửa buổi hòa nhạc của Nhạc công tử? Tình huống như thế nào đây? Đây chẳng lẽ là Lam Tiêu mua? Thế nhưng Lam Tiêu cũng không có nói với nàng chuyện này a!

"Oa, thật lợi hại! Còn giống như là vé vào hàng phía trước. Nam phu nhân, người là thế nào mà mua được vậy? Người biết không? Mấy ngày nay, tất cả khán giả mê ca hát tại tất cả những thành phố lớn Thiên La tỉnh đều muốn điên cuồng, bởi vì Nhạc công tử hát đầu ca khúc mới trong buổi hòa nhạc đầu tiên tại Thiên La tỉnh, cái bài hát kia là siêu cấp êm tai đấy. Khán giả Thiên La Thành thật sự là quá hạnh phúc rồi! Tiếp theo chính là Tử La thành chúng ta, hình như là đêm mai a. Vé vào đã bán hết từ mấy tháng trước rồi, như thế nào mà bây giờ người vẫn còn có thể bắt được vé vào cửa vậy?"

Nam Trùng cũng rất buồn bực: "Ai gửi đến đây vậy? Có thông tin gì không?"

Hộ sĩ lắc đầu: "Không có tin tức của người gửi kiện, là loại bưu kiện che giấu tất cả. Nhưng vô luận là ai gửi đến thì cũng tuyệt đối là đại hảo sự a! Đây chính là buổi nào nhạc của Nhạc công tử đó nha!"

Nhịp tim của Nam Trùng cũng có chút gia tốc, nàng ưa thích Nhạc công tử đã không phải một ngày hay hai ngày rồi. Mà từ khi Nhạc công tử xuất đạo đến nay nàng vẫn chú ý tới hắn, nhưng muốn nói tới việc nhìn buổi hòa nhạc thì cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ tới, bởi vì vé vào cửa buổi hòa nhạc

rất là đắt. Không nghĩ tới mong tưởng lại thực hiện được nhanh như vậy, hiện tại lại có ba tấm vé xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Mẹ, là Nhạc công tử sao?" Lam Hiền Vũ tò mò hỏi.

"Ừm, là đây. Không biết là ai hảo tâm như vậy, lại đưa chúng ta vé vào cửa. Tốt rồi, trước hết mẹ phải đi làm thủ tục xuất viện cho người đã."

"Vâng."

Lam Hiền Vũ thuận lợi xuất viện, tất cả nhìn qua cũng đã trở về quỹ đạo, mà chuyện cả nhà hẳn gặp phải đầu tiên chính là buổi hòa nhạc của Nhạc công tử.

"Hiền Vũ, tình huống thân thể bây giờ của người có thể đi xem buổi hòa nhạc không?" Nam Trùng có chút bận tâm mà nhìn nhĩ tử.

Lam Hiền Vũ nói: "Mẹ, có thể đấy, ta rất tốt. Ta chính là hồn sư đó nha!" Hắn vừa nói vừa nâng nâng tay trái. Hắn không có đem ngân văn Lam Ngân Thảo phóng xuất ra, mà lại trực tiếp tại ngưng tụ ra một cây băng chùy.

"Vây được rồi, thật sự là mẹ rất vui, có thể đi xem buổi hòa nhạc của Đường Nhạc nữa nha." Nam Trùng cười thỏa mãn nói. Trải qua hơn một tháng dày vò, nhĩ tử thật vất vả mà khôi phục lại rồi, nàng cũng đã có thể buông lỏng rất nhiều, hơn nữa lại có thể tới xem buổi hòa nhạc của Nhạc công tử nên tâm tình của Nam Trùng đã tăng vọt rất nhiều.

Lam Hiền Vũ hi hi cười một tiếng: "Mẹ, vậy là mẹ thích Nhạc công tử hơn hay là thích ba hơn đây?"

Nam Trùng mà gõ lên đầu Lam Hiền Vũ: "Đương nhiên là..."

Lam Tiêu từ bên ngoài tiến đến thăm dò, về mặt cảnh giác mà nhìn nàng.

"Ưa thích ba người nhiều hơn một chút rồi. Nhạc công tử là thần tượng, không phải người yêu. Thần tượng là dùng để thưởng thức, người yêu mới là dùng để yêu đấy." Nam Trùng khẽ cười nói.

Lúc này Lam Tiêu mới hài lòng quay về.

Nam Trùng hướng nhĩ tử làm cái mặt quý, chính mình lại nở nụ cười.

Buổi hòa nhạc của Nhạc công tử tại Từ La thành.

Khoảng cách bắt đầu buổi hòa nhạc còn có hai giờ, bên ngoài đã là muôn người đổ xô ra đường. Không chỉ là những người có vé vào cửa, mà còn có rất nhiều người không có mua vé cũng phải tới xem thể nào.

Gia đình Lam Hiền Vũ đỗ xe ở cách bãi đỗ khá xa rồi đi bộ tới, bởi vì người thật sự là quá đông, lái xe tới đây quả thực là có chút khó khăn.

"Thật sự là phiền toái a! Trùng Trùng, lần sau chúng ta đừng tới xem tận mắt như vậy nữa được không?" Lam Tiêu có chút bất đắc dĩ mà nhìn một đám người không thể trông thấy phân cuối.

Nam Trùng quay đầu trừng mắt hất một cái: "Ta yêu thích tới như vậy mà người còn không ủng hộ sao?"

Lam Tiêu giang tay ra mà nói: "Nhưng một chút yêu thích ta cũng không có."

Nam Trùng nói: "Thứ người yêu thích chính là ta cùng nhĩ tử, có chúng ta người còn muốn yêu cái gì nữa"

"...Người thẳng!"

Xếp hàng tuyệt đối là một việc rất khổ sở, may mắn là bên chủ sự của buổi hòa nhạc vẫn rất có kinh nghiệm về phương diện duy trì trật tự, nên quá trình vào vẫn là vô cùng thuận lợi. Thật vất vả mới đến phiên gia đình Lam Hiền Vũ, Nam Trùng đem phiếu vé đưa tới.

Nhân viên công tác tiếp nhận phiếu vé rồi nhìn thoáng qua, hất kinh ngạc mà nói: "Cái phiếu vé này của người không đúng rồi a!"

Nam Trùng sửng sốt, nàng vội la lên: "Không đúng? Như thế nào không đúng? Rõ ràng viết là vé vào cửa buổi hòa nhạc nha!" Trong nội tâm nàng đột nhiên nghĩ đến một khả năng, cái này không phải là có người cố ý gây trò đùa dai chứ? Bọn hắn đã phải xếp hàng rất lâu mới đến lượt đây, cái này nếu là trò đùa thì thực là quá ghê tởm.

"Cái phiếu vé này của người không phải kiểm phiếu ở chỗ này. Đây chính là vé khách quý, có thông đạo chuyên môn kiểm phiếu không cần xếp hàng. Để ta dẫn mấy vị qua đó." Nhân viên công tác kính cẩn nói. Nhạc công tử bây giờ đã là minh tinh chạm tay có thể bóng, người có thể có được vé khách quý buổi hòa nhạc của hắn thì hẳn không phải là người bình thường.

Sau khi gã nhân viên này dẫn dò đồng nghiệp tiếp tục kiểm vé thì vội vàng đi phía trước mà dẫn đường, mang theo gia đình Lam Hiền Vũ đi tới một phương hướng khác. Nam Trùng có chút không rõ, vé khách quý? Vé khách quý bao nhiêu tiền kia mà? Không đúng, hình như có tiền cũng mua không được a. Lại có người cho mình vé khách quý? Điều này thật sự là thật bất khả tư nghị.

“Liệu phải là bốn viện Thiên La học viện vì đền bù tổn thất mà cho hay không?” Lam Tiêu nghĩ tới một khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Kinh hỉ trên buổi hòa nhạc

Ánh mắt Nam Trường sáng lên: "Thật là rất có khả năng, đoán chừng là họ thấy chúng ta cũng không cần tiền nên đã nghĩ muốn từ phương diện khác mà đền bù tổn thất. Lão công, ta đã có chút hối hận, chúng ta hẳn là cần khoản tiền kia đấy. Hiện tại thì từ cũng đã không sao, người nói chúng ta có nên bắt đền bọn hắn?"

Lam Tiêu có chút bất đắc dĩ gật đầu: "Đợi tới khi trở về rồi hãy nói a, phía học viện hẳn là sẽ cho chúng ta một cái công đạo đấy, dù sao cũng tạo ra chuyện lớn như vậy."

Vé khách quý quả nhiên là có một thống đạo chuyên môn kiểm phiếu, cửa vào rất nhỏ, không để người chú ý, nhưng sau khi bọn hắn vào cửa, thấy trên mặt đất phủ thảm đỏ, một đường đi về phía trước, trực tiếp tiến vào trận trong sân.

Khi gia đình Lam Hiền Vũ một nhà tìm được vị trí thì đã kinh hỉ phát hiện, chỗ ngồi của bọn hắn vậy mà ngay hàng thứ hai.

Hơn nữa, ở đây còn rộng rãi hơn chỗ ngồi khách quý của một bữa tiệc, còn có một bình nước cùng một túi giấy. Trong túi giấy rõ ràng là một cái mô hình, chính là mô hình của Nhạc công tử, một thân màu bạc hoa phục, tóc màu lam, thập phần suất chí.

"Hàng thứ hai! Tuyệt quá a!" Nam Trường kích động mà bắt lấy tay Lam Hiền Vũ.

Lam Hiền Vũ xếp hàng xong thì đã có chút bức bối rồi: "Mẹ, có đẹp như thế không? Ta mệt rồi. Ta ngủ trước một lát!"

Nam Trường cả kinh: "Hiền Vũ, người không có gì không thoải mái chứ?"

"Không có á..., mẹ yên tâm đi." Lam Hiền Vũ tựa lưng vào ghế rồi nhắm mắt lại. Tinh thần của hắn đúng là còn không có hoàn toàn khôi phục, tinh thần chỉ hải bị trùng kích vẫn là rất nghiêm trọng đấy.

Buổi hòa nhạc không còn chỗ ngồi, việc vào bàn mất tới hơn một giờ. Sau khi kiểm vé hết thì trong sân bãi đã không còn chỗ trống, riêng nhân viên trong tràng bảo an đã có hơn mấy trăm người.

"Các vị khán giả tôn kính, buổi hòa nhạc đã sắp bắt đầu, mời mọi người giữ yên lặng, để chúng ta cùng thưởng thức tiếng ca của Nhạc công tử." Tiếng quảng bá vang lên, toàn trường cũng yên tĩnh trở lại, ánh mắt mọi người đều tập trung lên trên khán đài.

Một đạo cường quang đột nhiên từ trên trời giáng xuống, chiếu rọi tại giữa khán đài.

Tiếng âm nhạc vang lên, âm hưởng tuyệt hảo.

Hai mắt Nam Trường như tỏa ánh sáng mà nhìn lên khán đài. Nàng tại hàng thứ hai, là có thể đủ thấy sân khấu một cách rõ ràng. Lam Tiêu cũng mang theo một chút hiếu kỳ mà nhìn về phía sân khấu.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh chậm rãi từ trên trời giáng xuống, nương theo đạo thân ảnh cùng xuống còn có tiếng ca dễ nghe kia.

“Thân ảnh của nàng sớm đã mơ hồ, phảng phất đã trải qua muôn đời luân hồi.

Thanh âm của nàng dường như rõ ràng, đã từng bao nhiêu lần tại bên tai vang vọng.

Khí tức của nàng như lan như xạ, dù là qua thiên thu muôn đời cũng như trước tại ta chớp mũi quanh quẩn.

Tay của nàng mềm mại mà thon dài, nàng tồn tại địa phương vĩnh viễn là ta tốt nhất cảnh.”

Tiếng ca dễ nghe, mang theo ưu thương nhân nhạt, mang theo tâm tình chấn động, vang vọng ở khắp sân bãi.

Lam Hiền Vũ đã ngủ cũng chậm rãi tỉnh lại. Hắn chỉ cảm thấy tiếng ca kia rất dễ nghe, không tự chủ được đem ánh mắt lên phía khán đài.

Hôm nay Nhạc công tử vẫn như trước là một thân lễ phục màu bạc, tóc xanh tung bay sau đầu, nhìn ở khoảng cách gần càng có thể thấy tướng mạo của hắn càng thêm tuấn mỹ, tại sân khấu, ngọn đèn chiếu rọi xuống, chỉ có thể dùng "Hoàn mỹ vô khuyết" để hình dung. Nhất là cái khí chất u buồn kia lại càng làm cho những khán giả nữ trở nên trầm mê.

Trong này tất nhiên cũng tính cả Nam Trường. Khi lần đầu tiên nàng nhìn thấy Nhạc công tử thì hô hấp cũng muốn đình chỉ, khuôn mặt ửng hồng, cùng

những tiểu cô nương kia cũng không có gì khác nhau.

Quá đẹp trai xuất sắc rồi, thật là quá đẹp trai xuất sắc rồi, thanh âm còn êm tai tới như vậy!

Tiếng ca của Nhạc công tử cứ vang vọng ở đây, kéo dài không thôi.

Một bài “Niệm” đã mở ra nội tâm của vô số người.

Rốt cuộc Nam Trùng cũng đã hiểu vì cái gì nhiều nghe qua buổi hòa nhạc đều nói, cảm giác nghe ở hiện trường là hoàn toàn khác. Đó là chân chính tâm linh va chạm a! Đường như tiếng ca kia không phải vang lên bên tai mà là đang vang lên từ trong nội tâm vậy.

Thân là một hồn sư lục hoàn Hồn Đế, nàng tự nhận tâm thần mình đã đầy đủ kiên định, thế nhưng trong tiếng ca của Nhạc công tử thì căn bản là không có bất kì phòng tuyến gì có thể cố thủ, rất dễ dàng đắm chìm, say mê trong đó.

Đừng nói là nàng, coi như là Lam Tiêu, lúc này cũng đã bị tiếng ca làm cho rung động. Hẳn dường như về tới thời gian tâm tình cô tịch khi thăm dò Vũ Trụ lúc trước, về tới thời điểm nhớ thương người nhà nhất.

Thật là êm tai a!

Lam Hiên Vũ mở to mắt mà nhìn Nhạc công tử, không biết vì cái gì, hắn có một loại cảm giác đặc biệt ám áp.

Hắn cứ nhìn Nhạc công tử là sẽ sinh ra loại cảm giác này, là sẽ muốn thân cận với Nhạc công tử.

Một khúc hoàn tất, toàn trường lặng ngắt như tờ suốt mười giây. Sau một khắc, tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tiếng hét chói tai, tiếng hoan hô, phảng phất như muốn lật tung trọn cái sân bãi vậy.

Nhạc công tử khẽ gật đầu thăm hỏi. Không biết vì cái gì, Nam Trùng đột nhiên cảm thấy ánh mắt của hắn có vẻ như đang nhìn lướt qua hướng mình.

Chẳng qua là một cái nhìn, nàng liền cảm thấy hô hấp của mình trở nên dồn dập.

"Thủ hộ thời gian thủ hộ người!"

"Thủ hộ thời gian thủ hộ người!"

"Thủ hộ thời gian thủ hộ người!"

Vạn chúng hô to, la lên câu khẩu hiệu thuộc về bọn hắn. Mà trên thực tế, cũng chính bởi vì câu khẩu hiệu này mà công ty quản lý đã đổi tên ca khúc mới này thành chính câu nói đó.

Đường Nhạc khẽ khom người hướng dưới đài thăm hỏi, sau đó hắn giơ tay lên, ý bảo mọi người im lặng.

Trước một khắc, những khán giả còn đang thập phần cuồng nhiệt rất nhanh liền an tĩnh lại.

"Cảm ơn các người đã yêu thích, nhưng hôm nay, ta chỉ nghĩ hát một lần “Niệm”. Phía sau sẽ là “thủ hộ thời gian thủ hộ người”. Đồng thời, ta cũng muốn mời một vị khán giả tới phối hợp với ta hoàn thành bài hát này."

Lời vừa nói ra, toàn trường là một mảnh xôn xao.

Phối hợp Nhạc công tử biểu diễn? Nhạc công tử trở nên bình dị gần gũi như vậy từ lúc nào rồi hả? Đây chính là Nhạc công tử vô cùng cao lạnh đó nha! Nhưng mà, điều này thật sự là thật là làm cho người ta kích động. Nhưng đây quả thực là có chút không giống hắn a!

"Ta!" Một nữ hài tử đã kích động mà nhảy dựng lên.

Trong chốc lát, hầu như tất cả khán giả, nhất là những khán giả nữ, đều sôi trào. Nhạc công tử muốn biểu diễn chính là “thủ hộ thời gian thủ hộ người”. Mời người phối hợp biểu diễn, chẳng phải là muốn biểu diễn cùng với người đó sao?

Đây là việc tuyệt vời gì chứ! Đây quả thực là phúc lợi cực lớn a! Trong lúc nhất thời, toàn trường trở nên sôi trào. Mà ở hậu trường, Nhạc Khanh Linh đã sợ tới ngây người, bởi vì, đó cũng không thứ đã sắp xếp trước đây, bên chủ sự cũng đồng dạng là thập phần khiếp sợ.

Trang Tử Kiến gần như vọt tới phía Nhạc Khanh Linh: "Nhạc đại diện, tại sao trước đó không có nói cho chúng ta biết? Cái này là có thể làm ăn lớn a! Công ty quản lý của các người chuyên nghiệp như vậy, làm sao lại bỏ qua cơ hội tốt như thế này?"

Cuối cùng là tình huống như thế nào? Lần tới có thể nói sớm cho chúng ta một lát hay không, để cho chúng ta chuẩn bị sẵn sàng. Cái danh ngạch này thậm chí có thể dùng để đấu giá đấy. Dùng sức ảnh hưởng của Nhạc công tử bây giờ nhất định có thể đánh ra một cái giá trên trời, nếu đem số tiền đấu giá quyên tặng ra ngoài làm từ thiện thì đối với danh tiếng của Nhạc công tử cũng là có lợi thật lớn a!

Nhạc Khanh Linh quay đầu nhìn về phía Trang Tử Kiến: "Trang tổng, nếu ta nói rằng đó là hành vi do ý tưởng đột phát của Nhạc công tử, căn bản là ta cũng không biết, người tin hay không?"

Trang Tử Kiến càng thêm chán kinh: "Cái này... Cái này... Được rồi, theo hần a, dù sao người xem thích là được. Đại diện Nhạc, xử lý hoạt động với các người thật là làm cho tim của ta có chút chịu không được a! May là hôm nay hần không có đột nhiên biến mất." Nhạc Khanh Linh cũng cười: "Trang tổng, người tin hay không, hiện tại đám khán giả đang ước gì hần bỏ hiện trường đây. Nói như vậy, nói không chừng hần sẽ lại mang về một đầu ca khúc mới."

Trang Tử Kiến vội vàng khoát tay: "Đừng, đừng, tim của ta thật sự chịu không được, ngày đó ta trở về thiếu chút nữa nhồi máu cơ tim. Ta lớn tuổi rồi, chịu không được kích thích quá lớn, không thể so với các người a!"

"Như vậy, ta đến chọn một vị khán giả." Giọng nói của Nhạc công tử lần nữa vang lên, "Thỉnh mọi người im lặng một lát, cảm ơn."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Biểu diễn cùng ta

Lúc này toàn trường mới miễn cưỡng an tĩnh lại một chút, nhưng ánh mắt của những khán giả nữa lập tức đều trở nên hung hăng. Không hề nghi ngờ, vô luận ai là người may mắn thì nhất định cũng sẽ là người bị tất cả nữ sĩ ở đây ghen ghét.

Đồng thời, các nàng cũng đều cầu nguyện mình có thể được chọn trúng.

Mỗi người đều khẩn trương mà nắm chặt nắm đấm, đều mong đợi giờ khắc này đến với mình.

Ánh mắt Nhạc công tử chậm rãi mà đảo qua phía dưới, mỗi khi hần nhìn tới nơi nào là nơi đó sẽ truyền đến một mảnh thanh âm huyền ảo. Tất cả mọi người đều nâng cánh tay thật cao, sợ Nhạc công tử không thấy mình.

Nam Trùng cũng rất khẩn trương, nhưng lại mang theo vài phần chờ đợi, nàng vẫn nhớ rõ, lúc trước Nhạc công tử đã nhìn qua hướng nàng, hơn nữa, hình như người hần nhìn chính là mình.

Cái này... nếu hần chọn chính là mình, liệu lão công có ghen hay không đây?

Nam Trùng len lén liếc Lam Tiêu một cái, mà ánh mắt Lam Tiêu lúc này vẫn còn trên người Nhạc công tử, căn bản là hần cũng không có chú ý tới nàng.

Lam Hiên Vũ thì là vẻ mặt hiếu kỳ, căn bản không biết rõ đây là có chuyện gì.

Khi ánh mắt Nam Trùng quay lại trên đài thì nàng lập tức có loại cảm giác trái tim muốn ngừng đập, bởi vì Nhạc công tử đang nhìn về hướng nàng.

Hần, hần đang nhìn ta sao? Lúc này, tâm tình của Nam Trùng đã nín chặt.

Mà ánh mắt của Nhạc công tử cũng đã ngừng lại.

Còn lần này, Nam Trùng gần như đã có thể cảm nhận được tròn mắt màu lam trong suốt kia, lại còn nhìn mình chăm chăm! Cái này, cái này. Chẳng lẽ, chẳng lẽ thật sự là ta?

Sau đó, Nhạc công tử động thân.

Hần chậm rãi mà bước về phía trước, đi đến cuối sân khấu, trong tiếng kinh hô của khán giả, hần liền như vậy nhảy xuống từ trên khán đài, sau đó liền hướng tới phía Nam Trùng mà đi.

Không có biện pháp hít thở, không có biện pháp hít thở a! Nam Trùng rất nhanh nắm chặt hai tay, phản ứng đầu tiên của nàng là quay đầu nhìn về phía Lam Tiêu "Lão công, nếu như là ta... người..."

Lúc này Lam Tiêu cũng phát hiện ra thứ không bình thường, bởi vì Nhạc công tử vậy mà đi tới phía bọn họ. Tất cả khán giả đều đưa tay muốn chạm đến hần, nhưng không biết vì cái gì mà ai cũng không thể tiếp cận hần trong phạm vi một mét.

"Cái này... Cái này.... Người..." Lam Tiêu cũng không biết nên nói cái gì nữa. Thế nhưng có chút kỳ quái là, đối mặt với Nhạc công tử, hần lại không thể sinh ra được tâm tình ghen ghét, có lẽ là do vị Nhạc công tử này thật sự là quá anh tuấn a.

Tới gần, tới gần, thật sự tới gần rồi. Nam Trùng đã vì kích động mà đỏ bừng mặt, đây chính là Nhạc công tử nha!

Khoảng cách càng gần, nàng càng có thể cảm nhận được khí chất đặc thù trên người hần một cách rõ ràng.

Hai mắt Nam Trùng đã không tự chủ được mà như tỏa ánh sáng.

Mà theo việc Nhạc công tử tiếp cận, những người xung quanh cũng đều chăm chú mà nhìn tới hướng nàng, trong ánh mắt họ tràn đầy sự ghen ghét cùng không cam lòng, nhưng mà, đây là lựa chọn của Nhạc công tử a.

Gia đình Lam Hiên Vũ ngồi ngay tại hàng thứ hai, cho nên rất nhanh Nhạc công tử đã tới. Rốt cuộc, khi hắn đi tới bên người Nam Trùng, nàng đã vô thức mà đứng lên. Ở chỗ này, chỉ có mỗi mình là nữ thôi a!

"Cảm ơn." Nhạc công tử khẽ gật đầu với Nam Trùng, sau đó... hắn liền bước ngang qua trước người Nam Trùng.

Nam Trùng ngây dại, những người chung quanh cũng ngây dại.

Nam Trùng đột nhiên hiểu ra, một tiếng cảm ơn kia, hình như là cảm ơn mình đứng lên nhường đường cho hắn, dù sao thì không gian giữa mỗi hàng ghế đều có hạn đấy.

Thế nhưng bên cạnh mình không còn ai là nữ mà! A? Không phải hắn muốn cho Lam Tiêu lên đài với hắn chứ? Chẳng lẽ người Nhạc công tử muốn lựa chọn không phải nữ sao?

Đúng lúc này, nàng phát hiện Nhạc công tử dừng lại bên cạnh mình, sau đó hắn cúi người, mỉm cười nói: "Có thể mời người giúp ta lên đài diễn không?"

Nam Trùng quay đầu nhìn lại, lập tức hôn mê rồi.

Mục tiêu của Nhạc công tử lại không phải Lam Tiêu, mà là một người nàng vẫn một mực không để ý đến, Lam Hiên Vũ. Vì dáng người của Lam Hiên Vũ thấp bé, gần như cả người hắn đều bị hàng ghế phía trước chắn lại, từ trên đài thậm chí rất khó nhìn thấy được hắn.

Lam Hiên Vũ cũng có chút sững sờ, sau đó nói: "Người mời mẹ ta lên đi, mẹ ta rất là ưa thích người đó." Hắn vừa nói vừa giơ ngón tay chỉ chỉ Nam Trùng.

Cảm giác hạnh phúc cực lớn đập vào mặt, lúc này Nam Trùng thật muốn đem nhi tử ôm lấy mà hôn hết sức.

Nhưng Nhạc công tử lại lắc đầu: "Không, ta chỉ muốn mời người, có thể chứ?" Trông mắt màu lam trong suốt của hắn chăm chú mà nhìn Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ ngăn người, không biết vì cái gì, nhưng hắn lại phát hiện mình không có cách nào để cự tuyệt Nhạc công tử, hắn vô thức gật gật đầu. Nhạc công tử rất tự nhiên mà vươn tay bế Lam Hiên Vũ lên.

Trong nháy mắt Lam Hiên Vũ bị hắn ôm lấy đó, hắn chỉ cảm thấy có một loại cảm giác rất an toàn. Tuy rằng hắn cảm thấy Nhạc công tử rất lạ lẫm, nhưng đối với cái cảm giác an toàn này lại thấy đặc biệt thân thiết, tựa hồ chỉ có trên người Na Na lão sư mới cảm thụ qua.

Đối với Na Na lão sư, hắn có một cảm giác muốn chủ động thân cận, mà đối với Nhạc công tử trước mắt này hắn lại có một cảm giác đặc biệt an tâm.

Nhạc công tử nở nụ cười, trong nháy mắt này, phần u buồn kia của hắn tựa hồ cũng biến mất, đó là một vẻ tươi cười phát ra từ nội tâm. Sau đó, hắn khẽ gật đầu với Lam Tiêu cùng Nam Trùng, rồi cứ như vậy mà ôm Lam Hiên Vũ lên sân khấu.

Vừa rồi hắn nhìn không phải ta, vẫn luôn là Hiên Vũ sao? Mị lực của Hiên Vũ, thậm chí ngay cả Nhạc công tử cũng bị hấp dẫn sao? Nam Trùng có chút khó hiểu?

Đúng lúc này, bên người nàng truyền tới một thanh âm giễu cợt: "Xem ra, có vài người là đang suy nghĩ nhiều nha!"

Nam Trùng đột nhiên quay đầu, nàng hung dữ mà nhìn về phía Lam Tiêu: "Đêm nay, không, phải là một tuần, người ngủ phòng khách."

"Ta..." Lam Tiêu bất đắc dĩ, lại cảm thấy càng thêm buồn cười rồi.

Lúc này, những người xem khác tự nhiên cũng đều thấy Nhạc công tử từ ôm một đứa bé lên từ thính phòng.

Cứ việc lúc này trong nội tâm những khán giả nữ đều nghĩ người hắn ôm phải là ta mới tốt, nhưng các nàng vẫn vô thức mà nhẹ nhàng thở ra, bởi vì ôm đứa bé vẫn tốt hơn nhiều so với việc hắn ôm một cô gái lên a.

Nhạc công tử ôm Lam Hiên Vũ tới khán đài, ngọn đèn chiếu rọi trên người bọn họ, Mà khuôn mặt của Lam Hiên Vũ cũng đã hiện ra trước mắt khán giả.

"Oa, Nhạc công tử rất biết chọn nha! Đứa bé này cũng rất đẹp nha!"

"Ồ? Các người có phát hiện hay không, hắn có chút điểm giống với Nhạc công tử kia, chẳng qua là màu tóc cùng màu mắt hơi khác. Thật sự là rất đẹp, nói không chừng khi hắn trưởng thành cũng soái giống Nhạc công tử a."

Nhạc công tử anh tuấn như vậy, thế nhưng tiểu Hiên vũ cũng tuyệt không chênh lệch, bị Nhạc công tử ôm vào trong ngực, hắn cũng không có chút cảm giác không tốt nào, nhìn qua giống như là người một nhà.

"Cảm ơn người." Nhạc công tử mỉm cười mà nói với Lam Hiên Vũ. Hắn phát hiện, khi mình ôm lấy đứa bé này, trong nội tâm cảm thấy thật phần an ổn cùng hạnh phúc.

Tiếng âm nhạc vang lên, nhạc đệm được tạo ra vài ngày sau khi hắn hát ca khúc đó, nếu không thì buổi hòa nhạc thứ hai này cũng sẽ không bị trì hoãn vài ngày như vậy.

Tiếng âm nhạc vang vọng, toàn trường một lần nữa yên tĩnh trở lại. Nhạc công từ không có nhìn xuống khán đài, hắn chỉ là nhìn đứa nhỏ rất đẹp trong ngực mình.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Thúc thúc, ta thích người

"Ngóng nhìn thời gian, ngóng nhìn đến lại là tâm linh của mình. Thời gian trong nháy mắt vung lên, nói không hết suy nghĩ nỗi buồn ly biệt."

Câu đầu tiên hắn hát thật phần nhu hòa. Ánh mắt của hắn không còn u buồn, mà là rất chăm chú, chăm chú nhìn đứa nhỏ trong ngực.

Lam Hiên Vũ nghe có chút mơ hồ, nhưng hắn cảm thấy ánh mắt của Nhạc công tử là cực kì chân thành, mà ở trong sâu thẳm đôi mắt màu lam kia, có vẻ như còn có sự bi thương không nói ra được.

"Thời gian trong hy vọng, thường thường đến từ trong lơ đãng. Có lẽ chỉ lập tức thoáng nhìn, liền làm cho lòng người ta chấp chùng."

Nhạc công tử nở nụ cười, nụ cười của hắn hình như chỉ có lúc đối mặt đứa bé này mới xuất hiện.

Về tươi cười ấm áp kia làm toàn thân Lam Hiên Vũ đều có loại cảm giác ấm áp.

Từ khi tỉnh lại, Lam Hiên Vũ vẫn luôn có cảm giác mệt mỏi, luôn cảm thấy đại não hỗn loạn đấy.

Nhưng giờ khắc này, trong tiếng ca của Nhạc công tử, loại cảm giác này lại dần dần biến mất, tư duy trở nên rõ ràng, càng hơn nữa là cảm giác tinh thần phấn khởi.

"Đó là thời gian trong quen thuộc, là không hiểu kêu gọi. Nó dẫn dắt đến ta, đi tìm kiếm hy vọng."

Thanh âm của Nhạc công tử nhẹ thêm vài phần, trong mắt khán giả thì đối với Nhạc công tử, hy vọng chính là đứa bé trong ngực hắn kia.

"Hy vọng tiến đến nhưng lại hơi có sợ hãi, muốn chạm đến nhưng lại sợ mất đi."

"Hy vọng tiến đến, mang đến chính là mừng rỡ cùng tương lai. Thời gian sẽ bổ sung năng lượng cho hy vọng ngay lập tức."

Tanh âm của Nhạc công tử càng trở nên du dương, nhưng có vẻ như sự u buồn của hắn lại lần nữa trở về.

"Hy vọng của ta đã đến, nhưng ta lại không biết giải quyết thế nào. Nhưng ta không dám đi đụng chạm, e sợ hy vọng phá diệt."

Tựa hồ Lam Hiên Vũ đã biến thành trân bảo của hắn, hắn không muốn, không đành lòng, không nguyện ý để cho thời gian tốt đẹp này cứ như vậy mà chấm dứt.

"Thời gian trong hy vọng! Xin người bồi bạn ta, không nên rời bỏ ta mà đi, thà rằng vĩnh viễn không chính thức đem nó mở ra."

"Thời gian trong hy vọng! Xin người nói cho ta biết, cuối cùng là vì sao? Vì cái gì cái kia phần quen thuộc dường như nguyên ở Viễn Cổ?"

Tiếng ca vang vọng, Lam Hiên Vũ cũng có chút đắm chìm trong đó rồi, hơn nữa, hắn mơ hồ cảm thấy cánh tay của Nhạc công tử ôm hắn thật chặt như sợ mất đi hắn vậy.

Một khúc chấm dứt, toàn trường yên tĩnh.

Nhạc công tử cúi đầu xuống mà khẽ hôn lên trán Lam Hiên Vũ, hắn lầm bầm "Thủ hộ thời gian, thủ hộ Lam Hiên Vũ ngây ngô đấy." không biết vì cái gì, lúc này trong cơ thể hắn tựa hồ có một cảm giác đặc biệt bộc phát lên, vòng xoáy mà Na Na thành lập trong cơ thể hắn đột nhiên kịch liệt xoay tròn, nhưng hai năng lượng màu vàng cùng màu bạc lại không còn bài xích lẫn nhau mà trở nên giao hòa. Lam Hiên Vũ rõ ràng cảm thấy hồn lực của mình đã tăng lên trong nháy mắt này.

Tiếng vỗ tay vang lên. Lần này, không có hoan hô, chỉ có tiếng vỗ tay.

Nhạc công tử tựa hồ là đang dùng bài hát này nói cho tất cả mọi người, chúng ta thủ hộ không chỉ là người yêu của mình, còn có người người

Thủ hộ thời gian thủ hộ người, quý trọng thời gian, quý trọng tất cả những thứ bên người.

Một ca khúc này, hôm nay lại bị hắn hát ra một hương vị khác.

Nhạc công tử đem Lam Hiên Vũ đưa về đến chỗ ngồi, nói: "Cảm ơn người, tiểu bằng hữu, có thể nói cho ta biết người tên là gì không?"

(oài, lão tam lần thật rồi, vừa mới câu trên nói thủ hộ cu Hiên Vũ xong mà câu dưới lại đi hỏi tên là thế nào a, bây giờ hack tự bóp *** rồi, hahaha)

"Ta là Lam Hiên Vũ." Lam Hiên Vũ mở trừng hai mắt, "Thức thức, ta thích người."

Nhạc công tử nở nụ cười: "Ta cũng rất thích người, bởi vì người đã cho ta hy vọng."

Không hề nghỉ ngơi, buổi hòa nhạc này đã thành công lớn, nhất là khi Nhạc công tử ôm Lam Hiên Vũ hát một ca khúc, đã để cho khán giả thấy được một mặt ôn nhu của hắn.

Lam Hiên Vũ cũng chính trong bài hát này mà khôi phục khỏe mạnh.

Mà phiên muộn duy nhất của cả nhà cũng chỉ có Lam Tiêu rồi, bởi vì từ đêm nay bắt đầu, hắn phải ngủ trên ghế sofa liên tục một tuần...

...

Một tuần sau.

Trạng thái thân thể của Lam Hiên Vũ đã chuyển biến tốt đẹp, hắn lúc nhưng lúc này hắn lại gặp phải một vấn đề mới: Đến tận cùng là nên tiếp tục lưu lại phân viện Từ La thành hay vẫn tiến tới lớp thiếu niên năng động?

Nam Trùng hiển nhiên là không hy vọng nhi tử lại tiến tới lớp thiếu niên năng động đấy, bởi vì bọn họ không chỉ rất cần tiến về Thiên La Thành, hơn nữa bốn viện Thiên La học viện đã từng tạo ra tôn thương cho hắn. Ai có thể chắc chắn về sau sẽ không tái xuất hiện vấn đề giống như trước đây? Mô phỏng khoang thuyền đúng là vẫn còn có tai hại đấy.

Tại vấn đề này, suy nghĩ của Lam Tiêu cùng Nam Trùng sinh ra một ít khác nhau. Lam Tiêu cho rằng cần phải để cho nhi tử đi lớp thiếu niên năng động, bởi vì tài nguyên dạy học bất đồng, chất lượng nhất định sẽ có khác nhau, lớp thiếu niên năng động nhất định sẽ được tập trung toàn bộ tài nguyên tối ưu nhất của Thiên La học viện.

"Hiên Vũ, người muốn đi lớp thiếu niên năng động không?" Nam Trùng hỏi.

"Mẹ, ta muốn đi." Lam Hiên Vũ không chút do dự mà đáp.

Lam Tiêu ở bên cạnh mỉm cười mà nhìn Lam Hiên Vũ, và quyết định cuối cùng của vợ chồng hắn là để cho chính Lam Hiên Vũ tự quyết định.

Nam Trùng có chút chưa từ bỏ ý định: "Vì cái gì muốn đi đây?"

"Vì bảo hộ mẹ nha!" Lam Hiên Vũ rất tự nhiên mà nói.

Nam Trùng ngẩn người, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì. Lam Hiên Vũ tiếp tục nói: "Nếu như ta có thể lợi hại như Na Na lão sư liền có thể bảo hộ mẹ rồi."

"Thật sự là đứa nhỏ tốt." Lam Tiêu tiến tới, một tay ôm lấy Lam Hiên Vũ bế lên. Mà lúc này Nam Trùng còn có thể nói cái gì đây? Lòng của nàng đã bị hắn hòa tan.

Cuối cùng, cả nhà thống nhất tư tưởng, quyết định dọn nhà! Bởi vì liên quan đến điều động công việc, cùng việc dàn xếp tại Thiên La thành, gia đình Lam Hiên Vũ dùng trọn vẹn nửa tháng mới đi đến Thiên La Thành, chỗ này đối với bọn họ mà nói là có chút lạ lẫm.

Nếu so sánh với Từ La thành thì riêng diện tích của Thiên La Thành đã gần gấp năm lần. Trung tâm du hành vũ trụ của nó là trong thành thị, hướng ra phía ngoài bức xạ, hình thành một hình sáu cạnh thật lớn, Thiên La Thành cũng vì vậy mà bị chia làm sáu khu vực lớn. Đây là nhờ sự xếp đặt thiết kế tốt từ lúc sơ kỳ của Thiên La thành.

Nghe nói, lúc trước người thiết kế rất lười, trực tiếp dùng màu sắc hỗn loạn mà phân sáu cái khu vực này, theo thứ tự là vùng bị tạm chiếm, hoàng khu, tím khu, hắc khu, hồng khu, cam khu.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Ký túc xá số 333

Nhưng sáu khu vực lớn của Thiên La Thành lục không hề giống hệt hoàn, màu sắc bất đồng không đại biểu cho việc không ngang cấp, lục đại khu vực là bình đẳng, chẳng qua là chúng có những công năng bất đồng.

Vùng bị tạm chiếm chủ yếu là khu sinh hoạt, khu cư trú, hoàng khu là s khu vực sinh sản, rất nhiều nhà xưởng đều được thành lập ở chỗ này, tám khu thì là khu vực giải trí, có các loại phương tiện giải trí, cửa hàng, rạp chiếu phim..

Hắc khu là khu chế độ quân nhân, cảnh vệ và quân đội của Thiên La Thành, thậm chí cả cảnh vệ và toàn bộ quân đội trọng yếu của Thiên La tinh cũng trú đóng ở khu vực này. Tình huống trong hắc khu thì tất nhiên dân chúng bình thường sẽ không biết.

Hồng khu chủ yếu là khu vực chính phủ, bên trong có những phương tiện nguyên bộ, các loại ngành chính phủ đều ở đây. Văn phòng của trưởng quan hành chính Đầu La liên bang tại Thiên La tinh cũng ở đây. Có thể nói, cơ cấu quyền lực cao nhất của Thiên La tinh đều trong khu vực này.

Mà cuối cùng, cam khu chính là khu vực học viện, các loại học viện trung cấp, cao cấp đều ở đây. Bởi vì giao thông tiện lợi, hơn nữa những học viện trung cấp, cao cấp hầu như đều thực hành chế độ trợ ở trường, cho nên những đệ tử của toàn bộ Thiên La Thành, thậm chí rất nhiều thành thị xung quanh đều tới trường ở đây.

Phân chia khu vực hợp lý làm cả Thiên La Thành ngay ngắn trật tự. Trong sáu khu vực lớn này tất nhiên cũng sẽ có sáu trung tâm lớn. Tựa như hắc khu với tư cách chế độ quân nhân, bên trong hoàn toàn tự cấp tự túc, quân nhân trừ phi chấp hành nhiệm vụ, nếu không họ sẽ không đi tới khu vực khác. Mà cam khu cùng xung quanh là tuyệt không cho phép xuất hiện chỗ ăn chơi đấy.

Sau khi gia đình Lam Hiên Vũ tới Thiên La Thành thì nơi bọn hắn vào ở chính là hồng khu, bởi vì Lam Tiêu cùng Nam Trùng đều được xem như nhân viên công tác của chính phủ, nhất là sau khi Lam Tiêu thăng chức, địa vị bọn hắn đã tăng lên rất nhiều, đã là thượng tá, hiện tại hắn được bổ nhiệm làm sở trưởng của phân viện sở nghiên cứu Cổ Hồn Thú Thiên La Thành.

Sau khi biết Lam Hiên Vũ đã khôi phục, Thiên La học viện lập tức phái người đến đây liên lạc, hơn nữa còn tìm chỗ kiểm tra thân thể tốt nhất cho hắn.

Thiên La học viện còn tỏ vẻ, tuy gia đình Lam Tiêu không tiếp nhận bồi thường nhưng tất cả chi tiêu của Lam Hiên Vũ trong tương lai sẽ do học viện chi trả, kể cả học phí cùng phí sử dụng các loại dụng cụ thiết bị, thậm chí là các phí dụng phân phối cho cơ giáp.

Việc này đối với cả nhà bọn họ mà nói, không thể nghi ngờ là đại hảo sự. Lam Tiêu rất rõ ràng, học phí của những học viện bình thường không đắt, trước kia, thậm chí trung cấp học viện là giáo dục bắt buộc và được miễn phí của liên bang, nhưng đến cao cấp học viện thì không còn giống nhau. Cao cấp học viện, nhất là những học viện liên quan tới Cơ Giáp và Hồn Đạo Khí, rất nhiều tài liệu đều phải do chính mình mua sắm, đó cũng không phải là số lượng nhỏ.

Lam Tiêu cũng đã từng cảm thấy rất thích thú đối với Cơ Giáp chuyên nghiệp, nhưng sau khi hiểu rõ hắn mới phát hiện, những đệ tử ghi danh học Cơ Giáp chuyên nghiệp kia đáng sợ đến cỡ nào, bọn hắn hoặc là siêu cấp thiên tài nhận được các loại học bổng, hoặc là cực giàu có, hoàn toàn tự trả tiền. Khi đó hắn đều không phù hợp với hai cái điều kiện này, cho nên mới không thể không buông tha cho Cơ Giáp chuyên nghiệp.

Hiện tại Thiên La học viện lại tỏ vẻ dù tương lai Lam Hiên Vũ học tập ngành nào thì học viện cũng đều chịu phí tổn cho hắn, cái này không thể nghi ngờ rằng họ đã cho Lam Hiên Vũ thêm rất nhiều lựa chọn, đồng thời cũng giúp gia đình Lam Hiên Vũ tiết kiệm một số tiền lớn.

Hết thầy dần xếp cũng đã xong, sau khi Lam Tiêu cùng Thiên La học viện liên hệ tốt, lúc này mới mang Lam Hiên Vũ đến học viện báo danh.

Lớp thiếu niên năng động đã khai giảng từ hai tháng trước, không thể nghi ngờ, Lam Hiên Vũ tới đã chậm.

Bốn viện của học viện Thiên La rất khác với phân viện tại Từ La thành. Khi Lam Hiên Vũ đi vào cửa học viện đã cảm nhận được điểm này một cách rõ ràng.

Phân viện Từ La thành là ở trong một tòa nhà lớn, tuy những phương tiện và thiết bị bên trong cũng rất hoàn thiện, đủ để thỏa mãn việc dạy học hằng ngày, thế nhưng để so với bốn viện của Thiên La học viện thì còn chênh lệch nhiều lắm.

Bốn viện Thiên La học viện có công trường cực lớn, những học viên xúm lại phía tường quả thực như là dê đập. Từ đằng xa đã có thể thấy bên trong là lầu cao như rừng, quy mô của nó lớn hơn phân viện Từ La thành không biết bao nhiêu mà kể.

"Chúng ta đã đến. Hiên Vũ, về sau đây chính là chỗ học tập của ngươi, cũng có thể nói cái nhà thứ hai của ngươi." Mục Trọng Thiên mỉm cười nói.

Từ sáng sớm Mục Trọng Thiên đã tới nhà Lam Hiên Vũ mà đón hắn tới học viện.

Đệ tử bình thường đương nhiên sẽ không có tư cách này, nhưng tình huống của Lam Hiên Vũ quả thực là có chút đặc thù, học viện cũng vì bề ngoài coi trọng, hơn nữa, trong lòng Mục Trọng Thiên vẫn còn có áy náy nên hắn mới tự đến đây dẫn Lam Hiên Vũ đi nhập học.

Có nắm dẫn đường, tự nhiên tất cả mọi việc sẽ càng thêm trôi chảy.

"Trong học viện có ba khu vực là sơ cấp, trung cấp, cao cấp, diện tích rất lớn. Chính thể số lượng lão sư của học viện chúng ta đứng đầu cả Thiên La tinh." Mục Trọng Thiên giới thiệu.

"Học viện chia làm ba tầng. Chúng ta tới cổng trường rồi, phía trước là sơ cấp học viện, dạy học, nghỉ ngơi, học tập, toàn bộ đều ở đây, tách khỏi hai khối còn lại. Phía sau là trung cấp học viện, diện tích của trung cấp học viện lớn gấp đôi sơ cấp học viện, bởi vì có một chút khoa mục dạy học cần những không gian rất lớn. Ở sau cùng là cao cấp học viện, diện tích của nó lại càng lớn hơn nữa, nó gấp mười lần diện tích của sơ cấp học viện cộng thêm trung cấp học viện, vì nó có cả hệ Cơ Giáp, hệ chỉ huy chiến hạm, cho nên nó cần có một không gian đầy đủ rộng lớn.

Mục Trọng Thiên giới thiệu học viện rất kĩ càng, hẳn cũng không chỉ là nói cho Lam Hiên Vũ nghe, trên thực tế cũng là nói cho cả Lam Tiêu nghe đấy. Hẳn chính là đang hướng Lam Tiêu tỏ vẻ, các người đề hài tử tới nơi này học tập là lựa chọn rất chính xác.

Hồn Đạo ô tô lái vào cổng trường, dừng trước lầu dạy học, Mục Trọng Thiên nói: "Quyền hạn của ta chỉ có thể lái xe đến đây. Lam tiên sinh, xin ngài yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố Hiên Vũ thật tốt, vấn đề giống như trước tuyệt sẽ không xuất hiện lần nữa."

Lam Tiêu khẽ gật đầu, nói: "Vậy phiền toái ngài. Hiên Vũ, Chủ nhật ba sẽ tới đón người về nhà."

"Tốt. Ba, Nếu ta nhớ ba mẹ thì gọi hồn đạo thông tin về được không?" Lam Hiên Vũ mang vẻ mặt đáng thương mà nói.

Ở Thiên La học viện, vô luận là đệ tử cấp bậc gì cũng phải trọ ở trường đấy, lớp thiếu niên năng động cũng là như thế, bình thường thì Chủ nhật mới có thể về nhà một ngày, nhưng nếu trong thời gian tập huấn thì chưa hẳn có thể trở về.

"Đương nhiên có thể." Lam Tiêu xoa đầu hắn.

Xuống xe, Lam Hiên Vũ ngẩng đầu mà nhìn lầu dạy học cao lớn trước mắt, tường ngoài lầu dạy học là màu trắng, không có bất kì trang trí hoa lệ nào, làm cho người ta thấy một cảm giác nghiêm túc.

Sau khi hướng Lam Tiêu cáo biệt, lúc này hắn mới theo sau Mục Trọng Thiên đi vào lầu dạy học.

Có Mục Trọng Thiên cùng đi, việc báo danh, đăng kí và các thủ tục đều trở nên thập phần trôi chảy. Sau khi Lam Hiên Vũ nhận được đồng phục, Mục Trọng Thiên liền mang hắn đi xuyên qua Lầu Dạy Học Chính.

"Đăng sau là ký túc xá, chia làm hai khu vực, ký túc xá nam sinh cùng ký túc xá nữ sinh. Lúc này các học sinh hẳn là đều đang đi học. Ta mang người đến ký túc xá trước, sau đó, từ xế chiều hôm nay người sẽ bắt đầu chính thức đi học. Tất cả phân phối của lớp thiếu niên năng động các người đều là tốt nhất."

Bên trong lầu ký túc xá là tường trắng sạch sẽ, mặt tường trắng dùng những miếng kim loại và lớp sơn màu trắng tạo cho người ta một cảm giác nghiêm túc mà lạnh như băng.

"Tầng này là của lớp thiếu niên năng động các người đấy. Bình thường thì ký túc xá là sáu người một gian, nhưng lớp thiếu niên năng động các người là ba người một gian

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Nhập học

Lam Hiên Vũ lấy ra một đồ vật nhận được khi nãy, một thứ trông có vẻ giống đồng hồ, sau đó hắn chà nhẹ lên cửa phòng, cửa mở.

Lam Hiên Vũ chưa bao giờ ở qua trường học, với hắn mà nói, tất cả đều là tươi mới đấy.

Hắn đi vào ký túc xá, bên trong có ba cái giường cao, cần phải trèo bậc thang lên, phía dưới là bàn học, bên cạnh có ngăn tủ. Toàn bộ ký túc xá ước chừng có hai mươi mét vuông, rất sạch sẽ. Hai chiếc giường bên cạnh đều đã có đệm chăn, hiển nhiên là đã có người ở, chỉ có chiếc giường ngay lối ra vào là trống không.

"Ký túc xá của lớp thiếu niên năng động cùng những ký túc xá khác không quá giống nhau, tuy cũng chia ra ký túc xá nam nữ sinh nhưng đều ở chung một tầng. Đối diện là ký túc xá nữ sinh, các người bên này là nam sinh. Ký túc xá của các người rất giống ban phổ thông cấp sáu đấy. Giường cùng ngăn tủ phía ngoài đều là của người. Cái đồ giống với đồng hồ đồ là dụng cụ thông tin, bên trong có tin tức chứng thực thân phận của người, vô luận là quay về ký túc xá hay vào phòng học, hoặc khi sử dụng các loại khí cụ hay là đi nhà ăn cơm, đều phải dùng đến nó.

Bởi vì tình huống của người có chút đặc thù nên quyền hạn trong dụng cụ thông tin của người tương đối cao, tất cả phương tiện của học viện đều miễn phí mở cửa đối với người, kể cả cơm trưa. Đây là học viện đền bù tổn thất cho người."

"Cảm ơn Mục lão sư." Lam Hiên Vũ đem dụng cụ thông tin đeo lên cổ tay. Đã có thứ này, cuộc sống của hắn trong học viện sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

"Ta giới thiệu cho người tình hình trước mắt của lớp thiếu niên năng động một chút. Đây là lớp thiếu niên năng động đầu tiên của Thiên La học viện chúng ta, toàn bộ thành viên ba gồm mười người, người là người cuối cùng nhập học đấy. Bọn hắn cũng đã qua hai tháng tập huấn, đã có tiến bộ rất lớn. Tuy

rằng người nhập học muộn, nhưng căn cứ vào khảo thí lúc trước lão sư vẫn kỳ vọng vào người rất cao."

"Lớp các người, nam sinh là hai mươi người, nữ sinh mười người, Diệp Linh Đồng tới từ phân viện lúc trước của người cũng ở trong đó. Buổi chiều người sẽ lấy được thời khóa biểu, phải nhanh một chút đuổi kịp bộ pháp của mọi người. Hàng năm, lớp thiếu niên năng động đều có khảo hạch ba lần trở lên, một khi thành tích không hợp cách, hay bị tụt lại phía sau quá nhiều là sẽ có khả năng bị loại."

Dù sao thì lớp thiếu niên năng động này cũng là ngang hàng với lớp thiếu niên thiên tài của Lăng Thiên học viện đây, tương lai, các người sẽ tránh không được việc đại biểu học viện tham gia các trận đấu, bày ra thực lực của học viện. Học viện cũng hy vọng từ lần bắt đầu này của các người, lớp thiếu niên năng động chúng ta có thể đánh cho vang thanh danh, trở thành tinh anh trong tinh anh của học viện."

"Hon nữa, những thứ các người được hưởng thụ đều là quy cách đãi ngộ cao nhất của học viện, điều này có nghĩa rằng các người sẽ phải gánh vác trách nhiệm lớn nhất. Dựa theo kế hoạch của học viện thì tới khi các người lên tới trung cấp, rất có thể sẽ đào thải qua một phần ba số người, lên tới cao cấp học viện, sẽ đào thải tới một nửa, cuối cùng chỉ có thể có mười người trở thành đệ tử hạch tâm chính thức cũng đã rất tốt. Cho nên, việc học tiếp theo sẽ phi thường gian khổ, người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Vâng." Lam Hiên Vũ dùng sức gật gật đầu.

Ở cái tuổi này của hắn còn không hiểu nhiều cái gì là áp lực, đi tới nơi này, nhiều hơn nữa là cảm thấy mới lạ.

"Người chính đón một lát đi. Về sau trọ ở trường, tất cả đều phải dựa vào chính mình, còn có, nên tạo quan hệ tốt với các đồng học, vì rất có thể tương lai vài chục năm nữa các người cũng vẫn ở cùng một chỗ học tập, sinh hoạt."

"A, tốt."

Mục Trọng Thiên xoa đầu hắn, nói: "Giữa trưa ta lại đến dẫn người đi ăn cơm."

"Cảm ơn lão sư."

Mục Trọng Thiên đi rồi, Lam Hiên Vũ tức thì tò mò mà đánh giá ký túc xá.

Hắn cất kỹ đồ đạc của mình trước tiên, sau đó đi xem hai cái bàn của hai bạn cùng phòng.

Trên mặt bàn bên trái bày biện năm sáu cái mô hình nhỏ, đều là Cơ Giáp, thoạt nhìn vô cùng tinh xảo, không chỉ có cơ giáp hình người, còn có cả cơ giáp hình thú.

Thấy những mô hình cơ giáp này, Lam Hiên Vũ không khỏi nghĩ tới hai mô hình kia của chính mình, vì vậy nắm đã âm thầm quyết định, đợt cuối tuần cũng phải đem mô hình đến bày trên mặt bàn của mình mới được.

Chiếc bàn phía bên phải có vẻ gọn hơn một chút, trên bàn chỉ có một chậu hoa nhỏ, bên trong mọc ra một đám xanh thực vật mon môn, lá cây hình tam giác, hai bên còn có gai ngược, vừa nhìn đã cảm thấy chạm vào sẽ rất đau.

Cái này chính là sở thích của hai bạn cùng phòng sao!

Lam Hiên Vũ bò lên giường, đệm đệm của chính mình trải ra. Khi hắn lên phía trên mới phát hiện, trên giường của hai bạn cùng phòng đều có màn, màn đã đem giường cách thành một không gian nhỏ, hơn nữa hai cái màn là giống nhau.

Hắn tìm kiếm qua trên giường một lát, quả nhiên có một cái cái nút. Ngay sau khi hắn đè xuống cái nút kia thì lập tức có màn bay lên, một mực gắn lên trần nhà, đem giường ngăn cách ra, chỉ để lại vị trí bậc thang thuận tiện ra vào.

Đừng nhìn cái màn này chỉ làm từ vải bố, nhưng nó lại cho người ta một cảm giác tư mật không tẻ. Lam Hiên Vũ nhìn không được mà cảm thán trong lòng, học viện cần nhắc thật đúng là chu đáo a!

Hắn trải tốt đệm chăn rồi nằm xuống giường, cảm giác coi như không tẻ.

Có lẽ là bởi vì quá thoải mái dễ chịu nên chỉ một lát sau Lam Hiên Vũ đã ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Lam Hiên Vũ đột nhiên cảm thấy có vật gì đó đang đụng chính mình, hắn vô thức mà trở mình ngồi dậy, lại thấy một khuôn mặt béo mập cười tùm tùm.

"Người là bạn cùng phòng mới tới a? Người mạnh khỏe chứ, ta là Tiền Lỗi, làm quen thoáng một lát. Người ăn cơm đi, Mục Trọng Thiên lão sư vừa mới tới đây gọi người đi ăn cơm, ta nói với hắn rồi, ta sẽ dẫn người đi."

"A, a, người mạnh khỏe, ta là Lam Hiên Vũ." Nghe thấy hắn nói là bạn cùng phòng, Lam Hiên Vũ vội vàng bò xuống từ trên giường.

Tiền Lỗi vỗ vỗ một bên chỗ nằm, cũng chính là cái mặt bàn bày cơ giáp kia kia, hắn nói: "Ta ngủ ở đây, Phong tử ngủ ở giường đó. Tên kia đói bụng quá, không có quay về ký túc xá mà trực tiếp tới nhà ăn rồi. Đi, chúng ta đi nhà ăn tìm hắn đi."

"Tốt!" Thấy Tiền Lỗi nhiệt tình như vậy, Lam Hiên Vũ cũng không khỏi lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Nhà ăn không có bên lầu ký túc xá này mà là ở phía sau Lầu Dạy Học Chính. Khu vực dùng cơm của đệ tử lớp thiếu niên năng động cùng những học viên khác là tách ra đây. Khi Lam Hiên Vũ đi theo Tiền Lỗi vào tới nhà ăn, một mùi thơm đập vào mặt, Lam Hiên Vũ lập tức nuốt xuống một nhúm nước miếng.

Từ khi đến Thiên La Thành, việc cung ứng những nguyên liệu nấu ăn cho Lam Hiên Vũ liền đã dừng, chỉ có thể dựa vào việc ăn đại lượng đồ ăn để chống đỡ cho tiêu hao của thân thể. Nhưng mới tiến vào phòng ăn này, hắn liền nghe thấy được một cỗ mùi vị quen thuộc, một cỗ thuộc về nguyên liệu quý hiếm.

Nguyên liệu nấu ăn quý hiếm tuy rằng cũng không phải đều tốt, nhưng mang đến năng lượng sung túc. Cái này làm thức ăn cho lớp thiếu niên năng động cũng coi như không tệ, khó trách phải tách khỏi những đệ tử bình thường. Lam Hiên Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng Lam Hiên Vũ không biết là, vì bồi dưỡng lớp thiếu niên năng động này, Thiên La học viện đã phải rút xuống nguồn vốn gốc. Thật sự là bởi vì Thiên La học viện đã gặp một ít chuyện kích thích, cho nên mới đau nhứt mà hạ quyết tâm bồi dưỡng một đám tinh anh nhân tài.

Không chỉ riêng Lam Hiên Vũ được miễn tất cả phí tổn, mà trên thực tế, tất cả học viên của lớp thiếu niên năng động đều được học viện chi trả cho đại đa số bộ phận chi tiêu. Học viện tập trung những tài nguyên tốt nhất chính là vì bồi dưỡng những nhân tài ưu tú nhất. Với tư cách ném thử, học viện đã phân phối không ít kinh phí cho lớp thiếu niên năng động, về phần có thể tiếp tục bao lâu thì phải nhìn vào thành tích của lớp thiếu niên năng động đầu tiên này.

"Lam Hiên Vũ?" Còn chưa có tìm được chỗ ngồi, Lam Hiên Vũ đã nghe được một giọng nói hắn rất quen thuộc, nhưng hắn không nghĩ rằng mình sẽ nghe thấy.

Diệp Linh Đồng bước vài bước đã tới trước mặt Lam Hiên Vũ.

Hai tháng không thấy, có vẻ như Diệp Linh Đồng đã cao hơn một ít, đôi mắt to của nàng cũng càng trở nên sáng ngời rồi.

Sau khi thấy Lam Hiên Vũ, trong mắt của nàng tràn đầy sự vui mừng.

"Ngươi mạnh khỏe rồi nha?" Diệp Linh Đồng cao hứng nói.

.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Lưu Phong

Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu: "Tốt rồi."

"Thật tốt quá. Ngày đó, thật sự cảm ơn ngươi." Thái độ của Diệp Linh Đồng hiếm khi tốt với Lam Hiên Vũ được như vậy.

"Không sao, là do hồn thú kia có chút đặc thù, hơn nữa hiện tại ta cũng không sao rồi. Ân, ta đói bụng rồi, đi ăn cơm trước đây" Lam Hiên Vũ vừa nói vừa bước qua trước người Diệp Linh Đồng mà theo Tiền Lỗi đi lấy cơm rồi.

Tất nhiên Diệp Linh Đồng có thể cảm thấy hắn đang xa lánh mình, nàng không khỏi nhú nhú mày, nhưng đúng là vẫn còn không tức giận. Vừa nghĩ tới ngày đó Lam Hiên Vũ không chùn bước mà dẫn đi Tam Nhân Ma Viên, nơi mềm mại nhất trong nội tâm nàng lại bị xúc động, ý tưởng cạnh tranh với hắn cũng không còn mãnh liệt như trước.

"Ngươi biết Diệp Linh Đồng?" Tiền Lỗi thấp giọng hỏi Lam Hiên Vũ.

"Ừm, trước kia chúng ta là cùng một trường học, nhưng không phải một lớp." Lam Hiên Vũ đáp.

Tiền Lỗi cười hắc hắc, nói: "Ta đã nói với ngươi, nàng rất lợi hại. Sau ngày đến trường tỷ thí, còn thắng. Trong tất cả nữ sinh lớp chúng ta thì thực lực của nàng đoán chừng có thể xếp thứ ba."

"A?." Lam Hiên Vũ cũng không hứng thú gì với tình huống của Diệp Linh Đồng, nhưng có điều, hắn vẫn rất rõ ràng về sự cường thế của nàng đấy.

Đồ ăn trong nhà ăn này vô cùng phong phú, Lam Hiên Vũ nhìn một lát liền phát hiện, cũng không phải tất cả thức ăn đều làm từ nguyên liệu quý hiếm, chỉ có vài loại mà thôi, nhiều hơn một chút so với lúc mình ăn ở nhà.

Thoạt nhìn, có vẻ như các đệ tử ở đây cũng không rõ cái nào là đồ quý hiếm, vì những loại thức ăn còn lại cũng không khác lắm.

Tất nhiên Lam Hiên Vũ sẽ không khách khí, hắn chọn toàn những món được làm từ nguyên liệu quý hiếm, chỉ chốc lát sau liền đựng đầy một mâm lớn.

Lúc này, Diệp Linh Đồng đã về tới chỗ bàn ăn của nàng, ngồi cùng bàn với nàng còn có hai vị nam sinh. Một tên trong đó có thân hình cao lớn, có một đầu tóc ngắn màu vàng, đôi mắt nhắm mở là tính quang bắn ra bốn phía. Một gã khác thì dáng người nhỏ gầy, tạo thành sự đối lập rõ ràng cùng tên thân hình cao lớn kia, lưng hắn có chút cong xuống, cánh tay rất dài, nếu như là đứng lên thì thậm chí cánh tay của hắn có thể chạm đất. (Whatttt? Người đây sao???)

"Linh Đồng, người biết người mới tới kia sao?" Tên thân hình cao lớn kia hỏi. Hắn cũng không có hạ thấp thanh âm của mình, tất cả mọi người chung quanh đều có thể nghe được.

"Ừm, trước kia chúng ta là đồng học. Thời điểm khảo hạch hắn gặp chút chuyện ngoài ý muốn, hiện tại thì tốt rồi, hắn đã tới rồi." Diệp Linh Đồng nói.

"A. Năng lực của hắn như thế nào vậy?" gã cao lớn tiếp tục hỏi.

Diệp Linh Đồng dừng lại một lát, sau đó nàng mới nói: "Cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng thắng được hắn."

"A?" Ánh mắt gã nam sinh cao lớn kia sáng lên vài phần. Hắn nhìn thoáng qua bóng lưng Lam Hiên Vũ đang lấy com tại đó, khóe miệng hiện ra vẻ mỉm cười.

Lam Hiên Vũ đã lấy com xong xuôi, đi theo Tiền Lỗi tới một cái bàn bên cạnh, nơi đây gần như là nơi hẻo lánh nhất toàn bộ nhà ăn, lúc này, một người đang ngồi ở chỗ này mà vui đùa vào ăn com.

Gã nam sinh bị Tiền Lỗi gọi là Phong tử ngẩng đầu, hắn nhìn về phía Lam Hiên Vũ. Lúc này Lam Hiên Vũ mới nhìn rõ, người này có dáng người tương tự với mình, hắn có hai con mắt hẹp dài, khuôn mặt cũng hơi dài, không thể nói là đẹp mắt nhưng làm cho người ta một loại cơ giác sắc bén, rất khác với Tiền Lỗi luôn nở nụ cười.

"Xin chào, ta là Lam Hiên Vũ." Lam Hiên Vũ chủ động chào hỏi.

"Ta là Lưu Phong, hồn lực của ngươi bao nhiêu cấp?" Lưu Phong đi thẳng vào vấn đề mà hỏi.

"Mười bốn cấp a." Lam Hiên Vũ đáp.

"Mười bốn?" khóe miệng Lưu Phong lộ ra một tia giễu cợt, hắn quay đầu nhìn về phía Tiền Lỗi, "Đoán chừng trình độ của hắn không khác ngươi là bao đâu."

Tiền Lỗi làm một vẻ mặt bất đắc dĩ: "Mới mười bốn sao! Ài..."

Lam Hiên Vũ cau mày lại: "Mười bốn làm sao vậy? Rất thấp sao?"

Lưu Phong nói: "Không phải rất thấp, hắn là thấp nhất mới đúng, Tiền Lỗi cũng đã có mười lăm cấp, nhưng hắn cũng không có gì để dùng."

Lam Hiên Vũ có chút khó hiểu: "Hồn lực cũng không có nghĩa là tất cả a. Còn có, đẳng cấp hồn lực cùng đến trường có quan hệ gì không?"

Tiền Lỗi nói: "Để ta nói đi. Lớp chúng ta tổng cộng ba mươi người, dựa theo kế hoạch ban đầu của các sư phụ thì mỗi ba người là một gian ký túc xá, đồng thời ba người này cũng là một cái tiểu tổ học tập. Vô luận là tu luyện, chiến đấu, hay là lựa chọn chức nghiệp phụ trợ, ba người này cũng sẽ ở một tổ, hỗ trợ lẫn nhau, ba người nhất thể. Dù sao, ngoài chiến đấu thân thể thì phối hợp cũng là rất trọng yếu đấy. Trong lớp đã tiến hành bài danh tiểu tổ, bài danh càng gần phía trước thì càng lấy được đãi ngộ tốt hơn, cũng càng có cơ hội lưu lại. Nhưng mà ai biết, thời điểm chiêu sinh lại xảy ra chút vấn đề, chiêu hai mươi tên nam sinh cùng mười nữ sinh. Mà nữ sinh thì lại không thể cùng ở một ký túc xá với nam sinh a."

"Trước khi người đến, trong lớp tổng cộng là hai mươi chín người, trong đó nam sinh có mười chín người, dựa theo mỗi ba người một tổ thì trước phân ra năm tổ, còn thừa hai tổ thì là hai người một tổ, ta cùng Lưu Phong chính là trong số đó. Tổ nữ sinh thì thừa một người, chính là Diệp Linh Đồng. Lão sư lại để cho hai tổ chúng ta tỷ thí một lát, tổ nào thắng thì Diệp Linh Đồng sẽ gia nhập tổ đó. Rõ ràng, chúng ta thua, hơn nữa thua rất thảm. Cho nên, Diệp Linh Đồng liền gia nhập tổ kia rồi. Mà vì tổ chúng ta chỉ có hai người nên tất nhiên hai tháng này đều bị áp đấy."

"Hôm nay nghe nói người đã đến, trong lòng chúng ta đều ôm hy vọng rất lớn, nhưng mà ai biết người lại chỉ có mười bốn cấp. Ta mười lăm cấp, Phong tử mười sáu cấp. Tại trong lớp, tổ chúng ta tuyệt đối là áp đáy được rồi. Lớp thiếu niên năng động này không chỗ nào là không có cạnh tranh a!"

Lúc này Lam Hiên Vũ mới hiểu vì sao khi Tiền Lỗi vừa nhìn thấy mình hắn lại nhiệt tình như vậy rồi. Hắn nói: "Ta sẽ hết sức."

Lưu Phong nhìn hắn một cái, không có nói thêm gì nữa, cúi đầu xuống ăn com.

Kế tiếp, Lưu Phong cùng Tiền Lỗi liền bắt đầu kinh ngạc, bởi vì gia hỏa ngồi bên cạnh bọn họ này thật sự là ăn quá nhiều rồi.

Khi Lam Hiên Vũ lấy com lần thứ nhất, Tiền Lỗi đã thấy hắn lấy quá nhiều đồ ăn liền nhắc nhở hắn, học viện tuyệt không cho phép lãng phí, lấy đồ ăn nhất định phải ăn hết mới được.

Khi Lam Hiên Vũ đi lấy bàn thứ ba thì Tiền Lỗi đã bị chấn kinh tới mức nói không ra lời. Gia hỏa này cũng ăn quá nhiều rồi a!

Hiện tại, Lam Hiên Vũ đúng là càng ngày càng tham ăn rồi, nguyên liệu quý hiếm của học viện vẫn là tương đối thiếu đấy, hắn quét qua là sạch, nhưng cũng vẫn có chút ăn không đủ no, mà năng lượng đồ ăn bình thường mang tới tất nhiên là sẽ ít hơn nhiều, nên hắn trong lúc bất tri bất giác đã ăn tới quên

trời quên đất.

"Tên mới tôi này thật là tham ăn a!" những đồng học khác cũng đã bắt đầu chú ý tới tình huống của bên này, thật sự là bởi vì số lần Lam Hiên Vũ đi lấy com quá nhiều rồi, mà mỗi lần đều là một mâm lớn.

"Này, đủ rồi a! Tài nguyên của học viện là thuộc về mọi người đấy, một mình ngươi đã ăn hết phần nhiều người như vậy rồi." Một gã nam sinh đứng lên, ngăn Lam Hiên Vũ chuẩn bị đi lấy com lần thứ tư.

Tiền Lỗi lập tức bắn người lên, hẳn muốn đi ra phía trước lại bị Lưu Phong kéo lại, Lưu Phong nhẹ nhàng mà lắc đầu với hắn.

Lam Hiên Vũ bị ngăn như vậy cũng có chút sững sờ: "Ta ăn com thì làm sao vậy? Học viện nói có thể ăn no a! Hơn nữa, đây đều là những đồ ăn đã làm tốt, để thừa chẳng phải lãng phí sao?"

Nam sinh kia hừ một tiếng, nói: "Ta nói không cho ăn là không cho ăn."

"Kim Tường, ngươi đừng có giờ trò ma cũ bắt nạt ma mới! Hiên Vũ là đồng học trước kia của ta đấy." Diệp Linh Đồng đột nhiên đứng lên, nổi giận dùng dùng mà nói.

Gã tên Kim Tường nhìn thoáng qua tên cao lớn bên người Diệp Linh Đồng: "Lữ Thiên Tầm, đây là ý của ngươi?"

Tên nam sinh cao lớn thân nhiên nói: "Ta không biết hắn." Nói xong hắn liền đứng người lên mà bước ra ngoài.

Diệp Linh Đồng sững sờ một chút, mà được gã nam sinh được kêu là Kim Tường lại cười.

"Tránh ra." Lam Hiên Vũ nói với Kim Tường.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Liệt Kim Điều

"Tiểu tử, ngươi đang nói chuyện với ta sao?" khoe miệng Kim Tường vênh lên.

Lam Hiên Vũ nghiêm túc nói: "Ta ghét nhất người khác quấy nhiễu ta ăn com đấy."

"Vậy thì thế nào?" Kim Tường chẳng những không có tránh, ngược lại còn cố ý tiến thêm nửa bước, gần như đã áp vào người Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ quay người mà bước sang bên cạnh, hẳn muốn vòng qua nhưng Kim Tường lại quét ngang thân, lại một lần nữa ngăn cản trước mặt hắn.

Lam Hiên Vũ ngừng đầu nhìn hắn một cái, lần này hắn không nói chuyện, mà là đem khay com đổi sang tay trái, tay phải nâng lên chộp tới Kim Tường.

Kim Tường hừ một tiếng, có chút nghiêng người, hẳn tránh được tay phải của Lam Hiên Vũ, tiếp theo đó, bả vai hắn trầm xuống mà đánh về phía Lam Hiên Vũ.

Có thể thi đấu lớp thiếu niên năng động thì không có ai không phải là tính anh của thế hệ trẻ, mỗi người đều cái vốn để tự tin. Kim Tường nhoáng một phát này tốc độ cực nhanh, hơn nữa là hướng về cái khay trên tay Lam Hiên Vũ mà đụng đấy. Từ góc độ người ngoài đến xem, nếu để cho hắn đụng vào thì Lam Hiên Vũ sẽ bị đổ thừa trong khay bắn tung tóe đầy người, còn có thể té ngã.

Lam Hiên Vũ tự nhiên sẽ không để cho Kim Tường thực hiện được, tốc độ phản ứng của hắn là cùng Na Na lão sư luyện ra đấy.

Đồng dạng là quét ngang thân, trầm vai, dùng bả vai đối với bả vai.

"Phanh!" Hai vai chạm vào nhau, hơn nữa đều là dùng vai phải.

Cảm giác đầu tiên của Kim Tường là dường như mình đã đánh một khối thiết. Thân là Cường Công Hệ hồn sư, hẳn rất có lòng tin về thực lực của mình, trong mắt hắn, rõ ràng Lam Hiên Vũ yếu hơn mình rất nhiều, mình muốn đánh bay hắn nhất định là không có vấn đề gì cả, thế nhưng sự thật hoàn toàn trái lại. Sau khi hai người va chạm, cả người Kim Tường đã ngã ngược ra ngoài, hơn nữa, căn bản hắn gần không được lực quán tính, trực tiếp ngã vào một bồn đồ ăn phía sau, thành một thân tằm đồ ăn.

Mà Lam Hiên Vũ lại vẫn đứng ở chỗ này không chút sứt mẻ.

"Tiểu tử kia!" hai tên bạn của Kim Tường thoáng cái liền đứng lên.

"Khi dễ phòng 333 chúng ta không ngại sao?" Tiền Lỗ lập tức nhảy ra ngoài, vọt tới bên cạnh Lam Hiên Vũ.

Lưu Phong cũng đã lặng yên đứng lên mà đi tới.

Lữ Thiên Tâm đang ra khỏi nhà ăn cũng dừng bước lại, hắn có chút kinh ngạc mà nhìn tình huống bên này. Hắn nhìn Lam Hiên Vũ một cái thật sâu, nhưng đau đó vẫn xoay người mà đi.

"Làm gì đó?" Đúng lúc này, một gã lão sư đi vào, khi hắn thấy bôn đồ ăn rơi trên mặt đất, sắc mặt lập tức trầm xuống, "Có được một bữa cơm như vậy không dễ đâu, các ngươi đến trường như thế này đây sao? Muốn tỷ thí đi tới thao trường, tại nhà ăn tỷ thí, làm lãng phí đồ ăn thì các ngươi cũng không cần ăn nữa. Là ai động thủ, đi ra đây cho ta!"

Lam Hiên Vũ đặt chiếc khay lên bàn, thành thành thật thật mà xoay người đi ra ngoài.

Khỏe miệng Kim Tường co giật một lát, hắn hung dữ mà nhìn Lam Hiên Vũ. Trong lòng của hắn lúc này nhiều hơn nữa là khiếp sợ, tại sao khí lực của gia hỏa này lại lớn như vậy?

"Tất cả mọi người đi ra đây, không ăn nữa. Các ngươi là một cái tập thể, trừng phạt cũng là tập thể bị phạt."

Lão sư lạnh lùng nói.

Những người khác đều mang vẻ mặt quái dị, mà ngay cả Lữ Thiên Tâm vừa ra khỏi nhà ăn cũng bị gọi lại.

Lam Hiên Vũ không nghĩ tới, lần đầu tiên mình tới thao trường, lại là vì bị phạt.

Ba mươi người xếp thành mười hàng, dùng ký túc xá làm đơn vị, mỗi ba người một hàng.

Lưu Phong phía trước, Tiền Lỗ trung tâm, Lam Hiên Vũ ở cuối cùng, bởi vì Lam Hiên Vũ là người cao nhất trong cả ba.

Tiền Lỗ vất lay phải ra sau lưng, hướng Lam Hiên Vũ giơ ngón tay cái lên, hiển nhiên là hắn đang tán dương cái va chạm của Lam Hiên Vũ và Kim Tường lúc trước.

Một điều tốt duy nhất là lúc này hắn cũng đã ăn được khá nhiều, những món ăn làm từ nguyên liệu quý hiếm hắn đều ăn hết, lúc này hắn còn đang cảm thấy may mắn đây. Mặc dù không có no hoàn toàn, nhưng sáu bảy phần vẫn phải có.

Lão sư đứng ở phía trước, thân nhiên nói: "Nếu như ngay cả đồ ăn cũng không tôn trọng, vậy các ngươi liền không có tư cách ăn những thứ này. Cơm trưa hôm nay sớm đã xong. Các ngươi cứ ở nơi này mà đứng đấy, đứng luôn đến xế chiều mà đi học." Nói xong, hắn liền bỏ đi.

Không có gì nghiêm trọng, chỉ là thiếu đi nửa bữa cơm trưa.

Những người đã ăn no hoặc ăn được khá nhiều thì lúc này còn tốt một chút, nhưng còn có mấy người giờ mới bắt đầu ăn a.

Lão sư vừa đi, lập tức, ánh mắt của mọi người đều đổ về phía Kim Tường cùng Lam Hiên Vũ. Đây chính là gây phiền hà tới tất cả mọi người a!

"Nhìn ta làm gì? Là hắn động tay trước." Trên người Kim Tường lúc này còn đang đầy đồ ăn, từng trận mùi hun đến làm sắc mặt của hắn càng lúc càng khó coi.

Lam Hiên Vũ không có lên tiếng, dù sao tất cả mọi người đều không được ăn, đồng cam cộng khổ cũng rất tốt.

"Lão sư mới vừa nói qua, có thể tỷ thí tại đây. Hiện tại các ngươi so luôn đi, nếu không tất cả chúng ta sẽ đánh các ngươi." Lữ Thiên Tâm nhàn nhạt nói.

Ánh mắt Kim Tường sáng lên: "Thật?"

Lữ Thiên Tâm vùng tay lên: "Mọi người làm thành một vòng chấn lấy bên trong nào."

Các học viên lớp thiếu niên năng động các học sinh rõ ràng là rất nghe lời hắn, tự nhiên mà vậy mà xúm lại, trong vòng chỉ còn lại có Kim Tường cùng Lam Hiên Vũ.

Đối với việc ăn ít nửa bữa cơm, bọn hắn rất bất mãn, nhưng cũng không có quá quan tâm, lúc này đại bộ phận mọi người đều có chút hăng hái mà nhìn Lam Hiên Vũ đã đánh bay Kim Tường khi nãy.

"Lam Hiên Vũ đúng không, hừ!" đôi mắt Kim Tường đột nhiên trở nên sáng lên, một tầng kim sắc quang mang nhàn nhạt hiện lên từ đáy mắt hắn, nặt ngoài làn da cũng lóe ra một tầng kim sắc nhàn nhạt. Hắn mở hâu tay, chỉ thấy từng đám lông vũ màu vàng chui ra từ cánh tay, đôi tay dần hóa thành bộ dáng của một đôi cánh

Võ hồn loại phi hành?

Tổng nội tâm Lam Hiên Vũ tức thì có phán đoán. Đây chính là rất ít gặp đó nha! Trước kia, tại Từ La thành phân viện hình như không có người nào có được võ hồn loại phi hành.

Lúc này, Kim Tường động dậy, hấn vồ mạnh hai tay, tốc độ nhanh vô cùng, thậm chí có cuồng phong nổi lên.

Lập tức, hấn đã tới trước mặt Lam Hiên Vũ, cánh tay phải đánh nhanh tới thân thể Lam Hiên Vũ. Lòng vũ màu vàng trên cánh liên tục chấn động, còn có cả âm thanh của kim loại va chạm.

Võ hồn của Kim Tường là Liệt Kim Điều, là một loại võ hồn phi hành vô cùng kỳ lạ. Trong truyền thuyết, Tam Túc Kim Ô - một trong những tổ tiên của hồn thú loài chim, có phần đông hậu đại, mà bản thân Liệt Kim Điều này có huyết mạch truyền thừa của Tam Túc Kim Ô, đồng thời, nó cũng có đủ Kim thuộc tính cùng Hỏa thuộc tính. Có điều, bây giờ Kim Tường mới chỉ có một khâu tu vi, nên rất nhiên sẽ không thể phát huy hoàn toàn được uy năng của nó. Mặc dù như thế nhưng tốc độ cùng lực lượng của hấn vẫn được răng mạnh. Trên cánh màu vàng mang theo luồng nhiệt lưu cuộn cuộn, nếu bị nó cuốn lấy thì hiển nhiên sẽ không thể tốt nổi.

Long mày Lam Hiên Vũ cau lại, trong tay trái, ngân văn Lam Ngân Thảo phóng thích rồi bao trùm trên bàn tay hấn. Hấn không có né tránh, mà trực tiếp nâng tay trái chộp tới cái cánh kia.

Muốn chết! Kim Tường mừng rỡ. Cái đệ nhất Hồn Kỹ liệt kim sí này của hấn cũng không phải đùa giỡn, chẳng những sắc bén, hơn nữa nhiệt độ lại cực cao. Có điều, dù sao đây cũng là học viện, hấn vô thức mà thu lại vài phần lực, nếu hấn gây thương tổn thực sự tới Lam Hiên Vũ thì có lẽ sẽ không tốt lắm.

"Phanh!" Liệt kim sí phát ra một thanh âm vang lên, đột nhiên đứng khựng lại trong tay trái Lam Hiên Vũ. Sau đó, băng sương mù phóng thích ra, triệt tiêu luồng nhiệt nóng bỏng của liệt kim sí.

Một tầng băng sương nhanh chóng ngưng kết trong tay trái Lam Hiên Vũ, không đợi cánh tay còn lại của Kim Tường vung tới, tay trái hấn đã chấn động mạnh một cái, trong tiếng nổ vang, cánh tay phải của Kim Tường bị tạc đẩy ngược ra. Kim Tường kêu lên một tiếng đau đớn, mặc dù cả cánh tay hấn có liệt kim sí bảo hộ, nhưng vẫn bị tạc cho rất đau.

Đúng lúc này, Lam Hiên Vũ đột nhiên vọt tới, một cây băng chùy đột nhiên ngưng tụ ra từ trên tay phải, băng chùy chỉ thẳng hướng con mắt Kim Tường mà đâm tới. Sự lạnh lẽo thấu xương lập tức bộc phát. Kim Tường bị hấn dọa cho nhảy dựng, không ngừng mà đem hai cánh khép lại, thử dùng liệt kim sí để ngăn cản băng chùy.

Trùng kích trong tưởng tượng cũng không có xuất hiện, chỉ là dưới chân Kim Tường lại đột nhiên trơn trượt.

Lúc này, tất cả lực chú ý của Kim Tường đều ở phía trên, dưới chân vừa trượt, hơn nữa lúc trước bị tạc ngựa về sau, toàn thân hấn lập tức mất cân bằng.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Triệu Hoán Chi Môn

Ngay thời điểm này, Kim Tường liền thể hiện ra tố chất của học viên lớp thiếu niên năng động. Sau khi hấn phát hiện không ổn, đột nhiên mở lớn hai cánh, cưỡng ép thân thể ngừng lại giữa không trung trong nháy mắt, chính là trong chớp nhoáng này đã cho hấn một lần nữa tìm về lực cân bằng. Sau đó, hấn vồ mạnh hai cánh, toàn thân xoay tròn giữa không trung, từng cây lông vũ trên cánh dần lật ra ngoài để ngăn cản công kích nối tiếp của Lam Hiên Vũ.

"Tốt!"

Cách ứng đối này của Kim Tường đúng là vô cùng tốt, không khỏi làm những đồng học khác lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Mà Lam Hiên Vũ lại dừng lại một lát, chính như Kim Tường dự tính, Lam Hiên Vũ cũng không muốn lao vào cái cánh xoay tròn này. Nhưng đúng lúc này, Lam Hiên Vũ lại làm ra một động tác vô cùng quý dị, hấn đột nhiên nhòl thụp xuống, sau đó đem tay trái đặt trên mặt đất. Ứng biến vừa rồi của Kim Tường có thể nói là làm hết khả năng rồi, nhưng mà, chỉ có nhất hoàn tu vi nên hấn vẫn không thể bay. Hấn có thể đem hết khả năng mà khống chế cân bằng, bảo hộ bản thân, nhưng cuối cùng hấn vẫn phải rơi xuống đất đó a!

Mà lúc này, toàn bộ mặt đất phía dưới hấn cũng đã biến thành mặt băng, từng đám cây băng nhọn nhô lên, Băng gai cũng không dài, cũng không quá sắc bén, nhưng tình cảnh này đã khiến hấn hoàn toàn không có chỗ đặt chân. Vào lúc này, hấn cũng không thể ứng biến nổi nữa rồi. Ý định của hấn là tìm khe hở của rừng băng gai này, rồi tận khả năng mà dùng mũi chân chia xuống đất, đồng thời dùng hai cánh bảo trì cân bằng.

Nhưng mà, đúng lúc này Lam Hiên Vũ lại nhảy lên thật cao, trực tiếp phóng tới hướng Kim Tường. Lữ Thiên Tầm vẫn luôn nhìn hai người, làm hấn kinh ngạc nhất chính là động tác nổi lên của Lam Hiên Vũ, quả thực như là nước chảy mây trôi, trông như Lam Hiên Vũ đã sớm chuẩn bị kế hoạch một cách kỹ càng.

Trong tích tắc này, Kim Tường đã rất khó làm ra lựa chọn, dưới thân có băng đâm, trên không có Lam Hiên Vũ. Hơn nữa, hiện tại hấn đã hoàn toàn mất thăng bằng, căn bản là không có đầy đủ thời gian để mà ứng đối loại nguy cơ này. Sau khi suy nghĩ nặng nề, Lựa chọn của Kim Tường tại thời khắc cuối cùng là, dùng một đôi cánh ngăn trở rừng băng nhọn phía dưới dưới, hai chân quỳ gối, thử dùng đầu gối để ngăn một cước này của Lam Hiên Vũ.

"Oanh!"

Theo tiếng rơi xuống đất! Toàn thân Kim Tường đã đập xuống mặt đất, đôi cánh của hắn thiếu chút nữa đã bị đánh tan. Chân phải Lam Hiên Vũ dẫm nát đầu gối Kim Tường, đầu gối lại đụng ngực hắn, lực lượng của một kích này rất lớn, trực tiếp đánh bay Kim Tường xuống đất. Trong nháy mắt Kim Tường bị Lam Hiên Vũ đập trúng, hắn chỉ cảm thấy sao gia hỏa này lại nặng nề tới vậy a!

Vụn băng vấy ra, Kim Tường đau đến méo miệng. Lam Hiên Vũ mượn lực cú đập mạnh đó mà bắn ngược lên, rơi xuống bên cạnh hắn. Hắn lợi hại hơn rồi, hồn mê cũng không có làm giảm thực lực của hắn a! Diệp Linh Đồng nhìn một trận chiến này, trong nội tâm thầm giật mình. Nàng không khỏi nghĩ đến, nếu như đôi là mình, liệu mình có thể làm tốt hơn Kim Tường không?. Luận Võ Hồn thì liệt kim điêu của Kim Tường Liệt cũng không phải ở phía dưới Thiên Cương Long, nhưng trước mặt Lam Hiên Vũ thì hắn vẫn luôn bị động bị đánh.

Tiền Lỗi cùng Lưu Phong đều đã tròn mắt hốc mồm, tựa như lời nói ban đầu của Lam Hiên Vũ vậy, hồn lực cũng không có nghĩa là tất cả.

"Kim Tường, ngươi thua." Lữ Thiên Tâm bước tới kéo Kim Tường đứng lên từ mặt đất, sau đó nói với hắn: "Nói xin lỗi đi."

Kim Tường làm vẻ nhếch miệng mà đứng người lên, vẻ mặt không tình nguyện, nhưng vẫn hướng Lam Hiên Vũ gật đầu: "Việc lúc trước, thực xin lỗi."

Lam Hiên Vũ cũng sừng sốt một lát, hắn không nghĩ tới đối phương lại có thể biết xin lỗi. Lữ Thiên Tâm cười nói: "Hoan nghênh ngươi gia nhập lớp thiếu niên năng động, ta là Lữ Thiên Tâm, lớp trưởng." Hắn vừa nói vừa đưa tay ra với Lam Hiên Vũ, không thể nghi ngờ, điều này cũng có nghĩa là các học viên khác của lớp thiếu niên năng động nhận thức hắn.

Lam Hiên Vũ vươn tay nắm với Lữ Thiên Tâm, đột nhiên, một lực lớn truyền tới từ bàn tay Lữ Thiên Tâm, như một chiếc kim kẹp lấy tay hắn. Lam Hiên Vũ cau mày lại, nhưng tay phải hắn vẫn không chút sút mẻ, đây chính là tay phải, tay có được Kim văn Lam Ngân Thảo đó a. Lúc này, trong lòng bàn tay phải của hắn là Kim văn Lam Ngân Thảo như ẩn như hiện.

Lữ Thiên Tâm không khỏi lộ vẻ vẻ kinh ngạc, mặc cho hắn có phát lực như thế nào, có vẻ như tất cả sức lực hắn dồn vào tay đều bị bàn tay của Lam Hiên Vũ thôn phệ. Lúc trước Lam Hiên Vũ đã thể hiện ra năng lực không chế bằng nguyên tố, nhưng lực lượng này của hắn cũng không giống một gã nguyên tố Chương Không Giả có khả năng có được a!

"Ngươi là song sinh Võ Hồn?" Lữ Thiên Tâm thốt ra.

Lam Hiên Vũ sừng sốt một lát, nhìn qua, Lữ Thiên Tâm chỉ hơi lớn hơn hắn một chút, vậy mà thoáng cái đã có thể nhìn ra

Ngươi là song sinh Võ Hồn? sức phán đoán thật sự là lợi hại a!

Trong lúc nói chuyện, Lữ Thiên Tâm đã buông lỏng tay, dưới một đám ánh mắt hiếu kỳ nhìn chăm chú, cuối cùng Lam Hiên Vũ cũng vẫn gật đầu. Thực ra, từ khi khảo hạch tổng hợp tổ chất thì Kim văn Lam Ngân Thảo của hắn cũng đã bại lộ, hiện tại có giấu giếm nữa cũng không còn ý nghĩa. Mục Trọng Thiên đã sớm biết, hắn còn hỏi thăm qua Lam Tiểu.

"Song sinh Võ Hồn sao! Tuyệt quá!" Tiền Lỗi cười lớn một tiếng, bước nhanh tới ôm lấy bả vai Lam Hiên Vũ, "Lợi hại, lợi hại! Ha ha, về sau tổ chúng ta sẽ không cần xếp chót nữa rồi a."

"Có con ghê kị sinh ngươi là nói không chính xác." Lưu Phong không khách khí chút nào mà nói.

Tiền Lỗi thề lười với Lưu Phong: "Ta cũng sẽ cố gắng đấy."

"Tốt rồi, mọi người lại đứng một lát a. Kim Tường, ngươi đi về trước thay quần áo đi, lát nữa đi học nếu lão sư hỏi ta sẽ giúp ngươi giải thích." Lữ Thiên Tâm quay sang nói với Kim Tường.

"A, cảm ơn." Kim Tường lại nhìn Lam Hiên Vũ một cái, có chút không phục. Nhưng khi nghe Lữ Thiên Tâm nói Lam Hiên Vũ là song sinh võ hồn thì trong lòng hắn vẫn còn có chút khiếp sợ. Tuy bọn hắn tuổi còn nhỏ, nhưng song sinh Võ Hồn là cái gì thì bọn hắn vẫn rất rõ ràng đấy. Một lần nữa đứng thành hàng, Lam Hiên Vũ tất nhiên là vẫn đứng chung hàng với hai người cùng phòng.

"Hiên Vũ, ngươi thật là song sinh Võ Hồn sao, là cái Võ Hồn gì vậy?" Tiền Lỗi mang vẻ mặt hiếu kỳ mà hỏi.

Lam Hiên Vũ nói: "Võ Hồn của ta xem như biến dị Lam Ngân Thảo a." Hắn cũng không có giấu giếm, mở ra hai tay, Kim văn Lam Ngân Thảo, cùng ngân văn Lam Ngân Thảo cùng xuất hiện.

"Kim văn Lam Ngân Thảo chủ khống lực lượng, ngân văn Lam Ngân Thảo chủ khống thủy nguyên tố."

"Khó trách ngươi có thể đánh bay Kim Tường. Cái tên Kim Tường này bình thường rất khoa trương, vừa vặn hôm nay bị ngươi giáo huấn một trận. Ta cũng tới giới thiệu võ hồn một chút." Tiền Lỗi cười ha hả nói, "Võ hồn của ta có chút đặc thù, ngươi phải chuẩn bị tâm lý."

Lam Hiên Vũ tò mò hỏi: " là cái gì đây?"

Tiền Lỗi cười nói: "Ngươi xem ta họ gì?"

"Tiền?" Lam Hiền Vũ nghi hoặc nói.

"Đúng rồi, đây chính là võ hồn của ta. Võ hồn chính là tiền." Nói xong, tay phải Tiền Lỗi vừa lộn, một mai kim tệ liền xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

"Võ Hồn là tiền?" Lam Hiền Vũ tròn mắt há mồm, hắn còn chưa từng nghe nói qua có loại võ hồn này, ngay cả Lam Tiêu cũng chưa bao giờ nói qua. Tiền Lỗi có chút buồn rầu mà nói: "Võ Hồn này của ta có điểm quái dị. Có câu nói này không biết người có từng nghe chưa, có tiền có thể ma xui quỷ khiến. Tên đầy đủ của Võ Hồn này là triệu hoán Kim tiền, không phải đem tiền triệu hoán ra, mà là dùng tiền để triệu hoán những thứ khác, thí dụ như Hồn Thú.

Cái này triệu hoán đến Hồn Thú đều là hình thái hồn phách, ước chừng có một nửa thực lực nguyên bản. Nhưng vấn đề lớn nhất chính là võ hồn này của ta quá mức không ổn định, có thể triệu hoán đến cái gì thì chính ta cũng không rõ lắm. Khụ khụ...cho nên...."

"Chính là không đáng tin cậy." Lưu Phong vẫn đứng bên cạnh lạnh lùng mà nói.

Lam Hiền Vũ không khỏi mỉm cười: "Chỉ là tính không xác định thôi chứ sao. Vậy đệ nhất hồn kỹ của người là cái gì?" Tiền Lỗi đáp: "Triệu Hoán Chi Môn. Dù sao nó cũng chính là một cánh cửa, nên triệu hoán đến cái gì ta cũng không rõ lắm. Cái gì cũng có, nhưng bình thường thì thực lực đều không quá mạnh."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Chọn lựa chức nghiệp phụ

Lam Hiền Vũ nói: " vậy thứ người triệu hoán đến có cần phải tiêu hao hồn lực không?"

Tiền Lỗi đáp: "Cần, nhưng tiêu hao được tương đối ít, bình thường ta cũng không có cảm giác gì. Cái này triệu hoán đã không đáng tin như vậy, nếu tiêu hao còn lớn chẳng phải quá thảm rồi sao?"

Lam Hiền Vũ há to miệng, muốn nói cái gì, nhưng Tiền Lỗi cũng đã giành nói: "Có phải người đang muốn hỏi ta được nhận vào như thế nào hay không? Hắc hắc, nếu ta nói là nhờ vận khí tốt người tin hay không?"

Lam Hiền Vũ sững sờ: "Cái này cũng được?"

Tiền Lỗi nói: "Đúng vậy a! Lúc Khảo hạch đó, vận khí của ta rất tốt, triệu hoán ra một Hồn Thú rất mạnh, đạt thành tích đứng đầu tại rường học của ta, sau đó ta liền được trúng tuyển. Sau khi ta đến, các sư phụ mới phát hiện ta triệu hoán không ổn định nhưng không có biện pháp gì. Hiện tại chỉ có thể mong đợi, về sau Hồn Hoàn nhiều..."

"Người thắng." Lam Hiền Vũ nhin không được cười nói.

Lưu Phong nói: "Võ Hồn của ta là thương, Bạch Long thương, là loại võ hồn thương có long hồn. Ta là Mẫn Công Hệ hồn sư."

Lam Hiền Vũ kinh ngạc mà nói: " Võ Hồn loại thương không phải thuộc về Cường Công Hệ sao?"

Lưu Phong cau mày lại: "Nhưng thương của ta được bổ sung Long Hồn này là tăng tốc độ làm chủ, tốc độ cực nhanh, nhưng lực công kích lại yếu đi một tí, cho nên mới thuộc về Mẫn Công Hệ."

"Kỹ xảo của Phong tử vẫn là rất tuyệt đấy, chỉ là nhiều khi không phá được phòng ngự. Lần trước hắn cùng cùng Kim Tường tỷ thí qua, căn bản là phá không nổi công kích của liệt kim sí, sau đó liền thua."

Lúc này Lam Hiền Vũ cũng đã hiểu rõ rồi, thực lực của hai người bạn cùng phòng này thật đúng là áp đấy. Một cái Võ Hồn không đáng tin cậy, một cái thuộc về Mẫn Công Hệ lại không có lực công kích.

Cuối cùng, chịu đựng qua giữa trưa, buổi chiều đã bắt đầu chính thức đi học.

Những lão sư được phân phối tới dạy lớp thiếu niên năng động đều là những lão sư ưu tú nhất bốn viện, ngay từ lúc đi học Lam Hiền Vũ liền phát hiện, tiết tấu giảng bài của những lão sư này nhanh hơn rất nhiều so với phân viện.

"Sau này các người sẽ phải cân nhắc chọn chương trình học, nhất là chức nghiệp phụ, cái này rất trọng yếu với tương lai của các người đấy. Mỗi người cần phải lựa chọn hai chức nghiệp phụ. Lớp thiếu niên năng động chúng ta đều là dùng chiến đấu làm chủ, cho nên trước mắt, học viện yêu cầu các người lựa chọn chương trình học chức nghiệp phụ là điều khiển Cơ Giáp."

"Một chức nghiệp phụ khác các người có thể tự do lựa chọn, đứng đầu chương trình học chức nghiệp phụ có trụ cột lái chiến hạm, còn có xếp đặt thiết kế Đấu Khái cùng tương quan Đấu Khái. chế tác, rèn và bảo hành sửa chữa. Cái này chủ yếu là xem phương hướng các người là muốn đi chiến hạm, Hồn Đạo máy bay, hay là muốn đi Đấu Khái và Cơ Giáp song giáp lưu. Tương đối mà nói, người trước kia thiên hướng về đoàn đội chiến đấu, nhưng người

sau thì càng thiên hướng về mặt cá nhân chiến đấu.”

"Một tuần tiếp theo, chính các người suy nghĩ, đồng thời cũng phải liên hệ với người nhà. Các người tuổi cũng còn nhỏ, nên trước mắt sẽ rất khó biết các người am hiểu về cái gì tại phương diện chức nghiệp phụ, nhưng nhất định phải xuất phát từ hứng thú, hơn nữa phải có đầy đủ chú tâm. Một khi chọn chức nghiệp phụ sẽ rất khó sửa đổi, bởi vì chọn lại một lần nữa sẽ rối quá nhiều thời gian, vậy thì ai cũng không làm nổi.""

"Một tuần tới ta sẽ giải thích kỹ càng cho các người về mấy đặc điểm của những chương trình học chức nghiệp phụ. Hôm nay, chúng ta nói về trụ cột lái chiến hạm."

Giảng bài là một gã lão sư trung niên hơn bốn mươi tuổi, hắn nói rất nhanh, nhưng trong lúc vô hình, mỗi một câu đều thành công hấp dẫn sự chú ý của các học viên.

Nghe lão sư giảng thuật, Lam Hiên Vũ càng cảm thấy hiếu kỳ. Chức nghiệp phụ? Bình thường thì hình như hai năm cuối của trung cấp học viện mới tiến hành học chức nghiệp phụ a, hiện tại bọn hắn mới bao nhiêu, tuổi này mà cũng có thể lựa chọn chức nghiệp phụ sao?

Tình huống liên quan về chức nghiệp phụ hắn cũng đã nghe cha mẹ nói qua. Trên thực tế, vô luận là làm Tiêu hay Nam Trung, đều là không có lựa chọn chức nghiệp phụ.

Năng lực của mỗi người là có hạn, đối với rất nhiều người mà nói, căn bản là họ không có đủ tinh lực mà kiên tu chức nghiệp phụ. Chỉ có những người đặc biệt ưu tú mới chọn kiên tu chức nghiệp phụ. Không thể nghi ngờ, tất cả đệ tử lớp thiếu niên năng động đều dùng hôn sư với tư cách chủ chức nghiệp. Trên thực tế, hiện nay liên bang sớm đã không còn hôn sư thuần túy. Có điều, có vài chức nghiệp cao chỉ có thể là hôn sư mới có thể đảm nhiệm, thí dụ như Đấu Khái Sư.

Đấu Khái truyền thừa đã có hơn vạn năm, Cơ Giáp tiến hóa cùng hôn sư có quan hệ mật thiết.

Đấu Khái cần phải chính hôn sư tới chế tác, Đấu Khái đẳng cấp cao thậm chí có thể hòa làm một thể với hôn sư, lợi hại hơn cơ giáp rất nhiều. Nếu kiên tu Đấu Khái Sư cùng Cơ Giáp Sư, vậy được xưng là "Song giáp lưu" song giáp lưu vẫn luôn là đại danh từ dành cho những chiến sĩ có thân thể cường đại nhất.

Đương nhiên, song giáp lưu cũng không phải dễ học đấy. Muốn trở thành Cơ Giáp Sư, muốn kiên tu một chức nghiệp phụ là cơ giáp, thì bản thân Cơ Giáp đó ít nhất phải có một bộ phận từ chính mình chế tác mà thành, muốn trở thành Đấu Khái Sư cũng là như thế. Vậy nên nó cần tiêu hao lớn số lượng tinh lực cùng thời gian. Hơn nữa hôn sư còn phải tu luyện hôn lực, nếu không phải người có thiên phú dị bẩm thì gần như không có khả năng đồng thời tu cả ba nghề như vậy.

Trong đầu Lam Hiên Vũ không ngừng hiện lên những ý niệm này, mà lúc này, lão sư đã bắt đầu giảng thuật đề tài chủ yếu của ngày hôm nay.

"Các người nhất định sẽ cho rằng từ khóa này là có thể trực tiếp học tập tri thức có quan hệ tới chiến hạm phải không, ta nhất định phải nói cho các người biết, loại ý nghĩ này là sai lầm. Trụ cột lái chiến hạm không phải là học tập điều khiển chiến hạm, mà là học tập điều khiển xe hôn đạo bay. Hôn Đạo Chiến Đấu Cơ và các loại phương tiện giao thông, chúng ta đều phải học tập. Phương tiện giao thông khác nhau sẽ có những phương pháp điều khiển khác nhau, mà điều khiển bản thân là một việc cực kỳ phức tạp, nên việc đầu tiên chúng ta cần cần phải làm là tìm kiếm cảm giác điều khiển. Cho nên, từ trụ cột lái chiến hạm này thật ra là học tập phương pháp điều khiển các loại. Mà học về trụ cột điều khiển cần phải mất ba năm thời gian, đến lúc phương pháp điều khiển tất cả của các người đều khảo tra hợp cách, các người mới có tư cách đi học cấu tạo chiến hạm, tiến thêm một bước học tập."

"Dựa theo quy định của liên bang, muốn trở thành một gã nhân viên công tác lái chiến hạm thì ít nhất cũng phải học tập mười hai năm, đây là một quá trình khá dài. Hơn nữa, coi như là đã làm tới nhân viên công tác lái chiến hạm, cũng phải rèn luyện từ những chiến hạm cỡ nhỏ, như vậy mới có khả năng từng bước leo lên chiến hạm cỡ lớn. Một gã quan chỉ huy chiến hạm ưu tú thường thường đều phải trải qua hai ba mươi năm lắng đọng. Cho tới bây giờ, đối với nhân loại chúng ta thì vũ trụ vẫn luôn là thần bí, phải có kinh nghiệm thăm dò đầy đủ mới có thể trở thành một thành viên lái chiến hạm ưu tú."

"Muốn chọn môn học trụ cột lái chiến hạm cần phải phù hợp một ít điều kiện. Đầu tiên chính là phải có hứng thú với việc điều khiển, thật sự muốn hướng về cái phương hướng này mà cố gắng, tiếp theo, nhất định phải có đầy đủ tinh thần lực mạnh mẽ làm cơ sở. Viện nghiên cứu khoa học của liên bang đã phát hiện, tinh thần lực của nhân loại là tương quan với ngũ tính, cho nên tinh thần lực càng mạnh thì khả năng hiểu thông trong việc lái những chiến hạm phức tạp lại càng lớn. Để được chọn môn học trụ cột lái chiến hạm, yêu cầu phải có trên năm mươi điểm tinh thần lực, thực sự trở thành thành viên lái chiến hạm yêu cầu là hai trăm điểm. Đây cũng là điều các người cần phải suy tính."

"Từ tình huống của lớp thiếu niên năng động chúng ta mà xem, thực sự là lão sư cũng không quá hy vọng các người lựa chọn trụ cột lái chiến hạm làm chức nghiệp phụ, bởi vì sau này nó sẽ tiêu hao rất nhiều tinh lực của các người, hơn nữa cái này cũng không có quá nhiều chỗ tốt cho việc tăng thực lực cá nhân. Đây cũng không phải ý nguyện ban đầu khi chúng ta xây dựng lớp thiếu niên năng động. Đương nhiên, học viện sẽ tôn trọng lựa chọn của các người, quyền quyết định cuối cùng vẫn ở chính bản thân các người."

Tiếp theo, lão sư lại giảng thuật về các hạng mục cần chú ý của từ trụ cột lái chiến hạm này.

Tuyệt đại đa số đệ tử nghe giảng cũng không quá chú ý. bởi vì trong nội tâm bọn họ cũng đã sớm quyết định tốt việc mình muốn lựa chọn cái gì, mà Lam Hiên Vũ lại nghe rất say sưa. Chỉ hướng của hắn chính là trở thành một thành viên lái chiến hạm, song giáp lưu hắn cũng rất ưa thích, có điều, hắn càng thích cái cảm giác điều khiển chiến hạm này hơn. Nhất là sau khi đã đi tàu vũ trụ, sự hiếu kỳ của hắn đối với vũ trụ lại càng thêm mãnh liệt.

"Người thích cái này sao?" Tiền Lỗi đụng đụng hắn.

"Ừm." Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu.

Chương 85: Tinh Thần Lực đệ nhất, Tiền Lỗi

Tiền Lỗi cười hắc hắc: "Ta còn tưởng rằng ngươi chọn song giáp lưu chứ. Đoán chừng tuyệt đại bộ phận lớp ta đều chọn song giáp lưu. Tương lai có thể trở thành Đấu Khái Sư, đây chính là việc rất khó lường, ngươi không cân nhắc một chút sao?"

Lam Hiên Vũ nói: "Đấu Khái ta cũng rất thích, ta còn có hai cái mô hình Kim Long Nguyệt Ngữ cùng Ngân Long Vũ Lân đây. Thế nhưng từ nhỏ ta đã đặc biệt thích lá chiến hạm, ta định chọn Đấu Khái Sư cùng trụ cột lá chiến hạm làm hai chương trình học chức nghiệp phụ, ngươi cảm thấy như thế nào đây?"

Tiền Lỗi nói: "Không được tốt lắm a! Cơ Giáp cùng Đấu Khái còn có chung một điểm, thí dụ như rèn. Nhưng lá chiến hạm cùng Đấu Khái lại hoàn toàn không có liên quan a, nhất định cần phải hao phí nhiều thời gian hơn nữa, cũng cần cang cố gắng hơn, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ. Lão sư mới vừa nói rồi, nếu chọn sai chức nghiệp phụ sẽ rất khó sửa đổi. Mà hồn lực của ngươi vốn đã không cao, nếu chọn hai cái chức nghiệp phụ không hề liên quan có lẽ sẽ tốn rất nhiều thời gian cùng tinh lực của ngươi, không tốt lắm đâu."

"Cảm ơn ngươi, ta sẽ ngẫm lại. Còn ngươi? chọn cái gì?" Lam Hiên Vũ tò mò hỏi.

"Trụ cột lá chiến hạm a!" Tiền Lỗi rất tự nhiên mà nói.

Khoe miệng Lam Hiên Vũ co gập liên hồi: "không phải ngươi mới vừa nói ta không nên sao?"

Tiền Lỗi cười hắc hắc: "Ta không giống với ngươi a! Ngươi đừng xem võ hồn của ta không đáng tin cậy, thế nhưng những thứ ta học đều cực nhanh nha. Tinh thần lực của ta chính là đứng đầu lớp, nếu không thì ngươi cho rằng ta vào đây thế nào được? Thật là bằng cái triệu hoán không đáng tin cậy kia sao?"

Lam Hiên Vũ sững sờ: "Cái này... ngươi cũng muốn chọn Đấu Khái Sư cùng trụ cột lá chiến hạm? Ngươi có bao nhiêu điểm tinh thần lực a?"

Tiền Lỗi nói: "Gần đây không có kiểm tra, nhưng ta đoán chừng cũng phải tới một trăm ba mươi, bốn mươi rồi. Hắc hắc!"

Lam Hiên Vũ đoán tinh thần lực của mình chắc cũng tầm trăm điểm rồi, không nghĩ tới tinh thần lực của Tiền Lỗi còn cao hơn nữa, đúng là rất lợi hại. Quả nhiên lớp thiếu niên năng động không có một người nào là bình thường.

"Tinh thần lực của ta hẳn là cũng có tầm một trăm rồi, học hai môn này liệu có đủ hay không?" Lam Hiên Vũ nói.

"Cái gì? Ngươi cũng có một trăm? Mạnh như vậy sao? Song sinh võ hồn lợi hại như vậy sao?" Tiền Lỗi kinh ngạc mà nói. Bởi vì gập mình nên thanh âm có chút lớn, lập tức đã làm cho lão sư chú ý.

"Hai người các ngươi, đứng dậy." Lão sư đưa tay chỉ Tiền Lỗi cùng Lam Hiên Vũ bên này.

Lúc này Tiền Lỗi mới ý thức tới việc thanh âm của mình quá lớn, hấn vội vàng che miệng lại.

Lam Hiên Vũ cũng rất bất đắc dĩ, mới đến ngày đầu tiên mà đã bị lão sư gọi tên tới lần thứ hai rồi...

Hai người đứng lên, đôi mắt là ánh mắt sáng rực của lão sư.

"Hai người các ngươi có vấn đề gì sao? Lại không thể chờ đợi được mà phải thảo luận ngay tại trên lớp học?" Lão sư nhàn nhạt nói.

Hai người liếc nhau, Tiền Lỗi vừa muốn mở miệng, lại bị lão sư đưa tay ngăn lại: "Ngươi không nên nói, để vị đồng học mới tới này nói. Ngươi tên Lam Hiên Vũ, đúng không?"

"Đúng vậy." Lam Hiên Vũ gật đầu.

Nhìn đôi mắt to đẹp kia, tiếng của lão sư thoáng nhu hòa thêm vài phần: "Nói đi, vừa rồi các ngươi thảo luận cái gì?"

Lam Hiên Vũ nói: "Lão sư, chúng ta nói về vấn đề lựa chọn chức nghiệp phụ, không biết trụ cột lá chiến hạm có thể kiêm tu cùng Đấu Khái Sư hay không. Tiền Lỗi nói kiêm tu hai thứ này sẽ tiêu hao tinh lực rất lớn, không dễ dàng học giỏi. Nhưng thực sự là hai người đều rất thích, nên ta cùng Tiền Lỗi nghĩ định kiêm tu hai môn học này."

"Kiêm tu trụ cột lá chiến hạm cùng Đấu Khái Sư?" Lão sư lập tức thấy hứng thú, "Vậy các ngươi dựa vào đâu đây? Chính như Tiền Lỗi nói, kiêm tu hai nghề này sẽ tiêu hao số lượng tinh lực cực lớn, hơn nữa cũng không phải có quyết tâm là có thể học được tốt. Điều này cần thiên phú cùng năng lực, thiếu

một thứ cũng không được."

Tiền Lỗi nhìn không được nói: "Lão sư, không phải người mới vừa nói sao? Ngộ tính là tương quan với tinh thần lực. Hai chúng ta đều có tinh thần lực cao, cho nên kiên tu hẳn là là vẫn được a."

Ánh mắt Lão sư chợt sáng lên: "Hai người các ngươi đều đã có trên năm mươi điểm tinh thần lực?"

Lời vừa nói ra, những học viên khác của lớp thiếu niên năng động lập tức nhìn chăm chú về hướng Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi. Phải biết rằng, ở cái tuổi này của bọn hắn, tinh thần lực vượt qua năm mươi điểm cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

"Hon trăm rồi, hắc hắc!" Tiền Lỗi có chút đắc chí mà nói.

Hắn luôn là một gã xếp chót trong lớp cũng bởi vì cái võ hồn không đáng tin cậy kia. Tinh thần lực khác hẳn với người thường có thể nói là kiêu ngạo lớn nhất của hắn, lúc trước, cũng chính vì điểm này hắn mới được chiêu tiến vào lớp thiếu niên năng động.

Qua một trăm?

Quả nhiên, ánh mắt lão sư liền hiện lên một vẻ kinh ngạc. Hắn là lão sư dạy tri thức tổng hợp, nên cũng không quá hiểu rõ về tổ chất thân thể trụ cột của các học viên. Tinh thần lực qua một trăm, cái này nghĩa là gì thì hắn đã quá rõ ràng rồi, nhưng có điều, rất nhiều hồn sư từ hoàn trở lên cũng chưa hẳn có thể đạt đến trình độ này a! Những hài tử này mới bảy tám tuổi, chỉ có tu vi nhất hoàn mà tinh thần lực lại có thể vượt quá một trăm, đây đúng là thiên tài trong thiên tài rồi.

"Ngồi xuống đi. Tuy các ngươi có tinh thần lực đủ cao, nhưng lão sư cho rằng các ngươi vẫn cần phải tiến thêm một bước khảo tra cùng ước định, sau đó mới có thể quyết định có kiên tu hai môn này hay không. Các ngươi phải biết rằng, một khi kiên tu hai nghề này thì số thời gian học tập của các ngươi sẽ trở nên cực lớn. Về phần lái chiến hạm, ta đã vừa mới nói. Nhưng về Đấu Khái, ta muốn nói là, trình độ phức tạp của việc chế tác Đấu Khái là tuyệt đối không thể khinh thường, hơn nữa, chế tác Đấu Khái sẽ phải tiêu hao rất nhiều tài nguyên. Bản thân việc chế tác Đấu Khái cũng chia làm rất nhiều phương diện. Muốn trở thành Đấu Khái Sư cũng không phải một chuyện dễ dàng."

Lam Hiên Vũ nghe giảng bài rất chăm chú, hẳn vốn là người đi muộn tới hai tháng, trên việc học là đã rút lại phía sau rồi. Hơn nữa, hắn cũng phát hiện, thật sự là những thứ học được ở lớp thiếu niên năng động rất khác so với những ban phổ thông, tri thức phong phú hơn những ban phổ thông quá nhiều, chỉ hơi chút lơ đãng là sẽ bị bỏ sót. May mắn, tinh thần lực tương đối cao cũng giúp hắn nhớ cực tốt, một ngày trôi qua, quả thực là rất phong phú.

"Trước khi tan học, ta muốn nhắc lại các ngươi một lát, tháng này là tháng thích ứng cuối cùng của các ngươi. Từ tháng sau, lớp thiếu niên năng động sẽ bắt đầu học với cường độ cao. Mỗi sáng sớm sáu giờ bắt đầu, tám giờ tối sẽ kết thúc, mười giờ nghỉ ngơi, mỗi hai tuần sẽ có một ngày nghỉ. Cho nên, các ngươi phải cố gắng điều chỉnh trạng thái cho thật tốt, chuẩn bị sẵn sàng."

Thẳng đến xế chiều, khi tiết học cuối cùng chấm dứt, Lam Hiên Vũ mới biết Mục Trọng Thiên chính là chủ nhiệm của lớp thiếu niên năng động bọn hắn. Mục Trọng Thiên vốn là nhân vật cao tăng của bốn viện học viện hồn sư sơ cấp Thiên La, nhưng vì vụ việc của Lam Hiên Vũ ngày đó mà bị mất chức, cuối cùng lại trở thành chủ nhiệm của lớp thiếu niên năng động, chịu trách nhiệm quản lý việc học của toàn lớp.

"Tốt rồi, hôm nay đến đây thôi, tan học. Lam Hiên Vũ, ngươi ở lại một lát."

Những đồng học khác trước sau đi ra ngoài, Mục Trọng Thiên dẫn Lam Hiên Vũ tới phòng làm việc của mình.

"Như thế nào đây? Hôm nay đã thích ứng được chưa? Nghe nói ngươi cùng Kim Tường giao thủ, lại còn thắng," Mục Trọng Thiên khẽ cười. Đối với Lam Hiên Vũ, hắn vẫn luôn có áy náy trong lòng. Bởi vì bản thân sơ sẩy mà thiếu chút nữa làm cho đứa nhỏ phải chết, hơn nữa, cho tới bây giờ cũng không biết có di chứng gì hay không.

Lam Hiên Vũ nói: "Mục lão sư, ta có thể thích ứng đây. Ta cùng Kim Tường..."

Mục Trọng Thiên mỉm cười: "Không có việc gì, lớp thiếu niên năng động cô vũ cạnh tranh, nếu không thì cũng sẽ không khiến ba người các ngươi thành một tổ. Có điều, hai người bạn cùng phòng của ngươi đều bị xếp phía sau của lớp, nên sẽ phải nhìn ngươi có thể ngăn con sông dữ hay không rồi."

"Lớp thiếu niên năng động chúng ta, trước ba tháng là thời kỳ thích ứng của các ngươi, sau đó sẽ bắt đầu bồi dưỡng chính thức. Mà trong quá trình này, rất có thể sẽ có người vì kiên trì không được mà bị loại bỏ. Học viện rót xuống đại lượng tài nguyên để xây dựng lên lớp thiếu niên năng động này, chính là vì bồi dưỡng những nhân tài ưu tú nhất. Ta nghe nói ngươi muốn chọn môn học trụ cột lái chiến hạm, phương diện này lão sư cũng không cho ngươi quá nhiều đề nghị. Có điều, học viện có quy định là, nếu muốn đồng thời kiên tu lái chiến hạm cùng Đấu Khái Sư thì sẽ phải đi qua một loạt khảo hạch. Học viện phải xác định các ngươi có tiềm năng này mới được, đây cũng là vì chịu trách nhiệm đối với các ngươi."

"Vâng, Mục lão sư, ta đã rõ."

Mục Trọng Thiên nói: "Khảo hạch sẽ tiến hành vào một tuần sau, ngươi cứ bảo trì trạng thái như lúc này là được rồi. Trước kia ngươi đã bỏ lỡ một ít khóa học, nên sau này mỗi ngày tan học thì tới tìm ta, ta sẽ tạo một khóa bồi bổ chuyên môn cho ngươi, ít nhất sẽ không thể bỏ lỡ những tri thức trụ cột."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 86: Thế giới Đấu La

Trở lại ký túc xá, trong đầu Lam Hiên Vũ vẫn quanh quẩn những lời lão sư nói, với hắn mà nói, tri thức phong phú đã mở ra cho hắn một cánh cửa lớn. Chính như lão sư đã nói vậy, Tinh thần lực càng cao thì ngộ tính lại càng cao, tiêu hóa những kiến thức này cũng sẽ càng dễ dàng hơn. Cho nên, tuy rằng tiếp thu tri thức không ít, nhưng Lam Hiên Vũ vẫn có thể nghe hiểu. Nhất là vì trong lòng Mục Trọng Thiên vẫn còn có áy náy, nên dạy riêng hắn vô cùng kỹ càng, cũng giải đáp các loại vấn đề làm cho hắn được ích lợi không nhỏ.

Tiền Lỗi cùng Lưu Phong đều đã về ký túc xá, Lưu Phong đang ngồi mình tưởng, Tiền Lỗi thì lại loay hoay với những cái mô hình cơ giáp kia của hắn.

"Đã về rồi. Thời gian rất dài a, lão sư tìm người làm gì?" Tiền Lỗi tò mò hỏi.

Lam Hiên Vũ cười nói: "Ta muộn mất hai tháng, lão sư tạo một khóa bồi bổ cho ta. Lúc nào ăn cơm?"

"Người đói? Giữa trưa ta thấy người ăn rất nhiều rồi a." Tiền Lỗi mang vẻ mặt khiếp sợ mà nói.

Lam Hiên Vũ cười khỏ nói: "không phải ngay sau đó liền luận bàn với Kim Tường hay sao? Ta căn bản là chưa ăn no a!"

Tiền Lỗi nói: "Tuy nói phí nấu ăn của lớp thiếu niên năng động là cố định, nhưng người như vậy vẫn sẽ làm cho người ta ghen ghét đó a! Có điều, cuối cùng ta cũng thấy được hy vọng từ trên người người, có người gia nhập, phòng số 333 chúng ta cuối cùng cũng không đến mức phải xếp chót rồi a."

"Khó nói, với cái võ hồn không đáng tin cậy kia của người thì cũng tương đương với việc chúng ta thiếu đi một người. Mà hai người chúng ta thì tài giỏi cái gì?" Lưu Phong mở hai mắt ra, khinh thường nói.

"Người ít nói nhảm đi, người so với ta mạnh hơn bao nhiêu? Tốc độ nhanh đến nỗi ngay cả mình cũng không chế không nổi. Ta tốt xấu thể nào thì cũng vẫn có cơ hội triệu hồi ra hồn thú tương đối cường đại, còn người? Một chọi một, người có thể đánh thắng mấy người trong lớp?"

Khỏe miệng Lưu Phong khẽ co giật: "Ta không phải là tu vi không đủ nên lực công kích yếu kém sao? Còn nói về tốc độ, ta chính là đứng đầu lớp, thực chí danh quy."

Tiền Lỗi nói: "vậy thì ta còn là người đứng đầu về tinh thần lực đây!"

"Tốt rồi, tốt rồi, đừng nói nữa. Dù sao thì mọi người đồng tâm hiệp lực là được." Lam Hiên Vũ thấy hai người đã sắp cãi vã, vội vàng tới can ngăn.

Lưu Phong nhảy xuống từ trên giường, nói: "Chúng ta đến sân huấn luyện đi, mọi người làm phương thức chiến đấu một chút, về sau cũng dễ phối hợp."

"Tốt!" Lam Hiên Vũ mặc dù có chút đối, nhưng hắn cũng rất muốn nhìn xem sức chiến đấu của hai vị bạn cùng phòng này là đến thế nào, dù sao, về sau mọi người còn phải phối hợp nữa. Bất quá, sau khi vào trong sân huấn luyện thì Lam Hiên Vũ liền tròn mắt. Nơi này rất khác với trường tượng của hắn, hắn phải là sân huấn luyện rộng rãi hoặc là nguyên một đám truyền bá hình thức. Nhưng đây lại là một không gian không lớn chút nào, chỉ hơn phòng học của bọn hắn một chút. Mô phỏng khoang thuyền chính tề mà để ở chỗ này, không nhiều không ít, vừa vặn ba mươi đài.

Mô phỏng khoang thuyền...

Thật sự là cái thứ này đã để lại ấn tượng cực sâu cho Lam Hiên Vũ a! Muốn nói không có tâm lý oán hận là không có khả năng. Có điều, do niên kỷ của hắn còn nhỏ nên cũng không có nghĩ quá nhiều.

"Tập luyện trong mô phỏng khoang thuyền sao?" Lam Hiên Vũ hướng Lưu Phong hỏi, biểu lộ của hắn có chút cổ quái.

Tiền Lỗi cướp lời: "Cũng không phải sao? Những học viện sơ cấp khác cũng không cái đài ngộ này đâu, thường thì phải tới học viện trung cấp mới có mô phỏng khoang thuyền, lúc sử dụng còn phải trả phí đó. Nhưng lớp thiếu niên năng động chính là không giống vậy. Mô phỏng khoang thuyền đã an toàn lại còn thuận tiện, thật tốt a!"

Tất nhiên câu nói này là do Tiền Lỗi cùng Lưu Phong không biết tới chuyện của Lam Hiên Vũ mà thôi.

"Người tới lần đầu tiên thì phải đi đăng ký một lát, sau đó mô phỏng khoang thuyền này sẽ luôn giữ lại cho người. Đi thôi." Lưu Phong nói.

Đăng ký rất đơn giản, sau khi được xác nhận thân phận lớp thiếu niên năng động, Lam Hiên Vũ đã có mô phỏng khoang thuyền của chính mình. Không sai, là chuyên thuộc về hắn.

Mỗi đài mô phỏng khoang thuyền tại sân huấn luyện này đều chuyên thuộc về một học viên, có dụng cụ chuyên môn sẽ ghi chép lại tình huống sử dụng của bọn hắn.

Nơi này cũng có lão sư chuyên thuộc chịu trách nhiệm, đệ tử lớp thiếu niên năng động có thể tới bất cứ lúc nào. Cái này là đãi ngộ đặc thù. Vì bồi dưỡng nhóm đệ tử tinh anh này, Thiên La học viện trả giá không thể bảo là không nhiều.

"Đi thôi, đến vui đùa một chút người sẽ hiểu. Thực ra thì mọi người chúng ta đều rất thích nơi đây, tuy rằng xem như huấn luyện, nhưng chơi cũng rất tốt, rất mới lạ a. Lúc không có chuyện gì làm, tất cả mọi người muốn tới nơi này đây. Nếu có thể lấy được thành tích gì đó ở chỗ này sẽ còn có ban thưởng, những phần thưởng này thậm chí có thể mang về thể giới thực đấy. Cái thành này là do Thiên La học viện sáng lập riêng cho lớp chúng ta đấy, nghe nói tốn không ít tiền cùng tài nguyên vào đây rồi."

"Bây giờ đi đâu?" Lam Hiên Vũ nhìn lại một chút quần áo trên người rồi hướng Tiền Lỗi mà hỏi.

"Đương nhiên là đi huấn luyện rồi. Nơi này có phòng huấn luyện. Chúng ta tới đó luyện một chút, quen thuộc lẫn nhau một lát a!" Tiền Lỗi cười nói.

"Tốt!"

Cái thành trấn này nhìn qua cũng không phải rất lớn, nhưng từng tòa nhà, hay một mảnh đường đi dài hẹp đều rất sạch sẽ.

Ba người tới một tòa nhà thì ngừng lại, trên cửa có thể đề tên, phòng huấn luyện.

Phòng huấn luyện lại là cái phòng nhỏ như vậy?

Lam Hiên Vũ còn chưa có kịp hỏi ra nghi ngờ của mình đã bị Tiền Lỗi cùng Lưu Phong kéo vào. Mà vừa tiến vào trong đó, Lam Hiên Vũ liền hoảng sợ phát hiện, nơi này rõ ràng có cơ quan bí mật.

Bên trong là một cái sảnh đường rộng rãi, mười cái quầy hàng cao lớn xếp thành một nhóm, độ rộng của cái sảnh đường này còn rộng hơn khi nhìn từ bên ngoài. Thế giới giả tưởng quả nhiên là rất khác thường!

Ba người bước tới một cái quầy trong đó. Tiền Lỗi nói: "Phiền toái ngài cho chúng ta một cái khảo hạch sơ cấp."

"Một quả Đẩu La tệ." Sau quầy, một thiếu nữ rất xinh đẹp nói với Tiền Lỗi.

"Đây." Tiền Lỗi có chút không muốn mà lấy ra một đồng tiền tỏa ngân quang rực rỡ, đưa tới.

"Nơi đây còn cần tiền?" Lam Hiên Vũ giật mình mà hỏi.

Lưu Phong nói: "Nếu không thì sao lại nói là thế giới giả tưởng chân thật nhất đây. Đẩu la tệ sử dụng ở chỗ này cũng chỉ có thể kiếm được trong Đẩu La tệ giới, làm công hay gì gì đó đều được, hoặc là tham gia một ít trận đấu rồi đạt được ban thưởng, hoặc là người khác tặng. Dù sao thì kiếm tiền ở thế giới thực thể nào thì vào đây cũng vậy. Chúng ta kiếm được chút Đẩu La tệ này cũng không dễ dàng, nên về sau mọi người cùng gánh vác chi phí huấn luyện này."

"Ừm." Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu.

"Tình cảnh khảo hạch sơ cấp, tiến vào." Theo thanh âm nhắc nhở vang lên, nháy mắt sau đó, Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy hoa mắt, ba người đã tới một nơi trống trải.

Đây là một sân bãi hình tròn, chung quanh là đài cao, có vẻ như trên đài còn có người đang hoan hô, chẳng qua là nghe không rõ lắm. Nhìn chung quanh một vòng, Lam Hiên Vũ phát hiện, trên vách tường bốn phía có bốn phiến cửa sắt, không biết là dùng làm gì.

"Cái này là khảo hạch sơ cấp Đẩu Thú Trùng, tiếp tới chúng ta sẽ phải đối kháng với năm mươi đầu hồn thú mười năm cùng ba đầu trăm năm. Nếu như thua là sẽ mất tiền không. Nếu thắng sẽ có thể cầm tiền về, còn có thưởng một quả Đẩu La tệ. Nhất định phải thắng a!" Tiền Lỗi nhanh chóng giải thích tình huống trước mắt.

Năm mươi đầu hồn thú mười năm cộng ba đầu trăm năm?

Lam Hiên Vũ bị câu nói này dọa cho nhảy dựng, tuy lần trước hắn cũng đã đối mặt với hồn thú trăm năm, thậm chí nghìn năm tại mô phỏng không gian thuyền, nhưng số lượng cũng không có nhiều như vậy a.

Đúng lúc này, bốn phiến cửa sắt chung quanh đã đồng thời mở ra, nương theo từng tiếng gào thét, từng đạo thân ảnh đã như gió bay điện chớp mà vọt ra.

Đó là từng con hồn thú loại khuyến có chiều cao trên dưới một mét. Lam Hiên Vũ nhìn thoáng qua liền đoán được thân phận của bọn chúng.

Đây là Dung Nham Khuyến, một loại hồn thú có thực lực không kém, có thiên phú kỹ năng là Hỏa. Trong quá trình chạy ra thì trên người chúng cũng đã có hỏa diễm bốc lên.

Bản thân Dung Nham Khuyến chính là hồn thú sống bầy đàn, nên chỉ một lát đã có tới hơn năm mươi đầu dung nham khuyến mười năm lao tới, nhiệt độ đầu thú trùng cũng theo đó mà nhanh chóng tăng cao.

Dung Nham Khuyến có tốc độ nhanh, lực lượng lớn, mặc dù không có thủ đoạn công kích từ xa nhưng lại hung hãn không sợ chết, hơn nữa, trên người chúng còn có nhiệt độ cực cao. Một lát đã xuất hiện nhiều như vậy, khó đối phó a!

Đúng lúc này, Lam Hiên Vũ và hai người kia cũng đã làm ra phản ứng, hiển nhiên bọn hắn đã không phải lần đầu tiên đối mặt loại tình huống này rồi. Tay phải Lưu Phong vừa nhắc, dưới chân bay lên một cái hồn hoàn màu vàng, cùng lúc đó, bạch quang lóe lên trong lòng bàn tay của hắn, một thanh trường thương dài chừng trượng hai xuất hiện trên tay.

Thân thương là màu tuyết trắng, mơ hồ có đường vân hình lân phiến, đầu thương là hình đầu rồng, lưỡi rồng nhô ra chính là mũi thương.

Đúng là võ hồn của hấn, Bạch Long thương.

Tiền Lỗi cũng phóng xuất ra võ hồn của mình, một cái hồn hoàn màu vàng từ dưới chân bay lên, cùng lúc đó, hai con người của hấn đột nhiên biến thành màu xanh lá, toàn thân đã nhiều thêm một cỗ khí tức quý dị, phảng phất như có một năng lượng chấn động đặc thù đang phát ra từ trên người hấn.

Tay phải hấn bắn ra, một đồng tiền vàng liền xuất hiện trên bàn tay hấn, chính là triệu hoán Kim tiền.

Ba người hiện lên xu thế đứng thẳng, Tiền Lỗi quát to một tiếng: "đến lúc đánh liều vào nhân phẩm rồi, xuất hiện đi, Triệu Hoán Chi Môn."

Trên người hấn, hào quang lóe lên từ hồn hoàn màu vàng, triệu hoán Kim tiền bị hấn ném lên không trung.

Lập tức, triệu hoán Kim tiền phát ra một đạo lục sắc quang mang, hơn nữa, nó đã bắt đầu biến lớn, lục sắc quang mang lan tràn xuống dưới từ hai bên, hóa thành bộ dạng của một cánh cửa. Trên triệu hoán Kim tiền là lục quang đại phóng, năng lượng chấn động quý dị làm cánh cửa đó lập tức trở nên tĩnh mịch.

Lam Hiên Vũ quay đầu nhìn Tiền Lỗi một cái, hấn phóng xuất ra ngân văn Lam Ngân Thảo, cây cỏ vòng lại rồi ôm trọn lấy bàn tay của hấn.

Có vẻ như dung nham khuyển đã bị Triệu Hoán Chi Môn đe dọa, chúng đang từ bốn phương tám hướng xông lại đều giảm tốc độ, nhưng vẫn nhanh chóng tạo thành vòng vây mà xông tới hướng ba người.

"Chúng ta trước hướng qua một bên đi, để tránh hai mặt đều gặp địch." Lư Phong với một thân kinh nghiệm chiến đấu tương đối phong phú chợt kêu một tiếng, sau đó hấn liền xông về một hướng.

Thực lực bản thân của một đầu dung nham khuyển mười năm hiển nhiên là không mạnh, nhưng lúc này, số lượng đã nhiều lắm, không thể coi thường.

Lúc này Lam Hiên Vũ đã thấy được tốc độ của Lư Phong.

Chỉ thấy bạch quang trên người hấn lóe lên, toàn thân cũng đã xông ra ngoài, thật sự là nhanh vô cùng, chỉ là một cái thoáng thân đã đến bảy tám mét. Bạch Long thương trong tay hấn thuận thế quét ngang, một đầu dung nham khuyển vừa mới xông lên lập tức bị mũi thương quét trúng, trực tiếp bị đưa đến không trung.

Lư Phong nhảy lên giữa không trung mà đuổi theo Dung Nham Khuyển, hấn vừa lên thương đã rút xuống mà bỏ vào người nó, hung hăng mà đập nó xuống mặt đất. Đồng thời, thân thể hấn cũng mượn lực mà tiếp tục vọt tới phía trước.

Đường kính của Đầu Thú Trảng này cũng không quá lớn chỉ chừng năm mươi mét, sau hai lần vọt liên tục của hấn thì đã gần tới tường.

Nhưng..

Tốc độ của hấn thật sự là quá là nhanh, thế cho nên hấn cứ như vậy mà xông lên đã kéo ra một khoảng cách lớn cùng Lam Hiên Vũ và Tiền Lỗi.

Vào lúc này, Triệu Hoán Chi Môn của Tiền Lỗi cũng đã hoàn thành.

"Meow! Meow!" Một con mèo nhỏ thân dài không quá nửa xích chui ra.

Con mèo nhỏ vừa ló ra từ Triệu Hoán Chi Môn đã thấy từng con dung nham khuyển hung hăng xông lên, nó sợ tới mức phát ra một tiếng kêu kì quái, "Vèo" một tiếng liền rút về. Sau đó, Triệu Hoán Chi Môn liền biến mất, triệu hoán Kim tiền trở về trong tay Tiền Lỗi với một vẻ mặt lúng túng.

"Cái này... Ta cũng không muốn đấy..." Tiền Lỗi mang vẻ mặt người vô tội mà nói.

Biểu lộ của Lam Hiên Vũ cũng trở nên khó coi hơn rồi. Hai tên đồng đội này quả thực là không đáng tin cậy a! Hơn nữa còn vô cùng không đáng tin cậy...

Một tên thần kinh không ổn định, vừa phát động là không thèm quan tâm, tên còn lại thì khò nói, triệu hồi ra một con mèo nhỏ, còn quay đầu bỏ chạy. Đây là cái tình huống như thế nào vậy...

Nhưng lúc này hấn cũng không có quá nhiều thời gian mà đi suy nghĩ, bởi vì xung nham khuyển chung quanh cũng đã xông lên rồi, trừ một bộ phận đuổi theo Lư Phong thì đại đa số đều hướng bọn họ mà đánh.

Nhiều con kiến còn có thể cắn chết voi, huống chi là một bầy chó.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Đồng đội không đáng tin cậy!

Lam Hiên Vũ kéo Tiền Lỗi một phát, đồng thời chém ra tay trái, bốn cây băng chùy bay đi, tinh chuẩn mà bay trúng bốn đầu dung nham khuyển đang xông tới, đánh cho bọn chúng phát ra tiếng kêu thảm thiết. Trong đó, một con còn bị đâm trúng mắt mà ngã xuống mặt đất, đã bị trọng thương.

Lúc này Tiền Lỗi chỉ cảm thấy lực lượng tay phải của Lam Hiên Vũ thật sự là quá lớn, rõ ràng mình cường tráng hơn hẳn, lại bị hắn dễ dàng kéo lại.

"Ngồi xổm xuống." Lam Hiên Vũ quát to một tiếng. Tiền Lỗi bất chấp suy nghĩ, vội vàng theo lời hắn mà trầm xuống, sau đó dưới chân hắn vừa trượt, thân thể liền xông ra ngoài.

Dưới sự giật mình, Tiền Lỗi không khỏi kêu lớn, lúc này hắn mới phát hiện, không biết từ lúc nào mà dưới người mình đã nhiều thêm một tầng băng, mà mình lại đang bị Lam Hiên Vũ đẩy ra trên tầng băng này.

Sau khi Lam Hiên Vũ đẩy Tiền Lỗi ra khỏi thì đã không còn vướng sự liên lụy của hắn, tốc độ đột nhiên bạo tăng. Thân thể hắn nhoáng một cái, dưới chân Đông một bước, Tây một bước, liền như vậy mà chui ra khỏi sự vây vồng của đám dung nham khuyển. Tuy trường bào trên người đã có rách ít nhiều, nhưng cuối cùng hắn cũng không có bị thương.

Bên kia, lúc này Lưu Phong đã vọt tới sát tường, nhưng chính như lúc trước Tiền Lỗi nói vậy, lực công kích của hắn thật sự là không đủ mạnh, cho dù là con dung nham khuyển bị hắn đánh bay lúc trước cũng không có bị thương nặng. Bảy tám đầu dung nham nguyên vẫn đuổi ở phía không bỏ, mà hắn bằng vào tốc độ nhanh, liền chạy như điên trong Đấu Thú Trảng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không bị con dung nham khuyển nào đuổi kịp.

Nhưng không thể nghỉ ngơi, ba người bọn hắn đã rơi vào sự nguy hiểm tuyệt đối.

Lam Hiên Vũ đang rất hoài nghi, liệu có phải từ trước tới giờ Lưu Phong cùng Tiền Lỗi cũng chưa bao giờ thắng được khảo hạch sơ cấp này.

Sau khi Lam Hiên Vũ lao khỏi phạm vi vây công của đám dung nham khuyển, hắn nhanh chóng phóng tới hướng Tiền Lỗi, bởi vì cũng không thể mặc kệ hắn a. Mà lúc này, dung nham khuyển phía sau cũng đã nhào tới.

Lam Hiên Vũ có thể bằng vào bộ pháp linh hoạt để né tránh, nhưng dù sao hắn cũng còn nhỏ, nên tốc độ còn không bằng những con dung nham khuyển này, Mà đám dung nham khuyển phía sau cũng đã nhào tới, mắt thấy chúng đã muốn nuốt sạch hắn.

Đúng lúc này, Lam Hiên Vũ đã hướng về phía Tiền Lỗi mà nâng lên tay trái, mười mấy cây ngân văn Lam Ngân Thảo lập tức phóng về hướng Tiền Lỗi. Lam Hiên Vũ kêu to: "Kéo ta." Nói xong, hắn đã nhảy dựng lên.

Tiền Lỗi một phát bắt lấy lam ngân thảo của Lam Hiên Vũ, hắn dùng sức kéo một cái, lập tức giật Lam Hiên Vũ bay về hướng mình, tạm thời kéo hắn khỏi đám Dung Nham Khuyển.

Thật sự là rất nhiều a!

Lam Hiên Vũ cũng không cảm thấy bọn hắn còn có thể thắng, nhưng vào lúc này hắn cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể kiên trì.

Hắn lập tức quay người mà chém ra tay trái, từng đám băng chùy bắn ra. Băng chùy còn không có bắn trực tiếp vào người Dung Nham Khuyển, dưới không chế củ Lam Hiên Vũ, chúng đã nhao nhao nổ tung, hóa thành một mảnh băng sương mù. Băng hỏa tương khắc, hiển nhiên dung nham khuyển rất chán ghét loại công kích nhiệt độ thấp này, hơn nữa, bị băng sương mù che lấp nên tốc độ vọt tới của chúng lập tức chậm rất nhiều.

"Lưu Phong, tới đây!" Lam Hiên Vũ quát to một tiếng, kéo Tiền Lỗi chạy tới hướng Lưu Phong.

Hiện tại, chỉ có ba người tụ tập ở một chỗ mới có thể đối phó nhiều địch như vậy. Sau khi Tiền Lỗi phóng ra Triệu Hoán Chi Môn thì cơ bản liền tương đương với việc không có gì dùng. Hắn cần nghỉ ngơi một thời gian để khôi phục Tinh Thần Lực cùng hồn lực, sau đó mới có thể triệu hoán lần nữa.

"Người còn cần bao lâu nữa?" Lam Hiên Vũ quay đầu hỏi Tiền Lỗi đang bị mình kéo túm đi.

Tiền Lỗi làm một vẻ mặt bất đắc dĩ: "Còn cần nửa phút a. Con mèo vừa nãy không có tiêu hao quá nhiều Tinh Thần Lực cùng hồn lực của ta."

Muốn không nói vô hồn của Tiền Lỗi không đáng tin cậy cũng không được rồi, mỗi lần thi triển Hồn Kỹ, tiêu hao của hắn đều căn cứ theo đối tượng triệu hoán mà định ra, tính không xác định quá lớn.

Khoé miệng Lam Hiên Vũ co lại, hắn biết, hiện tại muốn chuyển bại thành thắng chỉ sợ chỉ có thể gửi hi vọng vào Tiền Lỗi sáng tạo kỳ tích, triệu hồi ra hồn thú cường đại.

"Ta đến rồi!" Lưu Phong hóa thân một đạo bạch quang, rất nhanh hướng Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi lao đến. Tốc độ của hắn cũng không chậm, thế nhưng là, tựa hồ có chút nhanh hơi quá.

"Dừng lại!" Mắt thấy thân ảnh màu trắng kia đã càng ngày càng gần, lại không có chút ý giảm tốc độ nào, Lam Hiên Vũ vội vàng quát to một tiếng.

"Ta...." Lưu Phong cũng muốn ngừng, nhưng vì lúc trước hắn đã dùng ra tốc độ nhanh nhất, nên trong khoảng thời gian ngắn muốn dừng cũng không được.

"Phanh —— "

Ba người đụng vào nhau, lập tức ngã lăn thành cục đất hồ lô.

Lam Hiên Vũ có chút muốn khóc, đây đều là cái loại đồng đội gì vậy a! Khó trách trước khi mình đến, lớp thiếu niên năng động chỉ còn lại hai người bọn họ làm một tổ, hai người này tuyệt đối là đứng đầu toàn lớp về việc.... không đáng tin cậy a. Cho dù là Diệp Linh Đồng mình không thích cũng đáng tin hơn bọn hắn nhiều lắm a!

Mà lúc này, Đám dung nham khuyến đã xông tới.

"Tiền Lỗi, chuẩn bị triệu hoán. Ta giúp ngươi chống đỡ một lát." Lam Hiên Vũ vừa nói vừa ấn tay trái xuống mặt đất, toàn lực mà phát ra hồn lực. Từng đám cây băng nhọn vừa thô vừa to bỗng nhiên chui ra từ mặt đất chui ra, đem ba người bảo hộ ở trong. Những cây băng nhọn này đã dài tới hơn một mét, mà thân thể ba người lại nhỏ, có rừng băng bảo hộ, lập tức ngăn cách được đám dung nham khuyến bên ngoài. Có điều, hồn lực của Lam Hiên Vũ cũng lập tức tiêu hao hơn phân nửa. Dù sao, hồn lực của hắn mới có mười mấy cấp a!

Tốc độ của mấy đầu dung nham khuyến này quá nhanh, vừa xông lên, lập tức bị rừng băng đâm trúng. Trừ con bị Lam Hiên Vũ dùng băng chùy đâm trúng con mất kia, bốn mươi chín đầu dung nham khuyến còn lại đều bị vây ở bên ngoài mà nhìn chằm chằm vào, không ngừng gào rú. Nhưng công kích của bọn nó vẫn là bị chặn lại, dù sao bọn chúng cũng chỉ là hồn thú mười năm mà thôi.

"Ôi, cuối cùng cũng an toàn, thật sự là làm ta sợ muốn chết." Tiền Lỗi hô lớn một tiếng, đặt mông ngồi dưới đất.

Lam Hiên Vũ tức giận nói: "Cái khảo hạch sơ cấp này các ngươi đã từng thắng qua bao giờ chưa?"

Tiền Lỗi nói: "Có một lần a! Lần kia ta triệu hoán ra được một đầu cự hùng, mấy đầu dung nham khuyến này chạy tới kêu cha kêu mẹ luôn đấy. Ha ha! Tới hồn thú trăm năm cũng đỡ không nổi nó. Hỏa cầu của dung nham khuyến trăm năm đánh vào nó cũng chỉ nổ đẹp. Có điều, lần đó ta bị tiêu hao tinh thần lực quá mức, nghỉ ngơi đủ hai ngày mới khôi phục lại được."

"Ngươi nói cái gì?" Biểu lộ của Lam Hiên Vũ đột nhiên động lại. Bởi vì hắn đã bắt được vài thông tin quan trọng từ lời nói của Tiền Lỗi. Dung nham khuyến trăm năm, hỏa cầu... Đúng vậy a, có ba đầu hồn thú trăm năm còn chưa có xuất hiện, vậy mà cũng là dung nham khuyến, còn có thể phóng hỏa cầu...

Dung nham khuyến mười năm không vượt qua được băng thứ, thế nhưng là, băng thứ cũng là Băng, sẽ bị hòa tan đó a! Nhiệt độ trên người dung nham khuyến mười năm cũng đã làm cho băng thứ bị hòa tan, nếu là hỏa cầu của trăm năm dung nham khuyến...

"Phanh ——" băng thứ đã bị gãy mấy cây, bên ngoài là một mảnh lửa đỏ.

Xa xa, ba đầu dung nham khuyến cực lớn cao chừng một mét tám đang chậm rãi đi tới, hỏa cầu vừa rồi kia, chính là do một con trong số đó phun ra, mà trong miệng hai con khác cũng có hơi bốc lên, rõ ràng, hỏa cầu này theo nhau mà đến.

Xong..

Trong lòng Lam Hiên Vũ đã là một mảnh bất đắc dĩ, cái băng thứ này của hắn có thể ngăn một cái hỏa cầu cũng không tệ rồi. Quả nhiên, hai cái hỏa cầu đã gào thét mà đến.

"Ta đến!" Lưu Phong động thân. Hắn mãnh liệt nhảy lên, thân thể vẫn lơ lửng ở giữa không trung được một lát, hào quang của hồn hoàn lóe lên trên người hắn, cả người đã xông ra ngoài. Đúng là đệ nhất hồn kỹ của hắn, Bạch Long hiện! Người cùng thương, bạch long thương trong tay hắn chìa lên trên, chọn lấy một hỏa cầu bên người. Hỏa cầu lập tức bị đánh chuyển phương hướng, bay ngược về phía mấy đầu dung nham khuyến. Trên người hắn, hào quang hồn hoàn lại lóe lên, rõ ràng hắn vẫn trên không trung, vậy mà lại hoàn thành một lần chuyển hướng không thể tưởng tượng nổi, nhưng lần này có chút hơi quá, trực tiếp đánh tới một cái hỏa cầu khác.

Một cây ngân văn Lam Ngân Thảo vừa đứng lúc xuất hiện ở phía sau hắn, quán quanh bên hông hắn, làm hắn sớm dừng lại. Bạch Long thương đâm ra, cuối cùng đã cải biến được phương hướng của hỏa cầu còn lại.

"Oanh, oanh!" Hai cái hỏa cầu phân nổ tung, hóa thành vô số tia lửa bay loạn tứ tán, Bảy tám đầu dung nham khuyến mười năm bị tạc cho kêu thảm thiết, bảy dung nham khuyến cũng trở nên có chút hỗn loạn.

Ngân văn Lam Ngân Thảo cường ép mà kéo Lưu Phong lại, nhưng lúc này sắc mặt hắn cũng đã tái nhợt, hai tay rách tan, máu tươi chảy ròng, mắt thấy đã không còn sức chiến đấu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Ngân văn Lam Ngân Thảo phụ trợ triệu hoán

Có điều, hai cái hỏa cầu bị đánh lui cũng đã cho Tiền Lỗ đủ thời gian tranh thủ.

"Người đáng tin cậy một chút đi!" Lưu Phong cố nén đau đớn trên tay mà nói với Tiền Lỗ. Ba mươi phần trăm cảm giác đau cũng cũng không yếu a!

"Còn một giây!" Tiền Lỗ làm một vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đúng lúc này, lại có một hỏa cầu bay tới.

"Oanh ——" rốt cuộc băng thứ đã bị phá toái toàn bộ, không chỉ có như thế, sau hỏa cầu kia cũng là một hỏa cầu nữa đi theo, thẳng đến ba người mà đến.

Rõ cuộc Tiền Lỗ cũng đã bắn lên triệu hoán Kim tiền trong tay, đã bắt đầu lần triệu hoán thứ hai.

Đối mặt hỏa cầu, Lam Hiên Vũ quyết định thật nhanh, Kim văn Lam Ngân Thảo trong tay phải vòng lại bao trùm lấy bàn tay, một tầng kim sắc quang mang nhàn nhạt lập tức phóng ra từ trong cơ thể hắn. Hai tay hắn giao trước người, cứng rắn ngăn cản!

Hắn đương nhiên có thể tránh, thế nhưng đằng sau lại là Tiền Lỗ đang thi triển Triệu Hoán Chi Môn không có biện pháp tránh đi a! Nếu triệu hoán bị cắt đứt thì một chút cơ hội cũng không còn.

"Oanh ——" hỏa cầu hung hăng mà đụng vào người Lam Hiên Vũ. Hắn chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, đồng thời cánh tay trái biến mất, tầng băng hiển hiện mà hỏa cầu một thể với Kim văn Lam Ngân Thảo đang phóng thích hệ thống phòng ngự, miễn cưỡng hóa giải nóng bỏng, nhưng thân thể hắn vẫn bị nổ bay ngược mà ra.

Không tốt!

Thế nhưng hiện tại Lam Hiên Vũ cũng đã không chế không nổi chính mình rồi, lập tức đụng trúng Tiền Lỗ đang thi triển Triệu Hoán Chi Môn ở phía sau.

Đã xong...

Vô luận là Tiền Lỗ, Lam Hiên Vũ, hay là Lưu Phong, lúc này đã đều vô thức mà cảm thấy xong đời. Tuy quá trình triệu hoán không dài, nhưng cũng không thể bị cắt đứt a.

Nhưng ngay tại khi Lam Hiên Vũ đụng vào Tiền Lỗ, một màn quỷ dị lại xuất hiện, Tiền Lỗ cũng không có bị Lam Hiên Vũ đánh bay, mà thân thể Lam Hiên Vũ lại bị nhào một nửa vào Triệu Hoán Chi Môn. Hắn vô thức mà dùng ngón văn Lam Ngân Thảo quán lấy khung cửa Triệu Hoán Chi Môn.

Lúc này, Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy tinh thần của mình hoảng hốt một lát, mà trong một sát na kia, đáy mắt hắn cũng nhều thêm một vệt ngân quang, ngân quang chột lóe. Cũng trong khoảnh khắc đó, trong ý thức của hắn, toàn bộ Triệu Hoán Chi Môn dường như đã động lại một lát, có vẻ như khí tức của mình đã xuất hiện một loại liên hệ kì dị với Triệu Hoán Chi Môn. Chẳng qua là sinh ra liên hệ mà thôi, Lam Hiên Vũ cũng không có cảm thấy chính mình đã mất đi cái gì, mà đúng lúc này, triệu hoán của Tiền Lỗ cũng đã hoàn thành.

Hỏa cầu liên tiếp phóng ra, làm cho ba đầu dung nham khuyên trăm năm cũng dừng lại một lát, nhưng đã không còn băng thứ gây trở ngại nên một đám dung nham khuyên mười năm lập tức vọt lên.

Việc Lam Hiên Vũ dùng thân thể ngăn hỏa cầu giúp Tiền Lỗ tranh thủ chút thời gian đã kích thích Lưu Phong nhiệt huyết sôi trào, hắn quát to một tiếng, hào quang hồn hoàn trên người tỏa sáng, hắn đột nhiên sải bước ra, đem Bạch Long thương quét ngang bên trên, lại một đám dung nham khuyên bị hắn quét bay lên trời, chính hắn cũng vì dùng lực quá độ mà đặt mông ngã ngồi ra đất, có vẻ như chút khí lực cuối cùng cũng đã tiêu hao hết.

Lúc này, trong Triệu Hoán Chi Môn, một vòng ngân quang tuôn ra, một màn kỳ dị xuất hiện.

Một chân bước ra từ bên trong, sau đó là một bóng người nhỏ nhắn đi ra từ trong đó.

Vậy mà không phải hồn thú, mà là một thiếu nữ cực đẹp.

Nàng mặc một bộ váy dài màu trắng, tuổi nhìn qua cũng ngang tầm với mấy người Lam Hiên Vũ, mái tóc dài màu lam buộc thành đuôi ngựa sau đầu, một đôi mắt màu xanh đậm thâm sâu như biển rộng.

Vừa mới bước ra khỏi Triệu Hoán Chi Môn, nàng rõ ràng có chút mờ mịt, sau đó nàng liền thấy những đầu dung nham khuyên đang như hung thần ác sát mà nhào tới.

"A!" Thiếu nữ hét lên một tiếng, hai tay nâng lên mà đẩy mạnh ra ngoài. Lập tức, một mặt tường băng trăm trọng dần ngưng tụ thành hình, trực tiếp đánh bay mấy đầu dung nham khuyên vừa nhào tới.

Lam Hiên Vũ, Tiền Lỗ cùng Lưu Phong đều nhìn tới nàng người. Cái Triệu Hoán Chi Môn này không chỉ gọi được hồn thú, thậm chí ngay cả người cũng có thể triệu hoán được sao?

Đây là tình huống như thế nào vậy?

Lam Hiên Vũ mơ hồ cảm thấy, có vẻ như việc triệu hoán biến hóa này có quan hệ tới việc mình dùng tay trái bắt lấy Triệu Hoán Chi Môn.

Cô gái kia thấy dung nham khuyến bị đánh lui, lúc này nàng mới thờ dài một hơi, sau đó nghỉ ngơi mà nhìn chung quanh, thứ đầu tiên nàng chú ý tới chính là ba người bên cạnh.

"Đây là nơi nào? Các người là ai?"

Tiền Lỗi hô to một tiếng, hưng phấn mà nhảy qua: "Oa, người thật xinh đẹp nha. Trước hết giết địch đã, ta triệu hoán ra mỹ nữ, giết mấy đầu dung nham khuyến này trước, sau đó chúng ta nói tiếp."

Thiếu nữ kia cau mày: "Tại sao ta phải nghe lời người?"

Tiền Lỗi làm một bộ dáng theo lẽ thường: "Bởi vì ta là chủ kí sinh của người a, là ta dùng Triệu Hoán Chi Môn triệu hoán người đến đây."

Thiếu nữ ngơ ngác nói: "nhưng đây là nơi nào? Ta trở về như thế nào đây?"

Tiền Lỗi nói: "Đợi đến lúc triệu hoán chấm dứt là người có thể trở về. Nơi này là Đẩu La thế giới, đoán chừng người là người đến từ thế giới khác a, có nói người cũng không biết."

"Đẩu La thế giới? Người nói là cái thế giới trong mô phỏng khoang thuyền sao?" Thiếu nữ nói một câu làm ba người Tiền Lỗi tròn mắt há mồm.

Lam Hiên Vũ kinh ngạc mà nói: "Người biết?"

Thiếu nữ nhìn về phía Lam Hiên Vũ, hai người bốn mắt nhìn nhau, nàng hơi sững sờ mà nói: "Là người, là khí tức của người dẫn ta đến đây. Không phải hần, hần nói đối đúng hay không?" Nàng vừa nói vừa chỉ chỉ Tiền Lỗi bên người.

"Không có a! Chính là ta, chính là ta a!" Tiền Lỗi lập tức kêu to. Đây chính là một thiếu nữ đẹp cùng tuổi a, thiếu nữ trước mắt này tuyệt đối là người cùng tuổi đẹp nhất mà hần đã gặp, mà nam hài tử ở trước mặt nữ hài tử sao có thể không có biểu hiện đây.

"Không, không phải người."

"Dung nham khuyến đã đến." Thanh âm của Lưu Phong vang lên.

Quả nhiên, không chỉ có dung nham khuyến mười năm, mà cả ba đầu trăm năm cường tráng kia cũng đã chậm rãi mà đi tới bên này. Trong miệng chúng là sương mù lượn lờ, hiển nhiên hóa cầu của chúng cũng đã chuẩn bị sẵn ra.

Thiếu nữ cau mày, đồ mắt màu xanh đậm lóe lên ánh hào quang, đột nhiên biến thành màu băng lam, ngay sau đó, hai cái hồn hoàn bay lên từ dưới chân nàng, một vàng một tím.

Hai hoàn, Đại Hồn Sư!

Lam Hiên Vũ thầm giật mình, từ lời nói khi nãy của nàng cùng việc lúc này nàng phóng xuất ra hồn hoàn mà xem, nàng nào có phải người của thế giới khác a, rõ ràng là một gã đại hồn sư!

"Bạo!" Thiếu nữ chỉ một cái, tầng băng ngăn cản đám dung nham khuyến lúc trước lúc trước lập tức bùng nổ. Không chỉ có thế, bức tường băng bị bạo tạc kia hóa thành từng đạo băng nhận bay tán loạn, tựa như một trận băng tuyết phong bạo, tàn sát bừa bãi trong phạm vi trước người bọn hần chừng năm mét.

Quá một nửa số dung nham khuyến bị bao phủ ở bên trong, lập tức nhao nhao hóa thành hào quang, biến mất không thấy gì nữa.

Đệ nhất hồn hoàn dưới chân thiếu nữ sáng lên, một thanh trường thương màu xanh đậm xuất hiện trong tay nàng. Mũi chân nàng chìa xuống đất, cả người liền xông ra ngoài.

Động tác của nàng rất tự nhiên, trên người phảng phất như có một tầng hào quang màu xanh đậm nhộn nhạo theo thân thể nàng vọt tới trước. Mỗi một thương đâm ra, đều mang theo một mảnh thương mang màu xanh đậm, những nơi nó đi qua, những đầu dung nham khuyến mười năm kia lại không có chút lực ngăn cản nào, nhao nhao bị nàng đâm trúng chỗ hiểm. Thương pháp này của nàng không chỉ nhanh chóng mà còn tinh chuẩn vô cùng, những đầu dung nham khuyến tới gần nàng đều vô thức mà giảm tốc độ.

"Mạnh thật a!" Lưu Phong nhìn không được mà tán thưởng thành tiếng. Đồng dạng là dùng thương, đây mới là tốc độ cùng lực lượng kết hợp hoàn mỹ.

Lam Hiên Vũ thấy Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đều đã mất sức chiến đấu, cũng không thể để cho một nữ hài tử độc thân chiến đấu, hần hít sâu một hơi, hơi điều chỉnh bản thân lại một chút rồi lập tức cùng thiếu nữ kia xông về hướng xa.

"Vù!" Ba đầu dung nham khuyến trăm năm cũng đã phát động ra, lại là ba cái hỏa cầu xếp thành hình tam giác mà bay thẳng tới chỗ thiếu nữ kia.

Thiếu nữ đem đuôi thương chìa xuống đất, người bắn dựng lên, thân trên không trung, nàng lấy trường thương trong tay làm trung tâm rồi bỗng nhiên xoay tròn, lập tức tạo thành một vòng xoáy màu xanh đậm. Sau khi ba cái hỏa cầu tới gần thì trực tiếp bị vòng xoáy màu xanh đậm kia đánh bay ra ngoài. Sau đó, thân thể nàng đang xoay tròn trên không trung bỗng nhiên gia tốc, phóng thẳng tới phía ba đầu dung nham khuyến.

Chương 90: Triệu hoán đến một thiếu nữ đẹp tuyệt sắc

Thực sự là bản thân những đầu dung nham khuyến này cũng không tính là quá mạnh mẽ, chẳng qua là số lượng nhiều. Nhưng đối mặt với sự tấn công của thiếu nữ kia thì ba đầu dung nham khuyến trăm năm đều lộ ra chút bối rối, vội vàng tản ra chung quanh.

Thiếu nữ lướt qua mà rơi xuống đất, trường thương trong tay nàng trong tay nàng quét ngang, một vòng băng lấy thân thể nàng làm trung tâm mà khuếch tán ra. Lập tức, trong phạm vi đường kính hai mươi thước, nhiệt độ chợt hạ xuống như trời đông giá rét. Ngay cả Lam Hiên Vũ đang xông lên ở phía sau cũng không khỏi rùng mình một cái, nhưng trong cơ thể hắn, khí huyết nhanh chóng vận chuyển, thân thể lập tức ấm lại.

Ba đầu dung nham khuyến trăm năm đang lui về phía sau bị va chạm vào cái băng hoàn kia, tất cả đều đình trệ trong chốc lát. Thiếu nữ hét lớn một tiếng, trường thương trong tay nàng đã bị ném ra, lập tức đâm vào giữa ngực một đầu dung nham khuyến trăm năm.

Đầu dung nham khuyến trăm năm kia kêu thảm một tiếng, rồi hóa thành hào quang biến mất.

Nhưng hai đầu dung nham khuyến còn lại kia cũng không sợ hãi chút nào, mắt thấy thiếu nữ kia đã mất đi vũ khí, chúng bỗng nhiên quay người nhào tới.

Thiếu nữ vừa muốn né tránh, nhưng lại cảm thấy bên eo bị xiết chặt, một lực lượng truyền đến kéo ngược nàng về phía sau.

"Thả ta ra." Thiếu nữ nhìn lại, chính là Lam Hiên Vũ đang dùng ngân văn Lam Ngân Thảo quấn quanh hông nàng.

Ba chữ vừa nói ra miệng thì nàng cùng Lam Hiên Vũ đều sùng sốt một lát, bởi vì hai người đều rõ ràng cảm thấy sự biến hóa.

Lam Hiên Vũ vốn là muốn cứu nàng đấy, nhưng sau khi nghe nàng nói hắn mới ý thức được người ta không cần mình hỗ trợ, đang muốn thu hồi ngân văn Lam Ngân Thảo, thì hắn lại kinh ngạc phát hiện, mặt ngoài ngân văn Lam Ngân Thảo đột nhiên nhiều thêm một tầng hào quang màu xanh đậm.

Tầng hào quang này hết sức đẹp mắt, tựa như một cầu nối liên tiếp lấy hai người.

Hai tròng mắt băng lam của thiếu nữ đã biến sắc sâu hơn. Nàng đột nhiên nâng hai tay mà vỗ về phía trước, lập tức, từng đạo băng nhận bắn ra, một trận băng nhận trợn vụn nhiều gấp đôi trường thương nổ khi này, cũng lớn gấp đôi. Tất cả dung nham khuyến phía trước đều bị băng nhận đánh trúng, kể cả hai đầu trăm năm kia cũng vậy.

Liên tiếp từng tiếng "Phốc phốc" vang lên, từng con dung nham khuyến nhao nhao ngã xuống đất. Tất cả dung nham khuyến mười năm đều được một kích này giải quyết xong, hai đầu dung nham khuyến trăm năm cũng đầy miệng vết thương trên người.

Thiếu nữ ngẩn người mà nhìn về hai tay của mình, tựa hồ có chút không dám tin một kích này là mình đánh ra đấy. Lúc này Lam Hiên Vũ cũng đã vọt tới bên người nàng, hai cây băng chùy bắn ra, chuẩn xác mà lấy mạng hai đầu dung nham khuyến đang bị thương còn lại, lập tức, chúng cũng hóa thành hào quang mà biến mất.

Hai người ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau. Không thể nghi ngờ, cả Lam Hiên Vũ cùng thiếu nữ kia đều có một đôi mắt vô cùng động lòng người, lúc này bọn hắn lại ở khoảng cách gần mà nhìn đối phương một cách chăm chú, cùng với tò mò là một loại cảm giác kinh diễm.

Trong những nữ sinh cùng tuổi thì nàng chính là người đầu tiên làm cho Lam Hiên Vũ cảm thấy được kinh diễm. Nàng thật sự là quá dễ nhìn, làn da trắng nõn, vô cùng mịn màng. Còn có đôi mắt to màu xanh đậm kia của nàng, khi màu băng lam dần dần rút đi chính là vẻ thanh tịnh mang theo sự ngây thơ, hấp dẫn Lam Hiên Vũ không khỏi ngẩn người.

Mà nàng thiếu nữ nhìn thấy tên trước mặt này thì cũng ngây dại. Một mái tóc ngắn đen tuyền, một đôi mắt đen, lông mi của hắn thật dài a, có vẻ không kém mình là mấy, lông mi của một tên con trai cũng có thể dài như vậy sao?

Chính là khí tức của hắn đã dẫn ta đến đây, không sai. Thế nhưng vì cái gì mà khi khí tức của hắn liên kết với khí tức của ta, hồn lực của ta lại trở nên mạnh mẽ đây? Hơn nữa, có vẻ như còn có biến hóa của hắn.

"Khảo hạch sơ cấp, thông qua, khảo hạch chấm dứt, ban thưởng một đồng Đấu La tệ." Thanh âm nhắc nhở vang lên. Nháy mắt sau đó, bóng dáng tất cả mọi người đều trở nên mờ đi, chỉ thấy thiếu nữ kia "Vèo" một tiếng, hóa thành một đạo hào quang rồi trở về Triệu Hoán Chi Môn, biến mất không thấy gì nữa. Mà thân thể ba người Lam Hiên Vũ, Tiền Lỗi cùng Lưu Phong cũng dần dần phai nhạt rồi biến mất.

Hào quang lập lòe, khi ba người xuất hiện lần nữa thì đã đến trước quầy tại phòng huấn luyện.

Cả ba cũng đều đã khôi phục về được trạng thái tốt nhất. Sau quầy, nhân viên công tác đem miếng đấu la tệ thu lúc trước trả lại cho bọn họ, còn đưa thêm một quả, hiển nhiên, đây là phần thưởng bọn hắn lấy được. Không phải mỗi người một quả, mà là ba người một quả.

"Vừa nãy là cái tình huống gì vậy?" Tiền Lỗi ngờ ngác mà nhìn Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ nói: "Người ta đến là do người triệu hoán đến đấy, người hỏi ta làm gì?"

Lưu Phong cũng là một vẻ mặt quái dị, nói: "Cái triệu hoán chi môn này của người có thể triệu hoán được cả người sao? Tại sao trước kia ta chưa bao giờ nghe người nói qua?"

Tiền Lỗi làm một vẻ mặt bất đắc dĩ: "Ta... ta cũng không biết a! Đây cũng là lần đầu tiên ta triệu hồi ra một người. Cái này có phải là rất hiệu quả không? Các người nhìn chứ, ta triệu hoán ra một thiếu nữ tuyệt sắc a! Nàng thật là đẹp." Nói xong lời cuối cùng, hắn đã hớn hỷ mà đứng lên.

Lam Hiên Vũ xem hắn, lại nhìn Lưu Phong một chút, trong nội tâm hắn thầm suy nghĩ, thật sự là hai tên bạn cùng phòng này không đáng tin cậy chút nào a.

"Không đúng." Lưu Phong đột nhiên nói.

Tiền Lỗi sửng sốt một lát: "Như thế nào mà không đúng?"

Lưu Phong nói: "Vào lúc người thi triển triệu hoán chi môn, Hiên Vũ vì ngăn cản hòa cầu cho người mà đắm vào triệu hoán chi môn, khi đó ta cảm thấy có chút hoảng hốt, chính là trong nháy mắt đó, có lẽ triệu hoán chi môn của người đã có biến hóa."

Tiền Lỗi quay đầu nhìn về phía Lam Hiên Vũ: "Đúng vậy phải không?"

Lam Hiên Vũ có chút kinh ngạc, tuy sức chiến đấu của Lưu Phong có chút không đáng tin cậy, nhưng cái đầu của hắn thực sự là không tệ.

"Hình như đã có một chút biến hóa." Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu.

Tiền Lỗi nói: "Chúng có cần thử lần nữa không?" Hắn vừa nói vừa tung tung đồng đầu la tệt trong tay.

"Tốt."

Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong đồng thời gật đầu. Bọn hắn cũng rất tò mò đối với tình huống lúc trước. Cái Triệu Hoán Chi Môn này được tiếp xúc với Lam Hiên Vũ sẽ xuất hiện biến hóa sao?

Vì vậy, bọn hắn lại một lần nữa nhận một khảo hạch sơ cấp.

Hào quang lóe lên, vẫn là Đấu Thú Trùng. Tình cảnh giống lúc trước như đúc, ngay cả đối tượng chiến đấu cũng vậy.

Tiền Lỗi không chút do mà thi triển ra Triệu Hoán Chi Môn, Lam Hiên Vũ đem ngân văn Lam Ngân Thảo phóng thích, bao trùm tay trái, sau đó bắt lấy khung cửa.

Quả nhiên, cảm giác giống lúc trước lại xuất hiện, thời gian dường như trở nên đình trệ trong nháy mắt, Lam Hiên Vũ rõ ràng cảm thấy mình có chút liên hệ với bên kia.

Bốn phiến cửa sắt của đấu thú trùng mở ra, Dung Nham Khuyển chen chúc mà vào.

Bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia cũng đúng lúc này bước ra từ Triệu Hoán Chi Môn, còn không phải thiếu nữ có mái tóc màu xanh đậm khi nãy sao?

Bốn người lại hai mặt nhìn nhau, thiếu nữ tức giận mà nói: "Lại là các người? Các người có bị bệnh không đấy, làm gì mà lại kéo ta tới đây?"

"Ha ha! Ha ha ha ha..." Tiền Lỗi lại đột nhiên cười ha ha, ba người khác bị hắn cười dọa cho nhảy dựng.

"Tên mập nhà người cười cái gì?" Lưu Phong tức giận mà đập hắn một cước.

"Đáng tin cậy, đáng tin cậy rồi a! Rốt cuộc ta triệu hoán cũng đáng tin cậy rồi a! Các người có biết hay không, đây chính là lần đầu tiên ta triệu hồi liên tục ra được một thứ, ha ha ha, đáng tin cậy rồi, thật là thật tốt quá!" Tiền Lỗi hưng phấn mà hoa tay múa chân.

"Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?" Thiếu nữ nghi hoặc nói.

Lam Hiên Vũ nói: "Trước tiên đối phó những Dung Nham Khuyển này đã, lát nữa chúng ta sẽ giải thích cho người."

Trong nội tâm nàng thiếu nữ khẽ động, nói: "Vậy người lại quán cây cỏ của người lên người ta."

Lam Hiên Vũ sửng sốt, nhưng vẫn theo lời nàng mà đem ngân văn Lam Ngân Thảo quán lên hông nàng.

Nàng thiếu nữ lập tức cảm nhận được một cổ cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền khắp toàn thân, hồn lực trong cơ thể rõ ràng trở nên mạnh mẽ, tay phải nàng khẽ vẫy, thanh trường thương màu xanh đậm lại xuất hiện trong tay nàng, một thương quét ngang, lại một vòng băng hoàn lập tức hướng chung quanh mà tản ra, mảng lớn Dung Nham Khuyển đã hóa thành tượng băng mà ngã xuống.

Khi ba đầu dung nham khuyển trăm năm xuất hiện thì đám mười năm đã bị nàng giải quyết toàn bộ.

"Cái này... đây là thực lực của hai hoàn sao?" Tiền Lỗi cùng Luru Phong xem mà tròn mắt há mồm.

Thiếu nữ nói: "Nói mau, đây là có chuyện gì a?"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Kim Long Thăng Thiên

Lam Hiên Vũ nói: "Võ hồn của đồng học ta có năng lực là triệu hoán, sau khi hắn thi triển ra Triệu Hoán Chi Môn, ta chạm đến Triệu Hoán Chi Môn thì cảm thấy giống như có một tia liên hệ xuất hiện, sau đó người liền được triệu hoán tới. Người cũng là người của liên bang sao? Cũng ở Thiên La tinh?"

Thiếu nữ kinh ngạc mà nhìn hắn: "Thiên La tinh? Nơi này là Thiên La tinh? Thế nhưng, ta là người Thiên Đấu Tinh đó a!"

"Cái này..."

Lam Hiên Vũ nhìn về phía Tiền Lỗi, đây là cái tinh huống gì vậy? Bọn hắn lại có thể triệu hoán ra một thiếu nữ cùng tuổi vượt qua tinh cầu.

Tiền Lỗi mở trừng hai mắt, hắn đột nhiên ưỡn ngực: "Không gian huyền bí, các người không hiểu."

Luru Phong khinh thường nói: "Người hiểu sao?"

Tiền Lỗi hừ một tiếng: "Dù sao ta cũng đã hoàn thành một triệu hoán vượt tinh cầu."

"Ba con đại cậu này thì tự các người đi mà đối phó đi." Thiếu nữ tức giận nói một câu, nàng quay đầu mà vào Triệu Hoán Chi Môn, hào quang lóe lên, nàng đã biến mất không thấy gì nữa.

Triệu Hoán Chi Môn cũng biến mất ngay sau đó.

Luru Phong cười lớn một tiếng: "Cuối cùng cũng vẫn là không đáng tin cậy a! Ngay cả cái miệng của người cũng không đáng tin cậy."

"Người còn cười? Nhanh đối địch đi. Một đồng Đấu La tệt đó a!" Tiền Lỗi quát to một tiếng, cả người hắn đã vọt đến sau lưng Lam Hiên Vũ. Không hề nghi ngờ, trong suy nghĩ của hắn, mình còn cần nhờ vào Lam Hiên Vũ nhiều lắm.

Ba đầu trăm năm Dung Nham Khuyển đã phóng hỏa cầu, mà lúc này tổng lòng Lam Hiên Vũ vẫn còn có chút loạn.

Mình va chạm vào Triệu Hoán Chi Môn, Triệu Hoán Chi Môn liền xuất hiện biến hóa, mà ngân văn Lam Ngân Thảo của mình quán lên người cô gái kia thì lực chiến đấu của nàng lại tăng lên rõ rệt. Đây là tại sao vậy chứ? Chẳng lẽ, võ hồn của mình thực ra là loại phụ trợ hay sao, có thể làm sức chiến đấu của người khác tăng mạnh? Nhưng lúc trước, khi mình đối kháng Diệp Linh Đồng thì vì sao lần nào võ hồn của nàng cũng đều bị mất hiệu lực đây? Cuối cùng là chuyện gì xảy ra a?

Lúc này, trong đầu Lam Hiên Vũ đang sinh ra rất nhiều nghi hoặc, điều này làm cho hắn có chút mờ mịt, có vẻ như mình càng ngày càng không hiểu võ hồn của chính mình rồi.

Lúc này Luru Phong đã xông ra ngoài, bằng vào tốc độ nhanh, hắn từ bên cạnh mà lượn quanh ba đầu Dung Nham Khuyển. Mà ba cái hỏa cầu kia thì lại phóng thẳng đến hướng Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ không dám nghĩ nhiều hơn nữa, hắn kéo Tiền Lỗi một phát rồi nhanh chóng mà hướng bên cạnh đánh tới. Căn bản là vì có Tiền Lỗi bên người nên ưu thế bộ pháp của hắn triển khai không nổi. Hắn phóng xuất ra một mặt tường băng để ngăn cản đám hỏa cầu, lúc này mới mang theo Tiền Lỗi thừa cơ mà tránh qua, tránh né công kích của hỏa cầu.

Lúc này Luru Phong đã vọt tới bên cạnh Dung Nham Khuyển, dùng Bạch Long thương đánh bay một đầu Dung Nham Khuyển. Hắn cũng chỉ có thể làm được một bước này mà thôi. Có điều, có vẻ như kinh nghiệm thực chiến của hắn vì bị kích thích mà có chỗ tăng cường, trước khi hai đầu dung nham khuyển còn lại nhào tới thì hắn đã lách mình tránh đi, xông về bên kia. Điều này cũng đã tạo cho Lam Hiên Vũ một cái cơ hội, hắn buông tay Tiền Lỗi, nhanh chóng xông tới hướng ba đầu Dung Nham Khuyển.

Hồn lực của hắn còn quá yếu, nếu chỉ mượn vào việc khống chế thủy nguyên tố tiến hành chiến đấu cự ly xa, thì cho dù lực khống chế của hắn có cường thịnh hơn nữa cũng không có khả năng thắng được ba đầu hồn thú trăm năm. Chỉ có áp sát hắn mới có cơ hội. Hắn vọt nhanh tới trước, vận dụng bộ pháp, tránh đi một vòng hỏa cầu, rút cuộc cũng đã tiếp cận được ba đầu Dung Nham Khuyển, tay trái phóng ra từng đám cây băng chùy, chuyên tìm vị trí mắt của ba đầu Dung Nham Khuyển mà đánh, chính mình thì thừa cơ vọt tới trước, mắt thấy đã sắp đụng.

"Luru Phong, người có thể đánh lên người chúng không?" Lam Hiên Vũ vừa phóng tới ba đầu Dung Nham Khuyển, miệng vừa kêu to.

"Nếu như bọn chúng ở cùng mottj chỗ thì có thể thử." Lưu Phong kêu lên.

"Tốt, ta kiểm cơ hội cho ngươi, chuẩn bị a, cơ hội chỉ có một lần." Lam Hiên Vũ vừa nói, một bên phóng thích Kim văn Lam Ngân Thảo bao trùm tay lấy phải. Tốc độ của hắn chợt bạo tăng, mãnh liệt mà lóe lên, tránh được công kích của một đầu dung nham khuyến, sau đó, một quyền oanh lên cổ nó. Kim văn Lam Ngân Thảo giao phó lực lượng, làm cái đám này của hắn đủ đánh bay một đầu Dung Nham Khuyến về phía một con khác. Lam Hiên Vũ mượn phản lực, ngay tại chỗ mà cuộn mình, hào quang lóe đáng trên ngân văn Lam Ngân Thảo, hai đầu Dung Nham Khuyến lập tức bị đông cứng ngắt.

Mà lúc này, đầu Dung Nham Khuyến thứ ba đang đánh về phía hắn. Hắn không có né tránh, một cái cúi đầu, thân thể ngồi xổm, một tầng hào quang vàng rực bao trùm lấy thân thể hắn, chính là đệ nhất hồn kỹ mà Kim văn Lam Ngân Thảo giao phó cho hắn. Trước mặt là áp lực cực lớn, Lam Hiên Vũ cảm thấy trong cơ thể mình có thứ gì đó bị kích phát. toàn thân là một tầng lửa nóng, mặt ngoài làn da hắn có một đám lân phiến chui ra. Hắn mãnh liệt nhoáng thân một cái, tốc độ lại tăng rồi ngang nhiên mà đụng vào Dung Nham Khuyến.

Dung Nham Khuyến đụng vào người hắn lại chỉ tạo thành một mảnh tia lửa, còn có tiếng vang chói tai vang lên. Hai người va chạm, đúng là đầu dung nham khuyến trăm năm kia đã bị đụng bay ra ngoài, đụng trúng hai đầu dung nham khuyến đang khôi phục từ trạng thái xơ cứng.

"Ngay lúc này!"

Lưu Phong quát to một tiếng, cả người hắn đã phóng tới ba đầu Dung Nham Khuyến. Không thể nghĩ ngờ, đây chính là cơ hội tốt nhất mà Lam Hiên Vũ sáng tạo cho bọn hắn.

Nhưng là... Nhưng... hắn xông qua rồi...

Khi Lưu Phong toàn lực ứng phó thì đúng thật là tốc độ rất nhanh, trong chốc lát hắn đã đến bên ba đầu Dung Nham Khuyến. Thế nhưng trường thương trong tay hắn còn không có lấy ra, hắn đã vì tốc độ quá nhanh mà hỏng mất một việc. Lướt mà qua, sau đó hắn đã tới trước mặt Lam Hiên Vũ...

"Ngươi..." Lam Hiên Vũ đã không biết nên nói cái gì với hắn, vàng đưa tay phải bề khái Lưu phong, ít nhất cũng phải chặn được hắn trước đã, rồi sau đó chính là hai người đối mặt ba khuyến, chắc chắn sẽ có một ít năm chắc.

Lực lượng bao trùm của Kim văn Lam Ngân Thảo rất lớn, quả nhiên chỉ một chút đã bắt được Lưu Phong. Mà lúc này, Lưu Phong chỉ cảm thấy trong tay phải của Lam Hiên Vũ có một cỗ nhiệt lưu trào vào trong cơ thể mình, nóng bỏng đến mức hắn quát to một tiếng, hắn đột nhiên quay người, giờ Bạch Long thương mà vung tới ba đầu dung nham khuyến.

"Ngao ——" trong tiếng long ngân trầm thấp, mặt ngoài Bạch Long thương dường như thật sự có một đầu Bạch Long xuất hiện, thương mang phụt lên, vậy mà thật sự cuốn được ba đầu Dung Nham Khuyến vào trong đó, tất cả đều bị quét trúng.

"Tốt!" Lam Hiên Vũ vừa sai bước ra, vọt qua người Lưu Phong, hắn dồn khí tới đan điền, khí huyết nghịch vận, trong chốc lát, cả người hắn là kim quang đại phóng, một cỗ khí tức cường đại tới mức khó có thể hình dung bỗng nhiên bạo phát ra từ trên người hắn. Thanh âm ầm ầm trầm trầm dần hóa thành Long ngâm, hai tay hắn đột nhiên hướng không trung mà đẩy ra.

Chính là bán thành phẩm Kim Long Thăng Thiên!

Tại thế giới thực, Lam Hiên Vũ vẫn không dám dùng chiêu này để đối địch, vì nếu không có Na Na lão sư phụ trợ thì căn bản là hắn sẽ không cách nào hoàn toàn thi triển được uy năng của nó. Mà mỗi lần thi triển đều rút sạch hồn lực của hắn, thậm chí phải qua vài ngày mới có thể khôi phục bình thường.

Nhưng nơi này là Đầu La thế giới a! Lúc trước, sau khi bọn hắn hoàn thành khảo hạch thì trạng thái thân thể liền trực tiếp liền khôi phục. Điều này đã làm cho hắn sinh ra ý nghĩ thử luyện tập Kim Long Thăng Thiên. Lúc này đã toàn lực thi triển, Lam Hiên Vũ phát hiện, có vẻ như lần này đã nhẹ nhõm hơn nhiều so với trước kia, chính hắn cũng không biết vì cái gì, nhưng hình như cái việc nghịch vận trong khí huyết kia đã trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

"Oanh ——" ba đầu Dung Nham Khuyến bị Kim Long Thăng Thiên quét sạch, lập tức hóa thành hào quang biến mất.

...

"Hà?"

Đường Nhạc ngừng đầu, nhìn về phía không trung mà cau mày, hắn lặng yên nhắm lại hai mắt. Một vòng kim sắc quang mang nhàn nhạt phóng ra từ cơ thể hắn. Ngay sau đó, trên mặt hắn lộ ra một tia thống khổ, kim quang cũng theo đó mà thu liễm.

"Lão sư, vì sao vậy? Bọn hắn nói đó là Thiên La tinh, vậy mà lại có thể triệu hoán ta tới, còn nói là không gian huyền bí, điều này có thể sao?" Một thiếu nữ có mái tóc màu xanh đậm đang mân mê bờ môi, vẻ mặt khó hiểu, còn mang theo vài phần ngây thơ.

Lúc này, nếu Lam Hiên Vũ ở bên người nàng, nhất định hắn sẽ giật mình, vì người đứng phía trước thiếu nữ này chính là người hắn vẫn mong nhớ ngày đêm, có tóc bạc mắt tím, Na Na lão sư của hắn a!

Na Na cau mày, nói: "Cái này quả thật là có chút kỳ quái. Theo như lời ngươi nói thì đối phương chỉ là mấy tên nhát hoản cùng tuổi với ngươi, dùng thực lực của bọn hắn sẽ không thể nào mở được một thông đạo với cự ly xa như vậy. Mở ra một không gian thông đạo vượt qua tinh cầu sẽ cần tiêu hao một nguồn năng lượng cực lớn. Có lẽ chỉ có một khả năng, là không gian đồng vị cộng hưởng mà sinh ra một loại đồng cảm. Điều này cần chính là sự trùng hợp, mà không phải tiêu hao năng lượng. Cũng chỉ có như thế mới có thể xuất hiện tình huống như vậy. Thiên Thu, ngươi nói cụ thể tình huống lúc đó một

chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Suy đoán của Na Na

"A, vâng. Lúc ấy là..." Đồng Thiên Thu đem việc chính mình như thế nào được triệu hoán tới, rồi quá trình chiến đấu với ba người Lam Hiên Vũ giảng thuật một lần kỹ càng.

"Cây cỏ có đường vân màu bạc?" Na Na ngẩn người, sau đó nàng đột nhiên vội vàng nói, "Vậy có phải hắn là một người có tóc đen, con mắt đen, một tiểu nam hài rất dễ nhìn?"

Đồng Thiên Thu nói: "đúng là rất dễ nhìn đấy. Làm sao người biết?"

Na Na ngây ngẩn cả người, có vẻ như cái này cũng không phải là trùng hợp bình thường nữa rồi? Chẳng lẽ người triệu hoán Thiên Thu thật là Hiên Vũ sao?

"Lão sư, người làm sao vậy?" Đồng Thiên Thu thấy nàng hỏi xong lại không có phản ứng, không khỏi vội truy vấn.

Na Na nói: "Như vậy đi, nếu bọn hắn lại triệu hoán người lần nữa thì người cứ tới, rồi hỏi đứa nhỏ sử dụng cây cỏ có đường vân bạc kia một chút, hỏi xem hắn có phải tên Lam Hiên Vũ hay không."

"A. Vâng!" Đồng Thiên Thu khẽ gật đầu.

Hai Na Na hí lên: "Đợi một lát, trong khoảng thời gian này người cứ ở bên người ta đã. Nếu bọn hắn triệu hoán người, ta sẽ quan sát cái Triệu Hoán Chi Môn kia một chút."

"Vâng."

Thật là Hiên Vũ sao? Nếu quả thật đúng là hắn, cái Triệu Hoán Chi Môn này có thể triệu hoán Thiên Thu tới, vậy vẫn còn là trùng hợp sao? Nhưng nếu không phải trùng hợp thì là vì cái gì? Bởi vì ta? Không gian đồng vị cộng hưởng?

Lần đầu tiên nhìn thấy Lam Hiên Vũ nàng đã cảm thấy mình rất có duyên phận với đứa nhỏ này, nhìn thấy hắn luôn có thể làm tâm tình của mình trở nên rất tốt, hơn nữa, trong lòng mình cũng không còn cái cảm giác trống rỗng này. Càng về sau, nàng càng thường xuyên nhớ tới Lam Hiên Vũ, tưởng niệm là trường tồn. Nhưng vì không muốn làm ảnh hưởng tới Lam Hiên Vũ nên nàng mới không có đi liên lạc với hắn.

Sau khi trở về từ Thiên La tinh, nàng liền trở thành đối tượng bị theo dõi mật thiết. Nên nàng mới không thể ly khai, mà nàng cũng không biết sau khi rời khỏi đây mình có thể đi làm cái gì, hơn nữa, nàng cũng hiểu, nếu như nàng đi thì người đầu tiên bị liên lụy chính là gia đình Lam Hiên Vũ. Cho nên nàng ở lại, chờ Lam Hiên Vũ tìm đến, mà có vẻ như lúc này bọn hắn lại có một tia liên hệ, điều này làm cho nàng thấy rất kỳ lạ, cũng nhiều thêm một ít nghi hoặc.

Tuy nàng đã mất đi trí nhớ, nhưng theo thời gian trôi qua, những trí nhớ về năng lực bản thân vẫn dần khôi phục. Nàng biết, đó là do không gian đồng vị cộng hưởng, nhất là ở khoảng cách xa như thế thì chỉ có không gian chấn động cực lớn mới có thể tạo ra việc tương tự. Là cộng hưởng của Hiên Vũ cùng mình?

Điều này sẽ phải qua một ít thí nghiệm mới có thể nghiệm chứng, hiện tại nàng chỉ có thể chờ đợi, chờ tới lúc bọn hắn triệu hoán Thiên Thu lần nữa, đến lúc đó sẽ có thể xem một chút tình huống cụ thể.

...

Thiên La Thành, Thiên La học viện.

Mô phỏng khoang thuyền chậm rãi mở ra, ba người Lam Hiên Vũ chui ra từ trong đó.

Ba người ngẩn mặt nhìn nhau, quả thực đều có chút rung động.

Lam Hiên Vũ lộ ra chút mệt mỏi, nhưng hắn giật mình phát hiện, sau khi thi triển Kim Long Thăng Thiên thì cho dù trong Đấu La thế giới hắn cũng không thể khôi phục hoàn toàn. Hồn lực đã khôi phục cơ bản, nhưng tinh thần lực chỉ khôi phục một bộ phận rất nhỏ. Cho nên, bọn hắn cũng chỉ có thể chấm dứt hoạt động trong Đấu La thế giới, lui ra ngoài. Đương nhiên, một đồng Đấu La tệt kia lại thắng thêm nữa rồi.

Đây là lần đầu tiên Lam Hiên Vũ thi triển ra Kim Long Thăng Thiên nguyên vẹn, hiệu quả tốt hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

"Hiên Vũ, hình như người cũng có thể tăng phúc cho ta!" Lưu Phong là người đầu tiên nhảy ra khỏi mô phỏng khoang thuyền, hắn chủ động tới đỡ Lam

Hiên Vũ ra.

Năng lực suy nghĩ của Luru Phong cũng coi như không tệ, hẳn hoàn toàn có thể khẳng định, khi mình chém ra một thương đó, là đã được Lam Hiên Vũ tăng cường lực công kích. Nếu không, ở khoảng cách như vậy thì căn bản là không có khả năng đánh bay ba đầu Dung Nham Khuyển. Đây chính là ba đầu hồn thú trăm năm, dưới tình huống bình thường, coi như là hẳn có thể đánh bay hẳn cũng sẽ bị thương nặng vì lực phản chấn. Nhưng lúc đó, một cộng lông tóc cũng không bị tổn thương, hơn nữa hẳn có thể cảm thấy rõ ràng, đó chính là một thương hoàn mỹ nhất mà mình đã sử dụng ra được.

Chính Lam Hiên Vũ cũng là hết sức tò mò, khi mình và hai tên bạn cùng phòng này tiếp xúc lại có thể tăng phúc cho bọn hắn một cách khó hiểu. Mà trước giờ hẳn cũng chưa từng thử qua chuyện này nên cũng không có phát hiện, ngược lại là áp chế Diệp Linh Đồng.

Từng trận suy yếu truyền đến đã cắt đứt mạch suy nghĩ của Lam Hiên Vũ.

"Đi thôi, đi về nghỉ trước đã, ta cũng phải ăn một chút gì mới được, đói bụng quá a."

Lúc này cũng đã sắp đến thời gian ăn cơm, Luru Phong cùng Tiền Lỗi dứt khoát dắt Lam Hiên Vũ đang suy yếu tinh thần tới nhà ăn cho bằng được.

Bọn họ là người tới nhà ăn đầu tiên, các đầu bếp đang loay hoay chuẩn bị bữa tối cho lớp thiếu niên năng động.

Vừa vào cửa Tiền Lỗi liền kêu lớn: "Đầu bếp trưởng, có cái gì ăn ngon bổ não không?"

"Lại là tiểu tử này, người đã béo thành như vậy mà còn băn khoăn ăn thuốc bổ sao? Ha ha ha!" Một gã đầu bếp đáng người cường tráng nhìn không được mà cười trừ hắn.

Tiền Lỗi cười lớn một tiếng: "Ta mập ở đâu hả? Không phải ta rất giống thúc sao? Cái này gọi là cường tráng. Giữa trưa chúng ta còn chưa có ăn cơm, đói quá rồi! Lúc nào mới có cơm đây a?"

"Nhanh nhanh. Các người ngồi trước đi, đồ ăn lập tức là tới rồi. Ở đây có hai thứ đã có thể ăn hết, nếu không các người ăn trước một chút đi? Tuổi trẻ thật tốt a, đói bụng rất nhanh. Các người thế này gọi là nửa đại tiểu tử, ăn chết lão tử. Ha ha!" Đầu bếp rất coi mờ, chỉ vào hai đồ ăn đã làm tốt.

Không cần Lam Hiên Vũ đi lấy, Tiền Lỗi cùng Luru Phong đã chủ động bê cho hắn một bàn đồ ăn đầy.

Lam Hiên Vũ cũng không khách khí, trưa nay hẳn còn chưa ăn no, vừa mới tiêu hao lúc nãy lại không nhỏ, lập tức ăn nhanh như hổ đói.

Những đồ ăn giống vậy cũng đã làm xong, những học viên khác cũng kéo nhau đi vào nhà ăn, sau đó, bọn hắn liền thấy được một màn có chút kỳ dị.

Ba người phòng số 333 ngồi cùng một chỗ, cứ thỉnh thoảng Luru Phong cùng Tiền Lỗi lại đứng dậy đi lấy cơm cho Lam Hiên Vũ.

Ba người cũng không nói gì với nhau, nhưng phối hợp rất ăn ý. Đúng là một bàn tử tiếp một bàn tử a(*). Lam Hiên Vũ ăn tới mức quên luôn cả trời đất là thế nào.

(Ở đây có nghĩa một tên béo tiếp một tên béo, hơi khó hiểu, có lẽ cu Vũ ăn nhiều nên được ví như một tên béo?)

"Hiên Vũ, người cũng ăn quá nhiều rồi a." Tiền Lỗi nhìn Lam Hiên Vũ, rồi lại chỉ chỉ bàn cơm trước mặt, hẳn nhìn không được mà thấp giọng nói.

Bàn cơm của bọn hắn là bàn hình chữ nhật, chia làm nhiều ô vuông để chứa những đồ ăn khác nhau. Mỗi lần Tiền Lỗi cùng Luru Phong đều lấy đầy bàn cho Lam Hiên Vũ, nhưng từ lúc đó tới giờ gia hỏa này đã ăn hết bảy bàn rồi.

Lam Hiên Vũ nhìn Tiền Lỗi một cái, hẳn băng quơ nói: "Tăng phúc cho các người không cần tiêu hao thể lực sao? Thể lực tiêu hao rất lớn đó!"

Trong những đồ ăn này tuy cũng có những thứ làm từ nguyên liệu quý hiếm, nhưng vẫn kém một chút so với nhà hắn ở Từ La Thành. Năng lượng ẩn chứa trong đồ ăn không đủ nên cũng chỉ có thể dựa vào số lượng để đền bù, vì vậy Lam Hiên Vũ mới phải ăn nhiều. Hơn nữa, Lam Hiên Vũ cũng biết, tất cả chi tiêu của mình đều do học viện chi trả, nên... ăn chùa thì ngu sao mà không ăn a!

Một lát sau, khi Lam Hiên Vũ ăn xong bàn thứ chín thì tất cả học viên của lớp thiếu niên năng động cũng đều đã đến.

Lúc này, tinh lực của Lam Hiên Vũ cũng đã hồi phục, không cần Luru Phong cùng Tiền Lỗi hỗ trợ mà chính mình đi lấy cơm rồi.

Trọn vẹn ăn hết mười hai bàn, cuối cùng hẳn cũng no, mỹ mãn mà ngồi ở chỗ kia. Hẳn thậm chí có thể cảm thấy, những đồ ăn đó đang hóa thành năng lượng đi tẩm bổ vào bộ thân thể mình. Loại cảm giác này đúng là tuyệt vời nhất.

Ngồi ở chỗ kia nghỉ ngơi, hắn lại thấy một bóng dáng quen thuộc trong đám đông đệ tử.

Diệp Linh Đồng đang ăn cơm cùng hai người tổ nàng, trong đó có cả lớp trưởng Lữ Thiên Tầm. Theo Tiền Lỗi nói, hồn lực của Lữ Thiên Tầm đã đạt đến mười tám cấp, đứng đầu toàn lớp, là có hi vọng tiến vào hai hoàn sớm nhất đấy.

Hắn vốn cho là đệ tử lớp thiếu niên năng động đã rất ưu tú, nhưng hôm nay, gặp được thiếu nữ có mái tóc màu xanh đậm kia, hẳn mới thấy còn có người ưu tú hơn. Trong lòng hắn vẫn sinh ra nghi vấn. Tuổi thiếu nữ kia nhìn qua cũng không khác hẳn là bao, coi như là lớn hơn cũng hơn không được bao nhiêu, nặng nề lại có thể đạt đến hai hoàn cấp độ, hơn nữa, thực lực rõ ràng là ở trên bọn hắn, Người ta tu luyện thể nào mà được vậy?

Lam Hiên Vũ đứng lên mà bước tới hướng Diệp Linh Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Giọng nói của Na Na

"Hiên Vũ." Tiền Lỗi kinh ngạc mà nhìn về phía hắn, trong nội tâm thầm nghĩ, không phải tên này muốn đi gây chuyện đây chứ?

Lúc này mới là ngày đầu tiên đến trường, hắn đây đã là lần thứ hai a! Không ngờ hắn lại như vậy.

Lam Hiên Vũ nói: "Không có chuyện gì, ta tìm đồng học giúp một việc."

Nhà ăn không lớn, hắn đi vài bước đã tới bên người Diệp Linh Đồng. Cảm nhận được hắn đến, hai tên đồng đội của Diệp Linh Đồng đều ngẩng đầu lên, chính Diệp Linh Đồng cũng sững sờ, nàng quay đầu lại nhìn thì thấy Lam Hiên Vũ, không khỏi có chút nghi ngờ.

"Diệp Linh Đồng, ta muốn nói chuyện một mình với ngươi một lát." Lam Hiên Vũ nói.

Lời vừa nói ra, tất cả chung quanh đều trở nên an tĩnh, Lữ Thiên Tầm đang ngồi đối diện Diệp Linh Đồng nhú nhú mày: "Có chuyện gì ngươi cứ việc nói thẳng đi."

Lam Hiên Vũ nhìn hắn một cái, rồi nói: "Ta muốn nói riêng với Diệp Linh Đồng. Việc này là bí mật, thuộc về hai chúng ta."

"Ồ?" Các học viên chung quanh lập tức phát ra âm thanh trầm trồ kinh ngạc, còn có người cười ra tiếng, không biết là ai, còn cả huyết sát.

"Tư nhân bí mật a!" Kim Tường cười hắc hắc, đứng lên từ bên cạnh, "Lớp trưởng, ta cũng không phải là người thêu dệt chuyện a. Nhưng Lam Hiên Vũ đây là muốn đào chân tướng nhà các ngươi đó, ta không biết ngươi là cái tính cách gì, nhưng nếu là ta có lẽ ta nhìn không được."

"Kim Tường, ngươi nói nhầm cái gì đó?" Diệp Linh Đồng đột nhiên đứng lên trừng Kim Tường một cái, sau đó nàng kéo Lam Hiên Vũ ra ngoài.

Lữ Thiên Tầm ngăn người, mà Diệp Linh Đồng đã ra khỏi nhà ăn cùng Lam Hiên Vũ rồi.

Vị lớp trưởng này hạ đồ ăn trong tay xuống, sắc mặt hắn lập tức trở nên khó nhìn.

Ngoài phòng ăn.

"Có chuyện gì?" Diệp Linh Đồng hỏi.

Lam Hiên Vũ gãi gãi đầu, nói: "Ngươi còn nhớ trước kia, lúc chúng ta luận bàn thì xuất hiện tình huống võ hồn của ngươi mất hiệu lực không?"

Diệp Linh Đồng tối sầm mặt lại: "Ngươi kêu ta ra chính là vì muốn một mình giễu cợt ta sao?"

Lam Hiên Vũ nói: "Không phải. Ta chỉ đang nghĩ, khi võ hồn của ngươi tiếp xúc với võ hồn của ta rồi bị mất hiệu lực, là bởi vì lúc đó chúng ta ở trạng thái đối địch. Nếu như là..."

Hắn vừa nói đến đây, cửa nhà ăn đột nhiên mở ra, Lữ Thiên Tầm bước ra cùng một gã đồng đội khác.

"Lam Hiên Vũ, ngươi có lời gì thì đợi ngày mai đi học rồi nói sau, không nên ảnh hưởng tổ chúng ta ăn cơm."

Nói xong, hắn kéo Diệp Linh Đồng, muốn đi về phía phòng ăn.

Diệp Linh Đồng khẽ cau mày: "Ngươi kéo ta làm gì?"

Lữ Thiên Tầm nhìn Diệp Linh Đồng một cái, bị hắn nhìn như vậy, tâm tình của Diệp Linh Đồng lại trở nên bình thản, nàng quay đầu nhìn về phía Lam Hiên Vũ: "Tối lúc đi học rồi nói sau." Nói xong, nàng cũng bước vào theo Lữ Thiên Tầm.

Lúc này, Tiền Lỗi cùng Lưu Phong cũng vội vã mà ra. Bọn họ vì thấy Lữ Thiên Tầm đi ra ngoài, sợ Lam Hiên Vũ chịu thiệt nên cũng đi theo ra ngoài, vừa vận dụng với Lữ Thiên Tầm đang kéo Diệp Linh Đồng kéo về.

"Tình huống như thế nào vậy?" Tiền Lỗi hỏi.

Lam Hiên Vũ nói: "Ta chỉ muốn hỏi Diệp Linh Đồng một chút, trước kia nàng cứ đụng phải võ hồn của ta thì võ hồn của nàng sẽ mất hiệu lực, có lẽ đó là

do hai người đang đối địch nhau. Nếu chúng ta cùng đối địch chung thì ta có thể tăng phúc cho nàng hay không ta sẽ hay không. Còn chưa có hỏi xong, nàng đã bị kéo đi rồi."

Tiền Lỗi cười hắc hắc, nói: "Người ta là một tổ đày, lớp trưởng phải sợ bị người bắt cóc người chứ sao. Dù sao người cũng không nghĩ đến người ta, tổ người ta đang ăn cơm, hơn nữa còn là tổ lớp trưởng, người lại lôi người đi như vậy thì đôi là ai cũng sẽ không cao hứng được đấy. Hơn nữa, coi như là người có thể tăng phúc cho nàng, chẳng lẽ người thật đúng là đi tăng phúc cho nàng sao? Nàng không phải người tổ chúng ta a."

Lưu Phong nói: "Chúng ta cứ thử cái năng lực tăng phúc này của người nhiều một chút xem, nếu như là thật thì chúng ta nên giữ bí mật. Vì hiện tại tổ chúng ta vẫn là áp đày đấy."

Thực sự là Lam Hiên Vũ không có nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ rất hiếu kỳ về việc võ hồn của mình có tăng khúc được cho võ hồn lực lượng hình hay không. Nghe Lưu Phong vừa nói như vậy, hắn lập tức hiểu ra. Đúng vậy a, dù mình có thể tăng phúc cho Diệp Linh Đồng thì cũng không có cơ hội gì. Dù sao nàng cũng không phải tổ mình, hơn nữa quan hệ của hai người họ cũng không tốt.

"Được rồi, ta sẽ không hỏi nữa, Ngày mai chúng ta tiếp tục thử nghiệm."

Quay về ký túc xá, vì tinh thần rất mệt mỏi nên rất nhanh Lam Hiên Vũ đã tiến vào trạng thái minh tưởng. Mà hắn cũng không biết là, tại một tinh cầu khác, mãi đến buổi tối Na Na cùng Đồng Thiên Thu vẫn còn chờ bọn hắn. ngày hôm sau, đi học, học bù, lại là một ngày phong phú. Sau khi Lam Hiên Vũ học bù về thì Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đã sắp không kiên nhẫn nổi nữa.

"Đi, sân huấn luyện!"

Đã có kinh nghiệm ngày hôm qua, bọn hắn không thể chờ đợi được mà muốn luyện tập cùng Lam Hiên Vũ, xem hắn mang đến hiệu quả tăng phúc. Một tổ hai người rất không đáng tin cậy, có vẻ như đã khác hẳn khi có Lam Hiên Vũ gia nhập, điều này sao có thể làm bọn chúng không hưng phấn đây?

Nếu như đã tiến vào lớp thiếu niên năng động, ai lại nguyện ý bị đào thải? Có cơ hội đương nhiên phải bắt lấy, mà bọn hắn lại càng khát vọng cơ hội hơn những người khác. Ba người tiến vào mô phỏng khoang thuyền, lại một lần nữa đi vào Đấu La thế giới. Đồng dạng là sơ cấp khảo hạch, tiền trả một đồng Đấu La tệ.

"Hiên Vũ, người nói nếu chúng ta lại triệu hoán cô nương kia thì nàng có thể không đến hay không a?" Tiền Lỗi có chút bận tâm mà hỏi. Hắn cũng không phải chưa từng gặp qua tình huống đó, vật được triệu hoán thấy tình huống không ổn liền trực tiếp chạy về. Căn bản là cái Triệu Hoán Chi Môn này không có lực ước thúc.

"Thử một chút xem sao." Lam Hiên Vũ nói, "Hơn nữa, nếu ta có thể tăng phúc Lưu Phong đầy đủ thì nói không chừng ba người chúng ta cũng đủ rồi, đủ để thông qua khảo hạch. Mà tình huống thông qua khảo hạch này của lớp chúng ta như thế nào?"

Tiền Lỗi nói: "Chỉ có chín tổ thông qua được."

Lam Hiên Vũ cảm thấy có điểm gì là lạ: "... Tổng cộng mấy tổ?"

"Mười tổ a!" Tiền Lỗi làm một bộ dáng đương nhiên, "Không, hiện tại hẳn toàn bộ mười tổ thông qua được mới đúng, hôm qua chúng ta cũng thông qua được đó a?"

Lam Hiên Vũ không còn lời nào để nói, không ngờ trước kia chỉ có phòng 333 bọn hắn là không có thông qua khảo hạch a!

"Chuẩn bị, bắt đầu."

Hào quang lập lòe, ba người xuất hiện lần nữa tại Đấu Thú Tràng. Tiền Lỗi không chút do dự mà bắt đầu triệu hoán, tay trái Lam Hiên Vũ phóng xuất ra ngân văn Lam Ngân Thảo, một phát bắt lấy Triệu Hoán Chi Môn, tay phải phóng xuất ra Kim văn Lam Ngân Thảo, sau đó bắt lấy cánh tay của Lưu Phong.

"Có cảm giác." Lưu Phong hưng phấn mà kêu một tiếng. Hắn và Tiền Lỗi khác nhau, hắn vẫn luôn tự so sánh trong lòng đấy, trước kia hắn cũng không phải là yếu. Nhưng từ khi vào lớp thiếu niên năng động, hắn lại một mực bị áp đày, tâm tình không thể nào tốt nổi, lúc này, rút cuộc cũng đã tìm được rồi cửa đột phá, làm sao hắn không hưng phấn đây.

"Đã đến đã đến. Lão sư, triệu hoán đến rồi." Triệu Hoán Chi Môn vừa mới mở ra, bên kia liền truyền đến một giọng nói hưng phấn.

Một bộ váy trắng, một mái tóc màu xanh đậm, Đồng Thiên Thu bước ra từ trong triệu hoán chi môn.

Mới vừa ra tới cửa, nàng liền nhìn về phía Lam Hiên Vũ rồi vội vàng mà hỏi: "Này, người có phải là Lam Hiên Vũ hay không vậy?"

Lam Hiên Vũ bị nàng hỏi vậy thì cũng sò: "Làm sao người biết?"

"Ha ha, đúng là người rồi a! Lão sư, người có thể nghe thấy ta nói chuyện không? Hẳn đúng là Lam Hiên Vũ a!" Đồng Thiên Thu vội vàng hướng trong môn hô lớn.

Ngay sau đó, cửa bên kia truyền tới một giọng nói Lam Hiên Vũ vô cùng quen thuộc: "Hiên Vũ, là ta đây."

Đối với Lam Hiên Vũ mà nói, vô luận lúc nào hắn cũng sẽ không quên được giọng nói này đây. Hắn vừa thấy rung động mà cũng vui mừng quá đổi: "Na Na lão sư?"

Na Na nói: "Quả nhiên là ngươi a! Không nghĩ sẽ trùng hợp như vậy, ta lại có thể trao đổi với ngươi thông qua loại phương thức này."

"Na Na lão sư, người ở nơi nào a?" Lam Hiên Vũ kinh hỉ mà hỏi thăm.

Na Na nói: "Ta ở Thiên Đầu Tinh. Thiên Thu là đệ tử của ta, ta ở chỗ này làm lão sư."

"Vậy, vậy người có thể thông qua Triệu Hoán Chi Môn tới đây không? Ta rất nhớ người a!" vánh mắt Lam Hiên Vũ lập tức đỏ lên.

Na Na thoáng trầm mặc một lát, trong nội tâm, một tâm tình khó nói lên lời dâng lên: "Không được đấy, cái Triệu Hoán Chi Môn này quá không ổn định, nếu như ta tới, sẽ dẫn đến không gian hỗn loạn, sẽ rất phiền toái."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Thí nghiệm triệu hoán

Lam Hiên Vũ lập tức thất vọng, nhưng có thể nói chuyện với Na Na hắn vẫn rất vui vẻ: "Na Na lão sư, a, người đợi một lát."

Lam Hiên Vũ không thể không tạm thời chấm dứt nói chuyện cùng Na Na, bởi vì Dung Nham Khuyển chung quanh đã xông lên "Ngươi cứ nói tiếp cùng lão sư đi, mấy thứ này giao cho ta." Đồng Thiên Thu vừa nói vừa xông ra ngoài, trường thương màu xanh đậm trong tay nâng quét ngang, đại chiến Dung Nham Khuyển. Lưu Phong cũng theo sát phía sau, liền xông ra ngoài.

"Hiên Vũ, trước hết ngươi hãy nghe ta nói. Việc ngươi có thể triệu hoán Thiên Thu này có chút kỳ quái, lão sư cần ngươi phối hợp làm một ít thí nghiệm" giọng nói của Na Na lần nữa vang lên.

"Tốt! Ta cũng không biết đây là có chuyện gì đấy, đang nghĩ đi hỏi lão sư một chút."

Na Na nói: "Tiếp theo, ta cũng cần các ngươi cách mỗi mười phút tiến hành một lần triệu hoán, các ngươi có thể làm được không?"

Lam Hiên Vũ nhìn về phía Tiền Lỗi.

Tiền Lỗi nói: "Nếu chiến đấu chấm dứt nhanh hơn thì hắn là không thành vấn đề."

Na Na nói: "Tốt lắm, các ngươi thử một chút đi, sau đó ta sẽ giải thích cho ngươi."

"Vâng"

Đã có Đồng Thiên Thu gia nhập, bọn hắn đối phó những đầu Dung Nham Khuyển này đã không còn đáng kể. Hơn nữa, thông qua thí nghiệm, Lưu Phong cũng phát hiện, nếu đầu tiên Lam Hiên Vũ đụng vào mình một lát là có thể giúp mình hoàn thành một lần công kích.

Nhưng nếu là đem Kim văn Lam Ngân Thảo quán trên người mình, mình có thể luôn được tăng phúc. Bạch Long thương giống như là thức tỉnh, sẽ có thêm thanh âm Long ngâm, lực công kích được tăng cường rất nhiều, ngay cả lực khống chế của hắn đối với tốc độ cũng mạnh hơn nhiều, thực lực đầu chỉ tăng lên gấp đôi?

Hoàn thành khảo hạch, lại tiến vào, lại triệu hoán.

Liên tục ba lần thử, hai lần thành công, một lần thất bại.

Lần thứ tư triệu hoán, thành công.

"Thiên Thu, tạm thời đừng giết những Dung Nham Khuyển kia, ta muốn nói với Hiên Vũ một chút." Bên kia lần nữa truyền đến thanh âm của Na Na.

"Vâng, lão sư."

"Na Na lão sư, cuối cùng là chuyện gì xảy ra a?" Lam Hiên Vũ tò mò hỏi.

Na Na nói: "Các ngươi có thể thông qua cái Triệu Hoán Chi Môn này liên hệ với ta, thì nguyên nhân trọng yếu nhất là không gian đồng vị cộng hưởng. Cái gọi là không gian đồng vị cộng hưởng, chính là hai không gian khác nhau xuất hiện chấn động cùng tần suất, hai tần suất này thì có thể sinh ra đồng cảm, sau đó sẽ hình thành không gian thông đạo tiến hành tiếp dẫn."

"Nhưng mà xác suất xuất hiện loại tình huống này đặc biệt thấp. Các người bây giờ triệu hoán, là một tình huống phi thường đặc thù. Cho nên, Hiên Vũ, tiếp theo người cần làm vài thí nghiệm với lão sư, để ta xác định không gian đồng vị cộng hưởng này là từ đâu mà đến."

"Vâng." Lam Hiên Vũ liên tục gật đầu.

Bên cạnh, Tiền Lỗi cùng Lưu Phong đã nhìn tới choáng váng, đây là cái tình huống gì vậy hả? Bên kia Triệu Hoán Chi Môn của Tiền Lỗi, lại có lão sư của Lam Hiên Vũ?

Hai người nghi ngờ mà nhìn Lam Hiên Vũ, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Lam Hiên Vũ chẳng quan tâm giải thích, hần hỏi: "Na Na lão sư, hiện tại ta nên làm như thế nào?"

Na Na suy nghĩ một chút rồi nói: "Như vậy đi, các người giết hết đám trước Dung Nham Khuyển trước đã, cuối cùng lưu lại một con, sau khi thu hồi Triệu Hoán Chi Môn thì các người cần bao lâu có thể triệu hoán lần nữa?"

Lam Hiên Vũ nhìn về phía Tiền Lỗi, Tiền Lỗi nói: "Nếu không chấm dứt khảo hạch thì đoán chừng cách nửa giờ. Nhưng nếu là rời khỏi rồi một lần nữa tiến vào thì hẳn là lập tức có thể a."

Na Na nói: "Tốt lắm, vậy các người giết hết chúng rồi rời khỏi khảo hạch. Mười phút sau, các người lại tiến vào khảo hạch rồi triệu hoán một lần nữa. Nếu như không triệu hồi ra Thiên Thu thì các người liền rời khỏi, tiếp qua mười phút, lại triệu hoán."

Tuy rằng cũng không rõ Na Na muốn làm cái gì, nhưng Lam Hiên Vũ vẫn đáp ứng.

Có Đồng Thiên Thu trợ giúp, bọn hần giết chết đám Dung Nham Khuyển này cũng không quá khó khăn, rất nhanh đã chiến đấu xong, rời khỏi khảo hạch. Sau đó bọn hần liền bắt đầu dựa theo lời Na Na, một lần nữa tiến vào khảo hạch, một lần nữa triệu hoán, nhưng một điều ngoài ý muốn xảy ra, khi bọn hần triệu hoán lần thứ hai, quả nhiên không có triệu hồi ra Đồng Thiên Thu.

Nhưng vận khí của bọn hần cũng không tệ lắm, triệu hoán ra một đầu hồn thú khá mạnh, dưới sự phối hợp của nó cũng thông qua được khảo hạch.

Mười phút sau, triệu hoán lần thứ ba, Đồng Thiên Thu xuất hiện.

"Hiên Vũ, ta đã có phán đoán sơ bộ. Tiếp theo, các người vẫn làm quá trình trùng lặp này đi, thử thêm mấy lần." Thanh âm của Na Na vang lên từ bên kia.

Ba người thử trọn vẹn vài chục lần, cứ việc sau mỗi lần rời khỏi, hồn lực của Tiền Lỗi về cơ bản là có thể khôi phục, Tinh Thần Lực cũng có thể khôi phục tuyệt đại bộ phận, nhưng số lần nhiều, tinh thần lực của hần cũng đã có chút bất lực.

Lại một lần triệu hồi ra Đồng Thiên Thu, Lam Hiên Vũ không thể không câu thông với Na Na bên kia: "Na Na lão sư, có lẽ đồng học của ta sắp không kiên trì nổi nữa rồi."

Na Na nói: "Ừ, hôm nay đến đây thôi. Hiên Vũ, ta có thể nói cho người là, không gian đồng vị cộng hưởng rất có thể là giữa người và ta sinh ra. Qua nhiều lần thí nghiệm, về cơ bản thì có thể phán đoán như vậy."

Lam Hiên Vũ ngẩn người: "Vậy có phải nếu chúng ta đủ mạnh là có thể triệu hoán người đến đây?"

Na Na cười cười, nói: "Rất khó, hoặc là nói gần như không có khả năng. Ta cũng không biết vì cái gì mình sẽ phán đoán như vậy, chỉ là vô thức mà cảm thấy cái này rất không có khả năng. Hôm nay đến đây thôi, các người về nghỉ ngơi thật tốt đi nhé."

Đồng Thiên Thu có chút tò mò mà nhìn Lam Hiên Vũ, nàng muốn nói chút gì đó nhưng lại có vẻ không biết nên nói cái gì, cuối cùng là vẫy vẫy tay: "Ta đi đây."

Nói xong, nàng cũng một lần nữa quay về Triệu Hoán Chi Môn, biến mất không thấy.

Tới khi ba người Lam Hiên Vũ trở về ký túc xá, Tiền Lỗi lập tức bại liệt trên giường mình, liên tục triệu hoán mang đến việc tinh thần lực tiêu hao quá lớn, đây là lần đầu tiên hần sử dụng võ hồn liên tục như vậy. Dù sao thì cái võ hồn này của hần cũng không đáng tin cậy, bình thường hần có thể triệu hoán thành công một lần cũng không tệ rồi. Sử dụng một lần rồi lại một lần như hôm nay đã tiêu hao vực lớn tinh thần lực của hần.

Cùng hần trái lại chính là Lưu Phong, lúc này Lưu Phong đang ở một trạng thái hưng phấn cực độ.

Bình thường, Lưu Phong nói không nhiều lắm, hần là thuộc về loại người so sánh trầm mặc. Sau khi vào lớp thiếu niên năng động, hần và Tiền Lỗi luôn bị xếp chót lớp, cả đám bạn bên người đều ưu tú như vậy, điều này làm cho hần có chút tự ti.

Nhưng hai ngày nay đã không còn giống vậy, Lam Hiên Vũ đến, có thể nói hần đã mang đến cho phòng số 333 một biến hóa long trời lở đất.

Dưới trợ giúp của hần, Tiền Lỗi triệu hoán đã trở nên đáng tin cậy rồi, mà Lưu Phong được hần trợ giúp cũng là uy lực đại tăng. Đây là biến hóa thần kỳ tới cỡ nào a!

Trước kia Lưu Phong còn không quá để mắt tới hồn sư hệ phụ trợ, nhưng lúc này, trong mắt hần, phụ trợ của Lam Hiên Vũ quả thực là không thể thiếu

đấy.

Lượn tốc độ, Lưu Phong tin tưởng mình tuyệt đối đứng đầu toàn lớp, nếu còn có được lực công kích cường đại thì hẳn còn sợ gì?

Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng, tổ bọn hắn sẽ vì những biến hóa Lam Hiên Vũ mang đến mà tăng lên trên phạm vi lớn a!

"Hiên Vũ, hôm nay vẫn luôn luyện tập triệu hoán, ngươi có mệt không? Nếu không mệt thì ngươi thử lại phối hợp với ta lần nữa?" Lưu Phong mang vẻ mặt kích động mà nói.

Lam Hiên Vũ cười: "Ta còn tốt. Hôm nay vẫn luôn là Tiền Lỗi triệu hoán, hai chúng ta tới thử xem."

Trong mấy lần trước Lam Hiên Vũ phụ trợ Lưu Phong đều là dùng Kim văn Lam Ngân Thảo, hẳn có một cảm giác, dưới trợ giúp của mình Bạch Long thương của Lưu Phong như thức tỉnh vậy, uy lực của nó đâu chỉ tăng cường gấp đôi! Như vậy, nếu dùng ngân văn Lam Ngân Thảo thì sao đây? Tình huống có thể sinh ra cái gì khác hay không?

Chỉ là nhìn vô hồn biến hóa một lát chứ không chiến đấu, cũng sẽ không giống vật triệu hoán của Tiền Lỗi, có khả năng phá hư, cho nên luyện tập ngay tại trong ký túc cũng không có vấn đề gì.

Lưu Phong không chút do dự đem Bạch Long thương phóng thích ra. Trong ký túc xá, cái Bạch Long thương này của hắn càng trở nên dễ nhìn, thân thương thon dài mà trắng nõn như tuyết, phía đầu rồng vươn ra thương phong, tản ra hàn ý nhàn nhạt.

Lưu Phong khẽ gật đầu với Lam Hiên Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tăng phúc

Lam Hiên Vũ đưa tay phải ra, Kim văn Lam Ngân Thảo vòng lại mà quần lấy bàn tay của hắn. Lập tức, hắn cảm thấy toàn thân đều nóng lên, giống như huyết dịch trong cơ thể đang sôi trào, đồng thời, toàn thân hắn cũng hiện ra một tầng hào quang vàng rực.

Lam Hiên Vũ đem vươn tay phải đặt lên đầu vai Lưu Phong. Lưu Phong cũng thấy toàn thân nóng lên ngay sau đó, tinh khí thần toàn thân lập tức tăng lên.

Ra khỏi mô phỏng khoang thuyền, tất cả cảm giác đều trở nên chân thật, giờ này khắc này, Lưu Phong cảm thấy vô hồn của mình như bị đốt lên, thậm chí còn mang cho hắn một loại tâm tình cực kỳ vui mừng. Bạch Long thương hơi khẽ chấn động, hào quang trên thân thương rõ ràng trở nên mãnh liệt, đầu mũi thương bắn ra ba tác thương mang.

Kỳ dị nhất là, nơi đầu rồng của Bạch Long thương có một biến hóa cực kỳ rõ ràng, mắt long đang nhấp nháy lại mở ra, một cảm giác người thương hòa một thể lập tức truyền khắp toàn thân, làm hắn cảm thấy mình tựa như thoát thai hoán cốt vậy.

"Tuyệt quá, ta cảm thấy toàn thân đều trở nên mạnh mẽ, đây quả thật là quá mỹ diệu a!" Lưu Phong nhìn Lam Hiên Vũ, hai mắt hắn trở nên vô cùng sáng ngời. Đột nhiên phát sinh biến hóa lớn như vậy, hắn không khỏi hưng phấn mà hô lên.

Lúc này Tiền Lỗi vì quá độ mỏi mệt đã ngủ thật say, nên cũng không có bị ảnh hưởng.

Lam Hiên Vũ thu tay phải, chính hắn cũng lặng yên cảm thụ biến hóa lúc trước một lát. Nhưng làm hắn kỳ quái là, mình cũng không có làm gì với Lưu Phong, chẳng qua là hai người có tiếp xúc mà thôi, hắn cũng không đem hồn lực bản thân hay khí huyết chỉ lực rót vào người Lưu Phong.

Cho nên mới nói, biến hóa này là do bản thân Bạch Long thương sinh ra biến hóa, mà có vẻ như mình chỉ là một cái môi giới, chỉ là va chạm vào thân thể Lưu Phong, biến hóa này liền tự nhiên xuất hiện. Điều này thực là có chút kỳ diệu.

"Thử lại tay trái lần nữa." Lưu Phong kích động mà nói.

"Tốt!" Lam Hiên Vũ nâng tay trái, ngân văn Lam Ngân Thảo vòng lại bao trùm, sau đó hắn lại đặt lên vai Lưu Phong.

Lần này, cảm giác của Lưu Phong liền trở nên hoàn toàn bất đồng, hắn chỉ cảm thấy toàn thân mát lạnh. Ngay sau đó, Bạch long Thương trên tay phải hắn xuất hiện một tầng băng sương nhàn nhạt, đôi mắt rồng lại một lần nữa mở ra. Mà khác với trước đó là lần trước mắt rồng tỏa kim quang nhàn nhạt, còn lần này. Biến thành ngân quang.

Cổ tay Lưu Phong run lên, tầng băng sương trên Bạch Long thương phóng ra ra ngoài, làm nhiệt độ chung quanh hạ thấp rất nhiều. Đang ngủ say, Tiền Lỗi vô thức mà kéo chân lên người, trùm kín luôn rồi.

"Ngươi giao phó cho ta Băng thuộc tính?" Lưu Phong ngờ ngác nhìn Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ mở to đôi mắt vô tội nhìn hần, nghĩ thầm: Cái gì ta cũng không làm a, ta chỉ đụng phải người một lát mà thôi.

Luru Phong ngơ ngác nhìn Lam Hiên Vũ, Lam Hiên Vũ cũng nhìn Luru Phong. Hai người trầm mặc một hồi, mãi đến khi Luru Phong cảm thấy trong tức xá thật sự có chút lạnh, hần mới kịp phản ứng.

"Hiên Vũ, người thật là thật lợi hại." Hần nói tự đáy lòng.

Lam Hiên Vũ gãi gãi đầu: "thực sự là ta cũng không có làm gì a. Có phải do võ hồn chúng ta phù hợp?"

Luru Phong cười khỏ nói: "Không biết a! Trước kia người tiếp xúc cùng người khác có xuất hiện loại tình huống này không?"

Lam Hiên Vũ nói: "Đã từng làm suy yếu võ hồn người ta, nhưng tăng cường là không có đấy."

Luru Phong nói: "Đó chính là do chúng ta đặc biệt có duyên. Người có thể tăng phúc ta, cũng có thể làm cho Tiền Lỗi triệu hoán trở nên đáng tin cậy, nói không chừng ba người chúng ta thật là đặc biệt có duyên phận đây."

Nói đến đây, hần đột nhiên dừng lại một lát, nói: "Hiên Vũ, về sau phòng 333 chúng ta do người cầm đầu."

"Hả?" Lam Hiên Vũ sững sờ.

Luru Phong nói: "Mỗi cái phòng ngủ đều có phòng ngủ dài. Trước kia Phòng chúng ta vẫn luôn không có, một là bởi vì người không có ở cùng, cái khác cũng là vì hai bọn ta luôn bị áp đấy..."

"Hiện tại người đã đến rồi, tất cả đã không còn giống vậy. Có điều, việc người có thể tăng phúc cho hai bọn ta thì chúng ta vẫn nên giấu một chút, chớ nói cùng lão sư hay những người khác. Hừ, đợi đến lúc thi giữa kì, đến lúc đó, để bọn chúng nhìn thấy sự lợi hại của chúng ta! Những ngày này chúng ta sẽ nắm chặt thời gian luyện tập, để quen thuộc phương thức chiến đấu."

Đối với đệ tử lớp thiếu niên năng động mà nói, chuyện trọng yếu nhất tiếp tới chính là lựa chọn chương trình học chức nghiệp phụ.

Phòng số 333, Luru Phong chọn song giáp lưu, Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi tức thì chọn trụ cột lá chiến hạm cùng Đẩu Khái, tạm thời buông bỏ Cơ Giáp.

Sau khi Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi báo danh thì bọn hần mới phát hiện, lựa chọn lá chiến hạm trụ cột cũng chỉ có hai người bọn họ. Tuyệt đại đa số đệ tử lớp thiếu niên năng động đều lựa chọn song giáp lưu, Đẩu Khái và Cơ Giáp.

"Lợi hại a, tên mập mập, nghe nói người lựa chọn trụ cột lá chiến hạm, tốt đấy, tốt đấy." Đó là một ngày mới, trước khi đi học, Kim Tường rất chủ động mà đến trước mặt Tiền Lỗi, hần có chút trào phúng mà nói.

Tiền Lỗi tròn trắn mắt lên: "Liên quan cái quái gì đến người? Tinh thần lực của ta cao, ngộ tính tốt, có được không?"

Kim Tường gật gật đầu: "Cũng thế thôi. Phương diện chiến đấu người cũng không có gì dùng, đoán chừng đến lúc thi giữa kỳ người sẽ bị đào thải thôi, về sau chủ tu lá chiến hạm cũng là lựa chọn rất tốt."

"Ta bị loại bỏ? Tiểu tử, ta..." Tiền Lỗi giận dữ, nhin không được muốn trả lời lại một cách mỉa mai, nhưng lại bị Luru Phong kéo một chút.

"Người kéo ta làm cái gì?" Tiền Lỗi tức giận mà nhìn về phía tên bạn cùng phòng này.

Luru Phong tức thì lấy đôi mắt hàm thâm ý nhìn về phía Tiền Lỗi mà lắc đầu, Tiền Lỗi lập tức hiểu, hần suy nghĩ tới việc biến hóa gần đây một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía Kim Tường: "Chờ tới lúc thi giữa kỳ rồi xem, đến lúc đó đừng khóc."

Kim Tường trừng mắt: "Khiêu khích có phải hay không? Một mình đâu?"

Tiền Lỗi liếc mắt: "Người có phải tên ngu hay không vậy? Ài, đến giờ đi học rồi, lão sư cũng sắp tới. Hôm nay là khóa học của quý lão sư... A Quý lão sư đã đến."

Nghe thấy ba chữ "Quý lão sư", sắc mặt Kim Tường lập tức đại biến, lập tức quay người nhảy về chỗ ngồi của mình. Nhưng sau khi hần ngồi xuống mới phát hiện, bực giảng làm gì có lão sư, căn bản là còn chưa tới.

Ngay khi hần chuẩn bị phát tác thì cửa phòng học mở ra, một gã trung niên cao gầy bước vào.

Khi người trung niên này đi vào phòng học, toàn bộ phòng học lập tức trở nên lặng ngắt như tờ, không ai còn dám nói chuyện.

Dù sao Lam Hiên Vũ cũng vừa tới không lâu, hần còn là lần đầu tiên nhìn thấy vị lão sư này, nhin không được đung đung Tiền Lỗi bên người: "Cái này là cái khóa gì kia mà? Vị lão sư này là dạy gì đó?"

Gần đây ba người họ chỉ cần có chút thời gian liền đi mô phỏng khoang thuyền huấn luyện, quả thực quá chăm chỉ, thế nên lịch đi học Lam Hiên Vũ cũng không có quá chú ý.

Tiền Lỗi hạ giọng nói: "Đây là lão sư Quý Hồng Bản, hẳn chính là một cái Đại Ma Vương a! Trước kia..."

"Tiền Lỗi, đứng dậy." Đúng lúc này, gã lão sư kia đột nhiên trầm giọng quát.

Tiền Lỗi rùng mình một cái rồi vội vàng đứng lên: "Quý lão sư tốt chứ."

Lúc này Lam Hiên Vũ mới chú ý tới tướng mạo của vị lão sư này.

Vị lão sư vừa cao vừa gầy này nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, tóc hai mai đã có hơi trắng, đôi mắt có chút lõm sâu nhưng sáng ngời. Hắn đứng ở nơi đó, toàn thân tựa như một cây lao thẳng tắp, không giận mà uy.

"Người mới vừa nói gì, lặp lại một lần nữa." Quý Hồng Bản thân nhiên nói.

"Quý lão sư tốt." Tiền Lỗi nhanh chẹn lại nói.

"Không phải câu này, là câu người nói cùng đồng học bên người kia." sắc mặt Quý Hồng Bản không thay đổi, hẳn vẫn bình tĩnh mà nói

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Đại Ma Vương giảng bài

Trên trán Tiền Lỗi đã bắt đầu có mồ hôi chảy xuống: "Cái này...."

Quý Hồng Bản không nói gì, chẳng qua là nhìn hắn.

Tiền Lỗi kiên trì nói: "Ta mới vừa nói, đây Quý Hồng Bản lão sư... chính là cái... Đại Ma Vương..."

Lời vừa nói ra, toàn lớp sợ hãi, nhưng quỹ dị là cả lớp vẫn im phăng phắc như trước.

Quý Hồng Bản nói: "Ngồi xuống đi."

Tiền Lỗi sửng sốt, hẳn cũng không nghĩ mình lại có thể được tha dễ dàng như thế, hẳn vội vàng ngồi xuống mà thở dài một hơi.

Quý Hồng Bản vẫn là một bộ dáng bình tĩnh như vậy: "Ta nói này, Tiền Lỗi nói đúng. Đối với các người thì ta chính là một cái Đại Ma Vương."

"..."

Quý Hồng Bản thân nhiên nói: "Sáng hôm nay, tất cả đều là khóa của ta. Một nửa thời gian đầu tiên, ta sẽ giảng bài; sau đó ta muốn tiến hành khảo hạch với các người một chút. Khảo hạch hợp cách có thể đi ăn cơm trưa, không hợp lệ thì vẫn khảo thí đến khi hợp lệ."

"A..." Những thanh âm ai thán lập tức truyền khắp toàn lớp.

Lam Hiên Vũ thừa cơ lần nữa hướng Tiền Lỗi mà hỏi: "Quý lão sư là dạy gì đó a?"

Khóe miệng Tiền Lỗi khẽ co lại: "Quý lão sư dạy tri thức trụ cột về hồn thú. Lúc vừa mới học mọi người đều cảm thấy môn này rất vô dụng, nên cũng không có ý định nghiêm túc học, dù sao chúng ta cũng không có quá nhiều cơ hội tiếp xúc với hồn thú, nhưng bắt đầu khóa học của vị lão sư này mọi người mới biết hẳn nghiêm khắc đến cỡ nào. Đáng sợ hơn là, nghe nói Quý lão sư chính là cường giả đệ nhất Thiên La học viện chúng ta, ai cũng không dám gây sự với hắn. Hơn nữa, mỗi lần hắn dạy đều đặc biệt nhiều, đặc biệt hỗn tạp, hắn còn muốn chúng ta phải nhớ kỹ. Mỗi tiết học đều có khảo hạch, mà khảo hạch không qua thì ăn đủ loại phạt đấy."

Tri thức về hồn thú? Nghe thấy tên chương trình học này, Lam Hiên Vũ không khỏi thở dài một hơi.

Thứ hắn quen thuộc nhất còn không phải hồn thú sao? Cha mẹ đều là nghiên cứu viên của sở nghiên cứu hồn thú cổ, từ nhỏ đến lớn, hẳn chính là bị mưa dầm thấm đất. Có thể nói, hắn là người hiểu biết về hồn thú nhất lớp rồi.

"Bắt đầu đi học. Hôm nay ta muốn nói cho các người về đẳng cấp của hồn thú và đặc tính của hồn thú đỉnh cấp."

Quý Hồng Bản bắt đầu tiết học.

"Mọi người đều biết, từ xưa đến nay, chúng ta vẫn luôn dựa theo niên hạn tu luyện của hồn thú để phân loại. do đó mới có mười năm Hồn Thú, trăm năm Hồn Thú, nghìn năm Hồn Thú, vạn năm Hồn Thú cùng mười vạn năm Hồn Thú. Những loại hồn thú này sẽ sinh ra màu sắc hồn hoàn theo thứ tự là trắng, vàng, tím, đen cùng màu đỏ. Còn có vài loại hồn hoàn có màu sắc đặc thù, tiếp đây ta cho mọi người mấy cái ví dụ."

"Đầu tiên, trong những hồn hoàn có màu sắc đặc thù, thì số lần xuất hiện nhiều nhất, chính là hồn hoàn màu vàng cam."

"hồn thú mười vạn năm trở lên, nhất là đạt đến hai mươi vạn năm, sẽ được gọi là hung thú, hồn hoàn bọn chúng sinh ra chính là màu vàng cam. Cho nên, màu vàng cam thường thường sẽ có nghĩa là cường đại. Hồn hoàn mười vạn năm màu đỏ sẽ giao phó cho hồn sư hai cái Hồn Kỹ, mà hồn kỹ của hồn hoàn màu cam có khả năng sẽ còn thêm nữa."

"Dùng khoa học kỹ thuật trước mắt của Truyền Linh Tháp, đã có thể miễn cưỡng phòng chế ra hồn hoàn màu đỏ rồi, nhưng hồn hoàn màu vàng cam là vĩnh viễn không có khả năng phòng chế. Bởi vì tất cả Hồn Thú đều phải trải qua Thiên Kiếp mới có thể tăng lên tới cấp độ hung thú, mà Thiên Kiếp thì không cách nào mô phỏng đây."

"Trừ hồn hoàn màu vàng cam còn có một số loại càng thêm hiếm thấy, chẳng qua là trước mắt chúng ta còn không có cách nào xác định nó đã từng xuất hiện hay chưa. Thí dụ như hồn hoàn trăm vạn năm trong truyền thuyết!"

"Truyền thuyết, trong lịch sử thì người đầu tiên có được hồn hoàn trăm vạn năm chính là thủy tổ của Đường Môn, Đường Tam. Nghe nói, trước khi Hải Thần Đường Tam thành thần ngài đã từng đánh chết một đầu Thâm Hải Ma Kình Vương trăm vạn năm, do đó ngài lấy được hồn hoàn trăm vạn năm. Về màu sắc của hồn hoàn trăm vạn năm thì chúng thuyết vẫn phân vân, có người nói là màu vàng, có người nói là màu trắng, cũng có người nói là màu bạch kim, càng có người nói hồn hoàn trăm vạn năm khác nhau thì màu cũng khác nhau. Đến cùng là như thế nào thì đến nay vẫn không có kết luận."

"Trong lịch sử, người thứ hai có được hồn hoàn trăm vạn năm chính là người sáng lập ra Truyền Linh Tháp, Linh Băng Đẩu La Hoắc Vũ Hạo, nghe nói ngài cũng đã thành Thần. Trước khi ngài thành thần còn đánh bại được "Hung thú chi Vương", Thú Thần Đế Thiên. Hồn hoàn trăm vạn năm của ngài đến từ một loại hồn thú tên là Thiên Mộng Băng Tầm."

Lời nói của Quý Hồng Bân rất nhanh, nhưng Lam Hiên Vũ lại nghe rất say sưa, bởi vì những tri thức về hồn thú đỉnh cấp cùng những tri thức về Hồn Hoàn hẳn cũng chưa từng nghe qua, dù sao, khoảng cách này đối với hắn thật sự là quá xa vời.

"Còn có một loại hồn hoàn có màu sắc đặc thù, trong lịch sử chỉ xuất hiện qua một lần. Chủ nhân của nó chính là người được vinh dự là "Người dẫn dắt thời đại mới" đại sứ hòa bình của nhân loại cùng Hồn Thú, là nhân vật đại biểu cho tiêu chí di dân giữa các hành tinh, càng là nhân vật truyền kỳ của hành tinh mẹ, Long Hoàng Đẩu La Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân cũng là một người sống ở thời đại gần chúng ta nhất trong những nhân vật lịch sử mà ta vừa nói. Những ghi chép về ngài cũng tương đối tường tận. Có rất nhiều chuyện truyền kỳ có thật về Đường Vũ Lân, hẳn có một cái Hồn Hoàn màu vàng lục. Không sai, chính là màu vàng lục, điển cuồng, trong lịch sử chỉ xuất hiện qua một lần."

"Căn cứ theo bạn hắn nói về sau, cái hồn hoàn màu vàng lục này rất có thể có quan hệ với sinh mệnh lực, nhưng tình huống cụ thể liên quan đến cơ mật của liên bang nên cũng không có công khai. Từ trên tổng hợp lại, hầu như tất cả hồn hoàn có màu sắc đặc thù đều có đặc tính riêng của chính mình, hơn nữa, những hồn hoàn này đều là những danh từ cường đại."

Mỗi học viên đều nghe rất chăm chú, mà làm gì có ai không dám không chăm chú a, nếu không thì khảo hạch làm sao bây giờ?

"Tiếp theo, ta muốn giảng một chút tình huống có quan hệ tới hung thú. Việc đầu tiên chúng ta đầu tiên muốn nói, chính là bản thể là Kim Nhân Hắc Long Vương, Thú Thần Đế Thiên. Đặc tính của hắn là....."

Quý Hồng Bân bắt đầu giảng thuật đủ loại đặc tính có quan hệ tới hung thiện, những thứ hắn đã nói, đều là những thứ đã từng xuất hiện trong lịch sử nhân loại. Hắn giảng vô cùng kỹ càng, kể cả năng lực của mỗi một vị hung thú, đại khái xuất hiện ở cái niên đại nào, còn sống hay không...

Nói trọn vẹn nửa giờ, vị Quý lão sư này mới dừng lại: "giải lao mười phút, mười phút sau, bắt đầu khảo hạch."

Nói xong, hắn liền đi ra ngoài.

Hắn vừa đi, toàn lớp lập tức trầm tĩnh lại, nhưng không có ai ly khai phòng học mà đi ra ngoài hoạt động. Sau khi buông lỏng một lát, mỗi người đều ngồi tại chỗ của mình mà mình tư khổ tưởng, ngay cả Kim Tường cũng giống vậy.

Lam Hiên Vũ nói: "Khảo hạch sẽ rất khó sao? Sao mọi lại có vẻ đều rất khẩn trương vậy."

Tiền Lỗi cười khổ nói: "Đương nhiên khó a! Mấu chốt là khảo hạch qua không được thì trừng phạt sẽ rất đáng sợ, người ông chưa thấy Kim Tường sợ Quý lão sư như vậy sao? Ban đầu, hắn không nghe giảng cho tốt nên khảo hạch không có qua, còn nói khoác mà không biết ngượng, hắn nói học cái này vô dụng. Sau đó Quý lão sư liền bắt lấy hắn, mở cửa sổ...rồi ném hắn ra ngoài."

Lam Hiên Vũ nói: "Ném ra ngoài? Tầng này thì có sao."

Dù sao mọi người cũng đều là hồn sư, từ nơi này té xuống cũng không đến mức bị thương.

Khóe miệng Tiền Lỗi co lại: "Không phải ném xuống mà là ném lên. Theo Kim Tường tự nói, hắn bị ném lên không trung, ít nhất cũng phải mấy trăm mét, cũng không biết Quý lão sư lấy ở đâu ra được cái khí lực lớn như vậy. Sau đó Quý lão sư liền đuổi tay ra ngoài cửa sổ, bắt được hắn, rồi lại ném lên, lại bắt, lại ném lên, như thế tầm mười lần. Đến lúc Kim Tường trở lại hắn đã sợ đến mức khóc không nổi rồi."

Lam Hiên Vũ ngơ ngác nói: "Đây không phải là xử phạt về thể xác sao?"

Tiền Lỗi nói: "Quý lão sư nói, sau này thì sớm muộn gì mọi người cũng phải học tập phi hành, vô luận là thông qua Cơ Giáp, Đẩu Khai hay bằng vào năng

lực bản thân cũng phải học được bay. Mọi người cần tự nghiệm cảm giác mất thăng bằng giữa không trung mới có lợi cho học tập."

"Cái này..."

Đúng lúc này, Quý Hồng Bản đã trở về.

"Khảo hạch bắt đầu. Lam Hiên Vũ là ai? Mới tới sao? Ngươi tới trước."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Sớm tan học

Như thế nào Lam Hiên Vũ cũng không nghĩ ra nổi, Quý Hồng Bản lên đã gọi tên mình, hắc vội vàng đứng dậy: "Quý lão sư tốt chứ."

Quý Hồng Bản thân nhiên nói: "Ngươi tới nói lại đặc tính của hung thú băng thiên tuyết nữ ta mới nói trong giờ học."

"Vâng. Băng Thiên Tuyết Nữ, ước chừng xuất hiện ở hai vạn năm trước, được bài danh thứ ba trong thập đại hung thú, được gọi là Tuyết Đế, từng tồn tại với tư cách hồn linh của Linh Băng Đẩu La Hoắc Vũ Hạo. Băng Thiên Tuyết Nữ đến từ cực bắc chi địa của hành tinh mẹ.."

Lam Hiên Vũ không chút do dự mà giảng thuật tri thức về Băng Thiên Tuyết Nữ trong trí nhớ của mình.

"... Tuyết Đế cùng một vị khác là Băng Bích Đế Hoàng Hạp, Băng Đế, hợp xưng băng tuyết Nhị Đế, các nàng đã từng có trợ giúp cực lớn đối với Linh Băng Đẩu La. Trả lời xong."

Lam Hiên Vũ nói trọn vẹn năm phút đồng hồ, ngay cả năng lực của Băng Thiên Tuyết Nữhắn cũng nói rất rõ ràng.

Nghe xong câu trả lời của hắn, Quý Hồng Bản thoả mãn gật gật đầu: "Đúng vậy, xem như nghe lọt. Hung thú Băng Thiên Tuyết Nữ, chính là vị Tuyết Đế này. Hiếm thấy người chỉ nghe một lần liền nhớ rõ ràng như vậy, bình thường ngươi có hứng thú với tri thức về hồn thú sao?"

Lam Hiên Vũ nhề gật đầu, nói: "Từ nhỏ ra đã có hứng thú với những tri thức này."

Quý Hồng Bản nói: "Ngươi thông qua, có thể về sớm, đi đi thôi."

"A?" Còn có sớm tan học?

Lam Hiên Vũ có thể cảm thấy, chung quanh quãng đến từng đạo ánh mắt hâm mộ. Thuận lợi thông qua khảo hạch của Quý lão sư cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Mà năm phút vừa rồi, Lam Hiên Vũ không chỉ thuật lại những giới thiệu của Quý Hồng Bản về Tuyết Đế, hắn còn nói rất nhiều về truyền thuyết của Tuyết Đế, lại vô cùng chuẩn xác, việc này mới khiến Quý Hồng Bản thoả mãn như vậy. Lam Hiên Vũ không có bịa đặt, thứ hắn nói hoàn toàn chuẩn xác với những tư liệu, có thể thấy hắn đã từng học qua đấy. Mà bây giờ những hài tử có hứng thú với hồn thú cũng không nhiều.

Tư liệu của Lam Hiên Vũ đương nhiên sẽ chuẩn xác, Lam Tiêu cùng Nam Trùng chính là nghiên cứu viên cổ Hồn Thú đấy, tư liệu của hắn sao có thể không chính xác?

Lam Hiên Vũ cứ như vậy được thả ra, đừng nói cảm giác sớm tan học coi như không tệ, mà ngay cả vị Quý lão sư này cũng rất dễ nói chuyện a?

Lại nói tiếp, phương thức dạy học của Quý Hồng Bản cũng rất đơn giản, chính là cường hóa trí nhớ cho đệ tử. Đương đường là khóa dạy đồ vật nhưng lại bắt các học viên phải nhớ kỹ, trực tiếp tiến hành khảo hạch, khảo hạch không hợp cách thì trừng phạt.

Lam Hiên Vũ được nghỉ sớm thì cũng không có việc gì để làm, hắn dứt khoát mà tiến tới sân huấn luyện, chuẩn bị tiến vào mô phỏng khoang thuyền, chơi mấy ngày nay, hắn cũng đã quen thuộc khá khá tình huống của Đẩu La thế giới. Đương nhiên, thứ hắn quen thuộc chẳng vững chỉ là cái thành trấn mà học viện lập ra mà thôi. Trước khi tới mười hai tuổi bọn hắn sẽ không thể ra khỏi khu vực này.

Tiến vào mô phỏng khoang thuyền, Lam Hiên Vũ đi thẳng tới rồi phòng huấn luyện, hiện tại, trên người hắn đã có năm đồng Đẩu La tệ, là Tiền Lỗi chia cho hắn đấy.

Dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, hắn chuẩn bị đi thử một chút, xem mình có thể kiên trì bao lâu dưới tình huống nhiều dung nham khuyến công kích như vậy.

Sau khi đơn giản suy tư chiến thuật một lát, Lam Hiên Vũ thanh toán một đồng Đẩu La tệ, tiến vào khảo hạch sơ cấp Đẩu Thú Trạng.

Đây là lần đầu tiên hắn tiến hành khảo hạch một mình. Nhưng dù sao trước đó cũng đã tới qua nhiều lần như vậy rồi, cho nên hắn cũng không còn gì sợ hãi. Hắn vừa xuất hiện tại Đấu Thú Trảng liền không có nửa phần do dự, lập tức hướng về một phương hướng mà chạy như bay.

Đấu Thú Trảng có bốn phiên cửa sắt, mỗi cửa đều có Hồn Thú tiến vào. Nói cách khác, năm mươi đầu Dung Nham Khuyển mười năm là từ bốn phương tám hướng xông tới. Nếu mình cứ ở chính giữa mà chờ thì không thể nghi ngờ sẽ rơi vào thế bị động.

Hiện tại lại chỉ có một mình, nên tất cả đều chỉ có thể dựa vào chính mình.

Hai tay Lam Ngân Thảo đồng thời phóng thích mà quán quanh trên bàn tay, trong cơ thể, khí huyết sôi trào, khi hắn vọt tới trước một cái trước cửa sắt thì vừa vặn lúc nó mở ra. Lam Hiền Vũ không chút do dự mà trầm người xuống, tay trái trực tiếp đánh xuống mặt đất.

Từng đám băng thứ đâm lên, vừa vặn đón được đám dung nham khuyển, qua những trận chiến trước thì Lam Hiền Vũ đã sớm phát hiện, trí lực của những đầu dung nham khuyển mười năm này vô cùng thấp, gần như chỉ có bản năng chiến đấu, coi như là dung nham khuyển trăm năm cũng không tính là thông minh. Cái này có thể là vì đây là khảo hạch sơ cấp.

Quả nhiên, mấy con dung nham khuyển lao tới đầu tiên đều bị băng thứ đâm thủng. Lam Hiền Vũ đột nhiên nhảy lên, tay phải trực tiếp chụp vào vách tường của Đấu Thú Trảng.

Kim văn Lam Ngân Thảo hiện kim quang lập loè, năm ngón tay hắn như móc câu, từng khối lân phiến nổi lên mà cắt vào vách tường. Hắn cứ như vậy mà đeo dính trên vách tường. Đồng thời, tay trái cũng phóng xuất ra từng đám băng chùy, không ngừng phóng xuống phía dưới.

Mấy đầu dung nham khuyển lao tới trước vốn là hỗn loạn, mấy đầu phía trước bị đâm chết, những đầu dung nham khuyển phía sau lại tiếp tục vọt ra.

Băng chùy của Lam Hiền Vũ cứ nhằm đỉnh đầu chúng mà bay, lập tức lại giết chết vài đầu. Mà đám dung nham khuyển ở ba hướng còn lại kia rất nhanh đã xông về bên này.

Nếu như đối mặt chỉ là dung nham khuyển mười năm thì hồn lực bản thân Lam Hiền Vũ cũng đủ, thậm chí hắn có thể dùng phương pháp này giải quyết tất cả.

Thế nhưng thứ chờ đợi hắn còn có dung nham khuyển trăm năm, mà hồn lực của hắn lại chỉ có mười bốn cấp, căn bản là không thể giúp hắn phóng thích trên trăm cây băng chùy.

Cho nên, từ lúc vừa mới bắt đầu hắn đã nghĩ kỹ, hôm nay chiến đấu tuyệt đối không dùng tay trái làm chủ, mà dùng tay phải.

Tiền Lỗi cùng Lưu Phong không có ở đây, tuy làm hắn thiếu sự giúp đỡ, nhưng cũng làm cho hắn thoát khỏi trói buộc.

Tự một mình hắn mới có thể đem ưu thế bộ pháp của bản thân phát huy hoàn toàn được.

Thừa dịp dung nham khuyển từ ba phía kia còn chưa tới, Lam Hiền Vũ đã mãnh liệt giáng xuống, trực tiếp nhảy lên lưng con dung nham khuyển cuối cùng, tay phải hắn nắm lại rồi trực tiếp nện vào eo nó.

Hồn thú loại khuyển cũng giống loài Sói, đều có câu nói đầu đồng xương sắt lưng đậu hũ. Hôm nay, trong lúc nghe Quý Hồng Bản giảng về đặc tính của hồn thú thì Lam Hiền Vũ đột nhiên nghĩ đến điểm này, đây cũng là nguyên nhân hắn muốn tới Đấu Thú Trảng.

Quả nhiên, Dung Nham Khuyển rên rỉ một tiếng rồi bại liệt trên mặt đất. Phần eo chính là chỗ yếu hại nhất của nó.

Mà phía trước, đám Dung Nham Khuyển còn chưa có kịp phản ứng, Lam Hiền Vũ đã xông tới, liên tục hai quyền, lại đập trúng phần eo hai đầu Dung Nham Khuyển, đem bọn chúng đánh ngã xuống đất, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Mỗi ngày năm đầu ăn nhiều nguyên liệu quý hiếm như vậy cũng không phải là ăn chùa đây, luận về tố chất thân thể thì Lam Hiền Vũ tuyệt đối là người nổi bật trong lứa bạn cùng tuổi.

Ở phương hướng nàu của hắn. Dung Nham Khuyển đã bị giải quyết không sai biệt lắm. Nhưng hắn biết, mình không thể thư giãn, những hướng khác còn có nhiều như vậy, sau đó còn có Dung Nham Khuyển trăm năm nữa đây.

Hắn vừa chạy, lập tức dẫn tới phần đông Dung Nham Khuyển đuổi theo hướng đó. Đơn thuần tốc độ, hắn vẫn không bằng dung nham khuyển, nhưng hắn có biện pháp a. Hắn cứ thỉnh thoảng lại chém ra tay trái, trên mặt đất lại xuất hiện một hai cây băng thứ, sau đó thì những đầu dung nham khuyển đằng sau liền bị thăm rồi.

Nhưng dù sao đây cũng là trong thế giới mô phỏng không gian thuyền, Dung Nham Khuyển có nhiệm vụ là đánh chết địch nhân, nên bọn chúng vẫn đuổi theo như trước.

Lúc này, rốt cuộc ba đầu dung nham khuyển trăm năm cũng đã xuất hiện, xông ra từ ba cửa khác nhau. Thấy bọn chúng, khóe miệng Lam Hiền Vũ lộ ra vẻ mỉm cười, hắn đột nhiên quay người mà vọt tới bầy Dung Nham Khuyển sau lưng.

Những kinh nghiệm hắn lấy được lúc trước thì lúc này đã hoàn toàn thể hiện ra. Sau khi ba đầu dung nham khuyển trăm năm xuất hiện, thì việc đầu tiên chúng làm sẽ là phóng hỏa cầu!

Lần này, đương nhiên sẽ không có gì khác. Ba cái hòa cầu bay về phía Lam Hiên Vũ từ ba hướng. Mà lúc này, Lam Hiên Vũ đã vọt vào trong bầy dung nham khuyển đuổi phía sau hần khi này.

Trong chớp nhoáng này, Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt đột nhiên trở nên vô cùng rõ ràng. Có vẻ như tất cả dung nham khuyển mười năm đều biến chậm, hần nhoáng trái một cái, lại nhoáng phải một cái, tốc độ đột nhiên tăng, cắt vào giữa bầy dung nham khuyển, nhưng vẫn luôn có thể xẹt qua những khe hẹp.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Khảo thí sức chiến đấu

Nhiều lần chiến đấu như vậy đã mang đến cho hắn những kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hơn nữa, bộ pháp thần kì đã giúp hắn cứ như vậy mà lách vào giữa bầy dung nham khuyển. Đây còn là lần đầu tiên hắn vận dụng phương thức chiến đấu như vậy, từng dung nham khuyển đều gần trong gang tấc, trên người chúng đều mang theo nhiệt độ nóng bỏng cùng mùi tanh tươi.

Ba cái hòa cầu đã gào thét mà tới.

Lam Hiên Vũ chợt ngồi xổm xuống, tay trái đặt xuống mặt đất, mặt đất lập tức xuất hiện một tầng băng mỏng. Sau đó, tay phải hắn đột nhiên vỗ mạnh xuống, thân thể hắn đang rúc ở đó lập tức trượt tới trước.

Trên tay trái hắn lại phóng xuất ra một mặt băng thuần mà ngăn trước người, mượn khí thế lao tới trước mà đánh bay mấy đầu dung nham khuyển.

Tốc độ này của hắn quả thực là rất nhanh, dưới tình huống tay phải toàn diện phát lực đã sinh ra lực bộc phát cực mạnh. Chỉ nghe sau lưng là tiếng nổ vang rền, còn có tiếng rên rĩ liên tiếp.

Lam Hiên Vũ cũng không quay đầu lại nhìn, sau khi lao khỏi vòng vây hắn liền nhanh chóng vọt tới trước, thẳng đến một đầu dung nham khuyển trăm năm, lúc này Dung Nham Khuyển đang ở trong hỗn loạn, đám mười năm đã thương vong hơn phân nửa, nhưng với hắn mà nói, quan trọng nhất vẫn là giải quyết ba đầu trăm năm này như thế nào. Dưới tình huống một chọi một hắn còn có lực nắm chắc nhất định, nên hắn nhất định không thể để ba đầu dung nham khuyển này thu lại một chỗ.

Đầu dung nham khuyển trăm năm kia vừa mới phun hỏa cầu liền thấy Lam Hiên Vũ đang chạy tới, nó gầm nhẹ một tiếng rồi nhào lên.

Lam Hiên Vũ lộ ra sắc mặt vui mừng, đầu dung nham khuyển trăm năm này nhào lên như vậy có thể giúp mình tiết kiệm thời gian rất nhiều a.

Hai bên đã càng lúc càng gần, tại thời khắc này, Lam Hiên Vũ đã hoàn toàn quên mất sự sợ hãi, trong mắt chỉ còn đối thủ. Trên hai tay, Kim, Ngân văn Lam Ngân Thảo lóe ra quang mang nhàn nhạt, tinh khí thần của hắn đã tăng lên tới cực hạn.

Mất thấy khoảng cách chỉ còn không đến năm mét, lúc này Lam Hiên Vũ mới phát động, tay trái hắn đánh ra, không trung lập tức xuất hiện một cái xoáy nước màu lam nhạt.

Dung nham khuyển trăm năm rơi vào xoáy nước đó liền xuất hiện mảng lớn hơi nước. Xoáy nước trình độ này căn bản không đủ để ngăn cản nó, thậm chí cả đôi hướng tấn công của nó cũng không được, nhưng vì cái xoáy nước này sinh ra phản ứng với bởi vì cùng trên người nó dung nham sinh ra phản ứng với nó đã mang đến đại lượng hơi nước, cản trở tầm mắt của nó.

Trong lúc Lam Hiên Vũ phóng xuất ra xoáy nước hắn cũng mượn lực mà mãnh liệt nghiêng người, chỉ cần từ bên cạnh xẹt qua đã tránh được công kích của dung nham khuyển trăm năm, hơn nữa, hắn không chút do dự mà chém ra nắm tay phải, vừa vận oanh trướng phần eo của nó.

Chỉ một lát này nhưng hắn đã nắm giữ thời cơ vô cùng tốt, nếu chỉ vung quyền sớm một chút thì rất có thể hắn sẽ tìm không chính xác vị trí, nếu chậm thì lại có khả năng tránh không được.

"Rắc "

Phần eo dung nham khuyển trúng một kích này đã truyền ra âm thanh cốt cách vỡ vụn, có thể nghĩ, một quyền này Lam Hiên Vũ có bao nhiêu lực lượng.

Thân thể dung nham khuyển trăm năm bay ngang ra, Lam Hiên Vũ mượn lực của một quyền kia mà dừng lại một lát, hai chân phát lực, cải biến phương hướng mà nhanh chóng đuổi theo nó. Tay trái Lam Hiên Vũ điểm một cái, một cây băng chùy tinh thuần vô cùng mà đâm lên vị trí nắm tay phải hắn oanh trướng lúc trước.

Dù sao cũng là hồn thú trăm năm, sinh mệnh lực của nó sẽ tràn đầy hơn nhiều lắm, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không cho chúng bất cứ cơ hội gì.

Băng chùy đâm thẳng từ eo của đầu dung nham khuyển mà vào, ngay sau đó, "Phanh" một tiếng, băng chùy trực tiếp nổ tung trong bụng nó, mất thấy đã không sống nổi.

Trong thời gian ngắn ngủi, hai đầu dung nham khuyến trăm năm kia cũng đã kịp phản ứng, đều nhanh chóng mà vọt tới hướng Lam Hiên Vũ. Còn lại mười mấy đầu dung nham khuyến mười năm cũng ở đây điều chỉnh trận hình, mắt thấy đã muốn phóng tới chỗ Lam Hiên Vũ. Nghĩa là nguy cơ của hắn cũng không có được giải trừ.

Mà lúc này, gần như hắn đã kiệt lực. Dù sao hắn cũng chỉ là một gã hồn sư mười bốn cấp, còn chưa tới tám tuổi, có thể đánh chết một đầu hồn thú trăm năm cũng đã đủ để cho người ta tự hào rồi.

Ta có thể! Lam Hiên Vũ tự nói trong lòng, hắn hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt, khí huyết trong cơ thể lại một lần nữa sôi trào lên. Hắn mãnh liệt mà bắn dựng người lên, hướng tới một đầu dung nham khuyến trăm năm mà phóng.

Hắn không thể để hai đầu dung nham khuyến trăm năm vây công mình, nếu vậy thì một chút cơ hội hắn cũng không có. Tốc độ của hắn không thể so với một đầu hồn thú trăm năm, hơn nữa, làm như vậy thì hồn lực sẽ tiêu hao quá nhanh, nếu cứ một mặt mà né tránh như vậy thì rất nhanh hắn cũng sẽ bị xé thành mảnh nhỏ. Cho nên biện pháp duy nhất chính là giải quyết xong một con trước trước sau đó lại tìm cơ hội.

Đầu dung nham khuyến trăm năm kia ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét, mười mấy con mười năm còn lại còn lại cũng lập tức lao tới hướng Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ lần nữa hít sâu một hơi, dưới chân gia tốc.

"Hô ——" một cái hóa cầu bay chính diện mà đến, hóa cầu cực lớn, đường kính chừng một xích(0,333m) Lam Hiên Vũ vội vàng lóe thân mà nhào một cái về phía trước, rồi lại một cái nhào hướng bên cạnh, lúc này mới miễn cưỡng tránh được, Hóa cầu rơi ở phía sau phát ra một tiếng nổ vang. Mà lúc này, đầu dung nham khuyến trăm năm kia còn cách hắn không đến hai mươi mét.

Tay phải Lam Hiên Vũ nhấn xuống đất một cái rồi bắn dựng người lên, phóng cực nhanh tới hướng đối phương. Lúc này hắn không có sử dụng bất kì kĩ năng công kích từ xa gì, bởi vì hắn còn phải nhất định cam đoan hồn lực của mình còn có sức liều mạng.

Trong trận chiến đầu này, thứ làm cho Lam Hiên Vũ kinh hi nhất lại chính là lực lượng của hắn, ngay cả chính hắn cũng không nghĩ lực lượng của mình đã cường đại đến vậy. Nhất là một quyền oanh trúng eo đầu dung nham khuyến trăm năm lúc trước, càng cho hắn thêm tin tưởng lớn lao.

Hiện tại, hắn khẳng định mình đã không có cách nào sử dụng Kim Long Thăng Thiên, bởi vì trạng thái thân thể không cho phép, nhưng lực lượng cường đại vẫn cho hắn cơ hội thắng như cũ.

Song phương đã gần trong gang tấc, sau lưng, đầu dung nham khuyến trăm năm còn lại cũng càng ngày càng gần, nó đang đánh tới cùng mười mấy đầu mười năm bên cạnh.

Ánh mắt Lam Hiên Vũ dần trở nên kiên định, liều mạng! Vô luận như thế nào, mình cũng phải giải quyết hết mấy đầu dung nham khuyến trước mắt này.

Nghĩ tới đây, hắn không dám giữ lại nữa, thân thể tiếp tục vọt tới trước, lập lại chiêu cũ, tay trái phóng xuất ra một cái xoáy nước mà hướng tới dung nham khuyến trăm năm phía trước.

Hiển nhiên những đầu dung nham khuyến trăm năm này cũng không phải một điểm trí tuệ đều không có, rõ ràng chúng có khẩn cấp dừng lại, cũng không có đụng trực tiếp đụng vào xoáy nước mà là một bắt đánh ra, đem xoáy nước đánh tan. Hơi nước vẫn xuất hiện như trước, nhưng nếu để so với lúc trước thì còn xa không bằng, ít nhất cũng không cách nào hoàn toàn ngăn cản tầm mắt của nó.

Đối mặt với Lam Hiên Vũ đang xông lên, đầu dung nham khuyến trăm năm này xoay người một cái, há mồm mà cắn tới hướng Lam Hiên Vũ.

Trên người nó tán mát ra từng luồng khí nóng bỏng làm Lam Hiên Vũ khó chịu một hồi. Khi đầu dung nham khuyến này toàn lực bộc phát thì nhiệt độ quanh thân thể nó có thể tăng lên tới bảy tám phần, sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới đối thủ.

Lam Hiên Vũ cắn chặt hàm răng, thân thể hắn đột nhiên trầm xuống, tránh được cái cắn này của dung nham khuyến. Chân sau của con dung nham khuyến này đá ra, muốn đá bay Lam Hiên Vũ, không cho hắn tới gần phần eo của mình.

Mà lúc này Lam Hiên Vũ lại làm ra một phản ứng tuyệt diệu. Thân thể hắn đang trầm xuống mà vọt tới trước thì đột nhiên lại ngửa ngược ra sau, tránh được một đá kia của dung nham khuyến, đồng thời, hai chân phát lực, thay đổi thế xong lúc trước rồi nhảy ngược lên, một lần nữa nhảy tới dưới hàm Dung Nham Khuyến.

Một loạt động tác này yêu cầu lực lượng cùng độ dẻo dai của bản thân vô cùng cao, thể hiện ra tố chất thân thể tuyệt hảo của hắn.

Không thể nghi ngờ, lúc trước đầu dung nham khuyến trăm năm này đã cho rằng Lam Hiên Vũ sẽ công kích phần eo của nó, nên đã muốn lập lại chiêu cũ. Thế nhưng từ lúc vừa mới bắt đầu, mục tiêu của Lam Hiên Vũ cũng không phải là chỗ đó a.

Một cây băng chùy dài chừng một xích ngưng tụ từ tay trái hắn mà ra, hắn đem băng chùy đặt lên tay phải. Trên tay phải, Kim văn Lam Ngân Thảo tỏa sáng, có vẻ như cả cánh tay của hắn cũng trở nên trắng kiện thêm vài phần. Băng chùy ngang nhiên mà đâm về phía trước, xuyên thẳng vào cằm dung nham khuyến trăm năm.

Một chiêu chuẩn hung ác tinh túy này được phát huy tác dụng vô cùng. Bản thân băng chùy cũng đã đủ sắc bén, huống chi còn có một kích toàn lực từ tay phải Lam Hiên Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Thất thái

Bằng chùy một mực đâm tới xương sọ cứng rắn củ dung nham khuyển trăm năm, thân thể nó cũng vì cái đâm này mà cong về phía trước.

Lam Hiên Vũ thuận thế lặn một cái sang bên cạnh, chui ra từ dưới bụng con dung nham khuyển này.

Nhế nhưng ngay trong nháy mắt hấn vừa chui ra, trong lòng của hấn dâng kên một trận mát lạnh. Mười mấy đầu mười năm Dung Nham Khuyển gần trong gang tấc, mà càng làm cho hấn cảm thấy vô lực là, một cái hảo cầu cực lớn đã đến trước mắt.

Liên tục đánh chết hai đầu dung nham khuyển trăm năm đã làm hấn khí hư lực yếu, hồn lực tiêu hao gần như không còn, thể lực cũng đã hạ thấp trên phạm vi lớn.

Vào lúc này, thậm chí bước chân hấn cũng bước không nổi, cuối cùng vẫn cần phải thở dốc một lát. Thế nhưng, những thứ dung nham khuyển trước mắt này nào có cho hấn cơ hội thở dốc đây?

Đã xong!

Có điều, lúc này hấn đã rất vui mừng rồi, ít nhất mình cũng đã đánh chết hai phần ba đối thủ a!

Lam Hiên Vũ vô thức mà nâng hai tay giao nhau ngăn cản trước người. Hấn biết rõ, bị hóa cầu oanh trúng, mình sẽ không thể có cơ hội trở mình. Cứ như vậy chấm dứt a, dù sao bị hóa cầu oanh trúng cũng vẫn tốt hơn bị mấy đầu dung nham khuyển kia cắn chết.

"Oanh—" theo nhiệt khí dâng lên, Lam Hiên Vũ cảm nhận được từng trận bóng trên tay phải một cách rõ ràng.

Thế nhưng ngay một khắc này, hấn đột nhiên cảm thấy tất cả thứ mọi chung quanh dường như đều chậm lại. Thậm chí hấn còn có thể thấy rõ ràng, theo hóa cầu trùng kích, tay phải của mình bị áp bách lui về sau rồi đùng vào tay trái.

Giờ khắc này, tay phải của hấn đã bị Kim văn Lam Ngân Thảo vòng lại bao trùm kín, tay trái cũng bị ngân văn Lam Ngân Thảo vòng lại bao trùm. Trong tích tắc hai tay hấn đùng vào nhau, hai loại lam ngân thảo cũng đùng vào nhau.

Tiếng nổ vang kịch liệt đến từ hóa cầu bạo tạc. Trong nháy mắt này, Lam Hiên Vũ thấy rõ ràng từng luồng quang mang bắn ra từ nơi hai tay đùng vào nhau.

Không sai, chính là màu sắc rực rỡ!

Nhưng cũng chính vào lúc này, hồn hoàn màu trắng trên người hấn đột nhiên xuất hiện biến hóa. Dù là khi hấn đồng thời thi triển hai loại Lam Ngân Thảo cũng chỉ xuất hiện một cái hồn hoàn, cũng chính là màu trắng đấy.

Nhưng lúc này, cái hồn hoàn màu trắng đó lại đột nhiên chia thành hai trong rung động lác lác, sau đó vừa vặn mà hợp lại một chỗ, hóa thành một quang sáng bảy màu. Sau đó quang sáng này bỗng nhiên mở rộng.

Trong ngực Lam Hiên Vũ chính là vòng xoáy mà Na Na trợ giúp hấn hình thành lúc trước, lúc này vòng xoáy đó lại đột nhiên xoay tròn cực kỳ cuồng bạo, hai loại năng lượng vẫn luôn bài xích lẫn nhau thì lúc này lại lập tức hòa làm một thể, hóa thành bảy màu.

"Oanh "

Năng lượng chấn động cực lớn lập tức bộc phát. Trong chớp lát, Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng. Dùng thân thể của hấn làm trung tâm, một quang cầu dần bành trướng ra phía ngoài.

Âm dư của hảo cầu nổ ra đã bị nó thôn phệ không còn một mảnh, thậm chí mười mấy đầu dung nham khuyển mười năm còn không kịp rên rỉ cũng đã bị thôn phệ hoàn toàn. Mà đầu trăm năm phía xa xa kia cũng như thấy được thứ gì đó không thể tin nổi, thân thể mềm nhũn, cũng liên bò lồm ngồm trên mặt đất, sau đó hóa thành một đạo hào quang mà biến mất vô tung, hình như là bị... Hù chết...

Quang cầu bảy màu kia vẫn tiếp tục biến lớn đến khi đường kính đạt đến mười mét mới chậm rãi thu nhỏ lại, ở nơi hai tay Lam Hiên Vũ đùng vào nhau chợt phát ra một tiếng "Cách" thanh thúy rồi lập tức tách ra, Lam Hiên Vũ cũng thoáng cái liên tỉnh táo lại.

Sau đó hấn nghe thấy tiếng nhắc nhở: Khảo hạch thông qua.

Khi hấn rời khỏi sân bãi toàn thân vẫn là một mảnh mờ mịt. Tại sao mình thông qua được? Lúc ấy vẫn còn có mười mấy đầu dung nham khuyển mười năm

cùng một đầu trăm năm, hơn nữa, rõ ràng mình đã không còn chút khí lực nào nữa a!

Thế nhưng trong tay mình đã nhiều thêm hai đồng Đầu La tệ, điều này đại biểu cho việc đúng là hần đã thông qua được khảo hạch.

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra a? Quang mang bảy màu lúc đó là cái gì a?

Hần vội vàng cảm thụ biến hóa trong cơ thể một chút, tinh thần thoáng có chút suy yếu, hồn lực...

Lam Hiên Vũ đột nhiên mở trừng hai mắt, bởi vì hần đột nhiên phát hiện, hồn lực của mình đã giảm bớt một ít, vòng xoáy trong ngực cũng đã trở nên yếu đi vài phần.

Không phải khảo hạch chấm dứt thì hồn lực sẽ khôi phục về trạng thái đỉnh phong sao? Tại sao vẫn chưa có hoàn toàn khôi phục nữa?

Trong nội tâm thăm giạt mình, hần vội vàng ra khỏi mô phỏng khoang thuyền mà bước ra ngoài.

Hần lại lần nữa tập trung tư tưởng suy nghĩ nội thị, cảm thụ biến hóa của bản thân, đúng là hồn lực đã giảm bớt, hơn nữa cũng không có dấu hiệu sẽ khôi phục. Chẳng lẽ phải thông qua minh tường mới có thể khôi phục?

Hần vội vàng trở về ký túc xá, đoán chừng lúc này vẫn còn chưa kết thúc khảo hạch của lão sư Quý Hồng Bán, Lưu Phong cùng Tiền Lỗi còn vẫn chưa về.

Lam Hiên Vũ ngồi lên giường của mình tiến hành minh tường. Thế nhưng chỉ một lát sau, hần liền sắc mặt đại biến, một lần nữa mở trừng hai mắt.

Trạng thái minh tường đã cho thấy, hiện tại hồn lực của hần đang ở trạng thái tốt nhất, thế nhưng rõ ràng là hồn lực có giảm bớt a.

Một loại dự cảm bất tường lập tức lượn quanh trong lòng, hần vội vàng lấy ra dụng cụ khảo thí hồn lực trong phòng kí túc xá. Dụng cụ loại nhỏ này có thể khảo thí dưới ba mươi cấp hồn lực, mỗi gian phòng ký túc xá đều có.

Rót hồn lực, bắt đầu khảo thí.

Mười ba cấp!

Khi hần nhìn thấy cái số này thì đã sợ tới ngây người. Mười ba cấp? Sao lại là mười ba cấp? Mình đã vất vả lắm mới tu luyện đến mười bốn cấp a! Như thế nào đã không tăng lại còn giảm, rõ ràng xuống đến mười ba cấp rồi!

Lúc này, cả người Lam Hiên Vũ đã trở nên mơ hồ, trong lòng nắm đã là một mảnh lạnh như băng. Tốc độ tu luyện của hần vốn đã chậm, Hơn nữa lại còn là người có hồn lực thấp nhất lớp, vậy mà bây giờ lại còn giảm một bậc...

Hô hấp của hần cũng vì vậy mà trở nên dồn dập, thân thể cũng có chút chết lặng.

Tại sao có thể như vậy? Xuống cấp...

Hần lại một lần nữa kiểm tra lại, xác định mình bây giờ chỉ có mười ba cấp. Hần cố gắng mà hít sâu một hơi, dần dần tỉnh táo lại. Vì cái gì lại giáng cấp? Không hề nghi ngờ, việc này hần là có quan hệ với luồng quang mang bảy màu lúc trước.

Nói cách khác, khi Kim văn Lam Ngân Thảo đọng vào ngân văn Lam Ngân Thảo sẽ sinh ra một biến hóa đặc thù, mà loại biến hóa này sẽ dẫn đến việc hồn lực của mình giáng cấp, mà thứ nó mang đến là cường lực bộc phát trong nháy mắt?

Loại tình huống này, hần vẫn chưa từng nghe nói qua ở bất kì đâu. Nên hỏi ai đây? Các sư phụ có biết không? Bọn họ có tin không? Liệu họ có vì vậy mà đuổi mình khỏi lớp thiếu niên năng động không?

Na Na lão sư! Đùng rồi, có thể hỏi Na Na lão sư.

Hần như bắt được cây cỏ cứu mạng. Na Na lão sư nhất định sẽ biết rõ đấy, vòng xoáy trong cơ thể chính là do nàng hỗ trợ làm cho. Lúc hai tay đụng nhau thì vòng xoáy kia cũng xuất hiện biến hóa đấy.

Nghĩ đến Na Na, rốt cuộc tâm tình của hần cũng bình tĩnh hơn vài phần, ít nhất hiện tại hần cũng đã có thể thông qua Tiền Lỗi để liên hệ với Na Na, hần một lần nữa khoan chân ngồi xuống, dùng Huyền Thiên Công vận chuyển hồn lực, cẩn thận mà quan sát biến hóa của bản thân.

Hồn lực cứ như vậy giảm bớt sao? Điều này thật sự là thật bất khả tư nghị, cái này hoàn toàn đã vượt khỏi phạm vi hiểu biết của hần. Hơn nữa, đó là trong mô phỏng trong khoang thuyền a, cũng không phải thế giới thực. Lẽ ra, biến hóa xuất hiện trong mô phỏng trong khoang thuyền không bị đưa tới thế giới thực mới đúng chứ?

Nghi vấn của hần thật sự là nhiều lắm. Lam Hiên Vũ lặng yên mà cảm thụ biến hóa của vòng xoáy kia. Theo minh tường dần dần xâm nhập, hần cũng có một ít phát hiện mới.

Hồn lực giảm bớt là không có sai, ngoài ra hần còn phát hiện, quan hệ của hai loại năng lượng ngân kim trong cơ thể dường như đã xảy ra một chút biến hóa. Nói như thế nào đây? Có vẻ như hai năng lượng kim ngân này đã giảm bớt một chút bài xích.

Trong quá trình vận chuyển, hần cảm thấy loại cảm giác phân biệt này giảm bớt rõ ràng. Từ biểu hiện đó mà nhìn cũng không quá rõ ràng, nhưng đối với Lam Hiên Vũ mà nói thì đây là một loại trực giác. Na Na đã từng đã nói với hần, trong quá trình tu luyện thì trực giác của hôn sư là chuẩn xác nhất. Loại trực giác này thường thường sẽ có thể mang cho hôn sư rất nhiều thứ khác, phải tin tưởng trực giác, bởi vì nó cũng có thể tính là một loại đồn ngộ.

Chẳng lẽ hôn lực thấp xuống một bậc cũng không hần là hoàn toàn là xấu?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Tự Thể Vô Hồn Dung Hợp Kỹ

Đúng lúc này, hần lại kinh ngạc mà phát hiện ra một biến hóa, tại chính nơi sâu nhất giữa vòng xoáy đó của hần, tựa hồ có một quang điểm không quá rõ ràng đang như ẩn như hiện. Sở dĩ hần có thể phát hiện ra quang điểm này là vì nó có màu sắc khác với hai loại năng lượng kia.

Trong vòng xoáy là có hai màu vàng cùng màu bạc, mà trung tâm của chúng chính là điểm năng lượng màu trắng nhạt kia. Mà cái quang điểm này chỉ có lớn chừng cây kim nhưng màu sắc lại rất rực rỡ.

Bởi vì nó thật sự là quá nhỏ, thế nên Lam Hiên Vũ cũng phân biệt không ra nó được tạo thành từ những màu sắc nào. Nhưng hần có thể khẳng định cái quang điểm này chưa từng xuất hiện qua.

Lại là chuyện gì xảy ra nữa đây? Cũng là do va chạm lúc trước mang đến sao?

Có những phát hiện này đã làm cho Lam Hiên Vũ hoàn toàn bình tĩnh lại. Hôn lực thấp xuống một bậc nhưng lại sinh ra những biến hóa này, chỉ sợ các sư phụ cũng không giải đáp được a, có khả năng cây này có quan hệ với vô hồn song sinh kỳ dị của mình.

Ban đầu hần còn muốn đến hỏi Mục Trọng Thiên, nhưng hiện tại, có lẽ vấn đề này chỉ có thể đến hỏi Na Na lão sư rồi. Chưa chắc các lão sư khác đã có thể giải đáp, hơn nữa, rất có thể họ sẽ sinh ra càng nhiều nghi hoặc hơn.

Vậy đợi chút nữa liên hệ với Na Na lão sư rồi hỏi nàng sau. Có điều, những bí mật về vô hồn của mình thì tốt nhất cũng không nên nói cho Tiền Lỗi cùng Lưu Phong. Vậy phải làm thế nào đây?

Sau khi kết thú mình tưởng, Lam Hiên Vũ cũng đã nghĩ ra một biện pháp tốt.

Chẳng phải cô bé tên Đồng Thiên Thu kia là được triệu hoán tới đây sao? Mình không nói thể trực tiếp với Na Na lão sư nhưng vẫn có thể ghi ra rồi để Đồng Thiên Thu mang về a! Thông qua từ vật Hồn Đạo Khí đem thư về hần là cũng được a, hình như Đồng Thiên Thu cũng có.

Nghĩ tới đây, Lam Hiên Vũ vội vàng nhảy xuống giường, ghi lại tất cả những biến hóa của thân thể cùng nghi ngờ của hần vào một phong thư. Viết thư xong, thời gian ăn cơm trưa cũng vừa đến.

Chinh thể mà nói, hần vẫn rất không vui. Đối với một danh hôn sư mà nói, việc hôn lực giảm cấp thật sự rất đáng sợ. Nhất là với hần, vì hần tu luyện quá mức khó khăn, thật vất vả mới có chút tăng lên, giờ lại giảm xuống. Đây chẳng phải nếu về sau mình không cẩn thận lại để cho hai loại Lam Ngân Thảo đụng vào nhau, sẽ lại xuất hiện tình huống như vậy?

Nếu quả thật là như thế thì lúc nào mình mới có thể trở thành một hôn sư cao giai a?

Có điều, sự không vui đó của hần rất nhanh liền biến mất, bởi vì, khi hần đi vào nhà ăn thời điểm, trong phòng ăn cũng chỉ có ba bốn học viên đang ăn cơm, hiển nhiên ngược người khác vẫn chưa hoàn thành khảo hạch. Số đồ ăn là không cố định, mà người lại ít như vậy, đây chẳng phải là có thể buông thả ăn hết rồi sao?

Ăn!

Dưới cái nhìn chăm chú của vài tên đồng học, Lam Hiên Vũ đã bắt đầu cầm mặt vào ăn, đây là lần đầu tiên hần "Bật hết hỏa lực" kể từ khi bước vào Thiên La học viện.

Mãi cho đến khi hần ăn xong, những đệ tử tới phòng ăn được cũng chỉ có bảy tám người, Tiền Lỗi cùng Lưu Phong vẫn còn chưa tới.

Quả nhiên khóa học của Quý lão sư không phải dễ dàng như vậy a.

Lam Hiên Vũ vẫn giấu việc mình bị giảm cấp hôn lực, dù sao mười bốn cấp cũng không quá khác với mười ba cấp. Ít nhất thì trước khi thi giữa kỳ chuyện này sẽ không bị phát hiện. Mà hần cũng đã bắt đầu toàn lực mà tu luyện, chỉ cần có thời gian hần liền mình tưởng, cố gắng khôi phục hôn lực của mình.

Không nói tới việc tăng lên tới cấp bậc cao hơn, ít nhất cũng phải khôi phục lại mười bốn cấp đã. Nếu không, đến lúc thi giữa kỳ các sư phụ phát hiện hồn lực của hần xuống cấp, sẽ nghĩ như thế nào đây?

Vào ban đêm, hần liền lôi kéo Tiền Lỗi cùng Lưu Phong đi tiến hành triệu hoán lần nữa, triệu hoán Đồng Thiên Thu tới, sau khi hoàn thành khảo hạch hần đem phong thư giao cho nàng.

Quả nhiên trên người Đồng Thiên Thu là có trữ vật Hồn Đạo Khí, nàng cũng đem thư về thành công rồi. Hiện tại, Lam Hiên Vũ chỉ có thể chờ Na Na lão sư trả lời mình.

Trộn vụn ba ngày sau, rốt cuộc cũng có hồi âm của Na Na, sau khi Lam Hiên Vũ thấy được câu trả lời của nàng thì cũng nghĩ thông suốt, tất cả u mê trong nội tâm đều được quét sạch.

Na Na nói cho hần biết, loại tình huống này của hần rất có thể là Tụ Thể Vô Hồn Dung Hợp Kỹ. Nói cách khác, Kim văn Lam Ngân Thảo cùng ngân văn Lam Ngân Thảo của hần có thể dung hợp.

Hai thứ này hần là đồng nguyên, nhưng vì thuộc tính bất đồng mà có xung đột. Nhưng dưới tình huống hần gặp nguy hiểm thì rốt cuộc loại xung đột này cũng được tiêu trừ, từ đó mà xuất hiện tình huống vô hồn dung hợp.

Với mười bảy cấp hồn lực của hần mà vẫn có thể khởi động Tụ Thể Vô Hồn Dung Hợp Kỹ là một chuyện bất khả tư nghị. Mà việc hồn lực giáng cấp này rất có thể là dị biến sau khi dung hợp vô hồn. Từ việc độ phù hợp của hai loại năng lượng tăng lên, còn xuất hiện một quang điểm rực rỡ này mà xem, loại dị biến này là tốt. Có nghĩa là hai loại năng lượng trong cơ thể hần đã bắt đầu dung hợp.

Nếu tương lai hai loại năng lượng này có thể dung hợp tốt thì thậm chí chúng có thể làm tu vi của hần trở nên cao hơn, Vô Hồn cũng trở nên càng cường đại hơn. Cái này tuyệt đối là chuyện tốt, nhưng rất có thể nó sẽ gây ảnh hưởng đến tiến độ tu luyện của hần.

Cho nên, Na Na đã đề nghị hần cứ tục tu luyện, xem tốc độ phục hồi chỗ hồn lực bị mất kia có nhanh hơn tốc độ tu luyện bình thường hay không. Nếu đúng là vậy thì sau này hần vẫn có thể cân nhắc tiếp tục dung hợp vô hồn.

Na Na cũng nhắc nhở Lam Hiên Vũ, hai loại năng lượng kim ngân trong cơ thể hần vẫn đang bài xích lẫn nhau, đó là tai họa ngầm lớn nhất của hần, mà lần dung hợp vô hồn này rất có thể sẽ tiêu trừ được mối nguy hại đó một cách triệt để. Nếu là như vậy thì đó chính là một đại hảo sự rồi. Cho nên, sau khi hần dung hợp vô hồn một lần nữa thì vẫn phải nói lại những biến hóa cho nàng biết.

Sau vài ngày tu luyện Lam Hiên Vũ đã phát hiện ra, đúng thật là tốc độ tu luyện nhanh hơn trước một chút. Có khả năng vì lúc trước hần đã tu luyện qua một lần nên tốc độ khôi phục nhanh hơn nhiều.

Những ngày tiếp theo, ngoài việc lên lớp thì Lam Hiên Vũ vẫn luôn một mực hợp luyện với hai người bạn cùng phòng, gia tăng độ ăn ý.

Lam Hiên Vũ đã hoàn toàn thành hạch tâm của ba người, từ lúc có hần đến, sức chiến đấu của Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đều được tăng trên phạm vi lớn, cái danh người đầu phòng này của Lam Hiên Vũ cũng liên tục chỉ danh quý rồi.

Trong nháy mắt, một tháng đã trôi qua, cuối cùng thì thời gian thi giữa kì cũng đã tới. Một điều làm cho Lam Hiên Vũ có thể thở dài một hơi là hần dùng tới một tháng, cuối cùng cũng đã tu luyện hồn lực về tới mười bốn cấp, ít nhất cũng đã không còn sợ người khác chú ý.

Nhưng hần cũng phát hiện ra, chính nơi trung tâm vòng xoáy đó, cái quang điểm rực rỡ kia cũng không biến lớn theo hồn lực của hần, cứ như cái gì cũng không có xảy ra mà bảo trì nguyên bản, việc sinh hoạt của lớp thiếu niên năng động là rất phong phú, gần như mỗi ngày đều có các loại chương trình học, văn hóa lý luận cùng thực chiến đều được xem trọng. Lam Hiên Vũ cũng có thể cảm nhận được tiến bộ của mình một cách rõ ràng, đồng thời hần cũng có thể cảm nhận được tiến bộ của các đồng học khác. Mỗi người đều như đói khát mà học tập, tu luyện, ai cũng không muốn trở thành người bị loại bỏ cái kia.

Trong khoảng thời gian vừa rồi Lam Hiên Vũ cũng không có phát sinh xung đột gì với các đồng học, trên thực tế, mọi người đều dùng tu luyện làm chủ nên cũng không có thời gian mà gây sự với người.

Diệp Linh Đồng cũng không còn đi tìm Lam Hiên Vũ, cũng không hỏi lúc đó hần muốn nói chuyện một mình với nàng là nói gì, mỗi ngày đều cố gắng học tập, khắc khổ tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Khảo thí lực lượng

Tiền Lỗi đã nói cho Lam Hiên Vũ, trong khảo hạch ban đầu thì tổ của Lữ Thiên Tầm chính là tổ đứng đầu lớp. Bọn hần muốn bảo trụ vị trí thứ nhất nên tất nhiên sẽ đặc biệt cố gắng.

Mà cái tổ áp đáy như mấy người Tiền Lỗi này thì tất nhiên sẽ không có người nào chú ý, thậm chí bị coi là một tổ nhất định sẽ bị loại bỏ.

Một tháng này, Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi cũng đã cảm nhận được áp lực mà chương trình học chức nghiệp phụ mang đến.

Trụ cột lái chiến hạm là học ở mô phỏng khoang thuyền, hiện tại bọn hắn đã bắt đầu thử điều khiển ba loại hồn đạo ô tô rồi, mỗi ngày đều phải hao phí một khoảng thời gian nhất định tới tiến hành luyện tập mới được, việc này đã chiếm dụng không ít thời gian học tập cùng tu luyện của bọn hắn.

Thậm chí Lam Hiên Vũ đã có chút hối hận. Vấn đề lớn nhất của hắn là cấp độ hồn lực, vốn đã có chênh lệch khá lớn với các đồng học. Bây giờ lại còn phải tốn một ít thời gian để tập điều khiển, điều này càng làm hắn trở nên gặt gấu vá vai, nghèo rớt mồng tơi về mặt thời gian.

Mà những đồng học khác lựa chọn song giáp lưu cũng muốn bắt buộc tập điều khiển cơ giáp, nhưng như họ là có thể tăng sức chiến đấu trực tiếp. Mà Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi học trụ cột lái chiến hạm cũng phải học cả điều khiển cơ giáp, nhưng bọn hắn còn phải học tập điều khiển thêm nhiều thứ khác, nên càng cần phải hao phí tâm tư thêm nữa.

May mà tinh thần lực của hai người cũng đã vượt một trăm nên mới được học viện cho phép như vậy. Nếu không thì ngay cả cơ hội lựa chọn bọn hắn cũng không có.

Nói đến Tinh Thần Lực, kết quả kiểm tra tinh thần lực mới nhất thì chính Lam Hiên Vũ cũng phải kinh hãi, một trăm ba mươi bảy. Mà Tiền Lỗi lại vẫn ở trên hắn, một trăm năm mươi hai.

Trừ hai người bọn hắn thì những người khác còn không có mấy ai vượt nổi năm mươi điểm. Cho nên, tuy chính thể thực lực của phòng số 333 bị coi là yếu nhất, nhưng vì hai người bọn hắn có tinh thần lực cực cao nên vẫn có những lão sư kỳ thác hy vọng.

Cuộc thi thử giữa kì rút cuộc cũng đến, không thể nghi ngờ, đây chính là một khảo hạch về thành quả học tập của đối lớp thiếu niên năng động, là một đợt kiểm tra tổ chất đệ tử. Ba tháng học tập, huấn luyện, mỗi ngày những hài tử này đều mỗi một không chịu nổi, nhưng mỗi người cũng không muốn mình bị loại bỏ nên đều rất cố gắng. Cứ như vậy tới ba tháng sau, hiện tại bọn hắn đã tăng lên tới trình độ như thế nào đây? Có không có biến hóa? Biến hóa nhiều đến bao nhiêu? Vì Thiên La học viện đã bỏ ra một nguồn tài nguyên rất lớn nên họ càng nóng lòng hơn những học viên, việc này cũng thuận tiện cho việc điều chỉnh sau này của học viện.

Cuộc thi thử giữa kì chia làm khóa khảo hạch văn hóa, khảo hạch tổ chất thân thể cùng thực chiến tổ ba người. Thực chiến khảo tiến hành trong mô phỏng trong khoang thuyền, vì trong Đấu La thế giới mọi người mới có thể toàn lực chiến đấu, mà không cần lo lắng mình sẽ làm thương tổn tới đối thủ, do đó mới có thể phát huy ra toàn bộ thực lực.

Vì để không làm chậm trễ tới việc học kế tiếp của đệ tử nên toàn bộ cuộc thi chỉ dùng một ngày thời gian, buổi sáng tiến hành khóa khảo hạch văn hóa cùng tổ chất thân thể, buổi chiều tiến hành khảo hạch thực chiến.

Đối với Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi thì khóa khảo hạch văn hóa là dễ dàng nhất, tinh thần lực cao không chỉ có lợi cho việc điều khiển hồn lực, mà cũng có trợ giúp cực lớn đối với học tập.

Mà tinh thần lực của Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi đều trên trăm điểm, nên trí nhớ và ngộ tính của bọn hắn rất nhiên sẽ vượt xa người khác, cho nên, khóa khảo hạch văn hóa đối với bọn hắn tất nhiên sẽ không khó. Nếu không phải do tên Tiền Lỗi này có chút lười thì với cái tinh thần lực này của hắn cũng thừa sức đứng đầu lớp mỗi lần kiểm tra văn hóa.

Sau khi chấm dứt khóa khảo hạch văn hóa liền bắt đầu tiến hành khảo hạch tổ chất thân thể.

Khảo thí tổ chất thân thể chia làm lực lượng, tốc độ, tinh thần lực cùng hồn lực, là bốn hạng khảo thí cơ bản nhất.

Đối với cái này, Lam Hiên Vũ vẫn có chút bận tâm.

"Kế tiếp, Lam Hiên Vũ."

Lam Hiên Vũ bước vào khu vực khảo thí.

"Đầu tiên là tiến hành khảo thí lực lượng. Nhớ kỹ, trong quá trình khảo thí không thể sử dụng hồn lực để tăng cường lực lượng bản thân, hiểu chưa? Chỉ có thể dùng sức lực của chính thân thể ngươi, khảo thí tốc độ về sau cũng thế."

"Đã rõ."

"Chuẩn bị." Lão sư mang theo Lam Hiên Vũ tiến vào trong một đài dụng cụ.

"Hai bên vách tường này sẽ dần dần khép lại, việc ngươi phải làm chính là khiến chúng không thể khép lại, tận khả năng mà chèo chống thời gian càng dài càng tốt." Lão sư hướng Lam Hiên Vũ mà nói.

Cái đài dụng cụ này là vách tường kim loại ở hai bên, khi khảo thí nó sẽ chậm rãi khép kín về giữa tới khi chỉ còn chứa được một người. Người khảo thí phải cố hết sức mà làm chậm tốc độ khép lại của chúng, nhờ đó mà làm cho mình có thể kiên trì thời gian dài hơn.

Đây không thể nghi ngờ là một khảo thí lực lượng toàn thân, thân thể, cánh tay, chân cùng phần eo cũng có thể dùng để chèo chống. Có thể sử dụng một số kỹ xảo nhất định, nhưng là trọng nhất là chỉ được sử dụng sức lực thân thể.

Phía trước đã có mấy người khảo thí qua rồi. Tiền Lỗi cũng xong ngay trước Lam Hiên Vũ, thành tích khảo thí của hắn chỉ có mười bảy giây.

Trước Tiền Lỗi chính là Lữ Thiên Tầm, thành tích của Lữ Thiên Tầm là một phần ba mươi hai giây. (Thực sự là không hiểu nổi mấy cái đơn vị đo của tàu mà T-T) Bởi vậy, đã có thể nhìn ra chênh lệch rồi. Lữ Thiên Tầm chính là người có thời gian chống đỡ lâu nhất ở trước mắt.

Nhưng làm cho người ta khiếp sợ lại chính là Diệp Linh Đồng, nàng chỉ là một tiểu cô nương, vậy mà cũng chèo chống tới một phần năm mươi bảy giây, một nữ sinh có một không hai, không hổ là người có được võ hồn Thiên Cương Long.

Chỉ từ những số liệu cơ sở này là đã có thể nhìn ra thực lực của tổ Lữ Thiên Tầm mạnh bao nhiêu.

Lam Hiên Vũ đứng một bên dụng cụ suy tư một lát, sau đó hắn tách hai chân mà đạp vào hai bên vách tường cách nhau chừng 1.3 thước.

(??? Cái quái gì vậy????) Thước = 33,33cm, tức 1,3 thước = 34,44cm, đạp hai chân vào hai vách với khoảng cách chưa tới 35cm, lại còn ép vào nữa, ta cảm thấy lão đường càng ngày càng ngáo rồi a □)

Sau đó hắn lại mở hai tay mà chống lên vách tường. Như vậy sẽ có thể đồng thời triển khai lực lượng của cả hai tay và hai chân. Lúc trước, Lữ Thiên Tầm cũng làm như vậy, mà Lam Hiên Vũ cũng là học theo.

"Bắt đầu!"

Hai vách kim loại chậm rãi mà ép về hướng chính giữa, khảo thí chính thức bắt đầu. Lam Hiên Vũ lập tức cảm nhận được áp lực đến từ hai bên vách kim loại. Áp lực dần dần tăng cường, hai cánh tay và hai chân hắn cũng bắt đầu từ từ phát lực, ngăn hai vách kim loại kia không thể dao động chút nào.

Lưu Phong đứng ngay sau Lam Hiên Vũ, lúc này hắn đã không chớp mắt mà nhìn lên tên bạn cùng phòng này.

Lúc trước, Tiền Lỗi thật sự là quá làm xấu hổ chết người ta rồi, gần như từ lúc vừa lên đã không ngăn nổi vách tường kim loại tới khi nó khép lại hoàn toàn. Mà tình huống của Lam Hiên Vũ lại hoàn toàn khác, thời gian đã bắt đầu tính nhưng hai vách tường kim loại kia rõ ràng không có di động chút nào. Nói cách khác, hắn đã ngăn được nó lại.

Cái này đương nhiên là hiện tượng tốt, có thể ngăn được từ lúc vừa mới bắt đầu hay không là rất trọng yếu, bởi vì đến lúc vách tường này khép lại thì còn muốn căng ra là quá khó khăn. Lam Hiên Vũ cũng không có cảm thấy áp lực quá lớn, trong cảm giác của hắn thì áp lực của vách kim loại này cũng không tính là quá mạnh mẽ. Nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện, có vẻ như mỗi khi qua mười giây cái vách kim loại này sẽ tăng thêm vài phần áp lực.

Thời gian từng phút từng giây mà trôi qua, áp lực cũng trở nên càng lúc càng lớn. Thân thể Lam Hiên Vũ đã bắt đầu có một chút phản ứng, việc chống đỡ đã không còn dễ dàng như ban đầu nữa rồi. Trong cơ thể hắn, khí huyết dần dần sôi trào, đây không phải đến từ hồn lực mà đến từ lực lượng thực chất bên trong cơ thể. Khi khí huyết sôi trào, Lam Hiên Vũ có thể cảm nhận được tâm tình của mình cũng trở nên sục sôi một cách rõ ràng. Lúc trước, khi đối mặt với dung nham khuyển hắn cũng có loại cảm giác này.

Lúc này lão sư giám thị cũng đã yên lặng gật đầu, vượt qua chừng nửa phút rồi. Ở cái tuổi này có thể kiên trì chừng nửa phút là đã không dễ dàng, huống chi tên đệ tử gọi Lam Hiên Vũ này còn là một gã hỗn sư không chế hệ.

Có thể thấy Lam Hiên Vũ trong dụng cụ đã sắp chống đỡ không nổi rồi, vách kim loại hai bên đã bắt đầu khép lại. Nhưng cho dù là thế thì với cái tốc độ khép này hắn là hắn cũng có thể chèo chống hai phút trở lên a, rất có thể hắn sẽ vượt qua được Lữ Thiên Tầm.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Tiểu tử có nhiều điểm cộng nhất

Ngay khi lão sư vừa đứng lên, hắn chuẩn bị báo ra thành tích của Lam Hiên Vũ thì một màn làm hắn giật mình đã xảy ra. Trong dụng cụ, Lam Hiên Vũ vốn sắp không chống đỡ nổi thì bất chợt nhiên sáng lên, toàn thân tán mát ra một khí tức mãnh liệt. Mỗi hắn mãnh liệt, thân thể mãnh liệt phát lực, cánh cửa kim loại đang khép lại bị hắn đạp ngược về chỗ cũ.

Cái này...

Phải biết rằng, áp lực của vách kim loại đó là không ngừng tăng cường, cái tình huống đã bị ép vào còn có thể đẩy trở về thế này là hiếm thấy rất a!

Thời gian đã qua hai phút.

"Hai phút rồi a!" một tiếng hô thấp giọng vang lên. Những đồng học khác cũng đã chú ý tới biến hóa của Lam Hiên Vũ.

Vị đồng học gia nhập muộn này từ ngày đầu tiên đánh thắng Kim Tường cũng chưa bao giờ bày ra qua năng lực gì. Hiện tại mà xem, lực lượng này của

hắn thực sự là có chút dọa người a, hồn sư cường công hệ cũng không có mấy người có cái khí lực này a! Có điều, cũng không thể nói hắn không có bày ra cái khác năng lực gì khác, gia hỏa này rất tham ăn. Không hề nghi ngờ hắn chính là tên ăn cơm nhiều nhất lớp a.

Trên trán Lam Hiên Vũ đã bắt đầu đỏ mồn, áo lực đến từ hai bên càng lúc càng lớn, cơ thể của hắn đã bắt đầu có chút buốt nhức, cốt cách cũng bắt đầu phát ra tiếng vang. Nhưng càng ở dưới loại tình huống này thì trong lòng hắn càng dâng lên một loại tâm tình bất khuất, loại tâm tình này đã mang cho hắn một nguồn lực lớn, để hắn chỉ cần đơn giản chèo chống như vậy.

Trong cơ thể, khí huyết đang không ngừng sôi trào, làn da hắn cũng vì đó mà đỏ lên. Thân thể hắn không ngừng run rẩy, nhưng ánh mắt lại trở nên càng lúc càng sáng ngời.

Lưu Phong chính là người khảo thí kế tiếp, nhìn cái trạng thái này của Lam Hiên Vũ hắn không khỏi âm thầm bội phục.

Cái này đã không còn là thuần túy sức mạnh, mà là lực ý chí a! Gia hỏa này, vậy mà ý chí của hắn lại mạnh mẽ như vậy sao?

"Tốt rồi, dừng lại." Lão sư bước tới trước, hắn chủ động nhấn xuống nút dừng, khóa khảo thí lực lượng của Lam Hiên Vũ đã xong.

Áp lực từ hai bên lập tức yếu bớt, thân thể Lam Hiên Vũ nhoáng một cái, suýt nữa ngã xuống, hắn vội vàng vịn chặt lấy thành vách kim loại. Lúc này oằn thân hắn đều có cảm giác buốt nhức, nhưng khí huyết nóng bỏng kia vẫn sôi trào như trước.

Lão sư chủ động tới mở dụng cụ mà giúp hắn đi ra, vẻ mặt ôn hòa mà nói: "Đúng, ngươi rất tốt, chẳng những lực lượng lớn, hơn nữa còn có ý chí ương ngạnh. Đây là một phẩm chất hiếm có. Tiếp tục cố gắng. Nhưng ngươi cũng phải nhớ kỹ, quá cứng rắn thì rất dễ gãy, có những lúc cũng phải buông một chút, hiểu chứ?"

"Ta rõ, tạ ơn sư phụ." Lam Hiên Vũ cung kính mà hành lễ với lão sư.

Lão sư trở lại chỗ ngồi, điền một cái thành tích trên giấy nhận xét của Lam Hiên Vũ, sau đó giao cho hắn.

Thành tích của hắn là mười cùng một dấu cộng.

Điểm tối đa của mỗi hạng đều là mười, có điều, thêm một cái dấu cộng thế này là có ý gì đây?

Lam Hiên Vũ quay đầu lại nhìn thoáng qua, máy kiểm tra lực lượng hiện hiển là bốn phút.

Hắn đương nhiên không biết, cái dấu cộng này mới là vinh dự lớn nhất, có nghĩa là hắn được một vị lão sư cảm thấy hắn có một phẩm chất ưu tú hiếm có, đáng giá cường điệu bồi dưỡng. Tuy sẽ không tính vào điểm khảo hạch của hắn, nhưng có một cái dấu cộng này thì gần như có nghĩa rằng hắn sẽ không bị đào thải trước khi học kỳ này chấm dứt. Tiếp theo sẽ là khảo thí tốc độ, lúc này Lam Hiên Vũ đã cảm thấy mình triển khai thất thường rồi, bởi vì khảo thí lực lượng phía trước này hắn đã tiêu hao có chút lớn, nên tốc độ khảo thí này hắn chỉ lấy được bảy điểm.

Mà khảo thí hồn lực còn thảm hại hơn, sáu điểm là đạt tiêu chuẩn, mà hắn chỉ được có bốn phẩy năm. Không hề nghi ngờ là thấp nhất lớp.

May mắn, trong khảo thí tinh thần lực hắn lại cầm thành tích "Mười cộng" một lần nữa.

Không thể không cảm, vì ở phương diện tinh thần lực, những người khác còn cách Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi quá xa. Trong hạng khảo hạch này Tiền Lỗi cũng cầm được thành tích "Mười cộng". Có một điểm rất hay là không chỉ có hai người bọn họ có mười cộng, mà cả Lưu Phong cũng có. Một tên có tốc độ đứng đầu lớp nhận được mười cộng trong khảo thí tốc độ là chuyện đương nhiên.

"Thành tích khảo sát tổ chất thân thể: Đầu tiên, Lữ Thiên Tâm, ba mươi tám điểm năm phần, một cái điểm cộng."

Sau khi chấm dứt khảo thí. Chủ nhiệm lớp Mục Trọng Thiên đã bắt đầu đọc điểm. Lớp trưởng Lữ Thiên Tâm không hề lo lắng mà lấy được thành tích số một tổ chất thân thể.

... Thứ mười ba, Lam Hiên Vũ, ba mươi một điểm năm phần, hai cái điểm cộng." Khi Mục Trọng Thiên đọc đến đây còn có ý ngẩng đầu nhìn Lam Hiên Vũ một cái.

Không hề nghi ngờ, khảo thí hồn lực đã kéo xuống quá nhiều điểm của hắn. Nhưng hắn có thể đạt được thành tích thứ mười ba trong tổng số học viên cũng đã rất tốt, đúng là vượt quá dự kiến của Mục Trọng Thiên, hướng chi...

"Lam Hiên Vũ đồng học cũng là người duy nhất đạt được hai cái điểm cộng, hắn được công nhận tại phương diện lực lượng cùng tinh thần lực."

Tiền Lỗi ngồi bên người Lam Hiên Vũ giờ ngón cái lên mà cười hắc hắc, nhưng rất nhanh hắn liền không cười được.

"... Thứ hai mươi chín, Lưu Phong, hai mươi sáu điểm năm phần, một cái điểm cộng.. Thứ ba mươi, Tiền Lỗi, hai mươi lăm phần, một cái điểm cộng."

Điểm tổng của hai người phòng số 333 ba chính là áp đảo tuyệt đối, ai bảo hai số cuối cùng đều là hai người bọn hắn phòng ngủ đây?

Lưu Phong cùng Tiền Lỗi cúi đầu, bọn hắn hận tìm không được một cái lỗ để chui vào. Nhưng một câu sau của Mục Trọng Thiên làm bọn hắn lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Lần này, trong khảo hạch tố chất thân thể, tiểu tổ đạt được nhiều điểm cộng nhất là, tiểu tổ 333, tổng cộng là bốn cái điểm cộng. Chúng ta chúc mừng bọn hần. Căn cứ theo phương án lúc trước học viện đã xác định thì tiểu tổ đạt nhiều điểm cộng nhất sẽ không bị loại bỏ tại cuộc thi sau."

Lời vừa nói ra, toàn lớp biến thành một mảnh xôn xao.

Hạnh phúc tới quá đột nhiên, thế nên Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đều có chút không rõ, Lam Hiên Vũ cũng không khỏi ngây ngẩn cả người.

Nhưng đối với những học viên khác thì cái này không phải một cái tin tức tốt a!

Dựa theo lời nói lúc khai giảng thì sau mỗi cuộc thi cuối kỳ, sẽ có đệ tử lớp thiếu niên năng động bị loại bỏ. Mà ở trong mắt mọi người thì tổ có khả năng bị loại nhất đương nhiên là tổ Lưu Phong.

Nhưng bây giờ, chẳng ai ngờ một tổ yếu nhất này lại lấy được bốn cái điểm cộng, sẽ không bị loại bỏ. Như vậy thì cái tên bị loại bỏ là tên nào cũng khó mà nói rồi a! Mọi người có thể thi vào lớp thiếu niên năng động thì thành tích vốn chênh lệch không lớn.

"Lão sư, cái này không công bằng. Trên thực lực tổng hợp thì tiểu tổ bọn hần tuyệt đối là yếu nhất a! Không thể vì phương diện nào đó tốt một chút liền đạt được ưu đãi lớn như vậy, cái này là không công bằng." Kim Tường không chút do dự mà nhảy ra. Từ trước khi Lam Hiên Vũ đến hần cũng đã tỷ thí với Lưu Phong, lúc đó hần thắng Lưu Phong đấy. Cho nên khi Lam Hiên Vũ vừa tới hần mới chủ động khiêu khích, nhưng cuối cùng Lam Hiên Vũ lại thắng. Thù dai đó là khẳng định.

Mục Trọng Thiên thân nhiên nói: "Đây là quyết định của học viện, người có cái gì bất mãn có thể nói với học viện. Còn có, buổi chiều là khảo hạch thực chiến, các người cũng có thể cố gắng mà chiến thắng bọn hần. Tổ đứng đầu khóa khảo hạch thực chiến chiều nay cũng có tư cách không bị loại bỏ. Cho nên, cố gắng lên các thiếu niên. Tan học."

Nói xong, Mục lão sư quay đầu bước đi.

Lập tức, trong lớp vang lên một mảnh tiếng nghị luận.

"Chúng ta là 'Quán quân' rồi a! Ha ha ha!" Tiền Lỗi nhin không được mà cười ha hả.

Lưu Phong đung hần một lát, biểu lộ không tốt lắm. Lúc này Tiền Lỗi mới phát hiện, thứ mọi người chung quanh quăng tới đều là ánh mắt không quá thân mật.

"Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm." Lam Hiên Vũ kéo hai người một phát, bước khỏi sân khảo thí.

Nhà ăn.

Tiền Lỗi vừa ăn cơm, vừa hạ giọng nói với Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong: "Cũng tới lúc chúng ta cần nổi tiếng bất ngờ rồi, buổi chiều liền cho bọn chúng biết sự lợi hại của chúng ta! Hiên Vũ, liền nhờ vào người!"

"Ừm." Lam Hiên Vũ đáp ứng.

Tiền Lỗi tiếp tục nói: "Người nói xem, buổi chiều chúng ta cần bại lộ bao nhiêu đây? Bỏ ra bao nhiêu thực lực mới có thể thắng, đạt được quán quân? Cái này có tính là quán quân hai lần không nhì?"

"Hả?" Lam Hiên Vũ ngẩng đầu nhìn hần một cái.

Lưu Phong tức giận nói: "Người có xấu hổ không vậy hả? Buổi sáng ai mới bị áp đấy kia mà? Còn không biết xấu hổ mà nói 'Quán quân'."

Tiền Lỗi quệt quệt miệng: "Ai đếm ngược thứ hai kia mà?"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Mê cung

Lưu Phong đỏ mặt lên: "ít nhất ta cũng không có mặt dày như người."

Tiền Lỗi quay sang nói với Lam Hiên Vũ: "Chúng ta được bốn cái điểm cộng, nói là đệ nhất cũng không sai, đúng không Hiên Vũ?"

"Hả?" Lam Hiên Vũ có chút bất đắc dĩ mà nhìn hần một cái.

Tiền Lỗi tức giận mà chỉ vào mặt Lam Hiên Vũ đang toàn tâm toàn ý mà nhai: "Người không thể ngừng một lát sao, người cũng ăn quá nhiều rồi. Ba mẹ

ngươi nuôi ngươi lớn như thế nào được vậy a?"

Lam Hiên Vũ không nói lời nào, chỉ là hừ vài cái, đương nhiên không phải hắn không muốn nói, mà là không biết nói sao. Thật vất vả mới nuốt xuống được đồ ăn trong miệng, Lam Hiên Vũ thở gấp mà nói: "Vậy cũng phải để cho ta ăn no bụng trước đã! Không ăn no buổi chiều còn đánh như thế nào?"

"Tốt, tốt, tốt, ngươi ăn đi, ăn nhiều một chút."

Lúc này, Diệp Linh Đồng cũng vừa vào tới nhà ăn, nàng liếc mắt liền thấy được Lam Hiên Vũ, sau đó bước nhanh tới.

"Lam Hiên Vũ." Diệp Linh Đồng vỗ vỗ lên bàn hân. Lam Hiên Vũ ngẩng đầu, nhìn về phía nàng.

Lúc này Lam Hiên Vũ đang ăn đến phồng mồm tròn mắt. Nhìn bộ dáng này của hắn, Diệp Linh Đồng nhìn không được mà cười lên: "Ngươi là đồ ngu ngốc bẩm sinh hay sao?"

Lam Hiên Vũ lập tức lộ ra sắc mặt giận dữ, hắn dùng sức mà nhai nhai vài cái rồi nuốt xuống.

"Ngươi nói ai ngu?"

Diệp Linh Đồng tức giận nói: "Đúng là không nhìn được nhân tâm tốt a! Ta là tới nhắc nhở các ngươi, buổi chiều nếu đánh không lại thì mau nhận thua, dù sao học kỳ này các ngươi cũng sẽ không bị loại bỏ. Ta nghe bọn Kim Tường đang bàn xem sau khi đánh thắng các ngươi sẽ làm nhục các ngươi như thế nào đây." Nói xong, nàng quay đầu bước đi.

"Cái này nàng gọi là hảo tâm? Sao giống như chúng ta nhất định sẽ thua vậy. Tên Kim Tường này thực không phải là một thứ bình thường nữa rồi." Tiền Lỗi tức giận nói.

Lưu Phong hừ lạnh một tiếng: "Vậy để bọn hắn xem một chút, ai mới lợi hại nhất! Chẳng qua là không biết buổi chiều khảo hạch như thế nào.

Đúng vậy, về phần khảo hạch buổi chiều, cũng không có công bố bất luận quy tắc gì. Nên bọn hắn ai cũng không biết khảo hạch thực chiến buổi chiều nay sẽ tiến hành như thế nào.

Không hề nghi ngờ, đối với lớp thiếu niên năng động thì thực chiến là một việc cực kỳ trọng yếu, thậm chí có thể nói là trọng yếu nhất, nhất là dưới tình huống đại đa số đệ tử đều lựa chọn song giáp lưu.

...

Sân huấn luyện.

Ba mươi người lớp thiếu niên năng động đều đứng trước mô phỏng khoang thuyền của mình, Mục Trọng Thiên đứng ở phía trước, ánh mắt hắn khẽ đảo qua những học viên này, cuối cùng, ánh mắt của hắn dừng lại trên người Lam Hiên Vũ.

Việc Lam Hiên Vũ gặp nạn trong mô phỏng trong khoang thuyền, đối với Mục Trọng Thiên mà nói quả thực là một lần giáo huấn vô cùng thâm trọng, nếu không phải Lam Hiên Vũ đã khôi phục thì đây tuyệt đối là một bóng ma vĩnh viễn trong nội tâm Mục Trọng Thiên.

Cho nên trước khi lần khảo hạch này bắt đầu, hắn đã tiến hành kiểm tra cẩn thận mấy lần, bảo đảm sẽ không để cho những hài tử này phải gặp bất kỳ nguy hiểm nào, cuối cùng mới định ra phương án.

"Tiếp theo là tiến hành khảo hạch thực chiến, tất cả mọi người đều đồng thời tiến hành. Tình cảnh khảo hạch là mê cung. Mô phỏng khoang thuyền của các ngươi cũng đã được đánh số xếp đặt, ba người cùng tổ sẽ đánh xuống cùng một nơi. Trong mê cung, các ngươi sẽ gặp các loại công kích đến từ bản thân mê cung, cụ thể như thế nào thì sau khi vào đó các ngươi sẽ tự nghiệm thấy. Việc các ngươi phải làm rất đơn giản, tìm được những đoàn đội khác, tiêu diệt họ, những đoàn đội bị loại bỏ càng sớm thì điểm đạt được sẽ càng thấp. Đương nhiên chúng ta cũng sẽ quan sát toàn bộ tình huống chiến đấu của các ngươi, nếu trong chiến đấu có người triển khai được xuất sắc thì sẽ có điểm cộng tương ứng. Quân quân cuối cùng sẽ có thành tích mười cộng, học kỳ tới sẽ không bị đào thải. Đều nghe rõ cả rồi chứ?"

Mê cung? Đó là cái gì? Đối với Lam Hiên Vũ mà nói, điều này thực là có chút lạ lẫm. Hắn vốn cho là mười tổ sẽ rút thăm rồi bắt đối lập, không nghĩ tới lại là tiến hành hỗn chiến như lúc tuyển chọn đệ tử đầu vào lớp thiếu niên năng động.

Từ khi tới đây, gần như hắn đều huấn luyện thông qua việc chiến đấu với hồn thú, nhưng chiến đấu với hồn sư thì lại rất ít.

Hắn bắt đầu suy tư phương thức chiến đấu. Không thể nghi ngờ, ai cũng mơ tưởng đạt được danh dự quán quân, nhưng việc này nói dễ vậy sao? Mỗi một vị đồng học bên người đều là người nổi bật trong đám bạn cùng lứa tuổi a!

"Chuẩn bị xong thì bắt đầu vào mô phỏng khoang thuyền đi thôi." Mục Trọng Thiên vung tay lên, tất cả mô phỏng khoang thuyền mở ra.

Mọi người nhao nhao bước vào mô phỏng khoang thuyền, cánh cửa chậm rãi khép kín, những thứ trước mắt dần trở nên tối đen.

Cảm giác hít thở không thông xuất hiện trong nháy mắt, sau một khắc, tất cả mọi thứ chung quanh một lần nữa trở nên sáng ngời, hệ thống chuyển thành công, tiến vào Đấu La thế giới.

Hào quang lóe lên, sau một khắc, Lam Hiên Vũ phát hiện mình đã tới một nơi xa lạ. Luru Phong cùng Tiền Lỗi cũng xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Học viện để ba người bọn họ ở một tổ cũng là dụng tâm lương khổ, dù sao tuổi bọn hắn cũng còn nhỏ nên phương diện phối hợp cũng không quá am hiểu, hơn nữa, còn rất khó hoàn thành phối hợp những việc có độ khó cao. Nên ba người một tổ là vừa đúng, nhân số nhiều thêm một chút lại dễ sinh ra hỗn loạn, ít người lại không thể hiện được ưu thế của việc phối hợp. Sau khi trải qua nhiều mặt nghiên cứu học viện mới quyết định dùng ba người làm một đơn vị tiến hành hợp luyện.

"Hiện tại phải làm sao?" Tiền Lỗi hỏi.

Luru Phong cũng đem ánh mắt nhìn về phía Lam Hiên Vũ. Từ khi Lam Hiên Vũ thể hiện ra năng lực tăng phúc đó thì sự ý lại của hai người đối với hắn có thể nói là càng ngày càng tăng.

Lam Hiên Vũ nhìn bọn hắn rồi nói: "Ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Các người có gặp qua mê cung bao giờ chưa?"

Hai người nhao nhao lắc đầu.

Lam Hiên Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu cả lớp chúng ta đều ở trong mê cung này thì sau đó chúng ta gặp phải người nào cũng có khả năng, hơn nữa, cũng rất có thể sẽ phải chiến đấu nhiều lần. Muốn đạt được quán quân thì không thể chỉ dùng hồn lực mà cứng rắn đối đầu, dù sao hồn lực của mọi người cũng có hạn, không dùng được nhiều. Ta cảm thấy, chúng ta nên tìm một chỗ trốn mà nghỉ ngơi dưỡng sức, bớt phải chiến đấu một lần thì xác suất thắng cũng lớn hơn một chút."

"Oanh, oanh, oanh!" Ngay khi Lam Hiên Vũ đang nói chuyện thì đột nhiên, phía trước truyền đến từng trận tiếng oanh, lúc này, chỗ bọn hắn đang đứng là một hang đá cao chừng năm mét, hai bên cùng đỉnh đều là tảng đá tu kiến mà thành, trên vách tường hai bên có một chiếc đèn áp tường nhỏ, Tiếng nổ vang vừa rồi là truyền tới từ nơi sâu trong hang đá này.

Ba người chăm chú mà nhìn tới hướng kia, bọn hắn lập tức thấy được một tượng đá chừng hai mét đang chậm rãi tới gần.

Hai mắt tượng đá này tản ra quang mang hồng sắc, trong tay chúng nắm giữ một thanh Cự Phù. Không hề nghi ngờ, tại cái hang cao chừng năm mét này, chỉ một cự phù dựng lên cũng đủ bịt kín cả hành lang.

"Oa, nhìn qua có chút lợi hại a! Hiên Vũ, ta có cần triệu hoán hay không?" Tiền Lỗi nói.

Lam Hiên Vũ nói: "Trước đừng nên, người chính là vũ khí bí mật của chúng ta, đừng triệu hoán. Chúng ta muốn nghỉ ngơi dưỡng sức thì việc đầu tiên là không cho người ta phát hiện. Ta có biện pháp rồi. Phong tử, đợi cái tượng đá gần kia tới mức gần chết thì hai ta cùng ra tay, Tiền Lỗi, người đến đằng sau kẻ sát tượng đá."

Vị trí lúc này của bọn hắn thực là tránh cũng không thể tránh, vì phía sau là ngõ cụt, không có bất kỳ cửa nào có thể thoát ra. Nhưng nguyên nhân chính vì như thế nên Lam Hiên Vũ cũng đã nghĩ ra một ý tưởng khá can đảm.

Tốc độ di chuyển của tượng đá này không tốt lắm nhưng vô cùng ổn định mà hướng tới phía bọn hắn. Cơ giới hoá thành âm, làm cho người ta càng ngày càng cảm thấy thích thú với sự áp bách này.

Tiền Lỗi lui đến sau cùng, Lam Hiên Vũ cùng Luru Phong thì đứng trước người hắn chừng năm ~ sáu mét.

Lam Hiên Vũ hướng Luru Phong mà nói: "Phong tử, người đi dò xét một lát xem phương thức công kích của nó thế nào, không cần chủ động công kích nó, chỉ cần khiến nó phải bày phương thức công kích ra là được. Nếu khảo hạch này chủ yếu là muốn cho mọi người đối kháng lẫn nhau thì có lẽ công kích của nó sẽ không quá mạnh, có lẽ chỉ để quấy rối cùng phủ kín chúng ta."

Luru Phong gật đầu, hắn phóng xuất ra Bạch Long thương rồi xông ra ngoài. Tốc độ của hắn thực sự là rất nhanh, dưới mỗi ngày khổ luyện đều có chỗ tăng lên, cũng không hổ là đệ tử có điểm mười cộng về khảo thí tốc độ

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Đầu La - Đầu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Dĩ dật đãi lao

(dùng khỏe ứng mệnh)

Vừa lóe thân, hắn đã mang theo một đạo bạch quang mà xông về phía tượng đá. Có vẻ như nó đã cảm nhận được sự uy hiếp, tượng đá đó nhấc chiếc cự phù trong tay, làm một bộ dạng đã chuẩn bị chiến đấu. Nhưng chân nó cũng không có dừng lại mà vẫn tiếp tục tới gần.

Mắt thấy đã tới tước mặt tượng đá, Luru Phong mãnh liệt mà dừng lại, Bạch Long thương trong tay hắn duỗi ra, tận khả năng duỗi dài mà đâm tới hướng cái tượng đá kia.

Cả hai tay tượng đá đều nắm lấy Cự Phù mà phách ra một trăm về phía trước, mục tiêu của nó chính là bản thân Lư Phong, nó cũng không để ý tới cây trường thương này của hắn.

"Phốc!" Bạch Long thương đâm vào tượng đá, lư lên người nó một lỗ nhỏ, thế nhưng Cự Phù cũng đã bỏ xuống dưới.

Lư Phong lóe thân mà tránh Cự Phù, Bạch Long thương lại một lần nữa duỗi ra, trước sau lại thêm mấy lần đâm trúng tượng đá.

Mỗi lần đâm ra Bạch Long thương đều chỉ có thể để lại trên người tượng đá một lỗ nhỏ, nhưng tượng đá thì không ngừng vung vẩy chiếc cự hủi trong tay, chẳng qua động tác của nó có chút chậm chạp nên cũng không thể công kích được tới Lư Phong.

Vì Lư Phong còn muốn mình không mất kiểm soát nên hiện tại hắn vẫn cố gắng khống chế tốc độ ở một mức nhất định, tuy lực công kích của hắn vẫn không mạnh như trước, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc không khống chế được. Đây là nhờ sau khi hắn liên thủ với Lam Hiên Vũ rồi nhận được tăng phúc, thì chính hắn suy nghĩ ra được phương pháp này.

Hắn phát hiện, thứ mình sợ nhất cũng không phải lực công kích chưa đủ mà là không khống chế được, bởi vì một khi mất khống chế thì rất có thể sẽ làm cả bàn đều thua.

"Phong tử, trở về đi." Lam Hiên Vũ hướng về phía Lư Phong hô lớn một tiếng. Lúc này Lư Phong mới quay người, rất nhanh hắn đã trở lại tới bên người Lam Hiên Vũ.

"Động tác của gia hỏa này rất chậm, tuy phòng ngự mạnh nhưng thời gian dài thì hắn là cũng không gánh được công kích của ta. Ta toàn lực ứng phó hắn là sẽ có cơ hội đánh tan nó." Lư Phong nhanh chóng mà nói những cảm nhận của mình."

"Ừm, không vội, đợi nó gần chút nữa đã." Lam Hiên Vũ thấp giọng nói. Tượng đá tiếp tục hướng trước mà đi, một lát sau nó đã cách bọn họ không đến mười mét rồi.

Lam Hiên Vũ quay sang nói với Lư Phong: "lát nữa hai ta toàn lực ra tay đánh tan nó."

Lam Hiên Vũ vừa nói vừa đem Kim văn Lam Ngân Thảo phóng xuất ra, sau đó đặt lên đầu vai Lư Phong. Bạch Long Thương trong tay Lư Phong lập tức phát sáng lên, hai con mắt của đầu rồng mờ mờ, một luồng khí tức mãnh liệt lập tức nở rộ.

Lúc này tượng đá cũng đã tới gần, Lư Phong hô lên: "Ta tới trước."

Lời vừa nói xong hắn đã mãnh liệt mà nhảy ra ngoài, tốc độ đã nhanh hơn so với trước, chỉ một cái thoáng thân đã đến trước mặt tượng đá. Bạch Long thương như Giao Long ra biển mà đâm ra, trước khi cự phù của tượng đá kịp bỏ ra thì Bạch long thương cũng đã đâm vào ngực nó.

Mảnh đá bắn ra tung tóe, ngay tại ngực tượng đá bị đâm thủng một lỗ chừng mười phân. Lư Phong cúi thương xuống, toàn thân hắn dựa thế mà bắn lên, chỉ nháy mắt sau cả người hắn đã bắn đến đỉnh đầu tượng đá, tránh được chiếc cự phù của nó, cũng ngay lúc đó, Bạch Long thương mãnh liệt mà đâm xuống phía dưới.

Một tiếng "Phanh" vang lên, đầu tượng đá đã bị hắn nện nát vụn một bên. Lúc này, Lam Hiên Vũ cũng đã tiến tới, hắn linh hoạt mà tránh được cự phù. Tay phải hắn nắm lại, từng tầng lân phiến màu vàng hiện lên, hắn nhìn tượng đá đang cầm cự phù kia một hồi rồi mãnh liệt vung tới một quyền.

"Phanh", một tiếng trầm đục vang lên, tay phải của tượng đá cứ như vậy mà bị hắn đập nát, cự phù rơi xuống đất. Lam Hiên Vũ lại bay ngược lên trời, lại là một quyền oanh xuống giữa bả vai của nó.

Bạch Long thương trong tay Lư Phong phát ra từng đợt hào quang, từ không trung rơi xuống, trước sau đã tới ba lần đâm trúng đầu tượng đá, đơn giản chỉ cần đánh nát đầu nó là đủ.

"Oanh... Oanh!"

Nháy mắt sau khi đầu nó bị phá nát thì cả người cũng đã sụp xuống, hóa thành một khối khối đá vụn mà rơi là tả xuống đất. Lam Hiên Vũ vội vàng lui về phía sau, tránh đá vụn đập trúng.

"Quả nhiên là không được tốt lắm a!" Tiền Lỗi ở phía sau nói.

Lư Phong chia mũi thương xuống đất, hắn linh hoạt mà lộn một vòng trên không trung rồi rơi xuống đỉnh đồng đá, có vài phần uy thế. Hào quang trên Bạch Long thương đang chậm rãi tàn đi, sự tăng phúc của Lam Hiên Vũ đối với hắn cũng dần biến mất.

Thả người rơi xuống, Lư Phong hướng về phía Lam Hiên Vũ giơ ngón tay cái lên. Trên thực tế thì gần như do một mình Lam Hiên Vũ đánh tan tượng đá này, hơn nữa còn nhanh chóng lư loạt.

Lam Hiên Vũ cũng hướng Lư Phong mà giơ ngón tay cái lên.

"Làm sao bây giờ?" Tiền Lỗi bị kích động mà đi tới. Nhìn sự phối hợp giữa Lam Hiên Vũ cùng Lư Phong hắn cũng có chút kích động rồi. Ai không muốn thể hiện ra thực lực của mình trong khảo hạch đây!

Lam Hiên Vũ mỉm cười: "Không cần xử lý, cứ ở nơi này mà chờ xem." Hắn vừa nói vừa chỉ chỉ mặt đất, sau đó liền cứ như vậy mà khoanh chân ngồi xuống.

Bên phía bọn hắn này là ngổ cụt, phía sau là vách tường, trước mặt là đồng đá, hắn ngồi xuống như vậy thì tất nhiên từ phía kia hang đá sẽ không thể nhìn thấy được gì, đồng đá đã hoàn toàn che kín thân thể hắn.

"Tham sống sợ chết sao?" Tiền Lỗi nhìn Lam Hiên Vũ mà tròn mắt há hốc mồm.

Lam Hiên Vũ tức giận nói: "Nói khó nghe như vậy làm gì? Làm như chúng ta thế này gọi là dĩ dật đãi lao (dùng khỏe ứng mệt). Đợi ở chỗ này thì khả năng bị phát hiện sẽ rất nhỏ, hơn nữa, cũng không dễ gặp phải những trang bị khác trong mê cung. Ngồi đợi là được, chờ bọn hắn đánh nhau đến lúc tiêu hao không sai biệt lắm rồi đi cũng không muộn."

Biểu lộ của Lưu Phong cũng trở nên có chút cổ quái, hắn vừa mới thoải mái đầm đìa mà đánh tan tượng đá, đang chuẩn bị đại triển thân thủ, lại không nghĩ rằng Lam Hiên Vũ sẽ áp dụng cái chiến thuật như vậy.

"Hiên Vũ, không nghĩ tới ngươi cũng âm hiểm tới vậy, thực sự là không nhìn ra a!"

"Ta âm hiểm ở đâu rồi hả? Cái này gọi là chiến thuật." Lam Hiên Vũ làm ra một bộ dáng lễ thắng khí hùng mà nói.

"Được rồi."

Lưu Phong cùng Tiền Lỗi cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, đồng đá đã che lấy thân thể cả ba một cách hoàn mỹ. Nếu từ bên kia hang đá mà nhìn về phía này sẽ chỉ thấy bên này là ngổ cụt, một ngổ cụt có một đồng đá vụn, không hơn.

Lam Hiên Vũ cảm cái cự phủ tượng đá dùng khi này về đến bên cạnh mình, cự phủ rất nặng, nhưng lấy lực lượng của hắn thì vẫn có thể động đậy. Coi như là vũ khí thì cảm giác cũng không tệ lắm.

Lúc này, trong sân huấn luyện, bảy tám vị lão sư đang nhìn lên màn hình lớn trước mặt. Màn hình lớn chia làm mười ô hình ảnh, hiện ra động thái của mười tổ học viên. Các sư phụ bỗng nhiên gật đầu tán thưởng, rồi lại bỗng nhiên lắc đầu nhún mày, hiển nhiên mỗi người đều có cách nhìn khác nhau với từng học viên khác nhau.

Mà từ đầu tới cuối, ánh mắt của Mục Trọng Thiên vẫn luôn nhìn chăm chú vào tổ của Lam Hiên Vũ, vì đã có tình huống lúc trước nên hiển nhiên hắn coi trọng Lam Hiên Vũ hơn hẳn những người khác.

Lam Hiên Vũ có thể lấy được hai cái thành tích Mười cộng cũng đã là vượt khỏi dự kiến của hắn. Hắn cũng không nghĩ Lam Hiên Vũ lại có trình độ tốt như vậy. Học kỳ đầu đã có thể không bị loại bỏ là rất tốt. Dù sao hồn lực của hắn đến bây giờ cũng mới chỉ có mười bốn cấp. Việc này đối với lớp thiếu niên năng động mà nói, thật sự là hơi thấp.

Theo hắn biết, tu vi cao nhất là Lữ Thiên Tâm, hiện tại hắn đã đột phá đến mười chín cấp, tiến thêm một bước tới gần cảnh giới hai hoàn, Loại đẳng cấp này mới là thứ học viện hy vọng thấy được.

Vì bồi dưỡng lớp thiếu niên năng động này, học viện không chỉ điều tập lực lượng lão sư tốt nhất học viện sơ cấp, mà thậm chí cả một ít lão sư học viện trung cấp cũng được phái tới dạy bọn hắn. Hiện tại, khóa cơ giáp của lớp thiếu niên năng động này chính là học sớm, nguyên bản là phải tới học viện trung cấp mới có thể mở dạy.

Cuộc thi thử giữa kỳ này được học viện vô cùng coi trọng, lúc này, người đứng ở giữa đám lão sư kia chính là phó viện trưởng của học viện. Chọn kỹ lựa khéo đệ tử, ba tháng tập huấn, thứ học viện hy vọng thấy được là bọn hắn có những biến hóa thoát thai hoán cốt, có như vậy thì sau này bọn hắn mới có thể làm rạng danh cho học viện a!

Tất nhiên Mục Trọng Thiên cũng thấy được cách ứng biến của bọn Lam Hiên Vũ khi chúng đối mặt với tượng đá.

"Ồ, lực công kích của tên Lưu Phong này..." rất nhanh, Mục Trọng Thiên đã chú ý tới, lúc Lưu Phong công kích tượng đá lần thứ hai thì lực công kích đã được tăng cường trên phạm vi lớn. Đúng là thực lực chính thể của tượng đá này không mạnh, cũng vì phải cân nhắc đến việc đối kháng lẫn nhau giữa các học viên nên không thể làm bản thân mê cung quá lợi hại, nếu không sẽ dẫn đến việc tất cả mọi người không có cơ hội gặp nhau, không thể nghĩ ngờ đó chính là một việc không tốt.

Thế nhưng cái tốc độ giải quyết tượng đá này cũng quá nhanh a. Lưu Phong vừa mới phóng ra thể công đã trở nên khác trước hoàn toàn, đây là chuyện gì xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Phó viện trưởng

Ngay sau đó, Mục Trọng Thiên liền thấy ba người Lam Hiên Vũ ngồi ra sau đồng đá đỏ, hẳn không khỏi có chút dờ khóc dờ cười. Ba cái tên tiểu tử này thật sự là quá giáo hoạt rồi. Hẳn có muốn không thừa nhận cũng không được, trong mê cung thì lựa chọn chiến thuật như vậy đã gần như là chính xác nhất.

Lúc này, chín tiểu tổ khác đều đang di chuyển trong mê cung mà đi tìm kiếm đối thủ, cũng là tìm kiếm đường ra. Cũng có những người khác đánh tan tượng đá, thậm chí đã có hai tổ chạm mặt nhau rồi.

Tất cả mọi người đều hy vọng mình có thể biểu hiện tốt trong khảo hạch thực chiến này, khổ luyện ba tháng, ai không muốn bỗng nhiên nổi tiếng đây?

Nên khi hai tổ này vừa đụng phải nhau đã lập tức như thiên lôi mà triển khai toàn diện chiến đấu, đánh tới mức náo nhiệt, có thể nói là cảnh đặc sắc liên tục. Phó viện trưởng đang đứng đó xem cũng không ngừng gật đầu, tỏ vẻ tán thưởng.

"Không tệ."

Phó viện trưởng rõ ràng rất hài lòng. Mà người đứng ở bên cạnh hẳn chính là vị lão sư bị các học viên kêu là Đại Ma Vương, lão sư Quý Hồng Bản.

Quý Hồng Bản quệt quệt miệng: "Cái này còn chưa là gì, tổ chính thức tốt phải là cái tổ này." Hẳn vừa nói vừa giơ ngón tay chỉ lên một vị trí trên màn hình lớn.

Ánh mắt phó viện trưởng xoay qua nhìn, nhưng thứ hắn thấy lại là ba tên tiểu tử đang nhàn nhả mà ngồi sau đồng đá.

"Ba tên này? Lão quý, người nói một chút, bọn hắn tốt như thế nào?"

Quý Hồng Bản thân nhiên nói: "Gặp tình huống xấu không sợ hãi, tùy cơ ứng biến. Đây chính là dùng đầu óc đi tiến hành khảo hạch. Có thể phán đoán được tình huống tổng hợp của mê cung, chui vào lỗ thủng, những đệ tử thông minh như vậy càng có tiền đồ hơn những tên chỉ biết chiến đấu một cách lỗ mãng."

"A? Vậy để chúng ta mỗi mắt mong chờ đi, xem cuối cùng bọn hắn có thể lấy được thành tích như thế nào." Phó viện trưởng cười ha ha mà nói. Hẳn là một người mập lùn nên khi cười lộ lên lại làm cho người ta một loại cảm giác rất ôn hòa.

Nhưng những vị lão sư quen thuộc hẳn đều rất rõ ràng, vị này chính là nổi danh đúng kiểu miệng nam mô, bụng một bồ dao găm, lúc trước, nếu không phải hắn đã phạm vào sai lầm lớn thì căn bản cũng không phải đến học viện làm lão sư, mà là đang...

Quý Hồng Bản liếc qua vị phó viện trưởng bên người này: "Người không cảm thấy trên người chúng có phong cách của người sao?"

Trông mắt vị phó viện trưởng hơi híp lại, hắn tức giận nói: "Người noi vậy là có gì?"

Khóe miệng Quý Hồng Bản khẽ co rút một lát, lộ ra một nụ cười cổ quái: "Phi Hò, giả bộ cái gì nữa đây? Ta không tin người không nhìn ra."

"Câm miệng." Phó viện trưởng trừng mắt, tức giận mà nhìn về phía Quý Hồng Bản. Quý Hồng Bản lại đưa tay ôm lấy vai hắn: "Được rồi, vẫn là không bỏ xuống được có phải không?"

Phó viện trưởng thở dài một tiếng: "Làm sao có thể thả xuống được a? Có điều, bây giờ đã tốt hơn nhiều. Lúc mới rút lui, mỗi ngày mỗi lúc ta cũng đều nghĩ như thế nào mới có thể trở về, ta không biết mình đã tìm tới bao nhiêu người, bỏ ra bao nhiêu cố gắng. Đáng tiếc, đắc tội với người rồi, trở về không được."

Quý Hồng Bản cười khò nói: "Người được kêu là đắc tội với người? Người...."

"Tốt rồi, tốt rồi, hảo hán không đề cập tới chuyện năm đó, không nói nữa, không nói nữa." Phó viện trưởng vội vàng cắt ngang lời hắn

Quý Hồng Bản giơ ngón tay lên chỉ hắn, có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Phó viện trưởng hừ lạnh một tiếng: "Không cho ta trở về, ta sẽ cho bọn chúng xem, dù ở học viện ta cũng vẫn có thể làm được đại sự. Hừ! Không sai, chính là tên tiểu tử này, tên hắn là gì?" Hẳn chỉ chỉ vào Lam Hiên Vũ trên màn hình.

Mục Trọng Thiên vội bước lên phía trước, cung kính nói: "Hắn gọi Lam Hiên Vũ."

"Ừm, sau khi kết thúc khảo hạch bảo hắn tới tìm ta." Hai mắt phó viện trưởng híp lại, trong mắt hắn mơ hồ có ánh sáng lập loè. Ở bên cạnh hắn, Quý Hồng Bản đã bị cái híp mắt này dọa cho nhảy dựng: "Mập mập, người cũng đừng có dạy hư mắt đứa nhỏ!"

Phó viện trưởng làm một vẻ mặt người vô tội: "Làm sao có thể? Ta là một người rất hiền hoà a."

Quý Hồng Bản tức giận nói: "Người hiền hoà? Người hiền hoà cái..."

Lúc này, trong sân khảo hạch, chiến đấu vẫn đang như lửa như trà mà tiến hành.

Mê cung này được xây nên cũng không tính quá lớn, chính là vì tránh việc các học viên tìm cả buổi cũng không gặp được đối thủ. Lúc này, những đệ tử chạm mặt nhau đã bắt đầu chém giết, đánh tới quên trời quên đất. Thậm chí nơi có ba tổ đụng nhau đã lâm vào một mảnh hỗn chiến.

Mà lúc này ba người Lam Hiên Vũ vẫn ngồi sau đồng đá như trước, bọn hán cứ như vậy mà ngồi đó nghỉ ngơi dưỡng sức.

Tiền Lỗi hạ giọng nói: "Các người nghe thấy chứ? Hình như có một cuộc chiến gần đây. Ta mơ hồ nghe được một ít thanh âm. Có muốn ra xem không? Lúc này hán là bọn hán đều đã đánh nhau a?"

"Đợi một chút, đừng sốt ruột, chúng ta không cần vội." Lam Hiên Vũ nói.

Trước đó bọn hán cũng đã nghe được tiếng bước chân qua hai lần.

Ngay tại một nơi cách bọn hán không xa còn có một ngã tư đường. Cái tượng đá lúc trước vốn là canh giữ ở ngã tư đường, sau khi nó phát hiện Lam Hiên Vũ mới đi theo bọn hán mà tới đây. Nên những đệ tử đi qua ngã tư đường sẽ đều vô thức mà ngó sang bên này một chút, thấy là ngổ cụt thì tất nhiên họ cũng sẽ không tới, nhưng nào ai biết đâu, ở đây còn có ba người đang trốn.

"Người thật đúng là bảo trì bình thân a!" Lưu Phong nhìn không được mà nói.

Từ khi hán được Lam Hiên Vũ tăng phúc thì sức chiến đấu đã được tăng trên phạm vi lớn, nên lúc này hán đang ước gì có thể đi ra ngoài chiến đấu đây, có thể đại chiến một trận mới tốt a.

Những hải tử tầm tuổi bọn hán này đều rất khát vọng biểu hiện mình, nhất là trong lớp thiếu niên năng động thì lại càng như vậy.

Lam Hiên Vũ nhún vai: "Không phải ta bảo trì bình thân, mà là không cần phải lỗ mắng. Các người đã quên sao? Học kỳ này chúng ta đã xác định là sẽ không bị đào thải. Nên bây giờ đương nhiên chúng ta có thể chủ động chiến đấu như bọn hán, hơn nữa, với tình huống hiện tại của chúng ta thì hán kết quả cũng sẽ không quá kém. Nhưng sao chúng ta có thể phán đoán mình sẽ gặp phải bao nhiêu đối thủ đây? Nhưng chờ ở chỗ này lại khác, chờ thêm chút nữa, nói không chừng chúng ta sẽ thật sự có khả năng đoạt được vô địch. Dưới tình huống đã xác định không bị đào thải thì đương nhiên chúng ta phải hướng mục tiêu cao nhất mà cố gắng. Chỉ đơn giản như vậy thôi!"

Đúng a! Chỉ đơn giản như vậy.

Nghe hán nói như vậy, những nôn nóng trong nội tâm Tiền Lỗi cùng Lưu Phong cũng lập tức biến mất. Không phải sao? Bọn hán đã không bị loại bỏ rồi, làm gì mà phải nóng lòng cầu thành đây?

Đội cơ hội tốt nhất, tranh thủ đoạt lấy quán quân mới là lựa chọn chính xác nhất.

Nghe hán vừa nói như vậy, Tiền Lỗi lập tức liền hiểu rõ, hán nhún mày mà cười hắc hắc: "Vậy cứ để bọn hán đánh tiếp một lúc nữa. Đợi lúc nào an tĩnh chúng ta đi chinh đồn tàn cuộc cũng không tệ!"

Lam Hiên Vũ mỉm cười: "Nghỉ ngơi, chỉ là nghỉ ngơi một chút thôi mà."

Lúc này, Lữ Thiên Tầm, Diệp Linh Đồng cùng gã đồng bạn còn lại là Thường Kiếm Dật đang tiến tới rất nhanh. Bọn hán vừa mới đánh bại một tổ đồng học, đang đi tìm những người khác. Lữ Thiên Tầm đi tuốt ở đằng trước, Diệp Linh Đồng cùng Thường Kiếm Dật thì đi hai bên phía sau hán.

Trong ba người thì Lữ Thiên Tầm cùng Diệp Linh Đồng là Cường Công Hệ hồn sư, mà Thường Kiếm Dật thì là khống chế hệ. Đây là một tổ hợp đã khá cường thế, nhất là dưới tình huống tu vi khá thấp này thì tác dụng của khống chế hệ và phụ trợ hệ đều không quá rõ ràng, mà tổ có được hai vị Cường Công Hệ như bọn hán là có ưu thế rất lớn.

Nếu tính tuổi trong lớp thì Lữ Thiên Tầm là thuộc những người lớn tuổi đấy, năm nay hán đã chín tuổi. Mà hồn lực của hán cũng đã đạt đến mười chín cấp, trong học kỳ này hán là người có hy vọng đột phá hai mươi cấp nhất. Nên hán vẫn luôn cho rằng mình là người ưu tú nhất trong lớp.

Nhưng hán tuyệt đối không nghĩ tới, trong khảo thí sáng nay thì Lam Hiên Vũ lại là một người duy nhất lấy được hai cái điểm cộng, mà chính hán cũng không có đạt được. Tuy tổng điểm của hán là xếp thứ nhất nhưng hán vẫn không có tư cách không bị loại bỏ. Mà tư cách này lại thuộc về tổ Lam Hiên Vũ.

Đối với tổ Lam Hiên Vũ thì Lữ Thiên Tầm cũng không có ý kiến gì, bởi vì cho tới bây giờ hán cũng chưa coi ba người này là đối thủ cạnh tranh, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

Nên sau khi khảo hạch thực chiến bắt đầu, trong lòng hán liền nín lấy sức lực, vô luận như thế nào cũng phải đạt thành tích tốt trong lần khảo hạch này, phải lấy được quán quân.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Hoàng Kim Sư Tử hồng

Lúc bọn hắn gặp được tổ đối thủ khác đã đánh bại đối phương một cách dễ dàng.

"Lớp trưởng, có muốn dừng lại một lát không?" Thường Kiếm Dật đề nghị.

Thường Kiếm Dật có làn da trắng nõn, tính cách hắn cũng rất ôn hòa, bình thường trong lớp luôn bắt hiển sơn bắt lộ thủy, nên rất nhiều người cảm thấy vì hắn sở cùng một tổ với Lữ Thiên Tầm nên mới có thể đứng đầu danh sách.

Nhưng Lữ Thiên Tầm không cho là như vậy, bởi vì hắn được tuyển tới đây cùng Thường Kiếm Dật là từ cùng một phân viện, hắn biết rõ năng lực của Thường Kiếm Dật. Hơn nữa, súc phán đoán của Thường Kiếm Dật cũng rất mạnh mẽ, tuyệt đối là một hồn sư khổng lồ chế hệ ưu tú.

Trong lớp thiếu niên năng động, trừ Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi thì tinh thần lực của Thường Kiếm Dật cũng rất cao, tám mươi điểm, xếp thứ ba.

"Tốt." Lữ Thiên Tầm dừng bước lại. Mặc dù hắn vẫn có chút nóng lòng cầu thành nhưng cũng rất biết nghe người khác đề nghị. Ngược lại là Diệp Linh Đồng có chút không vừa ý mà nói: "Chúng ta tiêu hao cũng không lớn, hoàn toàn có thể tiếp tục, đánh bại một tổ nữa rồi nghỉ ngơi cũng không muộn à?"

Thường Kiếm Dật cười híp mắt nói: "Không thể nói như vậy. Trong cái mê cung này chúng ta cũng không biết sẽ phải gặp bao nhiêu đối thủ. Nếu gặp hai tổ cùng lúc thì sao? Chúng ta là tổ mạnh nhất lớp, chẳng may bọn hắn vây công chúng ta thì làm sao bây giờ? Tuy thực lực của mọi người có chênh lệch nhưng cũng không chênh lệch quá nhiều. Vẫn nên hoãn một chút, bảo trì trạng thái tốt nhất, có như vậy thì gặp tình huống như thế nào cũng có thể xử lý tốt."

"Ừm, nghe Kiếm Dật đi. Chúng ta phải cam đoan có thể lấy được chức quán quân." Lữ Thiên Tầm làm ra một lựa chọn chính xác. Hắn có thể trở thành lớp trưởng của lớp thiếu niên năng động cũng không chỉ vì thực lực.

Diệp Linh Đồng mặc dù có chút không muốn nhưng vẫn gật đầu: "Ồ, bên kia có một đồng đá, hay vẫn là ngừng lại, qua bên kia là tốt rồi."

Lữ Thiên Tầm cùng Thường Kiếm Dật đều ngoảnh theo hướng tay nàng chỉ mà nhìn lại, quả nhiên bên phía kia có một đồng đá vụn rất lớn.

"Ừm, đi qua bên kia."

Phía sau đồng đá.

Lam Hiên Vũ, Tiền Lỗi cùng Lưu Phong, ba người nghệt mặt ra mà nhìn nhau. Khoảng cách từ chỗ bọn hắn tới ngã tư đường cũng không xa, nên bọn hắn cũng đã nghe rất rõ ràng về cuộc nói chuyện của nhóm Lữ Thiên Tầm.

Đây là cái loại vận khí gì vậy?

Trốn tránh cũng có thể gặp được đối thủ mạnh nhất lớp...

Tuy hiện tại Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đã rất có lòng tin đối với chính mình, hoặc là nói bọn hắn rất có lòng tin về Lam Hiên Vũ, nhưng dù sao thì kia cũng là Lữ Thiên Tầm a, hồn lực đã tiếp cận tới gần hai mươi cấp, cao hơn bọn hắn không chỉ một chút, huống chi tổ hắn còn có Diệp Linh Đồng cùng Thường Kiếm Dật.

Ba đối với ba, có chút khó.

Thế nhưng ba người đối phương cũng đã hướng tới phía này mà đi rồi, hơn nữa lại là một cách đi rất cảnh giác. Làm sao bây giờ? Lam Hiên Vũ hít sâu một hơi, hai tay hắn phác ra hình dạng một cánh cửa với Tiền Lỗi, ý bảo hắn bắt đầu triệu hoán, rồi quay sang khẽ gật đầu với Lưu Phong.

Kim văn Lam Ngân Thảo cùng ngân văn Lam Ngân Thảo đồng thời phóng thích, vòng lại bao trùm lấy hai tay hắn. Tránh không khỏi thì chỉ còn cách chiến đấu! Tiền Lỗi không dám chần chờ, lập tức phóng xuất ra triệu hoán Kim tiền mà bắt đầu triệu hoán.

Triệu Hoán Chi Môn xuất hiện, Lam Hiên Vũ lấy tay trái bắt lấy khung cửa, phụ trợ hắn triệu hoán. Bên kia, Lưu Phong cũng đã phóng xuất ra Bạch Long thương, dưới sự tăng phúc của Lam Hiên Vũ cũng đã hoàn thành triệu hoán ra mắt rồng, mà ba người Lữ Thiên Tầm cũng đã đến gần.

Đúng lúc này, từ trong Triệu Hoán Chi Môn truyền tới một giọng nói rất thanh thúy mà quen thuộc.

"Không rảnh!"

Lam Hiên Vũ, Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đều lập tức hóa đá. Mà bên kia đồng đá, Lữ Thiên Tầm, Diệp Linh Đồng cùng Thường Kiếm Dật cũng đã nghe được thanh âm này, bước chân của ba người lập tức ngừng lại.

Không rảnh.... Rõ ràng không rảnh...

Không hề nghi ngờ, thanh âm này đến từ Đồng Thiên Thu. Còn có cái gì tốt hơn Đồng Thiên Thu đã vượt qua hai mươi cấp đây? Bốn đối ba, bọn hắn vẫn có sự nắm chắc chiến thắng ba người Lữ Thiên Tầm rất lớn đấy.

Thế nhưng một tiếng "Không rảnh" này của Đồng Thiên Thu đã làm hy vọng của bọn chúng tan vỡ. Đừng nói là đánh lén, thậm chí giờ còn trực tiếp bại lộ trước khi xuất thủ. Hơn nữa, không thể triệu hoán thành công cũng có nghĩa là Tiền Lỗi đã mất tác dụng.

Trong kế hoạch là bốn đối ba thì giờ lập tức biến thành hai đối ba.

Nháy mắt sau đó, hai mắt Lữ Thiên Tầm liền phát sáng lên, trong miệng hắn phát ra một tiếng gào thét, thân thể lập tức biến lớn, một cái hồn hoàn màu vàng bay lên từ dưới chân.

Chính là võ hồn của hắn, Hoàng Kim Sư Vương!

Thân hình đã bành trướng của hắn lập tức vọt tới trước, ngang nhiên mà vọt tới đồng đá, song quyền đồng thời đánh ra.

Diệp Linh Đồng cũng phóng xuất ra võ hồn Thiên Cương Long của mình, Thiên Bá thể phóng thích mà theo sát phía sau.

Bọn hắn đã phối hợp huấn luyện ba tháng nay, nên vừa thấy Lữ Thiên Tầm khê động Diệp Linh Đồng cũng đã biết rõ hắn muốn làm gì.

Tình huống bên kia còn không rõ, nhưng hồn đá là gần ngay trước mắt, bọn hắn có thể va chạm vào hồn đá này trước, rồi dùng chính hồn đá làm vũ khí, áp chế đối phương, sau đó sẽ quyết định phương thức công kích.

Mà bên kia, ngay sau khi Lam Hiên Vũ ý thức được không ổn hắn cũng làm ra phản ứng ngay tức khắc, hắn kéo mạnh Lư Phong một phát rồi ném thẳng hắn về phía trước, lực lượng đến từ Kim văn Lam Ngân Thảo đã cho Lư Phong trực tiếp lướt qua đồng đá mà đến sát đỉnh hang. Mà ngay sau khi Lam Hiên Vũ ném hắn đi thì hai tay lập tức cầm lấy cự phủ, rồi đột nhiên chém về phía trước.

"Oanh —"

Hồn đá bị cự phủ va chạm bị một chém này đánh bay. Trên không trung, Lư Phong như một đạo bạch sắc thiểm điện mà rơi xuống, hắn không có công kích Lữ Thiên Tầm cùng Diệp Linh Đồng ở ngay phía trước, mà tìm tới Thường Kiếm Dật ở phía sau.

Lư Phong cùng Lam Hiên Vũ đều rất rõ ràng, hai đối với ba, phần thắng của bọn họ là tuyệt đối không lớn, Lữ Thiên Tầm cũng không phải là hạng người bình thường, bởi vậy bọn hắn chỉ có thể giải quyết một người trước rồi tính tiếp.

Dưới sự tăng phủ của Kim văn Lam Ngân Thảo, có thể nói là Lư Phong đã toàn lực ứng phó. Thường Kiếm Dật chỉ thấy một đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống thì Bạch Long thương đã đến trước mặt hắn.

Vừa lúc đó, hồn hoàn trên người Thường Kiếm Dật cũng bạo phát. Có thể trở thành thành viên của tổ mạnh nhất lớp thiếu niên năng động thì chẳng lẽ hắn lại bình thường?

Sau lưng Thường Kiếm Dật xuất hiện một cái hư ảnh hình tượng người, nhìn qua có chút giống hắn cùng hắn, nhưng thập phần cứng nhắc. Một tầng sáng trắng nhàn nhạt phóng xuất ra từ hư ảnh đó, trực tiếp trùm lên người Thường Kiếm Dật.

Cảm giác đầu tiên của Lư Phong là tất cả mọi thứ trước mắt đều trở nên chậm chạp vài phần. Tuy nháy mắt sau đó liền khôi phục bình thường, nhưng chỉ nhiều đó cũng đã cho Thường Kiếm Dật đủ thời gian. Thường Kiếm Dật nghiêng đầu, miễn cưỡng tránh đi Bạch Long thương, hắn bước sang bên cạnh nửa bước. Nhưng chỉ sau một khắc, Bạch Long thương lại đã đâm vào đầu hắn, trực tiếp đánh hắn xuống mặt đất.

Đau quá a!

Trong khảo hạch, cảm giác đau bị điều chỉnh xuống còn có năm phần trăm, mặc dù như vậy nhưng cái cảm giác bị xuyên này cũng vẫn đau không kém, đến mức nước mắt Thường Kiếm Dật cũng phải chảy xuống. Lư Phong đang chuẩn bị bỏ thêm một nhát, nhưng lúc này hắn lại nghe được một tiếng rống phẫn nộ như sấm rền.

"Ngao — trong chớp lát, Lư Phong chỉ cảm thấy đại não là một mảnh vu vù. Dù đã dưới sự tăng phúc của Lam Hiên Vũ nhưng một cái chớp mắt này vẫn là trước mắt biến thành màu đen, gần như động tác rút Bạch Long thương lên hắn cũng không thể hoàn thành.

Hoàng Kim Sư Tử hồng! Đệ nhất hồn kỹ của Lữ Thiên Tầm!

Bản thân võ hồn hoàng kim sư vương của Lữ Thiên Tầm cực kỳ cường đại, là một võ hồn đỉnh cấp chân chính. Mặc dù không mang huyết mạch cường đại của loài rồng hay loài phượng, nhưng cái Hoàng Kim Sư Vương này của hắn là loại mạnh nhất trong những võ hồn loài sư tử. Một tiếng Hoàng Kim Sư Tử rống xuất hiện ở đường hành lang hẹp dài này có thể bao trùm phạm vi cực lớn. Tinh thần lực của Lư Phong vốn đã không quá mạnh mẽ, nên khi vừa chịu ảnh hưởng hắn lập tức trở nên uể oải.

Tiền Lỗi bên kia thì hai tay ôm đầu, thống khổ mà ngồi xồm xuống. Tuy tinh thần lực của hắn cao, nhưng cái Hoàng Kim Sư Tử rống này lại không chỉ trùng kích vào tinh thần lực mà còn có trùng kích bằng sóng âm cường đại, vậy thì làm sao hắn chịu đựng được đây?

Chỉ một lát này cũng đã làm cho Lư Phong cùng Tiền Lỗi mất đi sức chiến đấu trong một khoảng thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Long ngâm

Lúc này, Diệp Linh Đồng mới nhìn rõ đối thủ trước mặt, lại chính là ba người Lam Hiên Vũ. Dưới ảnh hưởng của Hoàng Kim Sư Tử hồng, một bộ phận đá vụn bay lên không trung đã bị chấn nát thành bụi phấn.

Mà lúc này Lam Hiên Vũ lại đứng ngay phía trước, càng là đứng mũi chịu sào.

Hắn chỉ cảm thấy trước ngực là một hồi khó chịu, hai tai vù vù, trong chốc lát đã mất đi thính lực, sự thống khổ cực lớn tiếp nhau mà đến, dường như toàn thân đều bị cái Hoàng Kim Sư Tử hồng này chấn tán vụn ra vậy.

Trên thực tế, khi Lữ Thiên Tầm mới vừa vào đến mê cung này thì trong nội tâm hắn cũng đã mừng thầm rồi. Không hề nghi ngờ, tại loại hoàn cảnh này Hoàng Kim Sư Tử hồng của hắn sẽ có thể phát ra được uy lực lớn nhất, thậm chí không sợ quần chiến.

Nhưng cái Hoàng Kim Sư Tử hồng này của hắn cũng có một cái khuyết điểm, chính là cực kỳ tiêu hao hồn lực. Cho nên trận chiến lúc trước hắn cũng không sử dụng chiêu này.

Vừa rồi, đối phương chỉ một thương đâm ra cũng đã làm trọng thương Thường Kiếm Dật, dưới tình thế cấp bách hắn mới phải dùng ra. Nhưng lúc này, khi thấy rõ đối thủ là ba người này thì trong lòng hắn đã hối hận.

Tuy Hoàng Kim Sư Tử hồng có uy lực lớn nhưng cũng làm lộ vị trí của bọn hắn, đó cũng không phải chuyện hắn muốn thấy. Hơn nữa, dùng nó lên đám người Lam Hiên Vũ chính là lãng phí a! Hắn không cảm thấy ba người này có thể tạo thành uy hiếp gì.

Trên trán Diệp Linh Đồng cùng Thường Kiếm Dật đều có một cái ấn ký màu vàng đang mờ hồ sáng, đây là do Lữ Thiên Tầm trước thi triển lên người bọn họ, như vậy mới có thể tránh bị Hoàng Kim Sư Tử hồng ảnh hưởng. Sau một rống này, chiến cuộc cơ bản đã xác định.

Lữ Thiên Tầm vừa sải bước ra, hướng tới phía Lam Hiên Vũ, một quyền liên vùng tới đầu Lam Hiên Vũ.

Tuy Diệp Linh Đồng không quá muốn chiến đấu cùng Lam Hiên Vũ, nhưng hiện tại nơi nàng đại biểu chính là đoàn đội của mình, nên tất nhiệm sẽ không hạ thủ lưu tình. Thân thể nàng chuyển một cái, sử dụng ra một cái Thần Long Bãi Vĩ mà đạp tới Lưu Phong.

Dưới trạng thái Thiên Cương Phách Thể thì chỉ cần đạp Lưu Phong một cước này, hơn nữa hắn đã bị Hoàng Kim Sư Tử hồng ảnh hưởng, tuyệt đối có thể cho hắn biến mất.

Nhưng vào lúc này, một tình huống không ai nghĩ tới lại xuất hiện. Tiền Lỗi mờ ra Triệu Hoán Chi Môn, mặc dù khi này không triệu hoán được Đồng Thiên Thu nhưng hắn cũng không có đóng lại. Bởi vì tất cả những thứ vừa xảy ra vô cùng nhanh, Hồn Kỹ của hắn còn chưa có giải trừ.

Lúc này, một bàn tay trắng nõn thon thon đột nhiên thò ra từ Triệu Hoán Chi Môn, một ngón tay chỉ tới, đột nhiên, một cỗ khí tức lạnh như băng lập tức bắn ra. Lữ Thiên Tầm chỉ cảm thấy nắm đấm mình trở nên lạnh lẽo, toàn thân rùng mình một cái, cũng không thể đập trúng Lam Hiên Vũ. Vì ngay sau đó, một bóng người thanh tú động lòng người hiện ở trước mắt hắn.

Thế nhưng hắn còn chưa kịp quan sát cẩn thận thì đột nhiên, một tiếng Long ngâm sục sôi đến cực điểm vang lên.

Khi Lam Hiên Vũ bị Hoàng Kim Sư Tử hồng ảnh hưởng, hắn đã có loại cảm giác toàn thân đều muốn phá thành mảnh nhỏ. Nhưng ngay vào lúc đó, luồng năng lượng màu vàng vẫn luôn lặng yên vận chuyển trong cơ thể hắn đột nhiên trở nên cuồng bạo, ngay sau đó là một cỗ khí tức thô bạo lập tức tiến phát ra.

Lam Hiên Vũ cảm thấy thân thể mình nóng bỏng như than lửa, toàn thân đều trở nên khô nóng, thô bạo, bất khuất, phần nộ, điên cuồng, đủ loại tâm tình lập tức lan tràn trong lòng hắn.

Nguyên bản thì Kim văn Lam Ngân Thảo là đường âm màu vàng nhàn nhạt nhưng tại thời khắc này, toàn bộ những đường vân vàng đó đều biến thành màu vàng đỏ.

Lam Hiên Vũ mãnh liệt ngừng đầu, hai con ngươi hắn đã hoàn toàn biến thành màu vàng, sau đó hé miệng, một tiếng long ngâm sục sôi đến cực điểm bộc phát ra!

"Gràooo—"

Trong toàn bộ đường hành lang đều tràn ngập âm thanh long ngâm kinh khủng. Lúc này, ở trước mặt Lam Hiên Vũ đứng là Đồng Thiên Thu cùng Lữ Thiên Tầm rồi.

Đồng Thiên Thu vẫn kịp phản ứng, nàng lui về phía sau một bước, lập tức về tới trong Triệu Hoán Chi Môn bên trong, trước người còn ngưng kết ra một tầng băng bích. Nhưng nó cũng bị phá nát ngay lập tức trong tiếng long ngâm.

Nhưng Lữ Thiên Tầm thì không có được tốt như vậy. Hắn kêu rên thành tiếng ở đằng kia, thất khiếu chảy máu, loạng choạng lui về phía sau.

Lam Hiên Vũ sau lưng Tiền Lỗi đều sợ choáng váng, bại liệt trên mặt đất, may là cái âm thanh Long ngâm kia cũng không có địch ý với hắn nên hắn cũng không bị ảnh hưởng quá lớn. Mà người phải chịu ảnh hưởng khá lớn chính là Diệp Linh Đồng cùng Lưu Phong.

Diệp Linh Đồng vốn là một cước đạp tới Luru Phong, nhưng ngay khi âm thanh Long ngâm âm xuất hiện thì Thiên Cương Phách Thể của nàng bỗng nhiên biến mất, toàn thân mềm nhũn, trực tiếp co quắp mà ngã xuống đất.

Mà ngược lại với nàng chính là Luru Phong, Bạch Long thương trong tay hần bộc phát ra bạch quang rùng rục, từng tiếng Long ngâm nhỏ vang lên, trong chớp lát liền chém Thường Kiếm Dật thành một đạo bạch quang.

Luru Phong cảm thấy lúc này mình trở nên cường đại hơn bao giờ hết, hần mãnh liệt quay người, Bạch Long thương lại lần nữa đâm ra. Hai đạo thương mạng bắn đi, trước sau đâm xuyên qua người Lữ Thiên Tâm cùng Diệp Linh Đồng, sau một khắc, thân thể bọn hần cũng hóa thành bạch quang mà biến mất.

Chiến đấu chấm dứt...

Tất cả đều phát sinh quá là nhanh. Từ lúc Đồng Thiên Thu hô "Không rảnh" mà bắt đầu, đến bây giờ cũng mới chỉ mười mấy giây.

Tiền Lỗi ngây ngốc mà nhìn tình huống trước mắt. Sau khi Lam Hiên Vũ phát ra một tiếng Long ngâm kia thì toàn thân hã ngã bại liệt trên mặt đất, gần như ngấp vào hôn mê, nhưng cũng không có hóa thành bạch quang rời khỏi khảo hạch.

Lúc này Luru Phong lại có cảm giác đánh rất hăng, hiện tại, cho dù để hần đối đầu chính diện với Lữ Thiên Tâm hần cũng cảm thấy mình rất có nắm chắc.

Trong tay hần, mũi nhọn Bạch Long thương bắn ra hơn một xích thương mạng, khí thế lớn không gì sánh kịp.

Lúc này, phía xa xa, mơ hồ có tiếng bước chân vang lên.

Luru Phong sửng sốt một lát, nhưng hần cũng chỉ sửng sốt một giây đồng hồ, đầu óc của hần liền trở nên vô cùng thanh tỉnh, vừa lúc thân đã đến bên người Lam Hiên Vũ, vác hần lên lưng, sau đó hướng Tiền Lỗi mà quát: "Mau đứng lên, đi nhanh."

Một tiếng Hoàng Kim Sư Tử hồng kia, hơn nữa còn có tiếng long ngâm cực lớn của Lam Hiên Vũ, không thể nghi ngờ đã biến chỗ này thành mục tiêu công kích của tất cả mọi người.

Bọn hần cũng không biết bây giờ còn mấy tổ đệ tử ở chỗ này, nên chạy trước rồi hãy nói. Tiền Lỗi chỉ là sợ đến choáng váng, trên thực tế, hần ở sau lưng Lam Hiên Vũ nên cũng không có bị tổn thương gì, vội vàng chèo chống đứng lên, đi theo Luru Phong bỏ chạy.

Sau khi Luru Phong đi dự một lát tại ngã tư đường thì hần rẽ về phía bên trái, rất nhanh liền phóng đi. Thế nhưng mới chạy được vài bước liền gặp một tổ đệ tử.

Mà cái tổ này, người cầm đầu rõ ràng là đối thủ cũ, Kim Tường!

Kim Tường chứng kiến thấy ba người Luru Phong thì đột nhiên sửng sốt, ngay sau đó trên mặt hần cũng đã lộ ra một vẻ cười xấu xa.

Không hề nghi ngờ, lúc này bộ dáng của ba người Luru Phong rất chật vật, Lam Hiên Vũ đã hôn mê bị Luru Phong vác trên lưng, Tiền Lỗi cùng Luru Phong thì chạy trốn như chó nhà có tang.

Đây chính là cơ hội tốt để hạ thủ a!

Thấy Kim Tường, Luru Phong cùng Tiền Lỗi cũng là sửng sốt, đây thật đúng là oan gia ngõ hẹp a.

Nhưng ở thời điểm này, Tiền Lỗi linh cơ khẽ động, thần sắc hần lập tức trở nên kinh hoàng, vẻ mặt sợ hãi, sau đó khàn cả giọng mà kêu to: "Chạy mau a! Lữ Thiên Tâm bọn đuổi tới, chạy mau!"

Hần vừa kêu to vừa khẽ đẩy Luru Phong một lát. Luru Phong lập tức hiểu ý, kinh hoàng mà chạy hướng về phía ba người Kim Tường. Nghe thấy cái tên Lữ Thiên Tâm, Kim Tường cũng bị dọa cho nhảy dựng.

Trong lớp thiếu niên năng động bên trong, hần chỉ phục duy nhất Lữ Thiên Tâm. Nghe Lữ Thiên Tâm đã đến, hơn nữa còn thấy Luru Phong cùng Tiền Lỗi hoảng hốt chạy bừa như vậy thì hần cũng sinh lòng khiếp ý, vội vàng hướng hai gã đồng bạn nói: "Chạy mau, trước hết cứ chạy xa một chút."

Ý nghĩ của hần rất đơn giản, thời điểm này hần vẫn không nguyện ý đối chiến với Lữ Thiên Tâm, cho nên, chạy xa trước rồi hãy nói. Về phần mấy người Luru Phong, đây còn không phải tích chính đồn lúc nào cũng được sao?

Cho nên, hần và đồng bạn đồng thời quay người, hơn nữa, Kim Tường còn rất thông minh mà phóng xuất ra võ hồn Liệt Kim Điểu. Hai cánh mở ra, chẳng những gia tăng tốc độ mà còn bảo vệ được phía sau lưng, để tránh Luru Phong cùng Tiền Lỗi đánh lên từ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Cảm giác quen thuộc của Đồng Thiên Thu

Đây chính là cuộc thi giữa kì nên hẳn biểu hiện rất cẩn thận. Hẳn đã quá quen thuộc với bạch long thương của Lưu Phong, một chút lực công kích kia cái kia căn bản là không có khả năng phá được phòng ngự của liệt kim sí.

Sau đó...

"Phốc, phốc, phốc!"

Kim Tường không thể tưởng tượng nổi mà nhìn những tàn ảnh mũi thương màu trắng trước ngực mình, hẳn miễn cưỡng quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng Lưu Phong cùng Tiền Lỗi. Hẳn thấy, nhưng là thấy Tiền Lỗi đang làm mất quý cùng Lưu Phong khinh thường. Liệt kim đực bị đâm thủng một lỗ lớn, trái tim của hắn... Mà hai tên cùng tổ với hắn kia cũng là tình huống giống như đúc.

Mặc dù sự tăng phúc đến từ kim văn lam ngân thảo lên người Lưu Phong đang dần dần biến mất, nhưng hiệu quả của một tiếng Long ngâm vừa nãy còn lưu trên người hắn hơn phân nửa a! Hắn còn đang lo không có đối thủ để thi triển đây, lúc này lại đối mặt với ba tên quay lưng lại phía mình, tất nhiên hắn sẽ muốn đại triển thân thủ.

"Có phải đang có cảm giác đâm bọn hắn không nói nổi hay không?" Tiền Lỗi cười hắc hắc mà ỏi.

"Ừm." Lưu Phong khẽ gật đầu.

Quá thoải mái rồi! Dù sao đây cũng là ở thế giới giả tưởng, cũng sẽ không thật sự giết người. Hơn nữa, đây là Kim Tường..

Kim Tường không cam lòng a! Hắn chẳng thể nghĩ tới, mình lại rơi vào kết cục như vậy. Lúc trước bọn hắn còn chưa gặp được đối thủ khác, còn chưa kịp thi triển thân thủ đây. Thế nhưng là, đã xong... Ba đạo bạch quang sáng lên, không hề nghi ngờ, ba người tổ Kim Tường đã bị loại. Lưu Phong cùng Tiền Lỗi cũng nhanh chân bỏ chạy. Sau khi đánh chết ba người này thì những tăng phúc trên người Lưu Phong cũng tiêu hao gần hết rồi. Hiện tại, hắn cùng Tiền Lỗi đã về tới trạng thái ban đầu. Nên hiện tại bọn hắn chỉ có thể chạy bừa mà trốn a!

Sân huấn luyện.

Lúc này, các sư phụ xem mà đều có chút ngẩn người. Trong toàn bộ mê cung chỉ còn lại có ba nhóm người. Những tiểu tổ khác hoặc là đã khảo hạch xong từ những trận chiến, hoặc là bị tổ Lam Hiên Vũ giết chết. Mà ngay cả tổ Lữ Thiên Tầm cùng Kim Tường đều thua trong tay bọn họ. Để cho các sư phụ xem tới trọn mắt há mồm chính là, thấy thế nào đi nữa thì hai cái tổ này đều thua có chút oan a!

Nhưng trong mắt phó viện trưởng cùng Quý Hồng Bán thì thứ bọn hắn nhìn ra được lại không giống vậy. Phó viện trưởng nheo đôi mắt nhỏ lại, trong mắt hẳn đang tràn ngập sự hiếu kỳ. Mà Quý Hồng Bán thì lộ ra vẻ kinh ngạc, trong miệng lầm bầm cái gì đó. Các lão sư khác đều chú trọng tới kết quả, nhưng thứ bọn hắn coi trọng lại là những thứ khác. Triệu hoán ra một cô bé từ Triệu Hoán Chi Môn? Hơn nữa, rõ ràng đó là một người có trí khôn, xem rõ chút thì cô lẽ cũng là người của liên bang, vì sử dụng ngôn ngữ giống nhau.

Cái này là từ đâu mà triệu hoán đến được vậy?

Lam Hiên Vũ có thể tăng phúc cho Lưu Phong, cái này không quá kỳ quái, dù sao dưới tình huống vô hồn phù hợp thì tăng phúc lẫn nhau cũng là rất thông thường. Nhưng điểm mấu chốt là sau khi bị Hoàng Kim Sư Tử hồng ảnh hưởng, Lam Hiên Vũ lại phát ra một tiếng Long ngâm kia là chuyện gì xảy ra?

Không có tiếng Long ngâm kia thì căn bản là bọn hắn không có khả năng thắng được cuộc chiến đó. Có thể nói chính tiếng Long ngâm kia là thứ cái biến kết cục. Hồn lực của Lam Hiên Vũ chỉ có mười bốn cấp, mà tác dụng của tiếng Long ngâm kia thì không phải tu vi của hắn có khả năng đạt tới. Nói cách khác, dưới sự áo bách của Hoàng Kim Sư Tử hồng, bản thân huyết mạch của hắn đã bạo phát ra một lực lượng đặc thù mới đưa đến tình huống này xuất hiện.

Trong tiếng rống giận dữ của Hoàng Kim Sư Vương mà hắn vẫn thể hiện được ra ý niệm bất khuất, thậm chí còn bộc phát ra một cái phản kích mạnh hơn, hơn nữa, đây còn đang dưới tình huống tu vi phân biệt. Điều này có nghĩa là gì? Là rất có thể vô hồn của hắn còn mạnh hơn Hoàng Kim Sư Vương.

Vô hồn của hắn là Lam Ngân Thảo biến dị. Thế nhưng Lam Ngân Thảo biến dị có thể mạnh hơn Hoàng Kim Sư Vương sao? Cái này quá kỳ lạ rồi, vô hồn của hắn không chỉ đáng giá nghiên cứu, càng hơn nữa là tràn đầy tiềm năng. Phó viện trưởng khẽ gật đầu, nói: "Chăm dứt khảo hạch, lập tức kiểm tra thân thể bọn nhỏ, xem một chút có ai phải chịu ảnh hưởng không. Tiến hành đánh giá tổng hợp."

"Vâng." Mục Trọng Thiên vội vàng đáp ứng một tiếng.

Trên thực tế, thân là chủ nhiệm của lớp thiếu niên năng động, lại là người phụ trách phỏng vấn Lam Hiên Vũ lúc trước, tận mắt chứng kiến Lam Hiên Vũ lâm vào hôn mê, lúc này Mục Trọng Thiên cũng đã sợ tới mức sắp hỏng rồi. Hắn lo lắng nhất là Lam Hiên Vũ lại xảy ra vấn đề a!

Thật là nghìn tính vạn tính cũng không tính nổi sự việc chuyển xấu.

Ba tổ để từ còn lại chăm dứt khảo hạch, tất cả mô phỏng khoang thuyền chậm rãi mở ra. Mục Trọng Thiên bước vài bước đã tới mô phỏng khoang thuyền của Lam Hiên Vũ. Sau đó hắn liền thấy Lam Hiên Vũ ngồi dậy với cái sắc mặt có chút tái nhợt. Ánh mắt của hắn có chút mờ mịt mà lắc đầu, có vẻ như đang muốn thoát khỏi cái gì đó.

"Hiên Vũ, Hiên Vũ, ngươi không sao chứ?" Mục Trọng Thiên quơ quơ bàn tay ở trước mặt hắn.

Lúc này Lam Hiên Vũ mới ngẩng đầu nhìn hắn, Mục Trọng Thiên lập tức nhìn thấy, ở nơi sâu trong đáy mắt Lam Hiên Vũ có một vòng kim quang chột lóe lên.

"Mục lão sư, ta không sao." Lam Hiên Vũ giãy giụa mà bò ra từ mô phỏng trong khoang thuyền, lần nữa quơ quơ đầu. Đúng thật là hắn cảm thấy mình có chút biến hóa, nhưng cũng không phải không tốt, mà giống như trở nên mạnh mẽ một ít. Chính hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra, sau khi phát ra một tiếng Long ngâm kia thì những bạo loạn trong cơ thể tựa hồ cũng tìm được chỗ tháo nước, sau đó toàn thân liền rơi vào cực độ mệt mỏi.

Thiên Đẩu Tinh.

"Ôi, làm ta sợ muốn chết, tên này." Đồng Thiên Thu vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, vẻ mặt khiếp sợ.

Tuy lúc ấy nàng vừa nghe thấy âm thanh Long ngâm liền nhanh chóng rút lui, thế nhưng huyết mạch vẫn phải chịu một chút ảnh hưởng, toàn thân run rẩy.

"Ồ, chờ chút, vì sao cái âm thanh long ngâm của tên kia lại nghe quen như vậy chứ?" Đồng Thiên Thu khẽ nhíu mày, trong hai tròng mắt hạo là quang lập loè. Nàng nghiêng đầu, có vẻ như đang suy nghĩ gì đó. Khảo hạch chấm dứt, ý thức của Lam Hiên Vũ cũng trở về theo, cảm giác mệt mỏi cũng nhanh chóng biến mất. Tuy tinh thần có chút uể oải nhưng hắn có thể cảm thấy, có vẻ như hồn lực của mình đã tăng lên một ít, vòng xoáy trong ngực cũng lớn hơn nửa phần.

Cụ thể hồn lực tăng lên bao nhiêu thì tất nhiên phải cần dùng dụng cụ kiểm tra mới có thể biết, nhưng bây giờ hắn có thể có loại cảm giác này vẫn rất không tệ. Lam Hiên Vũ giãn người ra một lát, một vẻ mỉm cười thần nhiên hiện trên mặt hắn. Tuy lúc trước hôn mê nhưng những chuyện phát sinh phía sau hắn cũng biết.

"Lư Phong, ngươi là tên tiểu nhân hèn hạ!" Đúng lúc này, một tiếng gầm phẫn nộ vang lên.

Kim Tường mới bò ra từ trong khoang thuyền liền giận không kim được mà lao đến phía Lư Phong. Lúc này Lư Phong cũng đang xem Lam Hiên Vũ, hắn lập tức bị Kim Tường dọa cho nhảy dựng.

"Dừng tay!" Tiếng hét lớn vang lên. Cho dù Kim Tường đang nổi giận đùng đùng cũng phải gạt nẩy mình, vội vàng ngừng lại.

Quý Hồng Bân chậm rãi đi tới.

Thấy vị Đại Ma Vương này, Kim Tường rung mình một cái, chỉ nháy mắt, xúc động trong lòng tâm hắn lập tức đi hơn phân nửa.

Quý Hồng Bân giơ tay lên, chỉ chỉ Kim Tường: "Khinh địch chủ quan, dễ tin người khác. Thua chỉ trách chính ngươi."

Mặt Kim Tường đã trưởng đến đó búng: "Quý lão sư, ta..."

"Không phục? Nếu như đây là chiến trường thực thì ngươi đã chết, còn có thể ở nơi này mà gọi ầm ỹ?" Quý Hồng Bân không khách khí chút nào mà nói. Sau đó hắn chuyển hướng tới tất cả đệ tử, lạnh lùng nói: "Dừng tưởng rằng tình cảnh trong mô phỏng trong khoang thuyền chỉ là mô phỏng đơn thuần, cuối cùng sẽ có một ngày, các ngươi sẽ phải đối mặt với kẻ địch tại thế giới chân chính, Nếu các ngươi không thể coi chiến đấu trong mô phỏng khoang thuyền như chiến đấu thật, không thể đem sinh mệnh trong mô phỏng khoang thuyền coi như tính mạng của mình, như vậy thì các ngươi sẽ không thể sống lâu."

"Nếu muốn thực lực trở nên cường đại, không chỉ phải có sức chiến đấu, còn phải có ý nghĩ. Khảo hạch thực chiến hôm nay, người đứng đầu là Lam Hiên Vũ, Lư Phong, Tiền Lỗi."

Lời vừa nói ra, toàn lớp một mảnh xôn xao. Trên thực tế, trừ tổ Lữ Thiên Tâm và Kim Tường bị ba người Lam Hiên Vũ đánh bại, thì những tổ khác cũng không đụng phải ba người bọn hắn trong mê cung. Đây chính là một tổ vẫn luôn áp đáy a! Thực lực của Lư Phong cùng Tiền Lỗi là cái trình độ gì chứ? tất cả mọi người đều rất rõ ràng. Tại sao có thể là bọn hắn? Thế nào lại là bọn hắn cầm chức quán quân?

Thế nhưng lời này lại được nói ra từ vị Quý lão sư đại ma vương, không phải do các học viên không tin, hơn nữa, cũng không ai dám chất vấn, chẳng qua là ánh mắt mọi người nhìn về phía Lam Hiên Vũ đều tràn đầy kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Thu đồ Đệ

"Không phục?" Vị phó viện trưởng mang vẻ mặt tươi cười, chậm rãi đi tới bên người Quý Hồng Bân, hắn nhìn các học viên mà nói.

Lúc này, chính Lữ Thiên Tâm cũng mang một ánh mắt sáng rực mà nhìn Lam Hiên Vũ, thực ra thì cũng chỉ có tổ hắn là chính thức đối kháng với Lam Hiên

Vũ.

Cho tới giờ khắc này, hắn vẫn còn chưa rõ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì. Rõ ràng lúc đó mình đã thông qua Hoàng Kim Sư Tử hồng nắm lấy cục diện, nhưng cô bé xuất hiện từ trong triệu hoán chỉ môn ngay sau đó là ai? Còn có, tiếng long ngâm kia của Lam Hiên Vũ là chuyện gì xảy ra?

Những học viên khác cũng vì thấy tiểu tổ Lam Hiên Vũ đạt được quán quân mà giật mình khó hiểu, nhưng Lữ Thiên Tầm thì không phải như thế, thứ xuất hiện trong lòng hắn lúc này chính là kiêng kỵ.

Bởi vì mãi đến lúc này, huyết mạch trong cơ thể hắn vẫn đang bị kích động, đó là một loại kích động tràn ngập hoảng sợ.

Võ hồn Hoàng Kim Sư Vương đã mang cho hắn hoàng kim huyết mạch khá cường thế, từ khi bắt đầu tu luyện tới hiện tại, mấy năm qua hắn đều áp chế người khác ở phương diện này, đã bao giờ bị người khác áp chế như vậy?

Thế nhưng sự thật lại bày ngay trước mắt, một tiếng long ngâm kia của Lam Hiên Vũ đã làm thay đổi chiến cuộc.

"Các ngươi có thể về nghỉ ngơi hoặc tu luyện." Phó viện trưởng thấy không ai lên tiếng, hắn khoát tay áo mà nói.

"Lam Hiên Vũ, ngươi ở lại một lát." Quý Hồng Bản nói.

Lam Hiên Vũ cũng không biết vì cái gì mình bị gọi lại, trên thực tế thì lúc này hắn đang thầm nghĩ chạy nhanh về ký túc xá rồi kiểm tra hồn lực một chút, nhìn xem có thật là tăng lên như trong cảm giác hay không.

Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đều nhìn hắn, lúc này trong mắt hai người đang tràn đầy sự hưng phấn.

Quán quân a! Đây thỏa thỏa nghịch tập kích a! Cái này là thứ bọn hắn vẫn luôn chờ mong đấy, nhưng bây giờ, khi thật sự lấy được quán quân bọn hắn vẫn có một cảm giác không dám tin. Bọn hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, tổ mình lại có thể chính diện chiến thắng tiểu tổ của Lữ Thiên Tầm.

Không hề nghi ngờ, trong trận khảo hạch thực chiến này thì tác dụng của Lam Hiên Vũ rất trọng yếu, không có hắn làm hạch tâm thì Tiền Lỗi cùng Lưu Phong cũng vẫn là người áp đáy như cũ. Chính là nhờ Lam Hiên Vũ đem ba người gom ở một chỗ mới có được sự quét khỏi cường thế này.

Những học viên khác đều đã rời đi, phó viện trưởng cười híp mắt mà vẫy vẫy tay với Lam Hiên Vũ: "Ngươi đi theo ta."

Lam Hiên Vũ cũng không nhận ra hắn, nhưng hắn cũng rất rõ ràng, vị này chính là người đứng đầu trong mấy vị lão sư ở đây, điểm này Lam Hiên Vũ vẫn nhìn ra được, hắn vội vàng bước tới. Quý Hồng Bản cũng đi theo phó viện trưởng ra ngoài.

"Ngươi tới làm gì?" Phó viện trưởng tức giận mà nhìn về phía hắn.

Quý Hồng Bản lạnh lùng nói: "Giám sát, tránh việc ngươi dạy hỏng mất đứa nhỏ này."

"Lão Quý, ngươi có phải là có tật xấu hay không vậy?" Phó viện trưởng giận dữ, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

Quý Hồng Bản nói: "Chẳng lẽ ngươi còn định dạy một cái hồn thể ma vương như ngươi nữa hay sao?"

"Hừ!" sắc mặt phó viện trưởng chợt biến đổi, hắn hừ một tiếng nhưng lại không phản bác, bước nhanh ra ngoài mà đi.

Lam Hiên Vũ cảm thấy có chút không hiểu, cuối cùng là tình huống như thế nào đây? Vị này là ai a? Theo ý của Quý lão sư, hình như người này cũng không đáng tin cậy lắm? Phó viện trưởng mập lùn đi ở phía trước, Quý Hồng Bản cũng bước ngang với hắn mà đi, Lam Hiên Vũ thì thành thành thật thật mà theo ở phía sau.

Ba người ngồi thang máy, đi thẳng tới tầng cao nhất của lầu dạy học chính. Phó viện trưởng mang bọn hắn vào một văn phòng rộng rãi. Cả văn phòng chỉ ít cũng có tới hai trăm mét vuông, chẳng những có ghế sofa, bàn cùng giá sách, còn có một chút thực vật tinh xảo, mà chúng còn rất nhiều trên những giá sách.

Bây giờ đã là thời kỳ hồn đạo khoa học kỹ thuật phát đạt, giấy ghi đã trở thành vật phẩm hi hữu. Rất hiển nhiên, vị phó viện trưởng này rất thích những giấy ghi này. Có thể bảo tồn giấy ghi đến bây giờ cũng có thể dùng "hiện vật văn hoá" để hình dung, giá trị tuyệt đối không nhỏ.

Phó viện trưởng nhìn Quý Hồng Bản một cái: "Chẳng lẽ ngươi muốn một mực dự thính sao?"

Quý Hồng Bản không khách khí chút nào, hắn bước tới ghế sofa mà ngồi xuống, cũng không để ý tới vị phó viện trưởng kia. Phó viện trưởng hai tay chống nạnh, có vẻ như hắn đã muốn phát tác, nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống, hắn hướng Lam Hiên Vũ vẫy tay: "Đến đây, tiểu tử, tới trước mặt của ta."

Lam Hiên Vũ thành thành thật thật mà đi tới.

Thân thể vị phó viện trưởng này cao chừng trên dưới một mét bảy, nhưng nhìn thế nào thì thể trọng của hắn cũng phải chừng hai trăm cân, dáng người mập mạp, nhưng đôi mắt nhỏ luôn là vẻ cười tủm tỉm, làm cho người ta một cảm giác rất thân thiết.

"Chỉ nói vậy thôi, hôm nay, trong mê cung, thế nào mà ngươi lại nghĩ đến việc dùng loại chiến thuật này vậy?" Phó viện trưởng nhàn nhạt mà hỏi.

Lam Hiên Vũ nói: "Ta chỉ cảm thấy, ở trong mê cung thì ai cũng không biết mình sẽ gặp tình huống như thế nào. Chúng ta đều chưa quen thuộc với mê cung, cũng không biết có gặp phải rất nhiều đồng học một lúc hay không. Vì cái này là khảo hạch nên có lẽ các sư phụ sẽ không để chúng ta hoàn toàn không tìm thấy nhau, thậm chí sẽ có thể thấy nhau một cách dễ dàng. Vậy thì không bằng lấy khỏe ứng mệt, nếu chúng ta đối những đồng học khác đánh nhau kha khá rồi mới ra, dĩ nhiên sẽ có cơ hội đạt được thắng lợi lớn hơn nhiều."

Phó viện trưởng thoả mãn gật gật đầu: "Chiến thuật đối đầu, đã biết dùng đầu óc rồi, không tệ. Võ hồn của ngươi có thể tăng phúc cho Tiền Lỗi cùng Lưu Phong sao?"

Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu: "Có lẽ là vậy. Nhưng có điều, lão sư, ta cũng không biết một rống cuối cùng đó là chuyện gì xảy ra. Hình như là sau khi phải chịu áp bách từ Hoàng Kim Sư Tử hồng, ta cảm thấy cực khó chịu, sau đó liền kêu lên."

Phó viện trưởng khẽ gật đầu, hai mắt hí lại: "Đây là phản ứng tự nhiên của huyết mạch, không cam lòng bị áp chế. Nói cách khác, huyết mạch của ngươi hẳn là ở phía trên Lữ Thiên Tầm."

"Mưu lược cùng thực lực đều tốt, Không nghĩ tới, một người có hồn lực thấp nhất lại là người mang cho ta kinh hi. Thực sự thì thực lực là có thể bồi dưỡng, nhưng tính cách lại rất khó rèn luyện. Ta rất thích rích cánh của ngươi, có muốn bá sư không?"

"A?" Lam Hiên Vũ ngẩn người, tuy tuổi hắn còn nhỏ nhưng cũng biết bá sư có nghĩa là gì. Trong giới hồn sư thì tuyệt đối là một ngày làm thầy, suốt đời làm cha. Dù hiện tại khoa học kỹ thuật đã phát đạt như vậy thì cái truyền thống này cũng không có cái biến. Sư phụ cùng lão sư là không giống nhau, thứ sư phụ mang tới cho đệ tử không chỉ là dạy bảo, mà còn là truyền thừa cùng yêu mến.

Lam Hiên Vũ vô thức mà quay đầu nhìn về phía Quý Hồng Bản, Quý Hồng Bản vẫn ngồi ở đó, mặt hắn vẫn không chút biểu tình.

"Thế nhưng ta...ta đã có sư phụ rồi." Lam Hiên Vũ nói. Thật sự là hắn không biết vị lão sư béo trước mặt này a! Sao có thể đường đột mà bá sư như vậy?

"Có sư phụ rồi hả? Sư phụ dạy ngươi Hồn Kỹ? Cổ võ? Hay là chiến kỹ?" Phó viện trưởng nhướng mày lên mà liếc Quý Hồng Bản một cái. Hắn tự nhiên cho rằng vị lão sư trong lời nói của Lam Hiên Vũ chính là Quý Hồng Bản. Sắc thái của Quý Hồng Bản vẫn bình tĩnh như trước, tựa như tất cả đều không liên quan tới hắn vậy.

"Không sao, có sư phụ cũng không sao, ta cũng không phải muốn dạy ngươi về phương diện hồn sư. Không phải người đã chọn môn học lái chiến hạm sao? Ta có thể dạy ngươi cái này, làm sư phụ của ngươi về phương diện này." Phó viện trưởng cười hí mắt mà nói.

"A? Ngài sẽ dạy điều khiển chiến hạm?" hai mắt Lam Hiên Vũ lập tức liền phát sáng lên.

Phó viện trưởng nói: "Cái này là người không hiểu a. Cho tới bây giờ thì lái chiến hạm cũng không phải chuyện riêng. Nhân viên công tác trên một chiến hạm rất đông, mỗi người đều có chức trách riêng của mình. Chức trách khác nhau thì việc cũng khác nhau. Nhưng cũng có một người quản lý chung ra lệnh, thao túng toàn bộ chiến hạm, thậm chí là một hạm đội. Thứ ta có thể dạy ngươi chính là tri thức về phương diện này, dạy ngươi như thế nào tung hoành Vũ Trụ. Ngươi có hứng thú chứ?"

Lam Hiên Vũ liên tục gật đầu: "Có hứng thú, từ nhỏ ta đã cực thích chiến hạm. Lão sư, người dạy ta sao."

Phó viện trưởng mỉm cười, hắn có chút đắc mà ý nhìn Quý Hồng Bản một cái, sau đó nói: "Bá sư."

Bá sư?

Lam Hiên Vũ phát hiện vị lão sư này đang nhìn Quý lão sư, hắn cũng quay đầu mà nhìn tới hướng Quý Hồng Bản, nhưng lần này Quý Hồng Bản không còn bất động như ban nãy mà hướng Lam Hiên Vũ gật gật đầu. Không biết vì cái gì, khi thấy vị Quý lão sư này gật đầu, trong nội tâm Lam Hiên Vũ vô thức mà sinh ra một cảm giác tín nhiệm. Hướng chỉ hắn cũng chỉ là một đứa trẻ, hiện tại lại có cơ hội học thứ mình thích nhất, nên hắn cũng không có suy nghĩ nhiều mà cung kính cúi người: "Sư phụ, xin ngài thu ta làm đệ tử."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Chiến Cơ không gian

Phó viện trưởng cười lớn một tiếng, hai tay nâng tới đỡ Lam Hiên Vũ lên: "Tốt, tốt! Cuối cùng cũng đã có người kế nghiệp. Ta thu nhận ngươi rồi, về sau ngươi chính là đệ tử của ta. Đúng rồi, tên ta là Ngân Thiên Phàm, ngươi cứ gọi trực tiếp lão sư là được. Về sau đi ra bên ngoài, cũng không nên nói với người khác ngươi là đệ tử của ta. Đây là bí mật của chúng ta, biết không?"

Lam Hiên Vũ sửng sốt một lát, không có quá rõ ý của hắn.

Quý Hồng Bản khoan thai mà nói: "Đúng, khi đi ra ngoài ngàn vạn đừng nói tên của hắn, bằng không thì..."

"Không nói không ai bảo ngươi là câm. Ngươi ngậm miệng lại cho ta." Ngân Thiên Phàm tức giận nói.

Quý Hồng Bản cười hắc hắc, đứng lên mà nói: "Xem ra ngươi vẫn có chút thay đổi, tối thiểu cũng đã biết bảo vệ đệ tử của mình rồi. Ta đi trước, ngươi tự dạy đi. Có điều, đứa nhỏ Hiên Vũ này cũng không khác ngươi lắm, cứ ngậm lại cái công lao to lớn lúc trước của ngươi mà dạy hắn a"

"Ngươi có ý gì?" Ngân Thiên Phàm giận dữ hỏi.

Tuy Lam Hiên Vũ không hiểu rõ ý mĩa mai trong lời nói của Quý Hồng Bản, nhưng về cơ bản thì hắn cũng có thể nghe ra đây không phải lời nói tốt đẹp gì.

Quý Hồng Bản gõ gõ vạt áo của mình, hai tay chấp sau lưng, toàn thân hắn lập tức có loại cảm giác hòa tan với tất cả mọi thứ chung quanh: "Ma Hồ Ngân Thiên Phàm, thật là uy phong a!"

"Cút, cút mau! Ngươi đi ra ngoài cho ta!" Ngân Thiên Phàm có chút khí cấp bại phôi mà nói. Quý Hồng Bản than nhẹ một tiếng, xoay người rồi đi.

Lam Hiên Vũ nhìn bóng lưng Quý Hồng Bản rời đi, nhìn lại một chút vị sư phụ mới nhận trước mặt này, nhất thời có chút không biết làm sao. Thẳng đến khi Quý Hồng Bản đi hẳn, sắc mặt Ngân Thiên Phàm mới khôi phục bình thường, đáy mắt hắn hiện lên một vòng bất khuất, hắn thì thầm lầm bầm: "Vô luận như thế nào lão phu cũng không hối hận. Hừ!"

"Lão sư." Lam Hiên Vũ vô thức mà kêu một tiếng.

Ngân Thiên Phàm phục hồi tinh thần, trên mặt hắn một lần nữa lộ ra dáng tươi cười: "Thật sự là không có biện pháp mà. Vì sao mỗi lần nhìn thấy Lão Quý ta không éo được được tính cách đây? Được rồi, được rồi, lúc này ngươi cũng không có việc gì mà, từ hôm nay trở đi chúng ta bắt đầu học tập a."

"Vâng." Lam Hiên Vũ kích động, tuy hắn vẫn còn chút mỗi một vì khạo hạch, nhưng sắp được học chính là thứ mình thích nhất thì chút mỗi một đó cũng không coi vào đâu.

"Lão sư, người thật sự chỉ huy qua chiến hạm rồi sao? Bao nhiêu chiến hạm a? Người cho ta nói một chút đi." Lam Hiên Vũ mng một vẻ mặt hứng thú dạt dào mà hỏi.

Hai mắt Ngân Thiên Phàm híp lại, hắn ngao ngễ nói: "Đương nhiên chỉ huy rồi, bao nhiêu cũng đã chỉ huy qua. Ngươi biết chiến hạm, vậy ngươi có biết chiến hạm thuộc loại liên hành tinh không?"

Lam Hiên Vũ làm một vẻ mặt mờ mịt: "Không biết a! Ta bây giờ còn đang học trụ cột lái chiến hạm, chỉ là học một ít hòn đạo ô tô gì gì đó."

"Cái kia có là gì, không có nổi một chút kích thích." Ngân Thiên Phàm nhếch miệng, sau đó hắn đảo mắt một chút rồi nói, "Lão sư mang ngươi đi tự nghiệm vũ trụ chính thức một chút, được chứ?"

"Vâng!" Lam Hiên Vũ rất hưng phấn mà nói.

"Đến đây." Ngân Thiên Phàm đưa tay về phía Lam Hiên Vũ rồi quay người vào trong, mở ra một cái cửa phòng rồi đưa hắn vào bên trong.

Bên trong là một gian phòng rộng rãi, cũng không phải phòng ngủ, ở giữa phòng có một đài mô phỏng khoang thuyền cực lớn, gấp chừng bốn lần những mô phỏng khoang thuyền hắn đã từng dùng.

Cái đài mô phỏng khoang thuyền này chiếm diện tích hơn hai mươi mét vuông, toàn thân màu trắng bạc với hình giọt nước gọn gàng, vô cùng đẹp.

"Oa, thật lớn a! Lão sư, đây cũng là mô phỏng khoang thuyền sao?"

Ngân Thiên Phàm nói: "Đương nhiên." Hắn vừa nói vừa xoa lên hòn đạo thông tin trên tay mình. Lập tức, mô phỏng khoang thuyền chậm rãi mở ra, lộ ra khung cảnh bên trong.

Trong mô phỏng khoang thuyền là hào quang lập loè, tựa hồ có vô số đèn tín hiệu, cũng không có loại chất lỏng như những loại Lam Hiên Vũ đã dùng qua.

"Ta đây là mô phỏng khoang thuyền hai người, là có thể cho hai người đồng thời sử dụng. Vốn là..." Nói đến đây, Ngân Thiên Phàm đột nhiên dừng lại một lát, "Được rồi, ngươi cứ đi vào từ bên cạnh này là được rồi, không cần nghĩ gì khác."

"Vâng."

Lam Hiên Vũ bước vào mô phỏng khoang thuyền. Trong mô phỏng trong khoang thuyền này lại cho nắm thấy một cảm giác rất mềm mại, khi cả người hắn nằm vào trong đó, cảm giác mềm mại dưới thân đã chậm rãi lan tràn lên trên, cuối cùng ôm trọn lấy thân thể hắn.

Lúc này Ngân Thiên Phàm cũng bước vào mô phỏng khoang thuyền mà nằm xuống bên kia. Toàn bộ mô phỏng khoang thuyền chậm rãi khép kín. Không có cảm giác tối đen trước mắt, khi mô phỏng khoang thuyền khép kín, Lam Hiên Vũ lại cảm thấy hai mắt tỏa sáng, những thứ hiện lên trước mắt hắn là một mảnh trời aoa vô tận. Một vệt sáng vàng xẹt qua.

"Quét hình, xác nhận thân phận. Thiên La học viện đệ tử, Lam Hiên Vũ. Không có đăng cấp điều khiển." Lúc này, giọng nói của Ngân Thiên Phàm truyền

đến: "Chuẩn bị sẵn sàng chưa? Tiếp theo chúng ta sẽ tiến vào Vũ Trụ. Cho người cảm nhận cảm giác lúc chiến cơ không gian phi hành trong Vũ Trụ. Sẽ có lực trùng kích khá mạnh, người phải chuẩn bị sẵn sàng, có thể sử dụng hồn lực để bảo vệ thân thể."

"Vâng. Lão sư, ta đã chuẩn bị xong." Lam Hiên Vũ tròn to mắt mà nhìn mảnh trời sao vô tận này. Chiến cơ không gian là cái gì, thật sự là hắn không biết. Có điều, có vẻ chúng rất hay đây.

"Chiến Cơ không gian số một trăm hai mươi tám, chuẩn bị cất cánh." Thanh âm nhắc nhở vang lên. Tất cả mọi thứ chung quanh đều phát sáng lên. Lúc này Lam Hiên Vũ mới phát hiện, hình như mình đang ở trong khoang điều khiển của một cái máy bay, nhưng hắn không cảm giác được sự tồn tại của thân thể mình, cũng không cách nào di động nửa phần.

Đúng lúc này, một cỗ áp lực cực lớn đột nhiên truyền đến từ trước người, hắn vô thức mà muốn kinh hô, lại cảm thấy mình bị cái lực lượng cường đại kia ép chặt vào ghế, hơn nữa bản cũng không phát ra rồi một chút âm thanh, dường như toàn thân đều sắp bị ép thành mảnh vỡ vậy. Trong cơ thể, hồn lực tự động vận chuyển, nhưng dưới loại tình huống này, tốc độ vận chuyển của hồn lực hạ thấp một cách rõ ràng. May là trong huyết mạch không ngừng truyền đến nhiệt khí, từ ngực dần hướng tới toàn thân, lúc này mới khiến Lam Hiên Vũ dễ chịu hơn được một chút.

Đột nhiên, Lam Hiên Vũ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, áp lực giảm bớt một ít.

Đây là Vũ Trụ sao?

Lam Hiên Vũ nhìn ngó ra chung quanh một chút, cái gọi là chiến cơ không gian này có vẻ như là trong suốt, làm hắn có thể ngắm nhìn được bốn phương tám hướng. Vũ Trụ là mệnh mông bát ngát. Tuy hắn đã từng ngồi phi thuyền vũ trụ, nhưng gần như đắm chìm trong vũ trụ như thế này thì đây còn là lần đầu tiên. Loại cảm giác này thật sự là quá mỹ diệu.

Cảm giác hưng phấn của Lam Hiên Vũ tăng vọt, toàn thân đều trở nên phấn khởi, ngay cả những mối mệt của thân thể hắn cũng vì đó mà giảm bớt vài phần.

Luồng áp lực mạnh mẽ lại một lần nữa truyền đến, Lam Hiên Vũ vội vàng nhìn về phía trước nhìn lại, ngay ở phía trước không xa, hình như có vật gì đó đang không ngừng phóng đại. Tốc độ phi hành của chiến cơ không gian rất nhanh, cũng không lâu lắm, từng khối thiên thạch cực lớn đã xuất hiện ở trong tầm mắt.

Vành Đai Thiên Thạch?

Cái này hình như là một nơi rất nguy hiểm a.

Tuy Lam Hiên Vũ biết rõ bây giờ mình đang ở trong mô phỏng trong khoang thuyền, nhưng vẫn không tự chủ được mà khẩn trương lên.

"Tiểu tử, ngồi cho vững, nhìn cho rõ đây." đột nhiên, giọng nói của Ngân Thiên Phàm vang lên.

"Tiến vào chiến trường." Thanh âm nhắc nhở vang lên.

Chiến trường?

Không đợi Lam Hiên Vũ hiểu được, hắn cũng đã cảm thấy chiến cơ đột nhiên lệch sang bên phải, sau đó đột nhiên gia tốc mà đâm vào giữa Vành Đai Thiên Thạch. Tốc độ chiến Đấu Cơ tiến vào Vành Đai Thiên Thạch rất nhanh. Chung quanh, từng khối thiên thạch lớn nhỏ xẹt qua chiến cơ. Đột nhiên, Lam Hiên Vũ phát hiện trước mắt chiến cơ trở nên sáng ngời, chỉ thấy một chùm sáng bắn ra từ đầu chiến cơ, sau đó chiến cơ liền cuộn cuộn mà bắt đầu.

Trời đất quay cuồng, chính là cảm giác lúc này của Lam Hiên Vũ. Mấu chốt là trong cảm giác trời đất quay cuồng còn có áp lực cực mạnh. Cả người hắn đều trở nên choáng váng. Hắn mơ hồ nghe được từng đợt nổ vang.

Tiếp theo, vẫn là trời đất quay cuồng, chung quanh không ngừng vang lên tiếng nổ vang, còn có vô số quang ảnh lập loè. Thế nhưng căn bản là hắn không có cách nào phân biệt rõ ràng.

20 phút sau. Cánh cửa mô phỏng khoang thuyền chậm rãi mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Ăn hết tất cả

Lam Hiên Vũ gần như nhao ra khỏi mô phỏng khoang thuyền, giọng nói của Ngân Thiên Phàm truyền đến: "Buồng vệ sinh ở bên kia."

Lam Hiên Vũ nhanh chóng nhảy vào buồng vệ sinh, sau đó bên trong liền truyền đến âm thanh một hồi nôn mửa...

"Ha ha ha ha!" Ngân Thiên Phàm cười rất âm hiểm, nhưng không có chút nào không vui vì phản ứng này của Lam Hiên Vũ, hần giờ ngón tay, "Năm đó, lần đầu tiên lão phu tự nghiệm thấy chiến cơ không gian, hình như là giữ vững được mười tám phút, à giờ hần giữ vững được mười chín phút. Ta lúc ấy mười hai tuổi, mà hần lại mới có tám tuổi a, cần từ dễ dạy. Ha ha ha ha, nhất được bảo bối rồi. Không tệ, không tệ, cả tinh thần Lực lẫn thể chất đều tốt, còn có đủ vài phần mưu trí của lão phu năm đó, quả thật có thể tạo thành tài."

Thực sự là lúc này Lam Hiên Vũ đã nôn tới thiên hôn địa ám. Cái cảm giác cười chiến cơ không gian này thực sự không tốt chút nào, trừ lúc mới bắt đầu còn có cảm giác đắm chìm trong vũ trụ cũng coi như không tệ, còn lại thì kinh khủng rồi. Nhất là khi iến vào Vành Đai Thiên Thạch, quả thực là hần phát điên luôn ở đó.

Lam Hiên Vũ vịn tường mà ra khỏi buồng vệ sinh, về mặt ngốc trẻ.

"Lão sư, ta..."

Ngân Thiên Phàm mỉm cười: "Không có việc gì, không có việc gì, trở về nghỉ ngơi cho thật tốt đi. Ngày mai, sau khi tan học ngươi lại đến đây, ta sẽ nói cùng Mục Trọng Thiên."

"A,,a,vâng"

Lam Hiên Vũ cũng không biết mình đã quay về ký túc xá như thế nào, hần vừa về tới ký túc xá liền bại liệt tại trên giường, thậm chí cả cơm tối cũng không ăn. Thực ra thì có ăn cũng không trôi a! Cái cảm giác buồn nôn kia gần như tràn ngập trong mỗi tế bào của hần, toàn thân cũng mệt rã cả rồi.

Ngay cả Tiền Lỗi cùng Lưu Phong ân cần thăm hỏi hần cũng không có nghe rõ, liền nặng nề mà tiến nhập giấc ngủ. Nhưng cho dù là trong giấc mộng, có vẻ như hần cũng vẫn luôn cảm thấy xoay tròn, thật sự là quá khó tiếp thu rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Tối qua Diệp Linh Đồng không ngủ được tốt. Tổng hợp điểm, cuối cùng bọn hần cũng chỉ lấy được hạng thứ tư. Không hề nghi ngờ, cái thành tích này đã tạo thành đả kích khá lớn đối với Lữ Thiên Tầm cùng Diệp Linh Đồng, nhất là đối với người hiếu thắng như Diệp Linh Đồng.

Trong khảo hạch ngày hôm qua, Lam Hiên Vũ đột nhiên phát ra Long ngâm kia làm nàng lập tức mất đi sức chiến đấu. Sau đó nàng đã bị một thương của Lưu Phong đâm thủng, điều này đã để lại cho nàng một tâm lý oán hận rất lớn.

Nàng thật sự không rõ nổi, vì cái gì mỗi khi vỗ hõn của mình ở trước mặt Lam Hiên Vũ lại luôn xuất hiện vấn đề như vậy. Mà đây lại là người nàng không nguyên ý đối mặt nhất.

Liền Lữ Thiên Tầm cũng đánh không lại tên kia sao? Thế nhưng Lữ Thiên Tầm đã sắp đạt tới hai mươi cấp a!

Không thể nghi ngờ, việc ngày hôm qua đạt được quán quân đã biến tổ Lam Hiên Vũ thành cái tâm điểm cho mọi người bàn tán.

Nhanh đến nhà ăn rồi, Diệp Linh Đồng đột nhiên nghe thấy những âm thanh ồn ào trong phòng ăn, đẩy cửa vào, nàng lập tức bị cảnh tượng trong này dọa cho nhảy dựng.

Mười mấy người vây kín tại đó, không biết đang làm gì.

"Lam Hiên Vũ, ngươi nhất định phải cho chúng ta một cái công đạo, ngươi cứ như vậy đấy sao?"

"Đúng đấy, ngươi ăn hết đồ ăn, mọi người làm sao bây giờ?"

"Lam Hiên Vũ, không phải ngươi cố ý giấu hết đồ ăn vào hõn đạo khí rồi chứ? Một mình ngươi sao ăn được nhiều như vậy?"

Chuyện gì đây?

Diệp Linh Đồng có chút không rõ, nàng vội bước ra phía trước. Sau đó nàng liền thấy, những bàn ăn vẫn luôn đầy ắp thì lúc này đã trống tuếch, không còn một mảnh.

Lam Hiên Vũ lúc này đang bị vây quanh, chính hần cũng làm một vẻ mặt xấu hổ, cũng không trở về, cứ như vậy mà đứng ở đó.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Diệp Linh Đồng thấy được Thường Kiếm Dật, nàng vô thức mà hỏi thăm.

Thường Kiếm Dật nhìn nàng một cái, nói: "Chúng ta tới sớm mà điểm tâm cũng không có. Lam Hiên Vũ nói, hần đã không cẩn thận ăn hết rồi. Hần nói buổi tối hôm qua chưa ăn cơm nên rất đói, vì vậy mới ăn nhiều."

"A?"

Đây chính là suất ăn của ba mươi người a! Một mình hần? Ăn hết?

Lam Hiên Vũ cũng nhìn thấy Diệp Linh Đồng, khoe miệng khê động đầy một chút, chính hần cũng không biết nên giải thích thế nào.

Trên thực tế thì từ nửa đêm qua hắn đã đói tới tận bụng. Mà sau khi tỉnh dậy thì tất cả buồn nôn cùng mê muội lúc trước đều biến mất, thay vào đó chính cảm giác đói tới mức bụng dần vào lưng.

Cho nên hắn đã tới chờ ở cửa nhà ăn từ sớm, nhà ăn vừa mở cửa hắn liền xông tới, bắt đầu ăn ngấu nghiến mà ăn. Có vẻ như đã cực kì đói bụng, cũng có thể là vì ngày hôm qua đã tiêu hao quá lớn, chính hắn cũng không có để ý gì nhiều, chỉ là một cái rồi lại một cái bàn ăn...

Bình thường hắn cũng ăn được nhiều, nhưng tốt xấu gì cũng không tới mức quá khoa trương. Nhưng lúc này thì quả thực là khoa trương đến quá phận rồi.

Một người, ăn hết nửa sáng của ba mươi người! Mà nhà ăn đã chuẩn bị nhiều như vậy. Đến khi những học viên khác đến Lam Hiên Vũ mới phát hiện mình đã gây họa. Thế nhưng hắn đã ăn xong a!

Hắn đã phải gọi hồn đạo thông tin báo cho Mục Trọng Thiên, thật sự là bởi vì hắn chính hắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

"Được rồi, các người đừng cãi nhau nữa. Chẳng lẽ còn có thể bắt hắn nhỏ ra? Hắn nhỏ ra các người có ăn không?" Diệp Linh Đồng nói.

Lam Hiên Vũ không khỏi có chút kinh ngạc mà nhìn nàng một cái, hắn không nghĩ tới Diệp Linh Đồng lại nói đỡ giúp mình.

Đúng lúc này, Mục Trọng Thiên đi vào, vào cùng hắn còn có mấy vị đầu bếp đang bụng đói ăn.

"Được rồi, trước hết mọi người cứ ăn đi, có khả năng thân thể Lam Hiên Vũ đã xảy ra một vài vấn đề, Hiên Vũ, người đi theo ta, ta dẫn người đi phòng y vụ kiểm tra một lát."

"A, vâng."

Lam Hiên Vũ vội vàng đi theo Mục Trọng Thiên mà ra khỏi nhà ăn.

Thật sự là hôm nay hắn không để ý, vô luận nói như thế nào thì ăn hết phần của tất cả mọi người cũng là không đúng. Nhưng lúc ấy thật sự là hắn đã đói tới mức mắt nổi đom đóm, mà lúc ăn là hoàn toàn dùng không được a! Cho dù lúc này đã ăn nhiều như vậy nhưng hắn cũng không có bất kỳ cảm giác chướng bụng gì. Ra khỏi nhà ăn, Lam Hiên Vũ kinh ngạc phát hiện, Ngân Thiên Phàm đang đứng ở ngoài cửa nhà ăn.

"Lão sư." Thấy Ngân Thiên Phàm, Lam Hiên Vũ lập tức cảm thấy dạ dày có chút cuộn cuộn, thậm chí hết luôn cả đói, Cuộc tự nghiệm chiến cơ không gian ngày hôm qua đã mang cho hắn kích thích, nhưng ít nhiều gì cũng để lại cho hắn một ít bóng ma.

Ngân Thiên Phàm nói: "Tình huống của người rất bình thường, không cần tự ti. Người là do tiêu hao quá lớn, bản thân huyết mạch lại cần quá nhiều năng lượng nên mới quá độ đói khát như vậy. Về sau người không nên ăn cơm ở nhà ăn nữa, đến phòng làm việc của ta mà ăn. Một ngày tới cả ba bữa."

"A, vâng." Lam Hiên Vũ vội vàng gật đầu.

Chính Lam Hiên Vũ không có phản ứng gì nhưng Mục Trọng Thiên bên cạnh lại là vẻ mặt hâm mộ. Hắn biết, mặc dù vị này chỉ là phó viện trưởng nhưng địa vị của hắn ở Thiên La học viện này là rất cao. Ít nhất cũng là loại người không ai dám gây sự. Coi như là Viện trưởng cũng phải cách hắn rất xa, nhưng lại không thể không cho hắn những đãi ngộ tốt nhất.

Quý Hồng Bản được vinh dự là người có thực lực đứng đầu Thiên La học viện, nhưng dù là Quý lão sư thì cũng là thái độ tốt hơn khi ở trước mặt vị phó viện trưởng mập này. Mà trên thực tế thì cũng chỉ có Quý Hồng Bản là có quan hệ tốt với hắn. Còn những lão sư khác đã biết qua một chút về vị phó viện trưởng này thì đều hận không thể đứng xa mà nhìn.

Hôm qua Ngân Thiên Phàm nói không cho Lam Hiên Vũ đi ra ngoài nói hắn là đệ tử của mình, đó cũng không phải sợ hắn dùng danh nghĩa của mình đi giả danh lừa bịp, mà hắn sợ tình huống của mình sẽ gây ảnh hưởng đến Lam Hiên Vũ...

"Buổi chiều, sau khi tan học thì đến chỗ ta mà ăn cơm trước, một giờ sau đi học." Ngân Thiên Phàm cười híp mắt mà nói với Lam Hiên Vũ. Nhưng như thế nào Lam Hiên Vũ cũng vẫn cảm thấy nụ cười này có chút đáng sợ. Nếu để so sánh với hành trình chiến cơ không gian ngày hôm qua thì khóa học của Quý lão sư nào có đáng sợ a! Chính khóa học của sư phụ mình mới thật là đáng sợ!

"Gặp khó khăn, phải ngênh đón mà lên, phải dũng cảm đối mặt mới là đại trượng phu!" Ngân Thiên Phàm cười híp mắt mà nói.

"Vâng" Lam Hiên Vũ còn có thể nói cái gì nữa đây...

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Lo lắng của Quý Hồng Bản

Có điều, khi giờ cơm trưa đến thì cảm giác mâu thuẫn của Lam Hiên Vũ đối với vị lão sư này liền biết mất gần hết. Trong phòng làm việc của Ngân Thiên

Phàm cũng có bàn ăn, Lam Hiên Vũ cũng không biết lão sư mình lấy đồ ăn từ đâu, tám món đồ ăn cùng một tô canh, đều là những thứ làm từ nguyên quý, có vài loại hần còn chưa thấy bao giờ.

Nhìn qua thì số lượng không nhiều lắm, thế nhưng mỗi khi ăn hết một cái thì Lam Hiên Vũ đều có thể cảm thấy một cỗ nhiệt lưu truyền khắp toàn thân, chính mình cũng có thể cảm thấy năng lượng đang bổ sung đến mộ cách rõ ràng. Cái loại cảm giác này rất là tuyệt vời a!

Xong một bữa cơm, toàn thân thập phần khoan khoái dễ chịu, lúc này Lam Hiên Vũ đang cảm thấy toàn thân mình tràn đầy lực lượng. Những thức ăn này có vẻ như còn tốt hơn những thức ăn Na Na lão sư cho hần ở Từ La thành một chút.

"Cảm ơn lão sư." Lam Hiên Vũ cơm nước xong, thì việc trước tiên là hướng Ngân Thiên Phàm thi lễ.

"Ăn là đại sự. Người đang tuổi phát triển thân thể, phải ăn tốt. Có điều, học cũng phải học cho tốt, để ta xem cuối cùng là người có bao nhiêu tiềm năng. Trở về đi, buổi tối gặp lại." Có vẻ như trên mặt Ngân Thiên Phàm vĩnh viễn luôn là một bộ dáng cười mỉ mỉ như vậy...

Thế nhưng đến buổi tối thì vị lão sư này liền biến thành cái thứ đáng sợ nhất. Ngân Thiên Phàm cũng không có dạy Lam Hiên Vũ cái gì, chỉ mang hần lên chiến cơ không gian, lại để hần tự nghiệm thấy cảm giác trùng kích mãnh liệt trong chiến cơ không gian. Khoảng thời gian này liền biến thành thời gian địa ngục của Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ cũng không còn ăn cơm cùng những người khác. Chuyện này là do Mục Trọng Thiên tuyên bố, với tư cách trừng phạt, học viện không quan tâm tới việc ăn của hần, để hần tự giải quyết, lúc này mới đẹp loạn được "Sự phẫn nộ của dân chúng".

Sau đó, cả học kỳ trở nên càng gấp rút hơn, chương trình học chức nghiệp phụ đã bắt đầu toàn diện, dẫn đến việc chương trình học càng trở nên dày đặc và khẩn trương.

Khi khoảng cách tới lúc thi cuối kỳ còn một tháng, rốt cuộc Lữ Thiên Tầm cũng đã thành người đầu tiên trong lớp đột phá đến cấp hai mươi, thành công tiến vào tu vi hai hoàn.

Sạ khi có được hồn hoàn thứ hai thì tất nhiên hần cũng thành người mạnh nhất lớp. Cứ thỉnh thoảng Lữ Thiên Tầm lại liếc tới Lam Hiên Vũ, cuối kỳ đã tới, khảo hạch cũng sắp tới lần nữa. Lần này, hần có lòng tin tuyệt đối đánh bại được Lam Hiên Vũ, rửa sạch sỉ nhục.

Từ lần ăn sạch bữa sáng của cả lớp đó, các học sinh phát hiện mỗi khi đi học, tinh thần của Lam Hiên Vũ luôn có chút hoảng hốt, ngay cả thành tích văn hóa khá tốt của hần cũng bắt đầu trượt rồi.

Người biết hần mỗi ngày đều đi ăn tra tấn thì chỉ có Tiền Lỗi cùng Lưu Phong, mà đương nhiên hai người sẽ giữ bí mật này cho Lam Hiên Vũ.

Mỗi ngày Lam Hiên Vũ đều phải tự nghiệm lấy cảm giác ngồi chiến cơ không gian như vậy, nên chính hần cũng không có cách nào làm cho tinh thần không hoảng hốt.

Nhưng những trả giá đó của Lam Hiên Vũ cũng không có uổng phí, hần phát hiện, khi mình học trụ cột lái chiến hạm, vô luận phải điều khiển cái gì thì tốc độ phản ứng cũng cực nhanh, luôn có thể bình tĩnh mà làm ra phản ứng chính xác, chính hần cũng có thể cảm thấy tổ chất thân thể của mình đang không ngừng tăng lên.

Mặc dù chỉ là cười hiên cơ không gian, thế nhưng những trùng kích mà chiến cơ không gian mang đến cũng vẫn có thể rèn luyện thân thể hần. Mỗi ngày thân thể đều tiêu hao năng lượng cực lớn, dưới tình huống có đầy đủ đường chất bổ sung hần đã dần cảm nhận được chỗ tốt. Cho nên, hiện tại hần ngồi chiến cơ không gian đã không còn khó chịu như ban đầu.

Thế nhưng dù thân thể của hần có tốt hơn nữa cũng không chịu nổi việc Ngân Thiên Phàm kéo dài thời gian ngồi chiến cơ không gian a! Mỗi ngày đều lái tới lúc hần chịu không nổi, tới lúc thân thể tiếp cận cực hạn mới dừng lại.

Sau lần bộc phát ra tiếng long ngâm kia thì đúng là hồn lực của Lam Hiên Vũ đã tăng lên. Trước đây không lâu, rút cuộc hần cũng đã đột phá đến mười lăm cấp. Đương nhiên mười lăm cấp vẫn là áp đáy trong lớp này mà thôi.

Bởi vì phải theo Ngân Thiên Phàm học tập, nên số lần hợp luyện của ba người tổ Lam Hiên Vũ cũng giảm bớt chút ít. Ngẫu nhiên mới có thể triệu hoán Đồng Thiên Thu tới được một lát, nói chuyện với Na Na lão sư vài câu.

Mỗi ngày thật sự là quá bận rộn, luôn có loại cảm giác đầu óc choáng váng. Ban đầu thì đệ tử lớp thiếu niên năng động còn có thể về nhà vào cuối tuần, nhưng rất nhanh liền đổi thành một tháng mới có thể về nhà một lần. Khoảng cách tới cuộc thi cuối học kỳ đầu đã sắp tới, chỉ còn lại có một tháng cuối cùng.

"Hiên Vũ, đêm nay còn phải tới chỗ phó viện trưởng không?" Tiền Lỗi hỏi.

Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu, cười khổ nói: "Khẳng định phải đi đó a!" Những thứ khác không nói tới, riêng việc mỗi ngày lão sư đều cho hần nhiều đồ ăn làm từ nguyên liệu quý như vậy hần đã không nỡ bỏ rồi. Huống chi, hần cũng tin những thứ lão sư dạy nhất định là hữu dụng.

"Còn một tháng nữa là tới lúc thi cuối kỳ, chúng ta cũng nên hợp luyện một chút chứ?" nghe Tiền Lỗi hỏi vậy thì Lam Hiên Vũ sừng sốt một lát, gật gật đầu: "Đúng vậy a, nên luyện một chút rồi. Để ta hỏi lão sư xem mấy ngày sau có thể cho ta chút thời gian hay không."

"Tốt. Lại nói, hồn lực của ta đã tới mười bảy cấp, ha ha!"

Những đệ tử đã được chọn như bọn hán thi đẳng cấp hồn lực luôn vượt những đám bạn cùng tuổi khá xa.

Lam Hiên Vũ làm một vẻ mặt bất đắc dĩ mà nói: "Ta mới mười lăm cấp. Học kỳ sau ngươi có thể tới hai mươi cấp không?"

Tiền Lỗi nhún vai: "Quá sức a, còn kém ba cấp đây. Đoán chừng học kỳ sau Phong tử có chút hi vọng, hán đạt mười bảy cấp trước ta. Có điều, ta đoán tới học kỳ sau tinh thần lực của ta sẽ có thể đột phá hai trăm. Thiên La tinh chúng ta cũng không có mấy ai có thể đạt đến cái trình độ này. Lợi hại không? Đúng rồi, gần đây tinh thần lực của ngươi tăng lên như thế nào rồi? Đoán chừng khảo hạch cuối năm hai ta vẫn là mười cộng a?"

Lam Hiên Vũ nói: "Ta cũng không biết, ngày ngày đều bị choáng váng đây. Tốt rồi, ta phải tranh thủ thời gian đi đã "

Nói xong, hán đã vội vã mà ra khỏi ký túc xá, thẳng đến phòng làm việc của Ngân Thiên Phàm mà đi. Đến khi hán đi vào tới phòng của Ngân Thiên Phàm thì đã ngoài ý muốn mà gặp được Quý Hồng Bàn.

"Mập mạp, có phải ngươi điên rồi hay không hả? Sao ngươi có thể dạy trẻ con như vậy? Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì ngươi có chịu được trách nhiệm không?" Quý Hồng Bàn đang tức giận mà quát với Ngân Thiên Phàm.

Ngân Thiên Phàm nói: "Không phải là vẫn không có việc ngoài ý muốn sao? Ngươi bớt cái kiểu quá chặt chẽ như vậy được hay không, trước kia ngươi đâu phải như thế."

Quý Hồng Bàn cả giận nói: "Cái này gọi là quá cẩn thận chặt chẽ sao? Cái mô phòng khoang thuyền kia của ngươi là cấp bậc gì? Là thứ mà tu vi này của hán có thể đi vào đây sao? Nếu hán có việc gì chúng ta nói với cha mẹ hán như thế nào?"

Ngân Thiên Phàm có chút không kiên nhẫn được nữa: "Ngươi có điên hay không vậy, nếu không có phán đoán cơ bản ta có thể để hán vào mô phòng khoang thuyền của ta được sao? Hán có thể rỗng lui hoàng kim sư vương dưới tình huống chỉ có nhất hoàn tu vi, cái này nghĩa là gì? Có nghĩa là bản thân huyết mạch của hán còn ở trên Hoàng Kim Sư Vương. Ta đã cẩn thận quan sát qua, cái đường vân trên Lam Ngân Thảo của hán rõ ràng là Long vân. Nói cách khác, cái Lam Ngân Thảo này của hán có biến dị liên quan tới loài rồng đấy, hơn nữa cũng không phải chân long bình thường. Nếu không làm sao có thể chấn nhiếp Hoàng Kim Sư Vương? Nhưng hiển nhiên lực lượng huyết mạch của hán còn chưa được kích phát hoàn toàn, bằng không thì hán là hán có thể thường xuyên dùng cái Long ngâm đó. Áp lực đến từ ngoại giới sẽ thúc giục huyết mạch của hán tiến thêm một bước thức tỉnh.

"Lại nói nữa, có thể tự thể nghiệm tại chiến cơ không gian sẽ làm cho phản ứng của hán biến nhanh, thậm chí có thể kích thích tinh thần lực của hán gia tốc tăng lên. Ta là cái tu vi gì? Chẳng lẽ còn để thân thể của hán phải tan vỡ hay sao? Tất nhiên ta sẽ một mực cẩn thận mà quan sát. Đều hai tháng rồi, không phải hán vẫn còn rất tốt đấy sao? Hơn nữa, ngươi biết bây giờ tiểu tử này có thể ở bên trong đó bao lâu không? Ta nói cho ngươi là một giờ, ngươi tin hay không?"

"...Cái gì? Một giờ?" Quý Hồng Bàn khiếp sợ mà nhìn Ngân Thiên Phàm.

Mô phòng khoang thuyền của Ngân Thiên Phàm là cấp bậc gì sao hán không rõ đây, đừng nhìn tu vi của hán còn hơn Ngân Thiên Phàm, nhưng muốn nói tới việc điều khiển thì hán tuyệt đối bội phục Ngân Thiên Phàm. Phải biết rằng, lúc trước vị này chính là...

Ngân Thiên Phàm nói: "Cái này chính là tố chất thân thể. Đứa nhỏ này, thể chất cùng tinh thần lực đều tốt, thật sự là rất khó kiếm được rồi. Nếu chỉ là từng bước tiến như bình thường mới thực sự là lãng phí. Tương lai, ta vẫn hy vọng hán có thể thi đậu chỗ đó đấy." Hán vừa nói vừa đưa tay chỉ chỉ về phía trước.

Thần sắc của Quý Hồng Bàn lập tức trở nên nghiêm túc, trong miệng hán lặng lẽ mà thì thầm một câu gì đó

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tiến bộ

Đáy mắt Ngân Thiên Phàm hiện lên một vẻ thống khổ: "Lão Quý a! Đời này của ta, hối hận nhất chính là tuổi trẻ khinh cuồng làm chuyện sai, thế cho nên bị khai trừ. Dù về sau có thành tựu nhất định tại quân đội nhưng nội tâm vẫn rất thống khổ. Phần thống khổ này ngươi có thể hiểu sao? Nếu như lúc ấy ta không có bị khai trừ thì nhất định ta cũng có một phần tại Hải Thần Duyên đấy, về phần đến già sao còn phải cơ khổ đây?"

Quý Hồng Bàn thở dài một tiếng: "Được rồi, chúng ta đều là những đệ tử bất tài a! Ngươi dẫn hán thử một lần, cấp quyền hạn cho ta quan sát một chút, ta muốn xác định hán có thể thừa nhận."

"Được" Ngân Thiên Phàm vẫy vẫy tay với Lam Hiên Vũ vẫn ngờ ngạc chưa hiểu ra sao, "Hiên Vũ, chúng ta vào mô phòng khoang thuyền."

Tiến vào mô phòng khoang thuyền quen thuộc, cánh cửa khoang khép kín, mảnh trời sao bao la quen thuộc lại lần nữa xuất hiện. Lực đẩy mạnh m truyền đến, chiến cơ không gian cất cánh.

Tất cả những thứ này Lam Hiên Vũ đều đã trải qua vài chục lần rồi, sớm đã không còn cảm giác tươi mới như ban đầu. Hắn hít sâu một hơi, dồn lực trong cơ thể tự động điều chỉnh, vòng xoáy vàng bạc song sắc trên ngực bảo trì tiết tấu nhất định, chậm rãi xoay tròn. Hắn tập trung chú ý, hai mắt hép lại, toàn thân đã làm xong chuẩn bị ứng biến

Chiến cơ gia tốc, lại lần nữa tiến vào Vành Đai Thiên Thạch.

Vừa tiến vào Vành Đai Thiên Thạch, toàn bộ chiến cơ giống như được trao cho sinh mệnh vậy. Cuồn cuộn như rắn hổ mang động thân, từng động tác nối tiếp nhau trong Vành Đai Thiên Thạch như cá gặp nước.

Chiến cơ không ngừng bắn ra từng chùm sáng, hiện tại Lam Hiên Vũ đã có thể miễn cưỡng thấy được một ít. Những chùm sáng này cực tinh chuẩn mà bắn vào những chiến cơ không gian khác trong Vành Đai Thiên Thạch, cũng có lúc bắn thẳng vào thiên thạch để mở đường.

Không hề nghỉ ngơi, Ngân Thiên Phàm điều khiển cái chiến cơ không gian này đã thành thạo tới mức thần hồ kỳ kỳ.

So với sự mê muội lúc đầu thì hiện tại Lam Hiên Vũ đã tốt hơn nhiều rồi. Bằng vào việc tự cân bằng thân thể, hơn nữa đã có thể chống cự với lực trùng kích, hắn đã bắt đầu thử phân biệt phương hướng, phân biệt rõ chiến cơ không gian đang làm cái gì.

Hơn nữa, theo Ngân Thiên Phàm thao tác chiến cơ không gian thành thạo như vậy, Lam Hiên Vũ cũng dần quan sát được một ít đặc điểm của chiến cơ không gian.

Thí dụ như, dưới sự thao tác của Ngân Thiên Phàm thì gần như mỗi thời mỗi khắc đều luôn chuyển hướng, đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu làm cho hắn sinh ra mê muội. Nhất là sau mỗi lần phát động công kích, chiến cơ không gian đều lập tức chuyển hướng, hơn nữa lại không có chút quy luật nào, lại luôn có thể tránh khỏi công kích của những chiến cơ không gian khác, cứ như vậy mà xuyên thẳng qua vành đai thiên thạch.

Ít nhất là mấy tháng này Lam Hiên Vũ còn chưa bao giờ thấy việc chiến cơ không gian của Ngân Thiên Phàm bị phá hủy. Có thể nghĩ vị lão sư này đạt đến trình độ nào trong việc điều khiển chiến cơ không gian.

Lúc này cũng là như thế, Chiến Cơ không gian luôn không ngừng chuyển hướng, không ngừng mà phát động công kích, mỗi một lần đều có thể vừa vặn mà tránh đi công kích của địch nhân, lại không ngừng đánh tan từng cái chiến hạm, Lam Hiên Vũ trải qua mấy tháng thích ứng, tuy cảm giác mê muội vẫn còn, nhưng ít ra cũng không đến mức hoàn toàn không chịu nổi như lúc ban đầu. Với cái tố chất thân thể của Lam Hiên Vũ mà tới bây giờ còn không cách nào thấy rõ được phương thức chiến đấu của Ngân Thiên Phàm, nhưng ít ra hắn cũng có thể dần dần thích ứng trạng thái này, hơn nữa có thể phát hiện được một chút huyền bí từ đó.

Trên thực tế thì quan trọng nhất vẫn là năng lực thích ứng của thân thể. Ngay cả Lam Hiên Vũ cũng cảm thấy năng lực thích ứng của mình thật là rất mạnh, dưới trạng thái phi hành cường độ cao này mà vẫn có thể chèo chống một đoạn thời gian.

Không biết qua bao lâu, Chiến Cơ không gian đã thoát ly khỏi Vành Đai Thiên Thạch, trở về.

Mô phỏng khoang thuyền mở ra, Lam Hiên Vũ ngồi ở chỗ kia, hắn không có nóng lòng đứng lên mà lấy lại bình tĩnh trước, đây cũng là kinh nghiệm của hắn. Nếu cứ trực tiếp đứng lên thì cảm giác mê muội sẽ trở nên cực mạnh mẽ.

Ước chừng qua mười mấy giây hắn mới vịn mô phỏng khoang thuyền, chậm rãi đứng người lên mà thở dài một hơi. Quý Hồng Bản vẫn luôn đứng bên cạnh mô phỏng khoang thuyền mà quan sát Lam Hiên Vũ, kể cả những biểu lộ lúc trước của hắn trong chiến cơ không gian. Mà lúc này, về mặt của Quý Hồng Bản đã là kinh ngạc.

Ở trước mặt hắn, Lam Hiên Vũ chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, thân thể có chút lắc lư, không hơn. Phải biết rằng, đứa nhỏ này vẫn chưa tới chín tuổi a! Trên thực tế thì số tuổi thực của Lam Hiên Vũ còn chưa tới tám tuổi.

Ngân Thiên Phàm đi đến bên người Quý Hồng Bản, vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Như thế nào đây?"

Mặc dù Quý Hồng Bản có chút không quen nhìn cái bộ dạng đặc ý kia nhưng hắn cũng không nói dối: "Đúng vậy, không nghĩ tới năng lực thích ứng của đứa nhỏ này lại mạnh như vậy."

Ngân Thiên Phàm cười lớn một tiếng: "Cái này là thiên phú. Đừng nói là nguoi, mà thực sự chính ta cũng không nghĩ hắn lại có thể thích ứng nhanh như vậy. Cường độ điều khiển của ta thì nguoi cũng biết đấy, tuy ta đã khống chế trong phạm vi nhất định, nhưng cho dù đệ tử trung cấp học viện, thậm chí là cao cấp học viện cũng chưa chắc đã có thể thừa nhận được, nhưng hắn lại có thể thích ứng được. Nhiều nhất ba tháng nữa, ta sẽ cân nhắc để chính hắn thử tiến hành điều khiển Hồn Đạo Chiến Đấu Cơ mô phỏng."

Quý Hồng Bản cả kinh: "Có nhanh quá rồi không? Nguoi cũng không nên đốt cháy giai đoạn a!"

Ngân Thiên Phàm nói: "Đối với tài trí bình thường mới có cái loại đốt cháy giai đoạn. Đối với thiên tài mà nói thì hắn phải gọi là sớm thức tỉnh. Tổ chất thân thể cùng tiềm năng đứa nhỏ này rất tốt, nhất là tiềm năng huyết mạch mạnh phi thường. Nguoi cho rằng ta mù quáng mà mang hắn đi luyện sao, ta vẫn luôn kiểm tra tố chất thân thể hắn."

Lam Hiên Vũ có chút buồn bực mà nhìn Ngân Thiên Phàm, vị lão sư này đã khảo tra tố chất thân thể mình từ khi nào vậy chứ? Cho tới bây giờ mình còn chưa từng kiểm tra ở đây bao giờ a!

"Nhìn cái gì vậy, tiểu tử này. Nguoi cho rằng mỗi ngày nguoi ăn nhiều nguyên liệu tốt như vậy đều là ăn không sao?"

Ngươi cho rằng ai cũng có thể ăn được như ngươi, mỗi món ăn đều ăn nhiều đồ quý hiếm như vậy sao? Chú ý tới lượng cơm ăn của ngươi chính là phương thức kiểm tra tốt nhất. Ngươi có thể ăn nhiều như vậy, hơn nữa còn có thể tiêu hao nhanh chóng, việc này đã chứng minh thân thể của ngươi, huyết mạch của ngươi cần rất nhiều dinh dưỡng. Mà những dinh dưỡng bị hấp thu kia tất nhiên sẽ chuyển hóa thành năng lượng của ngươi, đã nghe qua định luật bảo toàn năng lượng chưa?" (lão dở à, lão vác cái định luật từ trái đất đến đầu la mà còn bắt nó thấy □)

"A." Lúc này Lam Hiên Vũ mới hiểu được, hẳn có chút xấu hổ mà cúi đầu, xấu hổ vì mình chất vấn lão sư.

Khỏe miệng Ngân Thiên Phàm khẽ co rút một lát, trên thực tế thì chính hẳn đôi khi cũng cảm thấy mình không đáng tin cậy a!

Quý Hồng Bàn nói: "Dù sao ngươi cũng không nên huấn luyện hẳn quá độ. Sau này có kế hoạch gì?"

Ngân Thiên Phàm nói: "cường độ học tập của lớp thiếu niên năng động bọn hắn cũng đã đầy đủ rồi, hắn còn quá nhỏ, cần có một thời kì trưởng thành vững vàng. Tiếp theo vài năm ta sẽ ma luyện cho hắn tại hòn đảo chiến đấu cơ. Lúc nào thành một gã cấp Giáp phi công thì lại học những thứ khác. Ta cũng phải nhìn xem đến lúc hắn mười hai tuổi sẽ có thể phát triển tới trình độ nào, đến lúc đó ta sẽ quyết định phương thức dạy học sau đó."

Quý Hồng Bàn nói: "Như vậy ta mới an tâm, cuối cùng ngươi cũng thành thực hơn chút so với trước kia."

Ngân Thiên Phàm tức giận nói: "Ngươi có ý gì? Ta không thành thực lúc nào rồi hả?"

Quý Hồng Bàn mang theo ánh mắt mỉa mai mà nhìn hắn: "Ngươi thành thực? Ngươi thành thực từ lúc nào vậy? Cũng không biết là ai bị đã khai trừ."

Ngân Thiên Phàm giận dữ: "Họ quý đây, đánh người không đánh mặt. Ta nói cho ngươi biết, đừng cho là ta đánh không lại ngươi, có bản lĩnh mọi người mặc Cơ Giáp, không cần Đầu Khái, xem ta có đánh ngươi răng rơi đầy đất hay không?"

"Hừ!" Quý Hồng Bàn vỗ vỗ vai Lam Hiên Vũ, "Hiên Vũ, ngươi cũng phải cố gắng lên. Những tri thức về đầu khái các ngươi cũng đã được biết sơ qua từ học kỳ trước rồi. Những chương trình học phụ tương quan với Đầu Khái nên chọn như thế nào ngươi cũng rõ rồi. Với tinh thần lực của ngươi dùng người thì ta đề nghị ngươi lựa chọn xếp đặt thiết kế đầu khái. Tốt rồi, lão sư đi trước. Học kỳ sau, khóa đầu khái của các ngươi cũng do ta phụ trách."

"A, cảm ơn Quý lão sư." Không biết vì cái gì, sau khi nghe thấy câu khóa Đầu Khái do vị Quý lão sư này phụ trách, trong lòng Lam Hiên Vũ trong lòng có chút cảm thấy bị ai thay các đồng học.

Tương đối mà nói thì tri thức hồn thú còn không quá trọng yếu, nhưng độ trọng yếu của đầu khái thì có thể nghĩ, phải biết rằng, hầu như đệ tử toàn lớp đều lựa chọn song giáp lưu. Mà vị đại ma vương trong suy nghĩ của bọn hắn này lại chính là lão sư phụ trách khóa đầu khái của bọn hắn, như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Kiểm tra lần nữa!

Quý Hồng Bàn không lại tiếp tục đề ý Ngân Thiên Phàm, trực tiếp quay đầu bước đi luôn rồi. Ngân Thiên Phàm tức giận đến mức nhảy quanh trong phòng ba vòng, sau đó hắn dùng ánh mắt sáng rực mà nhìn về phía Lam Hiên Vũ.

"...Lão sư..."

Lam Hiên Vũ bị hắn nhìn như vậy thì có chút chột dạ.

Ngân Thiên Phàm đột nhiên cười híp mắt mà nói: "Ngươi xem, các sư phụ đều xem trọng ngươi như vậy, cho nên ngươi càng phải cố gắng hơn mới được. Về sau, nhất định phải tranh thể diện về cho lão sư a! Đòi này của lão sư đã xong, nhưng ngươi chính là hạt giống tốt nhất mà ta gặp trong những năm gần đây, nên tất cả đều nhờ vào ngươi."

Tuy Lam Hiên Vũ không rõ Ngân Thiên Phàm nói "Tranh thể diện" là có ý gì, nhưng vẫn ngây thơ mà gật gật đầu.

"Hôm nay chúng ta luyện thêm, lại tới một lần nữa." Ngân Thiên Phàm vừa nói vừa đem Lam Hiên Vũ mô phỏng khoang thuyền. Trong lòng Lam Hiên Vũ run rẩy, một ngày hai lần, cái này còn chưa từng có a!

Giờ này khắc này, trong lòng của hắn đang suy nghĩ: Quý lão sư, người cũng đừng có trở lại, Đại Ma Vương còn có thể như vậy...

Thời gian trôi qua nhanh chóng, thoáng qua đã đến cuộc thi cuối kỳ. Nếu đề so với cuộc thi giữa kì thì không thể nghĩ ngờ cuộc thi này càng trọng yếu hơn. Nguyên nhân rất đơn giản, vì sẽ có một tiêu tổ vị loại trong cuộc thi này. Nói cách khác, lớp thiếu niên năng động ba mươi người sẽ chỉ còn lại có hai mươi bảy người. Hơn nữa, căn cứ theo chế độ đào thải thi tổ bị loại bỏ chính là tiêu tổ có thành tích kém nhất.

Nói cách khác, dù thực lực cá nhân rất mạnh nhưng nếu hai gã đồng đội không đủ mạnh cũng sẽ bị liên lụy, do đó cũng sẽ có khả năng bị loại bỏ theo.

Quy tắc này thoát nhìn thì có chút bất cận nhân tình, nhưng đối với việc bồi dưỡng tinh thần đoàn đội cho lớp thiếu niên năng động thì không thể nghi ngờ là vô cùng có ý nghĩa.

Nguyên bản cái học kỳ đầu này những người khác đều không mấy khâm trọng, thật sự là vì tiểu tổ của Tiền Lỗi, Lưu Phong quá kém, có khả năng bị loại lớn nhất. Nhưng ai có thể nghĩ đến, từ khi Lam Hiên Vũ đến, người ra liền "lên bờ" từ cuộc thi giữa kì luôn rồi. Vô luận như thế nào thì học kì đầu này bọn hắn cũng sẽ không bị loại bỏ.

Vì vậy, vấn đề đã tới, vậy tiểu tổ nào sẽ trở thành tổ đầu tiên bị loại bỏ đây? Bởi vậy, một tháng cuối cùng trước khi đến cuộc thi cuối kỳ này, gần như mọi người đều liều mạng mà tu luyện, đều cố gắng tăng thực lực lên. Ai cũng không muốn bị loại bỏ a!

Có thể được tuyển chọn vào lớp thiếu niên năng động thì đều là người ưu tú trong đám bạn cùng tuổi, thử lúc thức tỉnh vô hồn bọn hắn cũng đã là thiên kiều chi tử rồi, bọn hắn đều có sự kiêu ngạo thuộc về mình. Huống chi một người không cố gắng sẽ làm ảnh hưởng đến cả tổ, nên dưới sự giám sát lẫn nhau đó thì không cố gắng cũng không được a!

Mà cái này cũng chính là tình huống các sư phụ muốn thấy nhất khi chế định ra cái chế độ đào thải này cho lớp thiếu niên năng động.

Cuộc thi, đã tới.

"Tiếp theo, ta sẽ tuyên bố quy tắc cuộc thi lần này. Đầu tiên sẽ tiến hành khảo thí tố chất thân thể, tổng hợp khảo nghiệm, tổ có điểm cộng tới đã sẽ có thể không bị loại bỏ. Buổi chiều là khảo hạch thực chiến, đồng dạng như vậy, tổ ưu tú nhất cũng sẽ không bị đào thải." Mục Trọng Thiên tuyên bố quy tắc cuộc thi, ánh mắt hắn đảo qua các học viên phía dưới.

Trên thực tế, trừ tổ Lam Hiên Vũ thì cho dù là tổ của Lữ Thiên Tầm cũng là có chút khâm trọng. Tuy nói Lữ Thiên Tầm hẳn là tổ mạnh nhất về mặt thực lực, nhưng dù sao mọi người cũng đều là đệ tử của lớp thiếu niên năng động, nên thực lực thật sự không có chênh lệch quá nhiều. Một chút ngoài ý muốn đã có thể dẫn đến một kết cục khác. Dưới tình huống ai cũng có thể bị loại bỏ thì sao bọn hắn có thể không khâm trọng đây?

Lữ Thiên Tầm vô thức mà nhìn về phía Lam Hiên Vũ. Không thể nghi ngờ, trong cuộc thi giữa kì, tiểu tổ của Lam Hiên Vũ từ một tổ áp nhảy nhảy thẳng thành tổ đứng đầu.

Đương nhiên, bọn hắn đạt được cái thành tựu đứng đầu này là ai cũng không phục đấy, nhưng không phục thì không phục, vì ai cũng không cải biến được kết quả này. Chỉ có sau cuộc thi lần này mới có thể xuất hiện biến hóa.

Trên thực tế, sau cuộc khảo thí tố chất thân thể đó, chỉ cần Lam Hiên Vũ tiểu tổ hơi có chút thu liễm, đem vị trí thứ nhất nhường lại, như vậy thì tiểu tổ của Lữ Thiên Tầm rất có thể sẽ "lên bờ". Thế nhưng Lữ Thiên Tầm cùng Diệp Linh Đồng đều kiêu ngạo như thế thì làm sao có thể đi khấn cầu bọn hắn đây?

Về học kỳ sau thì tiểu tổ Lam Hiên Vũ lại rất ít xuất hiện, bình thường thì trừ việc lên lớp bọn hắn đều không hề xuất hiện trước mặt những người khác.

Ngay cả Kim Tường cũng không có đi khiêu khích tới bọn hắn, cứ việc hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng Kim Tường cũng biết, nếu đầu một mình thì mình sẽ đánh không lại Lam Hiên Vũ. Cho nên hắn mới một mực nín lấy một cỗ sức lực, chuẩn bị đợi đạt đến hai hoàn tu vì lại khiêu chiến bọn hắn.

Mà trên thực tế, cuối kỳ cũng đã đến, mà chính thức đột phá đến song hoàn Đại Hồn Sư thì lại cũng chỉ có Lữ Thiên Tầm. Muốn hoàn thành đột phá cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Cuộc khảo thí tố chất thân thể quen thuộc.

Không hề nghi ngờ, Lam Hiên Vũ lại thoải mái mà lấy được một cái điểm cộng tại khảo thí lực lượng. Nội dung khảo thí vẫn giống như trước, nhưng lần này, khi hắn chống tới năm phút đồng hồ thì lão sư đã trực tiếp đuổi hắn xuống, còn khảo nghiệm cái gì nữa chứ!

Mà Lữ Thiên Tầm cũng đã thể hiện ra chỗ tốt của song hoàn tu vì mang đến, hắn cũng giữ vững được năm phút đồng hồ, cùng ngang bằng với Lam Hiên Vũ.

Đặc điểm lớn nhất của tổ Lam Hiên Vũ chính là thiên khoa. (Không hiểu lắm, có lẽ là cực tốt ở một góc độ nào đó) Ở phương diện tốc độ thì căn bản là không ai có thể so được với Lưu Phong. Mà từ khi Lam Hiên Vũ đến, sức mạnh của Lưu Phong càng được thể hiện ra, mấy tháng qua, tốc độ của hắn lại có tăng lên rõ ràng. Hắn là một người duy nhất đạt được điểm cộng trong khảo hạch tốc độ ại tốc độ. Đến phần tinh thần lực thì chính là điểm mạnh của Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi rồi.

"Tiền Lỗi, Tinh Thần Lực, một trăm tám mươi bảy. Rất tốt, lại tăng lên không ít. Mười cộng. Kế tiếp, Lam Hiên Vũ." Lão sư rất hài lòng mà gật gật đầu với Tiền Lỗi.

Tiền Lỗi vẫn chưa tới chín tuổi mà đã tiếp cận gần hai trăm điểm tinh thần lực, cái này tuyệt đối là thành tích số một số hai tại Thiên La tinh, đặt ở toàn bộ liên bang, đoán chừng vẫn có thể đứng đầu danh sách.

Lam Hiên Vũ đội lên chiếc mũ khảo thí tinh thần lực, theo một tiếng "Bắt đầu", luồng tinh thần kích thích rất nhỏ truyền tới từ vỏ đại não, bản thân tinh thần lực của hắn cũng nhanh chóng làm ra phản ứng đáp trả.

Trong đầu Lam Hiên Vũ đột nhiên xuất hiện một tia cảm giác không rõ ràng. Mà các sư phụ ở đây, kể cả Mục Trọng Thiên cũng đều đang chú ý tới tình huống của Lam Hiên Vũ

Các học viên không rõ ràng lắm, nhưng các sư phụ thì đều biết Lam Hiên Vũ đã được phó viện trưởng thu làm đệ tử rồi. Nhưng ba tháng này phó viện trưởng dạy hần cái gì thì các sư phụ cũng không biết, bọn hần đều muốn nhìn một chút, cuộc thi cuối kỳ này Lam Hiên Vũ có thể có một cái thành tích tốt hơn hay không.

Nhưng thứ làm bọn hần có chút thất vọng là hồn lực của Lam Hiên Vũ mới vừa vặn đột phá đến mười sáu cấp, vẫn là người áp đáy của lớp về mặt này. Trước mặt thi bình quân hồn lực của toàn lớp cũng có mười tám cấp, có không ít đồng học đã đạt đến mười chín cấp. Chỉ sợ tới học kỳ sau Lam Hiên Vũ cũng vẫn không đến được hai mươi cấp, cái tốc độ này quả thực là có chút chậm.

"Một trăm năm mươi rồi."

Gã lão sư chịu trách nhiệm khảo thí thấp giọng mà nói với Mục Trọng Thiên, trong mắt hần không khỏi toát ra vài phần hâm mộ.

Những đứa nhỏ bây giờ thật sự là không bình thường a! Tinh thần lực của Lam Hiên Vũ coi như là không bằng Tiền Lỗi, nhưng đoán chừng...

Trong nội tâm các lão sư này đang nghĩ như vậy, nhưng điểm tinh thần lực của Lam Hiên Vũ vẫn đang tiếp tục tăng lên. Mục Trọng Thiên có chút hưng phấn mà nói: "Một trăm tám rồi, chẳng lẽ có thể vượt qua Tiền Lỗi? Lúc này các sư phụ đã nhìn tới trợn mắt há hốc mồm.

"190 rồi! Vượt qua rồi!"

Đúng vậy, tinh thần lực của Lam Hiên Vũ đã vượt qua Tiền Lỗi. Lúc này, đến cả Tiền Lỗi cũng nhìn tới ngây người. Cái gì thế này? Vượt qua mình rồi? Hần cũng không có lười biếng a! Tu luyện cũng rất cố gắng! Tại sao lại bị vượt qua?

"Một trăm chín mươi ba, một trăm chín mươi bốn, một trăm chín mươi lăm, một trăm chín mươi sáu..."

Trị số tinh thần lực của Lam Hiên Vũ vẫn đang tăng lên, chỉ là tốc độ tăng đã vô cùng chậm. Mà lúc này, tinh thần của tất cả lão sư đều tập trung lại đây, đều vô thức mà nắm chặt hai đấm lại.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Linh Thông Cảnh trung giai

Phải biết rằng, hai trăm điểm tinh thần lực chính là một cái ranh giới trọng yếu trong cảnh giới tinh thần lực. Khi tinh thần lực đạt đến hai trăm điểm, tuy cũng không phải tiến thêm một tầng nữa, nhưng lại có nghĩa là từ Linh Thông Cảnh sơ giai tiến vào đến trung giai.

Lam Hiên Vũ có thể đột phá hay không? Nếu quả thật hần đột phá được, vậy thì...

Khi tinh thần lực đạt đến giới hạn thì thứ cần làm chính là tích lũy, sau đó lại đột phá. Rất nhiều hồn sư đã bị kẹt rất lâu ở một giới hạn nào đó. Dù đây chỉ là một cảnh giới hơi thấp thì cũng vẫn là như thế. Tuy các sư phụ cũng biết điểm này, thế nhưng một màn trước mắt đã làm cho bọn hần nhiệt huyết sôi trào, bọn hần đều đang mong đợi kỳ tích xuất hiện.

Rút cuộc, trị số tinh thần lực đạt đến một trăm chín mươi chín thì ngừng lại. Các sư phụ đều ngẩn mặt nhìn nhau. Một trăm chín mươi chín a! Tuy ít nhiều gì thì trong nội tâm bọn hần đều có chút tiếc nuối, nhưng cẩn thận nghĩ tới kết quả lúc này thì ai cũng không khỏi hít sâu một hơi.

Đây chính là một trăm chín mươi chín điểm tinh thần lực a! Cái này là thứ mà bao nhiêu hồn sư cấp thấp vẫn luôn tha thiết ước mơ đấy? Lam Hiên Vũ mới có tám tuổi, vậy mà tinh thần lực đã đến loại trình độ này. Nhiều nhất mấy tháng nữa là hần sẽ có thể đột phá.

Các sư phụ cũng biết Lam Hiên Vũ là song sinh Vô Hồn, lẽ ra, tốc độ tu luyện hồn lực của song sinh vô hồn phải nhanh mới đúng, nhưng từ đầu tới cuối hồn lực của Lam Hiên Vũ đều tăng lên rất chậm. Nhưng có vẻ như hồn lực tăng chậm đã làm cho tốc độ tăng của tinh thần lực trở nên nhanh hơn.

Bọn hần nào biết, cái quá trình tăng tinh thần lực này của Lam Hiên Vũ chính là huyết lệ a! Mỗi lúc trời tối hần lại phải đi cảm thụ tốc độ khủng bố của chiến cơ không gian với Ngân Thiên Phạm, dưới loại tình huống đó, nếu không tập trung tinh thần là sẽ phát điên. Loại phương pháp rèn luyện tinh thần lực kinh khủng này, đoán chừng sẽ không có người nào muốn nếm thử. Lam Hiên Vũ đã phải chống đỡ lâu như vậy cũng nên có chút thu hoạch.

Giờ khắc này, Lam Hiên Vũ lại có một cảm thụ khác, hần cảm thấy đầu óc của mình là một mảnh không minh.

Dưới năm mươi điểm Tinh Thần Lực là Linh Nguyên Cảnh, Nhất Nguyên khởi đầu, Vạn Tượng đổi mới. Mà tới được năm mươi điểm trở lên là đã tiến vào đến Linh Thông Cảnh, tâm thần Thông Linh. Phải tới năm trăm điểm trở lên mới có thể tiến vào đến một đại cấp độ, Linh Hải Cảnh.

Từ Linh Thông Cảnh đến Linh Hải Cảnh, gần như là ngăn cản chín phần mười cánh cửa của hồn sư. Trong đó thì hai trăm điểm cùng ba trăm năm mươi điểm Tinh Thần Lực, chính là ranh giới phân chia Linh Thông Cảnh sơ giai, trung giai cùng cao giai.

Như Nam Trùng đã là lục hoàn tu vi, nhưng tinh thần lực hiện tại của nàng cũng chỉ là miễn cưỡng đến Linh Hải Cảnh.

Lam Hiên Vũ cảm thấy lòng mình yên tĩnh như nước, trong đầu dường như đang quanh quẩn một đám thanh âm, hắn có thể thấy vòng xoáy hai màu ngân kim trong ngực một cách rõ ràng, vòng xoáy đang không ngừng mà luân động, có tiết tấu mà biến hóa, thậm chí ngay quang điểm rực rỡ ở trung tâm kia hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bây giờ hắn đã có thể phân biệt ra được bốn loại màu sắc trong đó rồi. Hắn vô thức mà tập trung tư tưởng suy nghĩ đi nhìn chăm chú cái quang điểm rực rỡ kia. Trong lúc đó, tinh thần hải của hắn khẽ chấn động, Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều lập tức mở ra một lát, tất cả mọi thứ trước mắt đột nhiên rõ ràng thêm vài phần.

Đại biểu cho nước màu lam, đại biểu cho hỏa màu đỏ, còn có màu xanh, đại biểu cho gió, à, còn có màu vàng, cái kia đại biểu cho đất dày nặng. Chỉ một lát hắn liền thấy rõ bốn loại màu sắc trong cái quang điểm rực rỡ kia, một cảm xúc vui mừng khó nói lên lời lập tức lan tràn trong lòng hắn.

"Hai trăm, hai trăm điểm, Linh Thông Cảnh trung giai!" Chung quanh truyền đến một mảnh tiếng kinh hô, hơn nữa, những tiếng kinh hô này là do các sư phụ phát ra.

Khảo thí chấm dứt. Lam Hiên Vũ, Tinh Thần Lực hai trăm điểm, Linh Thông Cảnh trung giai, trở thành người đầu tiên đạt đến cảnh giới này, đồng thời, hắn cũng vì vậy mà đã lấy được một cái thành tích mười cộng. Lại có thêm một cái điểm cộng rồi. Không hề nghi ngờ, tổ bọn hắn băng vào bốn cái điểm cộng, lại một lần nữa đạt được vị trí đầu trong khảo thí tổ chất thân thể.

Phòng 316.

Lữ Thiên Tầm, Thường Kiếm Dật cùng Diệp Linh Đồng, ba người đang ngồi cùng một chỗ.

Lữ Thiên Tầm cùng Thường Kiếm Dật là ở chỗ này, ba một sáu cũng là số của tổ bọn hắn. Bình thường thì Diệp Linh Đồng không ở chỗ này, nàng ở một phòng ngủ khác.

"Đã sắp phải tiến hành khảo hạch thực chiến. Lần này, không những chúng ta muốn khảo thí được thành tích tốt, hơn nữa nhất định phải đạt được quán quân, vô luận hình thức khảo hạch là cái gì." Lữ Thiên Tầm trầm giọng nói.

Diệp Linh Đồng dùng sức mà gật đầu, trong nội tâm nàng cũng nín lấy một cỗ sức lực từ lâu rồi, tất nhiên là sẽ đồng ý không thôi.

Hai mắt Thường Kiếm Dật híp lại, nói: "Thiên Tầm, ngươi không cảm thấy tên Lam Hiên Vũ kia có điểm lạ sao?"

Lữ Thiên Tầm nhìn hắn một cái, nói: "Ngươi nói là tinh thần lực của hắn?"

Thường Kiếm Dật lắc đầu: "Không, ta cũng không rõ là hắn quái dị ở chỗ nào. Lần trước, chỉ một tiếng rống lớn liền cải biến cục diện. Cho tới bây giờ ta còn nhớ rõ, sau một rống đó thì ngươi cùng Linh Đồng liền mất sức chiến đấu. Chẳng qua chúng ta không biết đó là ngẫu nhiên hay là tất nhiên. Cái tên Lam Hiên Vũ này có chút không thể nắm giữ."

Lữ Thiên Tầm nhìn về phía Diệp Linh Đồng: "trước kia các ngươi đã từng là đồng học, ngươi thấy hắn là cái dạng gì?"

Diệp Linh Đồng nhíu chặt mày mà nói: "Hắn đúng là rất quái dị đấy. Có vẻ như võ hồn của ta trời sinh đã bị hắn khắc chế, mỗi lần ta chiến đấu với hắn đều không thể phát huy ra tác dụng lớn nhất. Về sau ba ta đã dạy ta một biện pháp, để ta đem hồn lực cùng hồn kỹ nội hàm lại, như vậy mới khá hơn một chút. Có vẻ như võ hồn của hắn rất mạnh, khí tức huyết mạch của hắn đối với ta là có ảnh hưởng rất lớn."

Lữ Thiên Tầm híp hai mắt lại: "Lần trước ta cũng cảm thấy, hắn là một loại võ hồn không kém Hoàng Kim Sư Vương của ta. Sau khi ta phát ra Hoàng Kim Sư Từ hồng, đang đứng ở trạng thái suy yếu, bị hắn thừa cơ không chế nên mới dẫn đến việc chúng ta thua. Nhưng từ tình huống lúc đó của hắn mà xem thì hắn là hắn cũng chỉ có thể phát ra một lần rống như vậy."

Nói đến đây, trong mắt của hắn là hào quang lập lòe: "Lần này không giống vậy. Hiện tại ta đã là Đại Hồn Sư, đã có được hai cái Hồn Kỹ, vô luận như thế nào hắn cũng khó có khả năng lại chiến thắng chúng ta."

"Còn có một chút." Thường Kiếm Dật tiếp tục nói.

"Hả?" Lữ Thiên Tầm nhìn về phía hắn.

Thường Kiếm Dật nói: "Các ngươi có cảm thấy không, từ khi Lam Hiên Vũ gia nhập vào phòng số 333, Tiền Lỗi cùng Lưu Phong cũng trở nên khác rất nhiều? Lần trước chúng ta thua bởi bọn hắn, tất nhiên là bởi vì Lam Hiên Vũ, nhưng cũng có quan hệ rất lớn với Lưu Phong, với cái sức chiến đấu nguyên bản của hắn thì cho dù tốc độ có nhanh hơn nữa cũng không thể trực tiếp xuyên qua thân thể ta mới đúng. Nhưng ngày đó hắn lại làm được. Kể cả hai phát kích giết các ngươi về sau cũng vậy, còn có công kích phá vỡ đôi cánh liên kim của Kim Tường, tất cả đều mạnh hơn hắn lúc bình thường nhiều, có vẻ như một rống đó của Lam Hiên Vũ làm cho hắn cũng trở nên mạnh mẽ."

"Mà Tiền Lỗi triệu hồi ra cô gái kia mặc dù chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, nhưng lại có thể ngăn được công kích của ngươi, không biết có phải là ngẫu nhiên hay không."

Tầm suy tư của Thường Kiếm Dật mạnh vô cùng, điểm này Lữ Thiên Tầm cũng phải bội phục, nghe hắn vừa nói như vậy, lông mày lập tức có chút nhăn lại.

Thường Kiếm Dật nói tiếp: "Cho nên, mấu chốt hay vẫn là trên người Lam Hiên Vũ, vì có hấn tồn tại nên phòng số 333 mới trở nên mạnh mẽ. Tuy không biết vì sao lại như vậy, nhưng trên phương diện chiến thuật nhất định chúng ta phải làm ra một ít tính toán nhằm vào hấn. Nếu chúng ta đụng phải bọn hấn thì nhất định phải dùng thế lôi đình vạn quân, không tiếc giá lớn mà đánh bại Lam Hiên Vũ đầu tiên, nếu không còn hấn thì Tiền Lỗi cùng Lưu Phong cũng không đủ gây sợ."

Lữ Thiên Tầm cùng Diệp Linh Đồng liếc nhau, không hện mà cùng gật gật đầu.

Khảo hạch buổi chiều chính là thời điểm để các đệ tử chứng minh chính mình. Vô luận như thế nào, lần này bọn hấn cũng phải đạt được quán quân, một lần nữa đoạt lại vinh dự của tiêu tổ đứng đầu lớp.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Lôi đài

"Hình cảnh khảo hạch thực chiến buổi chiều là, lôi đài!" Mục Trọng Thiên mất hàm thâm ý mà nhìn các học viên.

Nghe được hai chữ "Lôi đài", rất nhiều người có loại cảm giác thờ dài một hơi cảm giác.

Lôi đài ý vị như thế nào? Có nghĩa là ở trước mặt từng người, đối diện mà chiến đấu cứng đối cứng, còn xa không nhiều yếu tố không xác định như mê cung lần trước. Nói cách khác, trên lôi đài so đấu thì ai mạnh là người đó sẽ có thể đạt được thành tích tốt hơn. Tác dụng của cận khí cùng trí tuệ sẽ nhỏ đi rất nhiều.

"Cụ thể quy tắc khảo hạch như sau: Xét thấy trước đó, tiêu tổ 333 có biểu hiện ưu tú trong cuộc thi giữa kì, cho nên, lần khảo hạch này sẽ do tiêu tổ 333 đảm nhiệm đài chủ. Tất cả những tổ còn lại tiến hành rút thăm."

"Toàn bộ khảo hạch tổng cộng chia làm chín trận, nói cách khác, ba vị đồng học của tiêu tổ 333 sẽ phải tiến hành chín cuộc chiến đấu. Sau mỗi một cuộc chiến đấu mô phỏng khoang thuyền sẽ khôi phục thực lực của bọn hấn, tất cả bắt đầu lại một lần nữa. Chúng ta sẽ căn cứ vào biểu hiện của các người trong trận đấu để chấm điểm. Đương nhiên, tiêu tổ nào có thể đánh bại tổ 333 sẽ có điểm cộng."

Quy tắc vừa được nói ra, ba người Lam Hiên Vũ đang là một vẻ mặt nhẹ nhõm không khỏi tròn mắt há hốc mồm, Tiền Lỗi thậm chí thiếu chút nữa khóc lên. Đây là cái tình huống gì vậy? Như thế nào một lát liền biến thành cái bìa cho mọi người nhắm vào rồi hả?

Vừa mới lúc ăn cơm trưa hấn còn đắc ý du dương, vì vô luận như thế nào bọn hấn cũng sẽ không bị loại bỏ! Nhưng khảo hạch buổi chiều này cũng quá không công bằng a. Bọn hấn sẽ phải đánh chín trận?

Trước kia bọn hấn đã thử qua, mặc dù nói mô phỏng khoang thuyền có thể khôi phục hồn lực, nhưng Tinh Thần Lực là không thể hoàn toàn khôi phục a! Căn bản là bọn hấn sẽ kiên trì không nổi được chín trận. Hơn nữa, mỗi một tổ đều phải tỷ thí một trận, ý vị như thế nào? Có nghĩa là tất cả năng lực của bọn hấn đều phải bại lộ, không thể giữ lại chút bí mật gì.

Ba tháng này, ba người bọn hấn luôn im hơi lặng tiếng như vậy, không phải vì muốn che giấu thực lực của mình, đợi thời khắc mấu chốt, thí dụ như khảo hạch học kỳ sau còn có thứ để biểu hiện sao?

"Lão sư, chúng ta buông bỏ được hay không? Dù sao chúng ta cũng đã "Lên bờ" rồi." Tiền Lỗi nhin không được nói ra.

Sắc mặt Mục Trọng Thiên trầm xuống: "Đây là cơ hội ta cho các người bày ra thực lực. Ta tin những tiêu tổ khác đều đang ước có một cái cơ hội như vậy để bày ra chính mình. Mặc dù nói các người sẽ không bị loại ở học kỳ sẽ này, nhưng nếu các người để thua hơn phân nửa trong chín trận đấu tới thì học kì sau các người sẽ bị hủy tất cả điểm cộng, đồng thời, tất cả thành tích sẽ bị giảm phân điểm ba mươi phần trăm."

"A?" Tiền Lỗi lập tức tròn tròn mắt. Sao nhìn thế nào cũng giống như học viện đang cố ý nhằm vào bọn họ vậy. trên thực tế thì khảo hạch buổi chiều vốn không phải như thế này, muốn trách thì chỉ trách Lam Hiên Vũ. Tinh thần lực của hấn đột phá đến hai trăm điểm, đã cho các sư phụ một cái kích thích thật lớn. Thế nên các sư phụ mới muốn nhìn một chút xem thực lực của cái tiêu tổ 333 đạt đến trình độ nào. Sau khi các sư phụ dốc lòng yêu cầu học viện liền có loại hình thức khảo hạch này.

Có điều, Mục Trọng Thiên cũng không nói sai, thí dụ như ánh mắt Lữ Thiên Tầm nhìn Lam Hiên Vũ bây giờ đều có chút ghen ghét. Đối là hấn, hấn đang ước mình là người đảm nhiệm đài chủ, đây chính là vinh dự a! Có thể đảm nhiệm đài chủ chính là được công nhận là tổ mạnh nhất. Đây cũng là cơ hội triển hiện lực lực với các lão sư, thành tích càng tốt về sau càng có thể được học viện ủng hộ nhiều hơn nữa.

Lưu Phong khẽ đụng lên người Tiền Lỗi, trong mắt hấn dần thiêu đốt lên chiến ý mãnh liệt. Đối với bọn họ mà nói, không thể nghi ngờ đây chính là một lần khảo nghiệm. Nếu như học viện muốn khảo nghiệm bọn hấn, vậy thì đến đi.

Lam Hiên Vũ ngược lại là rất bình tĩnh, hôm nay tâm tình hấn rất tốt. Tinh Thần Lực đột phá đến hai trăm điểm, hấn có thể khẳng định, là vì tiến hành khảo

thí tinh thần lực mình mới có thể đột phá trong chốc lát như vậy. Đến Linh Thông Cảnh trung giai, chính hấn cũng cảm nhận được sự tăng lên rõ ràng về mặt tinh thần lực của mình.

Tu luyện mấy tháng, hấn tự hỏi mình cũng đã có tiến bộ không ít, tuy hồn lực tăng chậm nhưng tổ chất thân thể cùng với thực lực tổng hợp vẫn là tăng lên không ít, kiểm tra thành quả trong thực chiến cũng tốt. Ba tháng này, sự phối hợp giữa hấn và Luru Phong, Tiền Lỗi cũng trở nên càng thêm ăn ý, so với cuộc thi giữa kì thì có thể nói là đã xảy ra biến chất.

"Tốt, sau đó rút thăm. Tiến vào mô phỏng khoang thuyền."

Tất nhiên khảo hạch thực chiến vẫn là trong mô phỏng trong khoang thuyền, cái này có thể để tránh những thương vong không đáng có, cũng có thể cho các học viên phát huy được thực lực một cách tối đa.

Mới vừa tiến vào mô phỏng khoang thuyền, Lam Hiên Vũ, Tiền Lỗi cùng Luru Phong đã bị truyền tống đến một tòa lôi đài, lôi đài này là hình tròn, đường kính ước chừng ba mươi mét. Tuy không lớn, nhưng bọn hấn đều mới chỉ có một hai hoàn tu vì nên nơi này vẫn thoải mái để thi triển năng lực.

"Ta có cần triệu hoán luôn không?" Tiền Lỗi nhìn về phía Lam Hiên Vũ hỏi.

Lam Hiên Vũ nói: "Với tinh thần lực bây giờ của ngươi, xa luân chiến như vậy thì có thể triệu hoán mấy lần?"

Tiền Lỗi nói: "Phải xem thực lực của thứ được triệu hoán, triệu hoán những thứ có thực lực khác nhau thì mức độ tiêu hao cũng khác nhau. Nếu là Đổng Thiên Thu thì hấn là có thể năm lần. Nhưng có vẻ như tính cách của cô nương kia không được tốt lắm a! Nàng chịu đến nhiều lần như vậy sao?"

Đó là một vấn đề lớn...

Bởi vì đã triệu hoán qua nhiều lần nên mọi người cũng miễn cưỡng xem như quen thuộc, cũng đã biết Đổng Thiên Thu là người đến từ Thiên Đẩu Tinh, lớn hơn bọn hấn một tuổi, là đệ tử của Na Na.

Tính cách của cô nàng này có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, trước kia có vài lần bọn hấn triệu hoán nhiều một chút nàng liền không ra. Thí dụ như cuộc thi giữa kì lần trước, nàng cũng không có ra ngay từ đầu. Nếu lần khảo hạch này Tiền Lỗi liên tục triệu hoán nàng năm lần thì nàng sẽ đến sao? Cái này cũng khó mà nói

Lam Hiên Vũ nói: "Đổi tay triệu hoán thì sao?"

Ánh mắt Tiền Lỗi sáng lên: "Hấn là có thể miễn cưỡng chèo chống ba lần. Nói cách khác, ít nhất chúng ta sẽ có ba trận là thắng chắc. Còn lại thì ít nhất cũng có thể triệu hoán Đổng Thiên Thu một lần a, như vậy chúng ta đã có thể thắng bốn trận rồi. Hiện tại ta đang hy vọng có thể gặp Lữ Thiên Tâm ở mấy trận đầu, đánh bại tổ mạnh nhất trước, sau đó thì phải dựa vào hai người rồi."

Lam Hiên Vũ không những có thể dùng tay trái ngăn cản Lam Ngân Thảo đi phụ trợ triệu hoán, mà có thể dùng cả tay phải. Khi hấn dùng Kim văn Lam Ngân Thảo phụ trợ triệu hoán thì sẽ có một kết quả khác, vì vậy cái này chính là đổi tay triệu hoán.

"Bình tới tướng đỡ, nước tới đất chặn a!" trong mắt Luru Phong toát ra chiến ý mãnh liệt, hai mắt Lam Hiên Vũ híp lại, khẽ gật đầu: "Vậy cứ như thế đi, ba bốn trận đầu chúng ta dùng Tiền Lỗi triệu hoán làm chủ, hai chúng ta tận lực tiết kiệm tinh lực. Chúng ta sẽ cố gắng những trận sau. Lúc đó Tiền Lỗi cố gắng mà nghỉ ngơi cho tốt, tranh thủ triệu hoán thêm lần nữa ở một hai trận cuối cùng."

"Tốt, quyết định như vậy đi." Tiền Lỗi dùng sức mà vung cánh tay một cái. Tiêu hao trước, khôi phục trước, không thể nghỉ ngơi chính là lựa chọn tốt nhất. Đúng lúc này, đối diện bọn hấn, ba đạo quang mang chậm rãi hiển hiện ở lôi đài bên kia.

"Đến rồi!" Luru Phong vừa sải bước đã tới trước người Lam Hiên Vũ, Tiền Lỗi nhanh chóng bước ra sau lưng Lam Hiên Vũ, ba người đứng thành một đường thẳng tắp. Trong mắt Tiền Lỗi chợt lóe sáng, một cái hồn hoàn màu vàng bay lên từ dưới chân hấn, miếng kim tiền triệu hoán lập tức phù hiện ở trong lòng bàn tay.

"Xuất hiện đi, Triệu Hoán Chi Môn!" Tiền Lỗi quát to một tiếng, đem triệu hoán Kim tiền ném ra ngoài.

Dưới chân hấn, Hồn Hoàn bay theo triệu hoán kim tiền, chỉ trong chốc lát đã hoà làm một thể cùng triệu hoán kim tiền, hai đạo quang mang từ trên trời giáng xuống, hóa thành một phiến đại môn. Lam Hiên Vũ hơi trầm ngâm một lát, Lam Ngân Thảo vòng lại bao trùm, tay phải hấn hướng về phía sau, trực tiếp bắt lấy khung cửa.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Ngạc Long

Khoảng cách của Tiền Lỗi là gần hấn nhất, hấn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, khi tay phải Lam Hiên Vũ chộp vào Triệu Hoán Chi Môn thì tất

cả đều trở nên không giống nhau. Triệu Hoán Chi Môn khẽ rung động một lát, phát ra một tiếng Long ngâm rất nhỏ, giống như nó đang hướng phương xa mà kêu gọi.

Hồn lực cùng tinh thần lực của Tiền Lỗi hồn lập tức cuộn cuộn mà ra, nhất là hồn lực, gần như chỉ trong chốc lát đã bị rút không còn một mảnh. Sau khi Triệu Hoán Chi Môn cắn nuốt tất cả hồn lực của hắn thì lập tức phát ra tiếng Long ngâm thứ hai, có vẻ như đã liên thông được một cái thông đạo rồi. Mà phía đối diện, thân ảnh của ba học viên khác cũng đã xuất hiện.

Trương đối mà nói thì dài chủ vẫn là người chiếm ưu thế, bởi vì chỉ bọn hắn mới có thể sớm chuẩn bị. Xuất hiện ở trước mắt ba người Lam Hiên Vũ là ba nữ sinh. Tổng cộng thì Lớp thiếu niên năng động chỉ có ba tổ nữ sinh. Nhưng ngàn vạn lần không nên xem thường những nữ học viên này, thực lực của các nàng tuyệt không yếu hơn những nam học viên.

Tất cả mọi người đều là cùng lớp, nên tất nhiên bọn Lam Hiên Vũ phải biết ba vị này. Người đứng ở giữa kia, dáng người cao gầy, là nữ sinh có dáng người cao nhất lớp, nàng còn cao hơn Diệp Linh Đồng tới nửa cái đầu, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, con mắt hơi nhỏ, nhưng ánh mắt linh động phi thường.

Nàng tên Trương Thụy Nghiên, là trưởng phòng 304, cũng là tổ trưởng của tổ này. Đứng ở hai bên nàng là hai người còn lại của tổ, (đùa chứ, lão tam có câu giờ thì cũng câu nó vừa vừa thôi, bây giờ đầu theo tổ hai đưa kia không phải là người còn lại của tổ thì còn là ai, chả lẽ đưa ở giữa nó chơi với ma à □ □) đồng dạng tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần. Bên trái là một thiếu nữ có dáng người nhỏ nhắn Thư Hương Y, phía bên phải là người có thân hình hơi có vẻ cường tráng Đồng Manh Như.

Trong ba tổ nữ sinh thì đây chính là tổ có thực lực nhất, cũng coi như là trình độ trung đẳng trong toàn lớp.

"Lên!" Trương Thụy Nghiên kêu một tiếng, lập tức nàng liền lao tới hướng ba người Lam Hiên Vũ bên này. Trong lúc xông về phía trước, dưới chân nàng bay lên một cái hồn hoàn màu vàng. Một đạo cường quang lóng lánh trên đỉnh đầu rồi hóa thành một cái quang cầu, sau đó lại hóa thành mũi tên ánh sáng mà phóng thẳng tới hướng Lưu Phong.

Quang nguyên tố khổng lồ, đây chính là năng lực võ hồn của Trương Thụy Nghiên, đệ nhất hồn kỹ của nàng là năng lượng ánh sáng tụ tập, có thể sinh rất nhiều biến hóa.

Bên trái, Thư Hương Y bỗng nhiên gia tốc mà lướt qua từ bên cạnh, thân thể nàng cũng dần trở nên hư ảo thêm vài phần, như ẩn như hiện, giống như đang hoán đổi giữa thực thể cùng hư ảnh vậy.

Võ hồn của Thư Hương Y là Huyền Miêu, là một loại võ hồn rất hiếm thấy. Ưu thế lớn nhất không phải nằm ở chiến đấu mà là trinh sát, am hiểu ẩn nấp. Chính vì như thế nên nàng mới được nhận vào lớp thiếu niên năng động.

Huyền Miêu lúc đầu không tính quá mạnh, nhưng theo hồn sư tu luyện tới trình độ nhất định, phối hợp với hồn kỹ tương ứng thì nó sẽ trở thành kẻ đánh lên tốt nhất. Bởi vậy, lớp thiếu niên năng động còn sắp xếp riêng một vị chuyên dạy Thư Hương Y.

Một bên khác là Đồng Manh Như thì lại hoàn toàn là một loại phong cách khác. Nàng vung tay lên, một thanh búa tạ xuất hiện cùng lúc với hồn hoàn màu vàng. Đầu búa tạ này của nàng là hình trụ, phía trên mơ hồ có hoa văn ẩn hiện.

Đồng Manh Như cầm trong tay búa tạ, theo sát bên người Trương Thụy Nghiên mà phóng tới hướng ba người Lam Hiên Vũ, khí thế bức người, ánh mắt nàng có chút hung hãn.

Vị này chính là "Nữ hán tử" nổi tiếng trong lớp, thuộc về cái kiểu người chỉ một lời không hợp là sẽ lời chửi ra nện. Ngay cả Kim Tường nghịch ngợm thích gây sự cũng không dám chọc vào nàng. Ba nữ sinh, ba loại phương thức chiến đấu.

Lam Hiên Vũ khoát tay, một mặt băng thuần xuất hiện. Hắn không đi ngăn cản chính diện mũi tên ánh sáng kia, mà lợi dụng băng thuần làm nó phản xạ lên không trung. Quang nguyên tố có một cái nhược điểm rất xấu, chính là nếu lực công kích không đủ mạnh thì hào quang sẽ rất dễ bị phản xạ.

Mà thủy nguyên tố của Lam Hiên Vũ thì không thể nghi ngờ là dễ dàng hơn nhiều. Băng vào ngân văn Lam Ngân Thảo tăng phúc, hắn làm ra một ứng đối rất nhẹ nhàng. Lúc này, Thư Hương Y đã vây tới bên cạnh, mục tiêu của nàng chính là Tiền Lỗi ở phía sau.

Đối với Tiền Lỗi, tất cả mọi người đều không quá coi trọng những thứ được hắn triệu hồi tới, nhưng ngẫu nhiên sẽ có lúc hắn đáng tin cậy. Nên giải quyết hắn trước, không cho hắn hoàn thành triệu hoán chính là biện pháp tốt nhất.

Cho nên, Thư Hương Y đã đem tốc độ của mình tăng lên tới cực hạn. Thừa dịp trước khi mũi tên ánh sáng nổ tung, khi tầm mắt mọi người đều chịu ảnh hưởng, nàng đã lặng yên không một tiếng động mà nhích tới gần Tiền Lỗi. Nhưng đúng lúc này, một tiếng rống trầm thấp vang lên. Thứ Lam Hiên Vũ mang đến cho Tiền Lỗi không chỉ là biến hóa về mặt triệu hoán, mà còn tăng thêm tốc độ triệu hoán.

Khi tiếng rống trầm thấp này vang lên thì trừ Lam Hiên Vũ, mọi người tại đây đều cảm thấy nhịp tim như chậm lại, một cỗ khí tức hung lệ lập tức truyền khắp vô đài.

"Đỉnh đường!" Thư Hương Y rơi xuống, cảm giác đầu tiên của nàng là dường như miêu trào đã đánh phải một khối sắt vảy, chỉ gặp lập tức đứt gãy. Tuy nói cảm giác trong mô phỏng trong khoang thuyền rất thấp, nhưng tiểu cô nương này vẫn phải hét lên một tiếng mà nhảy ngược về phía sau. Nhưng đúng lúc này, một thứ như búa tạ quét ngang mà đến, vừa vặn đập vào người nàng.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, Thư Hương Y đã hóa thành một đạo hào quang, biến mất vô tung. Giờ này khắc này, mọi người mới thấy rõ tên "Đầu sỏ". Đó

là một cái loài bò sát vừa mới bò ra từ Triệu Hoán Chi Môn. Toàn thân nó bao trùm lân phiến đen nhánh, chiều cao vượt qua bảy mét, thoát nhìn như một con thần lân khổng lồ, đầu nó cực lớn, mồm mở rộng làm cho người ta một loại cảm giác như nó có thể thôn phệ cả trời đất.

Thứ vừa mới đụng vào người Thư Hương Y chính là cái đầu cực lớn của nó. Bất ngờ lại không đề phòng, Thư Hương Y chưa kịp phản ứng đã bị nó trực tiếp giết chết rồi.

Ngạc Long! Là một loại hồn thú Á Long cực kỳ hiếm thấy, thậm chí ngay cả Lam Hiên Vũ cũng không thể phân biệt ra con ngạc long trước mắt này là cái cấp độ gì.

Ngạc Long hất đầu đánh chết Thư Hương Y, nhưng một động tác sau đó của nó lại làm tất cả mọi người không khỏi có chút ngốc trệ. Nó cúi thấp cái đầu cực lớn của mình xuống bên chân Lam Hiên Vũ, sau đó thì cực cẩn thận mà cọ cọ đầu lên chân hắn. Đúng vậy, nó cọ đầu lên bắp chân Lam Hiên Vũ.

Cái này...

Trương Thụy Nghiên cùng Đồng Manh Như đều đã nhìn tới mức ngẩn người. Tiền Lỗi triệu hoán thành công sao? Vận khí của mình cũng quá kém à? Dù nhìn thế nào đi nữa thì con Ngạc Long này cũng tuyệt đối không yếu.

"Tiền công a." Có vẻ như Lam Hiên Vũ cũng đã sớm thành thói quen với việc sinh vật được Tiền Lỗi triệu hồi muốn thân cận với mình. Lúc này Ngạc Long mới ngừng đầu nhìn Trương Thụy Nghiên cùng Đồng Manh Như, nó một lần nữa đứng lên, mở ra cái miệng lớn dính máu mà xông tới phía các nàng.

Đó là một đầu ngạc long dài hơn bảy mét đó! Tuy nó không phải loài mạnh nhất Địa Long nhưng cũng tuyệt đối không yếu, ít nhiều gì cũng có huyết mạch long tộc. Mắt thấy nó xông tới như vậy thì tất cả mọi người đều có chút khẩn trương.

Lúc này liền hiện ra tổ chất của lớp thiếu niên năng động. Nếu đổi là những người bạn cùng lứa tuổi, cho dù là hồn sư thì khi mặt đối với một đầu ngạc long với bộ dáng hung ác như thế cũng đã sớm sợ tới mức không chạy nổi nữa, nhưng Đồng Manh Như cùng Trương Thụy Nghiên vẫn làm ra được phản ứng ngay sau đó.

Đồng Manh Như bước nhanh ra, đồng thời nàng cũng hét lớn một tiếng. Hào quang hồn hoàn lóng lánh, thân thể nàng đột nhiên như nhiễm điện mà bắn tới trước ba mét. Nàng hai tay nàng vung chiếc cự chùy lên mà đập thẳng xuống đỉnh đầu Ngạc Long. Trương Thụy Nghiên cũng không chế được quang cầu trên đỉnh đầu mình, ngay sau đó quang cầu hóa thành hai mũi tên ánh sáng mà bắn thẳng tới hai mắt Ngạc Long.

Nhưng đáng tiếc, đối thủ của các nàng quá cường đại. Ngạc Long đang vọt tới thì đột nhiên xoay tròn, cái đuôi khổng lồ sau lưng quét ngang ra. Một động tác đó của nó đã né tránh được cự chùy của Đồng Manh Như, thế nên một bữa này của nàng trực tiếp đập xuống mặt đất.

Hai mũi tên ánh sáng bắn trúng lân khiến của Ngạc Long, căn bản là không thể tạo thành chút tổn thương cho nó, mà lúc này, cái đuôi to của nó đã tìm tới Đồng Manh Như. Đồng Manh Như chỉ kịp nhảy lên một lát, rồi đem cái búa ngăn cản trước người, nhưng sau một khắc thì cả người cùng chùy cũng đã bị quét bay.

Tiền Lỗi nhếch miệng cười một tiếng, sinh vật được hắn triệu hoán tới là tâm ý tương thông với hắn, nên một kích vừa rồi của Ngạc Long chính là hoàn thành dưới sự khống chế của hắn.

Ngạc Long không để ý tới Đồng Manh Như, lại một cái nhảy cao mà đánh về phía Trương Thụy Nghiên. Từng mũi tên ánh sáng bay đến, nhưng căn bản là nó không thể phá nổi phòng ngự của ngạc long. Nên cuối cùng, trận đấu đã chấm dứt trong tiếng hét chói tai của Trương Thụy Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Đầu La - Đầu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Tái chiến

Trận đầu, tiêu tổ 333 thắng lợi!

Ngạc Long biến mất theo Triệu Hoán Chi Môn, hào quang lóe lên từ ba người Lam Hiên Vũ, những hồn lực tiêu hao lúc trước lúc lập tức liền khôi phục. Tiền Lỗi không chút do dự khoanh chân ngồi xuống, lợi dụng chút thời gian để khôi phục tinh thần lực đã tiêu hao. Thế nhưng hiển nhiên là các sự phụ không muốn cho bọn hắn quá nhiều thời gian nghỉ ngơi, hào quang lập lòe, lại có ba đạo thân ảnh xuất hiện.

Tiền Lỗi lập tức bắn người lên, đã bắt đầu triệu hoán lần thứ hai triệu hoán. Triệu Hoán Chi Môn xuất hiện lần nữa, tay phải Lam Hiên Vũ vòng ra phải sau mà bắt lấy khung cửa, Kim văn Lam Ngân Thảo tăng phúc. Tại lúc này, ba đạo thân ảnh phía đối diện cũng dần trở nên rõ ràng.

Khi thấy ba người này thì biểu lộ của Lam Hiên Vũ, Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đều trở nên có chút cổ quái, nhưng trong sự cổ quái đó lại mang theo vài phần hưng phấn.

Kim Tường!

Không sai người đứng đối diện bọn hắn chính là người có được võ hồn Liệt Kim Điều, nghe nói hồn lực của hắn đã đến mười tám cấp. Hắn cũng là người hay nghịch ngợm gây thị phi nhất trong lớp. Ba tháng gần đây, Kim Tường đã rất cố gắng, hồn lực của hắn đã đột phá đến mười tám cấp.

Không nghĩ tới, oan gia ngõ hẹp, lần thi đấu thứ hai của tổ Lam Hiên Vũ đã gặp được hắn. Hai tên thiếu niên bên người Kim Tường là cùng một cái phòng ngủ, theo thứ tự là Đường Nguyệt Cát cùng Lý Bằng Bàn.

So với Kim Tường thì bọn hắn ít xuất hiện hơn. Đừng nhìn quan hệ của Kim Tường cùng những người khác không quá tốt, nhưng hai vị bạn cùng phòng này của hắn lại có quan hệ vô cùng tốt, phối hợp ăn ý. Chính thể thứ tự trong lớp thì bọn hắn ở bên trên tổ Trương Thụy Nghiên, ước chừng xếp hạng thứ tư. Đường nhiên, đây là trước khi tiêu tổ 333 quyết khởi.

"A, oan gia ngõ hẹp nha! Lần trước đánh lén chúng ta, lần này các ngươi chết chắc rồi!" Kim Tường vừa nói vừa triển khai hai cánh liệt kim điều sau lưng, một bước nhảy tới trước cả người liền bay lên. Tất nhiên Kim Tường sẽ nhìn ra được Tiền Lỗi đang triệu hoán, tuy không biết gia hỏa này sẽ triệu hoán ra cái gì, nhưng không cho hắn hoàn thành vẫn là tốt nhất. Cách suy nghĩ của Kim Tường là rất giống với tổ của Trương Thụy Nghiên khi này.

Hai vị đồng bạn của hắn là Đường Nguyệt Cát cùng Lý Bằng Bàn cũng nhanh chóng triển khai hành động, cả hai đều phóng xuất ra võ hồn của mình. Đường Nguyệt Cát nâng tay phải lên, một đạo quang mang lập loè, một thanh song tiêm đoản thương hiện ra trong tay hắn. (Thương ngắn hai mũi nhọn). Hắn cũng không tụ lực mà trực tiếp khoát tay, đoản thương cứ như vậy mà bị quăng thẳng đến phía Lam Hiên Vũ.

Đoản thương phát ra một thanh âm bén nhọn, nó cứ như vậy mà hoàn thành một lần gia tốc, chỉ trong chốc lát đã đến trước mặt Lam Hiên Vũ. Võ hồn của Đường Nguyệt Cát Võ Hồn chính là chuỗi song tiêm đoản thương này, am hiểu nhất là công kích từ xa. Mà đệ nhất hồn kỹ của hắn là Phá Phong, có thể làm cho chính đoản thương lập tức gia tốc, do đó lực công kích có thể bạo tăng. Nếu là súc thể mà ném thì uy lực của đoản thương sẽ càng mạnh hơn nữa.

Hắn và Kim Tường vẫn luôn là tâm ý tương thông, cũng là vì phá hư việc triệu hoán của Tiền Lỗi. Không chỉ Lữ Thiên Tầm nhìn ra được Tiền Lỗi trở nên khác vì Lam Hiên Vũ đến, mà cả Kim Tường cũng phát hiện được điểm này. Vì Lam Hiên Vũ cầm lấy Triệu Hoán Chi Môn, cho nên Kim Tường mới lên không, còn Đường Nguyệt Cát thì ném đoản thương, đây là kế hoạch bọn hắn đã chuẩn bị từ sớm.

Vì mục đích công bằng, nên trong quá trình chuẩn bị là bọn hắn không thể nhìn được tình huống chiến đấu của tổ Lam Hiên Vũ cùng Trương Thụy Nghiên, chỉ có đầy đủ thời gian thương lượng chiến thuật của tổ mình.

Lý Bằng Bàn cũng là bay lên trời, hắn mở ra sau lưng một đôi cánh màu xanh mà bay theo Kim Tường, võ hồn của hắn chính là Thanh Bằng. Để so sánh với Liệt Kim Điều thì Thanh Bằng am hiểu phi hành hơn, cho nên dưới tình huống tu vi chỉ có nhất hoàn như vậy, thực ra Kim Tường chỉ có thể lướt đi, mà Lý Bằng Bàn lại đã có thể phi hành. Thanh Bằng am hiểu nhất là phi hành cự ly xa, còn sức chiến đấu của bản thân chẳng qua là như gân gà, nhưng vẫn có thể đứng đầu danh sách võ hồn loại phi hành.

Thanh quang lóe lên, một đạo thanh sắc quang ảnh bắn ra từ người Lý Bằng Bàn. Đó là một đạo quang ảnh hình điều, khi nó bắn ra từ trên người Lý Bằng Bàn thậm chí còn cho người ta cảm giác hắn phân thân mà bay ra. Thanh Bằng ảnh, chính là đệ nhất hồn kỹ của Lý Bằng Bàn.

Một đạo thanh quang này tuy phát sau nhưng lại đến trước mà bao trùm hướng Lưu Phong, mục đích của hắn là làm cho Lưu Phong không cách nào gia nhập chiến đấu, cho Kim Tường cùng Đường Nguyệt Cát đủ thời gian để cắt ngang việc triệu hoán của Tiền Lỗi.

Không thể nghĩ ngờ, Kim Tường, Đường Nguyệt Cát, Lý Bằng Bàn, ba người này vừa lên đã phát động toàn diện công kích, phối hợp cực kỳ ăn ý, kế hoạch cũng vô cùng hoàn thiện. Gần như chỉ trong chốc lát, song tiêm đoản thương của Đường Nguyệt Cát đã đến trước mặt Lam Hiên Vũ. tốc độ nhanh vô cùng. (Đến à ả Đường, nó đến lâu lắm rồi □)

Mà lúc này Lam Hiên Vũ vẫn còn đang nắm lấy Triệu Hoán Chi Môn, nên hắn chỉ có thể dùng tay trái ngăn cản. Dưới chân hắn khẽ động thử né tránh, thể nhưng song tiêm đoản thương lại như là có mắt vậy, cũng thoáng chuyển hướng, nơi mũi thương chỉ tới vẫn là Lam Hiên Vũ, mắt thấy hắn đã tránh cũng không thể tránh.

Lúc này Thanh Bằng ảnh cũng đã rơi xuống áp chế Lưu Phong, làm cho hắn không cách nào tới trợ giúp Lam Hiên Vũ, Kim Tường cũng đã tiếp cận trên không của Triệu Hoán Chi Môn. Dù nhìn thế nào cũng vẫn là tiêu tổ 333 đang bị áp chế toàn diện.

Lam Hiên Vũ xuất thủ, hắn đột nhiên nâng tay trái, bàn tay như thiểm điện mà thò ra, trong nháy mắt song tiêm đoản thương đâm tới người hắn lại một phát bắt được mũi thương, khiến nó ngừng trước mặt mình. Mặt ngoài bàn tay hắn là từng đợt băng sương mù lượn lờ, làm đoản thương kia không cách nào tiến lên mây may.

Đường Nguyệt Cát lộ vẻ kinh ngạc, phải biết rằng một ném này của hắn không chỉ là toàn lực ứng phó, mà còn mang theo hiệu quả của hồn kỹ Phá Phong. Gần như Phá Phong có thể tăng cường gấp đôi lực ném của hắn, tốc độ cũng là tăng gấp đôi, còn có thể tập trung vào đối thủ.

Dưới loại tình huống này mà còn có thể bắt được đoản thương do hắn ném, nói dễ vậy sao? Nhưng Lam Hiên Vũ lại làm được. Chẳng lẽ hồn kỹ của hắn còn có tác dụng cách trở? Còn nữa, lực lượng của hắn cũng nhất định phải thập phần cường đại mới được.

Lúc này Đường Nguyệt Cát mới đột nhiên nhớ tới, khi tiến hành khảo thí tổ chất thân thể thì Lam Hiên Vũ đạt thành tích mười cộng đó a! Mà động tác của Lưu Phong lại càng ngoài dự đoán của mọi người, căn bản là hắn không có ý nghĩ muốn cứng rắn ngăn cản, thân thể nhanh chóng lùi lại phía sau, căn bản là không thèm ngoái lại nhìn, hắn cứ như vậy mà vọt ngược về phía Lam Hiên Vũ sau lưng.

Song tiêm đoản thương bị Lam Hiên Vũ bắt lấy đột nhiên biến mất, về tới trong tay Đường Nguyệt Cát. Lưu Phong lại đánh tới, cánh tay trái Lam Hiên Vũ đôi nắm thành đũa, một chương đặt lên bả vai Lưu Phong.

Thẳng đến lúc này Lưu Phong mới giờ Bạch Long thương trong tay lên, mang theo từng đợt băng sương mù nhàn nhạt, Bạch Long thương vừa đâm ra đã lập tức hóa giải biến thành ảnh. Hành động của hắn thoạt nhìn thì nhẹ nhàng như thường, cảm giác như không tốn sức chút nào.

Cũng đúng lúc này, một tiếng kêu rõ to đột nhiên vang lên, một đạo thân ảnh mảnh liệt mà bay ra từ Triệu Hoán Chi Môn, tốc độ nhanh vô cùng, gần như chỉ là một cái thoáng thân nó đã đến giữa không trung, sau đó lại trực tiếp giáng xuống từ trên trời, lao thẳng tới Kim Tường đang chuẩn bị công kích Tiền Lỗ.

Kim Tường không nghĩ tới triệu hoán này lại tới nhanh như vậy, có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn cũng khá phong phú, thân thể khẽ chuyển trên không trung, hai cánh sau lưng huy động, nó như hai thanh đao mang theo từng luồng khí lưu nóng bỏng mà chém về phía đạo thân ảnh kia.

"Phốc!" Hào quang lóe lên, thậm chí Kim Tường còn không kịp phản ứng, thân thể của hắn cũng đã ngừng giữa không trung. Nháy mắt sau đó hắn mới giáng xuống từ trên trời. Mà lúc này đạo thân ảnh vừa công kích hắn kia mới thoáng dừng lại một lát. Cái dừng này đã cho tất cả mọi người thấy được rõ hình dạng của nó.

Rất nhỏ, đây là cảm nhận đầu tiên của tất cả mọi người. Đó là một con chim nhỏ màu phi thủy, (xanh ngọc) chỉ có miệng là màu đỏ, thoạt nhìn nó lớn cỡ bàn tay, nhưng một đôi mắt màu xanh biếc kia luôn lóe ra từng luồng hao quang hung ác.

"Thủy Ma Điều?" Lam Hiên Vũ phát ra một tiếng hô thấp giọng, trong mắt hắn hiện lên một vẻ kinh ngạc. Nguồn gốc sự kinh ngạc của của hắn là đến từ đầu hồn thú được triệu hoán ra này, có vẻ như tình hình trước mắt có chút bất đồng với những thí nghiệm trước kia của bọn hắn. Trước kia, khi hắn phối hợp với Tiền Lỗ còn chưa có bao giờ triệu hồi ra Thủy Ma Điều. Từ những thử nghiệm lúc trước mà xem, thì khi hắn dùng Kim văn Lam Ngân Thảo phụ trợ Triệu Hoán Chi Môn, sinh vật được triệu hoán ra hầu như đều mang chút huyết mạch loài rồng, điều này cũng làm cho Lam Hiên Vũ hiểu thêm một chút về võ hồn của mình. Hắn mơ hồ cảm thấy, Kim văn Lam Ngân Thảo của mình hẳn là có quan hệ với loài Long, rất có thể bản thân Kim văn chính là Long văn.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Khủng bố Thủy Ma Điều

Nhưng hắn còn chưa từng nghe thủy ma điều có quan hệ với Long tộc a, cũng không có huyết mạch của Long, chẳng lẽ triệu hồi có vấn đề?

Đương nhiên, Thủy Ma Điều tuyệt đối không yếu. Với tri thức về hồn thú của Lam Hiên Vũ, hắn hoàn toàn có thể khẳng định, trong những hồn thú bọn hắn triệu hồi ra thì có thể nói đầu Thủy Ma Điều này là cường đại nhất.

Nó có danh xưng là "hung điều" trong thế giới hồn thú chính vì tính tình hung ác, ưa thích đánh chết những hồn thú khác bằng cách ăn tủy não, chẳng những tốc độ nhanh vô cùng, hơn nữa còn có lực công kích siêu cường, chuyên công kích thẳng đầu những sinh vật khác.

Lúc này, kim tường đang rơi xuống từ trên trời, dần hóa thành hào quang, trên trán hắn có một cái lỗ máu, hiển nhiên đã bị Thủy Ma Điều đánh trúng đầu, căn bản là hai cánh Liệt Kim Điều không thể đỡ được nó.

Đó chính là Thủy Ma Điều a!

Gần như Thủy Ma Điều là khắc tinh của tất cả những loại hồn thú phi hành, bởi vì khi nó lập tức bộc phát ra thì tốc độ cùng lực công kích sẽ cực đáng sợ.

Luận về phi hành quãng đường dài thì khẳng định Thủy Ma Điều kém Thanh Bằng, nhưng muốn nói tới chạy nước rút trong cự ly ngắn thì gần như không có loại hồn thú phi hành nào có thể so với nó. Cho nên, chỉ nháy mắt sau nó đã tìm tới Lý Bằng Bản.

Ngay cả Liệt Kim Điều cũng đỡ không nổi nó thì nói chi là Thanh Bằng. Ngay khi Lam Hiên Vũ vừa kinh ngạc thì Lý Bằng Bản cũng đã rơi xuống từ trên trời.

Bích quang lại lóe lên, Đường Nguyệt Cát chỉ kịp ném đoản ra ngoài. Nhưng cái đoản thương kia cũng lại rơi xuống trong luồng bích quang. Từ khi Thủy Ma Điều xuất hiện đến khi nó đánh chết ba người, tổng thời gian cũng không quá dài, chỉ là hai lần thời gian hô hấp mà thôi.

Căn cứ theo hình thể và màu sắc của đầu Thủy Ma Điều này, Lam Hiên Vũ miễn cưỡng có thể phân biệt ra, đây là một hồn thú trăm năm. Đồng dạng là trăm năm Hồn Thú, nhưng huyết thống bất đồng thì thực lực cũng là khác biệt như ngày đêm. Cho dù sáu người ở đây cùng liên thủ chỉ sợ cũng không phải đối thủ của nó.

Âu khi đánh chết Đường Nguyệt Cát, Thủy Ma Điều quay lại, dùng ánh mắt hung ác mà nhìn về phía ba người Lam Hiên Vũ. Không cần nhắc nhở, Tiền Lỗ không chút do dự mà chấm dứt triệu hoán. Ngay thời khắc hắn chấm dứt đó, Thủy Ma Điều đã bay lên chuẩn bị tấn công. Thực sự là hung tính của gia hỏa này quá mạnh mẽ, ngay cả người triệu hồi cũng muốn công kích.

Hào quang lập lòe, Triệu Hoán Chi Môn cùng Thụy Ma Điều đồng thời biến mất. Tuy ba người Lam Hiên Vũ đã thắng nhưng cũng là một thân mồ hôi lạnh.

"Tại sao ngươi vẫn không đáng tin cậy như vậy hả? Ngươi không khổng chế được nó?" Lưu Phong tức giận mà nói với Tiền Lỗi.

Tiền Lỗi cười khò: "Ta cũng muốn khổng chế nhưng thật sự là khổng chế không nổi. Nó quá bu ru hần. Ý niệm của ta thoáng phóng ra đã có loại cảm giác bị đốt. May là nó vẫn là tiếp nhận được tín hiệu ta truyền tới, tiến công đối thủ trước. Khá lắm, thật sự là lợi hại."

Tiểu tổ Lam Hiên Vũ hai chiến hai thắng, tất cả đều nhờ vào triệu hoán của Tiền Lỗi. Hiện tại ai còn dám nói Tiền Lỗi không ra gì hay không đáng tin cậy nữa đây? Ở cùng Lam Hiên Vũ, trình độ triệu hoán của hần quả thực đã vượt qua tuổi cùng tu vi của bọn hần.

Cho dù vừa rồi là tổ của Lữ Thiên Tầm đi đối mặt với Thụy Ma Điều cũng sẽ không có kết cục thứ hai. Thụy Ma Điều trăm năm, ít nhất cũng phải là một hồn sư tứ hoàn mới có thể đánh được nó. Tương đối mà nói thì hồn kỹ tri hoán của Thường Kiếm Dật có lẽ sẽ có chút hiệu quả, chẳng qua hiện tại tu vi của hần còn quá thấp nên cũng không khổng chế nổi nó.

"Lại thắng thêm ba trận nữa là được rồi." Bởi vì đối thủ xuất hiện quá nhanh nên Tiền Lỗi không thể nghỉ ngơi, hồn lực vừa khôi phục lại trạng thái tốt nhất hần liền lập tức ném ra triệu hoán kim tiền, lại một lần nữa triệu hoán.

Lúc này, các sự phụ đều ở bên ngoài mà xem bọn hần, cả Ngân Thiên Phàm cùng Quý Hồng Bản cũng đã đến. Cuộc thi cuối kỳ này chính là thời khắc quan trọng nhất để kiểm nghiệm thành quả của các học viên, huống chi hôm nay vẫn là dùng đấu thi đấu làm hình thức khảo hạch.

Khi những lão sư báo hình thức khảo hạch cho Ngân Thiên Phàm thì hần không chút do dự mà đồng ý ngay lập tức. Hần cũng muốn nhìn một chút xem thời gian qua đệ tử của hần đã phát triển được bao nhiêu.

"Cái này của bọn hần có tính là võ hồn dung hợp kỹ không đây?" Ngân Thiên Phàm quay sang hỏi Quý Hồng Bản bên người.

Thứ mọi người đều thấy chính là dưới sự trợ giúp của Lam Hiên Vũ, việc triệu hoán của Tiền Lỗi đã trở nên đáng tin cậy rồi, mỗi lần đều có thể triệu hồi ra một hồn thú cường đại, dễ dàng mà đánh tan đối thủ.

Quý Hồng Bản cau mày nói: "Khó mà nói. Hần là còn chưa tới trình độ võ hồn dung hợp kỹ. Bọn hần đều mới chỉ là tu vi nhất hoàn, cho dù có Võ Hồn dung hợp kỹ cũng không dùng được. Ngươi có chú ý điểm nào không, Lam Hiên Vũ tăng phúc không chỉ là Tiền Lỗi, mà còn có Lưu Phong? Lúc trước Lưu Phong tựa lưng vào hần, dưới phụ trợ của hần Bạch Long thương đã sinh ra băng thuộc tính, lúc này mới có thể hóa giải công kích của đối thủ một cách đơn giản như vậy. Từ ý nào đó mà nói thì Lam Hiên Vũ có thể tính là một loại phụ trợ, một hồn sư hệ phụ trợ cực mạnh."

"Quan trọng là... hần lại có thể phụ trợ cho hai võ hồn không liên quan đến võ hồn của bản thân hần, cái này liệu có phải võ hồn của hần có thể phụ trợ bất kỳ võ hồn gì hay không? Nếu vậy thì đây chính là một tồn tại cực khó lường. Hơn nữa, Lam Hiên Vũ còn không phải một hồn sư phụ trợ hệ thuần túy, mà khi còn ở phân viện thì hần lại thuộc về khổng chế hệ. Lực chiến đấu của hần cũng không yếu, lại còn là song sinh võ hồn..."

Nói đến đây, chính Quý Hồng Bản cũng có loại cảm giác khiếp sợ, cứ như vậy mà xem thì thực đúng là đứa nhỏ Lam Hiên Vũ này được trời ưu ái quá mức a!

Điểm có vấn đề duy nhất chính là hồn lực của hần tăng lên quá chậm chạp. Dưới tình huống những đồng học khác đều đã đạt đến mười tám cấp, vậy mà hần lại mới vừa vặn tấn thăng đến mười sáu cấp. Hồn lực tu luyện chậm chạp như vậy thì càng về sau chênh lệch sẽ càng lớn, cái này đã không thể không khiến người lo lắng.

Ngân Thiên Phàm khẽ gật đầu: "Đứa nhỏ này, thật đúng là không bình thường, tinh thần lực của hần đã trên hai trăm rồi, đây cũng đã vượt quá dự liệu của ta. Không tệ, không tệ."

Quý Hồng Bản nói: "Ngươi cũng không nên cao hứng quá sớm, có thể là vì võ hồn của đứa nhỏ này quá đặc thù nên tốc độ tăng hồn lực mới chậm chạp như vậy, Chúng ta còn phải tiếp tục quan sát mới được. Nếu không thì thiên phú có tốt mà không có hồn lực ủng hộ cũng không thể trở thành cường giả."

Ngân Thiên Phàm nhún vai: "Có liên quan gì đây? Ta đặt kỳ vọng vào hần cũng không phải là nằm ở phương diện chiến đấu cá nhân, mà là kế thừa y bát của ta a! Lực chiến đấu cá nhân có cường thịnh hơn nữa cũng có thể so với một chi hạm đội Vũ Trụ sao?"

Quý Hồng Bản mất hàm thâm ý mà nhìn hần: "Ngươi đem lời này tới nơi đó mà nói, thử xem có ai phản bác ngươi hay không." Hần vừa nói vừa gio ngón tay chỉ chỉ phía trên.

Ngân Thiên Phàm nói: "Ta nói là dưới tình huống bình thường. Mà tinh thần lực của Hiên Vũ lại tăng lên nhanh như vậy, ta đoán chỉ tới đa mười hai tuổi là hần có thể đạt đến Linh Hải Cảnh. Đến lúc đó là ta đã có thể bắt đầu dạy hần tri thức về chiến hạm rồi, đợi đến lúc hần hai mươi tuổi thì rất có thể hần sẽ có tư cách trở thành một vị hạm trưởng rồi. Cứ dựa theo cái tốc độ phát triển này thì cũng chỉ ba mươi tuổi là hần có thể trở thành quan chỉ huy của một chi hạm đội. Nếu hần có thể thi đậu nơi đó thì khoảng thời gian này thậm chí còn được rút ngắn rất nhiều. Quan trọng nhất là tố chất tâm lý của đứa nhỏ này rất tốt, năng lực chống đỡ mạnh mẽ, ta rất hài lòng về phương diện này của hần. Hần tuổi còn nhỏ mà đã thể hiện ra được thiên phú không giống bình thường."

Quý Hồng Bản liếc mắt nhìn hần, trên mặt hần đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười hiếm thấy: "Mập mập, chúng ta thương lượng một chuyện được không?"

Ngân Thiên Phàm cũng cười, nhưng lại là cười tủm tỉm, nhìn qua thập phần hòa ái, hần nói: "Lão Quý a! Thứ ngươi muốn là muốn cho hần biến thành học trò của ngươi phải không, lời này cũng không cần nói đâu."

Quý Hồng Bản tức giận nói: "Người thật sự là con hồ ly giao hoạt. Đứa nhỏ này đi theo người sẽ chỉ biết lãng phí thiên phú. Chẳng lẽ người nhìn không ra võ hồn của hắn đặc thù đến cỡ nào sao? Hắn hoàn toàn có năng lực trở thành một vị cường giả cực hạn, thậm chí là lãnh tụ hạch tâm của một tiểu đội cường giả cực hạn. Phương diện này người có thể dạy hắn không?"

Ngân Thiên Phàm cười lớn một tiếng: "Mặc kệ, dù sao hiện tại hắn cũng là đệ tử của ta, hắn gọi ta là sư phụ đấy. Trước đó người làm gì, sao người không thu hắn làm đồ đệ từ sớm đi?"

"Ta..." Quý Hồng Bản phát hiện, trong việc tranh cãi này thì dù thế nào mình cũng không phải đối thủ của Ngân Thiên Phàm. Lúc trước hắn chính là một đòi ma Hồ a!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Thắng liên tiếp

"Lại thắng." Bên cạnh truyền đến tiếng kinh hô của các sư phụ.

Quả nhiên, ngay tại lúc Quý Hồng Bản đang nói chuyện cùng Ngân Thiên Phàm, ba người Lam Hiên Vũ lại thắng một trận. Lần này, tổ bị thua bọn hắn là một tổ được xếp khá thấp trong lớp thiếu niên năng động, như cũ là Tiền Lỗi triệu hoán. Tiền Lỗi triệu hồi ra một đầu Xích Giáp Long, bằng vào khí tức nóng bỏng như lửa mà chế trụ đối thủ, căn bản là ép bọn hắn không có cách nào triển khai thực lực, cuối cùng là tổ Lam Hiên Vũ chiến thắng.

Ba chiến ba thắng!

Sau trận thắng này, Tiền Lỗi trực tiếp khoanh chân ngồi dưới đất, bắt đầu minh tướng. Trong kế hoạch của bọn hắn thì vốn là Tiền Lỗi có thể hoàn thành bốn lần triệu hoán, nhưng việc ngoài ý muốn lại xuất hiện ở lần triệu hoán thứ hai, chính là lần triệu hoán ra Thúy Ma Điều. Đầu Thúy Ma Điều kia không chỉ vượt khỏi khống chế mà còn tiêu hao thêm tinh thần lực của Tiền Lỗi, nên trong quá trình đó hắn đã bị tiêu hao khá lớn. Cho nên ngay sau khi hoàn thành ba lần triệu hoán thì tinh thần lực của Tiền Lỗi đã bị tiêu hao gần như không còn rồi.

Kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, nên hiện tại hắn chỉ có thể ở chỗ này mà minh tướng, thử khôi phục tinh thần lực của mình, cố gắng mà phát huy tác dụng ở những trận sau. Có được, nhờ vào triệu hoán của hắn mà tiêu tổ hắn đã thắng ba trận, đã định kiên cố trụ cột.

Hào quang lóe lên, lại có ba đạo thân ảnh xuất hiện ở phía đối diện. Không có đợi ba đạo thân ảnh này trở nên rõ ràng, Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong đã chủ động xuất kích, mãnh liệt xông về trước. Lam Hiên Vũ xuất kích đầu tiên, chân phải một đạp, rót toàn bộ lực lượng xuống bấp chân. Nháy mắt sau đó, cả người hắn đã như đạn pháo mà lao ra, cùng lúc đó, Kim văn Lam Ngân Thảo vòng lại mà quán quanh bàn tay.

Bạch quang lóe lên, Lưu Phong đi sau mà đến trước, bằng vào tốc độ cực nhanh, chỉ một cái nháy mắt hắn đã đến bên người Lam Hiên Vũ. Tay phải Lam Hiên Vũ đặt lên lưng Lưu Phong, hắn chỉ cảm thấy một cỗ lực đẩy cực lớn truyền đến, còn có huyết mạch chấn động nóng bỏng mà cuồng bạo. Một vệt kim quang bắn ra từ hai con mắt rồng trên mũi Bạch Long thương, thương mang phun ra tới ba tấc, tinh khí thần cả người hắn lập tức trở nên khác hẳn.

Đường kính cả lời dài cũng chỉ có ba mươi mét, hai người này xông lên như vậy, tốc độ của Lưu Phong cũng đã đạt đến cực hạn. Phía, đối diện, ba người vừa mới hiện ra thì Lưu Phong cũng đã đến bên cạnh. Hắn vùng mạnh một phát. Bạch Long thương quét ngang mà tới, chỉ một lát, ba người đối diện đã vào phạm vi công kích của Lưu Phong.

Chiến đấu trên võ đài, từ khi hồn xuất sư hiện đến lúc chiến đấu bắt đầu sẽ cần phải có một quá trình phóng thích võ hồn, mà đối với đài chủ, thì ưu thế lớn nhất chính là có thể thừa dịp đối phương còn chưa sẵn sàng đã xuất thủ trước.

Lúc này, Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong chính là mượn vào cái ưu thế này, cũng đã triển khai nó đến cực hạn. Ba học viên kia vừa mới xuất hiện thì Bạch Long thương đã đến trước mặt bọn hắn, thế nên bọn hắn còn chưa kịp phản ứng đã thấy một cỗ đại lực truyền đến, tất cả đều bị đánh bay lên, không khống chế được thân thể.

Tốc độ của Lưu Phong quá nhanh, một thương đánh bay ba người, Bạch Long thương thoáng dừng lại trên không trung, nhưng ngay sau đó, một cỗ khí tức mãnh liệt sắc bén lập tức bộc phát ra. Bạch Long thương lảng không bỏ xuống mà hóa thành một đạo hào quang, nói luồng hào quang này chém tới chính là học viên ở chính giữa.

Đã bị Bạch Long thương gây ảnh hưởng, thậm chí ba vị đệ tử này ngay cả võ hồn cũng không kịp phóng thích, vậy thì làm sao có thể chống đỡ được một kích này của Lưu Phong đây? Học viên ở chính giữa lập tức bị mũi thương đoạt mệnh, hóa thành hào quang biến mất vô tung.

Đang sau, Lam Hiên Vũ cũng đã đuổi tới, hắn vọt tới chỗ Lưu Phong trên không trung. Khi thân thể hai người vừa tiếp cận, hắn lập tức đẩy tay phải, giúp Lưu Phong hoàn thành một lần chuyển hướng, làm Lưu Phong phóng tới phía tên vừa bị đánh bay bên phải, tên đệ tử này vừa mới rơi xuống, lúc này vẫn còn đang trong quá trình phóng xuất võ hồn đã bị hắn đánh tan, chính hắn thì mượn phản lực mà đánh về phía tên bên trái. Vốn dĩ Lưu Phong chỉ có thể công kích một lần sau khi được tăng phúc, nhưng sau khi lần tăng phúc thứ hai của Lam Hiên Vũ đến thì khí thế của hắn lập tức bạo tăng, Bạch Long

thương huyền hóa ra thương mang đầy trời, bao phủ hoàn toàn lấy tên đệ tử còn lại phía dưới.

Lam Hiên Vũ mở hai tay mà đánh tới tên đối thủ bên trái này. Người này cũng vừa mới kịp phóng xuất võ hồn. Đó là một cái lưới lớn, nắm đang muốn xoắn tới hướng Lam Hiên Vũ. Tay trái Lam Hiên Vũ chúi xuống, một cái xoáy nước xuất hiện, vòng xoay tròn kịch liệt đã làm cái lưới lớn kia cũng phải chuyển động theo, mà nháy mắt sau đó, hữu quyền của hắn đã đánh xuống.

Đây chính là một quyền toàn lực mang theo huyết mạch chi lực được Kim văn Lam Ngân Thảo dẫn động. "Oanh" một tiếng nổ lớn vang lên, nắm đấm của hắn ở giữa lưới lớn, cũng chính là vị trí của học viên kia. Một cỗ lực lượng khổng lồ ép xuống, vượt qua sự ngăn cách của lưới lớn mà nện lên hai tay đối phương.

Tiếng xương gãy vang lên, mộ quyền này của Lam Hiên Vũ đã nện đối thủ trực tiếp té nhào, trong tay trái, băng thứ lại đâm về phía đối thủ, chiến đấu chấm dứt!

Từ lúc bắt đầu đến lúc chấm dứt thậm chí còn nhanh hơn những trận trước, sự oanh liệt giữa Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong có thể nói là hết sức ấn tượng.

Mấu chốt là ở một chữ "Nhanh"!

Tất cả mọi người đều là đệ tử của lớp thiếu niên năng động thì tu vi có thể đối chênh lệch bao nhiêu? Hiển nhiên là sẽ không kém quá nhiều. Thế nhưng dưới dạng va chạm này, Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong đã lấy được ưu thế từ tốc độ, trực tiếp giết một người, lại nhanh chóng áp chế hai người khác, căn bản là không cho đối thủ cơ hội phát huy.

Có thể nói đối thủ thua như vậy là có chút biệt khuất. Dù là các sư phụ cũng không nghĩ tới, bọn hắn lại có thể phát huy ưu thế của đài chủ đến trình độ này. Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong liếc nhau, hai người đều có chút thở gấp, những công kích liên tiếp vừa rồi sao không phải là toàn lực ứng phó đây?

Nếu như không phải áp chế được một người ngay từ đầu thì rất có thể bọn hắn sẽ lâm vào chiến đấu, nếu vậy sẽ là hai đối ba, thắng bại liền trở nên khó liệu rồi.

"Đợi một lát rồi lại tiếp tục." gần như Mục Trọng Thiên gọi ngừng khảo hạch ngay sau đó. Bằng vào tốc độ của Lưu Phong thì ưu thế của đài chủ thật sự là quá lớn, nếu không điều chỉnh một lát thì những đệ tử sau muốn phá giải chiến thuật này của Lam Hiên Vũ sẽ là quá khó.

"Quý lão sư, người xem loại tình huống này nên làm gì bây giờ? Là do chúng ta cân nhắc không chu toàn." Mục Trọng Thiên làm một vẻ mặt bất đắc dĩ mà tìm tới Quý Hồng Bản.

Không hề nghi ngờ, sự phối hợp của Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong đã vượt quá dự liệu của bọn hắn, mà tốc độ của Lưu Phong lại nhanh đến trình độ này cũng rất làm cho người khác khiếp sợ. Không thể nghi ngờ, biện pháp đơn giản nhất lúc này là làm võ đài trở nên lớn hơn, giảm bớt ưu thế của bọn hắn. Thế nhưng nếu làm như vậy thì lại quá không công bằng với tổ Lam Hiên Vũ.

Quý Hồng Bản nhìn Mục Trọng Thiên một cái, nói: "Đem hình ảnh trận đấu vừa rồi ra cho những người chưa thi đấu xem một lát. Ứng biến như thế nào là chuyện của bọn hắn."

Ánh mắt Mục Trọng Thiên sáng lên, đúng vậy! Nếu có chuẩn bị từ trước thì ưu thế này sẽ không còn rõ ràng như vậy rồi. Hơn nữa, việc này đối với những học viên khác cũng coi như là một loại khảo hạch năng lực ứng biến a.

Lúc này, Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong cũng đã khôi phục được hồn lực, Lam Hiên Vũ lặng yên đi cảm thụ tinh thần tiêu hao của mình một lát, vẫn còn trong khả năng khống chế. Sự thật đã chứng minh, cái chiến thuật này của bọn hắn còn dùng rất tốt, Lưu Phong đã vận sức chờ phát động, chỉ cần dùng phương thức như vậy ở những trận tiếp theo là được.

Nhưng việc nằm ngoài ý muốn của bọn hắn là phía đối diện lại không tiếp tục xuất hiện đối thủ. Chẳng lẽ các sư phụ để bọn hắn nghỉ ngơi một lát? Có thể nghĩ đương nhiên là chuyện tốt, Tiền Lỗi đang rất cần thời gian khôi phục tinh thần lực. Nếu như có thể để cho hắn hoàn thành thêm một lần triệu hoán, thì cũng tương đương với việc bọn hắn có thể đạt thêm một cuộc thắng lợi.

Trong mắt các học viên của lớp thiếu niên năng động thì tên Tiền Lỗi không đáng tin cậy nhất kia, hiện tại đã thành mấu chốt để chiến thắng. Hiện tại, gần như tất cả mọi người trong lớp đều không ngăn nổi những thứ triệu hoán ra. Thậm chí Tiền Lỗi đã thành "Định Hải Thần châm" của tiểu tổ 333.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Nhận thua

Huống chi, hiện tại tổ Lam Hiên Vũ cũng đã thắng bốn trận rồi, chỉ cần lại thắng thêm một trận là coi như cơ bản đã hoàn thành nhiệm vụ. Từ tình huống trước mắt mà xem, thì dù Tiền Lỗi khôi phục có chậm thế nào đi nữa cũng hẳn là có thể hoàn thành thêm một lần triệu hoán.

Thậm chí Lam Hiên Vũ cũng đã nghĩ kỹ, dứt khoát không triệu hoán ra thứ không xác định, chỉ dùng Kim văn Lam Ngân Thảo phụ trợ Tiền Lỗi triệu hoán

ra hồn thú có huyết mạch long tộc là sẽ ổn thỏa nhất. Cho nên, tạm dừng chiến đấu vào lúc này chính là chuyện tốt đối với bọn hắn. Có điều, thời gian nghỉ ngơi cũng không quá dài, chỉ một lát sau phía đối diện đã xuất hiện ba đạo thân ảnh. Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong "Lập lại chiêu cũ", một lần nữa phát khởi công kích. Khi ba đạo thân ảnh kia sắp hoàn toàn hiện ra thì Lưu Phong cũng đã đến phụ cận.

Nhưng thứ vượt quá dự kiến của Lam Hiên Vũ là đối phương còn chưa thấy rõ tình huống trên võ đài cũng đã đồng thời nhảy ngược ra sau, tất cả đều tránh được một chém của Lưu Phong ngay khi suýt xảy ra tai nạn. Cái gì vậy? Tại sao bọn hắn lại có thể phản ứng nhanh như vậy! Lưu Phong cũng sửng sốt một lát, nhưng công của hắn cũng không dừng lại. Sau khi công kích thất bại hắn lập tức đâm Bạch Long thương trong tay ra, trên không trung xuất hiện một mảnh thương mang, toàn bộ sự tăng khúc của Kim văn Lam Ngân Thảo đều được hắn dồn vào một kích này.

Cho dù không thể một kích chiến thắng hắn cũng muốn áp chế đối thủ. Lúc này, ba người phía đối diện cũng đã hiện ra rõ ràng rồi. Mà thực lực chính thể của tiểu tử này thậm chí còn vượt qua tổ Kim Tường.

Đứng ở chính giữa là một gã thiếu niên thân hình cao lớn, tên là Lương Tranh, là người có lực chiến đấu cá nhân gần với Lữ Thiên Tầm nhất trong lớp thiếu niên năng động. Hồn lực của hắn đã đạt đến mười chín cấp, là người thứ hai có khả năng đạt tới hai mươi cấp nhất trong toàn lớp. Đứng bên trái hắn chính là Vương Lực Kiện, phía bên phải thì là Trần Duyệt Lâm.

Khi phải đối mặt với thương mang của Lưu Phong, Lương Tranh hét lớn một tiếng, hai tay hắn dựng lên. Ngay sau đó, hai mảnh kim loại hình nửa vòng tròn hợp lại làm một, hóa thành một tấm thuẫn. Mà Vương Lực Kiện cùng Trần Duyệt Lâm thì nhanh chóng lui về sau lưng Lương Tranh.

"Vụt, vụt, vụt..." Trong tiếng thương mang phóng ra, Lương Tranh liên tục lui về sau bốn bước mới hoàn toàn hóa giải được lực trùng kích của Bạch Long thương, nhưng cuối cùng hắn cũng ngăn được đợt công kích luân phiên hung mãnh nhất của Lưu Phong.

Nếu không xem qua hình ảnh trận chiến trước của tổ Lam Hiên Vũ thì bọn hắn cũng sẽ rất khó ngăn cản được công kích của Lưu Phong, dù sao thủ công kích này cũng quá đột ngột. Nhưng lúc này bọn hắn đã được xem qua hình ảnh đó nên cũng đã hiểu rõ phương thức chiến đấu của tổ Lam Hiên Vũ, sau khi đơn giản thương lượng một lát thì có đối sách trước mắt này đây.

Trên hai tay Lương Tranh có một lưỡi sao sắc bén hình nửa vòng tròn, cái này võ hồn này của hắn gọi là Bán Nguyệt Nhận, là một loại võ hồn biến dị. Khi Bán Nguyệt Nhận tách nó sẽ là vũ khí công kích cường đại, nhưng khi hợp ở một chỗ nó lại có thể hóa thành một mặt khiên tròn, có thể nói là công phòng nhất thể.

Lương Tranh có tính cách trầm ổn, bình thường trong lớp hắn rất ít nói, nhưng tu luyện đặc biệt khác khổ. Mục tiêu của hắn chỉ có một, chính là vượt qua Lữ Thiên Tầm. Hai vị đồng đội kia cũng giống hắn cùng, bình thường trong lớp cũng luôn là bất hiển sơn bất lộ thủy, nhưng ai cũng không dám xem thường bọn họ.

Lúc này, Lương Tranh đã ngăn được công kích của Lưu Phong. Mà Lam Hiên Vũ cũng đã theo tới từ phía sau. Hắn đẩy Lưu Phong giữa không trung, Lưu Phong rơi xuống phía bên cạnh, đồng thời, hắn cũng nhận được tăng khúc đến từ Kim văn Lam Ngân Thảo một lần nữa.

Trần Duyệt Lâm nâng hai tay, từng đám day leo màu thanh bích quét ngang mà ra, chúng tan dọc theo mặt đất hướng ra phía ngoài, đuổi theo hướng Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong. Hắn là Khổng chế hệ hồn sư, Võ Hồn là Thường Thanh Đằng.

Cùng lúc đó, bên người Trần Duyệt Lâm, Vương Lực Kiện vừa vung tay trái, một trường cung màu trắng đã xuất hiện ở trong tay hắn. Hồn hoàn đầu tiên sáng lóng lánh. Hắn giương cung cài tên, một mũi tên màu vàng đã xuất hiện trên dây cung.

"Phanh" một tiếng cung kêu, mũi tên đã bắn ra. Mũi tên kia bắn tới không trung, nhưng chỉ nháy mắt sau nó đã vẽ ra một đường vòng cung mà bay thẳng đến hướng Tiền Lỗi ở phía xa.

Tấn công địch tất cứu!

Không tốt! Trong nội tâm Lam Hiên Vũ thầm kêu một tiếng. Nếu Tiền Lỗi bị loại trong trận đấu này thì ảnh hưởng sẽ không quá lớn, thế nhưng nó sẽ ảnh hưởng đến việc khôi phục tinh thần lực của Tiền Lỗi. Phải biết rằng, bây giờ Tiền Lỗi đang toàn lực mình tướng, nếu bị cắt đứt thì tinh thần của hắn có thể sẽ hỗn loạn, hôm nay có thể đánh được trận nữa hay không sẽ rất khó nói.

Không thể nghi ngờ, đối phương đã có chiến thuật đối với tình huống của bọn hắn. Lam Hiên Vũ đang chuẩn bị tiến công không thể không xoay người mà phóng nhanh tới hướng Tiền Lỗi, đồng thời tay trái hắn cũng ngưng tụ ra một đám băng chùy.

Hắn nhất định phải đợi mũi tên kia tiến vào đến phạm vi công kích của hắn, sau đó dùng băng chùy đánh rơi mũi tên, lúc đó mới có thể bảo vệ Tiền Lỗi.

Nhưng hắn quay người chạy như vậy cũng có nghĩa là đã không còn lợi dụng được ưu thế của đài chủ. Lưu Phong thoáng do dự một chút, hắn không tiếp tục tiến công mà chạy quanh bên cạnh, tránh được Thường Thanh Đằng.

Mà hồn lực của Vương Lực Kiện là mười tám cấp, Võ Hồn của hắn là nguyệt cung, đệ nhất Hồn Kỹ là dẫn đạo mũi tên. Lam Hiên Vũ vừa lui đối phương liền thừa cơ mà công kích. Lương Tranh nhanh chóng vọt tới trước mà đuổi theo hướng Lam Hiên Vũ, hai tay hắn tách ra huy động về phía trước, hào quang của hồn hoàn thứ nhất bắn ra bốn phía. Hai đạo quang nhận lập tức bắn ra từ bán nguyệt nhận trong tay hắn, thẳng tới hướng Lam Hiên Vũ mà đi. Đây chính là đệ nhất Hồn Kỹ của hắn, Bán Nguyệt Trảm!

Phía trước có dẫn đạo mũi tên cần phải giải quyết, phía sau lại có Bán Nguyệt Trảm truy kích, hiện tại Lam Hiên Vũ đã rơi vào trong hai cái khó khăn này. Mà lưu phong lại là lực phòng ngự yếu kém, trời sinh lại bị khổng chế hệ hồn sư khắc chế nên hiện tại hắn cũng không cải biến được chiến cuộc. Trần Duyệt Lâm bố trí những thường thanh đằng ở xung quanh thập phần xảo diệu, giống như tám lưới đang chờ đợi con mồi, chỉ còn chờ hắn chui đầu vào lưới.

Dưới tình huống đối phương có chuẩn bị mà phe mình lại thiếu một người, Lam Hiên Vũ đã rơi vào tình thế bất lợi.

Mũi tên giáng xuống từ trên trời, lúc này Lam Hiên Vũ lại cực kì tỉnh táo. Đương nhiên hắn đã nghe được tiếng xé gió của bán nguyệt trảm đang kéo tới sau lưng, cũng biết việc mình nhất định phải làm là hóa giải nguy cơ cho Tiền Lỗ. Lúc này hắn mới rõ mình đã không để ý đến một việc, đó chính là bảo hộ cho Tiền Lỗ. Khi đối thủ đặt mục tiêu vào chính Tiền Lỗ đang đang khôi phục tinh thần lực, lại phát ra công kích từ xa, bọn hắn đã trở nên vô cùng bị động.

Thân thể Lam Hiên Vũ lóe lên, căn bản là hắn không quay đầu nhìn lại. Ba người Lương Tranh chỉ cảm thấy thấy một hồi hoa mắt, có vẻ như Lam Hiên Vũ mới chỉ lác qua trái phải một lát cũng đã tránh được công kích của hai đạo Bán Nguyệt Trảm. Cùng lúc đó, rốt cuộc Lam Hiên Vũ cũng bắn băng chùy trong tay ra.

"Đương" một tiếng giòn tan vang lên, băng chùy chỉ cách một xích trên đỉnh đầu Tiền Lỗ, tình chuẩn vô cùng. Mà một mũi tên bị bắn trúng kia cũng theo đó mà rơi xuống một bên. Ngay lúc đó, Lam Hiên Vũ đột nhiên dừng bước, hắn hét lớn: "Đợi một lát."

Ba người Lương Tranh đang đuổi phía sau nghe vậy thì dừng sò, bước chân thoáng chậm lại. "Trận này, chúng ta nhận thua." Lam Hiên Vũ không chút do dự mà nói.

Nhận thua?

Lương Tranh dừng bước lại, hắn khẽ gật đầu với Lam Hiên Vũ. Đúng vậy, trận này tiểu tổ của Lam Hiên Vũ thật sự là quá bị động rồi. Tiền Lỗ không có biện pháp tiếp tục triệu hoán, mà đối phương lại có thủ đoạn công kích từ xa, việc này tất nhiên sẽ kiềm chế Lam Hiên Vũ, làm hắn luôn phải bảo hộ bên người Tiền Lỗ.

Đối thủ có kỹ năng không chế, có thủ đoạn công kích từ xa, có cả kỹ năng cường công, dù hắn và Lưu Phong có phối hợp ăn ý hơn nữa thì hai đối ba cũng rất khó thắng. Hơn nữa, lúc trước bọn hắn đã thắng bốn trận, căn bản là cũng không cần phải cứng rắn đối đầu, cho nên, sau khi xem xét thời thế Lam Hiên Vũ đã không chút do dự mà lựa chọn nhận thua.

Tổ này của Lương Tranh vốn là một trong những tổ mạnh nhất lớp, thực lực lại gần với Lữ Thiên Tâm nhất, nên nhận thua trong tay bọn hắn để tiết kiệm sức lực thì không thể nghi ngờ chính là một lựa chọn tương đối khá. Nếu cứ cứng rắn đối đầu thì chưa cần nói tới thắng bại, chỉ riêng việc tiêu hao cũng đã là cực lớn rồi. Mãi sau mỗi cuộc thi thì cũng không dễ khôi phục tinh thần lực.

Ở bên ngoài, khi các sư phụ thấy bọn Lam Hiên Vũ chủ động nhận thua thì lại có loại cảm giác thờ dài được một hơi. Nếu tổ này của bọn hắn cứ một mực thắng mới là có vấn đề, bởi việc này sẽ tạo thành đà kích cực lớn cho những học viên khác.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Thử áp bách một lát xem

"Còn mấy tổ thì đến lượt Lữ Thiên Tâm lên sân?" Ngân Thiên Phàm quay sang hỏi Mục Trọng Thiên.

Mục Trọng Thiên nói: "Còn có một tổ là tới bọn Lữ Thiên Tâm."

Trong mắt Ngân Thiên Phàm chợt lóe sáng, nói: "Cho lên sớm một tổ, bây giờ cho tiểu tổ của Lữ Thiên Tâm lên luôn. Sau đó nói cho Lam Hiên Vũ, nếu bọn hắn thua tổ Lữ Thiên Tâm thì tất cả những trận sau đều tính thua."

"A? Phó viện trưởng, như vậy không ổn đâu? Đây là vi phạm quy tắc đó a! Chỉ sợ bọn hắn sẽ không phục." Mục Trọng Thiên kinh ngạc mà nhìn vị khoa viện trưởng béo trước mặt này. Hắn vẫn biết vị này luôn luôn làm việc không theo lẽ thường, thế nhưng nếu cứ tùy tiện thay đổi quy tắc như vậy thì thật sự là quá không công bằng đối với những đệ tử, vì như vậy thì sự công bằng của học viện ở đâu?

Ngân Thiên Phàm bình tĩnh nói: "Không sao, cứ làm theo lời ta bảo. Không áp bách một chút thì sao có thể làm cho bọn chúng xuất ra bản lĩnh thật sự? Dưới tình huống thừa lực lại lựa chọn buông tha, hiển nhiên bọn hắn đang cảm thấy vì trước đó đã thắng bốn trận rồi, nên việc cần làm là như thế nào để có thể kiên trì đến lúc Tiền Lỗ triệu hoán được. Nếu là khảo hạch thì đương nhiên phải để bọn chúng biểu hiện ra tất cả năng lực, xem cực hạn của những tiểu tử này là ở nơi nào. Cứ theo lời của ta mà làm, nếu bọn Lam Hiên Vũ không phục, ta sẽ giải quyết."

Mục Trọng Thiên nhìn về phía Quý Hồng Bản, vì chỉ có vị Quý lão sư này mới có thể nói chuyện được với Phó viện trưởng.

Nhưng điều làm Mục Trọng Thiên không nghĩ tới là Quý Hồng Bản cũng khẽ gật đầu: "Dựa theo lời Phó viện trưởng mà làm, không thể cho những tiểu tử này 'giờ trò đen tối'. Không áp bách một chút sẽ không công bằng với những tiểu tổ khảo hạch sau."

"A? Vậy được rồi." Mục Trọng Thiên không nghĩ Quý Hồng Bản cũng tán thành yêu cầu của Ngân Thiên Phàm. Rõ ràng đây chính là một việc không công bằng đối với tiểu tổ của Lam Hiên Vũ a, nhưng hắn cũng chỉ có thể thi hành mệnh lệnh.

Đầu La thế giới, lời đài.

"Tiểu tử Lam Hiên Vũ, ta tuyên bố với các ngươi, trận tiếp theo các ngươi sẽ phải đối mặt với tiểu tử Lữ Thiên Tầm. Cuộc tranh tài này các ngươi nhất định phải thắng. Nếu thất bại thì tất cả những trận sau của các ngươi đều bị tính là thua." Thanh âm điện tử vang lên, rõ ràng cho thấy là giọng nói của Mục Trọng Thiên.

Vốn dĩ Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong đã chuẩn bị chạy nước rút rất tốt rồi, nhưng khi bất thành linh nghe được âm thanh điện tử này thì hai người không khỏi có chút sững sờ.

"Đây là cái tình huống gì vậy? Tại sao thua trận này liền tính thua tất cả những trận sau? Đây chẳng phải là nếu thua chúng ta sẽ phải chịu trừng phạt sao?" Lưu Phong giật mình nói.

Lam Hiên Vũ cũng có chút mơ hồ. Dù sao tuổi bọn hắn cũng còn nhỏ, nên trong khoảng thời gian ngắn sẽ không nghĩ ra vì sao quy tắc lại bị thay đổi. Nhưng vào lúc này, phía đối diện đã có ba đạo thân ảnh chậm rãi nổi lên, chính là Lữ Thiên Tầm, Diệp Linh Đồng cùng Thường Kiếm Dật.

Bị âm thanh điện tử kia gây ảnh hưởng nên thậm chí cơ hội tập kích cũng đã bị Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong làm mất đi. Hai cái hồn hoàn màu vàng bay lên từ dưới chân Lữ Thiên Tầm, hiện ra tu vi song hoàn của hắn.

"Làm sao bây giờ?" lúc này Tiền Lỗi cũng đã mở mắt, bởi vì hắn cũng đã nghe được âm thanh kia. Lam Hiên Vũ nhìn về phía hắn, đưa tới một ánh mắt hỏi thăm, Tiền Lỗi cười khổ mà lắc đầu. Lúc này hắn mới nghĩ ngợi được một chút nên vẫn chưa thể triệu hoán.

Nói cách khác, trận này vẫn như cũ là hai đối ba, cũng có nghĩa là Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong phải đối mặt với song hoàn Lữ Thiên Tầm, Diệp Linh Đồng có thực lực cường hãn, cùng Thường Kiếm Dật có được năng lực khống chế gây chậm chạp.

Việc chậm chạp khác chế Lưu Phong tới mức nào thì có thể nghĩ, dưới tình huống đối phương có chuẩn bị từ sớm, cho dù tăng phúc của Lam Hiên Vũ có thể giúp hắn phá giải kỹ năng chậm chạp nhưng Diệp Linh Đồng cùng Lữ Thiên Tầm cũng không yếu, hai đối ba, đây là một cuộc chiến càng khó hơn nữa, xác suất chiến thắng thật sự là quá thấp.

Thế nhưng trận này lại không thể thua! Vì nếu thua thì tất cả những trận sau đều bị tính thua, vòng tiếp theo cũng sẽ không có, vậy học kỳ sau sẽ phải làm thế nào?

Liều, chỉ có thể liều mạng.

"Làm sao bây giờ?" Lưu Phong cũng hỏi vấn đề giống như trước. Không thể nghi ngờ, lúc này hắn cũng có chút luống cuống.

Thân thể Lữ Thiên Tầm trở nên bành trướng, khí thể thuộc về song hoàn cũng dần tán phát ra. Ba người đồng thời phóng nhanh tới hướng Lam Hiên Vũ bên này.

Thực ra thì Lữ Thiên Tầm cũng rất kiêu ngạo, hắn cũng không muốn va chạm với tiểu tử Lam Hiên Vũ dưới tình huống Tiền Lỗi đã mất sức chiến đấu như vậy. Bởi vì hắn đã là Đại Hồn Sư rồi, thứ hắn hy vọng là đánh bại đối thủ lúc song phương đều ở trạng thái tốt nhất.

Lam Hiên Vũ có chút bất đắc dĩ mà nhún nhún vai, đây đều là lão sư áp bức đấy, các ngươi đã bức ta, vậy thì...

"Lưu Phong." Lam Hiên Vũ đột nhiên quay đầu nói với Lưu Phong.

"Hả?" Lưu Phong nhìn về phía hắn.

Lam Hiên Vũ trầm giọng nói: "Ta tăng phúc cho ngươi, sau đó ngươi không tiếc bất cứ giá nào mà dẫn dụ ba người bọn hắn đi, ngươi có thể làm được không? Còn lại giao cho ta."

Lưu Phong cười khổ nói: "Có thể thử xem, nhưng ta chỉ sợ không lại gần bọn họ được. Cái Hoàng Kim Sư Tử hồng kia quá mạnh mẽ."

Lam Hiên Vũ nói: "Vậy thì chúng ta đánh bạc hắn sẽ không thi triển Hoàng Kim Sư Tử hồng ngay từ đầu. Đến đây đi, đặt một cái."

"Tốt." Lưu Phong hít sâu một hơi, dùng sức mà gật đầu. Hai tay Lam Hiên Vũ phóng thích Lam Ngân Thảo, Lưu Phong vừa lóe thân đã đến trước người hắn.

Lam Hiên Vũ đẩy mạnh Lưu Phong một cái, Lưu Phong lập tức phóng tới phía đối phương như một mũi tên. Ngay sau đó, Lam Hiên Vũ cũng theo sát phía sau mà phóng đi, thậm chí hắn còn ngưng tụ thêm dưới chân mình một tầng băng.

Diệp Linh Đồng cũng đã phóng xuất vô hồn, tay phải của Thường Kiếm Dật cũng đã giơ lên, một vòng sáng trắng nhàn nhạt dần khuếch tán ra phía ngoài, chính là Hồn Kỹ Trì Hoàn!

Hiệu quả của hồn kỹ gây chậm chạp này cực mạnh, hơn nữa nó còn là kỹ năng không chế mang tính phạm vi, đối phó với hệ miễn công như Lưu Phong sẽ có hiệu quả tốt nhất. Lúc trước, khi Lam Hiên Vũ chưa tới lớp thiếu niên năng động, mỗi lần Lưu Phong một chọi một với Thường Kiếm Dật đều bị hắn khống chế đến khi hồn lực hao hết, phóng thích không ra nổi Vô Hồn.

Thương mang phun ra hút vào trên Bạch Long thương thương, hai con mắt trên đầu rồng cũng tỏa sáng ngời. Lưu Phong đối có một sự tin tưởng rất lớn đối với Lam Hiên Vũ, nên khi đối mặt với hồn kỹ tri hoãn này hẳn liền không chút do dự mà vọt tới. Mặc dù hẳn vẫn biết dù mình có thể phát ra một lần công kích cũng sẽ vì bị chậm chạp mà ảnh hưởng rất lớn, mà ở dưới, người nghênh tiếp hẳn chính là Diệp Linh Đồng. Có Thiên Cung Phách Thể nên tốc độ cùng phòng ngự của Diệp Linh Đồng đều được tăng lên tới cực hạn.

Đã bị Tri Hoãn ảnh hưởng, thân thể Lưu Phong rõ ràng trì trệ một lát, nhưng Bạch Long thương trong tay hẳn vẫn ngang nhiên mà quét ra. Thường Kiếm Dật lóe thân, linh hoạt mà né về sau lưng Lữ Thiên Tâm. Lần trước hẳn đã bị Lưu Phong đâm thủng, lần này tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

Mà Diệp Linh Đồng thì trực tiếp vọt tới phía Lưu Phong, trên người nàng là từng tầng bạch quang bao trùm, đối mặt với Bạch Long thương nàng cũng không sợ chút nào.

"Phốc!" thương mang trên Bạch Long thương phun ra nuốt vào, một cỗ khí lưu bay lên, bao trùm đường kính năm mét. Dưới sự tăng phúc của Kim văn Lam Ngân Thảo, một kích này gần như đã là một kích toàn lực của Lưu Phong, cỗ khí lưu này lập tức quét bay ba người Diệp Linh Đồng, Lữ Thiên Tâm cùng Thường Kiếm Dật lên không trung.

Lữ Thiên Tâm hừ lạnh một tiếng, hồn lực phóng thích, hẳn cứng rắn mà hạ xuống chỗ cũ như vẫn bất động.

Dưới sự đối đầu cứng rắn thì Diệp Linh Đồng lại vẫn bị quét bay lên, nhưng cũng chỉ bay tới hai mét nàng liền cuốn một vòng trên không trung, mà phía sau lưng, Lữ Thiên Tâm cũng đã đuổi kịp, một phát bắt lấy vạt áo sau lưng nàng. Diệp Linh Đồng thuận thế đá ra một cước, dưới một cỗ hồn lực do Lữ Thiên Tâm truyền tới, nàng vừa vịn đá trúng Bạch Long thương.

Sau khi toàn lực làm một cái quét bay như vậy thì căn bản Lưu Phong đã không còn hậu thủ, lập tức bị đập bay ra ngoài. Cho dù trong mắt bất cứ ai thì hẳn chủ động xuất kích như vậy, dùng một đôi ba cũng là một lựa chọn rất tồi, cho dù đã được Lam Hiên Vũ tăng phúc thì hẳn cũng không thể một chọi ba mà chiếm được thượng phong a!

Lưu Phong bị một nhát đập bay thẳng đến sau lưng Lam Hiên Vũ. Đây là bởi vì Diệp Linh Đồng đã tính toán góc độ rồi mới đá Lưu Phong một cước đó. Dù Lam Hiên Vũ có tiếp được Lưu Phong thì thứ tiếp theo hẳn phải đón cũng chính là thế công như mưa to gió lớn của ba người Lữ Thiên Tâm.

Diệp Linh Đồng cũng biết rất rõ, mấy tháng qua Lữ Thiên Tâm cố gắng như vậy chính là vì muốn rửa sạch sự sỉ nhục trong cuộc thi cuối kỳ này.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Võ Hồn dung hợp

Lúc trước bọn hắn còn lo Lam Hiên Vũ sẽ nhận thua, nhưng hiện tại có vẻ đối phương cũng không có ý nhận thua. Bọn hắn nào biết, không phải mấy người Lam Hiên Vũ không muốn nhận thua, mà là học viện không cho bọn hắn nhận thua a!

Nhưng một tình huống ngoài dự liệu của bọn hắn đã xảy ra. Khi thấy Lưu Phong đã sắp vọt tới phía mình, Lam Hiên Vũ cũng không bắt lấy Lưu Phong mà lại lóe thân, tránh Lưu Phong đang bay ngược tới, mặc kệ cho hắn ngã ra phía sau mình, còn bản thân lại vẫn tiếp tục phóng tới hướng ba người Lữ Thiên Tâm.

Cái gì vậy?

Chính Lữ Thiên Tâm cũng phải sửng sốt một lát. Nếu Lam Hiên Vũ bắt lấy Lưu Phong thì còn có thể tạo thành cục diện hai đối ba, vẫn còn có thể gây dựa trong chốc lát. Nhưng Lam Hiên Vũ lại tự mình đưa tới cửa, thứ hẳn phải đối mặt chính là ba người đang ở trạng thái toàn thịnh a! Lam Hiên Vũ bị choáng váng rồi sao? Nhưng chỉ nháy mắt sau, Lữ Thiên Tâm liền thấy được biểu lộ trên mặt Lam Hiên Vũ đã vọt tới bên người mình.

Đó là cái gì? Tươi cười?!

Đúng vậy, Lam Hiên Vũ đang cười, trong cái tươi cười đó còn mang theo vài phần trào phúng. Tuy Lữ Thiên Tâm không biết vì sao Lam Hiên Vũ lại cười như vậy, nhưng một loại dự cảm bất tường lập tức chạy lên não. Hẳn không chút do dự mà há mồm, muốn thi triển Hoàng Kim Sư Tử hồng.

Nhưng vào lúc này, Lam Hiên Vũ lại làm ra một cái động tác còn đơn giản hơn việc hẳn phóng thích Hoàng Kim Sư Tử hồng. Lam Hiên Vũ đồng thời nâng lên cả hai tay, cứ như vậy mà nắm trước người!

"Ngao —" Hoàng Kim Sư Tử hồng lập tức bộc phát. So với lần trước thì không thể nghi ngờ, lần này uy lực của Hoàng Kim Sư Tử hồng đã lớn hơn rất nhiều.

Bằng vào song hoàn tu vì ủng hộ, Hoàng Kim Sư Tử hồng đã có thể bộc phát ra một uy lực khủng bố, dù là Tiên Lỗi đang ở phía xa cũng phải chịu ảnh hưởng. Thế nhưng toàn thân Lam Hiên Vũ đã gần trong gang tấc lại như ngưng kết tại đó. Ngay sau đó, Lữ Thiên Tâm, Diệp Linh Đồng cùng Thường Kiếm Dật liền thấy được, trong nơi hai tay hắn nắm vào nhau có một chút thái quang bắn ra.

Mà trong luồng thái quang lượn lờ kia, Lam Hiên Vũ lại như không bị ảnh hưởng chút nào từ Hoàng Kim Sư Tử hồng vậy, hần chỉ là mỉm cười mà nhìn ba người bọn họ, bờ môi khẽ nhúc nhích, có vẻ như hần đang nói hai chữ —— gặp lại!

Nháy mắt sau đó, thái quang lập tức nở rộ động trời, hóa thành một quang cầu rực rỡ chừng năm mét, bao phủ toàn bộ vào trong đó.

Tất cả mọi thứ đều phát sinh quá nhanh, từ khi Lam Hiên Vũ nắm hai tay đến lúc Hoàng Kim Sư Tử hồng bộc phát, lại đến khi luồng thái quang này nở rộ cũng chỉ trong một cái nháy mắt. Hoàng Kim Sư Tử hồng vừa mới phóng xuất ra liền trở nên im bất. Mà luồng Thái quang đó còn giăng co mấy giây mới dần dần thu nghỉ.

Lam Hiên Vũ, Lữ Thiên Tầm, Diệp Linh Đồng, Thường Kiếm Dật, bốn người đều biến mất. Trên lối đi chỉ còn lại Lư Phong đang choáng váng đầu óc cùng Tiền Lỗi đang trợn mắt há mồm.

Tiểu tử 333, trận thứ năm, thắng lợi!

Trước màn hình là một mảnh lạng ngắt như tờ. Ai có thể nghĩ được sẽ là kết quả như vậy? Ngân Thiên Phàm cùng Quý Hồng Bản sao không phải đang cả kinh tới trợn mắt há mồm đây? Bọn hần chỉ muốn áp bách Lam Hiên Vũ một chút, xem bọn hần có bao nhiêu năng lực còn chưa phát huy ra, thật không nghĩ đến lại có thể áp bách ra một cái đại chiêu như vậy. Cái luồng thái quang kia là cái quái gì vậy? Đến song hoàn tu vi như Lữ Thiên Tầm, hơn nữa là Diệp Linh Đồng có thực lực không kém, còn cả Thường Kiếm Dật, căn bản bọn hần còn chưa kịp phát huy ra thực lực của mình đã bị giết chết trong nháy mắt luôn rồi...

Đây là năng lực của một hồn sư nhất hoàn sao? Hiệu quả bao trùm đường kính năm mét, hơn nữa, lực công kích rõ ràng là cực kỳ cường hãn, cuối cùng là cái gì vậy?

"Đây là xá thân kỹ hay là Vô Hồn dung hợp kỹ?" Ngân Thiên Phàm có chút cứng ngắc mà quay sang hỏi Quý Hồng Bản bên cạnh. Về phương diện hồn kỹ thì không thể nghi ngờ là Quý Hồng Bản biết hơn hần nhiều.

Khóe miệng Quý Hồng Bản khẽ co giật một lát: "Không thể là xá thân kỹ. Từ trạng thái thông dong khi này của Lam Hiên Vũ là có thể nhìn ra, nhất định trước kia hần đã từng dùng qua kỹ năng này. Mà hần là kỹ năng này làm hao tổn tất cả tinh lực của hần nên hần mới bị hệ thống coi là tử vong, bị ròi khỏi chiến trường. Nhưng chắc có lẽ hần sẽ không chết thật, hơn nữa, nhất định trước kia hần đã thử qua rồi, nếu không cũng sẽ không dùng vào thời điểm này. Lư Phong không tiếc một cái giá lớn mà chủ động xuất kích, có lẽ là vì muốn làm ba người Lữ Thiên Tầm không tách nhau, tạo ra cơ hội giết người trong nháy mắt này cho hần. Cho nên ta cảm thấy đây là Vô Hồn dung hợp kỹ, là Tụ Thể Vô Hồn Dung Hợp Kỹ..."

Ngân Thiên Phàm nuốt xuống một hớp nước miếng, hần muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên trong mắt Quý Hồng Bản lộ hung quang, mãnh liệt nâng tay mà đề lên cổ hần, như hung thần ác sát mà nói: "Ta mặc kệ, tên mập mập chết bầm, nhất định ngươi phải nhường tên đệ tử này cho ta, nếu không thì ta liều mạng với ngươi. Song sinh Vô Hồn, Tụ Thể Vô Hồn Dung Hợp Kỹ, theo ngươi học quá lãng phí!"

Các lão sư khác thấy một màn như vậy đều giật nảy mình, Quý lão sư lại muốn đoạt đệ tử của phó viện trưởng?

"Không cho, không cho..."

"Không cho ta bóp chết ngươi..."

Tiểu tử đứng đầu trong cuộc thi cuối kì của lớp thiếu niên năng động chính là tiểu tử số 333 của Lam Hiên Vũ. Từ khi có Lam Hiên Vũ tới phòng số 333, Tiền Lỗi đã không còn là một tên không đáng tin cậy, Lư Phong cũng không còn là một tên mẫn công hệ có lực công kích yếu lại chỉ biết chạy loạn. Tất cả đều thay đổi từ khi Lam Hiên Vũ đến.

Dưới sự bức bách man rợ không thềm nói đạo lý của Quý Hồng Bản, Ngân Thiên Phàm đã phải chịu thỏa hiệp. Bởi vậy, Lam Hiên Vũ đã hoàn toàn bị động mà thêm một sư phụ. Mà thứ ghê rợn đón cuộc sống của hần là càng thêm nước sôi lửa bỏng.

Sau khi cuộc thi cuối kì kết thúc, một ngày hần cũng chưa từng được nghỉ. mỗi một ngày đều là bận rộn mà tu luyện. Đương nhiên, bởi vì lại sử dụng cái Tụ Thể Vô Hồn Dung Hợp Kỹ kia, nên hồn lực hần thật vất vả mới tu luyện tới mười sáu cấp lại tụt xuống mười lăm. Nhưng mọi thứ cũng rất giống những thứ Na Na đã nói lúc trước, độ hòa hợp hai loại năng lượng của vòng xoáy đã tăng lên, Mà nơi trọng yếu nhất, quang điểm rực rỡ kia cũng lớn hơn một chút.

...

Ba năm sau.

Tới lúc này, lớp thiếu niên năng động đã thành lập được ba năm rồi.

Thiên La tinh, Thiên La Thành, Thiên La học viện.

Màn đêm buông xuống, toàn bộ Thiên La học viện là một mảnh yên lặng, chỉ có một góc sân huấn luyện vẫn là đèn đóm sáng trưng. Sân huấn luyện là hình tròn, cao tới ba mươi mét, bên trong có hồn đạo pháp trận phòng hộ chuyên môn.

Việc tu luyện của hồn sư thật sự là quá nguy hiểm, thường xuyên xuất hiện tình huống hồn kỹ phát ra ngoài, nếu không có biện pháp phòng hộ chân chính sẽ rất dễ dàng xảy ra vấn đề, nên ngay cả cửa sổ của sân huấn luyện này cũng là ở trên hai mươi mét.

Lúc này, ngay ngoài cửa sổ sân huấn luyện, một người đang lặng yên mà đứng đó, ánh mắt hần bình thản mà ám áp, lặng yên nhìn chăm chú vào trong sân huấn luyện. Mà ở trong sân huấn luyện lại chỉ có hai người. Quý Hồng Bân là hai tay chấp sau lưng, nghiêm mặt mà nhìn thiếu niên trước mặt, đang chìm âm thanh răn dạy lấy hần.

Vị cường giả đệ nhất Thiên La học viện này vậy mà hoàn toàn không phát giác được, ngoài cửa sổ phía trên cao kia đang có người dòm ngó nơi đây.

"Phối hợp, mình và kỹ năng nhất định phải hòa hợp, ngươi hiểu chưa?" Quý Hồng Bân lạnh lùng nói "đã nói qua bao nhiêu lần rồi, vì sao mỗi lần ngươi phát lực bằng thuộc tính phụ trợ vẫn sẽ xuất hiện trì trệ? Muốn hòa tan nó vào cùng lực lượng thì trước tiên, thứ ngươi cần nhất chính là tìm được cảm giác thiên nhân hợp nhất. Nếu là song sinh Vô Hồn thì nhất định phải phát huy được ưu thế của song sinh Vô Hồn, từ đó mới hình thành được chiến kỹ của chính ngươi.

"Lúc trước thầy của ta đã nói với ta, hần là mỗi người đều có chiến kỹ thuộc về riêng mình. Cường giả chân chính thì chiến kỹ không phải học được, mà là do mình chế tạo ra, bởi vì chỉ có chính mình mới biết thứ mình am hiểu nhất là cái gì. Cái tuổi này của ngươi có lẽ còn không thể tự nghĩ ra chiến kỹ, nhưng có một ngày ngươi sẽ đi đến bước này. Bởi vậy, bây giờ ngươi phải chuẩn bị trụ cột, chuẩn bị sẵn sàng cho sau này."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Vấn đề hồn lực

"Vâng, lão sư." Lam Hiên Vũ cung kính nói.

Ba năm qua đi, giờ đây Lam Hiên Vũ đã trưởng thành.

Vốn dĩ hần cũng là dạng người cao lớn trong đám bạn cùng tuổi, lúc này, hần cũng đã tiếp cận mười một tuổi, thân cao tấc 1m5, cũng coi là cao trong lớp. Mặt mày hần cũng lớn hơn trước một chút, ngoài vẻ đáng yêu khi còn bé thì giờ đã thêm vài phần tuấn tú, một đôi mắt to đặc biệt sáng ngời. Lúc này hần đang vô cùng nghiêm túc mà nghe Quý Hồng Bân nói.

"Ừm, được rồi, hôm nay đến đây thôi, Sau này trở về ngươi cũng phải cân nhắc vọ thật tốt."

"Vâng." Lam Hiên Vũ lần nữa cung kính trả lời.

Quý Hồng Bân do dự một lát, nói: "Còn nữa, ngươi cũng nên cố gắng mình tưởng, tranh thủ tiến vào trạng thái chiều sâu mình tưởng, vì hồn lực của ngươi..." Nói đến đây, hần cũng không khỏi cau mày. Vấn đề hồn lực của Lam Hiên Vũ đã sớm trở thành tâm bệnh của hần rồi, đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, chẳng những thiên phú tốt, mà ngộ tính cũng vô cùng tốt, học tập cũng rất cố gắng, rất nghe lời, gần như không tìm được điểm xấu ở bất kỳ phương diện nào.

Dù hần học với mình hay cùng Ngân Thiên Phàm cũng đều có thể suy một ra ba, tốc độ học tập cực nhanh. Tổ chất thân thể của hần cũng theo thời gian mà tăng lên, nói về tổ chất thân thể hần tuyệt đối là đứng đầu toàn lớp, cho tới bây giờ hần vẫn luôn đứng đầu trong khảo thí lực lượng, vững vàng mà áp chế Lữ Thiên Tầm. Lực chiến đấu của hần lại càng được công nhận là đứng đầu lớp, thật sự là bởi vì không ai có thể thắng nổi cái Tự Thể Vô Hồn Dung Hợp Kỹ kia của hần.

Đáng sợ nhất là tinh thần lực của hần, từ hơn một năm trước, rình thần lực của hần cũng đã đột phá đến năm trăm, thuận lợi tiến vào cấp độ Linh Hải Cảnh. Đã sớm vượt qua đám bạn cùng lứa tuổi ở Thiên La học viện. Đồng dạng là dùng Tinh Thần Lực làm sở trường, hiện tại rình thần lực của Tiền Lỗ cũng đã vừa đột phá sáu trăm.

Thế nhưng Lam Hiên Vũ cái gì cũng tốt, duy nhất chỉ có việc hồn lực tăng lên là một cái vấn đề lớn. Ba năm thời gian, các học viên đã lớn lên rất nhanh, sau khi trải qua mấy vòng đào thải thì toàn bộ lớp thiếu niên năng động còn có hai mươi một tên đệ tử, hơn nữa, học viện cũng đã hủy bỏ chế độ đào thải, không tiếp tục đào thải học viên.

Trong hai mươi một người này thì hai mươi người khác cũng sớm đã đột phá đến hai ngàn, thậm chí Lữ Thiên Tầm cũng đã đột phá đến tam ngàn, là người có mức hồn lực đứng đầu toàn lớp. Tuyệt đại đa số đệ tử đều là hai mươi bảy cấp hồn lực trở lên, tới đa một năm nữa, bình quân hồn lực của lớp thiếu niên năng động liền có thể đột phá đến trên ba mươi cấp.

Thế nhưng Lam Hiên Vũ thì sao? hồn lực của hần là bao nhiêu?

Mười chín cấp!

Đúng vậy, ba năm rồi, trọn vẹn ba năm, hần còn chưa đột phá đến hai mươi cấp. Ở những học viện sơ cấp thông thường thì mười chín cấp cũng là bình thường, trên dưới mười hai tuổi thì hai mươi cấp vốn chính là một cái cánh cửa. Thế nhưng đây là lớp thiếu niên năng động a! Mà trọng yếu hơn là, ba năm nay Lam Hiên Vũ cũng không biết mình đã ăn hết bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn quý hiếm. Những thứ quý hiếm này cũng không chỉ tăng cường thân thể, mà đối với việc tu luyện hồn lực cũng có trợ giúp tương đối lớn, nhưng khi chúng tiến vào bụng hần lại không hề có chút công hiệu.

Đối với hồn sư mà nói thì hồn lực chính là trụ cột, dù phương diện khác có ưu tú thế nào, nhưng nếu không có hồn lực ủng hộ thì cũng sẽ không cách nào trở nên cường đại.

Tựa như hiện tại, Lam Hiên Vũ đã có thể khống chế võ hồn đến trình độ cực kỳ tinh diệu, trên thực tế thì chính Quý Hồng Bản cũng không nhìn ra được vấn đề gì. Thế nhưng dưới tình huống một chọi một, nếu không dùng Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ thì hẳn tuyệt đối đánh không lại Lữ Thiên Tâm, cũng vì đẳng cấp hồn lực của song phương kém tới hai giai. Người ta có ba cái Hồn Kỹ, hẳn lại chỉ có một, vậy thì làm sao đánh?

Quý Hồng Bản cũng rất gấp a! Mắt thấy Lam Hiên Vũ đã sắp mười hai tuổi, cái tuổi này rất là trọng yếu, nếu trước mười hai tuổi còn không đạt đến hai mươi cấp thì thậm chí tư cách tới nơi kia hẳn cũng không có.

"Quý lão sư, ta..."

Lam Hiên Vũ mang vẻ mặt tội nghiệp mà nhìn Quý Hồng Bản.

"Làm sao vậy? Nam tử hán đại trượng phu, có lời cứ nói, nhần nhần nhó nhó làm cái gì?" Quý Hồng Bản tức giận nói. Quý Hồng Bản tuyệt đối là một lão sư cực nghiêm, mặc dù hẳn rất thích Lam Hiên Vũ, nhưng bình thường cũng là cực kỳ nghiêm túc.

Lam Hiên Vũ nói: "Quý lão sư, ta có thể xin phép nghỉ hay không? Cuộc thi cũng đã xong, cũng tới ngay ngày nghỉ rồi, ta muốn xin một tháng đi du lịch cùng ba mẹ."

"Không..." chỉ thiếu chút nữa là Quý Hồng Bản liền nói ra hai chữ "Không được". Trên thực tế thì ba năm này, Lam Hiên Vũ cơ bản chưa từng nghỉ, mỗi ngày đều vượt qua trong việc học với Quý Hồng Bản cùng Ngân Thiên Phàm.

Nhìn cái bộ dáng đáng thương kia của hắn, ngẫm lại cố gắng mấy năm qua của hắn, trong nội tâm Quý Hồng Bản cũng phải thảm than, dù sao hắn cũng vẫn chỉ là một đứa bé a!

"Một tháng quá dài, hai mươi ngày." Quý Hồng Bản cau mày, nói xong câu đó hắn liền quay người rời đi, thấy lão sư đã đồng ý thỉnh cầu của mình, Lam Hiên Vũ lập tức có loại cảm giác muốn lẹ roi đây mặt, cuối cùng cũng đã đáp ứng a! Thật là quá không dễ dàng mà!

Quý lão sư, người nào biết đâu, không phải ta không muốn tăng đến hai mươi cấp, là người không cho ta nghỉ, không cho ta đi tăng đó a!

Na Na đã từng nghiêm túc nói cho Lam Tiêu cùng Nam Trường, khi hồn lực của Lam Hiên Vũ đạt đến hai mươi cấp thì nhất định hẳn phải đi tới chỗ nàng, đột phá dưới sự bảo hộ của nàng, nếu không sẽ có nguy hiểm tới tính mạng.

Đối với cái này tất nhiên Lam Tiêu cùng Nam Trường đều nhớ rõ rất rõ ràng, cho nên bọn hắn cũng dặn dò Lam Hiên Vũ rất kỹ.

Khi Lam Hiên Vũ thông qua triệu hoán của Tiền Lỗi liên hệ với Na Na, Nàng đã nói cho hắn biết, tuy bằng vào cái Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ kia thì hai loại năng lượng huyết mạch của hắn có phần giao hòa, nhưng vẫn còn mất ổn định, khi đột phá đến hai mươi cấp nhất định sẽ kích phát huyết mạch. Nàng cũng không biết cụ thể sẽ xuất hiện tình huống như thế nào, cho nên tốt nhất vẫn nên hoàn thành dưới sự bảo hộ của nàng.

Thật sự là Lam Hiên Vũ đã rất cố gắng tu luyện, cũng không phải hắn không đến được hai mươi cấp, trên thực tế thì tuy tốc độ tu luyện của hắn chậm, nhưng dù có chậm hơn nữa cũng có thể đột phá từ hơn nửa năm trước.

Trước khi tới cuối kỳ, hắn cũng đã hỏi Quý Hồng Bản xin phép nghỉ để đi tìm Na Na, nhưng lại bị Quý Hồng Bản mắng một trận, nói hồn lực của hắn còn chưa đến hai mươi cấp lại còn muốn nghỉ ngơi, nên không để cho hắn đi.

Vì muốn không đột phá tới hai mươi cấp, Lam Hiên Vũ không thể không sử dụng tới Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ để cưỡng ép giáng cấp, tốc độ tu luyện trở về nhanh hơn tốc độ tu luyện bình thường nhiều lắm. Nửa năm này, hắn đã trùng tu một cấp này tới ba lần.

Lúy Hồng Bản sốt ruột, nhưng Lam Hiên Vũ lại càng sốt ruột a! Mắt thấy tất cả mọi người đều đã tới ba mươi cấp, mình vốn đã tu luyện chậm mà bây giờ ngay cả hai mươi cấp cũng không có, chênh lệch này đã càng lúc càng lớn!

Cho nên, dù biết là có thể sẽ bị mắng nhưng hôm nay Lam Hiên Vũ vẫn phải xin nghỉ phép, nhưng không nghĩ tới Quý Hồng Bản lại đồng ý, cuối cùng mình cũng có thể đi tìm Na Na lão sư rồi.

Vừa nghĩ tới việc có thể đi gặp Na Na lão sư, tâm tình của hắn liền khá hơn hẳn, bởi vì rút cuộc bản cũng có thể đột phá rồi.

Có điều, mấy năm này hắn chỉ dùng mấy lần Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, nên cũng không có biện pháp, mỗi khi muốn thắng khảo hạch thực chiến là bộc phát liền, Hơn nữa còn bị ép trùng tu nên ước chừng hẳn đã dùng mười lần Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ.

Hiện tại, quang điểm rực rỡ trong vòng xoáy kim ngân kia của hắn cũng tăng lên một ít, tuy cũng chỉ bằng hạt gạo nhưng cuối cùng cũng có thể thấy rõ ràng một chút.

Quý Hồng Bản ra khỏi sân huấn luyện, lông mày nhíu chặt, hắn thở dài một tiếng mà nhẹ nhàng lắc đầu, thì thào lầm bầm: "Chẳng lẽ cố gắng ba năm nay thật sự phải uổng phí sao? Không nghĩ tới, hạt giống tốt như vậy lại cắm một nơi rất không nên xảy ra vấn đề. Thật sự là..."

Nói đến đây, hắn đột nhiên cảm giác được gì đó, vô thức mà ngẩng đầu nhìn lại. Thế nhưng nơi hắn nhìn lại không có gì. Quý Hồng Bản không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, đó là do trực giác dẫn dắt hắn nhìn sang, chẳng lẽ trực giác của mình sai rồi sao?

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, quay người mà đi tới hướng lầu dạy học.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Nỗi buồn của Quý Hồng Ân

Thăng đến khi thân ảnh của hắn hoàn toàn biến mất, một đạo thân ảnh mới lặng yên xuất hiện trên nóc sân huấn luyện. Đạo thân ảnh kia mặc một bộ quần áo đen, ánh mắt thanh tịnh như nước.

Dưới cái nhìn chăm chú của bóng người này, Lam Viêm Vũ kéo lê một thân mệt mỏi ra khỏi sân huấn luyện, từng bước một mà đi về ký túc xá. Người mặc bộ đồ đen kia vẫn một mực đưa mắt nhìn Lam Viêm Vũ, thăng đến khi bóng dáng của hắn hoàn toàn biến mất, ánh mắt của hắn mới bắt đầu trở nên mờ mịt, suy tư một hồi nhưng lại không thể nhớ được cái gì.

Quý Hồng Ân bước vào phòng Ngân Thiên Phàm, đẩy cửa mà vào. Ngân Thiên Phàm đang ngồi sau bàn công tác, toàn thân hắn tựa thoải mái trên ghế lớn, chân gác lên trên mặt bàn, cầm trong tay một ly rượu mạnh chỉ Thiên La tinh mới có, vui thích mà uống vào.

"Có lẽ phép hay không vậy? Ngươi có biết gõ cửa không?" Nhìn Quý Hồng Ân đẩy cửa vào như vậy, Ngân Thiên Phàm theo thói quen mà mở miệng mỉa mai. "Ngươi cho rằng ai cũng như ngươi sao, suốt ngày không có việc gì mà ngồi ăn rồi chờ chết?" Quý Hồng Ân tức giận nói.

Ngân Thiên Phàm sững sờ: "Ngươi ăn phải thuốc súng sao? Như thế nào vừa vào cửa đã châm chọc ta?" Quý Hồng Ân nói: "Còn không phải vì tên đồ đệ bảo bối kia của ngươi sao. Ngươi cũng biết, chỗ kia yêu cầu thấp nhất là trước mười hai tuổi hồn lực phải đạt đến hai mươi cấp, như vậy mới có tư cách báo danh. Đây là quy củ từ mấy vạn năm trước. Trên thực tế thì hiện tại phải trên ba mươi cấp mới có tư cách tham gia khảo hạch tư, bình thường sẽ không nhận hai mươi cấp. Thế nhưng tên bảo bối của ngươi đến bây giờ còn chưa tới hai mươi cấp, ngươi khen ngược một chút cũng không vội, ngươi đã quên tâm nguyện trước kia của ngươi rồi sao?"

Ngân Thiên Phàm cười lớn một tiếng: "Chưa a! Ta cảm thấy đồ đệ bảo bối của ta rất tốt. Mà khoan đã, cái gì mà gọi là 'Đồ đệ bảo bối của ta'? Chẳng lẽ đồ đệ ta không phải đồ đệ của ngươi? Ngươi là chuyên môn dạy hắn tu luyện hồn lực cùng hồn kỹ đấy, hồn lực của hắn không hợp cách lại tới trách ta sao?" Ánh mắt kia của Ngân Thiên Phàm rõ ràng là đang giễu cợt Quý Hồng Ân dạy không được tốt, mới đưa đến việc tu vi của Lam Viêm Vũ không đủ.

Quý Hồng Ân cả giận nói: "Điều này có thể trách ta sao? hồn lực của hắn ngừng tăng ta có biện pháp nào chứ? Chẳng lẽ phải cổ vũ cho hắn sao? Tiểu tử này, suốt ngày được ăn uống tốt, hắn ăn những nguyên liệu quý hiếm còn nhiều hơn cả ta, nhưng hồn lực lại ngừng tăng lên. Ngươi không nóng nảy sao? Giấc mộng của ngươi đâu?"

Ngân Thiên Phàm uống một hơi cạn sạch chén rượu mạnh, nói: "Ta gấp làm cái gì? đồ đệ bảo bối của ta có thể thay ta hoàn thành giấc mộng, ta có cái gì mà phải chông? Ngươi đừng quên, con đường ta hy vọng hắn đi chính là hệ chỉ huy giữa các hành tinh. Vậy cũng đã là hệ vương bá. Không sai, học viện là cần trước mười hai tuổi đạt tới hai mươi cấp mới có thể tiến hành nhập môn khảo hạch, thế nhưng đối với hệ chỉ huy giữa các hành tinh thì thứ trọng yếu hơn là tinh thần lực. Dưới mười hai tuổi đạt hai trăm điểm tinh thần lực là điều kiện tham gia nhập môn. Theo đó thì phải có ba trăm điểm trở lên mới có thể đi thi, mới có khả năng thi đậu, mà tinh thần lực của đồ đệ ta là bao nhiêu?"

Tám trăm! Ngươi có biết cái này có nghĩa là gì không? Ta đoán chừng nếu đặt cái này ở giữa các thí sinh hệ chỉ huy giữa hành tinh, chắc chắn sẽ đứng đầu danh sách, ta có cái gì có thể buồn đây? Nếu thật sự không được thì giúp hắn cưỡng ép tăng lên chút hồn lực ngay trước khi khảo hạch là được, dù sao ta cũng không trông chờ hắn trở thành một hồn sư mạnh. Ta muốn dạy dỗ là dạy ra một vị quan chỉ huy chiến hạm vô địch giữa các hành tinh. Cho nên người buồn là ngươi đấy, không giống ta a."

"Ngươi...!" Quý Hồng Ân tức tới thở phì phì, "tên mập mạp chết bầm này, sao ngươi lại vô si tới như vậy hả? Có phải ngươi có ý để cho hắn không thăng hồn lực không?"

"Ngươi nghĩ ta bị bệnh sao?" Ngân Thiên Phàm tức giận nói.

Quý Hồng Ân hừ lạnh một tiếng: "Đương nhiên là có bệnh, hơn nữa là đầu óc có bệnh, mọi người ở đây đều công nhận."

"Tên chết tiệt, ngươi muốn công kích ta như vậy, ta sẽ..."

"Ngươi sẽ như thế nào?"

"Ta nhin! Ca không thèm nghe ngươi nói nữa, khinh thường làm bạn với ngươi." Ngân Thiên Phàm đứng phắt lên, hắn tức giận mà phát phát tay, "Đi mau, đi mau, đừng có ở đây mà làm phiền ta."

Quý Hồng Ân thờ dài một tiếng, đột nhiên như đã trút giận được, nói: "Một tháng, chỉ còn một tháng nữa là hắn tới mười hai tuổi. Nếu hắn còn không thể dựa vào chính mình đột phá đến hai mươi cấp, chỉ sợ sẽ không thể trở thành một hồn sư chính thức. Xác suất trở thành một đầu khảo sư cũng rất nhỏ. Đứa nhỏ này... thật sự là quá đáng tiếc."

Hôm nay hấn xin phép nghỉ với ta, ta đặc đồng ý cho hấn hai mươi ngày ngày nghỉ. Hy vọng hấn có thể buông lỏng trong hai mươi ngày này, nói không chừng sẽ có chỗ đột phá."

Ngân Thiên Phàm ngẩn người: "Người đã quyết định buông bỏ?"

Quý Hồng Bán cười khò: "Không phải ta muốn buông bỏ, nhưng nếu hấn thật sự không đạt được thì ta còn có thể làm gì? Nếu hấn đạt đến hai mươi cấp thì ít nhất cũng có thể đi thử. Bằng vào song sinh Vô Hồn cùng cái Tự Thể Vô Hồn Dung Hợp Kỳ kia, và tinh thần lực ưu tú, ít nhiều gì cũng còn có thể đi thử một chút. Nhưng nếu hai mươi cấp còn không đến được thì cũng chỉ có thể đi báo danh tới hệ chỉ huy giữa các hành tinh của người rồi.. ài..."

"Quý lão sư lại đồng ý cho người nghỉ? Tốt rồi, ba sẽ bảo mẹ người nhanh nhanh đi mua phiếu. Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát đi Thiên Đẩu Tinh." Lam Tiêu nhận được tin tức của nhi tử thì không chút lãnh đạm, vội vàng lại gọi Nam Trường đi mua phiếu về. Tuy mua vé đột ngột như vậy thì giá cả sẽ tăng không ít, nhưng mấy năm nay chức vị của hấn đã tăng lên, thu nhập cũng đã gia tăng không ít, nên đã có thể thừa nhận chi phí du lịch trong vũ trụ khá dễ dàng.

Vừa nghĩ tới mình có hai mươi ngày ngày nghỉ, còn có thể tăng lên tới hai mươi cấp, Lam Hiên Vũ cũng rất hưng phấn. Hấn cũng không biết Quý Hồng Bán cùng Ngân Thiên Phàm ký thác hy vọng trên người hấn lớn cỡ nào, với hấn mà nói, thật sự lúc này hấn chỉ thăm nghĩ phải nghỉ ngơi thật tốt, mấy năm qua hấn đã quá mệt mỏi.

"Người cũng có thể nghỉ?" Tiền Lỗi kinh ngạc mà nhìn Lam Hiên Vũ.

"Ừm, Quý lão sư đã đồng ý cho ta hai mươi ngày ngày nghỉ. Các người thì sao? Kì nghỉ đi nơi nào?" Lam Hiên Vũ quay sang hỏi Tiền Lỗi cùng Lưu Phong.

Ba năm rồi Tiền Lỗi càng mập hơn so với trước kia, vẫn luôn mang vẻ cười tủm tỉm. Lưu Phong thì lại càng gầy đi một tí, nhưng đã là thiếu niên nên rõ ràng hấn đã nhiều thêm vài phần khí chất tháo vát.

Theo tu vi tăng lên, bọn hấn cũng đã có được hồn hoàn thứ hai của chính mình, thực lực tăng lên rất nhiều. Hiện tại, cho dù không dựa vào tăng khúc của Lam Hiên Vũ thì bọn hấn cũng đã có sức chiến đấu không tầm thường.

Hồn lực của Lưu Phong cũng đã đạt đến hai mươi sáu cấp, mà Tiền Lỗi cũng là hai mươi lăm cấp, trong lớp thiếu niên năng động cũng tương đối phía sau, nhưng vì có Lam Hiên Vũ nên tiểu tổ 333 bọn hấn vẫn luôn là đứng đầu lớp.

"Ta về nhà ăn uống chơi đùa nha, ha ha ha..." Tiền Lỗi đắc ý nói nói. Lưu Phong nói: "Ta về cố gắng tu luyện, tranh thủ ngày nghỉ đột phá đến hai mươi bảy cấp. Hôm nay Mục lão sư đã nói, sau học kỳ này, tất cả học viện tại Thiên La tinh chúng ta sẽ tiến hành một cuộc thi đấu tuyển chọn cực kì trọng yếu, lớp thiếu niên năng động chúng ta sẽ tham gia, dùng tiểu tổ làm đơn vị thi đấu. Đây xâu tiền (*người coi trọng đồng tiền), người về cũng phải cố gắng đây."

Tiền Lỗi nhún vai: "Lâm trận mới mải guom không có ý nghĩa gì, dù sao ta cũng không có khả năng đạt tới ba mươi cấp trước khi bắt đầu thi tuyển. Ngược lại là Hiên Vũ, người sắp hai mươi cấp, cố gắng một chút, chúng ta đều đang mong đợi xem hồn kỹ thứ hai của người là cái gì đây."

Lam Hiên Vũ dùng sức mà vung cánh tay một cái: "Ngày nghỉ này nhất định ta có thể đạt đến hai mươi cấp."

Lưu Phong nói: "Hiên Vũ, hồn hoàn thứ hai của người chuẩn bị dung hợp cái gì? Mà hồn linh của người là cái gì vậy? Có nên đổi một cái ở hồn hoàn thứ hai không? Hồn hoàn đầu tiên của người mới chỉ là mười năm..."

Lam Hiên Vũ ngẩn người, hấn đột nhiên phát hiện mình không thể trả lời vấn đề này, bởi vì căn bản là hấn chưa từng dung hợp qua cái hồn linh nào a! Hơn nữa, Lam Tiêu cùng Nam Trường đã nghiêm lệnh hấn không thể nói cái này ra, cho nên tuy hấn không biết vì cái gì nhưng vẫn không thể nói.

"Ta cũng không biết hồn kỹ thứ hai sẽ là cái gì. Đợi sau kì nghỉ a, đến lúc đó các người sẽ thấy."

Kì nghỉ của lớp thiếu niên năng động là một tháng, ngắn hơn rất nhiều so với những học viện sơ cấp bình thường. Hôm qua Mục Trọng Thiên cũng đã nói với bọn hấn, sau ngày khai giảng học kì một sẽ là thi đấu tuyển chọn, về phần thi đấu là cái gì cũng chưa nói cho bọn hấn biết, nhưng có vẻ như đối thủ cạnh tranh chủ yếu nhất là đến từ Lăng Thiên đại lục bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 126: Nhạc công tử cũng muốn đi Thiên Đẩu Tinh

Thiên La tinh có hai cái thành chủ rất quan trọng, một cái là Thiên La thành của Mặc Lam đại lục, cái khác chính là Lăng Thiên thành của đại lục Lăng Thiên.

Thiên La thành là thủ phủ của Thiên La tỉnh, đối với điểm này Lăng Thiên thành vẫn luôn không chịu phục, hai đại chủ thành vẫn luôn cạnh tranh nhau trên nhiều khía cạnh.

Khi Lam Hiên Vũ về đến nhà hắn lại có một cảm giác lạ lẫm, bởi vì cả một học kỳ qua hắn về không được mấy lần. Việc học của lớp thiếu niên năng động vốn là rất nặng nề, hơn nữa, với tư cách đệ tử của Ngân Thiên Phàm cùng Quý Hồng Bản nên nhiệm vụ trên người hắn lại càng nhiều hơn nữa.

Đối với cái này, Nam Trường cũng có chút ít oán hận, bởi vì nàng luôn không thấy được nhi tử, nàng cũng không muốn vậy! Nhưng Lam Tiêu lại luôn là thái độ ủng hộ, hắn nói cho Lam Hiên Vũ rằng bỏ ra bao nhiêu cố gắng sẽ đạt được bấy nhiêu hồi báo. Không hề nghi ngờ, nếu có thể thuận lợi học qua lớp thiếu niên năng động thì hắn sẽ có thể thuận lợi tốt nghiệp, nhất định sẽ có trợ giúp thật lớn đối với tương lai của hắn.

So với nhà ở Từ La thành lúc trước thì diện tích ở đây lớn gần gấp đôi. Phòng khách rộng rãi sáng ngời, trong nhà cũng có phòng tu luyện, phòng ăn, phòng ngủ, còn có một thư phòng Lam Tiêu vẫn luôn mong ước, bây giờ đã đầy đủ mọi thứ.

Chức vị tăng lên đã làm cho Lam Tiêu trở nên bận rộn hơn rất nhiều, nhưng không thể nghi ngờ là càng có tiền đồ.

"Mẹ." Lam Hiên Vũ vừa vào cửa liền kêu lên.

Nam Trường đang bận rộn trong phòng bếp nghe thấy vậy thì lập tức đi ra, vừa nhìn thấy Lam Hiên Vũ, nàng lập tức vui vẻ ra mặt, bỏ nhào qua mà ôm lấy cổ nhi tử: "Con trai bảo bối của ta cuối cùng cũng đã trở về, nhanh để cho mẹ thân một thoáng một chút nào."

Nam Trường dùng sức mà hôn một cái lên mặt Lam Hiên Vũ.

"Mẹ, đều là nước miếng a."

"Ha ha, chẳng lẽ ngươi không nhớ mẹ sao?"

"Rất nhớ đấy." Lam Hiên Vũ cũng dùng sức mà ôm mẹ mình một lát, trong nội tâm hắn tràn đầy ấm áp. Đây chính là cảm giác về nhà a!

"Được rồi, nghỉ ngơi một lát đi, mẹ đi nấu cơm cho ngươi. Hôm nay thật sự là bề bộn chết ta, ba của ngươi cứ bắt mẹ đi mua vé như đòi mạng. Phiếu vé đã đặt xong, ngày mai chúng ta sẽ đi. Ngươi đã hỏi địa chỉ cụ thể của Na Na lão sư chưa?"

"Đã hỏi rõ rồi." Hôm nay, trước khi tan học Lam Hiên Vũ đã nhờ Tiền Lỗi mở Triệu Hoán Chi Môn, liên lạc với Đồng Thiên Thu một lát, liên lạc với cả Na Na. Na Na đã cho hắn địa chỉ chuẩn xác, ngay tại Thiên Đầu thành, thủ đô của Thiên Đầu Tỉnh.

Chỉ chốc lát sau, Lam Tiêu cũng đã trở về, ăn một bữa tối ấm áp, sau đó liền bắt đầu thu dọn đồ đạc. Bởi vì, ngày mai sẽ phải đi xa.

"Cảm ơn các ngươi có thể tới." Nhạc công tử mỉm cười thăm hỏi với những khán giả phía dưới, chậm rãi chào cảm ơn dưới những tiếng hét chói tai. Hôm nay là buổi diễn cuối cùng củ hắn ở đây rồi.

"Thật là dễ nghe, quá tuyệt vời! Có điều, lúc nào ngươi mới ca khúc mới a?" Nhạc Linh khanh đi tới, cho Nhạc công tử một cái ôm sâu sắc, nàng cười híp mắt mà nói.

Đường Nhạc mỉm cười, thân nhiên nói: "Duyên phận đến sẽ có ca khúc mới."

Mấy năm qua, đại danh của Nhạc công tử gần như đã truyền khắp Hồn Thú tỉnh. (Hồn thú tỉnh? hồn thú giờ cũng nghe nhạc luôn rồi hả lão đường? Chơi trội thế ☐) Ba năm thời gian, hắn đã thành một đời ca thần từ một ngôi sao mới bước ra đời. Đúng vậy, chỉ ba năm thời gian, hắn đã làm được rất nhiều việc mà cả vài thập niên những minh tinh khác còn chưa thể làm.

Thế nhưng tất cả ca khúc của hắn lại chỉ có năm. Hắn rất ít khi ra ca khúc mới, cũng chỉ hát những ca khúc của chính mình. Nhưng cũng chính năm ca khúc này đã biến hắn thành một đời Ca Thần.

Thứ làm cho những khán giả luôn điên cuồng chính là, cùng một ca khúc nhưng mỗi một lần nghe hắn biểu diễn lại đều có một cảm giác khác nhau, đây là thứ những ca sĩ khác muốn làm cũng làm không được. Đã từng có người muốn bắt chước hắn, nhưng chỉ thử vài loại phương thức liền buông bỏ. Cho nên, Nhạc công tử vẫn là một đời ca thần độc nhất vô nhị.

Cho nên vé vào cửa buổi hòa nhạc củ hắn thường xuyên là một chuyện khó cầu. Ba năm thời gian, giá vé buổi hòa nhạc của hắn đã tăng lên gấp mười lần, dù vậy vẫn như trước là một chuyện khó cầu!

"Dựa theo kế hoạch lúc đầu của chúng ta thì ngày mai ngươi đã có thể nghỉ. Chúng ta còn đi Long Vương tỉnh nghỉ phép a? Bãi cát ở đó thật sự là quá đẹp." Nhạc Khanh Linh mạng vé mặt chờ mong mà nói. Nàng vừa nói vừa không tự chủ được mà kéo lấy tay Đường Nhạc.

Đường Nhạc thoáng cứng ngắc lại một lát, nhưng vẫn không có rút về. Trên thực tế thì cho dù hắn đang mất trí nhớ, cũng sẽ không đến mức nhìn không ra tình cảm của Nhạc Khanh Linh.

Những năm này gần như Nhạc Khanh Linh đã đem tất cả tinh lực đặt lên người hắn. Một thiết nữ xinh đẹp úc trước, hiện tại đã trưởng thành thành một đại mỹ nữ. Không biết có bao nhiêu người theo đuổi nàng, nhưng cho tới bây giờ nàng đều không đáp ứng. Nếu Đường Nhạc còn không nhìn ra tình cảm của nàng đối với mình thì chính là mù lòa rồi.

Nhạc Khanh Linh là ân nhân cứu mạng của hắn, dẫn hắn xuất đạo, một đường nâng đỡ hắn trở thành người đứng đầu đương kim giới ca hát, nàng đã vì hắn mà trả giá nhiều lắm.

Thế nhưng không biết vì cái gì, mỗi khi Đường Nhạc có chút động tâm thì lòng hắn sẽ trở nên đặc biệt đau đớn, không tự chủ được mà muốn xa lánh Nhạc Khanh Linh, tựa hồ trong lòng hắn đã sớm tràn đầy cái gì đó, không thể có chỗ cho người khác.

Cho nên, ba năm qua mọi người cũng biết Nhạc công tử có một người đại diện cực đẹp, mọi người cũng suy đoán quan hệ của hai người có lẽ là một đôi, nhưng trên thực tế hắn và Nhạc Khanh Linh lại không phải là quan hệ này.

Đối với cái này, Nhạc Khanh Linh cũng chưa bao giờ bức bách qua hắn, nàng chỉ luôn đi cùng bên cạnh hắn. Nhạc Khanh Linh không vội sao? Trong nội tâm nàng đương nhiên rất sốt ruột, nhưng dù sao nàng cũng là nữ, tính cách ngượng ngùng, nàng cũng đã ám chỉ qua bao nhiêu lần nhưng Đường Nhạc lại luôn lảng tránh. Nàng đã cảm thấy hay là để thuận theo tự nhiên, dù sao bên người Đường Nhạc cũng chưa từng có một nữ nhân nào khác.

Trên thực tế thì trừ chính nàng, thậm chí Nhạc Khanh Linh còn chưa bao giờ thấy Đường Nhạc cười với bất kì nữ nhân nào khác. Những lúc không có việc hắn chỉ luôn ở một mình trong nhà, âm một mỹ nam tử yên tĩnh.

"Có lẽ không đi Long Vương tinh, ngày mai chúng ta đi phi thuyền vũ trụ tới Thiên Đẩu Tinh a." Đường Nhạc nói.

"Thiên Đẩu Tinh? Đi làm gì?" Nhạc Khanh Linh kinh ngạc mà hỏi.

Đường Nhạc không có bằng hữu, thậm chí không có nhiều sinh hoạt cá nhân. Có thể nói trong tất cả những minh tinh thì hắn là người duy nhất không có bất cứ thứ gì, nhiều lắm thì cũng chỉ là nói chuyện với Nhạc Khanh Linh mà thôi, nhưng những chuyện này chưa bao giờ được chứng minh là đúng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao khán giả nữ của Đường Nhạc rất đông, hắn thật sự là quá chói mắt rồi, lại tự tôn tự hạn chế như vậy, quả thực chính là điển hình của minh tinh.

Chỉ có Nhạc Khanh Linh mới biết hắn vô đơn lạnh lẽo đến cỡ nào, hắn chưa bao giờ kết giao cùng người khác, những việc đối ngoại luôn đều để nàng làm. Hắn chỉ hát một chút, ngẫu nhiên sẽ mất tích một chút như vậy, ai cũng không biết hắn đi làm cái gì, nhưng Nhạc Khanh Linh biết hắn không có bằng hữu.

"Chỉ là muốn đi một vòng. Tự mình đi thôi." Đường Nhạc nói ra.

"Không, ta đưa ngươi đi. Ta cũng không có việc gì làm." Không biết vì cái gì, trong nội tâm Nhạc Khanh Linh đột nhiên có một cảm giác nguy cơ khó hiểu.

"Ừm, được"

Sáng sớm..

Gia đình Lam Hiên Vũ đã bắt đầu xuất phát. Lần thứ hai đi tới trung tâm du hành vũ trụ, nhưng Lam Hiên Vũ hay vẫn rất hưng phấn như vậy. Hắn đứng trong đại sảnh của trung tâm du hành vũ trụ mà nhìn hình chiến hạm trên màn hình lớn, ba năm qua, hắn đã học được rất nhiều tri thức từ Ngân Thiên Phàm học được rất nhiều tri thức. Ngân Thiên Phàm đã nói cho hắn biết, sở dĩ khi học trụ cột lõi chiến hạm trụ cột lại phải bắt đầu từ việc điều khiển các loại phương tiện giao thông, là vì nguyên lý cơ bản để điều khiển khá giống nhau.

Điều khiển không chỉ là một công tác đơn giản, mà trọng yếu hơn là phải cảm ngộ được chân lý của việc điều khiển, phải làm cho người cùng máy móc hoàn toàn dung hợp, phải hiểu được tất cả những máy móc mà mình điều khiển, phải biết năng lực cực hạn của máy đó nằm ở đâu, như vậy mới có thể phát huy được năng lực cực hạn của nó.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Cùng thuyền

Hơn ba năm thời gian, từ ban đầu, khi Lam Hiên Vũ còn ngồi Chiến Cơ không gian chóng mặt không chịu được, đến bây giờ hắn đã có thể tự điều khiển chiến cơ không gian thông qua mô phỏng khoang thuyền, một tiến bộ rất lớn.

Mà Ngân Thiên Phàm cũng chỉ dạy hắn một ít tri thức có quan hệ với chiến hạm giữa các hành tinh, dạy hắn điều khiển Chiến Cơ không gian, nhưng chưa bao giờ dạy hắn điều khiển chiến hạm. Ngân Thiên Phàm nói cho Lam Hiên Vũ, Chiến Cơ không gian chính là phiên bản thu nhỏ của chiến hạm, rất nhiều phương thức tác chiến của chiến hạm đều từ Chiến Cơ không gian mà đến. Học giỏi việc điều khiển chiến cơ không gian chính là trụ cột để trở thành một vị quan chỉ huy chiến hạm ưu tú.

Trong quá trình Lam Hiên Vũ học tập hắn cũng rất thích chiến cơ không gian. Chẳng qua là đến bây giờ hắn còn chưa chính thức thấy được chiến cơ không gian, bình thường cũng chỉ là thao tác trong mô phỏng trong khoang thuyền. Ngân Thiên Phàm đã đáp ứng, chờ hắn qua mười hai tuổi sẽ bắt đầu

để cho hấn chỉnh thức điều khiển Chiến Cơ không gian.

"Mẹ xem kia, đó là mẫu hạm vũ trụ của Tinh La, là một trong những mẫu hạm lớn nhất liên bang chúng ta, toàn bộ dài ba nghìn hai trăm mét, quả thực là một cái thành phố nhỏ. Thứ nó chuyên chở có hàng ngũ hồn đạo hạch tâm phản ứng tiên tiến nhất, nếu hòa lực của nó mà toàn lực oanh kích sẽ có thể hủy diệt một hành tinh đấy." Lam Hiên Vũ hưng phấn mà nói với Nam Trùng.

Nam Trùng cười híp mắt mà nghe, Lam Tiêu lại ở một bên hỏi nhitừ: "Chiến hạm bên kia là cái gì đây? Còn mấy cái kia nữa."

"Ba, đó là tàu bảo vệ mẫu hạm, chiều dài vượt qua một nghìn mét, hấn là tàu bảo vệ cấp long vương a, cũng rất lợi hại, có thể tiến hành công kích ở cự ly cực xa. Một chi hạm đội giữa các hành tinh chỉ có một chiếc mẫu hạm, tối đa là bốn chiếc tàu bảo vệ cấp long vương, những thứ này là lực lượng trọng yếu nhất của toàn bộ hạm đội."

"Ừm, nói rất đúng. Xem ra, tương lai con ta thật sự muốn trở thành một vị quan chỉ huy chiến hạm đây. Ba đang mong đợi một ngày có thể leo lên chiến hạm người chỉ huy." Lam Tiêu cười híp mắt mà nói.

Lam Hiên Vũ lại nhíu mày: "Ba à, dựa theo quy định của quân đội thì người nhà là không thể lên chiến hạm đấy."

"Ha ha ha... Nhitừ, bây giờ người cũng đã bắt đầu dùng tiêu chuẩn của quân nhân đến yêu cầu mình sao?" Lam Tiêu lập tức nở nụ cười.

Lam Hiên Vũ còn nhỏ như vậy, khoảng cách tới khi trở thành một vị quan chỉ huy chiến hạm còn không biết có bao lâu đấy. Lam Hiên Vũ cũng cười: "Lão sư nói phải có tiêu chuẩn cao với chính mình. Ba, nhất định con sẽ trở thành quan chỉ huy đấy."

Nam Trùng nói: "Hiên Vũ, người nói cho mẹ, vì cái gì người lại thích chiến hạm giữa các hành tinh tới như vậy?" Lam Hiên Vũ nói: "Bởi vì chiến hạm rất cường đại a! Trên tv cũng nói, chiến hạm giữa các hành tinh là vũ khí cường đại nhất của liên bang. Theo Hồn Đạo khoa học kỹ thuật tiên bộ, thực lực cá nhân của hồn sư đã không thể thay đổi hướng đi của chiến tranh. Dù hồn sư có cường đại hơn nữa cũng không thể chống lại chủ pháo của chiến hạm. Con đang muốn không chế loại lực lượng cực cường đại này đây."

Lam Tiêu ôm lấy vai Nam Trùng, cười nói: "Nhìn đi, con của ta có tiền đồ rất lớn, đây chính là một ý tưởng rộng lớn, muốn làm liền làm là tốt nhất. Ba ủng hộ người."

Bọn hấn cũng không nghĩ tới, sở dĩ Lam Hiên Vũ muốn trở thành một thành viên lái chiến hạm cũng chỉ vì chiến hạm là vũ khí cường đại nhất của liên bang. Nếu chiến hạm không phải thứ cường đại nhất hấn có thể thay đổi ý tưởng hay không đây?

Một nhà ba người cười nói như vậy mà đi tới đại sảnh, sau khi trải qua một loạt kiểm an, lại quen việc dễ làm mà leo lên phi thuyền vũ trụ. Đương nhiên, vì điều kiện kinh tế có hạn nên bọn hấn vẫn mua loại vé bình thường nhất.

Đây là lần thứ hai Lam Hiên Vũ ngồi phi thuyền vũ trụ, nhưng vì ba năm qua hấn đã học được rất nhiều tri thức, nên đã không còn tâm tính mờ mịt với phi thuyền vũ trụ như trước đây nữa rồi. Nắm rào dắc nhìn chung quanh một chút, xem một chút cửa sổ ngoài mạn tàu, trong lòng hấn lặng yên mà suy nghĩ, bên kia là lỗ hồn đạo hạch tâm phản ứng, bên đó là cửa phun, còn phía kia là khoang lực chủ động. Ừm, loại phi thuyền dân dụng này chính là phiên bản thu nhỏ của chiến hạm vận tải. đoán chừng nó lớn bằng một phần mười của chiến hạm vận tải, thậm chí là nhỏ hơn a.

Ba năm qua, hấn đều không chút nghỉ ngơi qua, nhưng bây giờ hấn hoàn toàn không phản nản gì, bởi vì cảm giác dùng được những thứ đã học thật sự rất tốt. Khi tất cả mọi người đã hoàn thành đăng ký, một đoàn người cuối cùng leo lên phi thuyền vũ trụ. Tám gã hộ vệ thân hình cao lớn đang vây quanh người chính giữa đeo khẩu trang và mũ chụp, ngay cả vị nữ nhân đi bên người hấn cũng đội một chiếc mũ sụp đầu.

Rất nhanh bọn hấn đã lên phi thuyền vũ trụ, ngồi thang máy mà đi trực tiếp tới tầng cao nhất, cũng chính là khoang hạng nhất.

Giá tiền của khoang hạng nhất có thể nói là thiên văn số tự, chuyên môn dành cho những đại phú hào. Nơi đây gần như đã chiếm toàn bộ một tầng, bên trong có bốn gian phòng ngủ lớn, còn có phòng sách, ảnh hoặc phòng âm thanh chuyên môn, rồi gian tắm rửa, thậm chí còn có một bể bơi cỡ nhỏ, có thể nói là cực kỳ xa hoa.

Nhạc Khanh Linh tháo xuống chiếc mũ chụp trên đầu, nàng phát tay với mấy gã hộ vệ: "Các người đều đi nghỉ ngơi đi." Bọn hấn đã ở trong khoang hạng nhất nên tất nhiên không còn cần lo lắng bị người vây xem rồi.

Đường Nhạc cũng tháo xuống chiếc mũ chụp của mình. Hôm nay hấn mặc một bộ trang phục bình thường màu xám, càng lộ rõ dáng người thon dài, cao ngất. Nhạc Khanh Linh ôn nhu nhìn hấn một cái rồi nói: "Người nghỉ một lát đi, ta đi lấy cho người ít nước."

"Ừm." Đường Nhạc khẽ gật đầu.

Đường Nhạc ngồi trên ghế salon mà nhìn cửa sổ mạn tàu cực lớn bên cạnh, hấn thoáng có chút thất thần, nhưng bất tri bất giác, khóe miệng hấn thoáng hiện một nét cười mỉm.

Đã đến giờ cất cánh, phi thuyền vũ trụ cất cánh trong tiếng nổ vang trầm thấp, lực đẩy mãnh liệt đem tất cả mọi người ghim chặt xuống ghế.

So với lần trước thì lần này Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy tất cả đều nhẹ nhàng như thường. Chút lực đẩy này mà để so với chiến cơ không gian hấn đã từng cảm thụ qua quả thực là thiên soa địa viễn (*trời đất cách biệt), thật sự là nó còn vững vàng lắm. Hấn chỉ đang nghĩ, lúc nào mình mới có thể chỉ huy chiến hạm bay lượn trong vũ trụ a!

Thông qua việc học cùng Ngân Thiên Phàm, trên thực tế hắn cũng đã hiểu khá rõ về hệ thống quân đội của liên bang. Trong quân đội, chiến lược càng cao nhất không thể nghi ngờ chính là liên bang hạm đội, mà con đường tấn công trong quân đội cũng là khó khăn nhất, chỉ có thể từng bước tiến lên.

Đầu tiên phải có năng lực đủ mạnh năng lực. Năng lực chỉ tiêu quyết định khởi điểm, còn phải có năng lực đánh giá kết quả thượng đẳng, nên có thể đạt được quân hàm càng cao sẽ càng cần thông qua tố chất tổng hợp để đánh giá. Như hiện tại Lam Hiên Vũ đang học cùng Ngân Thiên Phàm đạt được số điểm rất cao. Một gã phi công vương bài sẽ có thể đạt được rất nhiều điểm cộng, bởi vì chính bản thân chiến cơ không gian bản thân cũng là chiến đấu trong Vũ Trụ.

Sau đó chính là phải tích lũy thời gian phi hành. Thời gian phi hành trong vũ trụ càng dài sẽ càng đại biểu cho việc kinh nghiệm phong phú, nếu có quân công sẽ có thể tấn công nhanh hơn một chút.

Bởi vậy, thiên phú, tích lũy, vận khí, gần như là thiếu một thứ cũng không được. Muốn trở thành một vị quan chỉ huy tàu chiến hạm cũng không phải là chuyện dễ dàng. Đừng nói là mẫu hạm, cho dù là quan chỉ huy của tàu bảo vệ cấp long vương hay những chiến hạm cấp thấp khác cũng đều là những nhân vật nóng bỏng tay của liên bang.

Ta nhất định sẽ trở thành quan chỉ huy chiến hạm nhất định sẽ trở thành người cường đại nhất. Lam Hiên Vũ vừa nghĩ tới việc điều khiển chiến hạm, trong nội tâm hắn liền hưng phấn một cách khó hiểu.

Sau khi phi thuyền vũ trụ xuyên qua tầng khí quyển, nhịp phi hành liền trở nên vững vàng hơn, tiếp tục ổn định mà gia tốc, hướng đích tới mà bay.

Không thể nghi ngờ việc vận chuyển vũ trụ này là vô cùng dài dòng mà buồn chán, gia đình Lam Hiên Vũ qua Thiên Đẩu Tinh một lần, lần này chỉ có hai mươi ngày nghỉ, nhưng lại có tới mười bốn ngày ngồi trên phi thuyền vũ trụ. Ngay khi chút hưng phấn rồi đi, Lam Hiên Vũ mới bắt đầu tiến vào trạng thái mình tưởng.

Bây giờ cách hai mươi cấp đã càng ngày càng gần, gần như đã tới đỉnh phong của mười chín cấp, hiện tại chỉ cần làm vững chắc tu vi của mình, tới khi gặp được Na Na lão sư là sẽ có thể đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Hải tặc vũ trụ

Hắn đã không còn là hải tặc sáu tuổi ngây thơ lúc trước nữa rồi, đối với tình huống của mình hắn cũng cảm thấy rất kỳ quái. Vì sao những người khác đều phải đi tới Truyền Linh Tháp mua hồn linh mới có thêm hồn hoàn, mà mình lại không cần? Hồn hoàn đầu tiên của mình chính là trực tiếp xuất hiện a! Đối với cái này hắn cũng đã hỏi Lam Tiểu cùng Nam Trùng, nhưng câu trả lời hắn lấy được là "Không biết".

Cho nên hắn cũng rất tò mò, tới khi mình đột phá đến hai mươi cấp có thể trực tiếp có được một cái hồn hoàn như vậy nữa không? Nếu đúng như vậy thì nó sẽ mang cho mình hồn kỹ gì đây? Lần này tới Thiên Đẩu Tinh, thật là có quá nhiều việc đáng giá chờ mong rồi, còn có thể gặp được Na Na lão sư nữa.

Vừa nghĩ tới Na Na, trong lòng hắn đã cảm thấy thật ấm áp, có loại không giác thể chờ đợi được mà muốn ôm ấp lấy nàng.

Không biết từ lúc nào, một thân ảnh đeo khẩu trang lặng yên không một tiếng động mà đi tới khoang phổ thông, đứng ở lối nhỏ trong cửa khoang, lặng yên nhìn chăm chú vào Lam Hiên Vũ đang nhắm mắt mình tưởng ở chỗ kia.

Ánh mắt của hắn khi thì mờ mịt, khi thì ấm áp, có vẻ như hắn đang đau khổ mà suy tư về cái gì đó.

Trong nháy mắt, đã qua ba ngày rồi, phi thuyền vũ trụ vẫn như trước dùng tốc độ cao mà phi hành. Đối với vũ trụ mênh mông bát ngát mà nói, một chiếc phi thuyền như vậy thật sự là quá nhỏ bé rồi.

Lam Hiên Vũ chậm rãi tỉnh lại từ trong mình tưởng, hắn chỉ cảm thấy bụng dưới có chút khó chịu, muốn đi vệ sinh. Hắn vội vàng tháo bỏ dây an toàn mà đứng dậy. Buồng vệ sinh của khoang phổ thông ở ngay phía trước nhất, Lam Hiên Vũ đi vào, đóng kỹ cửa.

"Hô ——" thở dài ra một hơi, ngay khi hắn chuẩn bị quay về chỗ ngồi, đột nhiên, tiếng cảnh báo chói tai vang lên. Tiếng cảnh báo tới quá đột nhiên, Lam Hiên Vũ bị dọa cho sợ nhảy dựng. Hắn vội vàng bám lấy vách tường bên ngoài, vẻ mặt mờ mịt, không biết chuyện gì xảy ra. Chuyện gì vậy? Phi thuyền vũ trụ có cảnh báo sao? Chẳng lẽ, phi thuyền gặp trục trặc sao?

"Tất cả mọi người chú ý, tất cả mọi người chú ý, chúng ta gặp một phi thuyền không rõ chặn đường, xin mọi người ở nguyên tại chỗ ngồi cho tốt. Vì lý do an toàn, dây an toàn ở tất cả chỗ ngồi sẽ cưỡng chế giữ chặt đến khi nguy hiểm được giải trừ. Xin mọi người không nên bối rối, cứ ngồi tại vị trí và không nên cử động."

Lam Hiên Vũ bị dọa cho nhảy dựng, nhất thời không dám ra mở cửa phòng vệ sinh. Gặp một phi thuyền không rõ chặn đường, đây là cái tình huống gì vậy?

Vũ Trụ mệnh mông, nửa đường lại bị chặn, cái này nhiều khả năng lắm. Chẳng lẽ là cái loại "sâu mọt" vũ trụ như lão sư đã từng đề cập sao? Sẽ không xui xẻo như vậy chứ? Vừa nghĩ tới hải tặc vũ trụ, trong lòng Lam Hiền Vũ liền xiết chặt. Hắn đã từng nghe Ngân Thiên Phàm nói qua, thứ hải tặc vũ trụ am hiểu nhất là cướp bóc, bắt cóc và vơ vét tài sản.

Nhưng thường thường thì mục tiêu của bọn hắn đều là những thương thuyền, bởi vì bắt cóc thương thuyền mới có lợi ích lớn, còn loại phi thuyền dân dụng này không có chất béo gì mới đúng chứ.

"Hải tặc vũ trụ, trời ạ! Thế nào lại gặp phải hải tặc vũ trụ a?"

Đúng lúc này, Lam Hiền Vũ nghe được từng âm thanh khinh hoảng truyền đến từ ngoài cửa buồng, có vẻ là tiếp viên hàng không đang nói chuyện với nhau.

"Có trời mới biết a! Năm chiếc chiến hạm loại nhỏ đây. Mặc dù chỉ là trinh sát hạm cỡ rất nhỏ nhưng cũng không phải phi thuyền dân dụng chúng ta có thể đối phó đó a!"

"Không phải chúng ta có một chiến cơ không gian sao? Có thể đỡ nổi không?"

"Nói đùa gì vậy? Một chiến cơ không gian làm sao có thể đối phó được năm chiếc trinh sát hạm cấp sao băng? Trừ phi có vương bài phi công mới có thể. Lần này chúng ta cũng không có phi công đi theo, ai có thể nghĩ một chiến phi thuyền dân dụng như chúng ta lại gặp được hải tặc vũ trụ chứ."

"Oanh "

Đúng lúc này, cả phi thuyền vũ trụ đột nhiên kịch liệt chấn động.

"Trời ạ! Bọn hắn công kích! Bọn hắn không phải vì bắt chẹt vơ vét tài sản sao, đây là muốn giết chúng ta a! Vì sao chứ! Chỉ sợ vòng phòng hộ sẽ không chống đỡ được lâu a. Đã xong, ta còn chưa có kết hôn mà, ta không muốn chết a!"

Bên ngoài đã bắt đầu truyền đến những tiếng kêu khóc.

Hải tặc vũ trụ chủ động tiến công, còn có năm chiếc trinh sát hạm cấp sao băng loại nhỏ, đã vậy, chúng còn không có ý muốn bắt cóc vơ vét tài sản, mà là muốn giết người. Đây là những thứ Lam Hiền Vũ tổng kết ra từ lời nói của những người bên ngoài, không hề nghi ngờ, đây chính là tuyệt cảnh. Thứ duy nhất làm cho Lam Hiền Vũ phải kinh ngạc là trên phi thuyền dân dụng cũng có một chiến cơ không gian, thế nhưng, nó lại không có phi công.

"Oanh, oanh, oanh!" Toàn bộ phi thuyền kịch liệt chấn động lên, tiếng cảnh báo chói tai vang lên gần như không ngừng.

Tại lớp thiếu niên năng động học tập hơn ba năm, Lam Hiền Vũ không chỉ tăng được thực lực, đồng thời hắn cũng có được một tâm trí vượt xa đám bạn cùng lứa tuổi, thứ Ngân Thiên Phàm dạy hắn nhiều nhất là vô luận đối mặt với nghịch cảnh như thế nào cũng phải giữ được tỉnh táo, hơn nữa còn phải vô cùng tỉnh táo, dưới trạng thái bối rối sẽ không thể giải quyết được vấn đề. Chỉ có tỉnh táo lại, dùng phương thức lý trí nhất để xử lý vấn đề mới là lựa chọn tốt.

Trong khoảng hạm nhất.

Nhạc Khanh Linh hoảng sợ mà ôm thật chặt lấy cánh tay Đường Nhạc, lo lắng nói: "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hải tặc vũ trụ! Chúng ta làm sao bây giờ a? Ta không muốn chết, ta còn chưa có gả cho ai đây, ta không muốn chết a!"

Đường Nhạc có chút bất đắc dĩ mà nhìn nàng: "Không có việc gì. Không phải chúng ta có hộ vệ sao? Hắn là bọn hắn đều là Cơ Giáp Sư a. Cơ Giáp cũng có thể tác chiến trong không gian, để bọn họ nhanh liên lạc với phi thuyền, lập tức xuất kích là được."

"A, a, đúng, đúng đây."

Đến khi Nhạc Khanh Linh đi tìm bọn họ thì những hộ vệ này đã triển khai hành động từ sớm, cũng đã liên hệ xong với những nhân viên công tác của phi thuyền. Mỗi người đều biết hải tặc vũ trụ hung hãn đến cỡ nào, ở thời điểm này, chỉ có liều mạng, nếu không tất cả sẽ...

"Đường Nhạc, ta sợ a!" Nhạc Khanh Linh làm một vẻ mặt đáng thương mà nhìn hắn. Đường Nhạc sờ sờ đầu nàng, nói: "Không cần phải sợ, chúng ta không có việc gì."

Nhạc Khanh Linh khẩn trương nhìn hắn: "Đường Nhạc, ta có một vấn đề vẫn muốn hỏi ngươi. Ngươi yêu thích ta chứ? Chúng ta biết nhau đã nhiều năm như vậy, ngươi có từng thích ta chưa?"

Đường Nhạc sùng sốt một lát, mỉm cười nói: "Ta đương nhiên thích ngươi. Ngươi là ân nhân cứu mạng của ta nha! Ta vẫn luôn coi ngươi thành thân muội muội. Yên tâm đi, không có việc gì, ta sẽ bảo vệ ngươi."(lại em gái mưa ☐)

"Muội muội! Ai muốn chứ..."

"Oanh "

Phi thuyền vũ trụ lại một lần nữa phát sinh chấn động kịch liệt.

"A ——" Nhạc Khanh Linh hoảng sợ kêu thành tiếng.

Lam Hiên Vũ mãnh liệt đẩy cửa phòng vệ sinh mà vọt ra. Bên cạnh ghế chờ ngoài sảnh buồng vệ sinh, hai nhân viên đang cột dây an toàn, ngồi ở chỗ kia mà lạnh run. Lam Hiên Vũ bước nhanh tới trước mặt các nàng, mở dây an toàn trên người một nàng trong đó, vội vàng mà nói: "Ta là đệ tử chỉ huy giữa các hành tinh của Thiên La học viện, việc của ta là điều khiển chiến cơ không gian, nhanh, mang ta tới chỗ để chiến cơ."

"A? Ngươi..."

Nàng tiếp viên hàng không còn chưa kịp nói dứt lời đã bị Lam Hiên Vũ kéo đi. Lúc này, cửa khoang dưới phi thuyền vũ trụ mở ra, mười mấy đạo thân ảnh bắn ra, có tám đài cơ giáp màu tím, bốn đài màu vàng, cơ giáp màu tím chính là những bộ vệ của Đường Nhạc, mà những đài cơ giáp màu vàng kia là những nhân viên bảo an của phi thuyền.

Sự khác biệt lớn nhất của Cơ Giáp cùng Chiến Cơ không gian là Cơ Giáp không thể chiến đấu trong vũ trụ thời gian dài, nhưng thời gian ngắn thì vẫn có thể. Huống chi, bây giờ bọn hắn đã không còn lựa chọn.

Hải tặc vũ trụ vừa lộ mặt đã triển khai tiến công toàn diện, mục đích rất rõ ràng, chính là muốn hủy diệt phi thuyền. Không ai có thể đào thoát, không thể phản kháng, sẽ chết!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Nghé con không sợ cạp

Trong tiếng cảnh báo chói tai, toàn bộ phi thuyền vũ trụ đã biến thành một mảnh hỗn loạn. Nếu không phải dây an toàn đã cường chế mọi người thì chỉ sợ lúc này đã náo loạn lên. Tầng vòng bảo hộ mở ra, bao phủ chặt lấy lễ khách ở bên trong. Chỉ có Lam Hiên Vũ mới vừa ra khỏi buồng vệ sinh mới không bị vòng bảo hộ khóa lại.

"Nhanh mang ta đi." Lam Hiên Vũ quát to với nhân viên phi thuyền, dưới thanh âm rung động cực lớn, trước mắt nàng biến biến thành một mảnh màu đen, gần như là theo bản năng mà chạy theo hắn.

"Ngươi, ngươi thật sự biết điều khiển Chiến Cơ không gian?" Nàng nhân viên vừa lao đảo đi theo phía sau hắn, vừa bối rối mà hỏi.

"Đúng." Lam Hiên Vũ dùng sức gật đầu.

Giờ này khắc này, thứ hiện lên trong đầu hắn là hình ảnh ban đầu khi ở tòa cao ốc chọc trời kia, mình và gặp phải nguy cơ, khi mắt thấy mình và mẹ sẽ bị những tên khủng bố của Tội Ác Chi Thành giết chết nhưng lại hoàn toàn vô lực.

Hiện tại, cha mẹ lại ở trên phi thuyền, nếu cái phi thuyền này bị hải tặc vũ trụ phá hủy thì không thể nghi ngờ cả nhà hắn sẽ đều phải chết ở chỗ này. Tuy ba mẹ đều là hồn sư nhưng lại không phải hồn sư chủ chiến, thậm chí ngay cả Cơ Giáp Sư cũng không phải, trong vũ trụ mệnh mông này đã tại không còn biện pháp. Như vậy thì cứ để ta tới bảo hộ mọi người đi.

Bởi cái gọi là nghé con không sợ cạp, lúc này căn bản hắn cũng không biết cái gì gọi là sợ hãi. Mà những nhân viên bảo an của phi thuyền vũ trụ cũng đã điều khiển Cơ Giáp ra ngoài chiến đấu. Trong nội tâm nàng nhân viên này đã cực kỳ kinh hoàng, theo bản năng đã bị khí thế của thiếu niên trước mắt này làm ảnh hưởng, cuối cùng nàng cũng thật sự dẫn hắn đi tới khoang đáy.

Trên thực tế thì với số tinh thần lực đã vượt quá hai trăm của Lam Hiên Vũ đã rất dễ chấn nhiếp người bình thường, hơn nữa, nàng nhân viên kia chỉ cảm thấy từ trong tay hắn đã truyền đến một loại cảm giác đặc biệt yên ổn.

Thế nhưng nàng nào biết đâu, tên trước mắt này thậm chí còn chưa bao giờ lái một chiến cơ không gian chính thức, chẳng qua là học được vài năm trong mô phỏng trong khoang thuyền mà thôi.

Một người là nghé con không sợ cạp, một người lại đang cực độ hoảng sợ. Việc này đã để cho Lam Hiên Vũ thấy được Chiến Cơ không gian lần đầu tiên. Chiến Cơ không gian dưới khoang đáy phi thuyền hiện ra trước mặt Lam Hiên Vũ, tuy đã học qua thời gian dài như vậy nhưng hắn vẫn còn là lần đầu tiên thấy được một chiến cơ thực sự.

Chiến cơ không gian trước mắt này là hình giọt nước, dài chừng hai mươi năm mét, thân màu xám bạc, hai cánh rộng tới mười tám mét, vũ khí chính của nó là hồn đạo pháo siêu thanh phía trước. Không có đạn thương, nói cách khác là nó không có mang các loại vũ khí cao cấp có uy lực phân vật chất. Trên thực tế thì phi thuyền dân dụng cũng không có khả năng mang theo vũ khí như vậy.

Có thể nói, đây là một chiến cơ không gian trụ cột nhất rồi. Cho dù là thế nhưng nó vẫn làm cho Lam Hiên Vũ nhìn tới mức kích động không thôi.

"Cảm ơn." Lam Hiên Vũ gật đầu với nàng nhân viên bên người, sau đó hắn lập tức chạy về phía chiến cơ mà phóng người lên, hai ba lần nhảy đã vào tới

trong khoang điều khiển. Khi hấn tiến vào khoang điều khiển, cảm giác quen thuộc lập tức đập vào mặt.

Về cơ bản thì nó không khác quá nhiều so với khoang điều khiển của hòng đạo máy bay, chỉ là càng cao cấp hơn thì bố trí của khoang điều khiển sẽ càng hợp lý hơn mà thôi, nhưng việc thao tác cũng sẽ càng phức tạp hơn một ít.

Dù sao Lam Hiền Vũ cũng đã học được hơn ba năm, mỗi lúc trời tối hấn đều đi điều khiển, phương thức dạy học của Ngân Thiên Phà chính là để cho hấn không ngừng thực chiến, rồi uốn nắn phương thức thao tác cho hấn trong quá trình thực chiến, hơn nữa là dạy bảo hấn một ít kỹ xảo.

Đề xuống cái nút khởi động Chiến Cơ không gian, lập tức, toàn bộ chiến cơ liền chấn động nhỏ, tiếng nổ vang trầm thấp cũng vang lên theo, trên đỉnh đầu cánh cửa khoang chậm rãi khép kín.

Vào lúc này, thông tin cũng được kết nối, một giọng nói kinh sợ truyền đến, "Là ai? ai khởi động Chiến Cơ không gian? Ta là thuyền trưởng."

Lam Hiền Vũ thở sâu, cố gắng giảm thấp xuống vài phần thanh âm, nói: "Thuyền trưởng, người tốt chứ, ta là một người điều khiển Chiến Cơ không gian, vừa lúc nghe được nhân viên nói, hiện tại trên phi thuyền không ai có thể điều khiển Chiến Cơ không gian. Trước tình thế cực kỳ nghiêm trọng, ta bắt chấp chờ lệnh, hiện tại xin mở ra khoang đáy, để ta tham dự chiến đấu."

"Người là người điều khiển Chiến Đấu Cơ? Phiên hiệu là gì? Thuộc chi bộ quân đội nào?" Thuyền trưởng kinh ngạc, vội vàng hỏi.

"Hiện tại hỏi nhiều như vậy cũng không có ý nghĩa, thuyền trưởng, nhanh mở khoang đáy, nếu không, một khi vòng phòng hộ bị phá hủy, tất cả mọi người liền xong, người nhất định phải tin tưởng ta." Tuy tuổi đời Lam Hiền Vũ không lớn lắm, nhưng tâm chí hấn lại tương đối thành thực, đương nhiên hấn biết, lúc này mình không để để người ta biết mình chỉ là một đứa trẻ mới mười hai tuổi.

"Tốt, vậy nhờ cậy vào người." Theo việc phi thuyền bị chiến hạm của hải tặc vũ trụ oanh kích liên tiếp, vòng phòng hộ đã lung lay sắp đổ, thuyền trưởng cắn răng một cái, rút cuộc vẫn phải lựa chọn tin tưởng, trên thực tế là hấn không có lựa chọn.

Khoang đáy chậm rãi mở ra, lộ ra khoang đáy của phi thuyền vũ trụ.

Lam Hiền Vũ thở sâu, nhấn nút, mũ giáp chậm rãi bao phủ. Tinh Thần Lực lập tức phóng thích dưới sự dẫn dắt, làm tinh thần của hấn dung hợp được với chiến cơ.

Trụ cột của việc điều khiển Chiến Cơ không gian hiện đại là kết hợp Tinh Thần Lực cùng thao tác, như vậy mới có thể khống chế Chiến Cơ không gian làm ra các phương thức chiến đấu hữu hiệu nhất.

Nếu nói hấn không khẩn trương thì đó là không có khả năng, đây chính là lần đầu tiên hấn điều khiển một Chiến Cơ không gian chính thức a! Đây cũng không vô hệ thống giảm bớt áp lực, hơn nữa, nếu Chiến Cơ bạo tạc nổ tung cũng không chỉ là chấm dứt mô phỏng khoang thuyền. Mà một khi bị phá hủy chính là tử vong.

Nhưng khẩn trương là thế, nhưng càng nhiều hơn nữa là kích động. Rút cuộc hấn cũng có thể điều khiển Chiến Cơ không gian rồi, hơn nữa, mới là lần thứ nhất điều khiển cũng đã chiến đấu thực sự. Điều này làm sao Lam Hiền Vũ không hưng phấn được đây? Ngay cả Ngân Thiên Phàm cực kỳ hà khắc ở phương diện điều khiển cũng cho rằng hấn đã có thể tiến hành điều khiển chiến cơ chân thật, vậy thì nhất định hấn sẽ làm được, đúng vậy, mình nhất định làm được.

Hai tay cùng lúc nâng lên, căn bản là không cần dùng mắt nhìn, các loại hệ thống thao tác chiến kỹ cũng đã bị hấn mở ra, hai tay luật động, tay trái nhấn liên tiếp vào cả dàn nút nhấn, tay phải thì ổn định vô cùng mà thúc đẩy tên lửa đẩy, Cửa phun duy nhất sau đuôi chiến cơ chậm rãi phụt ra quang điểm màu đỏ rực, thôi động chiến cơ không gian trượt xuống dưới mà đi.

Mất thấy chiến cơ đã sắp thoát khỏi khoang đáy, Lam Hiền Vũ bỗng nhiên kích hoạt tên lửa đẩy mở tới mức lớn nhất, lập tức, Chiến Cơ không gian chấn động mạnh, lao vào vũ trụ như một viên đạn pháo.

Đường Nhạc lẳng lặng đứng bên cửa sổ mạn tàu, ô cửa sổ cực lớn này có thể làm cho hấn nhìn rõ tất cả mọi thứ bên ngoài. Lúc này, theo việc mười hai đài cơ giáp xuất kích, quả nhiên đã hấp dẫn được năm chiếc chiến hạm, những công kích vào phi thuyền cũng bớt được đôi chút.

Nhưng từng đợt hỏa lực dày đặc của chiến hạm lại áp chế những đài cơ giáp kia không cách nào tới gần, không chỉ có như thế, một đài cơ giáp màu đỏ vàng cũng bay ra từ trong chiến hạm ngay sau đó.

Chừng hai mươi đài...

So với chiến cơ không gian thì công dụng của cơ giáp lại càng rộng hơn, không chỉ có thể chiến đấu trong không gian, mà trên mặt đất nó lại càng am hiểu. Chẳng qua là tốc độ cùng lực bộc phát không bằng chiến cơ không gian, nhưng chiến cơ không gian thì lại không thể tác chiến dưới mặt đất. Bởi vậy đám hải tặc mới phân phối chiến cơ rất ít, hầu như đều là cơ giáp. Mà Cơ Giáp Sư cũng càng được chào đón nhiều hơn một phi công chiến cơ. Dù sao thì cơ giáp cũng có thể mang theo bên người, nhưng không ai nói mình có thể mang bên người một chiến cơ không gian. Bởi vậy, thường thường thì chỉ quân đội mới có thể phân phối chiến cơ cho những phi công.

Hai mươi đối mười hai, hơn nữa còn có năm tàu chiến hạm, kết quả thế nào có thể nghĩ. Có lẽ việc chiếc phi thuyền vũ trụ này bị phá hủy cũng chỉ còn vấn đề thời gian mà thôi.

Đúng lúc này, Đường Nhạc đột nhiên nhướng mày, một mái tóc dài màu lam cũng tung bay ngay sau đó. Nhạc công từ đột nhiên giật mình phát hiện,

Đường Nhạc tóc dài lúc này lại khoác trên vai như gió, hoàn toàn tung bay hướng về phía sau. Mà tay phải của hắn cũng đặt lên mạn tàu, một vòng nhàn nhật màu vàng lóe lên rồi biến mất.

Mà lúc này, tuyến trưởng phi thuyền vũ trụ đang thông qua màn hình giám sát điều khiển thấy được Chiến Cơ không gian bay nhanh mà đi, hắn không khỏi kích động vùng nắm đấm, từ động tác Chiến Đầu Cơ bay ra khỏi khoang đáy là có thể thấy, đây tuyệt đối là một vị phi công vô cùng thuần thực.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Đầu La - Đầu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Mở màn trận chiến vũ trụ

Chiến cơ không gian vừa bay vào vũ trụ, Lam Hiên Vũ cũng có một loại cảm giác lỗ chân lông toàn thân dường như đều giãn ra.

Tinh Thần Lực cùng hệ thống Chiến Cơ hòa làm một thể, trong cảm giác của hắn, hệ thống điều khiển giống như một chiếc máy khuếch đại, để cho hắn có thể cảm nhận được tình huống chung quanh trong vũ trụ. Yêu cầu lớn nhất của người điều khiển chiến cơ không gian không phải hồn lực, thậm chí không phải thể năng, mà là Tinh Thần Lực.

Hồn Đạo khoa học kỹ thuật tiến bộ, người bình thường cũng đã có thể trở thành cơ giáp sư, thậm chí thông qua huấn luyện cũng có thể điều khiển Chiến Cơ không gian, thế nhưng cũng chính vì khoa học kỹ thuật tiến bộ nên tác dụng của tinh thần lực cũng càng ngày càng rõ ràng, Tinh Thần Lực cường đại thông qua dụng cụ đặc thù tiến hành phóng lớn, vô luận là đang thao túng bất luận hồn đạo khí gì cũng sẽ phát ra tác dụng, nhưng lại có thể trở nên gấp mấy lần.

Như yêu cầu trụ cột của phi công Chiến Cơ không gian là phải có ít nhất năm mươi điểm tinh thần lực, nói cách khác, ít nhất phải đạt đến linh thông cảnh mới có tư cách điều khiển một chiến cơ chính thức.

Vì cái gì Ngân Thiên Phàm lại có can đảm để cho Lam Hiên Vũ thử điều khiển chiến cơ trong mô phỏng khoang thuyền từ lúc tuổi còn nhỏ như vậy? Cũng là vì tinh thần lực của hắn đủ mạnh mẽ và có thể tiếp thụ được.

Vượt qua hai trăm điểm Tinh Thần Lực, sớm đã vượt mức yêu cầu trụ cột của việc điều khiển chiến cơ không gian, hơn ba năm học tập không gián đoạn đã làm cho Lam Hiên Vũ quen thuộc chiến cơ như thân thể của mình. Nhưng khi hắn điều khiển một chiến cơ thực sự lại vẫn có một cảm giác khác.

Nguyên một đàn nút, cán điều khiển lạnh như băng, Tinh Thần Lực càng nhiều cảm thụ lại càng chân thật, còn có thân thể cảm nhận được phản hồi từ mỗi một phần tử nhỏ trên chiến cơ, tất cả đều có sự khác biệt khá lớn với mô phỏng khoang thuyền.

Cho nên, khi cảm giác kéo dài, khi hắn cảm nhận được chiến trường phía xa xa thì đã có chút phân tâm, Chiến Đầu Cơ lập tức trở nên có chút bất ổn, khẽ rung đưa.

Lúc này, song phương đã giao thủ trên chiến trường. Hai mươi chiếc cơ giáp chui ra từ trong năm chiến hạm đã chính diện đón nhận mười hai đài cơ giáp bên này, trong lúc nhất thời, hỏa lực bay tán loạn giữa không trung, song phương lâm vào quần chiến.

Không thể không nói, sức chiến đấu của những người hộ vệ cho Đường Nhạc này khá tốt, tám người này chẳng những thực lực mạnh mẽ, còn phối hợp rất ăn ý, cũng không kém đám hải tặc phía đối diện. Thế nhưng bốn gã nhân viên bảo an kia lại kém rất nhiều, trên vòng bảo hộ của cơ giáp thỉnh thoảng lại bắn ra từng đạo vết tích, dưới tình huống lấy ít đối nhiều này, có lẽ việc bọn hắn bị đánh tan triệt để chỉ còn là vấn đề thời gian. Huống chi, còn có hỏa lực của năm chiếc chiến hạm đang áp chế từ đầu tới giờ.

Lam Hiên Vũ vừa mới điều khiển Chiến Cơ không gian ra khỏi khoang thuyền, lập tức liền bị đám hải tặc chú ý tới, chúng phân ra bốn đài Cơ Giáp, lập tức liền đón lấy hắn bên này.

Trên đất bằng thì tác dụng của chiến cơ không gian không bằng cơ giáp, nhưng muốn nói tới không trung, nói tới tốc độ cao và hỏa lực mạnh thì rõ ràng Chiến Cơ không gian cường thế hơn, cho nên chúng phân ra bốn đài cơ giáp đến ứng đối hiển nhiên là vì cân bằng.

Sau khi Lam Hiên Vũ vì chính mình tự thất thố mà bị dọa cho nhảy dựng, hắn vội vàng khống chế lại chiến kỹ một lần nữa, bốn đài cơ giáp đã hùng hổ mà xông tới hướng hắn.

Thờ sâu, đã chiến đấu trong mô phỏng không biết bao nhiêu lần, Lam Hiên Vũ lần nữa tự nói mình phải tỉnh táo, quên việc trước mắt là một cuộc chiến chính thức, mà coi tất cả mọi thứ như một cuộc diễn luyện trong mô phỏng khoang thuyền. Hai tay lướt động, hắn điều khiển chiến cơ không gian rất uyển chuyển, kéo lê thành một vòng cung trong phạm vi nhỏ rồi quay đầu bỏ chạy.

Ngân Thiên Phàm đã từng nói qua, Nếu thứ chiến cơ không gian phải đối mặt là cơ giáp, như vậy thì việc đầu tiên là phải phát huy ra ưu thế của mình, chính là tốc độ. Bởi vậy, trước khi chiến cơ không gian tăng tới tốc độ tối đa thì nhất quyết không va chạm chính diện. Mà một khi tốc độ của nó đã đạt tới một mức nhất định thì cơ giáp cũng chỉ có thể bị thả điều. (*một loại chiến thuật vừa đánh vừa lui)

Cái này đương nhiên chỉ dưới tình huống cả cơ giáp và chiến cơ đều cùng một cấp bậc, nhưng bởi vậy đã có thể thấy được, Ngân Thiên Phàm tự tin đến

cỡ nào về chiến cơ không gian. Lam Hiền Vũ vừa mới lái vào vũ trụ nên tất nhiên còn chưa đạt đến tốc độ tốt nhất, lúc này hắn quay đầu chạy như vậy là vì muốn tăng tốc.

Một cái quét ngang đuôi, Chiến Cơ không gian lập tức quay ngoắt lại, lực trùng kích cực lớn ép lên buồng lái, tuy trang thiết bị cân bằng đã hóa giải đại bộ phận, nhưng vẫn có lực trùng kích ép vào trên người Lam Hiền Vũ. Nhưng căn bản hắn cũng không có cảm giác gì, lập tức đẩy ngược cần tăng tốc lên đỉnh điểm. Đuôi lửa phụt lên, tản ra rừng luồng hào quang nóng bỏng, chiến cơ lập tức gia tốc, gần như là bắn thẳng vào giữa vũ trụ.

Một cái quay đầu, một cái gia tốc, động lực bộc phát đó xa xa không phải người bình thường có thể thừa nhận nổi. Lực đẩy cường đại ép chặt Lam Hiền Vũ vào chỗ ngồi, nhưng lúc này tâm tình hắn cũng đã ổn định triệt để, ánh mắt sáng rực mà nhìn chăm chú lên phía trước, tinh thần lực phóng ra mà cảm thụ lấy từng biến hóa nhỏ nhất trong chiến cơ không gian.

Bên này bị hắn dẫn đi bốn đài Cơ Giáp, bên kia chiến trường, áp lực đối với những cơ giáp thuộc về phi thuyền dân dụng liền giảm ít đi một chút. Nhưng năm chiếc hải tặc chiến hạm kia lại mặc kệ chiến trận, chúng thoáng lách qua một chút, tiếp tục nhắm vào phi thuyền vũ trụ, hỏa lực vẫn tiếp tục oanh kích.

Mười mấy giây sau, chiến cơ không gian của Lam Hiền Vũ cũng đã tăng lên tới tốc độ cực hạn, hắn khống chế chiến cơ lượn thành một đường vòng cung lớn trên không trung, lại hướng về nơi bắt đầu mà phóng.

Muốn ngăn cản phi thuyền vũ trụ bị hủy thì nhất định hắn phải đánh những chiến hạm hải tặc kia trước tiên. Nếu không, khi phi thuyền vũ trụ đã bị phá thì chiến cơ không gian của hắn cũng chỉ là bèo trôi không rễ, căn bản là sẽ không có khả năng phi hành thời gian dài trong vũ trụ. Huống chi, cha mẹ hắn vẫn còn trên phi thuyền a! Bốn đài cơ giáp kia vốn đang đuôi ở phía sau, khi chúng thấy Lam Hiền Vũ đã bay trở về thì nhao nhao gia tốc, từ bốn phương tám hướng mà phóng tới chiến cơ Lam Hiền Vũ đang điều khiển, trong tay bọn hắn đều có hồn đạo pháo hạng nặng.

Từng chùm sáng phóng thẳng đến phía Chiến Cơ không gian.

Lam Hiền Vũ thở sâu, hắn biết, thời khắc khảo nghiệm của mình đã đến rồi. Thắng làm vua thua làm giặc đang ở trước mắt. Đối mặt với công kích, hắn không có chút giảm tốc độ nào, cứ như vậy mà bảo trì tốc độ cao nhất. Ngân Thiên Phàm đã từng nói, nếu cần phải giảm tốc độ mới có thể tránh được công kích của đối phương thì phi công đó đã là đồ bỏ. Vì chiến cơ không gian mà đã mất đi ưu thế tốc độ thì căn bản chẳng còn là gì.

Khi thấy công kích đã sắp đến, hai tay Lam Hiền Vũ đột nhiên luật động nhanh như bướm vờn hoa, chỉ nháy mắt đã hoàn thành một chuỗi thao tác phức tạp. Chiến Cơ không gian cũng có vòng phòng hộ, nhưng một khi Chiến Cơ không gian bị bắn trúng thì tốc độ sẽ phải chịu ảnh hưởng lớn.

Bốn đài cơ giáp đối diện lập tức thấy được một màn né tránh làm bọn hắn hoa mắt thần mê.

Dưới tình huống hoàn toàn không giảm tốc độ, chiến cơ không gian đột nhiên cuốn chín mươi độ, cánh vừa lên một góc. Hai đạo công kích bắn tới nó lập tức rơi vào khoảng không. Cuốn thẳng đứng ở tốc độ cao thì những phi công khác cũng được học qua, nhưng mấu chốt là hắn không giảm tốc độ, cũng không có bất kỳ tác động nào nhưng lại có thể rời khỏi đường bay ban đầu.

Sau đó, chiến cơ không gian đột nhiên lật nghiêng sang trái một vòng, lại tránh được hai chùm sáng vừa bắn tới, đây là cách cuộn ở tốc độ cao phổ thông nhất, ai cũng có thể làm, nhưng sau khi cuộn vẫn không chệch quỹ đạo, hơn nữa còn tự nhiên và chuẩn xác như vậy thì đã không còn dễ dàng. Càng làm bọn hắn rung động hơn nữa, là sau một cái cuộn đó, chiến cơ lại không thuận thế để tiếp tục cuốn về hướng đó, mà nó lại cuộn về hướng ngược lại.

Hoàn toàn khống chế được quán tính khi cuộn chiến cơ, hơn nữa còn hoàn thành một lần cuộn ngược, độ khó của việc khống chế thao tác này đã không phải phi công thông thường có thể làm được a! Đừng nói là trong tốc độ cao nhất như vậy, cho dù ở tốc độ thấp mà muốn hoàn thành động tác như vậy, lại không có bất kỳ khuyết điểm nhỏ như thế phải nói là cực kì khó.

Nhưng Lam Hiền Vũ lại có thể hoàn thành trong chớp lát, mà cái động tác liên tiếp lẩn tránh này cũng đã làm cho hắn tránh được tất cả công kích. Chiến Cơ không gian đã đến khá gần bốn đài cơ giáp.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Tinh Tế Bộ Sát Vỡng

Trên thực tế, khi hắn tiến vào tầm bắn của đối phương thì đối phương cũng đã tiến vào tầm bắn của hắn từ sớm rồi. Tầm bắn của chiến cơ không gian là vượt qua cơ giáp, vốn dĩ Lam Hiền Vũ hoàn toàn có thể bằng vào ưu thế tầm bắn xa của mình để đối phó chúng, nhưng hắn không có làm vậy, bởi vì khoảng cách quá xa thì đối phương cũng có né cơ hội tránh.

Chủ pháo bổ sung năng lượng chỉ trong tích tắc đã hoàn thành, rồi cuộc công kích của Lam Hiền Vũ cũng phóng ra. Một chùm sáng lập tức bắn ra mãnh liệt. Mà thời cơ hắn lựa chọn này chính là trong tích tắc vừa xẹt qua mấy đạo công kích của đối phương.

Trong chớp nhoáng này, hắn nắm bắt thời cơ có thể nói là kì diệu vô cùng, bởi vì chùm sáng xẹt qua chiến cơ của hắn cũng làm sáng cả chiến cơ, bởi vậy, khi chiến cơ của hắn bắn ra công kích cũng đã được luồng ánh sáng đó che lấp đi.

Quá trình này cũng chỉ là thời gian một cái nháy mắt, nhưng cũng chính một cái nháy mắt này đã làm phán đoán của đối phương bị chậm đi một nhịp, Mà ở dạng chiến đấu này thì chỉ chậm một cái chớp mắt cũng đã là chí mạng rồi. Lại một chùm sáng mãnh liệt bắn ra, đây là một kích toàn lực sau khi Lam Hiên Vũ không chế chiến cơ không gian hoàn thành tụ lực.

"Oanh ——" cơ giáp màu ó vàng vừa tới đã lập tức nổ thành mưa sáng đầy trời. Loại công kích đã được chiến cơ không gian súc thể này là không thể tập trung vào đối thủ bằng hệ thống, chỉ có thể do phi công tự nhắm trúng. Uy lực lớn nhất nhưng tỉ lệ chính xác cũng rất thấp, đối với phi công bình thường thì việc này gần như là tìm vận may.

Thế nhưng chỉ một phát bắn đã đánh nổ một đài cơ giáp. Đây là vận khí gì? Phản ứng đầu tiên của ba đài cơ giáp khác gần như là đều sững sốt cùng khiếp sợ, vương bài phi công! Làm sao có thể? Một chiếc phi thuyền dân dụng sao lại có một vương bài phi công?

Mà trong quá trình bọn hắn khiếp sợ đó, chiến cơ không gian đang toàn lực phi hành cũng đã xẹt qua bên cạnh bọn hắn, thẳng tới hướng chiến hạm hải tặc mà phóng.

Tụ lực, bộc phát. Lại là một pháo chủ pháo xạ tuyến được bắn ra.

"Oanh ——" một đài cơ giáp cách chiến hạm hải tặc không xa lập tức bùng nổ, hào quang đầy trời.

Sau khi bắt đầu chiến đấu, cơ giáp hai bên đều vẫn đang thử dò xét, cẩn thận mà né tránh, ai có thể nghĩ đến, nơi xuất hiện thương vong trước lại là bên hải tặc vũ trụ cường thế?

Mà sau khi hai đài cơ giáp bị phá hủy thì Lam Hiên Vũ cũng đã trở thành điểm tập trung của đám hải tặc. Hai chiếc chiến hạm trong đó lập tức quay lại thân tàu, hơn mười đạo pháo xạ tuyến lập tức bao trùm tới hướng Lam Hiên Vũ.

Bị pháo của cơ giáp bắn trúng thì chiến cơ không gian vẫn có thể đỡ được vài phát, nhưng loại pháo của chiến hạm này thì chỉ cần một chút cũng đủ phá hủy chiến cơ không gian rồi. Thế nhưng lại không ai đi lo lắng tới an nguy của Lam Hiên Vũ, vì sau khi hắn phóng ra một đạo xạ tuyến kia thì hắn cũng đã làm toàn trường khiếp sợ.

Chiến cơ không gian lập tức cuộn ngang ba vòng, ba vòng cũng chưa là gì, dù hoàn thành ở tốc độ cao sẽ có khó khăn nhất định, nhưng phi công khổ luyện nhiều là sẽ làm được. Mà chỗ khó là trong quá trình cuộn hắn lại có thể biến hướng, nói cách khác, chiến cơ không gian của hắn vẫn luôn điều chỉnh góc độ trong từng cái cuộn.

Khi phi công bình thường tiến hành cuộn chiến cơ cuộn sẽ rất khó khống chế, mà không khống chế được sẽ dẫn đến việc chiến cơ bị chệch hướng bay, thậm chí có khả năng lại tiếp tục không khống chế được. Cái cuộn này của Lam Hiên Vũ đã gần giống như hắn không khống chế được, thế nhưng liên tục ba cái cuộn đều lệch chuẩn về một góc, sau khi hoàn thành ba lần cuộn thì việc đổi hướng cũng đã xong, một cái đâm nghiêng, chiến cơ liền bay ra ngoài, về chính thể thì tốc độ cũng không có bị yếu đi quá nhiều, hơn nữa hắn còn hoàn thành thêm một cái gia tốc mà toàn lực chạy nước rút.

Công kích của chiến hạm còn chưa tới hắn cũng đã bay xa từ sớm.

Quân tử không nhìn được việc nhỏ, vĩnh viễn không nên để bại lộ việc mình có hỏa lực có thể nháy mắt giết địch, du tẩu, quanh co vòng vèo, tìm cơ hội, sau đó mới cho đối phương một kích trí mạng. Đôi khi kiên nhẫn còn trọng yếu hơn bất luận thứ gì khác. Đây chính là câu nói đặc ý nhất của Ngân Thiên Phàm

Không thể nghi ngờ, Lam Hiên Vũ có một lão sư tốt. Đối mặt với cơ giáp thì hắn lớn mật tiến công, vì có sai lầm cũng sẽ không bị đối phương phá hủy ngay được. Nhưng khi đối mặt với chiến hạm hắn lại tuyệt đối không tới gần một cách đơn giản.

Hai đài cơ giáp của hải tặc vũ trụ bị phá hủy, cũng làm cho đám hải tặc hùng hổ này trì trệ một chút, mà việc Lam Hiên Vũ điều khiển chiến cơ không gian, không thể nghi ngờ đã trở thành minh tinh chói mắt nhất toàn trường.

Nhưng cũng đúng lúc này, một cỗ cảm giác tê dại mãnh liệt tê liệt cảm giác bỗng nhiên truyền đến. Cảm giác đầu tiên của Lam Hiên Vũ là tinh thần lực đang liên kết với chiến cơ không gian của mình lập tức bị chế ngự, tinh thần toàn thân đều có chút chết lặng.

Sau đó hắn liền thấy một mảng ngân quang lớn đang mở ra cách đó không xa, và đang bao trùm tới hướng mình.

Cái kia là...

Lam Hiên Vũ lập tức hoảng sợ, Tinh Không Bộ Sát Vong!

Làm sao có thể? Tại sao lại có Tinh Không Bộ Sát Vong?

Hắn dốc sức liều mạng mà điều khiển chiến cơ không gian, muốn thoát khỏi khống chế, thế nhưng chung quanh chiến cơ của hắn đã tràn ngập một tầng điện nhỏ vụn, chẳng những kích thích tinh thần của hắn trở nên trì trệ, mà cả toàn bộ chiến cơ cũng bị quấy nhiễu cực lớn.

Tinh Tế Bộ Sát Vong là một loại vũ khí chuyên môn đối đầu với cơ giáp cùng chiến cơ không gian, lúc vừa mới phóng thích là vô hình vô tướng, không quá khác so với đạn đạo, nhưng sau khi phóng ra nó lại có thể mở đột ngột tại phạm vi được chỉ định, bộc phát ra một dòng điện quấy nhiễu cường đại, hơn nữa còn bao trùm quán quanh, chỉ cần bị nó bắn trúng sẽ không thể khống chế được thứ mình đang điều khiển.

Thế nhưng loại lưới vây này cũng không phải một trinh sát hạm cấp sao băng có thể được phân phối! Ít nhất cũng phải là công kích hạm cấp lưu tinh mới

có thể có được. Mà năm chiếc chiến hạm hải tặc kia rõ ràng là trinh sát hạm cấp sao băng mới đúng.

Thế nhưng sự thật đã bày ở trước mắt, không cho phép hấn không tin.

Tinh tế bộ sát vồng bao trùm mà lên, chiến cơ không gian của hấn giống như đang thiêu thân lao đầu vào lửa vậy, lập tức đã bị lưới lớn bao phủ. Ba đài cơ giáp đuổi theo hấn lúc trước cũng đã phóng tới nơi, hồn đạo pháo đã bắt đầu ngắm.

Đã xong..

Lúc này, trong đầu Lam Hiên Vũ đã là một mảnh trống rỗng, mình vẫn quá sơ suất. Nếu lão sư ở chỗ này nhất định hấn sẽ không vì hưng phấn mà buông lỏng cảnh giác, nếu vừa rồi mình có thể đổi hướng thêm hai lần, nói không chừng cũng sẽ không bị rơi vào phạm vi của cái lưới này.

Lão sư cũng đã nói, cho dù không nhìn thấy đối thủ cũng phải đổi hướng liên tục, nhưng mình thì sao? Mình đã làm cái gì đây?

Giờ khắc này, trong lòng hấn đã tràn đầy hối hận, thế nhưng cái thế giới này là không có thuốc hối hận để ăn. Ba hồn đạo pháo hạng nặng của ba đài cơ giáp đồng thời phun ra hào quang, điên cuồng mà bắn thẳng tới chiến cơ không gian đã bị vây ở phía kia.

Nhưng cũng vừa lúc đó, một đạo kim quang đột nhiên không hề báo hiệu đột nhiên nở rộ ra, hồn đạo pháo bắn thẳng vào chính giữa luồng kim quang đó, nhưng cũng chỉ là tạo ra từng vòng rung động màu vàng.

Người điều khiển trong cả ba đài cơ giáp đều không khỏi sửng sò, ngay sau đó, đồng tử chúng lập tức co rút lại. Bọn hấn quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

Cái kia, đó là cái gì? Đó là một đầu Long?

Đúng vậy, ở giữa vũ trụ mênh mông này, một đầu cự long màu vàng càng không một báo hiệu mà xuất hiện trước mặt ba đài cơ giáp, nó dùng thân thể của mình ngăn lại công kích của bọn hấn.

Cự Long ngửa mặt lên trời mà mở ra miệng rộng, trong chân không là không thể truyền được âm thanh, nhưng ai có thể cũng có thể cảm giác được nó đang gầm thét. Ba đài cơ giáp cứ như vậy mà tan rã trong cái gào thét im lặng này của nó...

Ai có thể nghĩ đến, đột nhiên lại xuất hiện tình huống như vậy? Mà đầu cự long kia cũng vừa nghiêng người, chỉ là khẽ rung cánh, tinh tế bộ sát vồng cũng biến mất vô tung dưới cái vỗ cánh này của nó.

Lam Hiên Vũ cũng là trợn mắt há hốc mồm mà xem một màn này, chẳng qua là giờ khắc này, trong thân thể hấn đột nhiên tràn đầy nóng rực, căn bản không cần chính hấn đi không chế, huyết mạch trong cơ thể cứ như vậy mà sôi trào, thậm chí còn có loại cảm giác chúng đang muốn phá thể mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Đầu La - Đầu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Tay không diệt chiến hạm

Đầu cự long màu vàng kia quay đầu lại nhìn hấn một cái thật sâu, sau đó lại rất có tính người mà gật đầu với hấn rồi mãnh liệt quay người, có vẻ như nó ngừng giữa không trung một lát, rồi biến mất trong nháy mắt sau đó, khi nó xuất hiện lần nữa đã là giữa bảy cơ giáp của đám hải tặc vũ trụ.

Lúc này Lam Hiên Vũ mới nhìn rõ, chiều dài của đầu Cự Long này phải vượt qua trăm mét, lớn gấp bội chiến cơ không gian của hấn, đôi cánh kim sắc cực lớn mở ra, cực rõ ràng giữa không trung. Khi nó đến chiếm trường bên kia thì cả đám cơ giáp hải tặc đều đã ngưng trệ giữa không trung, sau đó chậm rãi hòa tan. Đúng vậy, căn bản động tác xuất thủ nó cũng không làm, vậy mà đám cơ giáp kia lại cứ như vậy mà hòa tan triệt để.

Cái này... đây quả thật là một đầu long sao? Một đầu long màu vàng?

Đôi mắt lạnh như băng của nó chuyển hướng tới năm chiếc chiến hạm, lúc này, cả đám hải tặc vũ trụ trong năm tàu chiến hạm đều đã hoảng sợ một cách khó hiểu, không thể nghi ngờ, đầu cự long màu vàng này là cái này là nhằm vào bọn hấn mà đến a! Tất cả hỏa lực của chiến hạm đã hoàn toàn tập trung mà oanh kích tới hướng cự long.

Cự long màu vàng đột nhiên gia tốc mãnh liệt, để lại trong không gian một đường quang ảnh màu vàng cực lớn, loại khí khái dâng trào thẳng thiên này đã làm Lam Hiên Vũ chấn động thật sâu.

Trong đầu Lam Hiên Vũ gần như lập tức hiện ra một chiêu kim long thẳng thiên lúc trước Na Na lão sư đã truyền thụ cho hấn. Hấn vẫn luôn cố gắng luyện tập, lĩnh ngộ, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không tìm được chân lý trong đó. Nhưng vào giờ phút này, hấn đã tìm được, đúng vậy, đây mới là Kim Long Thăng Thiên chính thức a!

Chiều dài tổng thể của một chiếc trinh sát hạm cấp sao băng cũng chỉ chừng bảy mươi thước, khi thân ảnh màu vàng cực lớn kia xẹt qua, một tàu chiến

hạm lập tức bộc phát ra hào quang cực lớn, chẳng những bản thân nó bùng nổ, mà lực bạo tạc nổ còn đánh bay bốn tàu chiến hạm xung quanh. Mà thân ảnh màu vàng kia cũng đã ra khỏi đó ngoài ngàn mét.

Khùng bố như vậy!

Nhưng cũng vừa lúc đó, không biết vì cái gì, trong nội tâm Lam Hiên Vũ đột nhiên sinh ra một cổ bất an mãnh liệt, hắn quay ngoắt đầu mà nhìn về bên cạnh, sau đó hắn liền thấy một chùm sáng cực lớn đang phóng về phía mình. Không, chuẩn xác mà nói, mục tiêu của chùm sáng này cũng không phải hắn, mà là phi thuyền vũ trụ ở phía sau hắn, chẳng qua hắn đang ở trên lộ tuyến nó phải đi qua mà thôi.

Một chiếc chiến hạm dài hơn một trăm năm mươi mét, toàn thân tản ra ánh sáng màu xanh biếc như đang lẳng không mà hiện ra giữa vũ trụ thâm sâu. Công kích hạm cấp lưu tinh, chiến hạm ẩn hình!

Đây là phản ứng cuối vùng trong đầu Lam Hiên Vũ. Tình thế bộ sát vọng vừa rồi hẳn là do nó phóng ra. Vì một chiếc phi thuyền dân dụng, dám hải tặc vũ trụ không chỉ xuất động năm chiếc trinh sát hạm cấp sao băng, thậm chí cả công kích hạm cấp lưu tinh cũng được xuất động. Mà một pháo này chính là chủ pháo của công kích hạm cấp lưu tinh kia a!

Trên phi thuyền vũ trụ, Đường Nhạc với mái tóc dài màu lam vẫn luôn đứng bên cửa sổ mạn tàu từ đầu tới cuối, ánh mắt hắn bình tĩnh mà nhìn tất cả mọi thứ đang phát sinh bên ngoài.

Khi đầu cự long kim sắc kia xuất hiện, ánh mắt hắn thoáng có chút ngốc trệ cùng không biết giải quyết thế nào, trên mặt thậm chí mang theo vẻ thống khổ.

Không nghĩ ra, vì sao không thể nghĩ ra bất cứ thứ gì. Ngay cả nó cũng lâm vào ngủ say, chỉ có thể chiến đấu dưới sự điều khiển của mình. Vì cái gì, vì sao mình lại có một đầu long như vậy?

Nhạc Khanh Linh đứng bên cạnh hắn đã nhìn tới trọn tròn mắt, Long? Thậm chí có một đầu Long? Kia là chuyện gì xảy ra?

Đột nhiên, nàng thấy tất cả mọi thứ xung quanh đột nhiên trở nên khác lạ. Bởi vì nàng phát hiện, mình đã không thể động, chỉ ánh mắt là vẫn còn có thể nhìn chăm chú tới phía trước, đại não còn có thể suy nghĩ.

Trong chớp mắt này, cả phi thuyền vũ trụ cũng ngập vào trong ngưng kết. Tất cả thanh âm hoảng sợ hay kêu gọi đều ngưng bật từ lúc đầu long kim sắc kia xuất hiện.

Phía xa xa, đầu kim long đang đánh tới tàu hải tặc thứ hai đình trệ rồi, chiến hạm đang cuộn vòng muốn khống chế bản thân cũng đình trệ rồi, những cơ giáp thuộc về phi thuyền vũ trụ cũng đình trệ cả rồi.

Tất cả mọi thứ đều trở nên ngưng đọng trong chớp mắt. Mà chùm sáng đã tới sát chiến cơ không gian của Lam Hiên Vũ cũng đã ngừng trong nháy mắt này. Đúng vậy, ngay cả ánh sáng cũng không thể tiếp tục đi tới, chỉ có thể ngưng trệ ở trước mắt Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ cũng phát hiện mình không thể động, nhưng hắn giống Nhạc Khanh Linh, ít nhất hai người bọn họ vẫn còn cảm giác mà không như những người còn lại, kể cả đám hải tặc, lúc này đều đã hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ, trong đại não chỉ có trống rỗng.

Cuối cùng xảy ra chuyện gì? là chuyện gì xảy ra?

Vốn dĩ Lam Hiên Vũ đã chuẩn bị chờ chết, thế nhưng tia sáng chói mắt kia lại ngưng kết ngay tại trước mắt hắn, cũng không có tiến lên phía trước một chút nào.

Sau đó, hắn liền giật mình mà thấy, trong trung tâm chùm sáng kia đã xuất hiện một bóng người. Đúng vậy, đó là một bóng người.

Cùng dáng vẻ khí thế độc ác ngập trời của luồng hào quang kia, có vẻ người này nhìn qua rất nhỏ yếu, thế nhưng một mái tóc xanh tung bay sau đầu hắn vẫn cứ là rõ ràng như vậy.

Hắn cứ như vậy mà đứng trước luồng hào quang, cứ như vậy mà đứng giữa không trung, từng bước một hướng mà đi tới hướng tia sáng, mà mỗi bước hắn đi tới tia sáng kia lại co rút đi một phần.

Trong vũ trụ lại xuất hiện một kỳ cảnh như vậy, hòa lực ông kích của một chiếc công kích hạm cấp lưu tinh lại rút về theo bước đi của một người.

Thời Gian Hồi Tưởng!

Thân ảnh kia tựa như đang nhàn nhã dạo chơi, nhưng lại chỉ đi vài bước đã đến phần cuối. Hào quang biến mất, hòa lực của một chiếc công kích hạm cấp lưu tinh cứ như vậy mà bị ép trở về hòng pháo. Sau đó, người kia đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lam Hiên Vũ.

Khoảng cách cực xa, cũng không biết vì cái gì, nhưng Lam Hiên Vũ lại có thể thấy vẻ cười ôn hòa trên mặt hắn một cách rõ ràng. Là hắn? Là vị thúc thúc kia. Đôi mắt xanh thẳm, khuôn mặt anh tuấn vô cùng, Lam Hiên Vũ hoàn toàn nhớ rõ, chính là người lúc trước đã ôm mình hát ca khúc thủ hộ thời gian thủ hộ người.

Vì sao hắn lại ở chỗ này a?

Trong đầu mới vừa sinh ra ý nghĩ này, Lam Hiên Vũ liền thấy Đường Nhạc chậm rãi mà bước tới, một cước liền đạp nát phần đầu công kích hạm.

Hắn đang làm gì vậy?

Không cho hắn thêm thời gian suy nghĩ, Lam Hiên Vũ đã khiếp sợ mà thấy, tám đầu Kim Long đột nhiên xuất hiện xung quanh công kích hạm, nháy mắt sau đó, tám đầu kim long cùng đâm vào phía trong.

"Oành _____ "

Tiếng nổ vang kịch liệt vang lên, ở giữa vũ trụ mênh mông, một công kích hạm cấp lưu tinh dài hơn một trăm năm mươi mét, có rất nhiều vũ khí khủng bố đã nổ thành một đoàn hỏa cầu cực lớn.

Lam Hiên Vũ toàn sợ tới ngây người, hắn hoàn toàn không thể tin nổi một màn này lại là sự thật

Một người, chỉ là lực lượng của một người a! Vậy mà chỉ trong cái giờ tay nhắc chân cũng đã phá tan một chiến hạm. Điều này sao có thể, làm sao có thể a! Cái này đã phá tan nhận thức của hắn về năng lực của nhân loại.

"Cộc cộc!" Thanh âm truyền đến.

Lam Hiên Vũ vội vàng quay đầu nhìn lại, khuôn mặt anh tuấn đã ở ngay bên ngoài khoang điều khiển.

Đường Nhạc chỉ chỉ hắn, lại chỉ về chính mình, bờ môi hắn khẽ nhếch, một thanh âm nhu hòa đã vang lên bên tai Lam Hiên Vũ.

"Cái này là bí mật của chúng ta nha."

Nói xong câu đó, hắn phát phát tay với Lam Hiên Vũ, kim quang lóe lên, toàn thân hắn đã biến mất vô tung vô ảnh. Cũng ở một cái chớp mắt này, thời gian lại trở về, tất cả cũng đã khôi phục quỹ đạo. Phía xa xa, tiếng bạo tạc nổ tung xuất hiện kèm theo từng đợt hào quang mãnh liệt. Ở đằng kia, dưới công kích cực mạnh ủa đài kim long, mấy chiến hạm còn lại cũng nhao nhao bùng nổ, hóa thành từng đoàn hỏa cầu chiếu sáng một phương vũ trụ. Lam Hiên Vũ phát hiện mình đã có thể động, thể nhưng toàn thân hắn lại cứng ngắc tại đó, không muốn nhúc nhích một chút nào.

Từ lúc hắn điều khiển chiến cơ không gian lao vào chiến trường tới lúc này cũng không quá vài phút thời gian. Thế nhưng chính mấy phút đồng hồ này lại làm cho hắn cảm thấy như đã trải qua vô số chuyện. Bản thân điều khiển Chiến Cơ không gian như cá gặp nước, đánh tan cơ giáp. Nhưng lại vì hưng phấn mà sơ sẩy, bị tinh tế bộ sát vồng bắt lấy. Sau đó Kim Long xuất hiện, giúp hắn hóa giải nguy, cơ hơn nữa còn đánh chết hải tặc. Rồi công kích hạm cấp lưu tinh hiện thân.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Nội tâm Lam Hiên Vũ bị phá vỡ

Nhưng làm hắn không thể tưởng tượng nổi là Đường Nhạc xuất hiện. Một người, chỉ là một người lại có thể thay đổi mọi thứ trong thời gian cực ngắn!

Hắn có thể làm cho công kích của chiến hạm chủ pháo phải thu về, rồi chỉ đập một cước lại có thể hủy diệt một chiếc công kích hạm cấp lưu tinh. Đây quả thực là một việc hoàn toàn không thể tưởng tượng a!

Lực lượng của một người có thể đạt tới trình độ như vậy sao? Vậy hắn hay vẫn là người sao? Hay là thần cách trong truyền thuyết?

Tất cả mọi thứ trong phi thuyền vũ trụ cũng đã khôi phục bình thường. Toàn bộ phi thuyền đã là một mảnh thét lên cùng tiếng hoan hô. Vốn dĩ tất cả mọi người đều đã tuyệt vọng, bọn hắn đều cho rằng mình sẽ phải chết dưới công kích của đám hải tặc vũ trụ.

Thế nhưng tất cả đều đã chuyển biến, một đầu Kim Long xuất hiện, đánh tan tất cả hải tặc.

Cuối cùng, chuyện gì xảy ra đã không trọng yếu, quan trọng là tất cả mọi người đều sống sót rồi!

Nhạc Khanh Linh đứng ở nơi đó như một pho tượng mà nhìn Đường Nhạc đang lảng không hiện trước mắt mình.

Đường Nhạc đưa tay quơ quơ trước mắt nàng "Làm sao vậy?"

Nhạc Khanh Linh nuốt xuống từng ngụm nước, đột nhiên nàng giờ tay lên sờ sờ lên mặt hắn. Đây là việc bao nhiêu năm qua nàng chưa dám làm. Hai má hắn rất ấm áp, da thịt vô cùng tốt, thậm chí còn tốt hơn so với một nữ nhân, có co dãn, còn rất bóng, sờ rất tốt. Càng mẫu chốt hơn chính là, hắn là một người a! Một người chân thật vô cùng hiện ra ở trước

mặt mình. Thế nhưng nàng cũng nhìn thấy. Nàng cùng Lam Hiên Vũ là hai người duy nhất thấy được một màn chiến đấu kia.

"Người, người, đến cùng là chuyện gì xảy ra vậy?" Nhạc Khanh Linh có chút lắp bắp mà hỏi.

Đường Nhạc than nhẹ một tiếng, "Nếu như ta nói ta cũng không biết, người có tin hay không?"

"Lúc trước, sau khi người cứu ta từ bờ biển lên ta đã mất tất cả trí nhớ. Đầu kim long người vừa mới thấy kia hẳn là đồng bạn trước kia của ta, cũng chính là hồn linh mà người đã từng nói. Thế nhưng chính nó cũng ngập vào ngủ say, ta cũng không có biện pháp làm nó tỉnh lại. Ta vẫn như trước không nhớ nổi được gì, thế nhưng những năm này ta đã dần cảm thấy ta có chút năng lực không giống người thường. Có đôi khi ngay cả chính ta cũng rất khiếp sợ, ta cũng không rõ lắm những năng lực này là từ đâu mà đến. Có lẽ ta cũng là một hồn sư. Chẳng qua là ta không quá giống những người khác, cho nên ta cũng không dám bày ra trước mặt người."

Nhạc Khanh Linh ngơ ngác nói: "Chuyện này còn có...có ai khác biết hay không? Những thứ vừa này có phải mọi người đều thấy được rồi không?"

Đường Nhạc lắc đầu, "Không có. Lúc ta xuất thủ đã che giấu cảm giác của bọn họ. Cho nên không có người nào sẽ biết đó là ta."

Nhạc Khanh Linh nhẹ nhàng thở dài một hơi, ánh mắt nàng cũng một lần nữa trở nên rõ ràng, lại giơ tay lên, sờ soạng trên mặt Đường Nhạc một chút, "Nói như vậy là chỉ có mình ta biết?"

Đường Nhạc nhìn thoáng chiến cơ không gian vẫn đang lơ lửng qua cửa sổ, nhưng hắn vẫn khẽ gật đầu.

Nhạc Khanh Linh thở dài một hơi, "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Ngàn vạn lần không thể để cho người khác biết, ta cũng không muốn để người biến thành vật thí nghiệm. Người nhớ kỹ, người chính là Nhạc công tử, là Nhạc công tử chỉ biết ca hát, cũng không phải là hồn sư cường đại gì! Về sau, nếu không phải lúc vạn bất đắc dĩ thì người cũng đừng bày ra thực lực. Trời ạ! Trong vũ trụ mà có thể tay không hủy chiến hạm, ngay cả nghe ta cũng chưa từng nghe qua. Thì ra hồn sư có thể mạnh như vậy sao?"

Đường Nhạc yên lặng lắc đầu, "Cũng không phải đơn giản như vậy, chẳng qua lúc đó ta dùng một kích toàn lực của thân thể. Chủ yếu vẫn là dẫn bạo lò hạch tâm phản ứng của nó nó, nếu không thì cũng không dễ dàng như vậy a. Ta có thể cảm thấy trước kia hẳn là ta rất mạnh, chẳng qua là hiện tại, vẫn không thể hoàn toàn nắm giữ được những năng lực của trước kia, vì dù sao ta cũng không nghĩ ra. Rất nhiều lúc vẫn là dùng năng lực của bản năng mà thôi."

Nhạc Khanh Linh nói: "Vậy người cũng đừng nghĩ. Có điều, thật kỳ quái a! Người lợi hại như vậy hẳn phải là cường giả vạn chúng chú ý mới đúng, nhưng người xuất đạo đã lâu như vậy lại chưa từng có người đến đây nhận lãnh."

Đường Nhạc cười khỏ: "Nhận lãnh? Người cho ta là chó mèo nhỏ hả?"

Nhạc Khanh Linh hi hi cười một tiếng, lại giơ tay lên sờ sờ má hắn, nhưng lần này Đường Nhạc cũng không để cho nàng được đắc thủ, hắn lui về phía sau một bước, "Được rồi a! Đừng chiếm tiện nghi nhiều vậy chứ."

"Các vị hành khách, các vị hành khách. Vạn hạnh không ngại. Ta là thuyền trưởng của phi thuyền. Dịch nhân của chúng ta, tất cả hải tặc cũng đã bị tiêu diệt rồi. Tuy ta cũng không biết đầu kim long kia là từ đâu mà đến, nhưng mọi người chúng ta đều đã an toàn. Đội cơ giáp bảo hộ cùng chiến cơ không gian của chúng ta trở về là có thể tiếp tục di chuyển. Chúng ta sẽ mau chóng tiến về Thiên Đẩu Tinh, tất cả đều không có việc gì, xin mọi người không chế tâm tình cho tốt, Chờ một chút, sẽ có người tới cấp cho mọi người thêm một ít đồ ăn."

Âm thanh nhắc nhở truyền tới, đúng vậy, chuyện lần này cuối cùng cũng đã giải quyết xong.

Tất cả đều giật mình như mộng.

Khi Lam Hiên Vũ điều khiển chiến cơ không gian trở lại phi thuyền vũ trụ đã có hơn mười tên nhân viên công tác của phi thuyền xếp thành hàng đứng đợi. Tiếng vỗ tay, tiếng hoan hô vang lên náo động.

Không thể nghi ngờ, đầu kim long kia đã cải biến tất cả. Nhưng việc Lam Hiên Vũ điều khiển chiến cơ không gian phá hủy hai đài cơ giáp hải tặc kia cũng đã để lại một dấu ấn rất lớn trong lòng tất cả mọi người. Nhất là một màn điều khiển vô cùng tinh diệu kia, quả thực có thể nói là kì diệu vô cùng.

"Tôn kính phi công chiến cơ, ngài khỏe chứ, ta là thuyền trưởng Tôn Vị Bình, cảm tạ ngài..."

Thuyền trưởng là một vị trung niên hơn bốn mươi tuổi trung, hắn mang vẻ mặt cảm kích tới đây nghênh đón Lam Hiên Vũ vừa nhảy xuống khỏi chiến cơ, thế nhưng, lời còn chưa nói hết hắn đã nhìn rõ tướng mạo "ngài phi công" trước mắt này.

Đẹp nhất, quá dễ nhìn. Thế nhưng khi Lam Hiên Vũ đứng ở trước mặt hắn thì lại thấp hơn hắn nguyên cả cái đầu, khi vẻ mặt trẻ thơ hiện ra tước mất hắn thì Tôn Vị Bình đã hoàn toàn nói không nổi nữa.

"Cái này... người, người là phi công vừa rồi?" Tôn Vị Bình tròn mắt há hốc mồm mà hỏi.

Trong đầu Lam Hiên Vũ lúc này vẫn là cảnh huy hoàng tráng lệ khi nãy, hắn có chút ngơ ngác mà nói: "Đúng vậy! Là ta."

Phản ứng đầu tiên của Tôn Vị Bình là làm sao có thể chứ? Hắn lập tức quay đầu nhìn về phía nàng nhân viên nói lúc trước bị Lam Hiên Vũ kéo đi.

Nàng vội vàng khẽ gật đầu, "Là hắn, là hắn. Lúc đó hắn nói hắn đã từng học qua điều khiển chiến cơ không gian, ta có chút sợ, nên đã dẫn hắn..."

Lúc này Tôn Vị Bình đã không biết nên nói cái gì cho phải, đưa nhỏ trước mắt này, có cho nó ăn tới bội thực mà chết cũng chỉ là mười ba, mười bốn tuổi? Một đứa bé nhỏ như vậy, vậy mà lại để cho hắn điều khiển chiến cơ không gian? Thế nhưng người ta còn điều khiển chiến cơ không gian phá vụn hai đài cơ giáp a!

Thật đúng là người không biết thì không sợ a!

"Khục khục, tiểu tử, người, người rất tuyệt. Ta đại biểu toàn bộ phi thuyền cảm tạ người. Người... người đúng thật là nghe con không sợ cạp a!" Vốn dĩ hắn muốn khen ngợi thật tốt, nhưng đối mặt với một đứa nhỏ thế này thì thật sự là không có cách nào khác.

"Thuyền trưởng thúc thúc, ta có thể nhờ ngài một việc không?" Lam Hiên Vũ đột nhiên làm một vẻ mặt đáng thương mà nhìn về phía Tôn Vị Bình.

Lúc này đã không chỉ biểu lộ của Tôn Vị Bình có chút cứng ngắc, mà tất cả đám nhân viên chung quanh cũng đồng dạng là biểu lộ quái dị. Đây đúng là vị phi công vừa điều khiển chiến cơ không gian điều luyện như vẽ hoa, hơn nữa còn phá huỷ rồi hai đài cơ giáp quân địch đấy sao?

"Chuyện gì vậy?" Tôn Vị Bình hỏi.

Lam Hiên Vũ nói: "Có thể không nói cho ba mẹ ta biết vừa rồi ta đi làm cái gì được chứ? Cứ nói ta đi vệ sinh, bị kẹt trong đó rồi, được hay không?"

Tôn Vị Bình làm một vẻ mặt cười khổ mà nhìn hắn, "Đứa nhỏ a! Không phải thúc thúc không giúp người. Nhưng người thử nghĩ một chút, xảy ra vụ việc lớn như vậy, khi đến Thiên Đẩu Tinh nhất định sẽ bị tra rõ tình huống một cách kỹ càng đấy. Chuyện này sao có thể giấu được đây! Hiện tại có giấu giếm xuống nhưng đến lúc đó cũng phải nói rõ với cảnh sát. Hơn nữa, lần này người lập công lớn như vậy, nhất định sẽ được khen ngợi đấy, đối với việc phát triển trong tương lai của người là rất có lợi đấy. Có điều, lá gan của người cũng quá lớn rồi a."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Giao thoa

Mấy phút đồng hồ sau, Lam Hiên Vũ lại mang vẻ mặt ủ rũ mà đi cùng Tôn Vị Bình về tới trước mặt Lam Tiêu cùng Nam Trùng. Sau khi vợ chồng Lam Tiêu nghe Tôn Vị Bình giải thích xong thì đã hoàn toàn cạn lời. Cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Nam Trùng kéo Lam Hiên Vũ vào ngực mà tát vào mông hắn, sau đó liền gắt gao mà ôm lấy hắn, lên tiếng khóc lớn. Lam Hiên Vũ thành thành thật thật bị đánh, cũng không dám nhiều lời. Lam Tiêu nhìn đứa con mình đã phát triển vượt xa quỹ tích sự đoán như vậy, sao trong lòng hắn không phải là ngửi vị tạp trăn đây?

Teen thực tế thì Lam Hiên Vũ chỉ dùng câu nói đầu tiên đã mềm hoá lòng bọn hắn. "Ba, mẹ, lúc đó con chỉ nghĩ phải bảo vệ ba mẹ..."

Rốt cuộc phi thuyền vũ trụ cũng lại lần nữa đi tiếp cuộc hành trình, sau khi trải qua chuyện lớn như vậy, trừ đầu kim long không ai biết kia thì không hề nghi ngờ, Lam Hiên Vũ đã trở thành một tiểu anh hùng.

Lam Tiêu xin miễn hảo ý muốn cho bọn họ lên khoang thuyền trên của thuyền trưởng, ba người bọn hắn vẫn ở khoang bình thường. Sau một mảnh thanh âm ca tụng, cuối cùng Lam Hiên Vũ cũng đã có thể yên tĩnh ngồi lại vị trí của mình. Vài ngày phi hành sau đó hắn vẫn luôn ngơ ngác ngồi ở chỗ kia mà tự hỏi phần rung động trong lòng mình.

"Mẹ, người nói thử xem, lực lượng của con người có thể đối kháng chiến hạm không?" Lam Hiên Vũ hướng Nam Trùng mà hỏi.

Nam Trùng nói: "Mẹ cũng không biết. Trong truyền thuyết thì những đầu khai sư cường đại kia có lẽ sẽ có thể đối phó chiến hạm loại nhỏ a. Về sau nếu người có thể tu luyện tới cấp độ đó thì tự nhiên sẽ biết."

Lúc nhỏ, Lam Hiên Vũ thấy được hạm đội của liên bang là khoáng đạt mệnh mông, hơn nữa, hắn cũng nghe qua rất nhiều chuyện có quan hệ với chiến hạm, hắn cũng theo bản năng mà cho rằng chiến hạm không gian chính là lực lượng cường đại nhất. Chính vì vậy nên thuở nhỏ hắn mới lập chí trở thành một vị thành viên lái chiến hạm.

Thế nhưng phong thái một cước kia của Đường Nhạc đã phá vỡ mọi nhận thức của hắn luôn rồi! Nếu lực lượng của một người đã có thể đối kháng chiến hạm như vậy thì mình còn học lái chiến hạm làm gì nữa đây? Chỉ cần cố gắng tăng thực lực của mình tới khi đầy đủ cường đại thì còn sợ gì đối mặt chiến hạm nữa!

Lão sư đã nói, nhân loại không thể sinh tồn trực tiếp giữa không trung, thế nhưng Đường Nhạc không phải là đã sinh tồn giữa không trung đó sao?

Căn bản hắn chẳng cần cái gì phòng hộ, liền cứ như vậy mà nhàn nhã như đi dạo trong không gian, phá huỷ chiến hạm. Tất cả đều không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Hắn là Nhạc thúc thúc đang ở ngay trên phi thuyền a. Có điều đó là khoang phía trên, hắn không gặp được. Hiện tại hắn đang có nghi hoặc đầy mình

muốn đi hỏi, nhưng lại không biết phải hỏi ai.

Nhưng hẳn nhớ rất rõ, Nhạc công tử đã nói đây là bí mật thuộc về bọn hắn. Rút cuộc, chiếc phi thuyền này cũng đã bình an mà tới Thiên Đấu Tinh. Khi phi thuyền chậm rãi đáp xuống, trên mặt đất cũng đã vây rất nhiều xe cảnh sát cùng các loại nhân viên công tác.

Không thể nghi ngờ, tiếp theo sẽ phải hỏi thăm tình huống cụ thể với tất cả hành khách, cũng phải tiến hành kiểm tra tu sửa toàn diện chiếc phi thuyền này. Những tư liệu liên quan cũng đã được gửi về từ sớm, nhưng vẫn cần hỏi riêng với từng hành khách.

Rốt cuộc Lam Hiên Vũ cũng gặp lại Nhạc công tử tại cục cảnh sát của trung tâm du hành vũ trụ. Bởi vì thân phận đặc thù nên Đường Nhạc cùng Nhạc Khanh Linh là người được tiếp nhận hỏi thăm đầu tiên, những áp lực đến từ sau lưng Đường Nhạc vẫn có tác dụng rất lớn đối với cảnh sát.

Sau khi đơn giản trả lời vài vấn đề, Đường Nhạc mang theo khẩu trang, mũ chụp mà ra. Chuẩn bị ly khai dưới sự bảo hộ của những hộ vệ. Gia đình Lam Hiên Vũ còn đang chờ ở bên ngoài, mà người được hỏi thứ hai cũng chính là bọn họ. Tất nhiên là vì tiểu anh hùng Lam Hiên Vũ này rồi.

Khi Đường Nhạc đi ngang qua người Lam Hiên Vũ thì dừng bước lại, ra hiệu những hộ vệ đợi một lát, sau đó bước tới trước mặt Lam Hiên Vũ mà kéo xuống khẩu trang, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn vô cùng.

Bốn mắt đối nhau, Lam Hiên Vũ lập tức hưng phấn, hẳn vừa muốn nói gì đó nhưng lại bị Đường Nhạc nói trước: "Chúng ta lại gặp nhau, Người gọi Lam Hiên Vũ, đúng chứ?"

Bỗng nhiên thấy Đường Nhạc, vô luận là Lam Tiểu hay Nam Trường cũng đều giật nảy mình, lúc này bọn hắn mới biết vị đại minh tinh này đi cùng một chuyến phi thuyền với mình.

"Ừm. Đúng vậy, thúc thúc."

Đường Nhạc đưa tay xoa xoa lên đầu hắn, "Sự tích của người thúc thúc đều nghe nói rồi, người rất tuyệt, là một tiểu anh hùng đây. Tốt rồi, thúc thúc phải đi trước, về sau hữu duyên chúng ta sẽ gặp lại." Nói xong, hắn vẫy vẫy tay với Lam Hiên Vũ, quay người bước nhanh trong vòng người bảo hộ.

"Nhớ kỹ ước định của chúng ta a." Bên tai Lam Hiên Vũ hiện ra thanh âm rất nhỏ của Đường Nhạc. Thật sự là hiện tại hắn có rất nhiều vấn đề muốn đến hỏi Đường Nhạc, nhưng lại không có cơ hội.

Nhạc Khanh Linh đi theo bên người Đường Nhạc, thấp giọng hỏi: "Thế nào ta lại thấy đứa nhỏ này có chút nhìn quen mắt, có phải trước kia đã gặp nhau ở nơi nào rồi không? Người biết hắn sao?"

Đường Nhạc nói: "Trong buổi hòa nhạc mấy năm trước ta từng ôm một đứa bé hát ca khúc "thủ hộ thời gian thủ hộ người", chính là hắn."

Lúc này Nhạc Khanh Linh mới chợt hiểu hiểu ra, nàng nghi hoặc mà nhìn Đường Nhạc, khi nàng quay đầu lại cũng đã không còn nhìn thấy Lam Hiên Vũ.

"Sao ta lại cảm thấy đứa nhỏ này có điểm giống người a! Thật đúng là rất dễ nhìn đấy. Cũng có tiềm lực của một đại minh tinh. Nếu không phải vì màu tóc của hắn không giống người thì ta còn cảm thấy các người có quan hệ thân thích đấy."

Bước chân Đường Nhạc thoáng dừng lại một lát, ánh mắt hắn lại trở nên có chút bối rối "Có điểm giống sao?"

Nhạc Khanh Linh nói: "Có điểm giống, nhưng khí chất có chút khác nhau. Màu mắt cùng màu tóc cũng khác. Đứa nhỏ này nhìn qua rất lâu linh đấy, có muốn để công ty chúng ta tìm kiếm hỏi một chút không?"

Đường Nhạc lắc đầu, "Chỉ hướng của người ta là sẽ điều khiển chiến cơ không gian đấy. Người có thấy mấy người nhỏ tuổi như hắn đã có thể điều khiển chiến cơ không gian được không? Nhất định là thiên tài. Nên ta chắc hắn sẽ không làm cái nghề này của chúng ta."

Nhạc Khanh Linh lập tức hiểu ra, "Cũng đúng! Đứa nhỏ này thật là khó lường, đánh tan hai đài cơ giáp đấy. Thật là lợi hại."

Hai người vừa nói, dần dần đi ra khỏi trung tâm du hành vũ trụ. Dưới sự vây kín của những hộ vệ thì gần như không ai có thể nhìn thấy Nhạc công tử bên trong.

Mà lúc này, trong đám người chật chội đang có hai cái thân ảnh cực thu hút ánh mắt của người ngoài. Đó là hai vị mỹ nữ một lớn một nhỏ. Trên mặt hai người đều mang khẩu trang, khá giống Đường Nhạc.

Người lớn kia có một mái tóc dài màu bạc gần như sắp rủ xuống đến mặt đất, sợi tóc chiếu sáng rạng rỡ, lộ ở bên ngoài khẩu trang là một đôi tròng mắt tím đỏ, thâm sâu mà bình tĩnh, cho người ta một loại cảm giác bình thản đến mức khiếp người.

Cô nàng nhỏ kia thì là một mái tóc màu xanh đậm dài tới eo, một đôi mắt to màu xanh đậm cực kì linh động, trong lúc nàng nháy mắt, lông mi thật dài chớp chớp tựa như rất biết nói chuyện.

"Na Na lão sư, sao bọn hắn còn chưa có ra vậy? Chúng ta chờ thật là lâu rồi." Tiểu nữ hài nhi ngẩng đầu nói.

Không thể nghi ngờ, các nàng chính là Na Na cùng Đồng Thiên Thu. Là Na Na chủ động muốn tới đón hắn, Đồng Thiên Thu đã gặp hắn nhiều lần, cũng không có gì thâm giao nhưng cũng rất hiếu kì đối với tên thiếu niên Na Na lão sư vẫn luôn mong nhớ này, cho nên nàng cũng đi theo.

Na Na nói: "Nghe nói phi thuyền bọn hần đi nửa đường gặp phải hải tặc vũ trụ, đoán chừng còn phải hỏi thăm theo thông lệ a. Hần là lát nữa sẽ ra thôi."

Ngay khi các nàng đang nói chuyện với nhau thì phía bên kia, những hộ vệ cũng đã hộ tống Nhạc công tử cùng Nhạc Khanh Linh đi ra. Gần như là có một loại cảm ứng vô hình dẫn dắt, Na Na theo bản năng mà quay đầu nhìn tới hướng đám hộ vệ kia.

Mà Đường Nhạc đang đi trong đó cũng như là cảm giác được cái gì, cũng quay đầu nhìn về phía Na Na. Nhưng lúc này bên cạnh hần còn có Nhạc Khanh Linh, lại có bảo tiêu. Nên ánh mắt của hần vẫn còn bị che lại.

Na Na cùng Đường Nhạc cách xa nhau tới mấy chục thước, lại dưới tình huống không nhìn thấy gì nhóm người Đường Nhạc dần rời xa, bọn cuối cùng cũng không gặp nhau.

Lại đợi hơn hai mươi phút đồng hồ, cuối cùng gia đình Lam Hiên Vũ cũng bước ra từ bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Sát qua đôi môi

Sau khi cẩn thận hỏi thăm tình huống lúc đó của Lam Hiên Vũ cùng bối cảnh học tập của hần, lại thu phương thức liên lạc với gia đình hần, cuối cùng tiểu anh hùng này cũng được mời ra.

Cái thận phận đệ tử lớp thiếu niên năng động của Thiên La học viện này rất dễ xác minh, nhưng không hề nghi ngờ, cũng vì vậy mà càng gây sự chú ý của người ngoài.

Lam Hiên Vũ mới vừa ra khỏi trung tâm du hành vũ trụ, hần vừa liếc mắt liền thấy được Na Na với một mái tóc bạc trong đám người.

"Na Na lão sư!" Hần hoan hô một tiếng rồi chạy ba bước thành hai mà vọt tới phía Na Na.

Hần vừa chạy vừa mở rộng hai tay, chuẩn bị cho Na Na một cái ôm thật sâu sắc. Nhưng làm hần không nghĩ tới là một bóng người cao chùng bằng hần đột nhiên lao ngang ra, cũng mở hai tay mà ngăn đón hướng hần, "Ngươi làm gì?"

Vì Lam Hiên Vũ nhìn thấy Na Na nên đã quá mức hưng phấn, chạy rất nhanh, khi thấy đã sắp tới trước mặt Na Na lại đột nhiên bị ngăn như vậy, làm sao còn kịp không chế. Lập tức đụng vào người nọ.

Người mở hai tay ngăn hần tất nhiên chính là Đồng Thiên Thu rồi, hai người thân cao ngang nhau, nàng lại đột nhiên như vậy, Lam Hiên Vũ lập tức đụng phải nàng.

Tuy Lam Hiên Vũ vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng mỗi ngày hần đều ăn nhiều thiên tài địa bảo như vậy, nên nói về cường độ thân thể thì chắc chắn là vượt xa người thường, nên một cái đụng này lập tức làm cả người Đồng Thiên Thu bất ổn.

"A!" Đồng Thiên Thu kinh hô một tiếng, liền ngã ngửa ra sau. Ở sau lưng, Na Na vội vàng đỡ lấy vai nàng. Lam Hiên Vũ cũng có chút mất cân bằng, nắm theo bản năng liền ôm lấy Đồng Thiên Thu, thân thể nàng đã có chút thân hình mềm mại nữ tính, mặt hai người cũng đụng vào nhau, hai mũi đụng chạm, lập tức đều cay sống mũi, mà đôi môi được ngăn cách khẩu trang cũng lập tức sát qua.

Ê ăm cái mũi, đồng thời cảm giác được cánh môi mềm mại của đối phương, hơn nữa còn cùng ngã vật ra ở một chỗ, tựa như hai người bọn họ đang ôm nhau thân mật vậy.

"Ai nha!" sau khi khiếp sợ, Đồng Thiên Thu lập tức một tay đẩy Lam Hiên Vũ ra, trong mắt nàng tràn đầy vẻ oán trách, "Ngươi làm gì vậy!"

Đây đã là lần thứ hai nàng hỏi ra lời giống vậy rồi, trong lúc nhất thời, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng.

Lam Hiên Vũ tức giận: "Ngươi làm gì?"

Na Na không khỏi bật cười, vội vàng kéo Đồng Thiên Thu ra, bước tới cho Lam Hiên Vũ một cái ôm, "Đã lớn rồi, những năm qua ngươi thế nào đây."

"Na Na lão sư." Ôm chặt lấy nàng, Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy toàn thân đều được một cỗ cảm giác ấm áp ôm trọn, một cảm giác an tâm không nói nên lời.

Nam Trùng ở phía sau nhìn mà có chút ghen ghét, cảm tình của Hiên Vũ cùng Na Na thật sự là quá tốt rồi, dù là mấy năm không gặp cũng vẫn thân mật như trước.

"Hoan nghênh các ngươi tới đây." Lúc này Na Na mới ngẩng đầu nói với Nam Trùng cùng Lam Tiêu.

Na Na không có Hồn Đạo ô tô, nàng cùng Đồng Thiên Thu là đi phương tiện giao thông công cộng đến đây, nên tất nhiên gia đình Lam Hiên Vũ cũng đi theo các nàng lên hồn đạo xe buýt.

"Các người tới chỗ ta nhé." Na Na như nói.

Trên xe buýt rất đông người, lúc này đã không còn chỗ ngồi, mấy người chỉ có thể đứng đấy. Lam Hiên Vũ liền đứng ở bên người Na Na, được Na Na ôm đầu vai, mà Đồng Thiên Thu bên kia cũng không cam chịu yếu thế, muốn gạt hân ra, nhưng luận lực lượng thì thật sự là nàng không phải đối thủ của Lam Hiên Vũ, Na Na có chút bất đắc dĩ mà bật cười, tay kia ôm lấy nàng.

Xe buýt đi cũng không tính là bình ổn, nhưng Na Na lại đứng rất ổn.

Luận chiều cao thì thậm chí Đồng Thiên Thu còn nhỉnh hơn Lam Hiên Vũ một chút, lúc này nàng đang nhìn hân từ trên xuống dưới, trong ánh mắt tràn đầy phần nộ.

Lam Hiên Vũ có chút không hiểu, thấp giọng nói: "Người làm gì mà nhìn ta như vậy? Khoe mắt người lớn sao? Mắt la cũng rất lớn đấy." Vừa nói, hân còn trừng trợn mắt lên mà nhìn nàng.

"Người chờ đó cho ta!" Đồng Thiên Thu hung hân nói. Nàng cũng không thể nói người đã cướp đi nụ hôn đầu của ta a. Tuy rằng đã ngăn cách khẩu trang nhưng trong nháy mắt đó vẫn còn mang theo một chút nhiệt khí, vẫn làm cho nàng cảm nhận được khí tức của hân một cách rõ ràng. Trong nội tâm còn đang phần nộ cực kỳ.

"Không hiểu nổi. Con gái các người đều như vậy làm gì chứ?" Đã có Diệp Linh Đồng trước kia thường xuyên khiêu khích, hơn nữa, hành vi trước mắt của Đồng Thiên Thu đã làm hân có chút không thích những nữ hài tử này.

Đồng Thiên Thu ngẩng người "Con gái chúng ta?"

Lam Hiên Vũ nói: "Đúng a! Tất cả những nữ hài tử các người đều là tính cách quá kém."

"Ta tính cách kém? Ta như thế nào mà tính cách kém? Rõ ràng là người chiếm tiện nghi! Người nói có đạo lý hay không vậy?" Đồng Thiên Thu đã có chút muốn khóc.

"Ta chiếm tiện nghi? Là người ngăn ta lại được chưa?" Tuy Lam Hiên Vũ còn chưa hiểu gì nhiều đối với chuyện nam nữ, nhưng dù sao hân cũng đã mười một tuổi, cũng đoán được ít nhiều vì sao Đồng Thiên Thu lại tức giận như vậy. Trên thực tế thì trong nháy mắt hai người tiếp xúc đó, mùi thơm từ người Đồng Thiên Thu truyền đến cũng làm cho hân nhớ rất sâu.

"Đó là do người đứng tới người ta? Người cũng sẽ không khờ khạo thế được sao?" Đồng Thiên Thu tức giận nói.

Lam Hiên Vũ nói: "Lúc ấy ta chạy quá mạnh rồi, không chế không nổi đó a!"

"Hừ!" Đồng Thiên Thu hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Na Na tại đứng bọn họ, mỗi tay ôm người thì tất nhiên nàng có thể rõ ràng, nhưng nàng cũng chỉ mỉm cười mà nghe, căn bản là muốn không nói xen vào.

Lam Tiêu cùng Nam Trường đứng bên cạnh cũng không khỏi cười đau cả bụng, mặc dù Đồng Thiên Thu mặc dù không có để lộ mặt, nhưng từ đôi mắt to xinh đẹp cùng mái tóc màu xanh đậm kia của nàng là có thể nhìn ra, tiểu cô nương này thật sự là xinh đẹp. Vợ chồng bọn hân cũng không phải người cổ hủ, nhi tử đầu võ mồm cùng một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy quả thực chính là niềm vui thú trong mắt bọn hân.

Thiên Đấu Tinh, Thiên Đấu Thành, thiên đấu học viện.

Đây là nơi ở của Na Na, cũng là nơi học tập của Đồng Thiên Thu.

Na Na có một lầu kí túc xá riêng, có lẽ là vì lúc trước, khi nàng được mang về, sở nghiên cứu khoa học đã ý thức được tính nguy hiểm của nàng, nên những đãi ngộ họ dành cho nàng vẫn coi như không tệ. Một bộ ba căn phòng. Cũng có phòng tu luyện chuyên môn.

Gian phòng bố trí vô cùng đơn giản, không có gì ảm áp hay lăng mạn, rất ngăn gọn thanh thoát, không nhiễm một hạt bụi. Tất cả đồ dùng trong nhà đều là nhu yếu phẩm. Sáng sủa sạch sẽ, vừa đi vào gian phòng, tự nhiên sẽ có loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Trong cả gian phòng có một mùi thơm nhàn nhạt, nguồn gốc chính từ trên người Na Na, đối với khí tức này của nàng, gia đình Lam Hiên Vũ đã rất quen thuộc. Dù sao lúc trước cũng đã ở chung một thời gian.

"Thiên Thu, người có quay về ký túc xá không?" Na Na nhìn sang hướng Đồng Thiên Thu mà hỏi.

Đồng Thiên Thu nói: "Quay về a. Lão sư, ta có thể dẫn hân đi học viện xem một chút không?" Ánh mắt Đồng Thiên Thu có chút lóe ra, nàng chỉ chỉ Lam Hiên Vũ mà nói.

Na Na mỉm cười: "Đương nhiên có thể! Các người đi đi thôi, ta cũng đi mua một ít ăn, buổi tối cùng nhau ăn cơm. Tối người cũng tới nha, ăn xong về tu luyện tiếp."

"Vâng!" Đồng Thiên Thu vui vẻ ra mặt.

Về tới phòng của Na Na, nàng cũng đã tháo xuống khẩu trang. Khi Lam Tiêu cùng Nam Trùng thấy được khuôn mặt của tiểu cô nương này thì không khỏi có cảm giác kinh tâm động phách.

Thật sự là tiểu cô nương này rất đẹp, làn da trắng nõn như búp bê, ngũ quan mỗi một chỗ đều cực hài hòa hoàn mỹ, nhất là đôi mắt to linh động kia, nàng đứng cùng Lam Hiên Vũ quả thực là như Kim Đồng Ngọc Nữ vậy. Trong nội tâm Nam Trùng thầm nghĩ, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một cô bé có lông mi dài hơn con mình? Mọi người đều có lòng thích cái đẹp, nhìn Đồng Thiên Thu xinh đẹp như vậy tất nhiên nàng sẽ ưa thích từ trong nội tâm.

"Đi thôi, ta dẫn ngươi tới trường học của chúng ta xem một chút." Đồng Thiên Thu vừa nói vừa kéo ống tay áo Lam Hiên Vũ mà đi ra ngoài.

Thật ra thì Lam Hiên Vũ không quá muốn đi đấy, thật vất vả mới gặp được Na Na, hắn càng muốn ở bên Na Na lâu hơn. Nhưng Đồng Thiên Thu dùng sức mà kéo túm như vậy, hắn đã bị kéo trực tiếp ra khỏi kí túc xá của Na Na. Vừa ra khỏi cửa, Đồng Thiên Thu liền buông lỏng tay, nàng cũng không nói chuyện, cứ ở phía trước mà đi tới. Trên mặt hiện lên một vẻ tươi cười giảo hoạt. Lam Hiên Vũ bước theo sau nàng, đưa mắt nhìn bốn phía. Ngôi học viện này hẳn là có một chút lịch sử, đại đa số kiến trúc đều được xây dựng từ đá tảng lớn, vô cùng đặc sắc. Hơn nữa cũng rất có hương vị nếp xưa.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: Thơm quá a!

Nàng dẫn hắn ra khỏi ký túc xá của Na Na rồi cứ một mực đi về phía trước, cách đó không xa chính là vài toà lầu dạy học cỡ lớn, nói về quy mô học viện thì nơi đây cũng ngang tầm với Thiên La học viện.

Xuyên qua một rừng cây, cảnh sắc trước mắt dần trở nên sáng ngời, một mảnh hồ trong vắt hiện ra trước mắt, phía bên kia hồ là một quảng trường, có vẻ như lúc này đang là thời gian tan học, từng tốp năm tốp ba đệ tử đang đổ ra quảng trường từ những lầu dạy học.

Đồng Thiên Thu vẫn dọc theo đường bờ hồ mà đi tới hướng quảng trường, Lam Hiên Vũ cũng vẫn luôn đi sau nàng từ đầu tới cuối, thực ra hắn cũng đã đoán được một chút, chỉ sợ cô nương này là muốn trả thù mình a, cho nên nàng mới kêu mình đi theo.

Hồi tưởng lại thực lực của Đồng Thiên Thu, trong lòng hắn cũng đã âm thầm cảnh giác, vì hắn cũng không cho là mình có thể chiến thắng Đồng Thiên Thu.

Phải biết rằng, lúc trước, khi Lữ Thiên Tầm vẫn còn là nhất hoàn thì Đồng Thiên Thu cũng đã là song hoàn Đại Hồn Sư rồi, hiện tại có lẽ nàng đã đạt đến hồn tôn từ sớm rồi. Mà chính hắn còn chưa có đột phá cánh cửa song hoàn. Tu vi chênh lệch hơi nhiều, trừ phi vận dụng tới tự thể vô hồn dung hợp kỹ, nếu không chỉ sợ thật đúng là đánh không lại nàng. Nhưng nơi này là học viện, có lẽ nàng cũng không dám trắng trợn động thủ với mình a.

Trừ tu vi không bằng thì Lam Hiên Vũ vẫn rất vô lòng tin đối với chính mình đấy, nhất là bộ pháp Na Na đã truyền thụ cho hắn, mấy năm này hắn cũng đã luyện vô cùng thuần thục, đánh không lại cũng có thể chạy a.

Vừa nghĩ phải làm sao khi Đồng Thiên Thu 'trả thù', hai người cũng dần dần vượt qua mảnh hồ nhỏ, đi tới quảng trường của Thiên Đẩu học viện.

Đệ tử của Thiên Đẩu học viện rất nhiều, ít nhất thì dưới cái nhìn của Lam Hiên Vũ nó cũng hơn Thiên La học viện rất nhiều rồi. Tuổi lớn tuổi nhỏ đều có, có lẽ bên này là sơ cấp học viện, vì đại đa số đệ tử nhìn qua đều cùng tuổi bọn hắn.

Ngay khi Lam Hiên Vũ còn đang mãi quan sát cảnh vật chung quanh, Đồng Thiên Thu đang đi ở phía trước đột nhiên dừng bước, nàng quay đầu lại nhìn về phía hắn.

"Lam Hiên Vũ." Nàng mang vẻ mặt mỉm cười mà kêu tên hắn.

Không thể không nói, nàng thật là quá đẹp, là người đẹp nhất trong những người bạn cùng tuổi mà Lam Hiên Vũ đã từng gặp qua, bên người là mảnh hồ trong suốt, sau lưng là tòa dạy học cao lớn, nàng đứng ở nơi đó cười nói tự nhiên mà kêu tên hắn, lập tức đã làm cho nội tâm Lam Hiên Vũ có chút gì đó khẽ bị kích thích.

Sau một khắc, việc làm hắn trọn mắt há hốc mồm đã tới, Đồng Thiên Thu bước tới mà khoác tay với hắn, sau đó liền cứ như vậy mà mang hắn đi giữa quảng trường.

Lam Hiên Vũ lập tức cảm thấy toàn thân có chút cứng ngắc lại, đây là lần đầu tiên hắn tiếp cận với một nữ hài tử như thế này, hơn nữa, nàng lại xinh đẹp như vậy...

Trên người Đồng Thiên Thu có một mùi thơm ngát nhàn nhạt, ưu nhã mà thuần túy, tựa như hương thơm của hoa hồng trắng vậy. Nữ hài tử thường trở mẫn sớm hơn, đã bắt đầu có bộ dáng thù mị của thiếu nữ.

Lam Hiên Vũ thật sự có chút khản trương rồi, nhưng sau một khắc hắn đã hiểu mục đích của Đồng Thiên Thu. Lúc này bọn hắn đã đi vào giữa quảng

trường, khi Đồng Thiên Thu kêu tên hắn, hơn nữa còn chủ động khoác lấy tay hắn thì chung quanh lập tức trở nên yên lặng trong nháy mắt. Đúng vậy, Lam Hiên Vũ cũng có thể cảm giác được, quảng trường vẫn đang có chút âm ỉ đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Vô số ánh mắt lập tức dồn vào người bọn hắn. Có kinh ngạc, có rung động, có che miệng, nhưng càng nhiều hơn nữa vẫn là phần nộ, là những ánh mắt giống như muốn giết người.

Trên thực tế thì lúc này chính Đồng Thiên Thu cũng không chịu nổi, sao nàng không phải là lần đầu tiên tiếp cận một tên con trai như vậy đây? Nàng đương nhiên là nghĩ muốn trả thù Lam Hiên Vũ, nhưng nàng cũng nhìn ra được Na Na thích Lam Hiên Vũ đến cỡ nào, nàng không muốn bị Na Na trách nên mới nghĩ ra biện pháp này.

Thế nhưng ngay khi nàng khoác lên tay Lam Hiên Vũ, lập tức liền cảm nhận được một loại cảm giác làm tâm nàng nóng rực từ nam hài này, không phải nhiệt, mà là một loại cảm giác. Trên người hắn có một khí tức rất dễ chịu, tựa như ánh mặt trời khẽ nhúc nhích. Cánh tay hắn rắn chắc mà ấm áp. Mỗi một khoác lên cánh tay của hắn, Đồng Thiên Thu cũng đã xấu hổ đỏ mặt.

Trong nội tâm nàng thầm nghĩ, mình là điên rồi sao? Trả thù hắn như vậy chẳng phải là lại cho hắn chiếm được tiện nghi nữa sao, thế này thì khác gì đem mình cho hắn chứ hả?

Quay đầu nhìn hắn một cái, vừa đứng nhìn thấy bên mặt hắn, tên này thật đúng là rất dễ nhìn a, Một nam hài tử như hắn sao lông mi lại dài dài như vậy?

Nàng cũng không có ý thức được, nếu hôm nay không phải Lam Hiên Vũ mà là một người khác, thì có lẽ nàng cũng sẽ không nghĩ ra cái cách trả thù này. Chính vì tên thiếu niên trước mắt này đẹp như vậy nên nàng mới không bài xích hắn theo bản năng.

Biến hóa trong lòng hai người tất nhiên là chỉ có chính bọn hắn mới biết được. Mà dưới cái nhìn của mọi người chung quanh thì nó lại khác.

Người cười nói tự nhiên, vẻ mặt thẹn thùng kia là Đồng Thiên Thu sao? Là cô nương đánh khắp năm cấp vô địch thủ, bình thường luôn là một bộ dáng cao lãnh đó sao?

Đồng Thiên Thu đẹp, tất nhiên những nam hài tử chạc tuổi đều bị vẻ đẹp của nàng hấp dẫn. Nên theo đó nàng cũng thành nữ thần của trường. Nhất là hai năm qua, thân hình nàng cũng đã bắt đầu dần nảy nở, đã dần có bộ dáng của một thiếu nữ thì lại càng hấp dẫn rất nhiều nam sinh cấp cao. Mặc dù mới mười hai tuổi, nhưng thư tình cũng không biết nhận bao nhiêu mà kể.

Thế cho nên đã có một ngày, chính nàng tự đi đến bực giảng, khi lão sư chưa đến đã tranh thủ viết bốn chữ to lên giữa bảng đen: Cự tuyệt yêu sớm!

Sau đó nàng liền đem tất cả thư tình ném thùng rác luôn rồi.

Trong lúc nhất thời, việc này đã chấn động toàn trường học. Cho nên, khi các đệ tử khác thấy nàng lại chủ động thân mật khoác tay Lam Hiên Vũ, sao có thể không gây khiếp sợ toàn trường?

Thời gian dần trôi qua, ánh mắt khiếp sợ dần biến thành từng đạo ánh mắt như có thể giết người, tất cả đều tập trung lên người Lam Hiên Vũ. Lam Hiên Vũ cũng rất đẹp a! Các nữ sinh cũng đều có chút ghen ghét mà nhìn Đồng Thiên Thu.

Cũng chính bởi vì nhìn qua Lam Hiên Vũ cùng Đồng Thiên Thu xứng đôi như vậy, nên trong nội tâm các nam sinh lại càng ghen ghét như điên.

Lúc này Đồng Thiên Thu đã có chút hối hận, có vẻ người chung quanh hơi nhiều, có khi nào mình rước về một cái phiền toái quá lớn rồi không? Có lẽ do vừa mới nhìn má hắn đã làm tâm tình của nàng có chút biến hóa, lúc này trong lòng nàng không khỏi mềm nhũn, theo bản năng mà muốn buông cánh tay đang khoác với Lam Hiên Vũ.

Được rồi, không báo thù được tên này rồi, kéo hắn đi thôi.

Nhưng ý nghĩ này của nàng mới vừa xuất hiện thì Lam Hiên Vũ bên người lại đã có động tác, hắn xoay nửa người, từ đứng song song với Đồng Thiên Thu biến thành mặt đối mặt, sau đó liền ôm lấy eo nàng trước mắt bao người, cúi đầu xuống, sau khi thoáng dừng lại một lát, hắn cúi xuống mà hôn lên hai má trắng nõn của nàng.

Đúng vậy, hôn một cái...

Hôn một cái!

Những ánh mắt muốn giết người chung quanh lập tức lại trở nên ngốc trẻ, đây chính là trước mắt bao người a! Đây chính là giữa quảng trường học viện a!

Đồng Thiên Thu bị hắn hôn một lát như vậy, cả người nàng liền như trúng định thân thuật, một cỗ nóng bỏng lập tức truyền khắp toàn thân, làm toàn thân nàng đều có chút sợ run, trong lúc nhất thời, chính nàng cũng rơi vào ngốc trẻ.

"Thơm quá a!" Lam Hiên Vũ theo bản năng nói một câu, không đợi Đồng Thiên Thu mở miệng, hắn lập tức buông cánh tay đang ôm nàng, rồi quay người hướng quảng trường a lớn: "Ta là bạn trai Đồng Thiên Thu, ta là Lam Hiên Vũ, ai không phục, đến chiến!"

Lam Hiên Vũ có một lão sư, tên là Ngân Thiên Phàm, mà Ngân Thiên Phàm có một tên hiệu, chính là Ma Hồ.

Thứ hắn học được từ Ngân Thiên Phàm không chỉ là tri thức, còn có một bụng đen của Ma Hồ. Khi Lam Hiên Vũ phát hiện Đồng Thiên Thu đang tính

toán mình, hấn nhìn lại một chút cục diện trước mắt, hấn biết muốn chạy là không thể. Hơn nữa, tại sao phải chạy? Chạy không phải là làm cho Na Na lão sư xấu hổ chết người ta rồi gì?

Cho nên, trong lòng hấn suy nghĩ thật nhanh, liền quyết định cho Đồng Thiên Thu một cái trả thù ngược. Không phải người khoác tay ta giả thân mật sao? Tốt lắm, ta sẽ tương kế tựu kế.

Khi hấn ôm Đồng Thiên Thu, cúi đầu xuống, mục tiêu ban đầu vốn là cánh môi đỏ mọng kia của nàng. Nhưng ở một cái chớp mắt đó hấn rút lại suy nghĩ này, bởi vì từ phản ứng lúc trước của Đồng Thiên Thu là có thể nhìn ra, nếu hấn thật sự dám hôn môi của nàng thì đoán chừng cái này sẽ tạo thành từ thù mất.

Bởi vậy Lam Hiên Vũ ngừng một lát, đổi thành hôn lấy hai má của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Đuổi giết

Thân mật xong rồi, lúc này Lam Hiên Vũ đã cảm thấy coi như hôm nay bị đánh một trận toi bởi ở chỗ này cũng đáng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng quá là trắng nõn, quả thực mềm mại như da hải nhi vậy, mùi thơm ngát nhàn nhạt, một cái hôn đó đúng là có loại cảm giác muốn ngừng mà không được.

Nhưng hấn cũng biết, chỉ cần Đồng Thiên Thu kịp phản ứng, chỉ sợ nàng sẽ lập tức bộc phát. Cho nên hấn mới buông nàng ra trước tiên, mang theo nhịp tìm kích động mà quay người hướng quảng trường, không phải người muốn trả thù ta sao? Vậy hãy để cho bảo tổ đến mạnh hơn một ít, ta liền dứt khoát công bố với thiên hạ, người là bạn gái của ta, để xem về sau người làm sao bây giờ. Dù sao cũng chỉ có hai ngày nữa mình cũng phải về.

Một lát kêu to này của hấn tựa như thiên Lôi cuộn cuộn, làm cả đám đệ tử chung quanh lập tức trợn mắt há hốc mồm. Ngay cả những tên vốn có ý định tới khiêu khích cũng ngừng chân không tiến rồi.

Vị này biểu thị chủ quyền công khai một cách kiêu ngạo như thế, liệu có phải hấn có chỗ dựa hay không a? Đây là thứ bọn hấn vô thức nghĩ đến.

Lam Hiên Vũ vốn cho rằng, hấn kêu như vậy sẽ lập tức sẽ có người xông lên động thủ. Nhưng ai có thể nghĩ đến, chung quanh lại là một mảnh yên tĩnh. Sau đó hấn đột nhiên cảm thấy một cỗ sát khí lạnh như băng bỗng nhiên bộc phát từ sau lưng mình.

"Lam —— Hiên —— Vũ ——" một tiếng khê kêu mang theo tiếng khóc nức nở vang lên. Thanh âm này có vẻ đang tràn ngập sát ý vô tận.

Lam Hiên Vũ giật nảy người, hấn rung mình một cái, theo bản năng mà quay đầu nhìn lại. Phía sau là Đồng Thiên Thu với hai mắt đỏ bừng.

Đồng Thiên Thu là muốn điên rồi, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, tại trước mặt mọi người, khi mình cũng đã muốn buông tha cho hấn, vậy mà gia hỏa này lại hôn mình trước mặt nhiều người như vậy, còn nói là bạn trai của mình.

Việc này đã như vậy, sau này nàng còn gặp mọi người như thế nào? Cảm thấy quá tức giận, nàng cũng không thèm để ý tới việc Na Na thích hấn như thế nào nữa. Vị này, bạo phát!

Từng vòng Hồn Hoàn bay lên từ dưới chân nàng, hai vàng một tím, chung quanh thân thể Đồng Thiên Thu chung gần như là lập tức bay lên một tầng bằng sương mù, làm nhiệt độ chung quanh nhanh chóng hạ thấp. Mũi chân nàng điểm trên mặt đất một cái, cả người liền phóng tới phía Lam Hiên Vũ, trong tay phải là băng thương đã ngưng tụ mà đâm thẳng đến ngực hấn.

Nhìn hai mắt đỏ bừng kia của nàng, Lam Hiên Vũ biết hình như mình có chút chơi lớn rồi. Hấn vội vàng lui về phía sau, đồng thời, hai tay Lam Ngân Thảo cũng nhanh chóng phóng thích.

Kim văn Lam Ngân Thảo vòng lại bàn tay, một tầng lân phiến màu vàng lập tức bao trùm. Một quyền oanh ra, đối chiến với băng thương.

"Phanh" một tiếng nổ vang lên, đầu băng thương bùng nổ. Thân hình Đồng Thiên Thu trên không trung thoáng dừng lại một lát. Lực lượng của Lam Hiên Vũ không thể nghi ngờ là đã vượt khỏi dự liệu của nàng. Nhưng nàng lại thấy trên người Lam Hiên Vũ chỉ có một cái hôn hoàn màu trắng.

Khoảng thời gian gần đây, Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi cũng không có triệu hoán nàng. Dù sao dùng Kim văn Lam Ngân Thảo phụ trợ triệu hoán ra hồn thú loài Long sẽ dễ dàng hơn. Cho nên nàng cũng không biết hiện tại Lam Hiên Vũ đã đạt đến tu vi gì, lúc này liếc mắt nhìn qua, gia hỏa này ngay cả song hoàn cũng không có đến a!

Hần ý lạnh thấu xương truyền tới từ vụ va chạm, Lam Hiên Vũ cũng có thể tính là khá quen thuộc với Đồng Thiên Thu, hấn vẫn biết nàng có kinh nghiệm thực chiến cực kỳ phong phú, hơn nữa còn có băng thuộc tính vô cùng lợi hại.

Thân hình lóc lên, hấn mượn lực trùng kích mà lao xuống dưới hồ.

Đánh thì đánh, nhưng có điều, trừ khi dùng tới võ hồn dung hợp kỹ mới có thể đánh được với nàng, thế nhưng chính hần cũng không không chế được cái võ hồn dung hợp kỹ đó, vạn nhất gây sát thương cho Đồng Thiên Thu thì làm sao bây giờ? Nên hiện tại hần chỉ có thể trốn về bên người Na Na lão sư mới có thể an toàn. Trong một cái chớp mắt này, thậm chí hần đã nghĩ kỹ, mấy ngày tới cứ một mực ở bên người Na Na lão sư thì nàng cũng sẽ không thể đụng thủ với mình đi.

Nhảy dựng xuống mặt hồ, tay trái Lam Hiên Vũ lẳng không mà ấn xuống, lập tức, một mặt băng đột nhiên ngưng kết, mũi chân hần khẽ điểm lên mặt băng, muốn bay nhanh bỏ trốn.

Đồng Thiên Thu hừ lạnh một tiếng, tay phải nàng vung lên, băng thương đã được ném ra, lập tức mãnh liệt bắn tới phía Lam Hiên Vũ, cùng lúc đó nàng cũng bắn dựng người lên, tựa như lăng ba tiên tử mà đuổi theo hần.

Trên người nàng, hào quang lóe lên từ hồn hoàn thứ hai, nhiệt độ chung quanh chợt hạ thấp kịch liệt, từng mảng lớn băng sương mù ngưng kết chung quanh thân thể nàng, khi Lam Hiên Vũ quay đầu nhìn lên thì đã sợ tới mức linh hồn rung mình một cái. Ở trong băng sương mù trắng kia, trên trăm miếng băng chùy đã ngưng tụ mà thành, lập tức bao trùm mà phóng hướng về hần, phong kín tất cả những nơi hần có thể né tránh.

Cho dù bộ pháp có tốt thì cũng phải có khe hở mới có thể né tránh a! Nhưng căn bản là người ga không cho hần cơ hội né tránh.

Đệ nhị Hồn Kỹ, Băng triều! Tăng cường các loại năng lực thuộc tính băng trên phạm vi lớn, là hồn kỹ phụ trợ mạnh nhất của Đồng Thiên Thu.

Đổi mặt mới mảnh băng chùy cực lớn này, Lam Hiên Vũ vừa thả rơi người xuống mặt nước, vừa tận khả năng mà cuộn tròn thân thể lại, một mặt băng thuần dựng thẳng lên trước người hần, tránh không được thì cũng chỉ có thể phòng ngự, tận khả năng mà giảm bớt diện tích có thể bị công kích của thân thể.

Trong tay Đồng Thiên Thu lại đã ngưng tụ thanh băng thương thứ hai, đám băng chùy ngập trời kia cũng đang tập trung hết vào Lam Hiên Vũ dưới sự khống chế của nàng.

Khá lắm!

Thân thể Lam Hiên Vũ mãnh liệt hướng phía dưới mà trầm xuống, tầng băng hần vừa mới ngưng tụ để chèo chống thân thể lập tức vỡ tan, làm cả người hần lập tức chìm vào trong hồ nước.

Hồn kỹ đầu tiên của ngân văn lam ngân thảo chính là khống chế thủy nguyên tố, thân ở trong nước như vậy hiển nhiên là càng có lợi cho hần. Dùng thân thể của hần làm trung tâm, ngay khi hần vừa chìm vào trong nước, một cái vòng xoáy cũng đã ngưng tụ mà thành. Những băng chùy bắn tới cũng bị ảnh hưởng của vòng xoáy mà cuốn hết sang một bên.

Lam Hiên Vũ khống chế phương hướng sóng nước đẩy mạnh thân thể của mình mà bơi nhanh về bờ bên kia.

Nhưng đúng lúc này, hần đột nhiên cảm thấy một nguy cơ mãnh liệt truyền đến. Hần quay ngoắt người lại, chỉ thấy một đạo quang ảnh màu ám lam đang mãnh liệt vọt tới phía mình.

Má ơi! Cái kia là cái quái gì vậy hả, một đầu sa ngư cực lớn màu xanh đậm? Tuy rằng nhìn qua nó hoàn toàn là do năng lượng hình thành, nhưng chiều cao cũng phải hơn bảy, tám mét. Hơn nữa, tốc độ du động của nó ở trong nước nhanh vô cùng. Gần như chỉ trong nháy mắt nó đã đến bên cạnh hần rồi. Tay trái Lam Hiên Vũ mãnh liệt nhấn xuống hồ nước một cái, thân thể hần mượn phản lực mà bắn lên.

Bên bờ quảng trường, các đệ tử khác đều thấy Lam Hiên Vũ mới vừa vào nước không lâu, liền phóng lên từ bên kia. Mà thứ theo sát dưới người hần đang há ra cái miệng lớn mà đuổi theo, có vẻ như nó đang muốn cắn hần.

May mắn là lực lượng của một lát thủy áp này cũng đủ lớn, thân thể Lam Hiên Vũ cuộn lại giữa không trung, tránh được cái miệng lớn của đầu sa ngư kia trong tích tắc. Nhưng đúng lúc này, một cổ cuồng phong lạnh như băng đã từ trên trời giáng xuống, hần ngẩng đầu nhìn lên, phía trên là Đồng Thiên Thu với vẻ mặt lạnh như băng đang vung băng thương xuống đầu hần.

Lam Hiên Vũ đã làm ra liên tiếp ứng biến, lúc này thân thể trên không trung, căn bản là không có nửa điểm mượn lực, lúc này đã là đèn cạn khô dầu (nguyên bản là: kiểm lư kỹ cùng "tiền tiêu hết sạch"). Rơi vào đường cùng, hần chỉ có thể nâng cánh tay phải mà chọi cứng với cái nện của băng thương. Lúc này hần đã rõ, đầu sa ngư dưới hồ nước kia rất có thể là hồn linh của Đồng Thiên Thu.

Hiện tại đại đa số hồn sư đều là dùng hồn linh để có thêm hồn kỹ, tuy bản thân hồn linh nhân tạo cũng có sức chiến đấu, nhưng bình thường rất ít người dùng. Bởi vì rất khó để khống chế được hồn linh, sẽ tiêu hao tinh thần lực hơn rất nhiều. Khoa học kỹ thuật hiện đại đã chú ý đem tinh thần lực dung nhập vào cơ giáp hoặc đầu khai, di con đường song giáp lưu. Có rất ít người nguyện ý phân ra Tinh Thần Lực để khống chế Hồn Linh.

Nhân tạo Hồn Linh lại không thể có trí tuệ của riêng mình như hồn linh ngày xưa. Cho nên cũng dần dần bị loại bỏ rồi. Không nghĩ rằng Đồng Thiên Thu lại có thể khống chế hồn linh tốt như vậy. "Phanh!" lần phiến trên tay phải Lam Hiên Vũ bị nện cho run rẩy một hồi, cả người hần lại một lần nữa rơi xuống dưới hồ. Mà phía dưới, đầu sa ngư màu xanh đậm đã mở chiếc miệng rộng đợi hần rơi xuống.

Xong đời a!

Trong lúc nguy cấp, Lam Hiên Vũ theo bản năng mà nghĩ tới việc nắm hai tay, sử dụng Võ Hồn dung hợp kỹ. Thế nhưng ngay một cái chớp mắt này hần cũng ý thức được, nếu mình sử dụng võ hồn dung hợp kỹ ở thời điểm này có nghĩa là hồn lực sẽ bị hạ thấp một cấp, tuy nói hiện tại khôi phục đã rất nhanh, nhưng cũng không thể khôi phục lại trong vòng mấy ngày a! Cũng liền không thể tăng tới hai mươi cấp. Làm sao bây giờ?

Chương 138: Không đánh mặt người

Căn bản không có thời gian cho hắn suy nghĩ nhiều. Lam Hiên Vũ đã theo bản năng mà cảm thấy mình hắn là nên liều một chút.

Mãnh liệt hít sâu một hơi, trong quá trình hắn rơi xuống, toàn thân khí huyết nghịch vận, một tiếng long ngâm trầm thấp lập tức phát ra từ trong thân thể của hắn. Trên cánh tay phải, từng mảnh lân phiến màu vàng nhanh chóng lan tràn đến bả vai, Lam Hiên Vũ miễn cưỡng quay lại thân hình đánh ra một quyền. Kim Long Thăng Thiên!

Khi hắn phát ra một quyền này, trong đầu hắn lại theo bản năng mà nhớ tới lúc trước thấy đầu kim long lao tới chiến hạm không gian.

Một loại cảm giác khó nói lên lời lập tức truyền khắp toàn thân. Âm thanh long ngâm vẫn như ẩn như hiện trên người hắn đột nhiên trở nên rõ ràng, trước tay phải của hắn, một đoàn kim quang hình đầu rồng bắn ra.

Đầu sa ngư phía dưới vốn đang mở miệng chuẩn bị thôn phệ hắn, nhưng lúc này lại đã khép kín miệng lớn, chỉ là hướng phía hắn mà vọt tới. Dù có giận thế nào thì Đồng Thiên Thu cũng vẫn có chừng mực, nàng cũng không thể lấy mạng Lam Hiên Vũ mạng a!

"Phanh!"

Khi đầu sa ngư màu xanh đậm đụng vào Lam Hiên Vũ thì lập tức, khí thế của nó đã bị khí tức nóng bỏng trên người hắn làm ảnh hưởng giảm bớt vài phần, đúng là bị một quyền của Lam Hiên Vũ nên trở về trong nước. Nhưng Lam Hiên Vũ cũng bị đụng bay lên.

Hai tay Đồng Thiên Thu hướng phía dưới mà áp động băng triều, mượn phản lực của mặt nước mà nhảy lên không trung, một cước đá vào hông Lam Hiên Vũ, đá hắn bay sang bờ bên cạnh.

"Bớ người ta, mưu sát chồng rồi!" Lam Hiên Vũ hú lên quái dị. Tuy lực lượng một cước này không nhỏ, nhưng thân thể của hắn lại cực kỳ cứng cỏi, trong cơ thể, vòng xoáy hai màu vàng bạc xoay tròn tốc độ cao, hóa giải đi những kinh lực lạnh như băng trong người hắn. Mắt thấy mình đã sắp rơi đến mặt đất, hắn làm một cái lộn nhào về phía trước, nhanh chân bỏ chạy.

Đồng Thiên Thu đã hung hăng đánh hắn hai cái, lại đập cho một cước, tức giận lúc này cũng vui đi phần nào. Nhưng tên chết tiệt này lại còn hú lên quái dị rồi mới chạy, nàng lập tức tức giận đến cái mũi cũng muốn lệch ra. Hắn rất đẹp, nhưng làm sao lại hư hỏng như vậy a!

Tên bại hoại này!

Đồng Thiên Thu cảm thấy tức giận cực kỳ, nàng điểm nhẹ mũi chân ở trên mặt hồ, nhanh chóng đuổi theo hướng Lam Hiên Vũ.

Bên bờ các học viên cũng đã nhìn tới choáng váng. Trận giao phong liên tiếp của Lam Hiên Vũ cùng Đồng Thiên Thu vừa rồi, bọn hắn cũng đã nhìn mà trợn mắt há mồm. Vô luận là Lam Hiên Vũ phản ứng nhanh hay vẫn bản thân hắn da dày thịt béo, hoặc là công kích cường thế của Đồng Thiên Thu. Dù sao các học viên của sơ cấp học viện này không có ai cho rằng mình sẽ có thể đánh thắng được cô nương này, đại tỷ sơ cấp học viện đúng là thực chí danh quy. (ý nghĩa đúng như tên gọi)

Trí nhớ của Lam Hiên Vũ rất tốt, hi hắn vừa đi ra liền nhớ rõ tất cả đường vào, lúc này đang chạy như điên, tự nhiên là men theo đường vào mà chạy nhanh về hướng ký túc xá.

"Người đứng lại đó cho ta!" sức chiến đấu của Đồng Thiên Thu rất mạnh mẽ, hồn lực cũng khá lớn, Nhưng nếu bàn về thể năng thì nàng lại không thể bằng Lam Hiên Vũ. Lực bộc phát thân thể của Lam Hiên Vũ có thể nói là siêu cường, mỗi học kỳ đều là đánh giá mười cộng cũng không phải là cho không, hắn toàn lực chạy trốn cũng phải nhanh như tuấn mã. Dù sao Đồng Thiên Thu cũng không phải hồn sư mất công hệ, nên nàng muốn đuổi kịp hắn thì thật là có chút khó khăn. Nàng cũng không thể thật sự đi dùng hồn kỹ có tính sát thương với hắn a.

Hơn nữa, đây là học viện, nếu làm ngộ thương người khác thì phải làm sao bây giờ? Lúc trước ở trên mặt hồ còn dễ, băng chùy không đá thương được người khác, nhưng lúc này đã vào trong học viện, bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi ra, bị đá thương thì phiền toái.

Lam Hiên Vũ mang một thân ướt sũng mà vọt vào lầu ký túc xá, hắn cũng không ngồi thang máy mà chạy như bay lên cầu thang bộ.

Đồng Thiên Thu vẫn luôn đuổi phía sau hắn không ngừng. Cũng đã sắp đuổi kịp rồi.

"Na Na lão sư, cứu mạng a!" Lam Hiên Vũ kêu lớn.

Đồng Thiên Thu cắn chặt hàm răng, nàng giao lên bàn tay trắng nõn, một mảng băng cầu lớn bay tới hướng Lam Hiên Vũ như mưa đá. Lam Hiên Vũ cũng không ngăn cản mà chỉ chạy trốn, bị băng cầu nện cho kêu đau liên tiếp. Trong lòng của hắn rất rõ ràng, cũng nên để cho Đồng Thiên Thu đánh vài

cái, chứ nếu không cho nàng hả giận thì đoán chừng cô nương này sẽ đuổi hấn tới cùng.

Rút cuộc đã vọt tới tầng trệt, Lam Hiên Vũ nhanh chóng phóng tới phòng ký túc của Na Na.

Đồng Thiên Thu cũng đuổi theo.

Lam Hiên Vũ dùng sức mà đập cửa "Na Na lão sư, cứu mạng." Sau đó hấn liền lấy hai tay ôm đầu rồi ngồi chồm hổm xuống đó, làm đúng một bộ dáng nguyên bị đánh. Đồng Thiên Thu vừa lóe thân đã đến bên người hấn, nàng định đưa tay ngưng tụ băng thương, nhưng nhìn thấy cái vẻ mặt hoảng sợ kia của Lam Hiên Vũ, còn có bộ dáng ngồi yên ôm đầu kia thì trong lòng nàng liền mềm nhũn. Hấn đã không phản kháng, mình cũng không thể thật sự dùng băng thương đi đâm hấn a?

Nàng xông lên, oán hận mà đập hấn mấy cước "Cho ngươi nói bừa đấy, cho ngươi nói bừa đấy."

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra.

Nam Trùng tới mở cửa, vừa hay nhìn thấy một màn trước mắt này, lập tức trợn mắt há mồm. Đồng Thiên Thu còn đang đập hấn, nàng vừa ngoảnh lại thì thấy Nam Trùng, về mặt nàng lập tức trở nên lúng túng.

"Các ngươi..."

Lúc mới ra ngoài còn khá tốt a!

Lam Hiên Vũ ngẩng đầu, hấn làm một vẻ mặt ủy khuất mà nhìn về phía Nam Trùng, "Mẹ, nàng đánh con"

Đồng Thiên Thu thiếu chút nữa thì tức tới sặc khí, cái tên chết tiệt này! Có xấu hổ hay không a! Nàng gần như là theo bản năng mà nói ra: "A di, hấn hôn ta."

Lời này mới vừa ra khỏi miệng nàng liền hối hận. Khuôn mặt lập tức mắc cỡ đỏ bừng.

Vốn dĩ khi Nam Trùng nghe Lam Hiên Vũ nói Đồng Thiên Thu đánh hấn, lại nhìn bộ dáng hai người như vậy thì trong lòng không khỏi có chút tức giận. Gia đình mình là khách tới, sao ngươi có thể khi dễ con của ta đây? Mẹ nào lại không đứng về phía con mình?

Nhưng khi Đồng Thiên Thu vừa nói ra câu này nàng lập tức kinh hãi tới trợn mắt há mồm. Con mình hôn con gái nhà người ta? Đây là cái chuyện gì vậy? Không phải đây là lần đầu tiên bọn hấn gặp nhau sao? Nàng cũng không biết Lam Hiên Vũ đã từng triệu hoán Đồng Thiên Thu khá nhiều lần.

Chúng nó còn hơi nhỏ a! Cái tuổi này không thể nói yêu thương a! Thế nhưng thật sự là tiểu cô nương này quá xinh đẹp, rất xứng với Hiên Vũ nhà ta rồi. Bộ dáng tức giận của nàng còn dễ nhìn như vậy đây này. Tất Lam Hiên Vũ cùng Đồng Thiên Thu không biết biến hóa trong lòng Nam Trùng lúc này.

Càng làm cho Lam Hiên Vũ tuyệt đối không nghĩ tới là động tác sau đó của Nam Trùng, nàng... đóng cửa.

Đúng vậy, nàng không nói bất cứ câu nào, liền cứ như vậy mà yên lặng đóng cửa lại..

Lam Hiên Vũ trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cửa phòng, lại quay về nhìn nhìn Đồng Thiên Thu đang tức giận trước mặt, cái này, cái này là tình huống như thế nào? Mẹ yêu quý của mình...làm sao lại như vậy đây?

Lúc này Đồng Thiên Thu đã phục hồi tinh thần, nàng nhìn Lam Hiên Vũ cười cười, sau đó hai tay vãn về lẫn nhau, từng đốt ngón tay phát ra âm thanh "Rốp rốp"

"A di thật tốt. Ngươi yên tâm, ta cho a di mặt mũi, không đánh mặt ngươi.""

"A! Cứu mạng...!"

Trong phòng.

Nam Trùng nghe nhi tử kêu thảm thiết bên ngoài, nàng đem việc vừa rồi nói lại cho Lam Tiêu, "Lão công, Làm sao bây giờ a? Na Na đi ra ngoài mua đồ rồi, cũng không ở nhà đấy."

Lam Tiêu cũng là ngăn người "Tiểu tử con của ngươi cứ thành thật ngồi thụp đó như vậy cho người ta đánh, hiển nhiên là đã chiếm tiện nghi rồi. Việc của bọn nhỏ cứ để chính bọn hấn xử lý là tốt rồi. Chẳng lẽ tiểu cô nương kia còn có thể đánh hồng hấn sao! Tiểu tử thú này tốt a! Mạnh mẽ hơn cha của hấn, mới là lần thứ nhất gặp mặt mà đã dám hôn người ta. Có điều, tiểu cô nương kia thật là đẹp, rất xứng với con ta. Ngươi chưa nghe nói sao? Đánh là thân, nể là yêu, nóng nảy một cước đập. Lân đánh này nói không chừng sẽ rất hay khi bọn hấn trưởng thành đấy."

Đã qua khá lâu, bên ngoài cũng đã an tĩnh.

Đồng Thiên Thu không kịp thở ngồi bệt dưới đất, nàng hung dữ mà nhìn Lam Hiên Vũ vừa bị mình tấn một trận. Nàng đúng là đánh tới mệt luôn. Tất nhiên là không dùng hồn lực đi đánh, nhưng thân là hồn sư nên quyền cước của nàng vẫn là rất nặng đấy.

Vừa nãy Lam Hiên Vũ chỉ ôm đầu, cũng không hoàn thủ, không chống cự. Mặc cho nàng đánh một trận, thái độ của hấn lại là rất tốt. Tức giận trong nội

tâm Đồng Thiên Thu cũng dần tiêu tan.

Nhưng cứ nghĩ tới tên này chẳng những hôn mình, lại còn làm hỏng thanh danh của mình trong học viện nàng lại muốn đánh hắn thêm trận nữa, hắn đẹp như thế mà sao tâm lại cứ hỏng như vậy đây?

Lam Hiên Vũ ngẩng đầu mà nhìn trộm nàng.

Vừa rồi hắn đã bị đánh rất lâu đấy, cũng rất đau đấy, nhưng muốn nói tới đã thương hắn thì gần như không có khả năng. Cường độ thân thể của hắn tốt hơn người thường không biết bao nhiêu lần. Nên căn bản là cũng không quá đau. (Não ta còn chỗ nào xoắn được thì lão xoắn nốt đi lão Tam, câu trước nói rất đau câu sau lại không quá đau, chết ta mất ☐)

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Đồng Thiên Thu muốn khảo thí vào Sử Lai Khắc Học Viện

Nhìn bộ dáng Đồng Thiên Thu đang tức giận ngồi ở chỗ kia lau nước mắt. Lam Hiên Vũ cũng không khỏi có chút mềm lòng. Hình như mình đã đùa hơi quá.

"Xin lỗi a!" Lam Hiên Vũ nói khẽ.

Đồng Thiên Thu hung hăng mà trừng mắt hắn một cái.

Lam Hiên Vũ lẩm lét đi tới mà ngồi xuống bên người nàng. "Nếu không ngươi đánh tiếp chút nữa cho hả giận?"

Đồng Thiên Thu mãnh liệt đẩy hắn ngã ra một bên, sau đó nàng hung hăng mà đập hắn mấy nhát, nghen ngào nói "Ngươi để cho ta còn đến trường thể nào? Ngươi lại để những người khác nhìn ta thế nào nữa đây?"

Lam Hiên Vũ có chút lúng túng mà nói "Khi đó ta chỉ nghĩ muốn trả thù ngươi thôi. Cái này... ta cũng không biết nên làm sao bây giờ a?"

Đồng Thiên Thu hung hăng trừng mắt hắn, trong lòng chính nàng cũng loạn. Cái bộ dáng ủy khuất này của nàng thật sự là quá dễ nhìn, trên hàng mi dài vẫn còn vương nước mắt đấy. Lam Hiên Vũ theo bản năng giơ tay lên mà lau nước mắt cho nàng.

Đồng Thiên Thu bị động tác thân mật này của hắn làm cho ngẩn ngơ, nàng vội vàng đẩy cánh tay hắn, "Ngươi làm gì?"

"Không có, không có. Ta có thể làm gì đây? Ta lại đánh không lại ngươi a." Lam Hiên Vũ làm một bộ dáng đáng thương mà nói.

Không biết vì cái gì, vừa nhìn thấy tên này giả bộ đáng thương, Đồng Thiên Thu lại muốn đập hắn.

"Nếu không, tới khi chúng ta trưởng thành, ngươi làm bạn gái của ta nha? Ta chịu trách nhiệm với ngươi." Lam Hiên Vũ thử thăm dò mà nói.

"Ai muốn làm bạn gái của ngươi." Đồng Thiên Thu đứng bật lên, lại đập tên này thêm mấy cước rồi quay người chạy. Lam Hiên Vũ cũng đứng lên từ dưới mặt đất, trên người hắn còn đang ướt sũng, gãi gãi đầu, chuyện hôm nay đúng là đắc tội nàng thảm rồi a! Về sau có lẽ rất khó triệu hoán được nàng.

Quay về ký túc xá, tắm rửa thay quần áo.

"Chỉ nói vậy thôi, xảy ra chuyện gì vậy?" Nam Trường cùng Lam Tiêu đều mang vẻ mặt tò mò mà nhìn nhì từ.

Lam Hiên Vũ có chút lúng túng gãi gãi đầu, nhưng vẫn đem những chuyện đã xảy ra nói lại một lần. Nghe hắn nói xong, Nam Trường liền đánh vào bả vai hắn, "Tiểu tử thói nhà ngươi, sao có thể như vậy chứ. Nữ hài tử rất trọng thanh danh đó! Ngươi lại làm như vậy với nàng trước mặt nhiều người, con gái người ta có thể không tức giận sao? Nên đánh."

Lam Tiêu ở bên cạnh chăm ngời thổi gió mà nói "Không sai, đánh là đáng đời."

"Khụ khụ. Ba, mẹ, sao ba mẹ lại hướng cùi trỏ ra ngoài vậy được chứ! Nàng muốn trả đũa con thì tính như thế nào? đây không phải là chủ động phản kích sao? Hơn nữa con cũng đã để cho nàng đánh rồi a?"

Nam Trường hừ một tiếng, "bớt cái kiểu này đi. Lúc ngươi đang tắm mẹ cũng đã nhìn thoáng qua, trên người ngươi một điểm vết thương cũng không có. Có thể thấy căn bản là con gái người ta cũng không có dùng sức đánh ngươi."

Lam Hiên Vũ mở to hai mắt mà nhìn, "Mẹ, con đã lớn như vậy mẹ còn nhìn lên con tắm sao?"

Khuôn mặt Nam Trùng đỏ lên, "Phì, mẹ là mẹ người. Thế nào mẹ cũng là mẹ người, nhìn người tắm thì làm sao vậy? Đây không phải là mẹ đang quan tâm người sao?"

Thật sự là lúc này Lam Hiên Vũ đang có chút ủy khuất, Đồng Thiên Thu đánh hấn vẫn là rất đau đấy, chỉ là mình da dày thịt béo một chút, có sai gì đâu chứ?

Na Na đã trở về, vừa vào cửa, ánh mắt nàng nhìn Lam Hiên Vũ liền có điểm lạ quái dị. Không cần hỏi Lam Hiên Vũ cũng biết, nhất định là Đồng Thiên Thu đã đi nói với nàng.

"Na Na lão sư, ta sai rồi." Lam Hiên Vũ vội vàng bước đến trước mặt nàng, thành thành thật thật mà nhận sai.

Na Na chỉ là yên lặng mà xoa đầu hấn, "Chẳng qua là tiểu hiểu lầm mà thôi. Đúng rồi, thật sự người muốn lớn lên sẽ kết giao với Thiên Thu sao?"

"A?" Lam Hiên Vũ bị nàng hỏi như vậy không khỏi có chút sững sờ. Chẳng lẽ câu đó Đồng Thiên Thu cũng nói cho Na Na lão sư rồi sao?

Na Na không đợi hấn trả lời, liền mỉm cười nói "Thiên Thu rất ưu tú, cũng rất cố gắng. Nếu thật sự người thật muốn kết giao với nàng thì phải cố gắng đuổi theo cước bộ của nàng mới được. Sắp tới nàng muốn đi khảo thí vào Sử Lai Khắc Học Viện đấy. Người muốn về sau được ở một chỗ với nàng thì cũng phải tranh thủ thi đậu mới được."

Nghe được mấy chữ Sử Lai Khắc Học Viện này, Nam Trùng cùng Lam Tiêu bên cạnh đều đã kinh hãi, Nam Trùng thậm chí kích động mà đứng lên.

"Sử Lai Khắc Học Viện? Là Sử Lai Khắc Học Viện sao?"

Na Na khẽ gật đầu.

Sử Lai Khắc, một cái tên rất đơn giản lại uy chấn đại lục mấy vạn năm. Trước kia, tại nhân loại vẫn chỉ ở hành tinh mẹ, Đấu La Tinh, thì nó chính là học viện đệ nhất của đại lục, lịch sử của nó thậm chí còn phải ngược dòng tìm hiểu đến ba vạn năm trước. Không hề nghi ngờ, đây chính là học việc có lịch sử lâu đời nhất toàn liên bang.

Nơi đó chính là thánh địa của hồn sư. Là nơi mà tất cả hồn sư đều hướng tới. Nếu có thể thi đậu Sử Lai Khắc Học Viện, thì dù là chỉ cần học tập ở đó một ngày cũng đã là việc vinh diệu nhất cuộc đời một hồn sư. Mà trong Sử Lai Khắc Học Viện còn tồn tại cả cường giả thần giai trong truyền thuyết a! (Thần giai, có lẽ là đang nhắc tới cường giả trên trăm cấp chứ k phải thần chân chính)

Nghe Na Na nói đến mấy chữ Sử Lai Khắc Học Viện này, Lam Tiêu cùng Nam Trùng có thể nào không kích động đây?

Nam Trùng có chút khó khăn nói ". Thế nhưng tu vi của Hiên Vũ quá yếu. Làm sao có thể khảo thí được a?"

Na Na lắc đầu, "Ta nghe người của học viện bên này đã nói qua, điều kiện khảo thí của Sử Lai Khắc Học Viện là trước mười hai tuổi đạt đến hai mươi cấp, như vậy sẽ đạt đủ điều kiện nhận khảo hạch trụ cột trong hành tinh. Mặc dù đại đa số người nhận khảo hạch đều là hai mươi lăm cấp, thậm chí là trên ba mươi cấp. Nhưng việc hai mươi cấp có tư cách báo danh là khẳng định. Lần này Hiên Vũ tới đây, ta sẽ giúp hấn tiến vào đến hai mươi cấp, cũng đủ để báo danh. Hơn nữa, hấn là song sinh Võ Hồn, bản thân Võ Hồn lại rất có đặc điểm, nói không chừng là có cơ hội đấy. Cứ để cho hấn thử xem a."

Lam Hiên Vũ đột nhiên nói "Bắt đầu học kỳ tới chúng ta cũng phải tiến hành một cái khảo thí? Nói là sơ bộ khảo thí, sẽ không phải là khảo thí này chứ?"

Na Na mỉm cười, "Lớp thiếu niên năng động của các người thành lập ra rất có thể chính là vì tuyển chọn nhân tài, thử thi vào Sử Lai Khắc Học Viện. Có điều, muốn trở hết tài năng trong đám bạn cùng tuổi của cả một tinh cầu vẫn là rất khó khăn đấy. Người có lòng tin chứ?"

Lam Hiên Vũ nhìn nàng một chút rồi nói ". Không có a! Ta mới nhất hoàn, bọn hấn đều đã tam hoàn rồi. Chênh lệch có chút xa đấy."

Na Na nói ". Cũng không nhất định, xem một chút sau khi người đạt đến hai hoàn sẽ có thay đổi gì a. Ăn cơm trước đã, sau khi ăn xong, chúng ta liền bắt đầu a."

Đồ ăn là Na Na làm, hương vị thật sự rất như bình thường, đều là những cách làm rất đơn giản. Nhưng nguyên liệu nấu ăn cũng tuyệt đối là những thứ cấp cao nhất. Vốn dĩ Đồng Thiên Thu cũng sẽ đến cùng ăn cơm, lại bị Lam Hiên Vũ chọc tức mà chạy, nên giờ có nói cái gì nàng cũng không chịu đến. Cơm nước xong xuôi, Nam Trùng giúp Na Na thu dọn bát đĩa, sau đó Na Na mang Lam Hiên Vũ tới phòng tu luyện.

"Ăn no rồi chưa?" Na Na nhẹ nhàng xoa đầu Lam Hiên Vũ.

Nhìn ánh mắt ôn nhu này của nàng, Lam Hiên Vũ nhìn không được mà ôm eo nàng, "Ăn no rồi, ăn no rồi, cảm ơn Na Na lão sư."

Na Na mỉm cười, "Chúng ta bắt đầu nha, để cho lão sư xem một chút, mấy năm nay người có lười biếng hay không?"

Lam Hiên Vũ mang vẻ mặt đau khổ nói "Vốn ta đã sớm đột phá hai mươi cấp, nhưng lão sư ta mãi không chịu để cho ta nghỉ mới gây trở ngại đến bây giờ."

Chính hấn thật sự có chút nóng nảy. Mắt thấy các học sinh đã nhao nhao đột phá hai mươi cấp, thậm chí đã đột phá ba mươi cấp, làm sao hấn có thể không lo lắng đây? Hồn lực là cái căn bản nhất của hồn sư, không đủ hồn lực cường đại thì phương diện khác có cường thịnh hơn nữa cũng không thể trở

thành cường giả chân chính.

Na Na nói ". Bởi vì cái gọi là ngồi mài đao cũng không làm mất kỹ thuật đốn củi, thực ra việc này cũng không phải chuyện xấu. Ngươi ngồi xuống, để ta cảm thụ vòng xoáy của ngươi một lát."

"Vâng" Lam Hiên Vũ theo lời nàng mà khoanh chân ngồi xuống.

Na Na ngồi sau lưng hắn, nàng nâng tay phải lên, nhẹ nhàng đặt lên trên lưng hắn. Khi bàn tay của nàng khẽ sát lên lưng Lam Hiên Vũ, đôi mi thanh tú lập tức giật nhẹ, lộ vẻ mặt kinh ngạc. Có lẽ là muốn xác nhận, Na Na nhắm hai mắt lại, yên lặng mà cảm thụ biến hóa trên người Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy từ lưng truyền đến một hồi ấm áp, tốc độ xoay tròn của vòng xoáy kim ngân sắc trong ngực lập tức biến chậm đi một tí, rất ấm áp, một cảm giác thoải mái không nói thành lời.

Thật lâu, Na Na mới thý tay về, thở dài một hơi nói ". Rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Na Na đề nghị

Lam Hiên Vũ quay người nhìn về phía nàng: "Na Na lão sư, cái gì rất tốt?"

Na Na mỉm cười: "Tình huống của ngươi rất tốt, tốt hơn dự liệu của ta một chút. Trên thực tế thì với tình huống trước mắt của ngươi, cho dù ngươi tự đột phá hai mươi cấp cũng sẽ không có nguy hiểm."

"A?" Lam Hiên Vũ có chút không hiểu rõ mà nhìn nàng.

Na Na nói: "Khí tức của ngươi luôn cho ta một loại cảm giác rất quen thuộc, có vẻ chúng có nhiều điểm giống với khí tức của ta. Cho nên ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi ta đã cảm thấy rất thân thuộc."

Lam Hiên Vũ hi hi cười một tiếng, "Không phải là vì ta rất đẹp ư? Na Na lão sư, ta cũng hiểu được người rất thân với ta mà."

Na Na mỉm cười, "Tên tiểu tử nhà ngươi, về sau cũng không nên nói lung tung nữa a! Ngươi xem hôm nay đem Thiên Thu tức như vậy đây, ta còn chưa bao giờ thấy nàng có vẻ giận như vậy đây. Nói tiếp chính sự nào."

"Lúc trước, khi huyết mạch của ngươi chưa tỉnh lại thật ra là rất nguy hiểm đấy. Người bình thường sẽ chỉ có một loại huyết mạch, hoặc là huyết mạch mạnh hơn người, hoặc trong huyết mạch mang một chút khí tức đặc thù của Vô Hồn, từ đó làm cho huyết mạch biến dị, biến dị tự nhiên là có tốt có hỏng. Nhưng nói như vậy, nhưng biến dị trên huyết mạch hầu hết đều là tình huống tương đối khá. Không giống Vô Hồn biến dị, vô hồn biến dị có thể sẽ biến một vô hồn cường đại thành một vô hồn nhỏ yếu."

"Mà tình huống của ngươi lại không giống người thường, trong thân thể ngươi không phải có một loại huyết mạch, mà là hai loại. Từng loại phù hợp riêng với mỗi Lam Ngân Thảo ở hai tay ngươi. Mà bản thân hai loại huyết mạch này lại không hợp nhau, theo thứ tự là hai loại hệ thống bất đồng. Một loại có độ hòa hợp với nguyên tố cực cao, một loại khác thì là thuần túy lực lượng. Cho nên, nếu bọn chúng chỉ thức tỉnh một cái sẽ có trợ giúp cực lớn cho ngươi, nhưng cả hai cái lại thức tỉnh cùng một lúc thì lại bắt đầu mang cho ngươi phiền toái rồi. Bởi vì chúng không hợp nhau, va chạm lẫn nhau, chỉ một chút không tốt đã làm hỏng kinh mạch của ngươi, nhẹ thì trọng thương, suốt đời không thể tu luyện, nặng thì sẽ nguy hiểm tới sinh mệnh."

"Bởi vậy, lúc trước khi ta mới phát hiện ra tình huống này của ngươi cũng rất khẩn trương. Sau khi cẩn thận suy tư ta mới quyết định dùng tới phương pháp xoay tròn này, khiến chúng nó không đến mức xông tới quá độ. Trong quá trình xoay tròn có thể bảo trì chia cách chúng ở một mức độ nhất định, không hoàn toàn tiếp xúc ở một chỗ, do đó mới tạo ra tình huống hai loại không xông vào nhau này. Nhưng lại khiến chúng có thể ngẫu nhiên tiếp xúc, do đó thứ khiến chúng tự dung hợp lẫn nhau."

"Cái tai họa ngầm này sẽ một mực tồn tại trong thân thể ngươi, một khi khi đột phá chúng sẽ tự động tăng cường, mà một khi tăng cường thì có thể lại xuất hiện nguy hiểm. Cho nên ta mới nói khi ngươi muốn đột phá hai mươi cấp nhất định phải có ta hộ pháp, tăng cường lực ly tâm của cái vòng xoáy này, khiến chúng không đến mức va chạm quá độ."

"Có điều ta cũng không nghĩ tới là lực lượng trong cơ thể ngươi lại đặc thù như vậy. Sau khi ngươi thi triển cái vô hồn dung hợp kỹ đó thì hai loại năng lượng này lại có thể dung hợp theo một loại lực lượng đặc thù dần dần. Sau đó mới có thể bộc phát ra lực lượng cường đại. Cổ lực lượng này đương nhiên là ngươi vẫn chưa điều khiển được. Nhưng trong quá trình chúng dung hợp, hai loại huyết mạch lại giao hòa một cách chân chính, từ đó mới xuất hiện quang điểm rực rỡ ở trung tâm vòng xoáy kia."

"Bởi vậy, trong cơ thể ngươi đã xuất hiện loại lực lượng huyết mạch thứ ba."

"Loại huyết mạch thứ ba?" Lam Hiên Vũ giật mình nhìn Na Na, "Hai loại huyết mạch cũng đã gặp nguy hiểm, hơn nữa còn rất phiền toái, ba loại..."

Na Na xoa tay nói: "Không phải. Không thể lý giải như vậy. Loại huyết mạch thứ ba này thật ra là do hai loại trước dung hợp. Vì đã có sự hiện hữu của nó nên bản thân người cũng đã có thể tự điều hòa hai loại năng lượng xung đột kia. Mỗi một lần người sử dụng võ hồn dung hợp kỹ thì cũng tương đương với việc điều hòa hai loại huyết mạch này. Mà sau mỗi một lần điều hòa sẽ làm chúng càng thêm phù hợp."

"Cho nên ta mới nói, người tu luyện ba năm này có hiệu quả rất tốt. Qua nhiều lần võ hồn dung hợp kỹ điều hòa, tuy loại huyết mạch thứ ba này vẫn còn rất yếu ớt nhưng cũng đã ổn định lại, có nó rồi, hai loại huyết mạch kia cũng sẽ không xung đột quá độ. Mà nếu ta không có cảm giác sai thì chỉ cần đợi một thời gian nữa, nếu tu vi của người đủ cường đại, sau khi sử dụng võ hồn dung hợp kỹ đủ nhiều, như vậy thì hai loại huyết mạch này cũng sẽ dung hợp hoàn toàn. Nói cách khác, khi loại huyết mạch thứ ba này của người đủ mạnh sẽ có thể gom hai loại kia lại, toàn bộ tan làm một thể, cuối cùng người sẽ chỉ còn một loại lực lượng huyết mạch này, cũng là một loại cực kỳ cường đại. Thậm chí ngay cả ta cũng có cảm giác muốn thân phục."

"A? Lợi hại như vậy sao?" Lam Hiên Vũ cũng đã biết sự cường đại của Na Na tới mức nào đấy. Thời khắc này, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một cái ý niệm, đến tột cùng là Na Na lão sư lợi hại hơn hay vẫn là Nhạc công tử thúc thúc lợi hại hơn đây? Hắn là Nhạc công tử thúc thúc lợi hại đi? Hắn có thể tay không hủy diệt một tàu chiến hạm ở giữa không trung đó a!

Na Na khẽ gật đầu, "Hắn là sẽ rất lợi hại. Nhưng quá trình này cũng sẽ thập phần dài lâu. Người hắn là đã cảm thấy, hiện tại loại huyết mạch thứ ba kia còn vô cùng yếu ớt. Nó không có biện pháp nào khác để phát triển, chỉ có thể do người sử dụng võ hồn dung hợp kỹ mới được. Ta vừa mới kiểm tra cẩn thận thân thể của người, hiện tại có một chút đã có thể kết luận. Là sau này, cứ mỗi mười cấp người đều có thể sử dụng võ hồn dung hợp kỹ mười lần đến hoạt động lực lượng vàng bạc trong cơ thể, như vậy thì khi đột phá sẽ không còn nguy hiểm chút nào."

Lam Hiên Vũ mở to hai mắt mà nói: "Đây chẳng phải về sau mỗi lần ta muốn thăng mười cấp hồn lực sẽ phải tu luyện thành hai mươi cấp sao? Cái này, việc này sẽ làm cho tốc độ tu luyện của ta càng ngày càng chậm a!"

Vốn dĩ tốc độ tu luyện của hắn đã không nhanh, nếu lại còn phải tu luyện gấp đôi người khác...

Na Na mỉm cười, "Ngồi mài đao cũng không làm mất kỹ thuật đốn củi! Người yên tâm đi, tất cả trả giá của người cũng sẽ không uổng phí. Hơn nữa, thời điểm trùng tu sẽ nhanh hơn lúc tu luyện trực tiếp một chút. Cho nên, tu luyện hai mươi cấp cũng chỉ bằng thời gian tu luyện mười lăm cấp thôi a. Người cứ dựa theo lời lão sư nói mà làm, tương lai nhất định sẽ có những chỗ tốt không tưởng được."

Lúc này Lam Hiên Vũ đã có chút không nghe lọt, vẻ mặt chán nản. Hiện tại hắn đã rút lại cả chục cấp ở lớp thiếu niên năng động rồi. Nếu hai mươi cấp đến ba mươi cấp lại còn phải tu luyện hai lần, thì tới khi mình đạt tới ba mươi cấp chẳng phải mọi người đều đã chạy tới năm mươi cấp sao? Chỉ sợ mất tới năm năm mình cũng chưa hẳn đến được tam hoàn a?

"Đừng không vui như vậy, góp ít thành nhiều. Khi người đạt đến điểm hạn kia là sẽ có thể một bước lên trời rồi." Na Na an ủi hắn.

Lam Hiên Vũ mất hàm hy vọng mà nhìn về phía nàng: "Vậy cần bao lâu a, Na Na lão sư?"

Na Na nói: "Ta cũng không biết. Nói không chừng một trăm năm là có thể, cũng có thể sẽ phải hai, ba trăm năm a."

Lam Hiên Vũ trợn mắt há hốc mồm mà nhìn nàng, "Phải, phải lâu như vậy sao? Ta sẽ phải chết già mất a!"

Na Na lại lắc đầu, "Không biết. Loại huyết mạch thứ ba của người giống như có một loại đặc tính, ẩn chứa năng lượng sinh mệnh cực khổng lồ. Tuổi thọ của người nhất định sẽ vượt xa người bình thường."

Lam Hiên Vũ nhủ chặt đôi mày, vẻ mặt không vui. Hắn vui về không nổi a! Sau khi thấy Nhạc công tử cường đại như thế, hiện tại hắn rất khát vọng tăng thực lực bản thân, phải nói là vội vàng trước nay chưa từng có.

Na Na mỉm cười: "Tu luyện là không được nóng vội, ổn định kiên cố căn cơ tốt hơn nhiều so với đốt cháy giai đoạn. Được rồi, người bình tâm tĩnh khí đi. Không phải người cũng muốn biết hồn hoàn thứ hai của mình sẽ mang đến cái gì sao? Như vậy thì chúng ta lập tức bắt đầu a."

"Vâng!" Vừa nghe đến tăng lên song hoàn, những chán nản khi nãy của Lam Hiên Vũ đã bị quét sạch, bất kể là nói thế nào thì mình cũng phải tăng tới song hoàn trước rồi hãy nói. Hắn cũng đang rất mong đợi, cảnh giới hai hoàn sẽ mang tới những khác biệt gì, sẽ còn có hồn hoàn trực tiếp xuất hiện sao? Hay vẫn phải cần đi dung hợp Hồn Linh đây?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Đột phá

Na Na nói: "Người bắt đầu trùng kích đi, ta sẽ giúp người hộ pháp."

"Vâng." Lam Hiên Vũ gật đầu. Hồn lực của hắn cũng sớm đã tràn đầy đến mức có thể đột phá song hoàn, chẳng qua hắn vẫn luôn một mực cố gắng áp chế.

Lúc này đã có Na Na bên người hộ pháp, chính hắn cũng rất an tâm. Hai mắt khép kín, hắn khoanh chân mà ngồi đó, hồn lực trong cơ thể dựa theo lộ tuyến vận hành Huyền Thiên Công chậm rãi vận chuyển, tốc độ vận hành không tính là nhanh, nhưng rất ổn định. Hồn lực nhu hòa tập trung lại từ tất cả mọi nơi trên cơ thể, dựa theo lộ tuyến Huyền Thiên Công mà chậm rãi đi về phía trước, từng bước một đẩy lên cao hơn.

Trong không khí, các loại phạm tử nguyên tố tự nhiên mà bị hấp hút lấy, gia nhập vào trong cơ thể, hồn lực đã đến giới hạn lập tức hướng về cấp độ cao hơn mà trùng kích lên. Na Na chỉ yên lặng mà đứng ở bên người hắn, yên lặng cảm thụ tư格斯 biến hóa trên thân thể hắn. Chỉ cần có nguy hiểm xuất hiện nàng sẽ có thể ra tay trợ giúp lập tức.

Hồn lực vận hành một vòng, hai vòng, khi vòng thứ ba đã đến, Lam Hiên Vũ đột nhiên cảm thấy thân thể mình dường như bị giam cầm ở đó, một loại cảm giác khó chịu rất khó nói ra. Giống như quanh thân thể có một cái vỏ trứng đang hạn chế sự sinh trưởng của hắn.

Tinh Thần Lực lập tức đánh trúng, cưỡng ép, thúc giục. Bằng vào tinh thần lực vượt xa mức hồn lực của bản thân, luồng hồn lực mới chỉ có mười chín cấp kia lập tức bị thúc đẩy đến mức tận cùng.

"Phốc" một tiếng, lỗ chân lông toàn thân lập tức mở ra, một tầng bạch quang nhàn dâng ra từ cơ thể. Lam Hiên Vũ cũng cảm thấy toàn thân chột nhẹ, hồn lực lập tức trở nên tràn đầy, "Vỏ trứng" đột phá, hồn lực trong cơ thể lao lên mãnh liệt như ngựa hoang thoát cương, lập tức chạy quanh thân thể theo lộ tuyến Huyền Thiên Công chừng ba vòng.

Toàn thân hắn buông lỏng một hồi, cảm giác sáng khoái truyền đến từ tất cả xương cốt tứ chi, hắn biết, mình đã hoàn thành đột phá, chính thức tiến đến cảnh giới song hoàn, Đại Hồn Sư.

"Không phải buông lỏng, giờ mới là bắt đầu, tập trung tinh thần." Ngay lúc đó, giọng nói của Na Na đột nhiên truyền đến, làm Lam Hiên Vũ phải rung mình.

Quả nhiên, ngay khi Na Na vừa dứt lời, Lam Hiên Vũ đột nhiên cảm thấy một hai cỗ khí tức nóng bỏng cùng lạnh buốt đồng thời bay lên từ chỗ ngực.

Tập trung tư tưởng suy nghĩ, hắn chỉ thấy vòng xoáy kim ngân song sắc trong ngực đột nhiên mất ổn định mà rung động lên. Tất cả xương cốt tứ chi cũng đồng dạng trở nên lạnh như băng cùng nóng bỏng, thậm chí hắn có thể cảm thấy một cách mơ hồ, từ trong kinh mạch cùng cốt cách của mình không ngừng có hai năng lượng màu vàng bạc tuôn ra, bọn chúng như tơ như sợi mà chui ra trong sự chấn động nhỏ, sau đó liền cứ như vậy mà dung nhập vào trong hồn lực của hắn, chậm rãi chảy xuôi vào mỗi góc nhỏ trong cơ thể.

Những năng lượng Kim, ngân này trôi nổi trong hồn lực tất nhiên sẽ không tránh khỏi va chạm. Mà mỗi khi bọn chúng sinh ra va chạm, lập tức liền khiến hồn lực chấn động kịch liệt. Kinh mạch phồng lên, kích thích, thống khổ, xé rách, từng cảm giác nhao nhao truyền đến. Toàn thân phảng phất như có hàng trăm ngàn mũi dao găm đang cắt vào, nhất thời làm toàn thân Lam Hiên Vũ đỏ mồn như sôi, thống khổ muốn kêu thành tiếng.

"Vòng xoáy." Âm thanh của Na Na lại lần nữa vang lên, nhưng nàng vẫn không có ra tay giúp đỡ Lam Hiên Vũ vào thời điểm này.

Vòng xoáy? Đúng vậy! Vòng xoáy.

Lam Hiên Vũ cũng đã hiểu được chút gì đó từ nhắc nhở của nàng, hắn vội vàng cố gắng đem ý chí tinh thần của mình tập trung vào vòng xoáy trong ngực. Vòng xoáy này cũng đang mất ổn định mà rung động, nhưng hai loại năng lượng trong vòng xoáy đã bị hắn tu luyện thời gian dài như vậy, nên cũng đã không vòn xung đột quá mức như trước, cũng coi như có chút hài hòa. Lúc này, dưới khống chế tinh thần của hắn, vòng xoáy lập tức bắt đầu gia tăng tốc độ xoay tròn. Hồn lực rót vào, bảo đảm độ ổn định của vòng xoáy. Đồng thời, hắn cũng bắt đầu dẫn đường hồn lực đến hấp thụ những lực lượng huyết mạch hai màu kim ngân kia.

Trăm sông đổ về biển! Lúc này, thứ vòng xoáy đang làm chính là việc này. Quả nhiên dưới sự thôn phệ của vòng xoáy, những thống khổ trên thân hắn đã dần dần giảm xuống, nhưng cũng càng lúc càng nhiều năng lượng vàng bạc bị cuốn tới vòng xoáy.

Lam Hiên Vũ giật mình phát hiện, năng lượng vàng bạc đó tuôn ra từ tất cả xương cốt tứ chi của mình lại như là vô cùng vô tận vậy, nhất là trong nội tạng, đó là nơi dâng lên năng lượng song sắc nhiều nhất. Gần như mỗi phát đập của trái tim đều có năng lượng bị hấp nhiếp tới vòng xoáy, bổ sung rất nhanh chóng.

Gần như dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ biến lớn của vòng xoáy lúc này. Mà những năng lượng vàng bạc mới dung nhập vào đó cũng không bình thường ban đầu, cũng đã bắt đầu kịch liệt rung động, không ngừng bài xích đối phương, duy ngã độc tôn*.(chỉ riêng ta là cao quý)

Rốt cuộc Lam Hiên Vũ cũng đã hiểu rõ vì sao Na Na lại muốn mình phải tới bên người nàng khi đột phá hai mươi cấp. Lúc trước bản thân hắn hôn mê nên cũng không rõ lắm thân thể của mình đã có chuyện gì xảy ra. Nhưng giờ khắc này, hắn đã cảm nhận được biến hóa của thân thể một cách rất chân thực a!

Loại cảm giác này thật sự là quá thống khổ, cái loại thống khổ tê tâm liệt phế này đã không nói, còn có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể mất không thể chính mình. Vòng xoáy vàng bạc kia còn đang không ngừng biến lớn, Lam Hiên Vũ rất hoài nghi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì thân thể của mình sẽ biến mất!

Thế nhưng là, hiện tại hắn đã là đằm lao phải theo lao, thậm chí ngay cả kêu cứu với Na Na hắn cũng không thể làm được. Chỉ có thể gượng chống, mắt thấy vòng xoáy kia đã trở nên càng lúc càng lớn, hai năng lượng kim, ngân song sắc cũng trở nên càng ngày càng táo bạo, không ngừng va chạm lẫn nhau, không ngừng bài xích lẫn nhau.

Làm sao bây giờ? phải làm sao mới được đây?

"Ổn định tinh thần. Không vui không buồn." giọng nói của Na Na lại một lần nữa truyền đến, suy nghĩ của Lam Hiên Vũ cũng nhờ đó mà thông thấu. Đúng a! Ngân lão sư cũng đã nói, bất kể lúc nào cũng phải cố gắng giữ tinh táo. Lúc này cùng lúc điều khiển chiến cơ không gian cũng không có gì khác nhau, thất kinh sẽ chỉ làm tất cả đều mất đi không chế mà tới hướng diệt vong nhanh hơn, chỉ có tinh táo lại mới có thể tìm được sinh cơ. Nghĩ tới đây, Lam Hiên Vũ nhanh chóng tinh táo lại. Vô luận có thể khống chế cục diện trước mắt hay không hẳn cũng phải khống chế hết sức mình.

Không chế được vòng xoáy xoay tròn, làm tốc độ của nó không ngừng tăng lên, dưới tác dụng của lực ly tâm cường đại, tần suất hai loại năng lượng va chạm lẫn nhau cũng theo đó mà giảm xuống. Đồng thời, thử dung hợp hỗn lực của mình vào trong đó, hình thành một tầng ngăn cách giữa hai loại năng lượng, làm hết mức khiến chúng không dễ dàng tiếp xúc như vậy, do đó khiến va chạm của hai loại năng lượng thêm một bước giảm bớt.

Quả nhiên, sau khi hẳn tinh táo lại, tình huống đã cải thiện được một chút, va chạm giảm bớt, tính ổn định của vòng xoáy cũng theo đó mà tăng cường.

Nhưng sau khi đột phá đến hai hoàn, những năng lượng tuôn ra từ trong cơ thể hẳn, rồi cả trong huyết mạch lớn hơn tưởng tượng của hẳn nhiều, vòng xoáy vẫn trở nên càng lúc càng lớn, trong cảm giác ban đầu của Lam Hiên Vũ thì cái vòng xoáy tựa này cũng chỉ lớn cỡ nắm tay, nhưng giờ khắc này vòng xoáy như đã sắp lan tràn đến từng ngóc ngách trong ngực hẳn rồi.

Thời gian dần trôi qua, rốt cuộc thân thể hẳn cũng bắt đầu không chịu nổi rồi. Toàn thân cũng đã kịch liệt run rẩy. Đây đã không phải chỉ tinh táo là có thể khống chế. Tất cả năng lượng huyết mạch tuôn ra từ xương cốt tứ chi đã hoàn toàn dung nhập vào vòng xoáy, thế nhưng vòng xoáy đang xoay tròn kịch liệt này thật sự là quá nhanh, năng lượng cũng đã quá nhiều rồi.

Bây giờ Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy thân thể mình giống như một cái khí cầu, chỉ cần có một cây châm khê đụng hẳn cũng sẽ nổ tung.

"Hiên Vũ, vô hồn dung hợp, tất cả đã có ta." Thanh âm của Na Na lại vang lên lần nữa. Mà cũng đúng lúc này, Lam Hiên Vũ cảm thấy một cỗ khí tức trong trẻo nhưng lạnh lùng rót vào từ trên đỉnh đầu, lập tức khiến thân thể hẳn được nhẹ nhõm rất nhiều. Mà cũng trong tích tắc này, hẳn cảm thấy có vẻ như mình đã thoát khỏi tất cả thống khổ, vòng xoáy trong cơ thể cũng như không còn liên quan đến mình.

Hắn theo bản năng mở hai mắt, lại cảm giác thấy chung quanh thân thể mình đang tràn đầy khí tức cuồng bạo.

"Nhanh!" thanh âm thúc dục của Na Na vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Song hoàn! Tiến hóa!

Đối với nàng, tất nhiên Lam Hiên Vũ luôn tin tưởng một cách vô điều kiện. Hẳn không chút do dự kếp hai tay lại, kim ngân văn Lam Ngân Thảo phóng thích mà ra.

Hai loại Lam Ngân Thảo vòng lại ôm trọn lấy bàn tay. Giữa hai tay hẳn là năng lượng kim ngân đang mất ổn định mà dao động kịch liệt. Trong nháy mắt sau đó, một điểm thái quang bắt đầu bộc phát từ trong lòng bàn tay của hẳn, chỉ chớp mắt sau luồng thái quang cũng đã bao trùm tất cả mọi thứ chung quanh.

Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy mình ngáp vào một mảnh đen kịt, cái gì cũng không cảm giác được nữa rồi. Đã không còn thống khổ, cũng không còn năng lượng. Đường như trong tích tắc này, hẳn đã rơi vào chân không. Tất cả mọi thứ chung quanh đều trống rỗng, chất phác không lực.

Không biết đã qua bao lâu, hẳn đột nhiên thấy được một điểm màu sắc rực rỡ, đó là một điểm nào quang bảy màu. Mà ngay khi hẳn vừa thấy được nó, điểm sáng bảy màu kia đột nhiên phóng đại, tất cả cảm giác cũng lập tức trở về. Gần như chỉ là "Vèo" một lát, hẳn cũng đã về tới thế giới thực.

Tất cả mọi thứ chung quanh lại một lần nữa trở nên rõ ràng, rốt cuộc Lam Hiên Vũ cũng đã cảm nhận được biến hóa của thân thể mình. Tất cả đã bình tĩnh trở lại, nếu không phải kinh mạch trong cơ thể còn mơ hồ đau nhức thì có lẽ hẳn còn thấy như chưa xảy ra chuyện gì.

Hắn vội vàng tập trung tư tưởng đi kiểm tra thân thể, bông xoáy kim ngân hai màu kia cũng đã vận chuyển một cách vững vàng, thể tích của nó cũng đã lớn hơn trước chừng một phần ba, nhưng trọng yếu hơn là hai loại năng lượng này đã trở nên càng thêm thuần túy, cũng càng sáng long lanh hơn, tươi đẹp như thực thể.

Bọn chúng vận chuyển một cách rất hài hòa, cũng không có ý đấu đá lẫn nhau. Mà ở trung tâm, quang điểm bảy màu kia cũng trở nên càng sáng lạn.

Đúng vậy, hiện tại Lam Hiên Vũ đã có thể thấy rõ bảy màu sắc rồi, voa về thể tích của nó cũng không có lớn hơn nhiều, vẫn chỉ cỡ hạt gạo như trước, nhưng hẳn có thể cảm nhận rõ ràng là nó đã có chút bất đồng. Giống như đã tìm được tâm phúc vậy. (mình cũng chả hiểu câu này nghĩa sao luôn ☐)

Hồn lực đã được đột phá cũng vẫn ổn định như trước, vẫn là hai mươi cấp, đúng vậy, đây là hai mươi cấp a!

Sau khi người ta đột phá thì hồn lực cũng sẽ trực tiếp tới hai mốt cấp, nhưng chính mình lại trở về hai mươi cấp, không thể nghi ngờ, việc này là do võ hồn dung hợp kỹ vừa rồi. Lại xuống cấp. Thế nhưng, có vẻ như tất cả nguy cơ lúc trước cũng theo cái giáng cấp này mà khôi phục bình thường.

"Khi người sử dụng võ hồn dung hợp kỹ vào lúc đẳng cấp hồn lực tăng lên thì nó sẽ không lấy đi lực lượng bản thân của người. Mà là một lần bộc phát duy nhất, dung hợp trong sự bộc phát. Cái này chính là tác dụng của loại huyết mạch bảy màu kia. Cho nên, nếu lần sau người đột phá mà ta không ở bên cạnh, thì nhất định người phải giữ lại đủ tinh thần lực, ít nhất cũng phải đủ hoàn thành một lần võ hồn dung hợp kỹ khi thân thể không chịu nổi nữa, do đó triệt tiêu đi việc thăng cấp. Người làm rất khá, lần này tăng lên võ hồn vững chắc, đã làm hai loại huyết mạch phù hợp hơn một chút, Nhưng ta cũng không nghĩ tới, khi người đột phá đến cảnh giới những huyết mạch trong cơ thể lại xuất hiện nhiều như vậy. Cho nên lần sau lại đột phá thì tốt nhất vẫn cần có người ở bên hộ pháp, mà ở bên người ta là tốt nhất."

Giọng nói của Na Na vang vọng bên tai đã làm cho Lam Hiên Vũ trở nên rất an tâm. Mỗi lần có nàng ở bên hẳn sẽ luôn cảm thấy rất an ổn. Thành công sao? Cuối cùng cũng thành công rồi sao? Lúc này, cảm giác mới mẻ bắt đầu truyền đến, toàn thân đau buốt không nói nên lời. Lam Hiên Vũ chậm rãi mở hai mắt.

Ngay khi hắn vừa mở mắt, Na Na cũng không khỏi hơi sững sờ, vì nàng đã kinh ngạc mà thấy, đồng tử mắt trái của Lam Hiên Vũ hóa thành màu bạc, tràn đầy hào quang cơ trí, mà đồng tử bên mắt phải lại là màu vàng, mang theo vài phần mùi vị cuồng bạo.

Hai loại tâm tình cùng màu sắc cũng chỉ lóe lên trong đáy mắt hắn rồi biến mất, nhưng trong nháy mắt đó vẫn để lại cho người ta một ấn tượng rất sâu.

Sau khi điều chỉnh hồn lực của mình một lát, Lam Hiên Vũ thở dài một hơi, "Làm ta sợ muốn chết a Na Na lão sư. Cái lực lượng huyết mạch này bá đạo tới như vậy sao? May là có người ở đây, Nếu không chỉ sợ sẽ rất phiền toái a?"

Na Na mỉm cười, nàng vươn tay kéo hắn dậy từ dưới mặt đất. Lam Hiên Vũ có chút tò mò mà nhìn chung quanh. tại hắn nghĩ đến, những lần trước mình bộc phát ra võ hồn dung hợp kỹ đều cực kì cường liệt đấy. Cái phòng tu luyện này có thể đỡ nổi sao?

Nhưng hắn nào biết, ngay khi hắn vừa bộc phát thì đã bị Na Na truyền tống đến một nơi khác từ sớm, sau khi hoàn thành bộc phát mới được truyền tống về đến đây.

"Về sau hẳn là sẽ an toàn hơn nhiều. Đã có lần ném thử này, lần tới đột phá chính người cũng phải chuẩn bị tâm lý. Có điều, chuẩn bị tốt trước khi đột phá vẫn là tốt nhất. Thí dụ như dùng nhiều đồ ăn dinh dưỡng một chút, bảo đảm bổ sung được cho những tự hao của thân thể. Còn nữa, nếu người có thể tìm được vật phẩm phụ trợ thanh tâm tĩnh khí thì sẽ khá hơn một chút. Nhớ kỹ, nhất định phải bảo đảm mình có thể hoàn thành một lần võ hồn dung hợp. Chỉ có như thế mới có thể làm hai loại huyết mạch kia của người phục tùng. Nhất định phải nghe lời ta, trong quá trình tu luyện tới ba mươi cấp người phải dùng võ hồn dung hợp kỹ để tu luyện loại huyết mạch thứ ba kia mười lần, rõ chứ?"

"Vâng, vâng, ta hiểu rồi." Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu.

Trải qua biến hóa vừa rồi, hắn cũng đã hiểu rất rõ thân thể mình. Không hề nghi ngờ, hai loại huyết mạch trùng nhau như hắn là hồn sư bình thường không thể có, nhưng nó cũng là trụ cột song sinh võ hồn của hắn.

Không thể nghi ngờ, song sinh Võ Hồn mang tới cho hắn rất nhiều thứ cường đại, thí dụ như phụ trợ người khác, có thể làm cho người khác trở nên mạnh mẽ. Việc này quả quan hệ rất lớn với huyết mạch của bản thân.

Tu luyện những năm qua, hiện tại, trình độ lý giải về võ hồn của Lam Hiên Vũ đã tốt hơn trước không biết bao nhiêu lần. Hiện tại hắn cũng đã rõ vì sao năm đó mình có thể uy hiếp Diệp Linh Đồng, làm cho võ hồn của nàng không cách nào phát huy nổi tác dụng, chính là lực uy hiếp đến từ huyết mạch trong võ hồn mình.

Huyết mạch kim sắc đối ứng với kim văn Lam Ngân Thảo, mà huyết mạch ngân sắc hẳn là đối ứng với ngân văn Lam Ngân Thảo. Trên thực tế thì võ hồn của mình cũng chỉ là Lam Ngân Thảo mà thôi. Lam Ngân Thảo biến dị này là do hai loại huyết mạch mà đến.

Bởi vậy, tuy hai loại huyết mạch này sẽ mang lại cho mình rất nhiều phiền toái, nhưng cũng giúp mình có thể không giống người thường. nó là căn bản của sự cường đại. Chỉ có thể tiếp nhận bọn chúng mới có thể khiến chúng phát huy ra tác dụng lớn hơn nữa.

Mà đi đôi với sự cường đại thì hai loại huyết mạch này cũng mang cho mình những mối nguy hiểm rất lớn, nếu không có Na Na lão sư che chở lúc trước thì chỉ sợ mình đã sớm ra vấn đề lớn rồi. Rồi sau đó đến việc mình dùng ra võ hồn dung hợp kỹ một cách cơ duyên xảo hợp, có vẻ chính nó đã trở thành chỗ căn bản để giải quyết vấn đề. Cho nên dù biết rõ sử dụng một lần là sẽ giảm xuống một cấp hồn lực, nhưng mình vẫn phải không ngừng thử sử dụng mới được. Có điều tốc độ tăng hồn lực thực sự là quá không được.

Về phần Na Na nói tính mạng của hắn vượt xa người thường, tuổi thọ sẽ dài hơn người thường rất nhiều, về điểm này thì đối với một đứa nhỏ mới có mười một tuổi như Lam Hiên Vũ thì cũng không có cảm giác gì quá lớn. Việc này với hắn vẫn là rất xa.

"Đến đây đi, tới xem võ hồn của người có thay đổi gì." Na Na khẽ cười.

Ánh mắt Lam Hiên Vũ chợt sáng lên, đúng a! Đã chịu khổ nhiều như vậy, cũng nên xem biến hóa của võ hồn một chút rồi, đây cũng là việc hắn luôn mong đợi nhất từ trước tới nay a! Tập trung tư tưởng, suy nghĩ, tụ lực, cảm thụ những biến hóa của hồn lực rồi chậm rãi khống chế, phóng thích võ hồn.

Hắn nâng tay trái, theo thói quen mà phóng xuất ra ngân văn Lam Ngân Thảo. Lam Ngân Thảo chậm rãi phóng ra từ trong lòng bàn tay, khi nó mới vừa xuất hiện, Lam Hiên Vũ lập tức mở to hai mắt mà nhìn.

Đúng vậy, nó đã khác!

Kim ngân vẫn lam ngân thảo ban đầu của hắn cũng không khác gì lắm so với lam ngân thảo thông thường, nhìn qua cũng là hết sức nhỏ bé, vẫn luôn là một bộ dạng sẽ dàng bề gãy, chẳng qua là có những đường vân màu sắc bất đồng mà thôi.

Thế nhưng lam ngân thảo vừa phóng ra từ trong tay hắn lại có vẻ hoàn toàn bất đồng, sai khi Lam Ngân Thảo vừa phóng ra, Lam Hiên Vũ kinh ngạc mà phát hiện, nó đã không còn là bộ dáng miếng bạc như trước, tuy vẫn rất nhỏ bé nhưng lại là hình trụ tròn, chỉ có đỉnh là hơi nhọn. Nó đã trở nên cứng cỏi hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Hỏa nguyên tố

Đường vân màu bạc lượn vòng mà lên. Khi Lam Hiên Vũ mới chỉ có nhất hoàn, đường vân màu bạc này còn rất lộn xộn, nhưng lúc này, thoát nhìn nó đã mơ hồ hiện ra hình lưới, mỗi ô lưới đều là hình bầu dục, vô cùng kỳ dị. Hơn nữa, số đường vân cũng nhiều hơn trước.

Lúc này ngân văn Lam Ngân Thảo nhìn qua rất ưu nhã động lòng người, đường vân màu bạc đã thay đổi rất có quy tắc, vừa nhìn đã thấy khác, tăng lên rõ ràng. Mà thứ làm cho Lam Hiên Vũ giật mình hơn nữa còn ở phía sau, theo ngân văn Lam Ngân Thảo phóng thích, hồn hoàn cũng xuất hiện theo.

Thứ Lam Hiên Vũ thấy là hai cái hồn hoàn bay lên từ dưới chân, nhưng thứ làm cho hắn khiếp sợ chính là màu sắc của hai cái hồn Hoàn này. Màu vàng, hai cái hồn hoàn đều là màu vàng!

Phải biết rằng, hồn hoàn đầu tiên của hắn hắn là màu trắng đó! Màu trắng không phải đại biểu cho mười năm sao? Tuy hắn vẫn luôn cảm thấy uy lực của hồn kĩ không chỉ là cấp độ mười năm, nhưng màu sắc hồn hoàn vẫn luôn ở đó, mà lúc này, cả hai cái hồn hoàn đều là màu vàng, làm gì còn chút bóng dáng nào của màu trắng?

Đây là có chuyện gì?

Hồn Hoàn sẽ tiến hóa, từ tầng thấp tiến hóa đến cao, việc này cần hồn sư tiến hành những tu luyện đặc thù. Truyền Linh Tháp cũng noi cho hồn sư tiến hành tu luyện, thế nhưng là cần tiêu phí vô cùng lớn, còn phải xem vận khí. Mà văn bản là Lam Hiên Vũ cũng không có đi Truyền Linh Tháp a, hồn hoàn lại cứ như vậy mà nâng tới cấp độ trăm năm một cách khó hiểu, hơn nữa một lát liền xuất hiện hai cái màu vàng. Nói cách khác, hiện tại hắn đã là một gã đại hồn sư có được hai cái hồn hoàn trăm năm rồi, có nghĩa là thực lực của hắn sẽ có những biến hóa long trời lở đất a. Sự biến hóa này, quả thực đã cho Lam Hiên Vũ phải trợn mắt há mồm.

Lam Hiên Vũ lại vội vàng nâng lên tay phải, đem Kim văn Lam Ngân Thảo phóng thích ra ngoài. Kim văn Lam Ngân Thảo phóng lên như điều gặp gió, bề ngoài thì gần như giống hệt với ngân văn Lam Ngân Thảo, phía trên đường vân maud vàng cũng trở nên quy tắc, cũng là hiện lên hình lưới.

Lam ngân thảo ở hai tay đều trở nên cứng cáp hơn rồi, đường vân cũng đã rất có quy tắc, điều này đã làm cho Lam Hiên Vũ vui mừng quá đỗi. Không cần thử công kích hắn cũng biết thực lực của mình đã tăng lên trên phạm vi lớn. Na Na cũng kinh ngạc mà nhìn những biến hóa của Lam Hiên Vũ. Khi nàng nhìn thấy đường vân trên hai loại lam ngân thảo thì cả người không khỏi hơi khẽ chấn động, trong đầu nàng dường như có thứ gì đó đã bị xúc động, một kinh ngạc không nói ra được thành lời.

Nhưng khi nàng cẩn thận đi suy nghĩ thì nàng lại phát hiện mình không thể nghĩ ra bất cứ thứ gì, chỉ là cảm giác thân thiết với Lam Hiên Vũ lại tăng lên vài phần.

"Na Na lão sư, sao hồn hoàn của ta lại đều biến thành trăm năm vậy? Bọn chúng vẫn là tự động xuất hiện a! Cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng dung hợp hồn linh." Lam Hiên Vũ kinh ngạc mà nói với Na Na.

Ánh mắt Na Na khẽ đổi, nàng trầm giọng nói: "Hiên Vũ, không được nói cho bất cứ ai biết là ngươi không có hồn linh, hồn hoàn lại tự động xuất hiện, rõ chưa."

Lam Hiên Vũ sửng sốt, vội vàng truy vấn: "Na Na lão sư, người biết đây là có chuyện gì đúng không?"

Người cho ta nói một chút đi."

Na Na lắc đầu, nói: "Bây giờ còn không phải lúc ngươi nên biết. Đại lúc nào lão sư cảm thấy ngươi có thể biết lão sư sẽ nói. Thực lực ngươi bây giờ còn chưa đủ để bảo vệ bí mật này. Dù sao, người trên thế giới này cũng không hoàn toàn là người tốt."

"A." Lam Hiên Vũ có chút thất vọng, nhưng nhìn vẻ nghiêm trọng này của Na Na hắn vẫn vội gật gật đầu, đáp ứng nàng sẽ không nói ra chuyện này.

"Đến đây đi, thử tác dụng của hồn hoàn thứ hai nào, xem một chút còn có thay đổi gì không. Tay trái tới trước." Na Na nói.

Lam Hiên Vũ vội vàng gạt đầu, thu hồi kim văn Lam Ngân Thảo, sau đó thúc giục hồn hoàn đầu tiên trên tay trái. Một màn kỳ dị xuất hiện, khi hồn kỳ khổng chế thủy nguyên tố được phát động, ngân văn lam ngân thảo đột nhiên trở nên trong suốt, hiện ra màu băng lam nhàn nhạt, phía trên là ngân văn quán quanh, cực kỳ xinh đẹp.

Ngân văn Lam Ngân Thảo lúc này giống như thủy tinh sáng long lanh, bên trong tràn đầy thủy nguyên tố nồng đậm. Lam Hiên Vũ lập tức cảm thấy thủy nguyên tố trong không khí đang như trăm sông đổ về một biển mà vọt tới phía mình, nhiều hơn trước kia không biết bao nhiêu lần. Cái này chính là tác dụng của hồn hoàn trăm năm a.

Tinh thần lực của hắn vốn đã cường đại nên rất nhón việc khổng chế là rất dễ dàng, trong khoảng thời gian ngắn hắn đã cảm thấy năng lực của mình có tiến bộ rất lớn.

Trước kia, hắn cũng chỉ là để ngân văn Lam Ngân Thảo bao trùm bàn tay của mình rồi phát động khổng chế thủy nguyên tố, cũng không để cho ngân văn Lam Ngân Thảo trực tiếp tham dự chiến đấu, bởi vì cây cỏ như nó thì thật sự là quá yếu ớt, gần như vô dụng.

Nhưng sau khi tiến hóa, rõ ràng ngân văn Lam Ngân Thảo đã trở nên cứng cỏi hơn rất nhiều, đã có thể dung nạp thêm rất nhiều thủy nguyên tố, bản thân nó cũng giống như một kiện vũ khí. Lam Hiên Vũ quơ múa, lại mở cảm giác như mình đang cầm một chiếc gậy bằng.

"Hồn hồn thứ hai." Na Na nói.

Suy nghĩ của Lam Hiên Vũ khẽ động, hồn hoàn thứ hai bay lên ngay sau đó, mà chỉ nháy mắt sau đó hắn đã trợn mắt há hốc mồm.

Hắn đã thành thói quen với việc ngân văn Lam Ngân Thảo mang đến cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng, mỗi lúc như vậy hắn đều thấy mình rất hòa hợp với thủy nguyên tố, hơn nữa hắn cũng có thể làm cho thủy nguyên tố cùng Băng nguyên tố tự do chuyển đổi.

Thế nhưng, trong nháy mắt hồn hoàn thứ hai của hắn bay lên thì tất cả đều trở nên không còn giống vậy.

Cảm giác trong trẻo mà lạnh lùng trong cơ thể chợt biến mất, hồn hoàn đầu tiên rút về, lam ngân thảo vẫn đang hiện ra màu băng lam cũng theo đó mà xuất hiện biến hóa long trời lở đất.

Một đạo quang mang hóa hồng sắc bay lên từ lòng bàn tay hắn, ngân văn Lam Ngân Thảo lập tức trở thành một mảnh đỏ bùng, giống như đang từ ngọc bích biến thành hồng bào thạch. Nhiệt độ trong phòng tu luyện cũng tăng kịch liệt, ngọn lửa nhàn nhạt vây quanh ngân văn Lam Ngân Thảo, chung quanh, hóa nguyên tố cũng dần tụ tập về hướng Lam Hiên Vũ.

Điều này... sao có thể chứ?!

Lam Hiên Vũ có nằm mơ cũng không nghĩ ra hồn hoàn thứ hai lại mang đến biến hóa như thế. Theo hắn nghĩ thì hồn kỳ thứ hai của ngân văn Lam Ngân Thảo hẳn là một hồn kỳ tăng phúc cho băng thuộc tính, tựa như băng triều của Đông Thiên Thu Băng, có thể làm cho việc khổng chế thủy nguyên tố trở nên càng mạnh hơn nữa.

Nhưng mà ai biết, cái hồn hoàn thứ hai này lại không có chút quan hệ với thủy nguyên tố hay băng nguyên tố, mà thứ vừa ra tới chính là một mảnh hóa nguyên tố nồng đậm.

Thủy hòa bất dung a!

Hắn còn chưa từng nghe có người có thể đồng thời khổng chế hai loại nguyên tố này, nhưng đây lại còn là hai hồn kỳ của cùng một võ hồn. Quả thực việc này đã vượt khỏi phạm vi hiểu biết của hắn.

Thế nhưng sự thật lại bày ra trước mắt, không phải do hắn không tin. Mà tất cả mọi thứ đã nói cho hắn biết: Đúng, hồn kỳ thứ hai của người đúng là khổng chế hóa nguyên tố.

Đối với cái này, Lam Hiên Vũ thật là có chút dở khóc dở cười. Hắn vốn cảm thấy võ hồn của mình sẽ trở nên cường đại nhờ huyết mạch tiến hóa, nên hồn kỳ cũng theo đó mà trở nên càng mạnh hơn nữa. Nhưng mà ai biết, sự thật lại hoàn toàn đi ngược với kỳ vọng của hắn.

Hắn cũng không thấy hồn kỳ thứ hai là khổng chế hóa nguyên tố tốt ở chỗ nào. Có thể khổng chế hai loại nguyên tố cũng không có nghĩa là sẽ cường đại a! Thủy nguyên tố cùng hỏa nguyên tố vẫn luôn đối lập lẫn nhau, tất nhiên sẽ không thể đồng thời sử dụng, như lúc hắn vừa mới phóng xuất ra hồn kỳ thứ hai thì hồn kỳ đầu tiên sẽ trực tiếp thu hồi. Nói cách khác là hai hồn kỳ này của hắn sẽ không thể hỗ trợ lẫn nhau.

Đây là việc Lam Hiên Vũ rất không hy vọng thấy. Thứ hắn hy vọng đương nhiên là hồn kỳ có thể phụ trợ lẫn nhau, nhờ đó mà phát huy ra tác dụng lớn hơn nữa.

"Thủy hòa bất dung, thủy hòa bất dung a! Na Na lão sư, làm sao lại biến thành như vậy?" Lam Hiên Vũ mang vẻ mặt buồn rười rượi mà nhìn Na Na, trong khoảng thời gian ngắn, tâm tình của hắn đã rơi vào đáy cốc.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Thủy hỏa chi đạo

Phải tu luyện hồn lực tới hai lần đã gây ra đã kích không nhỏ đối với Lam Hiên Vũ, hiện tại hồn kỹ lại xuất hiện vấn đề thối sao hắn có thể không phiền muộn đây? Dù sao hắn cũng chỉ là một đứa nhỏ mười một tuổi!

Na Na cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc, nàng có chút khó tin mà nhìn Lam Hiên Vũ. Nàng chậm rãi nâng tay phải của mình, một ngọn lửa bỗng nhiên bùng lên từ trong lòng bàn tay nàng, nhưng sau đó nó lại ngưng tụ thành một cái hỏa cầu mà lơ lửng trên lòng bàn tay.

Lam Hiên Vũ cảm thấy tất cả hòa nguyên tố trong phòng đều đã bị Na Na hút lấy, ngọn lửa trên ngón vẫn Lam Ngân Thảo của hắn cũng trở nên yếu đi.

Hắn trừng lớn hai mắt, ngờ ngác mà nhìn Na Na: "Na Na lão sư, người, người cũng có Hỏa nguyên tố?"

Na Na cũng làm ánh mắt quái dị mà nhìn hắn: "Ban đầu ta rất hoài nghi về huyết mạch của ngươi, ta rất kỳ quái vì sao ta lại có cảm giác rất gần gũi với ngươi. Hiện tại xem ra, suy đoán của ta hẳn là đã chính xác. Huyết mạch của chúng ta là giống nhau, hoặc là nói, huyết mạch của chúng ta có rất nhiều điểm giống nhau. Có lẽ hồn kỹ thứ hai của ngươi cũng đã chứng minh điểm này."

Lam Hiên Vũ ngờ ngác nhìn nàng: "Na Na lão sư, vậy huyết mạch của ngươi là cái gì a?"

Na Na cười khỏ: "Ta không nhớ rõ, cái gì ta cũng không thể nhớ ra nổi, ngay cả năng lực của bản thân ta là thế nào mà đến ta cũng không biết. Ta chỉ mơ hồ biết ta có thể dùng những lực lượng gì, Những năm gần đây lực lượng của ta đang dần dần thức tỉnh, nhưng trí nhớ lại vẫn không có khôi phục. Có điều ta không nghĩ tới là sẽ có một người có cùng huyết mạch như ta. Có lẽ, lần thứ nhất nhìn thấy ngươi, cũng là vì huyết mạch trên người ngươi đã hấp dẫn ta, vì vậy ta mới cảm thấy ngươi rất thân thiết. Nếu là như vậy thì ta biết mình nên dạy ngươi thế nào rồi. Không có ai thích hợp làm lão sư của ngươi hơn ta."

Lam Hiên Vũ vội vàng gật đầu liên tục, sự cường đại của Na Na lão sư hắn cũng đã thấy rồi a! Nàng cũng có Hỏa nguyên tố, vậy thì thật tốt quá.

"Na Na lão sư, vậy ta nên làm như thế nào a?" Lam Hiên Vũ làm một vẻ mặt chờ mong mà hỏi.

Na Na nói: "Đồng thời có được thủy nguyên tố cùng hỏa nguyên tố cũng không phải chuyện gì xấu. Quan trọng là... ngươi nên học sử dụng chúng như thế nào. Không sai, thủy hỏa bất dung, hai thứ này tương khắc. Nhưng đi sinh song với tương khắc cũng không phải là không có tương sinh, thí dụ như vậy."

Vừa nói nàng vừa nâng tay trái mà bắn ra một giọt nước tới hỏa cầu bên tay phải, lập tức, hỏa diễm mãnh liệt chồm lên, nó đã trở lên mãnh liệt hơn trước rất nhiều.

"Khi hỏa diễm tràn đầy mà thủy nguyên tố lại yếu kém, như vậy thì thủy nguyên tố sẽ thành thứ củ vùi cho hỏa diễm. Trái lại, khi thủy nguyên tố đủ mạnh mà hỏa nguyên tố lại yếu hơn thì lúc đó hỏa nguyên tố cũng có thể làm cho thủy nguyên tố sinh ra hơi nước, xuất hiện các loại biến hóa kỳ lạ. Hỏa diễm nhất định là cuồng bạo, mà thủy nguyên tố thì là thay đổi liên tục. Bởi vậy, thủy cùng hỏa cũng không phải hoàn toàn tương khắc, sử dụng thật tốt sẽ sinh ra một ít hiệu quả đặc thù."

Lam Hiên Vũ tò mò nói: "Thế nhưng phải như thế nào mới có thể sử dụng thật tốt đây?"

Na Na nghiêm túc nói: "Điều này cần chính ngươi tự đi cảm ngộ. Ngươi tới đây." Nàng vừa nói vừa tiến lên một bước, một tay ôm lấy vai Lam Hiên Vũ.

Ngân quang lóe lên, hai người hư ảo biến mất.

Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy một hồi chóng mặt, tất cả liền trở nên không giống nhau. Ngay sau đó, rừng luồng gió rét lạnh gió thổi phất phật lên thân thể, hắn giật mình phát hiện mình đã ở giữa không trung. Chung quanh rất đen, chỉ có từng điểm tinh quang, dưới chân là mảng lớn mây mù.

Cái này...

Na Na lão sư làm thế nào mà được? Làm sao chỉ một cái nhảy mắt đã lên tới bầu trời?

"Hiên Vũ, nhìn xem." Na Na vừa nói vừa nâng tay phải, trong lòng bàn tay hiện ra một thủy cầu.

Lam Hiên Vũ vội vàng nhìn chăm chú. Viên thủy cầu này là màu lam nhạt, nhưng nó lại hết sức rõ ràng trong đêm đen như mực này. Sau đó hắn liền thấy, viên thủy cầu bắt đầu xoay tròn, rất nhanh, bên trong đã xuất hiện một cái vòng xoáy, chính xác mà nói thì chính thủy cầu biến thành ánh sáng đầy. Dưới sự xoay tròn cấp tốc cấp tốc thủy cầu cũng bắt đầu thu nhỏ lại. Cái này vô lý là áp súc thủy nguyên tố.

Theo Tinh Thần Lực tăng trưởng, Lam Hiên Vũ cũng có một ít tâm đắc của mình đối với việc khống chế nguyên tố, cho nên hắn cũng có thể nhìn ra Na Na có ý làm động tác chậm kia là đang làm cái gì.

Cổ tay Na Na khẽ run lên, viên thủy cầu đang xoay tròn thủy cầu liền lơ lửng trên không trung, trong lòng bàn tay nàng lại có một hỏa cầu xuất hiện, hỏa cầu cũng bắt đầu xoay tròn với tốc độ cao. Lam Hiên Vũ phát hiện, hướng xoay của cái hỏa cầu này là trái ngược với viên thủy cầu kia, hơn nữa, viên hỏa cầu này cũng không phải ánh sáng mà là co rút lại từ bên trong. Màu sắc của nó rất nhanh liền biến thành màu đỏ sậm từ màu hỏa hồng sắc ban đầu.

Sau đó, nhón tay Na Na bắn ra, cũng không biết nàng làm như thế nào, nhưng hỏa cầu kia liền cứ như vậy mà bắn thẳng vào trong thủy cầu, cả hai vẫn đều đang xoay tròn với tốc độ cao nên không ai chạm vào ai.

Thế nhưng khả năng tố nóng bỏng tất nhiên sẽ gây ảnh hưởng đến thủy nguyên tố, rất nhanh, trong thủy cầu liền xuất hiện một tầng sương mù.

Na Na hất tay lên, hỏa cầu cùng thủy cầu liền bay ra ngoài mấy chục thước, sau đó đột nhiên vang lên một tiếng nổ vang, một đoàn quanh mang hai màu hồng lam bỗng nhiên nổ tung, làm phạm vi mười mét quanh đó hoàn toàn bị chiếu rọi thành một màu. Hỏa nguyên tố trở nên càng thêm cuồng bạo, đồng thời còn mang theo một loại cảm giác kinh khủng.

Thủy nguyên tố cùng Hỏa nguyên tố còn có thể dùng như vậy sao?

Lam Hiên Vũ tự hỏi, với năng lực khống chế của mình là tuyệt đối không thể làm được việc này. Mấu chốt là hắn đã không nghĩ tới, thì ra sau khi hai loại nguyên tố này kết hợp còn có thể sinh ra hiệu quả như thế. Việc này quả thực đã làm cho người rất chấn kinh rồi.

"Kết hợp giữa thủy nguyên tố cùng hỏa nguyên tố còn sinh ra hiệu quả gấp mấy lần như vậy là rất khó, gần giống với việc dung hợp quang nguyên tố với âm nguyên tố. Nhưng nếu có thể làm tốt thì uy lực cũng sẽ là cực lớn. Cái này không ai có thể dạy người nên làm như thế nào, chỉ có thể do chính người, dần dần lĩnh ngộ chân lý của hai loại nguyên tố mới có thể kết hợp được chúng. Không có kỹ xảo gì, mấu chốt nằm ở mức độ lĩnh ngộ cùng quen thuộc của từng người." Na Na nghiêm túc nói.

Lam Hiên Vũ vội vàng gạt đầu, hắn hiểu được, Na Na là đang điểm tỉnh mình chứ không phải đang dạy. Một màn vừa rồi với hắn mà nói là rất trọng yếu đấy.

Ngân quang lóe lên, hai đạo thân ảnh lại hư không tiêu thất. Mà ngay một khắc sau khi bọn hắn biến mất, một tầng sóng năng lượng đảo qua. Chân đã đứng trên đất bằng, Lam Hiên Vũ phát hiện bọn hắn đã trở lại phòng tu luyện rồi, đương nhiên hắn vẫn không biết làm sao Na Na làm được.

"Na Na lão sư, đây là khống chế không gian nguyên tố sao?" Lam Hiên Vũ tò mò hỏi.

"Ừm." Na Na khẽ gật đầu, "Nếu huyết mạch của người thật sự cùng loại với ta, thì sau này mỗi khi người có thêm một cái hồn hoàn, rất có thể sẽ nhiều thêm một loại nguyên tố, sớm muộn gì cũng sẽ có được không gian nguyên tố thôi."

Lam Hiên Vũ giật mình mà nhìn nàng: "A? Na Na lão sư, vậy người có thể khống chế bao nhiêu loại nguyên tố a?"

Na Na mỉm cười, tay phải nàng vẽ lên một đường vòng cung trước người, nguyên một đám nguyên tố cầu xuất hiện ngay sau đó. Thứ Lam Hiên Vũ quen thuộc nhất tất nhiên sẽ là viên cầu màu lam kia, vì nó đại biểu cho thủy nguyên tố. Mà bên cạnh nó là cầu màu đỏ, đại biểu cho hỏa nguyên tố, còn có một viên cầu màu xanh, cái kia đại biểu... Phong nguyên tố?

Màu vàng? Có lẽ đại biểu cho thổ nguyên tố đi. Cầu màu bạc cầu thật đẹp a, khí tức của nó khá giống khi truyền tống cùng lúc trước truyền tống, hẳn là không gian nguyên tố a. Còn có cầu màu vàng kim, đó là quang nguyên tố, tràn đầy khí tức ấm áp cùng thần thánh. Cuối cùng là cầu tím, hẳn là loại âm nguyên tố rất hiếm thấy.

Thủy, hỏa, phong, thổ, không gian, quang minh, hắc ám. Thật là lợi hại, vậy mà Na Na lão sư có thể khống chế thất chủng nguyên tố sao.

Một màn này, quả thực đã làm cho Lam Hiên Vũ khó có thể tin. Giờ hắn mới hiểu được mình và Na Na lão sư chênh lệch lớn đến bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Quay về Thiên La tinh

Lam Hiên Vũ vô thức mà muốn hỏi Na Na, lực lượng của người có thể phá hủy chiến hạm hay không? Nhưng mà lời chưa kịp ra tới miệng hắn đã đột nhiên nhớ tới ước định của mình và Đường Nhạc, cuối cùng vẫn là không có nói ra. Không thể làm bại lộ chuyện của Đường Nhạc, đó là việc hắn đã答应 người ta a.

Na Na cho là hắn đang giật mình, mỉm cười nói: "Nếu huyết mạch của người thật sự có thể biến hóa theo tình huống hiện tại thì tương lai người cũng vẫn có thể. Mà việc bây giờ người phải làm chính là khống chế thuần thục những nguyên tố người đang có, chính thức đi cảm ngộ chân lý của chúng. Những việc này đều phải do chính người tự làm, ta cũng không dạy được người, bởi vì cảm ngộ của mỗi chúng ta cũng không hoàn toàn giống nhau. Nếu tất cả mọi thứ người đều luyện tập theo phương pháp ta dạy bảo, như vậy thì vĩnh viễn người cũng chỉ sẽ theo sau cước bộ của ta mà không thể vượt qua ta."

Lam Hiên Vũ nghe câu hiểu câu không mà gật gật đầu, hồn hoàn thứ hai này của hắn là khống chế hỏa nguyên tố khống chế, hiện tại xem ra có lẽ không phải là chuyện gì xấu đấy.

"Na Na lão sư, vậy bây giờ người có thể tự do khống chế thất chủng nguyên tố, hơn nữa còn khiến chúng làm bất cứ thứ gì sao?" Lam Hiên Vũ hỏi.

"Hắn là là cũng được a." Na Na thu hồi lại bảy nguyên tố cầu "Cảm ngộ nguyên tố phải do chính người đi cảm thụ. Thừa dịp hai ngày này người còn ở đây, ta dạy người một ít kỹ xảo về Nguyên Tố Sư, chúng sẽ có trợ giúp đối với người. Còn có bộ pháp lần trước, trong đó vẫn còn có điểm cần tiến thêm, ta cũng tiện dạy cho người luôn."

Sau khi nghe nàng muốn dạy mình thêm, tuy Lam Hiên Vũ vẫn có cao hứng, nhưng trong nội tâm hắn cũng đang tràn đầy không muốn, căn bản hắn cũng không có cách nào ở đây lâu, rất nhanh sẽ phải trở về a.

"Na Na lão sư, lúc nào người mới có thể tới Thiên La tinh tiếp tục dạy ta a? Ta thật là nhớ lúc trước ở cùng một chỗ." Hắn vừa nói vừa dùng ánh mắt sáng ngời mà lác lác tay Na Na.

Na Na than nhẹ một tiếng: "Tạm thời ta vẫn không thể rời khỏi đây. Ta đáp ứng chuyện của người khác thì nhất định phải làm được. Có điều, người cùng bạn của người có thể triệu hoán Thiên Thu, lúc cần thiết, có thể thông qua triệu hoán nàng để liên hệ với ta, có vấn đề gì ta sẽ giúp đỡ người giải đáp."

"A. Đúng rồi, Na Na lão sư, Đồng Thiên Thu muốn khảo thí Sư Lai Khắc Học Viện có phải rất khó không?" Lam Hiên Vũ hỏi.

Na Na lắc đầu: "Ta cũng không biết, ta không biết về nơi đó lắm, nhưng ta cảm thấy hắn là nàng có thể thi đậu. Nàng học rất cố gắng, hơn nữa lại vô cùng có thiên phú, nàng cũng đã dần cảm ngộ được chân lý của băng nguyên tố. Nếu thật đúng là động thủ thì dù người sử dụng võ hồn dung hợp kỹ cũng chưa hẳn là đối thủ của nàng. Cho nên người càng phải cố gắng thêm nữa mới được."

Lam Hiên Vũ có chút không phục mà nói: "Đó là vì hồn lực của chúng ta cách xa nhau, nếu đẳng cấp hồn lực bằng nhau nhất định ta sẽ có thể thắng đấy."

Na Na mỉm cười: "Hồn lực cũng không phải tuyệt đối, mỗi người đều có thiên phú của riêng mình. Thiên phú của người rất tốt, nàng cũng không kém. Thực ra khi nàng giao thủ với người nàng đã giữ lại không ít thực lực, chính là sợ thật sự đã thương tới người."

Lam Hiên Vũ thề lời: "Na Na lão sư, chúng ta học thôi."

Na Na bật cười: "Được rồi."

Vài ngày sau đó Lam Hiên Vũ vẫn không có nhìn thấy Đồng Thiên Thu, có vẻ như nàng đã giận thật. Mà thực sự là Lam Hiên Vũ cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, bởi vì mỗi ngày hắn đều theo sát Na Na mà học tập như đói khát vậy.

Chính như Lam Hiên Vũ đã cho rằng như vậy, những thứ Na Na dạy bảo đối với hắn đúng là hữu hiệu nhất. Tuy Quý Hồng Bán tuyệt đối là một vị lão sư tốt, nhưng về phần lý giải nguyên tố thì còn lâu hắn mới có thể so với Na Na, hơn nữa, có vẻ những chỉ điểm của Na Na rất phù hợp với Lam Hiên Vũ. Mới chỉ học tập vài ngày cũng đã cho hắn những ích lợi không nhỏ.

Thời gian đẹp luôn trôi qua rất nhanh, thời gian phải quay về cũng đã đến. Thật sự là hiện tại Lam Hiên Vũ rất muốn ngày nghỉ của mình có thể dài như những học viên khác, có thể cho hắn thêm thời gian được ở một chỗ với Na Na. Lúc sắp chia tay, Na Na tự mình tiễn gia đình hắn tới trung tâm du hành vũ trụ.

Lam Hiên Vũ ôm Na Na, vành mắt hồng hồng: "Na Na lão sư, bao giờ chúng ta mới có thể gặp lại a?"

Na Na mỉm cười: "Ta là không thể rời khỏi đây một cách dễ dàng a. Đợi người có thời gian thì tới xem ta nha! Hoặc là đợi về sau, khi người đã đủ cường đại rồi..." (...lúc đó không ai đánh được người thì ta cũng chẳng phải ngăn cản con thằng nào nữa ☹, chém đấy)

Lam Hiên Vũ vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ ý của Na Na a, hắn vô thức mà nói một cách chắc chắn: "Nhất định ta sẽ cố gắng trở nên mạnh mẽ đấy."

Na Na nói: "Vậy trước tiên người phải cố gắng thi đậu Sư Lai Khắc Học Viện a, như vậy là người có thể đi học cùng Thiên Thu rồi."

Lam Hiên Vũ đỏ mặt lên: "Ta vẫn còn chưa có gặp nàng, cũng không biết lần sau triệu hoán nàng còn chịu tới nữa hay không. Na Na lão sư, người giúp ta lại nói 'xin lỗi' với nàng nha, ngày đó là ta không đúng."

Na Na mỉm cười: "Nam tử hán đại trượng phu, đừng cảm gánh chịu là chuyện tốt. Tốt rồi, thời gian của các người sắp đến rồi, đi đi thôi."

"Vâng, lão sư, gặp lại..." Lam Hiên Vũ nhảy dựng lên mà hôn lên má Na Na một cái, lúc này hắn mới quay về mà đi tới hướng trung tâm du hành vũ trụ cùng cha mẹ. Đưa mắt nhìn gia đình hắn rời đi, Na Na vẫn đứng yên ở nơi đó thật lâu, trong nội tâm nàng sao có thể cam lòng để Lam Hiên Vũ rời đi đây?

Sau khi phát hiện huyết mạch của Lam Hiên Vũ đúng là gần như huyết mạch của nàng, có vẻ như loại cảm giác thân thiết này lại càng thêm mãnh liệt hơn. Thế nhưng nàng vẫn không thể đến bên cạnh hắn.

Trên thực tế, nếu không phải vì nàng muốn để cho hắn có một cuộc sống yên tĩnh thì ai có thể hạn chế được nàng đây? một đạo thân ảnh chậm rãi đi đến bên người Na Na, nói khẽ: "Đi thôi?"

"Ừm." Na Na nhẹ gật đầu.

Đi tới bên người nàng đấy, chính là Vân Diễm. Bây giờ Vân Diễm cũng đã kết hôn rồi, giờ đây nàng đã càng nhiều thêm vài phần bộ dạng thủy mị. Nhìn từ từ với mái tóc bạc xóa sóng bên cạnh này, trong nội tâm Vân Diễm không khỏi có chút ghen ghét. Nàng quen biết Na Na đã mười năm rồi, mười năm,

chính mình từ một cô gái trẻ trung mới ra đời dần lớn lên, đi vào cung điện của hôn nhân, giờ đây đã có thể thấy rõ dấu vết thời gian lưu lại trên người mình.

Thế nhưng mười năm qua đi, nhưng vị trước mắt này thì sao, dường như thời gian cũng không hề để lại chút dấu vết nào trên người nàng. Nàng thật sự sẽ không già sao? Chẳng lẽ hơn một nghìn năm đóng băng kia cũng đã đóng băng tuổi của nàng luôn rồi hay sao?

Chính vì những tình huống này mà không biết bao nhiêu nhà khoa học của viện nghiên cứu đã muốn xâm nhập nghiên cứu nàng. Thế nhưng căn bản là không ai làm được.

Từng người Chiến Thần Điện tới bức bách nàng rồi lại từng người không công mà về. Một cường giả sâu không lường được lại nguyên ý tuân thủ quy củ như vậy thì còn ai dám bức bách quá nặng? Ai cũng không biết, lực phá hoại của nàng có thể đạt đến trình độ như thế nào.

Trong hệ thống đánh giá nội bộ nàng đã bị coi là một tồn tại cực độ nguy hiểm. Nếu không phải mười năm vừa rồi nàng luôn không chủ động ra tay, cũng một mực bình tĩnh an ổn thì chỉ sợ phía trên đã sớm mời cường giả đỉnh cấp đến xử trí nàng.

"Phía trên lại tới hỏi, có thể kiểm tra thể trạng người một lần nữa hay không" Vân Diễm mang vẻ mặt chờ mong mà nhìn Na Na.

Na Na lạnh nhạt nói: "Không phải đã đã làm rất nhiều lần rồi sao? Có kết quả gì đâu chứ?"

Vân Diễm nói: "Lần này không giống vậy. Lần này bọn hần muốn mời người tới Đấu La Tinh, đi khảo thí vào Sử Lai Khắc Học Viện. Chỉ nơi đó mới có khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất liên bang. Tinh huống của người rất đặc thù nên phía liên bang đã tiến hành liên thông với Sử Lai Khắc Học Viện, bên phía học viện cũng đã đáp ứng."

Nghe được mấy chữ "Sử Lai Khắc Học Viện", Na Na không khỏi mà nhú nhui mày, nàng lắc đầu nói: "Ta không đi. Ta chỉ muốn cuộc sống yên tĩnh, không nên quấy rầy ta." Nói xong câu đó, sắc mặt của nàng đã chuyển sang lạnh lẽo, quay người mà đi.

Nhìn bóng lưng Na Na rời đi, Vân Diễm không khỏi thầm than một tiếng. Thực ra liên bang đã rất buông lỏng đối với Na Na kỳ, coi nàng ở một đẳng cấp nguy hiểm thì quả thực phải tiến thêm một bước trông giữ cùng hạn chế mới đúng.

Nhưng liên bang không có làm vậy, chỉ đơn giản là để tùy nàng ở chỗ này làm một gã lão sư.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Quà của Na Na

Trừ lúc ban đầu Na Na đột ngột ra tay ở Thiên La tinh vì bảo hộ Lam Hiên Vũ cùng Nam Trùng thì cũng không còn động thủ dễ dàng như vậy. Nên dù Chiến Thần Điện tới bức bách nàng, nàng cũng chỉ là đánh trả theo thể giện, làm Chiến Thần Điện cho ra một cái đánh giá là "Sâu không lường được".

Sau khi nghiên cứu thì bên trên đã quyết định là quan sát, trường kỳ quan sát. Không thể nghi ngờ, bọn hần cũng không cảm nhận được ác ý từ trên người nàng. Nàng đến từ trong băng tuyết vạn năm, lại chỉ muốn muốn bình tĩnh mà sinh hoạt, trên người có điểm kỳ lạ nhưng vẫn tuân theo quy củ.

Liên bang là pháp trị, nhưng cũng tôn trọng tự do dân chủ. Tại mấy năm trước, khi Na Na đã có thân phận công dân tạm thời thì không còn ai có thể cùng biện pháp cưỡng chế nếu nàng không phạm tội. Đương nhiên, cũng không phải không thể sử dụng một ít thủ đoạn, chẳng qua là trước mắt liên bang còn không có ý nghĩ này.

Nhưng điều Vân Diễm không biết, đánh giá mà Chiến Thần Điện giao cho liên bang có một ghi chép là: có độ hoài nghi rất lớn nàng đã đột phá cực hạn của nhân loại.

Đột phá cực hạn của nhân loại là có ý gì? Đột phá cực hạn, là Thần Cách.

Thần cấp cường giả a! Là đỉnh phong cường giả mới bắt đầu xuất hiện sau khi Đấu La Tinh hoàn thành thăng cấp. Số lượng cụ thể có bao nhiêu có lẽ chỉ những nhân vật cao tầng của liên bang mới rõ ràng. Cho nên liên bang mới có ý muốn mời nàng tới Đấu La Tinh tiến hành khảo thí, nhưng lúc này lại bị Na Na cự tuyệt.

Gia đình Lam Hiên Vũ bước lên chuyến tàu về, Na Na cũng quay trở về học viện. Khi nàng trở lại văn phòng, Đổng Thiên Thu đã ở chỗ này đợi nàng rồi. Mấy năm qua, Đổng Thiên Thu vẫn luôn một mực đi theo học với nàng.

"Bọn hần đi rồi. Như thế nào đây, hết giận chưa?" Na Na mỉm cười mà nhìn đệ tử đắc ý của mình.

Đổng Thiên Thu chu miệng, hừ một tiếng: "Chẳng muốn tức giận với hần, dù sao hần cũng chẳng phải người tốt, không rõ vì sao người lại thích hần như vậy."

Na Na bật cười: "Còn nói không tức giận? Có điều, hiện tại cũng không phải lúc để tức giận. ngươi phải chuẩn bị cho khóa hạch tiếp theo thật tốt đi. Muốn thi đậu Sứ Lai Khắc Học Viện cũng không phải là một chuyện dễ dàng."

"Vâng." Đồng Thiên Thu gật đầu, nàng đột nhiên nói, "Na Na lão sư, nếu như ta tới Sứ Lai Khắc Học Viện rồi, người còn có thể đi theo ta nữa không? Người có muốn đi Sứ Lai Khắc Học Viện làm lão sư hay không a?"

Na Na sừng sốt một lát, nhưng rất nhanh nàng liền lắc đầu: "Ta không đi. Ta đã thành thói quen với cuộc sống ở nơi này nên cũng không dễ dàng rời đi. Ngươi có vấn đề gì trên việc tu luyện có thể tới hỏi ta bất cứ lúc nào. Hiện tại kỹ thuật thông tin cũng đã phát đạt, đó cũng không phải vấn đề gì."

Đồng Thiên Thu khẽ cắn môi: "Thế nhưng nếu như người không ở bên cạnh ta, có phải thuật triệu hoán của bọn hắn sẽ không thể triệu hoán ta tới không?"

Trong mắt Na Na chợt toát ra vài phần kinh ngạc, nàng đột nhiên bật cười nói: "Thiên Thu, có phải ngươi thích Hiên Vũ rồi hay không hả?"

Hai mắt Đồng Thiên Thu lập tức tròn trĩnh: "Không có, ai thích tên kia chứ! Ta ghét hắn còn chưa kịp đây. Tuyệt đối ta sẽ không thích hắn, người cũng đừng nghĩ lung tung a. Ta chỉ là, chỉ là..."

Na Na mỉm cười lắc đầu: "Không việc gì đâu, ta có biện pháp giúp ngươi giải quyết vấn đề triệu hoán này."

Vừa nói xong, nàng giơ tay lên, ngón tay nhẹ nhàng vẫy về, một đạo ngân quang lập tức nổi lên rồi bay về phía Đồng Thiên Thu. Đồng Thiên Thu đưa tay tiếp nhận, đó là một vật hình bầu dục màu bạc, bề ngoài có chút giống vỏ sò, thoạt nhìn hết sức kỳ lạ.

Trên vật màu bạc này có từng đường vân tinh xảo, bản thân nó tản ra từng vầng sáng nhu hòa, trong vầng sáng là hào quang bảy màu như ẩn như hiện, cực kỳ xinh đẹp.

"Lão sư, đây là cái gì a?" Đồng Thiên Thu tò mò hỏi.

Na Na nói: "Cái này là một khối lân phiến. Ngươi cất kỹ nó đi, trên nó có khí tức của ta cùng năng lượng chấn động ta đã bảo tồn, có định vị không gian giống với chính bản thân ta. Nói cách khác, nếu bọn Hiên Vũ lại triệu hoán ngươi thì sẽ cảm giác được sự hiện hữu của nó. Ta đã cố hóa nguyên tố chỉ lực trên nó nên bọn hắn có thể dùng cái này để định vị, triệu hoán ngươi."

"Cố hóa nguyên tố chỉ lực?" Đồng Thiên Thu có chút mờ mịt, nàng còn chưa từng nghe nói qua loại tình huống này, càng không biết đây là năng lực cường đại cỡ nào.

Na Na mỉm cười nói: "Ngươi không cần phải nghĩ quá nhiều, chỉ cần mang nó bên người là được rồi, có thể đem coi như một chiếc đá vòng cổ mà đeo. Đây là quà lão sư cho ngươi."

"Cảm ơn lão sư." Đồng Thiên Thu ngòn ngọt cười "vậy ta đi trước, đi chuẩn bị." Nói xong, nàng liền sôi nổi mà ra khỏi phòng Na Na.

Nhìn bóng lưng nàng ly khai, Na Na không khỏi có chút bật cười. Nàng vô thức mà giơ tay sờ lên ngực mình, từ trong quần áo lấy ra một cái vòng cổ màu vàng. Trên vòng cổ này là một vật mảnh hình thoi, phía trên mờ mờ có sức sống, tản ra vầng sáng vàng nhạt.

Sợi dây chuyền này tồn tại ở một không gian chỉ nàng mới có thể cảm nhận được. Sau khi thoát khỏi đông lạnh không lâu, nàng đã cảm nhận được sự tồn tại của nó trong một lần gần gũi, đem nó triệu hoán đến bên mình. Rồi cũng đeo trên cổ.

Nàng cảm thấy sợi dây chuyền này cực trọng yếu đối với mình. Thế nhưng mỗi khi nàng chạm đến nó, muốn nhớ lại những hồi ức liên quan tới nó đầu nàng lại đau muốn nứt, thậm chí trong nội tâm còn mang vài phần sợ hãi, rất kháng cự phần nhớ lại này.

Cho nên lúc này nàng cũng không miễn cưỡng bản thân mình. Chẳng qua mỗi lần thấy sợi dây chuyền này nàng luôn có một loại cảm giác rất đặc thù.

Cái mặt dây chuyền này hẳn cũng là một khối lân phiến, cùng một loại với cái mình đưa cho Đồng Thiên Thu. Chẳng qua lân phiến màu bạc kia là thuộc về mình, vậy cái lân phiến màu vàng này là thuộc về ai đây?

...

Tội Ác Chi Thành.

"Cái gì? Thất thủ? Làm sao có thể thất thủ? Một chiếc công kích hạm cấp lưu tinh, thêm năm chiếc trinh sát hạm cấp sao băng, hủy diệt một chiếc phi thuyền vũ trụ dân dụng hẳn là vài phút đồng hồ mới đúng chứ! Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?"

Thanh âm cuồng nộ vang lên từ nơi trung tâm Tội Ác Chi Thành.

"Chúng ta cũng không rõ tình huống cụ thể lắm. Tin tức cuối cùng truyền về là... Long, có vẻ bên kia kinh hô là "Kim sắc long", sau đó liền không còn tin tức truyền về rồi. Tất cả chiến hạm đều đã mất liên hệ, hẳn là toàn quân bị diệt rồi. Chúng ta đang hoài nghi bên cạnh chiếc phi thuyền vũ trụ đó có hạm đội bảo hộ."

"Đánh rầm! Một chiếc phi thuyền dân dụng có chiến hạm bảo hộ? Ngươi cho ta là người ngu sao? Đi tra rõ cho ta, lập tức đi nghe ngóng xem cuối cùng là chuyện gì xảy ra. Nếu không tra được thì ngươi cũng không cần trở về. Ngươi có biết lần này chúng ta thu của người ta bao nhiêu tiền, chính là vì cái mạng của Nhạc công tử? Hiện tại thì hay rồi, tiền mất tật mang. Tất cả số chiến hạm đó ngươi có biết bao nhiêu tiền hay không hả, Phế vật, đều là phế vật!"

Phi thuyền vũ trụ vững vàng mà phi hành, lần này không còn gặp phải việc ngoài ý muốn gì nữa rồi. Mấy ngày sau, phi thuyền vững vàng mà đáp xuống trung tâm du hành vũ trụ Thiên La Tinh.

Lam Hiên Vũ về đến nhà, trừ việc có chút nhớ Na Na thì tâm tình của hắn cũng có thể coi như "Cao hứng bưng bưng". Hắn đã hoàn thành đột phá, trở thành một vị Đại Hồn Sư chính thức, hơn nữa, hai loại Lam Ngân Thảo cũng đều tiến hóa rồi. Tuy bản thân huyết mạch hạn chế tốc độ tăng hồn lực của hắn, nhưng có huyết mạch chi lực này tồn tại cũng làm cho thực lực của hắn vượt xa hồn sư đồng cấp, mang cho hắn nhiều thứ hơn.

"Ở nhà nghỉ ngơi một ngày, người lại phải quay về học viện rồi. Học viện các người cũng thiệt là quá khổ đi, không thể cho người ta thêm được chút thời gian nghỉ ngơi." Nam Trường phàn nàn.

Lam Tiêu ôm lấy vai thê tử mà nói: "Con của chúng cũng sắp giương cánh bay cao rồi. Thực đúng là cách dạy học của lớp thiếu niên năng động không giống bình thường, ở thời điểm này, chúng ta phải ủng hộ hắn mới phải. Nhưng Hiên Vũ à, có chuyện nhất định ba phải nhắc nhở người một lát."

Lam Hiên Vũ mở to mắt mà nhìn về phía Lam Tiêu: "Ba cứ nói đi"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Quý Hồng Bân hưng phấn

Lam Tiêu nghiêm túc nói: "Người nhớ kỹ, cho dù phải đối mặt với tình huống như thế nào cũng không thể xúc động. Lần này người quá vọng động rồi, rõ ràng chưa từng lái chiến cơ không gian chính thức, vậy mà dám trực tiếp đi điều khiển, người có biết việc này nguy hiểm tới mức nào không? Vạn nhất người xảy ra chuyện gì không hay thì người để ba mẹ phải làm sao bây giờ? Cho nên về sau người nhất định không thể lỗ mãng, gặp việc gì phải nghĩ lại mà làm sau, lấy an toàn bản thân làm trọng. Tương lai nhất định người còn phải gặp những nguy hiểm khác, người phải nghĩ, ba mẹ còn đang chờ người bình an trở về đây. Rõ chứ?"

Lam Hiên Vũ nhìn vào mắt Lam Tiêu, hắn dùng sức mà gạt đầu: "Ba, con hiểu. Người yên tâm đi, về sau nhất định con sẽ không xúc động như vậy nữa. Con cũng sẽ học tập tốt, cho mình mau chóng trở nên cường đại, sớm ngày trở thành một vị cường giả có thể bảo hộ ba mẹ."

Lam Tiêu mỉm cười xoa xoa đầu hắn: "Ba biết, vì người muốn bảo hộ chúng ta mới lao ra như vậy. Còn nữa, lần sau không cho phép người nói dối. Nếu không phải việc lần này quá lớn chỉ sợ chúng ta đã bị tên tiểu tử nhà người lừa luôn rồi."

Lam Hiên Vũ có chút lúng túng gãi đầu, vẫn là do hắn quá nhỏ tuổi nên cân nhắc không chu toàn. Nhưng chính hắn cũng không hối hận, thậm chí cũng không cảm thấy ngại mà sợ như cha mẹ nói. Nghe con không sợ cộp, lúc này thì thứ nhiều nhất trong lòng hắn là hưng phấn, hưng phấn vì được điều khiển chiến cơ không gian.

Nếu không phải sau đó hắn thấy tận mắt cái thực lực cá nhân khủng bố kia của Nhạc công tử, chỉ sợ sự hưng phấn của hắn còn có thể cường liệt hơn nữa. Hiện tại hắn đã có chút hoài nghi về lựa chọn của mình. Đến tận cùng là hướng về phía hồn sư phát triển tốt hơn hay trở thành quan chỉ huy chiến hạm tốt hơn? Cái nào mới cường đại hơn đây?

Về vấn đề này, hắn quyết định đi tìm hai vị lão sư hỏi cho thật rõ. Vì nếu không làm rõ được cái nghi vấn này hắn sẽ mất đi phương hướng. Mà một khi đã không có một phương hướng cố định thì hắn còn cố gắng tu luyện học tập thế nào được đây?

Ở nhà nghỉ ngơi một ngày, lại cùng cô tu vi một chút, sau đó Lam Hiên Vũ liền quay trở về học viện. Mấy năm này, hắn đã thành thói quen với việc huấn luyện cường độ cao, đột nhiên nghỉ ngơi dài như vậy, nếu không phải quãng thời gian này đã trải qua nhiều chuyện như vậy thì hắn thật là có chút không quen đây.

"Quý lão sư, ta có một chút nghi vấn muốn hỏi ngài, ta có thể nói chuyện với ngài một chút chứ?" giữa trưa, Lam Hiên Vũ liền tìm tới Quý Hồng Bân.

Đối với vị đại ma vương này thì những đệ tử khác đều trốn tránh không kịp, nhưng Lam Hiên Vũ lại rất thân thiết với vị Quý lão sư này. Quý Hồng Bân dạy nghiêm khắc, giảng giải cũng rất chi tiết và chăm chú, hơn nữa, tri thức của hắn khá toàn diện, đã cho Lam Hiên Vũ được ích lợi không nhỏ. Ít nhất thì hiện tại hắn cũng đã rõ cái gì là đấu khái, muốn trở thành một gã Đấu Khái Sư cần phải làm những gì, hắn còn học được rất tri thức cao thâm về phương diện vô hồn, ngay cả phương diện hồn thú kỳ viễn cổ, vị Quý lão sư này cũng có những nghiên cứu khác với cha hắn.

Thứ Lam Tiêu nghiên cứu chính là những hồn thú cổ nhưng vẫn phổ biến, mà thứ Quý Hồng Bân nghiên cứu lại là những hồn thú cường đại của thời viễn cổ, nhất là những hồn thú có thể ở cùng một chỗ với nhân loại.

"A? Chuyện gì?" Quý Hồng Bân nghi ngờ hỏi "Đúng rồi, hồn lực của người đã có dấu hiệu đột phá chưa?"

Lam Hiên Vũ mỉm cười: "Quý lão sư, ta đang muốn nói với ngài đây. Ta đã đột phá đến song hoàn rồi, hơn nữa, không biết vì cái gì nhưng hồn hoàn của ta có vẻ đã sinh ra biến dị, tất cả đều biến thành trăm năm rồi."

"Hả?" Quý Hồng Bản kinh ngạc mà nhìn Lam Hiên Vũ, "Trăm năm? Ta nhớ người đã nói, chính người cũng không rõ hồn linh của mình là cái gì mà.""

Về vấn đề hồn linh, thân là lão sư thì sao Quý Hồng Bản có thể không hỏi Lam Hiên Vũ chứ? Nhưng Lam Hiên Vũ chỉ có thể nói cho hắn biết, đó là một cái hồn linh phụ thân mang về, là một loại thực vật, còn cụ thể là cái gì thì chính hắn cũng không rõ lắm, nhưng hắn là không phải rất mạnh.

Bởi vì hồn hoàn đầu tiên của hắn là mười năm nên Quý Hồng Bản cũng không có hỏi nhiều. Vì gia đình bình thường mua sắm hồn linh sẽ đều là giệt gấu và vai ở phương diện kinh tế. Nhưng lúc này vừa nghe Lam Hiên Vũ nói như vậy, lòng hiếu kỳ củ Quý Hồng Bản lập tức nổi lên.

Lam Hiên Vũ vừa động ý nghĩ, phóng xuất ra ngân văn Lam Ngân Thảo, hai cái hồn hoàn màu vàng cũng bay từ dưới chân lên ngay sau đó. Vốn dĩ Quý Hồng Bản đã có chút thất vọng về hắn, dù sao thì tốc độ tăng trưởng hồn lực của hắn thật sự là quá chậm. Nhưng giờ khắc này, khi Lam Hiên Vũ phóng xuất võ hồn lại làm vị Quý lão sư này chấn động.

Hai cái hồn hoàn trăm năm chưa nhắc tới, máu chốt là ngân văn Lam Ngân Thảo đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Thoạt nhìn, ngân văn Lam Ngân Thảo đã là tướng mạo đại biến, không còn là bộ dáng yếu ớt ban đầu, đây quả thực là biến hóa cực lớn a! Trong hiểu biết của Quý Hồng Bản về võ hồn thì loại biến hóa tới trình độ này chỉ có thể là do võ hồn biến dị.

Điều này cũng làm cho hắn không còn truy vấn Lam Hiên Vũ về vấn đề hồn linh nữa rồi, bởi vì bản thân võ hồn biến dị có thể dẫn đến hồn hoàn biến dị theo, do đó trở nên càng cường đại hơn.

Không hề nghi ngờ, chỉ từ bề ngoài đã có thể nhìn ra, cây ngân văn lam ngân thảo này của Lam Hiên Vũ là đang tiến hóa theo chiều hướng tốt, đã như vậy thì Quý Hồng Bản sao có thể không kinh hi đây?

"Hồn Kỹ là cái gì? Phóng xuất ra cho ta xem một chút" Ánh mắt Quý Hồng Bản sáng lên, vội vàng nói.

Hồn hoàn thứ hai của Lam Hiên Vũ chợt lóe sáng, một ngọn lửa bùng lên, dưới không chế của hắn, nó dần ngưng tụ thành một cái hỏa cầu nhỏ mà lơ lửng trước mặt Quý Hồng Bản.

Thấy hỏa diễm, Quý Hồng Bản lập tức ngậy ngấn cả người. Thầy trò đã ba năm, tất nhiên nắm đã quá quen thuộc với võ hồn của Lam Hiên Vũ. Hồn kỹ đầu tiên rõ ràng là không chế thủy nguyên tố a! Làm sao bây giờ lại tới hỏa nguyên tố? Đây là cái tình huống gì vậy?

Phải biết rằng, đối với hồn sư bình thường thì thủy hỏa là không thể đồng thời xuất hiện, nếu đồng thời xuất hiện thì đó chính là một tồn tại cùng loại với song sinh Võ Hồn tồn tại, so ra hơi kém song sinh võ hồn nhưng cũng cường đại hơn một võ hồn rất nhiều.

Nhưng tình huống này của Lam Hiên Vũ lại càng đặc thù hơn nữa, bản thân hắn đã là song sinh Võ Hồn rồi, giờ lại thêm một loại Hỏa nguyên tố, tình huống này là như thế nào?

Kiến thức của Quý Hồng Bản tất nhiên sẽ lớn hơn Lam Hiên Vũ rất nhiều, lập tức hắn liền ý thức được rất nhiều tình huống.

"Khá lắm, nước lửa đồng nguyên. Thì ra hồn kỹ thứ hai là không chế hỏa nguyên tố, cái biến dị này cũng thật lợi hại a." Quý Hồng Bản mang về mặt hưng phấn mà đi quanh người Lam Hiên Vũ ba vòng, trong lúc nhất thời, tất cả thất vọng trong lòng hắn đều đã biến mất, thay vào đó chính là phấn khởi mãnh liệt.

"Lão sư, thủy cùng hỏa tương khắc, hai thứ này ở cùng một chỗ liệu có phải không tốt hay không?" Lam Hiên Vũ hỏi dò. Hắn muốn nhìn một chút, xem cách nhìn nhận của Quý lão sư đối với phương diện này là như thế nào đây.

Quý Hồng Bản tức giận nói: "Hồ đồ! Ai nói tương khắc là sẽ nhất định không tốt?! Đôi khi tương khắc còn tốt hơn tương sinh. Người nghĩ thử xem, sau khi hai loại nguyên tố tương khắc trải qua xử lý đặc thù thì va chạm sẽ sinh ra cái gì? Sẽ sinh ra phản ứng cực mạnh! Mà loại phản ứng này sẽ hóa thành luồng năng lượng cực lớn. Đó cũng không phải là một thêm một bằng hai, mà lớn hơn hai rất nhiều, rất có thể nó sẽ còn tăng theo cấp số nhân. Ta đã từng thấy qua hai vị hồn sư, bọn hắn không chế nguyên tố tương khắc nhưng lại có thể thi triển võ hồn dung hợp kỹ, bộc phát ra lực công kích cực kỳ khủng bố. Mà bản thân người lại đã có được hai loại nguyên tố này, đây quả thực là được trời ưu ái a! Cái này cứ tu luyện là tốt rồi, tăng lực không chế tới một cường độ nhất định là người sẽ có thể dùng võ hồn dung hợp kỹ một cách thường xuyên!"

Quý Hồng Bản càng nói càng hưng phấn, toàn thân hắn đã trở nên phấn khởi, thậm chí có chút hoa chân múa tay rồi.

Lam Hiên Vũ còn là lần đầu tiên nhìn thấy tình huống này. Về cơ bản thì cách giải thích của Quý lão sư cùng Na Na lão sư là giống nhau. Hơn nữa, cách Na Na lão sư làm là biểu diễn trực tiếp cho hắn thấy hai loại nguyên tố này va chạm sẽ sinh ra lực bộc phát như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Lão sư tranh chấp

"Tốt, thật sự là rất tốt! Ta không có nhìn lầm người. Tiêu tử này, cuối cùng cũng mang cho ta một ít vui mừng. Ha ha ha ha! Thật tốt quá! Trong khoảng

thời gian tới người cũng đừng có đi tới chỗ Ngân Thiên Phàm, ta sẽ dạy người không chế hòa nguyên tố, sau đó lại cho người mau chóng quen thuộc hai loại này hỗ trợ lẫn nhau, quen với quan hệ tương sinh tương khắc này.""

"Làm gì đây hả? Mới trở về liền cướp người, người còn xấu hổ hay không hả lão Quý?" Đúng lúc này, một giọng nói quái gở vang lên.

Lam Hiên Vũ không cần nhìn cũng biết là ai tới, hần vội vàng quay người hành lễ: "Ngân lão sư."

Ngân Thiên Phàm mang vẻ mặt oán giận mà bước tới, cũng không thèm để ý tới Lam Hiên Vũ, đi thẳng tới trước mặt Quý Hồng Bản, cái bụng phình kia của hắn đã sắp đụng lên người Quý Hồng Bản: "Người là cái kiểu gì đây? Hiên Vũ mới vừa về người liền cướp người, người cứ như vậy đấy sao? Trước kia chúng ta đã nói như thế nào?"

Quý Hồng Bản tức giận nói: "Đồ đần, người nhìn không thấy sao? Hồn kỹ thứ hai của Hiên Vũ là hòa nguyên tố, Nước lửa đồng nguyên, cái này có nghĩa là gì người còn không hiểu nữa à? Người ngu thật hay giả ngu vậy? Cơ hội hiếm thấy thế này còn không nhìn ra nữa sao!"

Thực ra Ngân Thiên Phàm vừa mới ở phía xa cũng đã thấy, tất nhiên hắn cũng biết rõ vì sao Quý Hồng Bản lại hưng phấn như vậy. Thế nhưng phương hướng hắn muốn cho Lam Hiên Vũ phát triển lại không giống với Quý Hồng Bản, nên tất nhiên sẽ không dễ dàng nhượng bộ.

"Lâm trận mới mải grom cũng không còn kịp rồi a! Hắn mới hai mươi cấp, làm sao có thể cạnh tranh với một đám đệ tử ba mươi cấp đây? Còn có vài ngày nữa sẽ tới lúc khảo nghiệm sơ bộ, sau đó chính là tuyển chọn toàn Thiên La tinh. Trong thời gian ngắn như vậy thì người có thể dạy hắn cái gì?" Ngân Thiên Phàm tức giận nói.

"Lâm trận mới mải grom, không vui cũng quang. Có thể học một chút sẽ tốt một chút. Hơn nữa, trong quá trình chọn rút hắn cũng sẽ không ngừng ứng dụng hồn kỹ. Cũng nên định ra phương hướng tu luyện cho hắn, hắn có thể nâng cao chính mình trong thực chiến. Cái này người không rõ sao?" Quý Hồng Bản một chút cũng không nhường. Hai người cứ như vậy mà trừng mắt với đối phương.

Lam Hiên Vũ ngoan ngoãn đứng ở một bên, hắn đã sớm thành thói quen với việc hai vị này lão sư này cãi lộn, bởi vì quá thường gặp. Ở thời điểm này, khuyên can chính là tìm mắng, đôi hai cái vị này cãi nhau không sai biệt lắm thì tự bọn hắn sẽ tìm được một cái "Uớc số chung lớn nhất", sau đó sẽ tự thỏa hiệp. Cho nên, hắn chỉ cần ở một bên chờ là tốt rồi.

Ngân Thiên Phàm cười lạnh một tiếng, nói: "Những thứ này của người đều là phán đoán, mà những thứ Hiên Vũ học được từ ta đã có thể dùng. Ta hoàn toàn có thể khẳng định, hiện tại hắn đã có năng lực thi đấu vào hệ chỉ huy giữa các hành tinh. Mà người có thể bảo chứng hắn sẽ có thể thi đấu vào hệ đấu khảo sao?"

Lý Hồng Bản cả giận nói: "Nói vậy, người cam đoan như thế nào?"

Ngân Thiên Phàm cười hắc hắc: "Cho người xem một chút." Hắn vừa nói vừa nâng tay trái, đem hồn địa thông tin của mình lên rồi nhấn vài cái, lập tức, một đạo chùm sáng phóng trên không trung.

kỹ thuật mắt trần ba chiều. Phương diện kỹ thuật này đã được ứng dụng vô cùng phổ biến ở liên bang. Giữa không gian đen kịt, một chiến cơ không gian đột nhiên lao ra, mà ở phía xa kia là một đám cơ giáp lớn đang giăng co. Chính là hình ảnh lần đầu tiên Lam Hiên Vũ điều khiển chiến cơ không gian tham chiến.

Chiến Cơ không gian không ngừng cải biến tư thế, né tránh xông kích của đối phương một cách tinh chuẩn vô cùng, hơn nữa còn phá hủy hai đài cơ giáp rất nhanh gọn. Hình ảnh đến đây liền dừng, cũng không có đoạn Lam Hiên Vũ bị tinh tế bộ sát vồng không chế được.

Quý Hồng Bản nhìn xong những hình ảnh này thì không khỏi giật mình đứng lên, hắn quay đầu nhìn về phía Lam Hiên Vũ: "Đó là người?"

Ngân Thiên Phàm cho hắn xem cái này, hiển nhiên không phải bản tên không đích, hắn khẽ gật đầu với Lam Hiên Vũ còn đang ngơ ngác, Lam Hiên Vũ cũng gật đầu, nhưng không có chờ hắn mở miệng, Ngân Thiên Phàm đã cướp lời: "Ta vừa mới nhận được thư khen ngợi cùng hình ảnh này từ Thiên Đấu Tinh. Hiên Vũ đi phi thuyền vũ trụ tới Thiên Đấu Tinh thì gặp hải tặc vũ trụ, nhưng là gan của tiểu tử này lại rất lớn, chính mình tự điều khiển lấy phi thuyền vũ trụ vào tham chiến, hơn nữa còn phá hủy hai đài cơ giáp, lại vẫn còn còn sống trở về đây. Bằng vào phần kinh nghiệm thực chiến này và năng lực của bản thân hắn, người nói hắn có thể thi đấu vào hệ chỉ huy giữa các hành tinh được không đấy!"

Lúc này Quý Hồng Bản đã trầm mặc, Ngân Thiên Phàm lại là kiêu ngạo hết mức, đúng là bởi vì trong tay hắn đã có thứ chứng minh a!

Trong hình ảnh vừa rồi Lam Hiên Vũ điều khiển Chiến Cơ không gian tiến lùi có độ, tinh chuẩn mà né tránh công kích của địch nhân, hơn nữa còn làm ra rất nhiều động tác khó ở tốc độ cao, điều này đã làm Quý Hồng Bản hơi khiếp sợ. Tuy chính Quý Hồng Bản cũng không quá am hiểu việc điều khiển chiến cơ không gian, nhưng dù không hiểu hắn cũng có thể nhìn ra được, làm những động tác khó kia ở tốc độ cao là việc khó khăn tới mức nào, vậy mà Lam Hiên Vũ lại làm được một cách tinh chuẩn như thế. Việc này không thể không nhắc tới sự dạy bảo của Ngân Thiên Phàm.

Thành tựu trong việc điều khiển chiến cơ không gian của Ngân Thiên Phàm thì Quý Hồng Bản vẫn rất rõ. Lúc này đây, biểu hiện này của Lam Hiên Vũ đúng là có thực lực thi đấu hệ chỉ huy giữa các hành tinh.

Thế nhưng Quý Hồng Bản vẫn không cam lòng a! Vốn dĩ hắn cũng đã định buông bỏ, cũng không muốn phải tranh chấp thêm với Ngân Thiên Phàm. Dù sao thì đẳng cấp hồn lực của Lam Hiên Vũ cũng không có đạt yêu cầu, với tinh thần lực đủ mạnh đó thì hệ chỉ huy giữa các hành tinh hiển nhiên thích hợp hơn.

Nhưng bây giờ không giống vậy a! Lam Hiên Vũ đã đột phá đến song hoàn rồi, mà hồn kỹ thứ hai của hắn lại còn là khống chế hòa nguyên tố.

Hắn có được hai loại nguyên tố thủy, hỏa cường đại, lại có tinh thần lực mạnh mẽ, đây quả thực là không thể tốt hơn rồi. Hắn hoàn toàn có thể dùng hai loại nguyên tố này để giải quyết vấn đề tu vi chưa đủ. Phải biết rằng, hiện tại tinh thần lực của Lam Hiên Vũ đã tới gần Linh Hải Cảnh, một khi hắn đột phá Linh Hải Cảnh thì hắn chính là cấp bậc thiên tài của liên bang. Mà khổng chế nhiều loại nguyên tố thì không thể nghi ngờ là thích hợp nhất với hồn sư có tinh thần lực cường đại như hắn.

Như thế nào mới có thể thuyết phục Ngân Thiên Phàm cho mình nhiều thời gian hơn đây? Tên mập mạp chết bầm này cũng không phải là dễ bị thuyết phục như vậy a! Quý Hồng Bản trầm nghĩ.

Đúng lúc này, Lam Hiên Vũ đột nhiên mở miệng: "Ngân lão sư, Quý lão sư, ta muốn hỏi các ngài một vấn đề, có thể chứ?"

Ngân Thiên Phàm nhìn Quý Hồng Bản bị dọa cho á khẩu, đang đắc ý du dương: "Hỏi đi."

Lam Hiên Vũ nói: "Hiện tại ở liên bang, thực lực cá nhân có thể chống lại chiến hạm hay không? Nói cách khác, rút cuộc là cường giả song giáp lưu đỉnh cấp cường đại hơn, hay vẫn là chiến hạm của liên bang cường đại hơn đây?"

Ngân Thiên Phàm không chút do dự nói: "Đương nhiên là chiến hạm cường đại hơn. Mấy năm qua người đã học phân tích số liệu, lực công kích của mẫu hạm kinh khủng tới mức nào người còn không biết sao? Đó là lực công kích có thể hủy diệt một Tinh Cầu a"

Lam Hiên Vũ nói: "Vậy cực hạn của nhân loại có khả năng hủy diệt một tinh cầu hay không đây?"

Ngân Thiên Phàm nói: "Đó là không có khả năng, lực lượng của nhân loại cơ cường thịnh hơn nữa cũng là có hạn."

"Ếch ngồi đáy giếng, kiến thức nông cạn." Cuối cùng thì Quý Hồng Bản cũng đã tìm được cơ hội, hắn châm chọc mà nói, "Người không biết thì không sợ. Việc người không biết thì ít nói bừa đi. Từ trên lý luận mà nói, thực lực cực hạn của nhân loại là cái gì thì căn bản là hiện tại cũng không có người biết. Nhưng ta có thể khẳng định, cho dù cường giả nhân loại đỉnh phong không thể chống lại mẫu hạm thì cũng có vô số biện pháp hủy diệt mẫu hạm."

"Nói vậy! Làm sao có thể?" Ngân Thiên Phàm làm một vẻ mặt xem thường "Mẫu hạm là cái gì? Đó là tồn tại hủy thiên diệt địa chân chính, là vũ khí cường đại nhất của cả liên bang. Đấu Khải Sư hay Cơ Giáp Sư có thể hủy diệt mẫu hạm? Người đang định làm người si nói mộng sao?"

Quý Hồng Bản cười lạnh một tiếng: "Ta nói cho người nói một chút."

Ngân Thiên Phàm làm vẻ mặt khinh thường.

Quý Hồng Bản nói: "Người nói không sai. Xem đơn thuần từ cường độ năng lượng thì gần như lực lượng thân thể của nhân loại không có khả năng chống lại mẫu hạm. Bởi vì uy lực của mẫu hạm thật sự là quá lớn, năng lượng ẩn chứa trong nó chính là con số trên trời."

"Nhưng nhiều khi thực lực là không thể chỉ dùng trị số đi cân nhắc đấy. Đúng là lực lượng cá nhân rất khó so được với năng lượng chính thể của mẫu hạm, điểm này là không thể nghi ngờ. Cho dù là thần cấp cường giả hay sáu chữ Đấu Khải Sư cũng vậy. Nhưng nó cũng chỉ là năng lượng chính thể của mẫu hạm, vậy thể tích của mẫu hạm là bao nhiêu? Dưới tình huống thể tích cực lớn như vậy sẽ không thể bị đánh thủng một lỗ nhỏ sao, năng lượng phòng hộ của nó có thể mở tới mức lớn nhất bất cứ lúc nào sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Tâm tính biến hóa

"Tốc độ bộc phát của một cường giả thần cấp tuyệt đối nhanh hơn mẫu hạm, trước khi mẫu hạm hoàn toàn đạt tới tốc độ tối đa thì sẽ không thể so với một cường giả thần cấp. Dưới loại tình huống này, Thần cấp cường giả sẽ không thể thâm thấu vào trong trung tâm mẫu hạm sao? Mà một khi bọn hắn vào được tới trung tâm mẫu hạm thì còn ai có thể ngăn cản? Trừ khi có một cường giả cùng cấp độ ở đó. Mỗi một chiếc mẫu hạm đều phải có thần cấp cường giả, đây vì cái gì? Vì để bảo đảm không bị địch đột nhập vào bên trong mẫu hạm, điểm này người có thừa nhận hay không?"

Lúc này Ngân Thiên Phàm đã trầm mặc, Quý Hồng Bản nói không sai. Trong các hạm đội của Liên bang, trong mỗi chiếc mẫu hạm đều có một vị cường giả thần cấp tọa trấn, chính là vì phòng ngừa những địch nhân cường đại thâm thấu trong đó. Đương nhiên, đến giờ vẫn chưa xảy ra tình huống bên trong mẫu hạm bị địch nhân thâm thấu. Cái này chủ yếu là phòng ngừa phản loạn. Từ ý nào đó mà nói, cường giả thần cấp tọa trấn trong mẫu hạm thậm chí còn có tác dụng giám quản, địa vị siêu nhiên.

Quý Hồng Bản tiếp tục nói: "Tuy sức chiến đấu cá nhân không thể so với chiến hạm một cách cách hoàn toàn, nhất là trong những trận chiến đấu giữa các hành tinh. Nhưng thể tích của một người lại được có bao nhiêu?"

Rất nhiều việc hạm đội không thể làm nhưng với thân thể của nhân loại lại có thể hoàn thành. Huống chi, tiềm năng của nhân loại gần như vô hạn. Từ khi mẫu tinh chúng ta tiến hóa đến nay, hồn lực cực hạn của nhân loại từ chín mươi chín cấp ban đầu, tới bây giờ đã tăng lên tới một trăm hai mươi cấp, Đấu Khải cũng từ bốn chữ Đấu Khải tăng lên tới sáu chữ Đấu Khải, những việc này đã mở ra một cánh cửa lớn cho nhân loại. Hoàn toàn có thể nói, quần thể

đấu khai sư vẫn là tồn tại cường đại nhất trong thế giới loài người.

Nếu một chi liên bang hạm đội đối kháng với một đám đấu khai sư thần cấp, ta cá là Đấu Khai Sư sẽ thắng.

"Hạm đội của liên bang có khả năng hủy diệt gia viên của Đấu Khai Sư, nhưng cuối cùng đấu khai sư nhất định có thể hủy diệt toàn hạm đội. Ngươi cũng đã học ở chỗ đó, ngươi nên biết, Đấu Khai Sư đỉnh phong đáng sợ đến cỡ nào. Chưa thấy qua không phải là không tồn tại, cho nên, ngươi cũng không nên nói bừa."

Nghe Quý Hồng Bản mỉa mai, Ngân Thiên Phàm có chút không phục mà cũng trả lời lại một cách mỉa mai: "Giống lúc ngươi gặp đấu khai sư sáu chữ vậy. Ngươi luôn mồm nói đấu khai sư sáu chữ, nhưng cuối cùng là ngươi bá kiến đấu khai sư sáu chữ hay vẫn là bá kiến một người có trăm mười cấp trở lên?"

Quý Hồng Bản hừ một tiếng: "Có bản lĩnh thì ngươi đem lời này đến Sư Lai Khắc nói đi, thử một chút xem có bị đánh thẳng mặt hay không."

Ngân Thiên Phàm nói: "Dù sao ta cũng mặc kệ, bên cạnh ta đã có trăm phần trăm nắm chắc Hiên Vũ có thể tiến vào hệ chỉ huy giữa các hành tinh, vậy thì sao phải cho hắn đi theo ngươi mạo hiểm? Ta muốn tăng cường năng lực thao tác thực tế cho hắn trong mấy ngày này. Để cho hắn điều khiển chiến cơ không gian chính thức, nhờ đó mà thông hiểu những thứ đã học."

Quý Hồng Bản nhú chặt đôi mày, Ngân Thiên Phàm nói cũng không sai, với biểu hiện lúc trước của Lam Hiên Vũ hẳn hoàn toàn có thể thi vào Sư Lai Khắc Học Viện giữa các hành tinh hệ chỉ huy có thể nói là vấn đề đã đồng thuận, mà muốn thi vào Đấu Khai hệ, nhưng là khó khăn muôn phần.

Làm hai người đều không nghĩ tới là Lam Hiên Vũ lại đột nhiên mở miệng. "Ngân lão sư, nếu khẳng định ta có thể thi đậu hệ chỉ huy giữa các hành tinh rồi, vậy ta muốn học điều khiển nguyên tố cùng Quý lão sư một chút"

Ánh mắt Quý Hồng Bản sáng lên, mà Ngân Thiên Phàm thì là vẻ mặt kinh ngạc. Lúc trước học tập, vì hồn lực bản thân tăng lên quá chậm nên Lam Hiên Vũ có khuynh hướng học về điều khiển chiến cơ không gian hơn.

"Tốt, tốt, tốt! Quả nhiên là một đứa trẻ biết nhìn xa, ngươi còn cái gì có thể nói nữa không?"

Quý Hồng Bản cười lớn rồi một tay kéo Lam Hiên Vũ về bên cạnh mình. Ngân Thiên Phàm cả giận nói: "Hiên Vũ, tiểu tử ngươi là uống nhầm thuốc sao? Ngươi biết ngươi sẽ phải đối mặt khảo hạch gì không?"

Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu: "thi đấu tuyển chọn của Sư Lai Khắc học viện, đúng không?"

Ngân Thiên Phàm sững sờ: "Ngươi lại thực sự biết rõ sao, là ai để lộ ra vậy? Sư Lai Khắc đã có văn bản quy định rõ ràng, trước khi kiểm tra ban đầu là không thể nói cho các ngươi biết đấy."

Lam Hiên Vũ âm thầm oán thầm: Người vừa mới nói như vậy không phải là muốn nói cho ta biết sao?

Lam Hiên Vũ nói: "Ta nghe người khác nói. Ngân lão sư, người đừng nóng giận. Nếu như người cũng nói: Ta chắc chắn có thể thi đậu hệ chỉ huy giữa các hành tinh, vậy hãy để ta tới thử hệ đấu khai luôn a, ta cũng thấy rất hứng thú đối với đấu khai sư, được không?"

Ngân Thiên Phàm hừ một tiếng: "Không được. Ngươi có biết hay không, nếu có thể thi đậu hệ chỉ huy giữa các hành tinh của Sư Lai Khắc thì ít nhất ngươi cũng phải phấn đấu mười năm. Ngươi không thể qua loa chủ quan. Thứ ngươi phải đối mặt là cạnh tranh cùng tất cả thiên tài của toàn liên bang. Đừng cho là mình đã xuất sắc, trong phạm vi liên bang thì chút năng lực đó của ngươi vẫn chưa là gì cả."

Quý Hồng Bản nói: "Được rồi, ngươi bớt nói chuyện giắt gân đi. thời gian tới hắn sẽ học cùng ta, ta để hắn mỗi ngày học cùng ngươi hai giờ, quyết định như vậy đi. Hắn không chỉ là hy vọng của ngươi, mà cũng là hy vọng của ta. Lão ngân, làm người không thể quá ích kỷ a! Ta thật vất vả mới tìm được cơ hội này."

Ngân Thiên Phàm nhìn về phía Quý Hồng Bản, Quý Hồng Bản cũng không thèm nhìn hắn.

Ngẫm lại lúc trước, khi mình thấy được biểu hiện của Lam Hiên Vũ trong thực chiến, Ngân Thiên Phàm hung hăng mà hừ một tiếng: "Xem như ngươi lợi hại. Hiên Vũ, cùng hắn học xong rồi hãy mau tới tìm ta." Nói xong, hắn nổi giận đùng đùng mà thẳng bước đi.

Quý Hồng Bản đưa mắt nhìn hắn rồi đi, hài lòng mà vỗ vai Lam Hiên Vũ: "Xem ra, ngươi đã tăng được hứng thú với đấu khai sư rồi a! Có thể nói cho ta biết vì sao không?"

Lam Hiên Vũ nghiêm túc nói: "Quý lão sư, ta muốn trở thành một cường giả có thể đánh tan một chiến hạm bằng lực lượng cá nhân."

Quý Hồng Bản có chút bật cười, nhưng trong lòng hắn có chút không cho là đúng. Bằng lực lượng của cá nhân đánh tan chiến hạm, nào có đơn giản như vậy a? Vòng phòng hộ của chiến hạm mạnh đến cỡ nào, hải tặc ngươi không biết a!

Có điều, tất nhiên hắn sẽ không đả kích tích cực của Lam Hiên Vũ vào lúc này, mà chỉ khẽ gật đầu: "Vậy ngươi phải cố gắng nhiều hơn nữa mới được. Đi thôi, chúng ta bắt đầu."

Mấy ngày kế tiếp, Lam Hiên Vũ hoàn toàn sinh hoạt trong "Nước sôi lửa bỏng", gần như mỗi ngày chỉ có hai giờ minh tường, hoặc sau khi hao hết hồn lực mới có thể tiến hành minh tường khôi phục hồn lực.

Quý Hồng Bản thật sự đã hạ ngoan tâm, chuẩn bị một số nguyên liệu nấu ăn quý hiếm cực lớn cho Lam Hiên Vũ, mỗi ngày trừ luyện tập thì chính là ăn cùng mình tưởng, căn bản là không có một chút thời gian trống để làm cái khác, thế nên hẳn đã có chút mờ mịt cùng mệt mỏi.

Mà Ngân Thiên Phàm cũng là nói được làm được, hẳn đã bắt đầu cho Lam Hiên Vũ điều khiển chiến cơ không gian chính thức, đem những kiến thức đã học vào thực tế.

Thứ làm Ngân Thiên Phàm hài lòng nhất thật ra là dũng khí của Lam Hiên Vũ. Lần đầu tiên tới chiến trường hẳn đã có thể làm hết được những động tác trong huấn luyện, hơn nữa còn thật sự đánh tan địch nhân, đây chính là việc làm Ngân Thiên Phàm hưng phấn nhất. Vì điều này có nghĩa là Lam Hiên Vũ cũng không bị luống cuống, ở trước chiến tranh chính thức sẽ không nhát gan, đây chính là tố chất quan trọng nhất của một gã điều khiển chiến cơ.

Nếu không có phần dũng khí này, thì bình thường có luyện tập tốt thế nào đi nữa tới khi tiến vào chiến trường chính thức cũng sẽ sợ đầu sợ đuôi, rồi ngay cả ba thành thực lực cũng không phát huy nổi. Ngân Thiên Phàm quán thâu cho Lam Hiên Vũ một lý niệm là dũng khí cùng trí tuệ đều quan trọng, chỉ có dũng khí là không đủ, còn phải tính được tất cả số liệu của chiến cơ không gian một cách chính xác, hơn nữa là bất cứ lúc nào cũng không chủ quan, đây mới là điều một gã phi công ưu tú cần phải làm được.

"Tốt rồi, từ giờ trở đi ngươi có thể nghỉ ngơi, ước chừng có thể nghỉ ngơi khoảng tám giờ. Ngươi có thể không mình tưởng, đi ngủ một giấc khôi phục tinh lực cho tốt, bụng lỏng tinh thần một chút." Quý Hồng Bản nhìn Lam Hiên Vũ đang có chút mờ mịt.

Lam Hiên Vũ hỏi: "Quý lão sư, chừng nào thì bắt đầu thi đấu tuyển chọn? Ở nơi nào a?"

Quý Hồng Bản nói: "Chín giờ sau sẽ bắt đầu, đo đạc ban đầu sẽ tiến hành ngay tại học viện chúng ta, chỉ có lớp thiếu niên năng động các ngươi tham dự. Đo đạc ban đầu rất đơn giản, không cần lo lắng, chủ yếu là xác nhận tư cách mà thôi, sau đó mới là hải chọn. Hải chọn sẽ tiến hành vào ba ngày sau, cho nên sau khi chấm dứt đo đạc kiểm tra chúng ta sẽ tiếp tục huấn luyện." "A."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Khảo sát ban đầu

Lam Hiên Vũ cũng không biết mình đã quay về kí túc xá như thế nào nữa, vừa về đến phòng liền ngã xuống giường nằm ngáy o.o....

Một giấc ngủ này của hắn thật sự là quá thom ngọt rồi, rạng sáng ngày thứ hai, vẫn là bị Tiền Lỗi đánh thức mới dậy được.

"Đi thôi, hôm nay bắt đầu tuyển chọn sơ bộ rồi, cũng không biết sẽ phải kiểm tra thế nào a." Lam Hiên Vũ dùng nước lạnh rửa mặt, cuối cùng cũng đã thanh tỉnh hơn rất nhiều, nhưng vẫn có chút hoảng hốt, mấy ngày nay thật sự là quá mệt mỏi. Cường độ huấn luyện của các sư phụ dành cho hắn chỉ sợ còn hơn cả gấp đôi so với các đệ tử lớp thiếu niên năng động. Thực sự là chính Lam Hiên Vũ cũng không rõ vì sao Quý lão sư cùng Ngân lão sư lại coi trọng mình như vậy, nhất là Quý lão sư. Rõ ràng hồn lực của mỗi người trong lớp thiếu niên năng động đều mạnh hơn hắn mình a! Mình chiếm ưu thế cũng chỉ có song sinh vô hồn mà thôi.

Chẳng qua là lúc này hắn cũng không có tinh lực đi suy nghĩ những thứ này, phải đi theo Lưu Phong cùng Tiền Lỗi tới sân huấn luyện. Hai mươi một học viên lớp thiếu niên năng động xếp thành một hàng. Đứng ở ngay đầu tiên bên trái chính là lớp trưởng Lữ Thiên Tâm.

Lữ Thiên Tâm là người lớn tuổi nhất trong lớp, năm nay hẳn đã mười ba tuổi, thân cao hơn một mét bảy, hai con ngươi sáng ngời có thần, đã có vài phần bộ dáng của người trưởng thành.

Lam Hiên Vũ đứng ở ngay đầu bên phải, không có biện pháp, ai bảo hắn có đẳng cấp hồn lực thấp nhất đây? Cái thứ hạng này là được xếp dựa theo đẳng cấp hồn lực, nó cũng có tác dụng xúc tiến việc tu luyện của các học viên.

Mục Trọng Thiên đứng ở phía trước, Quý Hồng Bản, Ngân Thiên Phàm cùng những lão sư của lớp thiếu niên năng động đều đã ở đây. Cùng các học viên đều có chút mờ mịt thì các sư phụ lại lộ vẻ rất hưng phấn. Bởi vì bọn họ đều rõ ý nghĩa của đợt tuyển chọn tiếp theo.

Lớp thiếu niên năng động của Thiên La học viện được mở ra chính là vì cái mục tiêu kia a! Mặc dù hôm nay chỉ là đo đạc ban đầu nhưng cũng đã là một cái bắt đầu chính thức.

Đúng lúc này, ở lối vào sân huấn luyện có hai người sổng vai mà đi tới. Người bên trái có thân hình cao lớn, một đầu tóc bạc, tướng mạo đường đường. Chính là Viện trưởng Trương Trạch Khải của Thiên La học viện.

Bình thường vị viện trưởng này rất ít khi lộ diện, nhưng lại có địa vị rất cao ở Thiên La tinh, có thể nói là hắn đã có một chỗ cắm dùi cho riêng mình. Ở bên cạnh hắn là một gã thanh niên nhìn qua chừng hai mươi hai tuổi, mày cao mắt sáng, dáng người thon dài mà cao ngất, trên mặt luôn mang vẻ mỉm cười ấm áp.

Các vị lão sư bước tới trước theo sự dẫn dắt của Ngân Thiên Phàm.

"Viện trưởng." Ngân Thiên Phàm mặt không đổi sắc mà kêu lên.

Có vẻ Trương Trạch Khải cũng đã quen với bộ dạng như vậy của hắn, mỉm cười nói: "Các vị khổ cực rồi, kiểm tra ban đầu ngày hôm nay, ta cầu chúc bọn nhỏ lớp thiếu niên năng động này có thể lấy được thành tích tốt. Ta giới thiệu cho các vị một lát, vị này chính là Trần Nghệ Lỗi, đệ tử nội viện đến từ bên kia. Nghe được mấy chữ "đệ tử nội viện" này, đồng tử mắt Quý Hồng Bản đột nhiên co rút lại một lát, ở chỗ sâu trong đáy mắt hiện lên một vòng sắc tươi đẹp.

Trần Nghệ Lỗi khẽ gật đầu: "Các vị lão sư tốt chứ. Hai vị này là Ngân Thiên Phàm học trưởng cùng Quý Hồng Bản học trưởng a, hai vị học trưởng tốt chứ."

Đối với các lão sư khác, hắn đều là khẽ gật đầu thăm hỏi, nhưng đối với Ngân Thiên Phàm cùng Quý Hồng Bản hắn lại khom người mà hành lễ.

Ngân Thiên Phàm lóe thân mà tránh, hắn cũng không có nhận cái lễ này: "Ta là bị khai trừ đấy, không có chính thức tốt nghiệp, không chịu nổi hai chữ học trưởng này."

"Niên đệ khách khí." Quý Hồng Bản thì gật đầu hoàn lễ.

Trần Nghệ Lỗi chuyển hướng Trương Trạch Khải, nói: "Trương viện trưởng, chúng ta bắt đầu thôi."

"Tốt, mời." Trương Trạch Khải rất khách khí mà làm ra một cái thủ thế "mời".

Hiển nhiên mấy chữ "Nội Viện đệ tử" này đã mang đến cho các sư phụ của Thiên La học viện một rung động thật lớn, các vị lão sư đều như chúng tinh phùng nguyệt* mà bước tới trước mặt đám đệ tử lớp thiếu niên năng động cùng Trần Nghệ Lỗi.

Trương Trạch Khải nói: "Lớp thiếu niên năng động là một lần gửi nghiệm của học viện chúng ta, coi như là lớp thí nghiệm. Lần tuyển chọn này cũng là cơ hội kiểm nghiệm thành quả của bọn hắn. Nếu như có hiệu quả, tương lai học viện chúng ta sẽ tiếp tục duy trì lớp thiếu niên năng động này"

Trần Nghệ Lỗi mỉm cười: "Cầu chúc những hài tử này đều có thể khảo thí ra thành tích tốt. Ta đây sẽ bắt đầu."

"Mời!"

Trần Nghệ Lỗi tiến lên vài bước, đi tới trước mặt hai mươi một học viên, mỉm cười nói: "Các ngươi tốt chứ, ta là Trần Nghệ Lỗi. Khảo sát ban đầu ngày hôm nay rất đơn giản, chủ yếu là kiểm tra đo lường thân thể, hồn lực cùng tinh thần lực của các ngươi.

Được rồi, mời các ngươi ra khỏi hàng, theo thứ tự tiến hành kiểm tra. Căn cứ theo tiêu chuẩn đã định ra thì dưới mười hai tuổi, hồn lực trên hai mươi cấp sẽ coi như là thỏa mãn điều kiện. Hồn lực đạt trên ba mươi cấp có thể nói lòng đến mười ba tuổi. Phía dưới bắt đầu đi, từ trái qua phải."

Lữ Thiên Tầm chính là người đầu tiên bên phía tay trái, hắn nghe vậy thì bước nhanh đến phía trước, bình thường, trong đám đệ tử của lớp thiếu niên năng động thì hắn cũng được xem như lão luyện, nhưng lúc này cũng lộ ra chút kích động.

Lữ Thiên Tầm đi tới trước mặt Trần Nghệ Lỗi, cung kính nói: "Ngài khỏe chứ, ta là Lữ Thiên Tầm."

"Ừm, buông lỏng là tốt rồi." Trần Nghệ Lỗi mỉm cười, cổ tay hắn run lên, một kim chúc cầu bay lên rồi lơ lửng trên đỉnh đầu Lữ Thiên Tầm. Sau đó, một tầng hào quang phóng xuống từ đỉnh đầu hắn, mãi cho đến dưới chân.

Kim chúc cầu trở về, nó khóp lên hồn đạo thông tin của Trần Nghệ Lỗi một lát, sau đó Trần Nghệ Lỗi thì thầm: "Cốt linh: mười ba tuổi, hồn lực: ba mươi ba cấp, Tinh Thần Lực: hai trăm bốn mươi một điểm. Đo đạc ban đầu, thông qua." Nghe được mấy chữ "Đo đạc ban đầu thông qua" này, Lữ Thiên Tầm khó nén được vẻ kích động, hắn chặn lại nói: "Cảm ơn lão sư, tạ ơn sư phụ."

Trần Nghệ Lỗi mỉm cười nói: "Hải tuyền phía sau ngươi phải cố gắng lên. Người kế tiếp."

So với tưởng tượng thì khảo thí này còn đơn giản hơn nhiều, chính là đệ tử tiến lên, bị kim chúc cầu quét một lát, sau đó Trần Nghệ Lỗi sẽ cho ra số liệu là có hay không thông qua. Bên cạnh tất nhiên sẽ có lão sư của Thiên La học viện chịu trách nhiệm ghi chép.

Các học viên đứng ở chỗ này đều đã được học viện khảo thí quá nhiều lần rồi, nên thông qua tất cả là điều chắc chắn. Khảo thí sơ bộ nay tất cả đều vượt qua vô cùng thuận lợi, kể cả Lưu Phong cùng Tiền Lỗi cũng đều thỏa mãn các hạng điều kiện.

Rút cuộc cũng đến phiên Lam Hiên Vũ.

Đêm qua Lam Hiên Vũ ngủ được thật sự là quá tốt rồi, nhưng những mối mệt quá mức lúc trước thật sự là quá nhiều, không phải chỉ một giấc ngủ là có thể giải trừ, thế nên khi những người trước còn đang khảo thí, hắn liên mơ mơ màng màng mà khép mắt ngủ gật tại đó, rồi... ngày.

Rút cuộc cũng tới phiên mình, hắn vội vàng bước tới trước mặt Trần Nghệ Lỗi. Trần Nghệ Lỗi nhìn cái bộ dáng còn đang buồn ngủ kia của Lam Hiên Vũ thì không khỏi có chút tò mò. Hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy đệ tử như vậy vào ngày kiểm tra ban đầu. Học viên khác thì sẽ không có người nào tự đi kéo căng thần kinh a, mà đứa nhỏ trước mắt này lại không có hành lễ, cũng không nói mình là ai.

"Ngươi tên là gì?" Trần Nghệ Lỗi hỏi.

Lam Hiên Vũ sừng sốt một lát, sau đó mới phản ứng kịp, nói: "Ngài khỏe chứ, ta là Lam Hiên Vũ."

Trần Nghệ Lỗi nhắc nhở hần một câu: "Giữ vững tinh thần, nếu không sẽ ảnh hưởng tới đánh giá tinh thần lực của ngươi."

"A, a, vâng." Lam Hiên Vũ vội vàng vận chuyển hồn lực, làm cho mình tập trung tinh thần.

Kim chúc cầu lơ lửng đến đỉnh đầu Lam Hiên Vũ, hào quang chiếu xuống mà bao phủ thân thể của hần. Sau đó kim chúc cầu trở về, số liệu xuất hiện.

"Ồ!" Vừa nhìn thấy số liệu, Trần Nghệ Lỗi liền không khỏi có chút kinh ngạc mà đứng lên.

"Cốt lĩnh, mười tuổi? Ngươi vẫn chưa tới mười một tuổi sao?" Trần Nghệ Lỗi kinh ngạc mà hỏi. Hần còn nhớ, trong số liệu Thiên La học viện đưa cho hần lúc trước thì tất cả hải tử đều là mười một tuổi trở lên a. Lam Hiên Vũ rung mình một cái, lúc trước hần cũng không có chú ý tới việc đánh giá cốt lĩnh kia, nhưng khảo thí lúc này, số tuổi thật của hần liền bại lộ lập tức.

"Ta, ta còn có vài ngày nữa là tới mười một tuổi." Hần đứng sắp tới mười một tuổi.

Trần Nghệ Lỗi cau mày lại nói: "Thế nhưng, ngươi báo danh ghi là sắp mười hai tuổi. Làm sao lại kém một tuổi?" Lam Hiên Vũ gãi gãi đầu, nói: "Có lẽ do lúc trước ta mới đi học, ba mẹ báo sai cho ta rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Trần Nghệ Lỗi rất hiếu kỳ

Biến cố này làm các sư phụ của Thiên La học viện không khỏi đều có chút kinh ngạc, Lam Hiên Vũ vững coi là tương đối lớn trong lớp thiếu niên năng động, những thứ khác nhìn qua cũng đều rất bình thường. Vậy khảo thí cốt lĩnh này sao lại nhỏ hơn một tuổi?

Sau khi nghe Lam Hiên Vũ nhỏ thiếu một tuổi, biểu lộ của Quý Hồng Bản trở nên vô cùng đặc sắc. Vốn dĩ hần còn đang lo nếu Lam Hiên Vũ đã vượt qua mười hai tuổi, hồn lực lại vừa mới đạt đến hai mươi cấp, vậy thì sẽ rất phiền toái trong những khảo hạch sau. Nhưng nếu là không đến mười một tuổi thì lại không giống vậy rồi! Nhỏ hơn một tuổi, điểm đánh giá tổng hợp của hần sẽ cao hơn rất nhiều. Hần là người từng trải nên tất nhiên nhớ rất rõ ràng những thứ này. Chẳng qua là, tại sao đứa nhỏ này phải báo cáo lão rồi một tuổi vậy?

Trần Nghệ Lỗi cũng không có miệt mài theo đuổi, nhiệm vụ của hần chỉ là đánh giá xem những hải tử này có tư cách tham gia hải tuyển phía sau hay không.

"Hồn lực, hai mươi cấp.Ồ, như thế nào không phải hai mươi một cấp? Ngươi có hồn hoàn thứ hai rồi chứ?" Lại là một tình huống kỳ quái.

"A, ân, có." Lam Hiên Vũ vội vàng gật đầu.

Trần Nghệ Lỗi nói: "Tinh Thần Lực, bốn trăm chín mươi chín..." khi thấy cái trị số tinh thần lực này hần không khỏi kinh sợ rồi. Cái tinh thần lực này thực là không được a! Đứa nhỏ này vẫn chưa tới mười một tuổi, vậy mà tinh thần lực đã tiếp cận Linh Hải Cảnh rồi hả? Chẳng lẽ là tinh thần hệ hồn sư?

"Phóng thích võ hồn của ngươi một lát, để ta xác nhận ngươi có hồn hoàn thứ hai hay chưa." Trần Nghệ Lỗi nói.

"Vâng." Lam Hiên Vũ vội vàng phóng xuất ra ngân văn Lam Ngân Thảo, hai cái hồn hoàn màu vàng cũng bay lên ngay sau đó.

Trần Nghệ Lỗi khẽ gật đầu: "Tốt, đo đạc ban đầu thông qua." Lam Hiên Vũ xem như hữu kinh vô hiểm mà thông qua được đo đạc ban đầu, lúc này, ánh mắt những đồng học đang đứng sau nhìn hần đã trở nên khá rất nhiều.

Không nói tới việc không ai biết hần đã tới hai hồn từ bao giờ, mà trọng yếu hơn là cái hồn hoàn mười năm kia, vậy mà đã tiến hóa đến trăm năm. Cái này đã là rất không tầm thường rồi a! Nhất là Lữ Thiên Tâm, ánh mắt nhìn Lam Hiên Vũ lập tức trở nên cảnh giác hơn nhiều.

Hai năm gần đây, nương theo cấp độ hồn lực chênh lệch càng lúc càng lớn, Lữ Thiên Tâm đã không còn coi Lam Hiên Vũ là đối thủ cạnh tranh nữa rồi. Nhưng không nghĩ tới, hồn lực của Lam Hiên Vũ lại thoáng cái tăng lên, có vẻ như võ hồn cũng có biến hóa, hồn hoàn cũng tăng cường. Còn có, số tinh thần lực đã có bốn trăm chín mươi chín điểm sao? Nói cách khác là hần lại tiến thêm một bước, hần đã sắp tiến vào Linh Hải Cảnh rồi hả?

Linh Hải Cảnh, đó đã là một tầng thứ khác của Tinh Thần Lực rồi. Tác dụng của Tinh Thần Lực trong hồn đạo khoa học kỹ thuật hiện đại cùng với đấu khai sư càng lúc càng lớn, Tinh Thần Lực đạt đến trình độ như Lam Hiên Vũ đã làm cho Lữ Thiên Tâm không thể không khâm trọng lên.

Khảo hạch chấm dứt, Trần Nghệ Lỗi rời đi cùng viện trưởng Trương Trạch Khải. Quý Hồng Bản gọi Lam Hiên Vũ tới trước mặt mình trước tiên.

"Tuổi của ngươi là có chuyện gì?" Quý Hồng Bản nghiêm túc hỏi.

Lúc này Ngân Thiên Phàm cũng là vẻ mặt khiếp sợ. Hắn dạy học đối với Lam Hiên Vũ tuyệt đối có thể dùng "Hà khắc" để hình dung, thế nên lúc trước Quý Hồng Bản mới cho rằng hắn đang đốt cháy giai đoạn. Đó vẫn là dưới tình huống Lam Hiên Vũ báo cáo tuổi lớn hơn một tuổi so với tuổi thật mà đã vậy rồi à! Sứ Lai Khắc Học Viện có được hồn đạo khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất, nên cốt lĩnh khảo thí tuyệt đối sẽ không sai, nói cách khác là Lam Hiên Vũ thật sự còn chưa tới mười một tuổi.

Không đến mười một tuổi đã điều khiển chiến cơ không gian phá hủy hai đài cơ giáp, đây cũng quá làm cho người giật mình rồi à.

Lam Hiên Vũ có chút lúng túng gãi gãi đầu, nói: "hình như lúc trước ba ta báo danh cho ta như vậy đấy, ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra." Trên thực tế thì đúng là hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Quý Hồng Bản cau mày lại, nói: "Như vậy thì hiện tại ngươi có hai lựa chọn. Thứ nhất, năm nay ngươi có thể không cần tiếp tục tham dự tuyển chọn, đợi sang năm lại đến. Sẽ có thêm một năm thời gian chuẩn bị, khẳng định phần nắm chắc sẽ lớn hơn nhiều. Thứ hai là có thể thử ngay năm nay. Ta đề nghị ngươi vẫn nên thử, cho dù không khảo thí được thì sang năm cũng vẫn còn có cơ hội, nhưng lại gia tăng lên kinh nghiệm rất nhiều."

Tuổi Lam Hiên Vũ đột nhiên nhỏ một chút, việc này không có ý nghĩa quá lớn với Ngân Thiên Phàm, nhưng đối với Quý Hồng Bản thì có thể coi là một đại kinh hỉ rồi.

Lam Hiên Vũ nói: "Vậy ta sẽ tham gia a."

Quý Hồng Bản khẽ gật đầu, nói: "Đi, tiếp tục huấn luyện đi." Nói xong, hắn cũng không thèm nhìn Ngân Thiên Phàm bên cạnh, cứ như vậy mà kéo Lam Hiên Vũ đi. Mà lần này, Ngân Thiên Phàm lại không có bất kỳ ya nghĩ muốn ngăn trở nào. Nhỏ hơn một tuổi à! Hoàn toàn có cơ hội, hắn đã tuyệt đối không sót ruột rồi. Nếu Lam Hiên Vũ lại theo hắn học tập một năm nữa thì không biết hắn còn có thể trở nên mạnh như thế nào đây.

Sinh hoạt tiếp theo của Lam Hiên Vũ lại rơi về "Nước sôi lửa bỏng"... Ba ngày, chỉ chớp mắt là tới, sau đó, thứ những đệ tử lớp thiếu niên năng động của Thiên La học viện phải gặp chính là hải tuyển bao trùm toàn bộ Thiên La tinh.

Quý Hồng Bản đứng ở trên bục giảng, trầm tĩnh mà nhìn các học viên phía dưới: "Đầu tiên, là lão sư nên ta muốn chúc mừng các ngươi đã thông qua được đo đạc ban đầu. Ta nghĩ, trong các ngươi đã có chút đồng học cũng đã đoán được khảo hạch lần này là muốn làm cái gì. Không sai, lớp thiếu niên năng động được xây nên chính là vì cái này.

"Hắn là các ngươi đã chú ý tới, sau khi các ngươi tới thì học viện cũng không còn lại tuyển nhận lớp thiếu niên năng động. Đây là bởi vì, tài nguyên cần tiêu hao cho lớp thiếu niên năng động thật sự là nhiều lắm, nếu như không thể lấy được thành tích, như vậy thì học viện cũng đương nhiên không nổi loại tiêu hao này nữa, khảo hạch tiếp theo sẽ xự kì trọng yếu, cho dù đối với học viện hay chính các ngươi cũng vậy. Cho nên, những lời tiếp theo của ta các ngươi đều phải nhớ kỹ.

"Thậm chí ta còn không thể nói cho các ngươi biết mục đích của lần khảo hạch này trước khi các ngươi thông qua đo đạc sơ bộ.

Từ khi các ngươi tiến vào lớp thiếu niên năng động đến giờ đã gần bốn năm, các ngươi đã thành thiếu niên từ những hải đồng mới ra đời. Cố gắng của các ngươi, các sư phụ đều thấy rõ, mà mục tiêu của các ngươi, cũng chính là trở thành một đời nhân kiệt, trở thành người nổi bật trong đám bạn cùng tuổi.

"Không sai, Thiên La học viện là học viện đứng đầu Thiên La tinh, ở chỗ này các ngươi có thể học được rất nhiều. Nhưng cho dù tương lai các ngươi có thuận lợi tới nghiệp từ nơi này, thì các ngươi cũng chỉ là một người khôi giáo của Thiên La tinh mà không phải người nổi bật của toàn bộ liên bang. Chớ nói chỉ là tồn tại cực hạn chính thức. Nếu chỉ là vì thế thì cũng không cần lập ra lớp thiếu niên năng động, các ngươi cứ học tập theo quỹ tích cũ cũng có thể phát triển.

"Sở dĩ học viện xây dựng lên lớp thiếu niên năng động, là vì cho các ngươi một cơ hội chân chính tiến vào cái đỉnh cung điện kia."

Nói đến đây, dường như trên mặt Quý Hồng Bản đã nhiều thêm vài phần hào quang thánh khiết, hắn dừng lại một lát sau mới trầm giọng nói: "Có một cái tên này, ta khẳng định các ngươi đều đã nghe nói qua, đó là một tồn tại đã làm uy chấn liên bang ba vạn năm nay, đó là nơi mà mỗi một gã hồn sư đều hướng tới. Đó là, Sứ Lai Khắc."

Ba chữ "Sứ Lai Khắc" vừa ra, lớp thiếu niên năng động đã biến thành một mảnh xôn xao. Tuyệt đại đa số đệ tử đều không rõ lắm về mục đích khảo hạch, thế nhưng Sứ Lai Khắc Học Viện thì có người nào không biết đây?

Ba vạn năm trước, khi Sứ Lai Khắc Học Viện vừa mới thành lập thì chỉ có bảy học viên. Tại thời đại đó, Sứ Lai Khắc Học Viện có một khẩu hiệu "Chỉ lấy quái vật không thu người bình thường" lấy việc bồi dưỡng tinh anh làm nhiệm vụ của mình. Mà bảy học viên đó đã thành truyền thuyết ba vạn năm qua, là Sứ Lai Khắc thất quái đời thứ nhất.

Theo như truyền thuyết thì toàn bộ thất quái Sứ Lai Khắc đời thứ nhất đều đã tu luyện đến cấp độ Thần, nhất là Hải Thần Đường Tam, chính ngài đã một tay gây dựng nên Đường Môn, cũng đã là tông môn mạnh nhất, có truyền thừa ba vạn năm.

Cái tên này, có thể nói là cực nổi tiếng, càng là thánh điện trong suy nghĩ của tất cả hồn sư, là một tồn tại chân chính có thể sánh vai cùng chính phủ liên bang. Từ ý nào đó mà nói thậm chí nó còn ở trên cả chính phủ liên bang.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Động viên trước khi thi

Bỗng nhiên nghe được cái tên này, tất cả đệ tử lớp thiếu niên năng động đều trở nên kích động, dù những người đã đoán được như Lữ Thiên Tầm hay Lam Hiên Vũ cũng phải có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Thật sự là vì lực gây rung động của cái tên này quá mạnh mẽ, quá mạnh mẽ! Truyền thuyết về Sứ Lai Khắc ai cũng đã nghe nói quá nhiều rồi, trong đó thì những truyền thuyết về cấp độ Thần không biết đã xuất hiện qua bao nhiêu lần nữa.

"Các ngươi giật mình là bình thường. Lần này các ngươi sẽ phải tham gia khảo hạch tới từ Sứ Lai Khắc học viện. Cũng chỉ có Sứ Lai Khắc học viện mới có thể yêu cầu dưới mười hai tuổi đạt trên hai mươi cấp trong khảo sát ban đầu, mười ba tuổi đạt đến ba mươi cấp. Cái này chính là một cơ hội lại gần nơi Thánh địa đồ nhất của các ngươi. Bỏ qua cơ hội lần này thì rất nhiều người trong các ngươi sẽ bị quá tuổi, lúc đó cũng không còn cơ hội tiến vào Sứ Lai Khắc nữa rồi."

Sai khi nghe Quý Hồng Bản nói vậy, hai mươi bốn tên đệ tử lớp thiếu niên năng động lại càng rung động hơn, quả thực là bọn hắn khó có thể nghĩ tới, thì ra lớp thiếu niên năng động được thành lập là vì khảo thí vào Sứ Lai Khắc Học Viện. Mà giờ này khắc này, thứ bọn hắn sẽ phải đối mặt chính là khảo hạch chiêu sinh của Sứ Lai Khắc.

Ngày bình thường, mỗi người đều oán than với những huấn luyện gian khổ, nhưng đến tận sau đó, bọn hắn mới ước gì trước kia mình có thể cố gắng hơn một ít.

Quý Hồng Bản đưa tay ra hiệu mọi người an tĩnh lại.

"Khảo thí vào Sứ Lai Khắc còn khó hơn trong tưởng tượng của các ngươi rất nhiều. Hàng năm Sứ Lai Khắc Học Viện đều chiêu sinh một lần, hơn nữa là chiêu sinh toàn bộ liên bang. Nói cách khác, bất kì học viện nào trên toàn bộ những tỉnh của liên bang đều có tư cách báo danh, và cũng đều có khả năng thi đậu. Các ngươi biết hàng năm có bao nhiêu hồn sư vừa độ tuổi trên toàn liên bang không? Ta cho các ngươi biết, ít nhất cũng có một trăm vạn. Người phù hợp với khảo sát ban đầu rất có thể sẽ vượt qua mười vạn. Mà số lượng người Sứ Lai Khắc học viện nhận vào hàng năm là bao nhiêu đây?"

Quý Hồng Bản duỗi ra ba ngón tay: "Ba mươi người. Giống số người trong lớp thiếu niên năng động các ngươi, chỉ có ba mươi người."

Mười vạn người lại chỉ nhận có ba mươi, đó là cái xác suất gì vậy?

Tất cả đệ tử lớp thiếu niên năng động không khỏi hít sâu một hơi.

"Cho nên, khảo hạch tiếp theo các ngươi phải tham gia chính là cạnh tranh cùng mười vạn người. Mà số người phù hợp điều kiện khảo hạch tại Thiên La tỉnh chúng ta cũng có tới mấy nghìn người. Muốn đứng đầu danh sách mấy nghìn người này không phải một chuyện dễ dàng. Nên việc các ngươi cần phải làm là tiến vào danh sách một trăm người đứng đầu trong hải tuyển tại Thiên La Tỉnh, chỉ có tiến vào danh sách một trăm người này mới có tư cách tham gia khảo hạch sau. Mà khảo hạch sau đó sẽ tiến hành ở Đầu La Tỉnh, cũng chính là tổng bộ của liên bang. Bởi vì, Sứ Lai Khắc học viện là ở đó."

"Có lẽ các ngươi sẽ muốn hỏi, học viện hao phí tài nguyên lớn như vậy mới bồi dưỡng được các ngươi, tại sao lại muốn đưa bọn ngươi tới Sứ Lai Khắc Học Viện? Hiện tại ta cũng có thể nói cho các ngươi biết vì cái gì. Thứ nhất, khảo hạch của Sứ Lai Khắc học viện chính là sự rèn luyện tốt nhất đối với các ngươi, những ai thất bại cũng sẽ học được rất nhiều thứ, tương lai các ngươi cũng sẽ là nhân tài cực ưu tú của Thiên La học viện chúng ta. Thứ hai, nếu trong các ngươi thật sự có người có thể thi vào Sứ Lai Khắc học viện, trở thành đệ tử chính thức của Sứ Lai Khắc, như vậy thì Thiên La học viện sẽ đạt được ban thưởng đến từ Sứ Lai Khắc. Cứ có một học viên thi vào, Thiên La học viện sẽ đạt được một cái danh ngạch bồi dưỡng giáo sư, và thời gian bồi dưỡng là một năm. Việc này có ích lợi và ý nghĩa cực lớn với học viện chúng ta."

"Cho nên, vô luận là học viện đối với các ngươi hay do chính các ngươi đối với bản thân mình, đều phải đưa ra một cái yêu cầu vô cùng hà khắc, đó chính là không tiếc bất cứ giá nào mà phóng xuất ra hào quang rực rỡ nhất của chính mình, làm hết mọi khả năng để đạt được thứ hạng tốt."

"Lần này mà thành công thì các ngươi sẽ có cơ hội bước lên đỉnh phong của đời người, sẽ có một con đường thông thiên. Coi như là thất bại cũng không phải hối hận, bởi vì nó đã cho các ngươi những kinh nghiệm đáng giá nhất. Nghe rõ cả rồi chứ?"

"Nghe rõ!" Tất cả đệ tử đều hô lên.

Bên người Lam Hiên Vũ, Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đã kích động mà khẽ run người. Bọn hắn nào dám nghĩ tới, có một ngày mình lại có thể tham gia vào khảo hạch chiêu sinh của Sứ Lai Khắc a! Mà bây giờ, cơ hội này đã bày tới trước mặt, làm sao bọn hắn có thể không kích động đây? Sao có thể không hưng phấn đây, so với hai người bọn hắn thì Lam Hiên Vũ bình tĩnh hơn nhiều, dù sao hắn cũng đã sớm đoán được. Khi Quý Hồng Bản nói bọn hắn sẽ khảo thí vào Sứ Lai Khắc, thứ đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn chính là bóng dáng nhỏ nhắn có mái tóc dài màu xanh đậm kia. (Chết dờ, chết dờ rồi a, người ta thì kích động vì được thi SLK, mình thì chỉ gái là nhanh, hổng hết một thể hệ rồi ☹)

Nàng cũng muốn khảo thí vào Sứ Lai Khắc sao, có vẻ như nàng còn mạnh hơn bất cứ người nào trong lớp mình, nhưng muốn thi đậu Sứ Lai Khắc cũng không phải một chuyện dễ dàng a!

"Quý lão sư, vậy phương thức khảo hạch là cái gì?" Lữ Thiên Tầm hỏi.

Quý Hồng Bản nói: "Hiện tại còn chưa rõ về phương thức khảo hạch hải tuyển lắm, bởi vì khảo hạch mỗi năm của Sứ Lai Khắc học viện đều không giống

nhau. Thứ duy nhất ta có thể nói cho các người biết là, cái này sẽ là khảo hạch tổng hợp. Sứ Lai Khắc Học Viện yêu cầu phải là ba người một tổ tham gia khảo hạch. Đây cũng là lí do vì sao sau khi các người gia nhập lớp thiếu niên năng động vẫn luôn tu luyện theo tổ ba người."

Lữ Thiên Tầm sững sờ, có chút vội vàng nói: "Ba người một tổ, có nghĩa thi đấu chính là ba người cùng thi đấu, thi không đậu cũng là cùng bị đào thải?"

Quý Hồng Bản khẽ gật đầu: "Chính là như vậy." Vừa nghe hắn nói như vậy, các đệ tử lớp thiếu niên năng động không khỏi hít sâu một hơi, nhất là những người có thực lực mạnh nhất trong một tổ nào đó, tất cả đều nhú mày.

Như tổ của Lữ Thiên Tầm thì rõ ràng thực lực của Lữ Thiên Tầm mạnh hơn Diệp Linh Đồng cùng Thường Kiếm Dật. Cái này có nghĩa là hai người khác sẽ có khả năng kéo chân hắn.

Quý Hồng Bản mất hứng thầm nghĩ mà nói: "Cái gọi là tổng hợp khảo hạch, khảo hạch không chỉ riêng thứ gì, mà cả tốc độ của các người, lực lượng, hồn lực cùng kinh nghiệm chiến đấu, cũng kể cả trí tuệ, tâm tính cùng năng lực hợp tác đoàn đội, thậm chí là một ít năng lực thiên kì bách quái. Không nên thử phỏng đoán mục đích khảo hạch của Sứ Lai Khắc, bởi vì cho tới giờ Sứ Lai Khắc vẫn luôn không làm theo lẽ thường. Nếu như người biểu hiện được một phương diện ưu tú và được nhận thức, như vậy thì người sẽ có khả năng trúng tuyển trực tiếp mà không cần lại tham gia những khảo hạch còn lại. Thứ duy nhất ta có thể chỉ điểm các người, là luôn phải đứng thẳng, đó là thứ căn bản nhất." Có thể nói rằng những lời này của Quý Hồng Bản là đang khuyến khích mọi người, nhưng trên thực tế thì nó cũng không có quá nhiều ý nghĩa, bởi vì vốn không có ai biết, rốt cuộc thi khảo hạch của Sứ Lai Khắc là cái gì.

Hải tuyến bắt đầu.

Khi các đệ tử lớp thiếu niên năng động cùng tiến vào mô phỏng khoang thuyền, bọn hắn đều kinh ngạc phát hiện, Quý Hồng Bản cùng Mục Trọng Thiên cũng tiến vào.

Đây còn là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy lão sư mình trong mô phỏng trong khoang thuyền.

"Đi theo chúng ta." Quý Hồng Bản khẽ gật đầu với các học viên, những thứ nên dặn dò cũng đã dặn dò, về sau như thế nào thì phải nhìn vận mệnh của bọn hắn.

Dưới sự dẫn dắt của hai vị lão sư, mọi người đi tới phòng huấn luyện quen thuộc. Đây là nơi bọn hắn vẫn luyện tập thực chiến nhiều nhất.

Quý Hồng Bản mang bọn hắn đi thẳng đến trước một quầy ngoài cùng bên trái. Tới đây bọn hắn mới phát hiện, không biết từ lúc nào, phòng huấn luyện đã nhiều thêm cái quầy phục vụ. Màu sắc quầy hàng này hơi khác những quầy còn lại một chút, ngói phía sau là một nữ tử có tướng mạo rất tú lệ.

Nữ tử này nhìn qua chừng hai mươi tuổi, đoan trang tú lệ, mang theo một vẻ mỉm cười ôn hòa. Thấy mọi người tới đây, nàng chủ động đứng lên, mỉm cười nói: "Các người tốt chứ, ta là Lăng Y Y."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Lăng Y Y nói

Quý Hồng Bản khẽ gật đầu với nàng: "Xin chào, đã làm phiền người."

Lăng Y Y nhìn về hai mươi mốt tên đệ tử phía sau hắn, mỉm cười nói: "'Tốt rồi. Mời các vị đi theo ta." Nụ cười của nàng rất đẹp, cho người ta một loại cảm giác như tắm. Nàng giơ bàn tay trắng nõn lên, một tầng hào quang nhu hòa lóe lên. Nháy mắt sau đó, tất cả học viên lớp thiếu niên năng động đã biến mất vô tung.

Mục Trọng Thiên có chút cảm thán mà nói: "Thật sự là hâm mộ những hài tử này a! Lúc còn trẻ ta lại không có cơ hội này." Quý Hồng Bản liếc mắt nhìn hắn: "Với tư cách chỉ nhiệm lớp thiếu niên năng động của người, nếu trong bọn hắn có người thi đấu thì người cũng sẽ có cơ hội tới Sứ Lai Khắc bồi dưỡng. Không có tin tưởng với đám học viên của mình sao?"

Mục Trọng Thiên cười khổ: "Trước mặt Sứ Lai Khắc học viện thì ai dám nói mình có lòng tin đây? Quý lão sư, ngài là người hiểu rõ Sứ Lai Khắc nhất ở đây, ngài cảm thấy những hài tử này có cơ hội thi đấu hay không?"

Quý Hồng Bản lắc đầu: "Ta cũng không biết. Phương thức khảo hạch của Sứ Lai Khắc sẽ thay đổi hàng năm, đôi khi vận khí thật sự rất trọng yếu."

Mục Trọng Thiên nói: "Vậy ngài xem trọng tổ nào nhất đây?"

Quý Hồng Bản nói: "Tất nhiên là tổ Lam Hiên Vũ a."

Mục Trọng Thiên sững sờ: "Tổ Lam Hiên Vũ? Luận tu vi, hẳn là Lữ Thiên Tầm sẽ cơ hội lớn nhất a. Lữ Thiên Tầm đã sớm vượt qua ba mươi cấp, Thường Kiếm Dật cũng đã qua ba mươi cấp, Diệp Linh Đồng cũng có hai mươi tám cấp. Thực lực tổng hợp của ba người lại mạnh nhất lớp. Không phải bọn hắn rất có cơ hội sao?"

Quý Hồng Bản lộ vẻ tươi cười: "Người nói như vậy là vì người không biết về Sử Lai Khắc. Khẩu hiệu của Sử Lai Khắc là "Chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường". thực lực của bọn nhóc Lữ Thiên Tầm bọn coi như có thể trong đám bạn cùng tuổi, nhưng ta hỏi người, trong toàn liên bang thì cái tu vi này của bọn hần còn có tác dụng hay không? Nhiều hay không? Coi như là không phải quá nhiều nhưng cũng sẽ không quá ít. Võ hồn của bọn hần không kém nhưng vẫn có chút bình thường. Trừ phi bản thân chúng có một lĩnh vực nào đó rất đặc biệt, hoặc có thể dùng thực lực tuyệt đối đi nghiền ép đối thủ, nếu không thì khả năng trở hết tài năng cũng sẽ không lớn."

Mục Trọng Thiên nói: "Nhưng thực lực bình quân của tổ Lam Hiên Vũ có chút yếu a! Quả thật hần là song sinh vô hồn, hơn nữa vô cùng kỳ lạ, nhưng dù sao tu vi cũng khá thấp. Mà nguy hại của cái vô hồn dung hợp kỹ kia cũng rất lớn, không thể luôn sử dụng. Mà nếu không có Lam Hiên Vũ phụ trợ thì thực lực của Tiên Lỗi và Lưu Phong cũng không được tốt. Cho nên thoát nhìn thì tổ này của bọn hần coi như cũng được, nhưng cần thận mà xem một chút thì lại là sơ hở chông chát."

Quý Hồng Bản nói: "Nhưng bọn hần lại có đầy đủ sự quái dị. Tốc độ của Lưu Phong đã vượt qua lẽ thường, thậm chí nhanh đến nỗi không thể không, điểm này hần là người đã rõ. Thế nhưng nếu cái cực hạn tốc độ này của hần trở nên khả khổng thì sao đây? Chúng ta dạy không được không có nghĩa là Sử Lai Khắc cũng dạy không được. Mà trong ba người bọn hần, quái dị nhất còn không phải Lưu Phong, cũng không phải Lam Hiên Vũ, mà là Tiên Lỗi. Võ hồn triệu hoán của tiểu tử này chính ta cũng chưa từng thấy qua, cho dù ban đầu học ở Sử Lai Khắc ta cũng chưa nhìn thấy nó trên bất cứ điển tịch nào. Rất có thể đây chính là một loại vô hồn hoàn toàn mới, tuy không đáng tin cậy, thế nhưng nó đã đáng tin cậy từ lúc Tiên Lỗi biến thành người mạnh nhất lớp. Riêng cái vô hồn quái dị này của hần cũng đã rất đáng được nghiên cứu. Cho nên, nếu bọn hần có thể thuận lợi thông qua khảo hạch phía trước thì cơ hội sau này sẽ lớn hơn người khác một chút."

Mục Trọng Thiên chợt nói: "Thì ra là như vậy. Vậy xem ra, nếu sau này chúng ta tiếp tục xây dựng lớp thiếu niên năng động, thì khi tuyển chọn đệ tử còn phải chú ý hai từ "Quái dị" này rồi."

Quý Hồng Bản nói: "Xem một chút lần này có người thi đậu hay không đã. Nếu một người cũng không có thì chỉ sợ học viện cũng sẽ không hao phí nhiều tài nguyên như vậy nữa."

Mục Trọng Thiên nói: "Không phải ba người sao? Không phải người nói thi đậu chính là một tổ cùng thi đậu sao?"

Quý Hồng Bản nói: "Đó là lúc trước. Ta nói như vậy là vì tăng cường ý thức đoàn đội của bọn hần, để bọn chúng đừng bởi vì vứt bỏ đồng đội mà bị loại bỏ. Đến khảo hạch phía sau thì năng lực cùng đặc điểm cá nhân mới là thứ học viện coi trọng nhất. Về phần có cả tổ thi đậu hay không thì còn phải xem năng lực cá nhân của bọn hần."

Mục Trọng Thiên cười khỏ: "Người thật đúng là dụng tâm lương khỏ a!"

Quý Hồng Bản mất hàm thâm ý mà nói: "Tiêu chuẩn khảo sát ban đầu của Sử Lai Khắc vẫn là tiếp tục sử dụng tiêu chuẩn của ba vạn năm trước. Nhưng theo thời đại tiến bộ cùng khoa học kỹ thuật phát triển, thân thể tổ chất cùng thiên phú của người hiện nay đã tốt hơn rất nhiều so với ba vạn năm trước. Nên thực ra cái tiêu chuẩn này cũng đã không tính cao. Chẳng qua là vì tuân theo truyền thống. Hơn nữa, hàng năm Sử Lai Khắc học viện chỉ thu ba mươi học viên, nên muốn thi đậu nói dễ vậy sao, cũng không phải dùng hồn lực cùng tuổi là có thể ước định. Phương thức khảo hạch luôn thiên kì bách quái, nhưng cuối cùng chính là bốn chữ, tổ chất tổng hợp!"

Hào quang lóe lên, Lam Hiên Vũ cùng các học viên đã được đưa tới một nơi khác.

Nữ tử tên Lăng Y Y kia đứng trước mặt bọn hần, nàng khẽ mỉm cười: "Các vị đồng học, ta là người dẫn đường hải tuyển lần này của các người. Tiếp tới ta sẽ giảng giải cho các người một ít việc cần chú ý, tình huống tiếp theo như thế nào thì phải xem năng lực của chính các người rồi."

Lam Hiên Vũ vừa nghe nàng nói vừa quan sát tình huống bốn phía.

Nơi này là một mảnh sơn cốc, chung quanh không có lấy một ngọn cỏ. Là một cái hình đài giữa sườn núi, phóng tầm mắt nhìn lại, phía dưới là quái thạch lôm chôm.

Lăng Y Y nói: "Nhiệm vụ tiếp theo của các người là sinh tồn. Dùng tiểu tổ làm đơn vị hành động, ba người một tổ. Trong sơn cốc này có một ít Hồn Thú, bọn chúng có tính công kích khá mạnh. Thời gian sinh tồn của các người càng dài thì số điểm đạt được trong hải tuyển sẽ càng cao. Nếu có thể săn giết hồn thú thì sẽ có điểm cộng dựa theo từng loại. Nếu các người bị hồn thú giết chết thì khảo hạch liền chấm dứt."

Sinh tồn?

Có vẻ cái này rất giống với khảo hạch trước kia khi bọn hần tiến vào lớp thiếu niên năng động, bọn hần đều đã tham dự qua loại huấn luyện như vậy. Nên sau khi đám đệ tử lớp thiếu niên năng động nghe Lăng Y Y nói vậy thì cũng không có phản ứng gì lớn.

Sau khi thấy bọn hần đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rõ, Lăng Y Y mất hàm thâm ý mà mỉm cười: "Vậy thì bắt đầu thôi, chúc các người may mắn."

Nói xong, hai tay Lăng Y Y khẽ vẫy, trong mơ hồ, có một tầng năng lượng phóng ra từ trên người nàng. Nháy mắt sau đó, nàng đã hóa thành một đạo hào quang mà biến mất, lặng yên không một tiếng động.

Tiên Lỗi cùng Lưu Phong đứng sang hai bên người Lam Hiên Vũ, mấy năm qua, việc phối hợp của bọn hần sớm đã hết sức ăn ý, cũng tạo thành đội hình dùng Lam Hiên Vũ làm hạch tâm chiến đấu. Lăng Y Y vừa đi, Tiên Lỗi đột nhiên nhíu nhíu mày: "Sao ta lại cảm thấy có chút không đúng? Còn nữa, hiện tại chúng ta là hơn hai mươi cá nhân ở cùng một chỗ, đây không phải là có thể cùng hành động sao? Chẳng phải là sẽ an toàn hơn rất nhiều?." Hần vừa dứt lời, đột nhiên, một tiếng rống phần nộ trời rung đất chuyển vang lên.

Tất cả học viên lớp thiếu niên năng động đều bị dọa cho nhảy dựng, không hện mà cùng tập trung về hướng thanh âm kia truyền đến.

Từ nơi này bọn hắn có thể thấy rõ tình huống phía dưới sơn cốc, địa thế sơn cốc này vô cùng rộng rãi, bên trong là đồi núi làm chủ, nhưng lại không có thảm thực vật, khắp nơi đều là trụi lủi. Mà một tiếng rống phần nộ kia là truyền tới từ nơi sâu trong sơn cốc, sau đó bọn hắn liền thấy một mảnh sương mù lượn lờ.

Tình huống như thế nào đây?

Lữ Thiên Tâm hét lớn một tiếng: "Đề phòng, chú ý ẩn nấp!"

Tuy rằng từ ý nào đó mà nói, mọi người đang là quan hệ cạnh tranh. Nhưng Lăng Y Y đã nói, khảo hạch bọn hắn phải đối mặt là sinh tồn, nói cách khác, sống sót là việc trọng yếu nhất. Mà đối thủ cạnh tranh lớn nhất của bọn hắn là đến từ ngoại bộ chứ không phải những đồng học ở đây. Đoàn kết nhất trí đối ngoại, bảo đảm sinh tồn mới là trọng yếu nhất.

Mọi người đều làm ra những phản ứng đầu tiên là tìm kiếm những núi đá mà tránh né, ngồi xổm người xuống, tận khả năng mà ẩn nấp chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Hải tuyến bắt đầu

"Ngao —— "

Lại là một tiếng rống ngập trời vang lên, tiếng rống phần nộ đỉnh tai nhức óc vang vọng trong sơn cốc, kéo dài không dứt.

"Ừng, ừng, ừng!" Âm thanh trầm thấp vang lên trong cả sơn cốc. Sau đó là những âm thanh nhỏ vụn dày đặc. Lam Hiên Vũ liếc nhìn lại, hắn giật mình mà thấy, không biết từ lúc nào trong sơn cốc đã chui ra rất nhiều sinh vật, chúng đang bay nhanh về bốn phương tám hướng vách núi. Hắn tập trung nhìn vào, kia rõ ràng là một loại thần lân mảnh dài hẹp, thân hình gầy cao. Những loại thần lân này thoát nhìn thì dài ngắn không đồng nhất, nhưng ngắn nhất cũng vượt qua một mét. Da màu nâu xám, mõm hồ có từng đường vân màu đỏ sậm, trong những đường vân màu đỏ sậm đó là hào quang lưu chuyển như nham thạch nóng chảy.

"Địa Hóa Tích Dịch! Nhiều như vậy?" chỉ một chút Lam Hiên Vũ đã nhận ra những hồn thú này.

Địa Hóa Tích Dịch, một loại hồn thú hóa thuộc tính, sống quần cư, bình thường đều là hai ba mươi đầu ở một chỗ sinh hoạt, lực phòng ngự cực kỳ cường hãn, bình thường chúng thường sinh hoạt phụ cận núi lửa. Nghe nói địa hóa tích dịch tu luyện qua vạn năm có thể tiến hóa thành Hóa Long. Mà Hóa Long chính là thuộc về Á Long, là một loại rất cường hãn, lúc này, địa hóa tích dịch xuất hiện ở trong sơn cốc đầu chỉ là trăm ngàn đầu, bọn chúng đồng thời hướng về bốn phương tám hướng mà phóng đi, mà lớp thiếu niên năng động lại đang ở lưng chừng núi, không thể nghi ngờ bọn hắn sẽ phải chịu sự trùng kích của đám hồn thú này.

"Lui lên hướng đỉnh núi." Lữ Thiên Tâm quyết định rất nhanh, không chút do dự mà nói. Nói xong, hắn là người đầu tiên phóng lên hướng đỉnh núi. Nơi này của bọn hắn cũng không có đường, bên người đều là vách núi, nhưng đối với những học viên của lớp thiếu niên năng động thì hiển nhiên điều này còn chưa coi vào đâu.

Mọi người cũng hiểu rõ, tới đỉnh núi đi mới là lựa chọn chính xác nhất. Nếu bên ngoài sơn cốc là địa thế rộng rãi thì bọn hắn muốn chạy trốn sẽ dễ dàng hơn nhiều. Địa Hóa Tích Dịch có một khuyết điểm là tốc độ cũng không quá nhanh.

Cuối cùng thì khóa học của Quý Hồng Bân cũng không có uống phỉ, những đặc tính của Địa Hóa Tích Dịch đặc tính bọn hắn vẫn nhớ rõ rất rõ ràng.

"Ngao ——" tiếng rống giận dữ lại một lần nữa vang lên. Địa Hóa Tích Dịch phía dưới nghe được tiếng rống giận dữ này thì tốc độ chạy trốn đột nhiên tăng vọt. Sau đó, đám người Lam Hiên Vũ liền thấy được một màn khiếp sợ.

Một đạo thân ảnh khổng lồ đang chậm rãi đi ra từ trong sơn cốc, cái thanh âm "Ừng ừng" trầm đục kia chính là âm thanh cước bộ của nó.

Cái này là...

Ánh mắt mọi người đều động lại, đáng sợ hơn chính là quái vật khổng lồ kia đột nhiên ngẩng đầu, một đôi mắt thật to đang nhìn về hướng bọn hắn bên này.

"Cái thứ này là cái quái gì vậy?" Tiền Lỗi nhin không được mà hú lên quái dị.

Đó là một đầu hồn thú cực lớn. Thân thể của nó cao hơn ba mươi mét, cái đuôi cực lớn kéo dài sau lưng, thân thể nó đang đứng thẳng, dùng hai chân cùng đuôi mà chống lấy thân thể khổng lồ, bước đi như bay. Sau lưng nó còn có một đôi cánh, cánh không lớn, hiển nhiên không đủ để khiến nó bay lên,

nhưng cũng đang không ngừng đập rung, cũng tăng thêm cho nó một tốc độ nhất định.

Trên đầu nó là cái miệng khổng lồ, có từng đám gai nhọn cực lớn kéo dài từ đỉnh đầu tới sau lưng, một mực lan tràn đến phần đuôi. (Sao giống khủng long vậy cả) Toàn thân nó là lân phiến màu đỏ sậm bao trùm, chung quanh thân thể nó trong phạm vi mười mấy thước đang là không gian vận vẹo, có thể thấy nhiệt độ trên người nó cao bao nhiêu.

Loại hồn thú này, ai cũng chưa thấy qua, cho dù là Lam Hiên Vũ hiểu rõ nhất về hồn thú cũng vậy. Nhưng vô luận là từ hình thể hay từ khí tức của nó mà xem thì tất cả mọi người đều biết, bọn hắn đã gặp được đại phiên toái rồi.

Trước kia đệ tử lớp thiếu niên năng động cũng thường xuyên tiến hành huấn luyện sinh tồn thể này, nhưng những huấn luyện lúc đó được dựng lên là hoàn toàn nhằm vào tu vi của bọn hắn. Nói cách khác, bọn hắn chỉ gặp những hồn thú mạnh hơn mình một chút hoặc ngang bằng với mình. Chứ chưa bao giờ giống trước mắt, đụng phải một tồn tại không cách nào chiến thắng như vậy.

Không cần biết nhìn thế nào thì hồn thú trước mắt này ít nhất cũng phải là vạn năm cấp độ, hơn nữa, còn không phải vạn năm bình thường.

Căn bản là bọn hắn cũng không có quá nhiều thời gian suy nghĩ, trong nháy mắt mọi người nhìn tới nó đã há to mồm, ngay sau đó là một quả cầu lửa được nó phun tới.

Hỏa cầu kia bay tới như sao băng, chẳng những tốc độ nhanh vô cùng. Mà trong quá trình phi hành nó còn kéo tùm ra một đường đuôi lửa thật dài, tàn mát ra khí tức kinh khủng, phảng phất muốn đốt cả trời đất. Hỏa cầu cực lớn đón gió mà biến lớn hơn nữa, vừa phun ra chỉ là đường kính một mét, nhưng khi nó tới gần bên vách núi này thì đường kính đã đạt đến năm mét.

Đây quả thực là như liều mạng với chủ pháo của chiến hạm cỡ nhỏ rồi.

"Chạy mau!" Cũng không biết là ai hét to một tiếng, tất cả đệ tử lớp thiếu niên năng động đều đem hết khả năng mà quay người bỏ chạy. Trong khoảng thời gian này cũng không ai cố bày ra trận hình, tận khả năng mà tránh đi những công kích trước người kia mới phải.

Lam Hiên Vũ phản ứng rất nhanh, tay trái một phát bắt được Tiền Lỗi, tay phải cũng lập tức bắt lấy Lưu Phong. Kim văn Lam Ngân Thảo lập tức xuất hiện, nhưng nó không vòng lại bàn tay của hắn mà là quán lên tay Lưu Phong.

Sau khi tu vi tăng lên tới hai hoàn, Lam Hiên Vũ đã phát hiện, khi mình phụ trợ cho Lưu Phong cùng Tiền Lỗi, chỉ cần dùng Lam Ngân Thảo quán chặt lấy bọn hắn là được. Cho dù không tiếp xúc thân thể nhưng chỉ cần Lam Ngân Thảo tiếp xúc đối phương là hiệu quả phụ trợ cũng sẽ được như vậy.

Lưu Phong đã sớm triệu hồi ra Bạch Long thương, hai cái hồn hoàn màu vàng bay lên từ dưới chân hắn, phần đuôi thương khẽ điểm lên vách núi một chút, ba người bọn hắn liền liền xông ra ngoài một cách mãnh liệt. Lưu Phong mang theo Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi trực tiếp bắn khỏi sườn núi như một quang ảnh màu trắng.

Sau khi được Lam Hiên Vũ tăng phúc, tốc độ của Lưu Phong chẳng những nhanh vô cùng, hơn nữa còn không chế rất tốt.

Bọn hắn làm ra một cái chuyển hướng cực đẹp trên không trung, sau khi bắn về phía trước chừng bảy tám mét, một cái vòng qua lại nhích tới gần vách núi. Bạch Long thương khẽ chống trên vách núi đá, bọn hắn lại tiếp tục phóng lên phía trên.

"Oanh —— "

Một tiếng địa chấn nổ vang vang lên, cái hỏa cầu cực lớn kia hung hăng mà đập lên vách núi đá. Trong lúc nhất thời, cát bay đá chạy, tiếng gầm cực lớn cũng nương theo sóng lửa kinh khủng mà bộc phát.

Trên người Lam Hiên Vũ tàn mát ra một tầng băng sương mù, tận khả năng mà bao phủ lấy Tiền Lỗi cùng Lưu Phong, đối kháng lại luồng hỏa nhiệt bùng nhiên bạo tăng. Nhưng luồng sóng xung cường đại vẫn đánh bay ba người vọt lên trên.

Lam Hiên Vũ kéo Tiền Lỗi một phát, che ở trước người hắn, sau lưng ngưng tụ một tầng băng, dùng thân thể của mình mà ngăn trở cho Tiền Lỗi, đồng thời cũng giúp đỡ Lưu Phong ngăn lại đại lượng sóng xung kích.

Một tầng kim sắc quang mang lóe lên rồi biến mất từ trên người hắn, khi sóng xung kích đánh lên thân thể hắn, tuy bọn hắn bị đánh bay nhưng Lam Hiên Vũ cũng cảm thấy một cỗ đại lực truyền khắp toàn thân, ngược lại là tinh thần tăng nhiều.

Hồn kỹ thứ hai của Kim văn Lam Ngân Thảo—— bá thể! Khi Lam Hiên Vũ tiến vào trạng thái bá thể hắn sẽ có thể hóa giải lực công kích trên phạm vi lớn, đồng thời đem một bộ phận lực công kích đó chuyển hóa thành lực lượng bản thân.

Lúc này bọn hắn đã không còn nhìn thấy những đệ tử khác của lớp thiếu niên năng động, cũng không biết bọn hắn ứng biến thế nào dưới trùng kích của hỏa cầu này đây.

Lưu Phong lại tiếp tục phóng hướng lên trên, bằng vào Kim văn Lam Ngân Thảo tăng phúc, hắn có thể khống chế rất tốt tốc độ của bản thân, mỗi lần Bạch Long thương điểm lên trên vách núi đá đều có thể kéo bọn hắn lên bảy tám mét.

Sau khi đã ngăn được sóng xung kích, Lam Hiên Vũ hướng dưới núi mà nhìn lại. Hồn thú khổng lồ kia vừa cúi một cái liền cắn chết một đầu Địa Hỏa Tích Dịch, hai ba miếng liền nuốt xuống. Thân thể nó quét ngang, cái đuôi khổng lồ vừa quét ra liền đánh bay một đám Địa Hỏa Tích Dịch. Sau đó, nó sải bước mà lao tới hướng bọn hắn.

Lúc này Lam Hiên Vũ cũng đã nhìn thấy bộ nhóm đồng học.

Những người kéo lên đỉnh núi như bọn hắc cũng có, thí dụ như tổ Kim Tường rất am hiểu phi hành, còn tổ có thực lực cường hãn như Lữ Thiên Tầm. Mà những tổ còn lại kia đều lựa chọn hạ xuống.

Không sai, khi hỏa cầu đến, mắt thấy đã không còn cách nào đối kháng thì như thế nào mới có thể kéo dài khoảng cách nhanh nhất? Chính là thả rơi tự do! Cho nên, có bốn tổ của lớp thiếu niên năng động lựa chọn nhảy xuống bình đài giữa sườn núi kia trước tiên. Thậm chí bọn hắc còn tránh được ảnh hưởng của hỏa cầu kia rất tốt, chỉ cần ứng đối với những nham thạch đang lăn xuống từ không trung kia là được. Nhưng làm như vậy thì không thể nghi ngờ là càng kéo gần khoảng cách với đầu hồn thú khổng lồ kia, đồng thời, bọn hắc cũng phải chống lại đám Địa Hỏa Tích Dịch đang lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Địa Hỏa Xích Long

"Hiên Vũ, kia là cái gì vậy?" Tiền Lỗi vẫn còn sợ hãi mà hỏi.

Đối với việc Lam Hiên Vũ bảo vệ cho hắc, hắc đã sớm thành thói quen, vì bình thường lúc huấn luyện Lam Hiên Vũ cũng thường xuyên bảo hộ hắc. Ai bảo hắc là người yếu ớt nhất đây?

Lam Hiên Vũ nói: "Cảm giác của ngươi không sai, vừa lúc Lăng Y Y biến mất chính là phóng xuất ra thứ này."

Hiện tại tinh thần lực của Tiền Lỗi cũng không kém hơn Lam Hiên Vũ bao nhiêu, ít nhất cũng có bốn trăm năm mươi điểm rồi. Khi hồn lực của hắc đột phá tới song hoàn, tinh thần lực đã từng xuất hiện tình huống tăng mãnh liệt. Hơn nữa, Tiền Lỗi còn có trực giác cực nhạy cảm, am hiểu nhất là phát hiện ra những nguy hiểm tiềm ẩn.

"Ta cũng không biết loại hồn thú này, hắc là một loại hồn thú biến dị. Nhìn bộ dáng của nó thì rõ ràng vẫn thuộc loại Địa Hỏa Tích Dịch, chẳng qua là không biết nó đã tu luyện bao lâu, khả năng có tới mấy vạn năm, sau đó đã xảy ra lột xác. Bởi vì dù Địa Hỏa Tích Dịch tiến hóa thành là Địa Hỏa Long cũng sẽ không có cánh, nhưng nó lại có cánh, hơn nữa toàn thân có lân phiến màu đỏ. Ta rất hoài nghi, có lẽ sau khi nó xuất hiện dị biến thì tiến hóa tới chân long. Hỏa thuộc tính biến thành Xích Long. Nó hắc là một dạng tồn tại giữa Địa Hỏa Long và Xích Long."

Sau khi Lam Hiên Vũ tỉnh táo lại thì cũng đã có phán đoán về con quái thú kia. Tuy nó còn không phải Chân Long, nhưng cũng đã vượt xa tầng thứ Địa Hỏa Long. Nên giờ đừng nói là bọn hắc, cho dù là đến một ít thất hoàn cường giả cũng chỉ sợ không đối phó được nó. Lúc này bọn hắc cũng đã hiểu rõ vì sao trước khi đi Lăng Y Y lại để lại một ánh mắt có chút quái dị rồi, chỉ sợ năng lượng cầu an giúp bọn hắc a!

Địa Hỏa Xích Long! Đây là cái tên Lam Hiên Vũ tạm thời nghĩ cho cái mọi người. Lúc này, đầu Địa Hỏa Xích Long cực lớn kia không có nhìn về phía ba tổ đang chạy trên núi, mà đem ánh mắt tập trung vào bốn tổ phía dưới. Không hề nghi ngờ, hứng thú của nó đối với nhân loại rõ ràng lớn hơn đối với những đầu Địa Hỏa Tích Dịch kia. Mà Địa Hỏa Tích Dịch cũng đã bắt đầu phát khởi tiến công với bốn tổ phía dưới của lớp thiếu niên năng động.

"Hiên Vũ, ngươi nói về sau ta có thể triệu hồi ra một hồn thú mạnh như vậy không?" hai mắt Tiền Lỗi như tỏa ánh sáng, từ khi có Lam Hiên Vũ phụ trợ, hắc triệu hoán đã trở nên đáng tin cậy hơn nhiều. Tuy mỗi lần triệu hoán đều là một hồn thú khác nhau nhưng thực lực của chúng đều không tầm thường.

Lam Hiên Vũ liếc mắt nhìn hắc: "Ngươi? Sau thất hoàn hãy nghĩ tới vấn đề này a. Lại nói, đầu hồn thú lần trước ngươi bảo tồn vẫn còn chứ?"

"Còn chứ. Đương nhiên còn! Ta đây là người rất đáng tin cậy a!" Tiền Lỗi lập tức vỗ vỗ bộ ngực.

Lưu Phong đang mang theo bọn hắc bay nhanh tức giận nói: "Da mặt dày đến loại trình độ này rồi sao, cũng là một việc rất khó khăn a! Ta thực là bội phục ngươi."

"Ngươi cút!" Tiền Lỗi tức giận nói.

"Ngao ——" lại là một tiếng rống rung trời, Địa Hỏa Xích Long há miệng, hỏa cầu cực lớn thứ hai đã bay xuống phía bốn tổ bên dưới. Mà lúc này, bốn tổ này lại đang tụ tập ở một chỗ mà chiến đấu với những thứ đầu Địa Hỏa Tích Dịch đang vây quanh. Hỏa cầu cực lớn lại đến đột nhiên như vậy thì quả thực là tai họa ngập đầu a!

Lam Hiên Vũ đột nhiên nghĩ được gì đó, hắc quay sang nói với Lưu Phong: "Nhanh, kéo dài khoảng cách với hạ tổ Kim Tường cùng Lữ Thiên Tầm. Có vẻ đầu Địa Hỏa Xích Long kia thích công kích nơi nhiều người."

Đúng vậy, nó vừa xuất hiện liền lập tức công kích bọn hắc, mà ngay sau khi bọn hắc phân tán nó lại chẳng thèm nhìn bên này một cái, trực tiếp công kích bốn tổ dưới mặt đất. Hai bên có cái gì khác nhau? Nhân số!

Ý nghĩ của Lam Hiên Vũ cực kỳ linh hoạt, theo học Ngã Thiên Phàm đã nhiều năm như vậy, nếu ý nghĩ không linh hoạt sẽ không thể theo kịp tiết tấu của

vị lão sư này

Hơn nữa hắn vừa mới đột nhiên nhớ tới, khi Lăng Y Y giới thiệu về hải tuyền nàng cũng đã nói, để bọn chúng dùng tiểu tổ làm đơn vị hành động. Tuy nàng không có nói rõ nhưng có vẻ như đang ám chỉ cái gì. Nói cách khác, rất có thể bọn hắn sẽ gặp mặt Địa Hóa Xích Long trực tiếp công kích. Như vậy thì dùng tiểu tổ làm đơn vị hành động sẽ khá hơn một chút sao? Hay sẽ có thay đổi gì?

Hiện tại Lam Hiên Vũ không có cách nào đi xác định những phán đoán này, nhưng hắn nhất định phải đi ném thử. Đầu Địa Hóa Xích Long kia thật sự là rất đáng sợ, ai cũng không ngăn được công kích của nó. Muốn sống sót dưới loại tình huống này thì đầu tiên chỉ có thể tránh phải đối mặt chính diện với công kích của nó.

Lưu Phong vẫn luôn tin tưởng tuyệt đối vào những quyết định của Lam Hiên Vũ, ba người một tổ thì nhất định phải có một cái hạch tâm, không chỉ là hạch tâm chiến đấu mà còn là hạch tâm chỉ huy.

Lưu Phong vừa lóe lên, hắn không leo thêm lên trên nữa mà nhanh chóng lách mình về phía xa.

"Oanh —— "

Hỏa cầu nổ tung, sóng lửa kinh khủng tàn sát bờ bãi, mảng lớn Địa Hóa Tích Dịch bị nổ cho tung bay.à tất nhiên bị tạc bay theo còn có những đệ tử của lớp thiếu niên năng động.

Dù thế nào bọn hắn cũng không nghĩ tới, cái khảo hạch hải tuyền này sẽ thảm liệt tới như vậy, hơn nữa lại còn phải đối mặt với một đối thủ không cách nào ngăn cản.

Bốn tổ tổng cộng mười hai người, lập tức có bảy người bị sóng lửa cắn nuốt, mà ba người còn lại cũng bị nổ bay từ phía tránh né.

Không phải bọn hắn không muốn né tránh, mà còn phải đối mặt với đám Địa Hóa Tích Dịch vây công từ bốn phương tám hướng nên căn bản là bọn hắn không có cơ hội né tránh, trong chớp lát, tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Lam Hiên Vũ vẫn luôn chú ý tới tình huống phía dưới, khi có bảy người bị sóng lửa nuốt hết, hắn lập tức chú ý tới biến hóa của đầu Địa Hóa Xích Long kia. Địa Hóa Xích Long nâng cặp mắt lạnh như băng mà nhìn tới hướng đỉnh núi.

Vốn ba tổ này của bọn Lam Hiên Vũ cũng cách nhau không xa lắm, nên ngay khi chúng cùng lên núi thì cũng đã gần tương đối rồi. Lúc này, tổ Lam Hiên Vũ lại đã kéo dẫn khoảng cách, nên hai tổ Lữ Thiên Tầm cùng Kim Tường lại biến thành gần nhau.

Mấy người bên tổ Kim Tường có thể bay, tất nhiên bọn hắn sẽ tận lực mà đi theo Lữ Thiên Tầm, dù sao thì ai chẳng muốn ở cùng chỗ với cường giả chứ? Về phần Lam Hiên Vũ bên này, quan hệ của bọn hắn với Kim Tường vốn cũng không quá tốt nên hắn cũng không có ý muốn hợp tác. Lúc này, tình huống phía dưới đã khủng bố như vậy, nên mấy người Kim Tường cũng không có chú ý đến việc ba người Lam Hiên Vũ đã kéo dẫn khoảng cách.

Mà nháy mắt sau đó, Địa Hóa Xích Long lại há miệng, hỏa cầu thứ ba phóng thẳng đến phía hai tổ của Kim Tường và Lữ Thiên Tầm. Lam Hiên Vũ vẫn luôn một mực chú ý hướng đi của Địa Hóa Xích Long, khi thấy nó vừa phun ra hỏa cầu, hắn đã lập tức xác nhận được phán đoán lúc trước của mình, hét lớn một tiếng: "Tách ra, nhanh tách ra! Dùng tiểu tổ làm đơn vị, có lẽ nó sẽ không công kích nữa. Tất cả mọi người tách ra!"

Một tiếng hét này hắn đã dùng hết sức mà hô nên cũng đủ truyền khắp đỉnh núi cùng dưới núi.

Vô luận nói như thế nào thì tất cả mọi người cũng là đồng học ba năm nay với nhau, có thể giúp đỡ một chút đương nhiên hắn sẽ giúp. Mắt thấy hỏa cầu bay vút mà đến, đám người Lữ Thiên Tầm đã sợ tới mức hồn bay lên trời. Ba người bên Kim Tường thì vội vàng bay sang bên cạnh. Mà chính lúc này cũng là lúc giọng nói của Lam Hiên Vũ truyền đến.

Lữ Thiên Tầm luôn luôn làm việc quả quyết, quyết định thật nhanh, một tay bắt lấy Thường Kiếm Dật, đồng thời nói với Diệp Linh Đồng bên người: "Nhảy xuống!"

Lúc trước nạn hắn là bằng vào thực lực cường đại của bản thân mà miễn cưỡng trèo lên, nhưng lúc này hỏa cầu đã đến, căn bản là không có khả năng né về phía trước. Lữ Thiên Tầm cùng Diệp Linh Đồng nhảy xuống, chỉ một nháy mắt sau, một tiếng nổ vang kịch liệt truyền tới từ phía sau đỉnh đầu bọn hắn.

Từng khối nham thạch lớn mang theo hỏa quang cuộn cuộn mà lao xuống.

Thường Kiếm Dật lập tức phóng thích một cái hồn kỹ chậm chạp, trì hoãn hướng về phía trước. Làm giảm bớt tốc độ rơi, Lữ Thiên Tầm cũng ngửa đầu thét dài một tiếng, Hoàng Kim Sư Tử hồng!

Trong tiếng rống phẫn nộ này của hắn, tất cả đá nham thạch chung quanh đều bị chấn bay. Diệp Linh Đồng một phát bắt được Lữ Thiên Tầm, trên người nàng là bạch quang nổ rộ, bỗng nhiên dừng giữa không trung một lát, sau đó chụp một chưởng về phía vách núi bên cạnh, ba người lại lần nữa rơi xuống bình đài giữa sườn núi, sự phối hợp này không thể bảo là không ấn ý.

Lữ Thiên Tầm cũng không có nhìn hướng Địa Hóa Xích Long nữa, mà nhìn về phía ba người Lam Hiên Vũ nơi xa kia. Lúc này, nhóm Lam Hiên Vũ đã kéo dẫn một khoảng cách khá xa bọn họ, đang leo lên trên từ một phương hướng khác.

Lữ Thiên Tầm hít sâu một hơi, tự nhủ: "Lam Hiên Vũ, lợi hại!"

Không thể nghi ngờ, hắn đã thiếu nợ rồi, nếu không có một tiếng nhắc nhở kia của Lam Hiên Vũ thì không hấn hấn sẽ quyết định nhảy xuống nhanh như vậy, dù sao bọn hấn đã rất vất vả mới leo đến nơi cao như vậy a! Nhưng nhảy xuống lại là biện pháp tốt nhất để kéo dài khoảng cách với Kim Tường, lập tức có thể phân tán ra.

Không thể nghi ngờ, phán đoán của Lam Hiên Vũ đã cứu được những người còn lại này.

Mà lúc này, năm người còn sống phía dưới cũng đã nhanh chóng tách ra, một bên hai người, một bên ba người, đã kéo ra được một khoảng cách nhất định.

Nhưng một màn kì dị cũng xuất hiện ngay sau đó.

Sau khi bọn hấn tách ra, đầu Địa Hỏa Xích Long cực lớn kia lại giống như không nhìn thấy bọn hấn nữa vậy, nó quét ngang cái đuôi to, phụt hỏa cầu, mục tiêu công kích đều là Địa Hỏa Tích Dịch chung quanh nó.

Sự thật đã chứng minh, phán đoán của Lam Hiên Vũ là hoàn toàn chính xác, khi bọn hấn dùng tiểu tổ làm đơn vị hành động, đầu Địa Hỏa Xích Long không thể đối kháng nổi này cũng không còn truy kích bọn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Áp lực cực lớn của hải tuyền

Bảy người, một phần ba số học viên của lớp thiếu niên năng động, cũng vì không phán đoán được tình thế một cách rõ ràng mà đã xong khảo hạch. Không thể nghi ngờ, bọn hấn còn chưa được bày ra thực lực của bản thân, thậm chí có thể nói là biệt khuất. Thế nhưng trong cái khảo hạch này thì căn bản là không có cơ hội thứ hai.

Những người còn lại đều cảm thấy rất may mắn, trong nội tâm cảm ơn, bội phục đối với Lam Hiên Vũ không thôi. Nếu không có nhắc nhở của hấn thì dù mấy người tổ Kim Tường cùng Lữ Thiên Tầm coi như là có thể tránh thoát, nhưng nói không chừng tránh xong sẽ tự hợp lại. Mà năm người phía dưới nếu cứ tiếp tục tụ tập ở một chỗ thì căn bản là không có khả năng chịu nổi một lần công kích nữa.

Lúc này, tuy sau khi bọn hấn tách ra thì tình cảnh vẫn khó khăn như trước, bởi vì phải đối mặt với đại lượng Địa Hỏa Tích Dịch trùng kích, nhưng ít nhất cũng tốt hơn nhiều so với đầu Địa Hỏa Xích Long kia.

Mà lúc này đây, ba người Lam Hiên Vũ đã tới đỉnh núi dưới sự dẫn dắt của Lưu Phong. Sau khi bọn hấn leo lên đến đỉnh núi thì không khỏi hít một hơi khí lạnh. Bởi vì lúc này bọn hấn đã thấy rõ đỉnh núi bên kia là cái gì rồi...

Là sơn cốc! Bên kia cũng là một cái sơn cốc thật lớn, nhưng trọng yếu hơn là bọn hấn thấy được tình huống y hệt ở sơn cốc bên kia. Cũng là một đàn Địa Hỏa Tích Dịch và một đầu Địa Hỏa Xích Long khổng lồ, còn có vài tên hồn sư thiếu niên đang chạy chối chết.

Không hề nghi ngờ, sơn cốc bên kia chính là một chiến trường khác của hải tuyền. Hơn nữa, tình huống bên kia còn càng kém hơn, lúc này cũng chỉ còn không đến năm người rồi.

"Nhanh cúi xuống!" Tiền Lỗi đột nhiên hét lớn một tiếng.

Lam Hiên Vũ không chút do dự mà kéo Lưu Phong một phát, ba người vừa mới đứng trên đỉnh núi đột ngột ngồi chồm hổm xuống. Lúc này, hai hỏa cầu cực lớn đang bay vút đến phía bọn hấn từ đỉnh núi hai bên.

Lam Hiên Vũ đem hồn lực rót vào người Lưu Phong, Lưu Phong cảm theo Bạch Long thương, ba người nhanh chóng theo vách núi mà phóng đi. Căn bản không cần Lam Hiên Vũ nói, Lưu Phong cùng Tiền Lỗi cũng hiểu bọn hấn đã gặp phải tình huống gì. Lên tới đỉnh núi, thứ phải đối mặt không chỉ là xông kích của một đầu Địa Hỏa Xích Long, mà là hai bên Địa Hỏa Xích Long giáp công.

Ba người Kim Tường cũng đang phải đối mặt tình huống như vậy, mới vừa ngóc lên thấy được tình huống bên kia thì đã gặp phải hỏa cầu khổng lồ, bọn hấn sợ tới mức lập tức bay xuống dưới. Có điều, có thể phi hành vẫn là rất có lợi, bởi vì Địa Hỏa Tích Dịch không biết bay a! Ít nhất thì trong suy nghĩ của Kim Tường là nghĩ như vậy.

Nhưng ngay nháy mắt sau đó, bọn hấn liền gặp tai họa ngập đầu. Một cây hỏa trụ đỏ rực đột nhiên bắn ra từ miệng Địa Hỏa Xích Long, nó không phun vào người mà phun lên bầu trời. Hỏa trụ phóng lên trời, chỉ sau một khắc, cả vùng trời cũng đã nổi lên Hỏa Lưu Tinh Vũ. Đây là công kích phạm vi cực lớn a.

Đứng mũi chịu sào đúng là người bay cao nhất, chính là ba người tổ Kim Tường. Những Hỏa Lưu Tinh Vũ kia lại giống như có mắt mà oanh kích. Căn bản là kêu thảm thiết bọn hấn cũng không kịp phát ra, cứ như vậy mà biến mất.

"Kẻ sát vách núi. Nhanh!" Lam Hiên Vũ đột nhiên kéo mạnh Kim văn Lam Ngân Thảo, cùng lúc đó, tay phải hấn chụp tới, năm ngón tay hoàn toàn khảm

vào vách đá. Từng khối Hỏa Lưu Tinh từ trên trời giáng xuống, tiếng nổ vang kịch liệt vang vọng, cả sơn cốc đã hóa thành một cái biển lửa.

Khi Lưu Phong cùng Tiền Lỗi quay đầu nhìn lên đều không khỏi sợ tới mức mặt mũi trắng bệch. Lúc này bọn hắn mới biết, thì ra công kích của hồn thú có thể khủng bố tới như vậy!

Nhưng thứ làm cho bọn hắn rất kinh ngạc là hỏa lưu tinh vũ uy lực khủng bố như vậy, nhưng lại không có một viên nào bay tới hướng bọn hắn, tất cả đều xẹt qua từ nơi xa trên không trung rồi đánh xuống mặt đất.

"Những công kích đối với hồn sư phi hành thì sao hải tuyền Sư Lai Khắc lại có lỗ hổng được đây? Ba người Kim Tường bọn hắn rõ ràng là nghênh ngang mà bay trên không trung, đây không phải muốn chết sao?" Lam Hiên Vũ có chút bất đắc dĩ mà nói.

Đúng vậy, không có lỗ hổng! Trận hải tuyền này, có cơ hội nhưng không có lỗ hổng, đối với bất kì năng lực gì của hồn sư cũng vậy. Kể sát vách núi, là vì công kích trên không trung sẽ không tới vách. Nhưng nếu Lưu Phong vẫn tiếp tục nhảy nhảy, một khi nhảy cách vách núi quá xa thì nói không chừng bọn hắn sẽ bị ảnh hưởng. Bởi vậy, Lam Hiên Vũ làm ra những phán đoán chuẩn xác trước tiên. Quả nhiên phán đoán này đã giúp bọn hắn tránh được một đại nạn.

Nhưng những người khác lại không có vận khí tốt như vậy, năm người phía dưới chỉ còn lại có hai người, một tổ kia đã bị hỏa lưu tinh vũ thôn phệ từ sớm. Những tổ ba người khác thì đỡ hơn một ít, bởi vì khoảng cách tới vách núi tương đối gần nên cũng tránh được Hỏa Lưu Tinh Vũ. Thế nhưng Địa Hỏa Tích Dịch cũng tránh né Hỏa Lưu Tinh Vũ ở chỗ đó, bởi vậy, bọn hắn tới bên này lại gặp càng nhiều Địa Hỏa Tích Dịch hơn, mắt thấy đã sắp không ngăn cản nổi.

Nửa vơi như vậy là không đúng, kể sát vách núi mới là phương pháp tốt nhất để ứng đối với khảo hạch sinh tồn này. Đã có những biến hóa liên tiếp lúc trước nên giờ đây trong nội tâm Lam Hiên Vũ đã có chút phán đoán. Cứ việc đã có Địa Hỏa Tích Dịch bò lên theo vách núi, nhưng số lượng cũng không nhiều.

Trận khảo hạch sinh tồn này là khảo thí sức chiến đấu sao? Rõ ràng không phải. Nếu có thể đoán được đặc tính của Địa Hỏa Xích Long kia ngay từ đầu thì cho dù tu vi yếu kém cũng có sinh tồn thêm một đoạn thời gian.

Thì ra khảo hạch của Sư Lai Khắc lại như vậy sao!

Lúc này Lữ Thiên Tâm cũng đã thể hiện ra trí tuệ của mình, hắn vừa ngăn cản Địa Hỏa Tích Dịch bò lên cùng đồng bạn, lại vừa chú ý tới hướng đi của Lam Hiên Vũ bên này. Mắt thấy Hỏa Lưu Tinh Vũ đã rơi đến, hắn liếc Lam Hiên Vũ bên này một cái, lại thấy ba người Lam Hiên Vũ kể sát vách núi, vì vậy hắn lập tức kéo Diệp Linh Đồng cùng Thường Kiếm Dật cũng làm như vậy, quả nhiên lại tránh thoát được một hồi tai nạn. Hơn nữa, đại lượng Hỏa Lưu Tinh Vũ rơi xuống đã làm đám Địa Hỏa Tích Dịch đang treo lên kia giảm bớt rất nhiều, lại cho bọn hắn chút cơ hội tranh thủ thở dốc.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Địa Hỏa Xích Long còn đang mãi tàn sát bùa bãi ở phía dưới, thế nhưng không biết từ chỗ nào, địa hỏa tích dịch chạy đến càng lúc càng nhiều. Một tổ còn lại dưới sơn cốc kia, sau khi giữ vững được chừng ba phút thì cũng bị Địa Hỏa Tích Dịch nuốt sống.

Lớp thiếu niên năng động tiến vào sơn cốc hai mươi một người, bảy tổ, mà hiện tại cũng chỉ còn lại hai tổ Lam Hiên Vũ cùng Lữ Thiên Tâm.

Lúc này, Địa Hỏa Tích Dịch cũng bắt đầu treo lên dọc theo vách núi càng lúc càng nhiều.

"Lam Hiên Vũ, làm sao bây giờ? Ngươi có phương pháp xử lý gì tốt không?" Lữ Thiên Tâm lớn tiếng mà hô sang hướng Lam Hiên Vũ bên này.

Ngay từ lúc bắt đầu khảo hạch hải tuyền mấy người Lam Hiên Vũ đã làm ra những lựa chọn cực chính xác, bây giờ nhìn lại thì còn hai tổ bọn hắn, nhưng trên thực tế thì tiêu hao của ba người Lam Hiên Vũ rõ ràng không lớn lắm. Khi Địa Hỏa Tích Dịch leo lên vách núi thì uy lực công kích của chúng sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Hơn nữa, ba người Lam Hiên Vũ lại đang tiếp cận đỉnh núi, nên số lượng Địa Hỏa Tích Dịch leo lên cũng không nhiều lắm. Từ lúc bắt đầu đến giờ Lam Hiên Vũ vẫn không phán đoán sai chút nào, hơn nữa, thật sự là gia hỏa này quá giao hoạt. Hắn đang thi triển thủy nguyên tố khống chế xuống phía dưới, hóa ra từng tầng băng. Băng bao trùm lấy vách núi thì trở nên cực bóng loáng, đám Địa Hỏa Tích Dịch mới bò lên được một chút liền trượt xuống, những công kích có thể chạm tới người bọn hắn có thể nói là phượng mao lân giác. (cực kì quý hiếm, ý nói ở hoàn cảnh này là rất ít)

Cứ tiếp tục như vậy thì không hề nghi ngờ, mấy người Lam Hiên Vũ sẽ có thể kiên trì thời gian rất dài.

Lam Hiên Vũ nhìn về phía Lữ Thiên Tâm bên này, bất đắc dĩ mà nói: "Ta cũng không có biện pháp gì hay, hiện tại chỉ có thể hao tổn. Không phải thời gian càng dài thì thành tích khảo hạch của chúng ta lại càng tốt sao?"

Lữ Thiên Tâm trầm mặc một lát rồi nói: "Chẳng lẽ không có sơ hở gì sao?"

Lam Hiên Vũ nhún vai, rồi lại tiếp tục hoàn thành "Tạo Băng đại nghiệp".

Lúc này, Lưu Phong đã cắm Bạch Long thương vào vách núi, chế tạo ra một chỗ nghỉ ngơi. Tiền Lỗi cùng Lưu Phong ngồi trên Bạch Long thương, Lam Hiên Vũ thì cầm tay phải trên vách núi đá, tay trái hướng phía dưới mà phóng thích băng sương, tận khả năng mở rộng phạm vi băng bao trùm. Địa Hỏa Xích Long có muốn bò lên cũng chính là khó càng thêm khó, một khi trượt ở nơi cao như vậy thì chính là như lăn cây Lôi thạch, lại có thể đánh ngã được một chút địa hỏa tích dịch đang bò lên, nên hiện tại chỗ mấy người Lam Hiên Vũ hiển nhiên là an toàn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 157: Trên dưới giáp công

Tiền Lôi cười lớn: "Lớp trưởng, đừng có gấp, chịu đựng chút a!"

Diệp Linh Đồng nhướn mày lên mà nói: "Dây xâu tiền (*người coi trọng đồng tiền), người bót ngồi đó mà chằm chọc đi." Nàng vừa nói vừa chém ra một quyền, đánh bay một đầu Địa Hỏa Tích Dịch.

Trong tổ Lữ Thiên Tầm này, người đánh lui Địa Hỏa Tích Dịch nhiều nhất lại là Diệp Linh Đồng. Không phải nàng mạnh hơn Lữ Thiên Tầm, mà vì những hồn kỹ của Lữ Thiên Tầm Hồn Kỹ đều rất tiêu hao hồn lực, uy lực lớn nhưng lại không thể dùng nhiều lần.

Gia đình Diệp Linh Đồng lại có tiếng là nguồn gốc học giỏi, từ nhỏ đã luyện cổ võ thuật, chẳng những Võ Hồn mạnh mẽ mà thực lực bản thân nàng cũng rất mạnh. Đệ nhất hồn kỹ Thiên Cương Phách Thể của nàng khi đã phụ cộng lên thân thể thì căn bản là không sợ thuộc tính hỏa của Địa Hỏa Tích Dịch, hơn nữa đệ nhị hồn kỹ là sao Bắc Đẩu chấn động, song quyền huy động, mỗi kích đều là thế lớn lực trầm, lực tể nàng am hiểu nhất là đánh lâu dài, sức chịu đựng rất mạnh.

Mà tác dụng của Thường Kiếm Dật cũng hiện ra ở thời điểm này, ba đại hồn kỹ phụ trợ, đệ nhất Hồn Kỹ Tri Hoãn, đệ nhị Hồn Kỹ hỗn loạn, đệ tam Hồn Kỹ khát máu.

Hiệu quả của hồn kỹ hỗn loạn kia vô cùng tốt, làm cho rất nhiều Địa Hỏa Tích Dịch tự giết lẫn nhau. Cho nên tình huống trước mắt của hai tổ này cũng coi như là tương đối khá.

Nhưng cũng vừa lúc đó, một tình huống mới lại xuất hiện.

Tiền Lôi đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên rồi hoảng sợ nói: "Phía trên!"

Lam Hiên Vũ và Lưu Phong cũng đồng thời ngẩng đầu nhìn lên. Không biết từ lúc nào, một mảnh dải Địa Hỏa Tích Dịch đang chậm rãi ló đầu ra từ trên đỉnh núi, hơn nữa, nó cũng đang bắt đầu thử leo xuống.

Đây là Địa Hỏa Tích Dịch bên kia sơn cốc sao? Cũng chính là chiến trường mà mấy người Lam Hiên Vũ thấy lúc trước! Lam Hiên Vũ lập tức hiểu ra, nhất định là những người khảo hạch bên kia đã bị loại toàn bộ rồi, lúc này mới đưa đến việc Địa Hỏa Tích Dịch xuất hiện ở phía trên bọn hắn.

Trên dưới giáp công, bọn hắn đã rơi vào tình huống khó rồi. Khỏi cần phải nói, dù là mấy đầu Địa Hỏa Tích Dịch này đánh từ bên trên xuống cũng là uy hiếp không nhỏ đối với bọn hắn a! Lưu Phong cùng Tiền Lôi đều nhìn về phía Lam Hiên Vũ.

Phía dưới, ba người Lữ Thiên Tầm cũng nhìn thấy tình huống này, Thường Kiếm Dật không khỏi mỉm cười: "Có vẻ bọn hắn ra sớm một chút rồi a, Lòi này ít nhiều gì cũng có chút hạ hê, ba người Lam Hiên Vũ đã tiếp cận đỉnh núi, đúng là gần với Địa Hỏa Tích Dịch hơn một ít, cũng lại càng dễ trúng công kích của bọn nó.

"Hiên Vũ, Làm sao bây giờ?" Lưu Phong vội vàng hỏi.

Đại não Lam Hiên Vũ cấp tốc vận chuyển, thoáng qua hắn liền làm ra một cái quyết định dành cho người can đảm. Trước đó, khi áp lực của bọn hắn còn chưa quá lớn, Lam Hiên Vũ đã cẩn thận nhớ lại lời nói của vị Lăng Y Y đến từ Sử Lai Khắc học viện kia.

Lúc ấy Lăng Y Y đã nói rất rõ ràng, lần hải tuyến này, một là muốn xem thời gian sinh tồn của bọn hắn, thời gian càng dài thì điểm đạt được sẽ càng cao. Một phương diện khác, là dựa theo số lượng hồn thú bị đánh chết, hơn nữa sẽ căn cứ vào từng loại hồn thú mà cộng điểm.

Trước mắt, về phần thời gian sinh tồn thì bọn hắn đang ngang bằng với tổ Lữ Thiên Tầm, nhưng về phương diện đánh chết hồn thú thì lại kém hơn. Dù sao bọn hắn cũng ít tiếp xúc trực tiếp tiếp với Địa Hỏa Tích Dịch.

Mà cái gọi là hồn thú khác nhau thì điểm sẽ khác, hiện tại là hai loại hồn thú, đơn giản chính là Địa Hỏa Tích Dịch cùng Địa Hỏa Xích Long. Vậy chẳng lẽ nói Địa Hỏa Xích Long cũng có thể đánh chết sao?

Từ trên lý luận mà nói thì hồn sư ở cái tuổi này như bọn hắn, làm sao có thể giết được Địa Hỏa Xích Long? Đây quả thực là người si nói mộng. Nhưng từ tình huống phía trước mà xem, mỗi câu Lăng Y Y nói đều có ý nghĩa.

Như vậy thì nói cách khác, hồn sư tầm tuổi bọn hắn cũng không hẳn không thể đánh chết Địa Hỏa Xích Long. Vậy giết nó như thế nào? Hiên nhiên không thể đơn thuần bằng vào thực lực bản thân. Như vậy thì khả năng cùng huyền bí để đánh chết Địa Hỏa Xích Long hẳn là ở trong sơn cốc này.

Hơn nữa, lúc Quý lão sư cũng đã nói qua, bọn họ là đang cạnh tranh cùng toàn bộ thiếu niên thiên tài của Thiên La tinh, muốn vào được vòng tiếp theo thì cần phải có những biểu hiện thập phần nổi trội mới có thể vượt qua những người khác.

Lúc này, Địa Hỏa Tích Dịch bên kia sơn cốc đã bắt đầu leo lên hướng bên này rồi, như vậy thì những Địa Hỏa Xích Long bên kia cũng sẽ tới đây sao? Nếu nó tới sẽ như thế nào đây? Ai cũng không rõ. Vậy thì so với việc ở chỗ này ngồi chờ chết, không bằng đánh cược một lần. Từ hình hướng toàn quân bị diệt ở bên kia sơn cốc là có thể nhìn ra được, thời gian mấy người Lam Hiên Vũ kiên trì được đã rất dài rồi. Cho dù không tìm được cơ hội đánh chết Địa Hỏa Xích Long thì bọn hắn cũng có thể đánh chết thêm nhiều Địa Hỏa Tích Dịch, sẽ đạt được số điểm cộng nhiều hơn.

Hiện tại, năng lực của Tiền Lỗi còn chưa có phát huy được, trên vách núi đá hần cũng không cách nào triển khai. Bởi vì trong những sinh vật hần triệu hoán ra thì loài có thể bay là vô cùng ít. Bởi vậy, Lam Hiên Vũ quyết định...

"Xuống dưới! Lưu Phong." Tay phải Lam Hiên Vũ lần nữa bắt lấy Lưu Phong, tay trái bắt lấy Tiền Lỗi.

Lưu Phong giật mình mà nhìn hần một cái, nhưng cũng rút ra bạch long thương ngay lập tức. Bọn hắn ở cùng một chỗ đã nhiều năm như vậy, sớm đã có sự ăn ý hoàn hảo. Lam Hiên Vũ cũng đã rất nhiều lần chứng minh hần đáng giá tin nhiệm.

Nên tuy Lưu Phong cũng không rõ tại sao phải bỏ khu vực an toàn này, nhưng hần vẫn thi hành lập tức yêu cầu của Lam Hiên Vũ. Lưu Phong phóng người lên, mang theo Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi lao xuống dưới núi. Lúc này còn chưa tới phạm vi công kích của đám Địa Hỏa Tích Dịch mới leo lên từ bên kia sơn cốc.

"Bọn hắn điên rồi sao?" khi thấy ba người Lam Hiên Vũ lao xuống dưới, Diệp Linh Đồng không khỏi giật mình mà nói. Lúc trước, tổ phía dưới bị vây công như thế nào bọn hắn cũng đã thấy rất rõ ràng a! Lam Hiên Vũ lại ngốc đến mức lao xuống dưới đây?

Lữ Thiên Tâm có chút do dự. Tất cả phán đoán lúc trước của Lam Hiên Vũ đều cực chính xác, hơn nữa, chắc chắn hần sẽ không làm việc vô vị. Vậy hiện tại bọn hắn có nên lao xuống theo hay không?

Nếu như làm theo thì bọn hắn cũng phải nhảy đi xuống, hơn nữa, Địa Hỏa Xích Long sẽ công kích mục tiêu quần thể, bọn hắn sẽ không thể hợp lại cùng Lam Hiên Vũ, chỉ có thể từng người tự chiến. Sau thời gian phán đoán ngắn ngủi, Lữ Thiên Tâm vẫn quyết định tiếp tục thủ tại chỗ này. Không thể nghi ngờ, chỗ sườn núi này là có lợi nhất cho bọn hắn, mà ở chỗ này bọn hắn cũng có thể kiên trì lâu hơn. Nếu xuống dưới sẽ không thể khống chế tình huống, nhất là hần còn không biết mục đích của Lam Hiên Vũ là gì.

Lữ Thiên Tâm không nhúc nhích, mà ba người Lam Hiên Vũ rất nhanh đã rơi xuống dưới núi rồi. Khoảng cách phía dưới càng gần thì số lượng Địa Hỏa Tích Dịch cũng càng nhiều. Vào lúc này, thực lực của Lưu Phong dưới sự tăng phúc của Lam Hiên Vũ cũng đã bày ra.

Bạch long thương hần cầm trong tay không ngừng vung vẩy ra từng mảnh tàn ảnh, hần không chỉ mang theo Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi lao xuống mà còn không ngừng đánh bay Địa Hỏa Tích Dịch.

Vì Địa Hỏa Tích Dịch rất đông nên nhiệt độ ở dưới đã trở nên nóng rực. Những Địa Hỏa Tích Dịch này biết phun lửa, tuy phạm vi ảnh hưởng chỉ có chừng một mét, không tính lợi hại, nhưng bản thân nó lại có lực phòng ngự rất mạnh. Dưới sự tăng phúc của Lam Hiên Vũ, Lưu Phong cũng chỉ có thể miễn cưỡng chọc thủng thân thể bọn nó, thế nhưng việc này cũng kéo chậm tốc độ của hần.

Cho nên, Lam Hiên Vũ yêu cầu Lưu Phong chỉ đánh bay Địa Hỏa Tích Dịch mà không giết bọn nó, bởi vì bây giờ còn không phải lúc để giết những thứ này. Bọn hắn đã cách mặt đất càng ngày càng gần.

Lam Hiên Vũ nói: "Nhảy tới hướng xa xa kia, càng xa càng tốt, làm hết sức tránh bầy Địa Hỏa Tích Dịch phía dưới."

"Rõ rồi!" Lưu Phong đáp lại một tiếng, đem chuôi bạch long thương điểm mạnh lên vách núi, thậm chí Bạch Long thương có chút uốn lượn vì cái phát lực này của hần, sau đó, ba người mượn phản lực mà bắn mạnh sang một bên.

Lam Hiên Vũ cũng đạp mạnh hai chân lên vách núi đá. Ba người lao ra chừng mười lăm mét mới rơi xuống. Đệ nhị hồn hoàn trên người Lưu Phong sáng lên, Bạch Long thương phát ra một tiếng ngâm nga, một đạo bạch quang lập tức tràn vào cơ thể hần. Làn da hần cũng hiện ra một tầng bạch quang, thân thể quát mạnh xuống từ trên không trung, trong miệng phát ra tiếng Long ngâm, mang theo Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi trượt tới hướng trước.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Bạch Long Phấn

Đây chính là đệ nhị hồn kỹ của Lưu Phong, Bạch Long Phấn.

Hần dẫn huyết mạch Bạch Long của Bạch Long thương phản hồi bản thân, làm bản thân tạm thời có được đặc tính của huyết mạch Bạch Long. Nếu do chính hần tự sử dụng thì da của hần cũng không biến sắc, thời gian cũng chỉ có mười giây, nhưng dưới sự tăng phúc của Kim văn Lam Ngân Thảo thì thời gian có thể gia tăng gấp đôi, uy lực cũng sẽ tăng nhiều.

Chỉ một lát này, ba người bọn hắn đã trượt ra trọn vẹn ba mươi mét, tránh được đám Địa Hỏa Tích Dịch dày đặc dưới núi. Tuy vẫn có Địa Hỏa Tích Dịch đang lao tới hướng bọn hắn nhưng số lượng đã bớt đi nhiều.

Vừa lúc đó, có vẻ đầu Địa Hỏa Xích Long kia cảm nhận được có người phi hành, nó ngửa mặt lên trời mà rống một tiếng phẫn nộ, lại hướng không trung mà phụt lên một cây hỏa trụ cực lớn.

Lưu Phong cùng Tiền Lỗ đã sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, lúc này, khoảng cách của bọn hắn tới vách núi còn hơn bốn mươi mét, hơn nữa chung quanh vách núi đều là Địa Hỏa Tích Dịch, muốn trở về là không thể nào, nhưng chỉ một chút nữa Hỏa Lưu Tinh Vũ sẽ rơi xuống a!

"Đi, toàn lực phóng tới Địa Hỏa Xích Long!" Lam Hiên Vũ cũng không nghĩ sẽ xuất hiện tình huống như vậy, hắn quyết định thật nhanh, lập tức nói với Lưu Phong. Chết thì chết a! Lưu Phong cắn răng một cái, mãnh liệt phóng tới hướng Địa Hỏa Xích Long.

Theo Hỏa Lưu Tinh Vũ xuất hiện, những Địa Hỏa Tích Dịch kia đều sợ hãi mà cuộn mình, cho nên một đường chạy này của bọn hắn đã trở nên thông suốt, cũng không có gặp bất kì ngăn trở nào.

Ưu thế tốc độ của Lưu Phong đã hoàn toàn bày ra rồi, mặc dù hắn còn mang theo hai người, nhưng dưới tầng phúc của Kim văn Lam Ngân Thảo thì tốc độ vẫn như trước là nhanh vô cùng.

Hỏa Lưu Tinh Vũ muốn giáng xuống từ trên trời là cần có thời gian, hơn nữa, vì lúc trước ba người Kim Tường ở trên không nên mới gặp "Tai họa ngập đầu".

Mà vừa rồi bọn Lam Hiên Vũ lại chỉ trượt đi, nên dĩ nhiên là không "hưởng thụ" loại đãi ngộ được Hỏa Lưu Tinh Vũ bắn chum này. Qua giây lát, Lam Hiên Vũ liền bình tĩnh lại, tránh hỏa lưu tinh vũ trên mặt đất cũng không tính là quá khó khăn, nhưng thứ phiền toái là Hỏa Lưu Tinh Vũ sẽ nổ tung thành biển lửa.

Lúc này Tiền Lỗ đã hoàn toàn sợ tới choáng váng. Đầu Địa Hỏa Xích Long kia vẫn đang ngửa đầu phun hỏa trụ, mà những Địa Hỏa Tích Dịch kia hoặc là cuộn mình bất động, hoặc là điên cuồng mà chạy thực mạng, cả sơn cốc tràn ngập một cỗ khí tức kinh khủng.

"Đến dưới bụng Địa Hỏa Xích Long đi!" Lam Hiên Vũ kêu với Lưu Phong. Ánh mắt Lưu Phong sáng lên, lúc này hắn đã hiểu được ý nghĩ của Lam Hiên Vũ. Địa Hỏa Xích Long còn đang ngửa đầu gào thét nên thân thể nó sẽ không phát động công kích, bởi vì nó còn phải bảo trì uy lực của Hỏa Lưu Tinh Vũ. Từ tình hình trước đó mà phân tích là raz quá trình này là chừng hai mươi giây. Nói cách khác, trong hai mươi giây này, chỗ an toàn nhất trong sơn cốc sẽ là dưới bụng Địa Hỏa Xích Long.

Cái này vốn không phải xúc diện Lam Hiên Vũ muốn đổi mặt, ban đầu hắn nghĩ rằng sau khi tiến vào sơn cốc thì lập tức rời xa đàn Địa Hỏa Tích Dịch, rồi lại đi xem tình huống khác trong sơn cốc. Nhưng lúc này lại đột nhiên gặp phải tình huống trước mắt, hắn cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Lúc này ba người Lữ Thiên Tầm đã không có lựa chọn nào khác, đổi mặt với Hỏa Lưu Tinh Vũ, bọn hắn vội vàng lại gần sát vách núi. Lúc này bọn hắn cũng đã chẳng quan tâm nhìn Lam Hiên Vũ đang làm gì nữa rồi, bởi vì trong suy nghĩ của bọn hắn thì ba người này đã xong.

Lúc này Lưu Phong vẫn còn đang trong trạng thái Bạch Long Phẫn, chính là thời điểm tốc độ nhanh nhất. Hắn như một Tiểu Bạch Long, thân thương hợp nhất, chỉ dùng bảy tám giây đã mang Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗ đến gần Địa Hỏa Xích Long. Lúc này cũng đã bắt đầu có Hỏa Lưu Tinh Vũ rơi xuống mặt đất, phát ra từng trận nổ vang, từng luồng sóng lửa nóng bỏng đang từ bốn phương tám hướng mà xâm nhập đến.

Lam Hiên Vũ nhíu chặt đôi mày, nhưng thần sắc hăm hở vẫn vô cùng lạnh lùng, hắn vừa phóng thích Băng sương mù, giúp đỡ hai vị đồng bạn hóa giải hỏa độc, đồng thời cũng không ngừng quan sát Hỏa Lưu Tinh Vũ, dùng chính Kim văn Lam Ngân Thảo đang quấn trên người Lưu Phong mà trợ giúp hắn tránh Hỏa lưu tinh.

Loại thao tác cải biến phương hướng này bọn hắn đã luyện tập quá nhiều lần. Lam Hiên Vũ một tay bắt chặt theo Tiền Lỗ, dưới chân không ngừng bước dài, phối hợp Lưu Phong mà bay nhanh về phía trước. Mà Lưu Phong lại như đầu xe mang theo bọn hắn vậy, ba người nhát thể, tốc độ đã đạt đến cực hạn.

"Oanh!" Một viên Hỏa lưu tinh nổ tung ngay gần bọn hắn, luồng khí lăng không lồ lập tức kéo tới.

Lam Hiên Vũ hét lớn một tiếng, trong mắt hào quang thoáng hiện lên, tường băng bỗng nhiên xuất hiện nhưng lại ầm ầm nổ tung ngay sau đó, hắn thử dùng lực bạo tạc nổ tung để ngăn cản luồng sóng khí nóng bỏng đang tràn tới kia.

Ở thời điểm này, Lưu Phong cũng đã liều mạng. Hắn không hề giữ lại mà toàn lực phóng thích hồn lực, kỹ chống Bạch Long thương xuống mặt đất, lại mang ba người bay đi. Tuy thân thể bọn hắn vẫn bị sóng xung kích đụng lệch ra vài phần, nhưng cuối cùng cũng đã ngã vật được xuống dưới bụng Địa Hỏa Xích Long.

Luồng sóng khí nóng bỏng lại đập vào mặt, mới tiếp cận Địa Hỏa Xích Long, ba người Lam Hiên Vũ ba người đã cảm thấy toàn thân nóng rực. May mắn là Lam Hiên Vũ có thể không chế thủy nguyên tố, hắn tận khả năng mà điều tiết nhiệt độ được một chút. Ba người rơi xuống, gần như là sát mặt đất mà trượt tới, trên đỉnh đầu chính là nhiệt lưu nóng bỏng, đó chính là thân thể Địa Hỏa Xích Long.

Ba người đã cách bụng nó rất gần, nên càng có thể cảm nhận được phần khủng bố của nó, bởi vì nó quá khổng lồ. Trên người địa hỏa xích long, từng khối lân phiến tản ra hơi thở nóng bỏng, cả người nó đều đang rung động kịch liệt.

Bên ngoài đã là một biển lửa, giờ khắc này, chỉ còn dưới bụng nó là có chút an toàn, lúc này cả ba người Lam Hiên Vũ, Lưu Phong cùng Tiền Lỗ đều có cảm giác trái tim như muốn ngừng nhảy. Thật sự là quá mạo hiểm rồi. Nhưng trong nội tâm bọn hắn lại cảm thấy rất kích thích.

Chung quanh là biển lửa ngập trời, trên đỉnh đầu là Địa Hỏa Xích Long kinh khủng, ba người bọn họ lại có thể còn sống, cái này liệu có phải là một loại may mắn hay không đây? Lại qua mười mấy giây, tiếng rống giận dữ của Địa Hỏa Xích long mới dần ngừng lại. Lam Hiên Vũ dùng năng lực khổng lồ chế ngự nguyên tố của mà bản thân mà hóa ra từng tầng băng sương mù, bảo hộ lấy thân thể ba người.

"Làm sao bây giờ?" Tiền Lỗ thấp giọng hỏi.

Ở thời điểm này, hiển nhiên bọn hắn đã không còn cách nào lao ra, bởi vì bên ngoài đã là biển lửa, tuyệt không phải cái tu vi này của bọn hắn có thể đối phó được, đi ra ngoài cũng sẽ bị chết cháy.

Lam Hiên Vũ không chút do dự mà nói: "Địa Hỏa Xích Long chạy đi đâu thì chúng ta liền chạy theo tới đó. Hình thể của nó quá lớn, chưa hẳn đã có thể phát hiện chúng ta ở dưới bụng. Đợi đám lửa chung quanh yếu bớt chúng ta lại tìm cơ hội đi ra ngoài."

"Tốt!"

Cũng chỉ có thể như thế, nếu bọn hắn lựa chọn xông tới liều một chút thì chính là chuẩn bị cho việc mạo hiểm nhất. Cái này dù sao cũng là Đấu La thế giới, cũng không phải thế giới chân thật.

Sau khi Địa Hỏa Xích Long phóng xuất ra Hỏa Lưu Tinh Vũ thì có vẻ nó cũng có chút mệt mỏi rồi, nó đứng tại chỗ mà thở dốc một lát rồi mới tiếp tục đi tới hướng bên cạnh. Ba người Lam Hiên Vũ cũng vội vàng đuổi theo Địa Hỏa Xích Long.

Thân thể Địa Hỏa Xích Long quá khổng lồ nên cũng đủ cho bọn hắn đứng thẳng mà đi dưới bụng nó. Bên rai bọn hắn đang là từng tiếng ùng ùng trầm thấp. Mỗi bước Địa Hỏa Xích Long bước ra đều làm chấn động mặt đất.

Nhưng ở thời điểm này, không biết vì cái gì, trong đầu Lam Hiên Vũ lại đột nhiên hiện ra hình ảnh Đường Nhạc một cước giẫm trên chiến hạm lúc trước, sau đó là tám đầu Kim Long cuộn cuộn hủy diệt chiến hạm. Cảm giác đầu Địa Hỏa Xích long này giẫm đạp mặt đất có vẻ khá giống một cước kia của Đường Nhạc.

Ba người hải hùng khiếp vía mà theo sát Địa Hỏa Xích Long. Nó cứ bỗng nhiên đi chậm, rồi lại bỗng nhiên gia tốc vọt tới trước, quả thực đã làm bọn hắn rất mệt mỏi. May mắn là tốc độ của Địa Hỏa Xích Long cũng không nhanh.

Hỏa diễm Chung quanh dần dần dập tắt, lộ ra rừng măng đất lớn đã cháy đen. Lam Hiên Vũ thấp giọng nói: "Chuẩn bị sẵn sàng, Lưu Phong, sau đó chúng ta sẽ lao ra từ chân trái của nó. Bên này có khả năng là điểm mù của nó."

"Được." Lưu Phong không chút do dự mà đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Hải tuyến giai đoạn thứ hai

"Chuẩn bị, đi!" Lam Hiên Vũ hét lớn một tiếng, lần nữa tăng phúc giúp Lưu Phong tăng phúc, đồng thời lôi kéo Tiền Lỗ, ba người lập tức xông ra từ chân trái Địa Hỏa Xích Long, nháy mắt đã ra đến bên ngoài.

Lam Hiên Vũ lựa chọn thời cơ này là vừa lúc là Địa Hỏa Xích Long xông về phía trước, đi tấn công Địa Hỏa Tích Dịch, cho nên sau khi bọn hắn xông ra ngoài liền kéo dài khoảng cách với Địa Hỏa Xích Long.

"Đây xấu tiền, chuẩn bị triệu hoán!" Lam Hiên Vũ nói dồn dập với Tiền Lỗ.

"Được." Tiền Lỗ lập tức phóng xuất ra triệu hoán kim tiền.

Từ khi tiến vào sơn cốc, Tiền Lỗ vẫn luôn ở dưới sự bảo vệ của Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong, còn chưa có phát ra bất cứ tác dụng gì. Hiện tại, rút cuộc đã cần dùng đến triệu hoán của hắn thì sao hắn có thể không cố gắng biểu hiện đây?

Một mnhr đất trống quanh Địa Hỏa Xích Long đã không còn Địa Hỏa Tích Dịch, bởi vì Địa Hỏa Tích Dịch còn không chạy được với nó, nên tất nhiên sẽ không dám đi tới phía trước, cho nên, ở thời điểm này bọn hắn lại được an toàn nhất.

Nháy mắt sau đó, một tiếng nổ vang đất rung núi chuyển đột nhiên vang lên. Lam Hiên Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chỗ vách núi bên kia, đột nhiên có từng khối tảng đá lớn đang lăn xuống, vách núi bị tạc ra một lỗ hổng cực lớn, sau đó là một cái đầu cực lớn ngó ra, chính là đầu Địa Hỏa Xích Long còn lại kia.

Mà nơi hắn xuất hiện cũng khá gần mấy người Lữ Thiên Tầm đang đau khổ chống chọi với đám địa hỏa tích dịch. Trong nháy mắt đầu địa hỏa xích long kia xuất hiện, ba người Lữ Thiên Tầm đã sợ tới mức hồn bay lên trời. Mới chỉ là một con Địa Hỏa Xích Long cũng đã khủng bố như thế rồi, vậy mà lúc này lại xuất hiện thêm nữa. Đây là cái tình huống gì vậy a! Địa Hỏa Xích Long khổng lồ như thế vẫn có thể leo núi?

Cũng ngay trong nháy mắt đầu Địa Hỏa Xích Long thứ hai xuất hiện, cả sơn cốc đột nhiên xẹt qua một đạo quang mang màu vàng.

Hai đầu Địa Hỏa Xích Long đều rung động một lát, nháy mắt sau đó, ánh mắt của chúng đồng thời tập trung đến ba người Lữ Thiên Tầm, Thường Kiếm Dật cùng Diệp Linh Đồng.

Hải tuyền khảo hạch tiến vào giai đoạn thứ hai!

Mà phương thức khảo nghiệm của giai đoạn thứ hai này chính là vô luận nhân số bao nhiêu, Địa Hỏa Xích Long sẽ ưu tiên công kích tất cả nhân loại. Hai cái hỏa cầu không lồ, vừa lên một lát đã đồng thời bay tới hướng ba người Lữ Thiên Tầm.

Lữ Thiên Tầm trừng to mắt, hấn quát to: "Nhảy!" Hai tay hấn giữ chặt lấy Thường Kiếm Dật cùng Diệp Linh Đồng rồi lập tức thả người nhảy xuống. Hấn cũng phóng thích ra Hoàng Kim Sư Tử hồng ngay lúc đó, đánh by toàn bộ Địa Hỏa Tích Dịch chung quanh.

Tiếng nổ vang kịch liệt lại một lần nữa vang lên, vô số nham thạch giáng xuống từ trên trời giáng xuống. Đáng sợ hơn là đầu Địa Hỏa Xích Long trên núi cũng nhảy xuống, một đôi cánh không thể phi hành cũng cánh mở ra làm chậm lại thể xông, nó cứ thẳng hướng ba người bọn hấn mà rơi.

Một màn nàu đã bị ba người Lam Hiên Vũ thấy rõ, Tiền Lỗi hít sâu một hơi, hấn biết rõ, nếu bọn hấn còn trên vách núi lúc trước sẽ có hậu quả như thế nào hậu quả. Không thể không nói, tổ này của bọn hấn không chỉ là Lam Hiên Vũ ứng đối tốt, từ ý nào đó mà nói, vận khí tốt cũng đứng về phía bọn hấn a!

"Triệu hoán, nhanh!" Lam Hiên Vũ vỗ vỗ Lưu Phong. Lưu Phong nhanh chóng dừng lại, Bạch Long thương quét ngang mà ra, từng đạo thương mang đánh bay một đám Địa Hỏa Tích Dịch chung quanh.

Tiền Lỗi phóng thích triệu hoán Kim tiền, đệ nhất Hồn Kỹ, Triệu Hoán Chi Môn! Triệu Hoán Chi Môn chậm rãi mở ra, theo tinh thần lực cùng hồn lực tăng lên, hiện tại tốc độ triệu hoán của Tiền Lỗi đã nhanh hơn rất nhiều.

Thần sắc của Lam Hiên Vũ vẫn không thay đổi, ở thời điểm này thì ít nhất bọn hấn cũng đã có thể xác định, trong lớp thiếu niên năng động này bọn hấn đã có thể lấy được thành tích số một. Tuy tiêu tổ của Lữ Thiên Tầm đánh chết khá nhiều Địa Hỏa Tích Dịch, nhưng lúc này bọn hấn còn phải đối phó với hai đầu Địa Hỏa Xích Long.

Mấy người Lam Hiên Vũ quẹo qua một cái, vừa vận trốn sau một vách núi. Đây chính là nơi đầu Địa Hỏa Xích Long thứ hai kia xuất hiện, cũng đủ cho bọn hấn tranh thủ nhiều thời gian hơn.

Đạo quang mang kim sắc vừa rồi kia Lam Hiên Vũ cũng chú ý tới. Hấn vững hiểu được mơ hồ, Địa Hỏa Xích Long trực tiếp công kích ba người như vậy hấn là có liên quan tới đạo quang mang kia.

Lăng Y Y cũng đã nói, quan trọng nhất là sinh tồn. Chỉ cần bọn hấn có thể sinh tồn thời gian dài, nhất là sinh tồn được dưới tình huống địa Hỏa Xích Long trực tiếp tiến công, điểm đạt được nhất định không phải ít. Nhưng mục tiêu của Lam Hiên Vũ còn lớn hơn thế nữa, bởi vì hấn muốn xem mình còn cơ hội đạt điểm cao hơn nữa hay không.

Tay phải hấn phóng xuất ra Kim văn Lam Ngân Thảo mà quán quanh tại Triệu Hoán Chi Môn, chính mình thì nhìn về xa xa phía trước. Địa Hỏa Xích Long ban đầu chính là đi ra từ nơi này, mà ở phía trước không quá xa, hấn thấy được một cái ao nham thạch lớn.

Không sai, chính là ao nham thạch. Có không ít Địa Hỏa Tích Dịch đang bò ra từ trong đó mà đi tới bên này. Một tiếng gầm vang lên, Lam Hiên Vũ quay đầu nhìn lại, một thân thể trắng kiện chui ra từ Triệu Hoán Chi Môn, chiều cao của nó chừng hơn bảy mét, toàn thân bao trùm một tầng lân phiến màu đen, trên sống lưng là một đường gai nhọn dữ tợn lan tràn đến phần đuôi, cả người có vài phần giống Địa Hỏa Xích Long. Một đôi mắt lớn màu vàng lộ vẻ hung quang, toàn thân nó bắn ra một luồng khí tức rất cường đại.

Thiết Bối Long, một loại Địa Long bọn hấn đã từng triệu hoán nhiều lần, thuộc loại Á Long không có năng công kích từ xa quá mạnh mẽ, nhưng lực phòng ngự siêu cường, lực lượng cực lớn, am hiểu quân đấu.

Khi thấy thứ được triệu hoán ra là Thiết Bối Long, Lam Hiên Vũ thở dài một hơi, bởi vì triệu hồi ra một hồn thú quen thuộc dù sao cũng tốt hơn một hồn thú không biết chút nào. Ít nhất bọn hấn cũng rất rõ ràng về trạng thái và sức chiến đấu của Thiết Bối Long, chỉ cần tiến hành lợi dụng là được rồi.

"Tiền Lỗi, ngươi bên trên Thiết Bối Long, ở phía trước, ta cùng Lưu Phong đi theo ngươi." Lam Hiên Vũ một phát bắt lấy Tiền Lỗi, trực tiếp đáp hấn tới hướng Thiết Bối Long.

Tiền Lỗi vừa duỗi hai tay ra liền bắt được lưng Thiết Bối Long mà ngồi vững vàng lên lưng nó. Thiết Bối Long là vật hấn triệu hoán ra nên nó hoàn toàn có thể chiến đấu dựa theo ý nghĩ của hấn.

"Phóng tới ao nham thạch kia!" Lam Hiên Vũ hét lớn một tiếng, sau đó hấn cũng chạy theo lưng thiết bối long cùng Lưu Phong. Thiết Bối Long mãnh liệt mà xông về phía trước. Nó cũng không cần kỹ xảo gì, quả thực là vọt tới như một cái máy ủi đất vậy, những đầu Địa Hỏa Tích Dịch mới cao chừng hai thước kia thì căn bản là công kích không tới nó. Những nơi nó đi qua, Địa Hỏa Tích Dịch cứ như vậy mà bị đánh bay, căn bản là không thể ngăn cản nó tiến lên.

Tay phải Lam Hiên Vũ tay phải phóng xuất ra Kim văn Lam Ngân Thảo quán quanh người Lưu Phong, không cần hấn nói Lưu Phong cũng biết mình nên làm gì. Những đầu Địa Hỏa Tích Dịch bị đánh bay kia rất dễ lộ ra sơ hở dưới bụng. Thương mang Bạch Long thương bắn ra bốn phía, thừa cơ mà đánh

chết một đám Địa Hòa Tích Dịch. Đây đều là điểm tích lũy a, là thứ bọn hắc không thể bỏ qua.

Lam Hiên Vũ vừa chạy theo sau Thiết Bối Long, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về sau lưng.

Bên kia, có lẽ ba người Lữ Thiên Tầm đã dùng hết phần vận khí tốt của mình. Sau khi nhảy xuống từ giữa sườn núi, gần như bọn hắc đã sử dụng ra tất cả vốn liếng mới hóa giải được thể xông, nhưng lại phải đối mặt với địa hỏa xích long vừa lao ra từ vách núi cùng đầu địa hỏa xích long đang nhào tới.

Bọn hắc có khả năng làm lúc này chính là phóng thích tất cả hồn kỹ của bản thân, hao hết hồn lực, tận khả năng mà rơi xuống trước đầu Địa Hòa Xích Long trên đầu mình kia cố gắng mà đánh chết thêm một ít Địa Hòa Tích Dịch. Sau đó thì bọn hắc cũng sẽ bị đàn thú khổng lồ kia thôn phệ.

vang "Oanh ——" trong tiếng nổ vang cực lớn, đầu Địa Hòa Xích Long kia đã ngang nhiên mà rơi xuống đất, trận chiến đầu bên này, đã xong.

Mà đầu Địa Hòa Xích Long còn lại kia cũng đã vọt tới bên cạnh nó mà thở từng ngụm hào hển. Hai đầu Địa Hòa Xích Long đồng thời phát ra tiếng rống giận dữ. Sau đó, bọn chúng lại đồng thời xoay người, cái mũi co rút lại, có vẻ chúng đã ngửi thấy được gì đó, một tích tắc sau chúng liền đuổi theo ba người Lam Hiên Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 160: Cơ hội

Nghe được tiếng bước chân dồn dập như sấm sau lưng, sắc mặt Lam Hiên Vũ lập tức đại biến, hắc biết, hai đầu Địa Hòa Xích Long này cũng không vì lãnh địa mà sinh ra xung đột. Nói cách khác, dựa theo trình tự thiết lập thì bọn chúng chỉ muốn giết toàn bộ nhân loại bước vào lãnh địa của mình.

Bọn hắc cũng đã sắp chạy đến trước ao nham thạch rồi, nhưng trừ vách núi cùng ao nham thạch, Lam Hiên Vũ cũng không nhìn thấy được gì khác, đằng sau là tiếng bước chân càng ngày càng gần, ba người bọn hắc cũng sắp lâm vào tuyệt cảnh.

"Hiên Vũ." Lưu Phong quay đầu nhìn về phía Lam Hiên Vũ, Tiền Lỗi đang ngồi trên lưng Thiết Bối Long cũng là như thế. Ở thời điểm này, bọn hắc càng cần Lam Hiên Vũ đến quyết định việc cần phải làm tiếp theo. Chẳng lẽ người xếp đặt thiết kế trận khảo hạch hải tuyến này thật không cho bọn hắc một đường sinh cơ sao? Thế nhưng vì cái gì Lăng Y Y lại nói, giết chết hồn thú bất đồng thì điểm tích lũy sẽ không giống nhau đây? Ở chỗ này rõ ràng chỉ có hai loại hồn thú, trừ rồi Địa Hòa Tích Dịch chính là địa Hòa Xích Long. Nói cách khác, Địa Hòa Xích Long hẳn là có khả năng bị giết chết!

Thế nhưng cho dù là một gã thất hoàn hồn thánh đối đầu với một Địa Hòa Xích Long cũng không nhất định có thể thắng, chứ nói chi là mấy đứa nhỏ mười hai mười ba tuổi bọn hắc. Cho nên hẳn là vẫn còn cơ hội, thế nhưng cuối cùng là cơ hội ở nơi nào đây?

Lam Hiên Vũ không có lên tiếng, mà chỉ nhìn về phía trước, lại nhìn một chút chung quanh.

Hắn bước tới bên bờ ao nham thạch nóng chảy. Xác thực, nơi đây trừ ao nham thạch nóng chảy này thì không còn bất kỳ thứ gì. Sóng nhiệt cuộn cuộn không ngừng tuôn ra, còn có Địa Hòa Tích Dịch chui lên dưới ao nham thạch đó.

Thiết Bối Long hung ác mà công kích Địa Hòa Tích Dịch chung quanh, bảo hộ lấy ba người Lam Hiên Vũ.

Đội đã nào...! Ánh mắt Lam Hiên Vũ đột nhiên sáng lên, có vẻ như hắn vừa nghĩ ra được cái gì.

Địa Hòa Tích Dịch là chui ra từ dưới ao nham thạch nóng chảy sao? Những thứ này chẳng qua là mười năm, tối đa cũng chỉ là trăm năm, có thể chịu nổi nhiệt độ của nham thạch sao? Điều này sao có thể a! Cho dù là hồn thú nghìn năm cũng không có khả năng sinh tồn trong nham thạch nóng chảy, dù hồn thú vạn năm cũng phải là những loại vực kì đặc thù như Địa Hòa Xích Long mới có thể a.

Nói cách khác, ao nham thạch này có vấn đề!

Nghĩ tới đây, Lam Hiên Vũ đã thông suốt! Không sai, đây chính là cơ hội người thiết lập để lại trong trận khảo hạch hải tuyến này.

"Nhanh, chúng ta tiến vào ao nham thạch! Trực tiếp nhảy vào!" Lam Hiên Vũ quyết định thật nhanh, thậm chí hắn còn không có thời một chút, cứ thế mà nhảy thẳng một cái, cả người liền rơi vào trong ao nham thạch nóng chảy.

Thiếu chút nữa thì Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đã trừng rớt cả mắt ra ngoài, đây chính là ao nham thạch nóng chảy a! Sao có thể nhảy vào chứ?

Phụ một tiếng, cả người Lam Hiên Vũ đã nhập vào trong ao, trong nội tâm hắn làm sao không khẩn trương đây? Nếu phán đoán của hắn là sai lầm thì hắn sẽ lập tức bị cái sai lầm này giết chết.

Nóng bỏng, cảm giác nóng bỏng lập tức truyền khắp toàn thân, làm cả người Lam Hiên Vũ đều chịu căng thẳng, nhưng chỉ nháy mắt sau đó hắn đã có một loại cảm giác khác. Cái ao nham thạch này nhìn qua rất đặc dính, sau khi nhảy vào thì cảm giác cũng không khác nước là mấy, mặc dù vẫn có hòa nguyên tố nồng đậm quanh quẩn, nhiệt độ thực vẫn rơi vào chừng sáu bảy mươi độ. Lam Hiên Vũ phóng thích hồn kỹ khổng lồ chế thủy nguyên tố, tận khả

năng mà hạ nhiệt độ. Ngay sau đó hắn đã có thể thích ứng, thò đầu ra khỏi mặt ao thì thấy Tiền Lỗi cùng Lưu Phong vẫn còn ngơ ngác mà nhìn bên này. Mà bên kia, hai đầu Địa Hỏa Xích Long cực lớn đã chạy qua, đang một trước một sau mà lao tới.

"Mau xuống đây, các ngươi còn chờ cái gì?!" hai chân Lam Hiên Vũ dậm trên nham thạch nóng chảy, làm cơ thể mình lơ lửng được nửa trên, vẫy vẫy tay với bọn hắn. Khi thấy hắn ngoi đầu lên, Tiền Lỗi cùng Lưu Phong mới ý thức được ra vấn đề, vội vàng nhảy xuống ao nham thạch. Nhưng hiển nhiên Thiết Bối Long rất sợ hãi nham thạch, nói cái gì cũng không chịu nhảy xuống.

Tiền Lỗi quyết định thật nhanh, mệnh lệnh nó trực tiếp quay người mà phóng tới hai đầu Địa Hỏa Xích Long, chính mình thì ngã xuống cùng Lưu Phong.

Lam Hiên Vũ phóng xuất ra hai cây ngân văn Lam Ngân Thảo quấn quanh trên người bọn hắn, khiến cơ thể bọn hắn xuất hiện một tầng băng trước khi tiến vào trong ao nham thạch.

Hai người thả người vào ao nham thạch, lập tức cảm thấy nóng hổi, nhưng cũng chỉ là nóng hổi mà thôi. Lam Hiên Vũ một cái kéo liền đem hai người bọn hắn tới bên người mình. Từ sau khi Lam Hiên Vũ tiến vào cảnh giới song hoàn hắn đã có thể thoải mái mà tăng phúc đồng thời cho hai người bọn họ.

"Chuẩn bị, nín thở." Lam Hiên Vũ hít sâu một hơi.

Ba người đã ở cùng một chỗ thời gian dài như vậy, Lưu Phong cùng Tiền Lỗi lập tức hiểu ý của hắn, cùng há to mồm hít sâu một hơi, sau đó chìm ngập xuống ao dưới cái kéo của Lam Hiên Vũ. Chung quanh là một mảnh nóng rực, thậm chí bọn hắn còn không dám mở to mắt. Cho dù đang ở trong ao nham thạch nóng chảy bọn hắn cũng có thể nghe thấy những tiếng bước chân ừng ực ngoài kia rất rõ ràng.

Không hề nghi ngờ, Thiết Bối Long không thể ngăn cản hai đầu Địa Hỏa Xích Long khủng bố như thế, rất nhanh Tiền Lỗi đã mất cảm ứng với vật được triệu hoán. Tiếng bước chân kia vẫn tiếp tục dồn đến phụ cận ao nham thạch mới dừng lại, ba người cũng dần khản trương tới mức tim muốn nhảy lên cổ họng.

Thân ở trong ao nham thạch nóng chảy, lúc này bọn hắn chính là dê đọi làm thịt, chỉ cần hai đầu Địa Hỏa Xích Long kia phát hiện bọn hắn sẽ phải chết lập tức.

Bọn hắn cũng không có khả năng nín thở mãi a! Nhưng thân là hồn sư nên bọn hắn vẫn mạnh hơn người bình thường, với cái tu vi trước mắt thì tối đa cũng có thể nín được năm phút. Nhiều một giây là tốt một giây a! Cái này chính là ý nghĩ của Tiền Lỗi cùng Lưu Phong, nhưng suy nghĩ của Lam Hiên Vũ lại không giống vậy.

Nếu cái ao nham thạch này có đường sống, vậy có nghĩa là người thiết kế cũng không vô duyên vô cớ mà xếp đặt thiết kế này, nhất định có ảo diệu gì đó trong này. Tiếng bước chân của Địa Hỏa Xích Long dừng lại chừng nửa phút, nên bọn hắn ở trong ao nham thạch không còn gặp công kích.

Cái này có nghĩa là hai đầu Địa Hỏa Xích Long kia cũng không biết chỗ huyền bí của cái ao nham thạch này. Ba người cũng thở dài được một hơi, coi như là về sau thò đầu ra bị giết chết thì bọn hắn cũng có thể kiên trì thêm năm phút đồng hồ.

Trong những khảo hạch ở trình độ này thì có thể kiên trì thêm một giây, điểm tích lũy cũng sẽ có thêm, có thể kiên trì thêm năm phút đồng hồ đã là thành tích phi thường tốt. Đúng lúc này, đại địa lại một lần nữa chấn động lên, tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc lại vang vọng khắp trời. Những chấn động kịch liệt đó thậm chí còn làm ao nham thạch nổi sóng gió cuộn cuộn.

Lam Hiên Vũ vội vàng kéo hai người bơi xuống nơi sâu hơn. Khi cả ba đều đã sắp nhìn không nổi mới lén lút đầu ra, từng ngum từng ngum mà hô hấp những luồng khí nóng bỏng. Nhảy mất sau đó, bọn hắn cũng đã thấy được nguyên nhân của đợt chấn động này.

Vì đã mất mục tiêu công kích nên hai đầu Địa Hỏa Xích Long đã hung hăng mà đụng vào nhau, công kích lấy đối phương. Thân hình của chúng nhìn qua không chênh lệch lắm, thủ đoạn công kích cũng cùng loại với nhau, nên trong khoảng thời gian ngắn là hòa quang bắn ra, tranh đấu kịch liệt cũng triển khai ngay sau đó. Bọn chúng không ngừng va đập vào lẫn nhau, dùng chân trước, cái đuôi, răng nhọn mà lư lên người đối phương từng vết thương lớn.

Lúc này đã không còn bóng dáng Địa Hỏa Tích Dịch chung quanh, hiển nhiên cũng đã chạy mất. Toàn bộ bờ đất đã thành một cái biển lửa, ngược lại chỉ có ao nham thạch bên này là "Tĩnh thổ".

Lúc này Tiền Lỗi cùng Lưu Phong đã bội phục sát đất với Lam Hiên Vũ. Đây là cái đầu óc gì mới có thể nghĩ ra phương pháp tị nạn trong ao nham thạch nóng chảy như vậy a? Khi bọn hắn nhìn về phía Lam Hiên Vũ đã phát hiện trong cặp mắt to của hắn tràn đầy hào quang sáng ngời.

Không sai, Lam Hiên Vũ đã thấy được cơ hội. Chính như phán đoán lúc trước của hắn, mỗi câu nói của Lăng Y Y đều có thâm ý. Cơ hội đã tới!

"Mập mập, chuẩn bị hồn kỹ thứ hai cho tốt, chờ ta thông báo." Lam Hiên Vũ thấp giọng nói với Tiền Lỗi bên người.

"Ngươi muốn làm gì?" Tiền Lỗi nghi ngờ hỏi.

Khóe miệng Lam Hiên Vũ lộ ra một tia cười xấu xa: "Nhặt tiện nghi!"

Thấy nụ cười xấu xa này của hắn, Tiền Lỗi gờ ngón tay cái lên mà nói: "Hiên Vũ, ta phục rồi, về sau ngươi chính là ca ca của ta. Những thứ khác không nói, ta và ngươi đều là hơn bốn trăm điểm Tinh Thần Lực, nhưng thực sự là cái tố chất tâm lý này của ngươi quá tuyệt."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 161: Nhặt tiện nghi

Lam Hiên Vũ liếc mắt, hần thăm nghĩ, làm sao ta lại có cái tổ chất tâm lý này chứ? Chính là bị hai vị lão sư Ngân Thiên Phàm cùng Quý Hồng Bản "Hành hạ" mà ra đó a. Nhất là Ngân Thiên Phàm, cái phương thức dạy học kia của hần quả thực là dùng "Hành hạ" làm vui thú a!

"Nín thở, lặn xuống." Lam Hiên Vũ hít sâu một hơi, kéo một phát hai người, ba người lại một lần nữa chìm xuống nham thạch nóng chảy. Thật vất vả mới phát hiện ra cơ hội, bọ hần không thể năng mạo hiểm, vạn nhất hai đầu Địa Hỏa Xích Long kia phát hiện bọn hần còn sống thì thực sự là xong.

Chỉ lúc hô hấp ba người bọn hần mới ló đầu lên một chút, thân thể của bọn hần cũng dần thích ứng được với nhiệt độ trong ao nham thạch. Tuy như vậy rất không thoải mái, cũng sẽ tiêu hao rất nhiều hồn lực, nhưng chính thể mà nói thì vẫn còn không có ảnh hưởng quá lớn, ngâm thêm nửa giờ cũng không có vấn đề gì.

Hai đầu Địa Hỏa Xích Long chiến đấu đã tiến vào trạng thái gay cấn trạng thái, đây tuyệt đối là muốn đấu bằng sống bằng chết. Bọn chúng điên cuồng mà công kích đối phương, những vết thương trên người chúng cũng càng ngày càng nhiều, từng khối lân phiến bị xé rách xuống, rất nhiều miếng vết thương sâu tới mức thấy xương.

Rõ ràng lực công kích của bọn chúng đã vượt qua lực phòng ngự của bản thân, nên khi tấn công đặc biệt hung mãnh thì bị thương cũng cực nghiêm trọng. Một thời gian khá dài đã trôi qua, song phương đã là thương tích đầy mình, khí tức giảm yếu trên phạm vi lớn. Thịnh thoảng sẽ có âm thanh cốt cách đứt gãy truyền đến, hiển nhiên song phương đều đã bị thương nặng.

"Tiền Lỗi, chuẩn bị hồn kỹ thứ hai. Đợi hai đầu Địa Hỏa Xích Long chấm dứt vòng công kích tiếp theo chúng ta sẽ phát động, mục tiêu chính là mắt." Lam Hiên Vũ vỗ vỗ Tiền Lỗi bên người.

"Lão Đại, người thật đúng là quá âm hiểm rồi a! Có điều, ta thích." Tiền Lỗi như một tên trộm mà nhìn Lam Hiên Vũ, rút cuộc hần cũng đã rõ vì sao Lam Hiên Vũ lại để cho hần chuẩn bị hồn kỹ thứ hai rồi. Đây là muốn nhặt tiện nghi a!

Nếu phải đối mặt là Địa Hỏa Xích Long đang ở trạng thái toàn thịnh thì một tia cơ hội bọn hần cũng không có. Nhưng sau khi hai đầu Địa Hỏa Xích Long này mất đi mục tiêu, lại triển khai quần chiến hung mãnh như thế thì lại khác. Hiện tại, bọn chúng đều đã bị thương nặng, chính là thời cơ tốt nhất để đánh bại bọn chúng.

Vừa nghĩ tới có khả năng đánh chết Địa Hỏa Xích Long, vô luận là Lưu Phong hay Tiền Lỗi cũng đều rộn tim lên, bọn hần thăm nghĩ, cái này sẽ đạt được bao nhiêu điểm đây a?!

Hồn hoàn thứ hai của Tiền Lỗi chậm rãi sáng lên, Hồn Kỹ đã được chuẩn bị. Xa xa, hai đầu Địa Hỏa Xích Long cũng lại hung mãnh mà đụng vào nhau rồi. Con Địa Hỏa Xích Long tới sau đã cắn đứt chân trước của con ở đây, mà con này thì lại dùng chính cái đầu lớn của mình mà đụng vào cổ đối phương, xương cổ con kia đều đã gãy đoạn, cả đầu nghiêng về một bên.

"Nhanh, công kích từ đằng sau đến con kia!" Lam Hiên Vũ quát to một tiếng. Tiền Lỗi lập tức phát động đệ nhị Hồn Kỹ, một cái Triệu Hoán Chi Môn lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu hần, một đạo Bích Ảnh hung hăng lao ra.

Chính là Thụy Ma Điều!

Hồn kỹ thứ hai của Tiền Lỗi chính là Phục Khắc, có thể phục khắc hồn thú mình đã triệu hoán từ hồn kỹ thứ nhất, khắc vào chính hồn kỹ thứ hai, lúc sử dụng có thể trực tiếp triệu hoán ra. Trên thực tế thì từ khi Tiền Lỗi có được cái hồn kỹ thứ hai này, hần liền trở nên đáng tin cậy hơn nhiều. Cho dù không có Lam Hiên Vũ tăng phúc hần cũng vẫn có thể đánh một trận bằng cái hồn kỹ phục khắc này, lực chiến đấu cá nhân lập tức trở nên mạnh mẽ. Dù sao hần cũng có thể chọn hồn thú mạnh nhất từ hồn kỹ thứ nhất để phục khắc.

Vật triệu hoán được phục khắc có thể chiến đấu ba mươi giây, là một nửa thời gian của vật triệu hoán từ hồn kỹ thứ nhất. Thụy Ma Điều, là do ba người bọn hần chọn ra sau khi đã vận nhắc kỹ, cũng là hồn thú mạnh nhất mà Tiền Lỗi có thể triệu hoán ở thời điểm trước mắt.

Đầu Thụy Ma Điều này chừng nghìn năm tu vi, phải biết rằng, dù chỉ là Thụy Ma Điều nghìn năm nhưng nó cũng có thể uy hiếp được rất nhiều hồn thú vạn khác. Tốc độ kia cực nhanh, lại cực hung tàn, thân hình tuy nhỏ nhưng lực công kích cực kỳ đáng sợ, luôn luôn là sát thủ trong thế với hồn thú.

Hơn nữa, vật triệu hoán được phục khắc lại chỉ có thể chiến đấu ba mươi giây, nên những hồn thú có thân hình chậm chạp hiển nhiên sẽ không thể tạo được tác dụng gì quá lớn. Cho nên, cuối cùng bọn hần vẫn quyết định phục khắc đầu Thụy Ma Điều này

Lúc đó Lam Hiên Vũ cũng đã hỏi qua Tiền Lỗi, có thể phục khắc được Đổng Thiên Thu hay không? Nhưng sự thật đã chứng minh, Đổng Thiên Thu là căn bản phục khắc không ra. Bọn hần cũng đã thử phục khắc Đổng Thiên Thu, nhưng thứ đi ra lại là một đại trí ngư không thể chiến đấu trên đất bằng, nó vùng vẫy ba mươi giây liền biến mất.

Vừa ra ngoài Thụy Ma Điều đã cảm nhận được hai đầu Địa Hỏa Xích Long kia. Thụy Ma Điều thật sự là hung tính mười phần, thế nên chính Tiền Lỗi cũng không hoàn toàn không chế được nó, nhưng cho nó một ít phương hướng công kích thì vẫn là có thể.

Thúy Ma Điều bắn đi như một đạo điện quang màu xanh biếc, chỉ một cái nháy mắt nó đã đến bên người đầu Địa Hỏa Xích Long bị đụng gây cổ, một cái lóe thân, "Phốc" một tiếng, cả người nó đã chui vào trong mắt Địa Hỏa Xích Long. Vì sao Thúy Ma Điều lại hung tàn tới như thế? Bởi vì nó là hồn thú ăn óc a!

Lúc này, thân thể Địa Hỏa Xích Long bị gây cổ kia đang kịch liệt run rẩy rồi ầm ầm ngã xuống đất. Mà con còn lại kia nhìn vậy thì có chút ngẩn người, trạng thái của nó cũng không tốt hơn con vừa ngã xuống kia được bao nhiêu, nhưng hiển nhiên nó cũng có trí khôn nhất định. Nó không chút do dự mà mở ra chiếc miệng rộng, phun ra một hỏa cầu cực lớn, hỏa cầu bay thẳng tới hướng Địa Hỏa Xích Long vừa ngã xuống đất kia.

Bích quang lóe lên, Thúy Ma Điều lao ra từ con mắt còn lại của nó, lách qua hỏa cầu rồi lập tức bay đến trước mặt đầu Địa Hỏa Xích Long còn lại. Địa Hỏa Xích Long nhắm chặt hai mắt, toàn thân bộc phát sĩ diện, muốn dùng thân thể đến chống cự công kích của Thúy Ma Điều.

Sở dĩ Thúy Ma Điều được xưng là sát thủ khủng bố của giới hồn thú cũng là vì nó quá hung tàn. Nó chẳng những không có né tránh, mà ngược lại còn lập tức gia tốc, hung ác mà đụng vào mí mắt Địa Hỏa Xích Long. Thân ảnh màu xanh biếc bị đẩy lùi, thậm chí còn mang theo hỏa quang. Lực phòng ngự của Địa Hỏa Xích Long thực là rất kinh người, nhưng cuối cùng nó vẫn phải kêu thảm thiết.

Tuy mí mắt của nó đánh bay được Thúy Ma Điều nhưng cũng bị xé ra một lỗ thủng lớn, mà trọng yếu hơn là con mắt bên trong đã tan vỡ. Địa Hỏa Xích Long điên cuồng mà gào thét, nó rống phần nộ rồi phụt ra từng ngụm hỏa diễm.

Mà đầu Thúy Ma Điều vừa bị đẩy lùi liền vỗ mạnh đôi cánh, thân lông vũ màu xanh biếc cũng một lần nữa lộ ra. Nó lại một lần nữa lóe như tia chớp mà bay qua khe hở của hỏa diễm. "Phốc" một tiếng, nó đã xuyên vào từ con mắt bị vỡ của Địa Hỏa Xích Long. Thân thể khổng lồ của Địa Hỏa Xích Long ầm ầm ngã xuống ngay sau đó, kịch liệt mà gãy gập.

Ba người Lam Hiên Vũ đang ngâm người dưới ao nham thạch nóng chảy, thấy một màn này cũng không khỏi có chút da đầu run lên. Trước kia bọn hắn cũng đã triệu hoán qua Thúy Ma Điều khá nhiều, đương nhiên là mọi việc đều thuận lợi, nhưng lần này bọn hắn mới chính thức thấy được thực lực khủng bố của Thúy Ma Điều. Khi "hung điều" toàn lực ứng phó trong chiến đấu thật là sợ hãi a!

Thậm chí Lam Hiên Vũ còn đang hoài nghi, nếu vừa lên bọn hắn liền phóng xuất ra Thúy Ma Điều thì có lẽ cũng có thể ngạnh kháng Địa Hỏa Xích Long trong chớp lát, dù không thể giết chết Địa Hỏa Xích Long như bây giờ nhưng cũng vẫn có thể làm nó bị thương nặng.

Ánh mắt Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong nhìn về phía Tiền Lỗi đều đã có biến hóa. Thúy Ma Điều lợi hại tới như vậy thì những người tầm tuổi bọn hắn này còn ai có thể ngăn cản được? Như vậy xem ra, sau khi có thể phục khắc một hồn thú đủ mạnh thì Tiền Lỗi mới là người mạnh nhất lớp thiếu niên năng động a! Cái hồn kỹ không đáng tin cậy này của hắn thật sự là càng ngày càng mạnh rồi.

"Nhìn ta làm gì vậy? Không có Hiên Vũ phụ trợ ta cũng không thể triệu hoán ra được thứ này. Cái này của ta cũng có thể miễn cưỡng xem như bán võ hồn dung hợp kỹ rồi a." Tiền Lỗi nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Sớm trúng tuyển

"Chúng ta giết chết hai đầu Địa Hỏa Xích Long rồi sao?" Lưu Phong nhìn Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi mà có chút há hốc mồm.

Tiền Lỗi cũng chấn động toàn thân, thất thanh nói: "Đúng vậy a! Vậy mà chúng ta có thể giết hai đầu Địa Hỏa Xích Long? Cái này có chút hơi lớn a!"

Đúng lúc này, một cỗ nhiệt lưu đột nhiên trào đến, nhiệt độ của ao nham thạch đã bắt đầu tăng lên. "Không tốt! Đi mau!" Lam Hiên Vũ nhanh chóng dùng Kim văn Lam Ngân Thảo quán quanh người Lưu Phong. Lưu Phong cũng hiểu ý, lập tức lao ra khỏi ao nham thạch, đồng thời kéo mạnh Kim văn Lam Ngân Thảo, mang theo Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi ra khỏi đó.

Thân thể Lam Hiên Vũ nửa chuyển mà đuổi theo Lưu Phong, lại một lần nữa đẩy hắn một chút. Lúc này Lưu Phong cũng đã phóng xuất ra Hồn Kỹ, đem Bạch Long thương đánh xuống dưới một kích, mượn lực phản chấn của một kích này mà mang theo Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi bay ngược về một bên bờ.

"Vèo!" Bích quang hiện lên, Thúy Ma Điều đã trở lại đỉnh đầu triệu hoán chỉ môn của Tiền Lỗi mà biến mất vô tung. Có vẻ đầu Thúy Ma Điều này cảm thấy rất nể nang, trước khi rời đi nó còn quay lại nhìn ba người Lam Hiên Vũ một cái thật sâu, nhưng ánh mắt hung quang đó lại làm cho cả ba đều có chút run rẩy.

May mắn là nó chỉ đến từ phục khắc nên không thể xuất hiện lần nữa, thực ra thì phục khắc cũng không phải phục chế ra một cái hồn thú chân chính, mà là sinh ra một loại liên hệ với triệu hoán, có thể triệu hoán lần thứ hai, chẳng qua thời gian triệu hoán sẽ bị rút ngắn.

Ba người vừa mới xông lên cạnh bờ đã có từng luồng bóng bóng truyền tới từ sau lưng, rõ ràng là nhiệt độ của ao nham thạch đã khác hoàn toàn. Trước người bọn hắn chính là hai đầu Địa Hỏa Xích Long khổng lồ, Lam Hiên Vũ vội vàng kéo Tiền Lỗi cùng Lưu Phong chạy tới hướng bọn chúng. Đúng lúc

này, thân thể hai Địa Hòa Xích Long kia đã bắt đầu trở nên nhạt dần, có vẻ chúng sắp phải biến mất.

Ngay sau đó, một cái cổng ánh sáng màu đỏ xuất hiện ở phía trước.

Cổng?

Ba người vội vàng ngừng lại, trong cánh cổng ánh sáng kia cũng không có bất kì hồn thú hay nhân loại nào chui ra, mà là một luồng cường quang, luồng cường quang này dần ngưng tụ thành một cánh tay lớn, vẫy vẫy với bọn hắn.

Đây là ý gì? Chẳng lẽ khảo hạch còn chưa kết thúc sao?

Khi Địa Hòa Xích Long đều đã chết, hẳn là khảo hạch phải xong mới đúng a! Nhưng sao còn có tình huống trước mắt này đây?

Nhưng lúc này bọn hắn cũng không có thời gian suy nghĩ, bởi vì nham thạch nóng chảy sau lưng đã đột nhiên trào lên.

"Đi vào!" Lam Hiên Vũ quyết định thật nhanh. Lúc này Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đã là nói gì nghe nấy, ba người nhanh chóng phóng tới phía cổng ánh sáng.

Ngay khi bọn hắn vừa xông vào, nham thạch nóng chảy phía sau đã điên cuồng dâng lên, cánh cổng ánh sáng lại lặng yên không một tiếng động mà biến mất. Cảnh vật trước mắt bỗng nhiên biến đổi, ba người Lam Hiên Vũ phát hiện mình đã tới một thế giới khác.

Nơi đây cũng vẫn là một mảnh sơn cốc, nhưng so với sơn cốc trụ lủi lúc trước thì giờ đây đã hoàn toàn bất đồng. Trong mảnh sơn cốc này có thảm thực vật xanh um tươi tốt, thứ gây bắt mắt nhất chính là một gốc cây cực lớn. Cứ việc tán cây cao lớn đã che khuất hết ánh mặt trời, nhưng khắp nơi vẫn đều tràn đầy sinh mệnh khí tức. Mới từ nơi tràn ngập hòa diễm chạy đến, ba người đều có một cảm giác sức cùng lực kiệt, cả ba đều đặt mông ngồi dưới đất mà thở dốc từng ngụm.

Lúc trước thật sự là quá mạo hiểm rồi, sức phán đoán, năng lực ứng biến, vận khí, thực lực, có thể nói là thiếu một thứ cũng không được. Bọn hắn có thể kiên trì đến lúc Địa Hòa Xích Long tự giết lẫn nhau thật sự là quá không dễ dàng. Nếu lại tới một lần nữa thì bọn hắn cũng không có nửa phần nắm chắc có thể làm lại được tốt như vậy.

"Đây là tình huống gì? Tại sao lại không truyền tống chúng ta ra ngoài a? Chẳng lẽ khảo hạch hải tuyền còn chưa kết thúc? Ta không tin còn có người có thể kiên trì được lâu như chúng ta." Tiền Lỗi tức giận nói. Vô luận nhìn như thế nào hắn cũng cảm thấy, trước cái loại cường độ khảo hạch này thì căn bản không phải cái tu vi này của bọn hắn có thể đối mặt.

Lam Hiên Vũ nói: "Đã đến nơi này thì cũng không nên nghĩ quá nhiều nữa. Họ đem chúng ta tới đây nhất định là có nguyên nhân."

Đúng lúc này, trong sơn cốc đột nhiên có tiếng bước chân vang lên.

Ba người nhất thời khản trương lên. Lưu Phong vừa lóe thân liền chắn trước mặt hai người, tay phải Lam Hiên Vũ vung lên, hai cây Kim văn Lam Ngân Thảo bắn tới mà quần quanh người Lưu Phong cùng Tiền Lỗi. Tiền Lỗi cũng ném ra Triệu Hoán Kim Tiền ngay tức khắc, hắn đã hồi phục tinh thần, chuẩn bị phóng thích Triệu Hoán Chi Môn.

Ứng biến của ba người tuyệt đối với có thể dùng "Nhanh chóng" để hình dung. Bởi vì bọn họ thật đúng là 'một khi bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng'. Một bóng người thon dài chậm rãi đi tới với vẻ mặt mỉm cười, còn không phải vị Lăng Y Y lúc trước đưa bọn chúng vào hải tuyền sao?

Thấy là nàng, ba người mới thở dài một hơi, Tiền Lỗi vội vàng cắt đứt triệu hoán.

"Biểu hiện của các ngươi rất tuyệt, đã lấy được thành tích tương đối khá. Ta đem bọn ngươi đến nơi đây là vì có chuyện muốn nói cho các ngươi biết." Lăng Y Y khẽ cười.

Lam Hiên Vũ nói: "Lăng tỷ tỷ, khảo hạch hải tuyền của chúng ta còn chưa kết thúc sao?"

Lăng Y Y nói: "Từ ý nào đó mà nói thì khảo hạch hải tuyền đã xong. Hiện tại ta nói về một chuyện trọng yếu trước. Tiền Lỗi." Nàng nhìn về hướng Tiền Lỗi mà nói.

"A?" Tiền Lỗi nhô đầu ra, "Làm sao vậy, Lăng tỷ tỷ?"

Lăng Y Y mỉm cười: "Nói cho ngươi một tin tức tốt, ngươi đã được tuyển chọn sớm."

"Cái gì? Sớm trúng tuyển?" Tiền Lỗi nghe mà sấp hôn mê rồi, hiển nhiên hắn còn không rõ sớm trúng tuyển là có ý gì.

Lăng Y Y mỉm cười: "Vô hồn của ngươi đã nhận được tán thưởng từ Sư Lai Khắc học viện, cho nên ngươi được tuyển chọn sớm. Nói cách khác, chỉ cần ngươi nguyện ý, bây giờ ngươi chính là một học viên của Sư Lai Khắc, là một trong ba mươi cái tên của năm nay."

Tiền Lỗi ngây ngẩn cả người, hạnh phúc tới quá đột nhiên, thế nên hắn còn không thể tin được đây là sự thật đấy.

Tiền Lỗi khiếp sợ mà nhìn Lăng Y Y: "Lăng tỷ tỷ, không phải ngươi đang trêu chọc ta đấy chứ?"

Lăng Y Y mỉm cười: "Ngươi vẫn không tin? Còn nữa, ngươi cần lập tức nói cho ta biết lựa chọn của ngươi."

Tiền Lỗi nuốt xuống một hộp nước miếng, cái này còn có gì để do dự nữa đây, hắn vội vàng nói: "Ta nguyện ý, ta đương nhiên nguyện ý a! Cảm ơn...cảm ơn!" Bởi vì kích động nên hắn đã có chút nói năng lộn xộn rồi. Sử Lai Khắc Học Viện, đây chính là Sử Lai Khắc Học Viện a!

Sử Lai Khắc Học Viện là cái gì chứ? Chính là thánh điện của tất cả hồn sư a. Tiền Lỗi tuyệt không thể nghĩ tới, chính cái võ hồn không đáng tin cậy của mình lại nhận được tán thưởng từ Sử Lai Khắc, làm mình trở thành một học viên của Sử Lai Khắc. Đây quả thực là một bước lên trời a! Chỉ cần hắn có thể tốt nghiệp từ ngoại viện Sử Lai Khắc thì dù tương lai hắn có làm cái gì cũng đều có một con đường thông thiên.

Tuy hắn mới mười hai tuổi nhưng đạo lý này vẫn là rất rõ ràng. Nhất là từ cái tuổi này của hắn, nào có ai không thích khoe khoang đây? Mình được trở thành học viên của Sử Lai Khắc, đây quả thực là đại sự làm rạng rỡ tổ tông a! Hơn nữa, mình cũng sẽ là người đầu tiên trúng tuyển trong lớp thiếu niên năng động! Hắn ngẫm lại msf có chút hưng phấn không kiềm chế được.

Khi Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong giật mình cũng không khỏi sinh lòng hâm mộ. Bọn hắn không thể không hâm mộ được a! Tiền Lỗi đã trực tiếp lọt qua những khảo hạch trùng trùng điệp điệp, chính thức trở thành một học viên của Sử Lai Khắc rồi.

Xem ra, cái võ hồn Triệu Hoán Kim Tiền của hắn đã được Sử Lai Khắc coi trọng. Còn không phải sao, những công kích hung tàn của Thúy Ma Điều đó hại lại tới cỡ nào a, cứ như vậy liền giết hai đầu Địa Hòa Xích Long, hóa không có khả năng thành có khả năng.

Lăng Y Y thấy Tiền Lỗi hưng phấn mà lựa chọn như vậy thì mỉm cười, nàng khẽ gật đầu với hắn: "Tốt rồi, vậy giờ ngươi đi đăng ký với ta."

"Tốt, tốt, đa tạ tỷ tỷ." Lúc này, miệng Tiền Lỗi đã trở nên rất ngọt, Lăng Y Y nhìn về phía Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong, trong mắt nàng toát ra vài phần tiếu náo: "Các ngươi sẽ bị truyền tống về. Thật có lỗi, vì những khảo hạch sau học viện xây dựng lên đều dùng đơn vị tổ ba người để tiến hành, cho nên, các ngươi sẽ không thể tiếp tục tham gia khảo hạch."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Đây là khảo nghiệm

Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong đều sững sờ. Tuy bọn hắn đất hâm mộ Tiền Lỗi, cũng vui mừng thay Tiền Lỗi, hắn đã nhảy từ một gã kém nhất lớp thiếu niên năng động tới vị trí thi đấu Sử Lai Khắc đầu tiên, nếu sao lại không đáng kiêu ngạo đây? Thế nhưng làm bọn hắn không nghĩ tới là Tiền Lỗi sớm trúng tuyển lại làm bọn hắn gặp phải tình huống như vậy.

Lưu Phong chần chờ nói: "Hai người chúng ta không thể tham gia khảo hạch nữa? Đây chẳng phải là bị loại bỏ rồi hả?"

Lông mày Lam Hiên Vũ cũng cau lại: "Lăng tỷ tỷ, chúng ta chỉ cần hai người cũng có thể tới thử tham gia khảo hạch phía sau a, dù đối thủ là ba người cũng được, có thể chứ?"

Không chỉ là hai người bọn hắn giật mình, mà Tiền Lỗi nghe Lăng Y Y nói vậy thì cũng bị dọa cho nhảy dựng, ánh mắt hắn nhìn về phía Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong lập tức thay đổi, cũng không còn hưng phấn như vậy rồi. Hắn không nghĩ tới, mình sớm trúng tuyển lại dẫn đến việc Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong không thể tiếp tục tham gia khảo hạch.

Lăng Y Y có chút khó khăn mà nhìn Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong: "Thật có lỗi, đây là quy củ. Trên thực tế thì một tổ này của các ngươi có một người được chọn đã coi như không tệ rồi. Thử hỏi toàn bộ Liên bang có bao nhiêu người ghi danh đây, tổ này của các ngươi lại có được một danh ngạch trúng tuyển danh ngạch, việc này đối với Thiên La học viện của các ngươi chính là là đại hảo sự. Thật xin lỗi, hai người các ngươi không thể tham gia khảo hạch kế tiếp."

Lăng Y Y giờ bàn tay trắng nõn lên, một đạo quang mang bao phủ lấy Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong. Hào quang lóe lên, hai người biến mất vô tung trong kinh ngạc.

Tiền Lỗi ngờ ngạc mà nhìn một màn này, rồi lại quay đầu nhìn về phía Lăng Y Y, biến hóa này quá nhanh, thế nên hắn còn không kịp phản ứng. Hào quang lập loè, Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong đã về tới sơn cốc lúc trước. Lúc này, ao nham thạch nóng chảy đã khôi phục bình tĩnh, nhưng chung quanh là một mảng trống rỗng. Giờ này khắc này, bọn hắn đều có chút sa sút tinh thần.

Khảo hạch hải tuyển lúc trước có thể nói là mạo hiểm muôn phần, thật sự là bọn hắn đã phải đem hết toàn lực mới có thể biến nguy thành an, hơn nữa giết được Địa Hòa Xích Long. Thế nhưng ai có thể nghĩ đến cuối cùng sẽ là kết quả như vậy đây? Tiền Lỗi "Thăng thiên", hai người bọn họ lại chịu khổ đào thải.

Lưu Phong tức giận nói: "Cái này không công bằng! Tại sao Sử Lai Khắc học viện lại có thể không công bằng như vậy được chứ?" Lam Hiên Vũ ôm lấy vai hắn mà than nhẹ một tiếng: "Có lẽ đây là vận khí a."

Lưu Phong quay đầu nhìn về phía Lam Hiên Vũ, đột nhiên lệ rơi đầy mặt mà hô lớn: "Tại sao có thể như vậy a? Vốn dĩ ta vẫn cho là chúng ta đã có cơ

hội. Ta..."

Lam Hiên Vũ khẽ vỗ vai hắn: "Đúng vậy! Ai có thể nghĩ sẽ xuất hiện tình huống như vậy a?"

Bọn hắn có thể không oán không trách được sao? Tất nhiên là không thể! Bọn hắn đã phải cố gắng nhiều như vậy, ba năm rưỡi vẫn luôn một mực khắc khổ tu luyện, nhất là Lam Hiên Vũ, hầu như mỗi ngày hắn đều sinh hoạt trong "Nước sôi lửa bỏng". Biểu hiện của bọn hắn trong khảo hạch cũng không tệ, cả ba đều tự nhận mình sẽ đạt được thành tích tốt, lúc này lại đột nhiên bị đào thải bởi một cái lý do bọn hắn không thể giải thích vì sao, trong nội tâm bọn hắn làm sao có thể không bất mãn được đây_?

"Hiên Vũ, ta không cam lòng a! Thật sự là chúng ta không có cách nào sao?" Lư Phong hỏi, Lam Hiên Vũ lắc đầu: "Chúng ta không có cách nào thay đổi kết quả đã trở thành sự thật." Lư Phong nói: "Một điểm cơ hội cũng không có sao?" Hắn thật là rất không cam lòng a! Đúng lúc này, Lư Phong đột nhiên thấy Lam Hiên Vũ nở nụ cười.

Không sai, hắn nở nụ cười!

Lư Phong tròn mắt há mồm mà hỏi: "Ngươi cười cái gì?"

Lam Hiên Vũ thờ dài một tiếng: thực ra thì có khả năng Tiền Lỗi còn thảm hại hơn chúng ta, lúc này chúng ta cần phải chúc phúc hắn mới đúng."

"Hả?" Lư Phong kinh ngạc mà nhìn Lam Hiên Vũ, đưa tay sờ sờ trán hắn, "Ngươi giận đến điên rồi sao, Như thế nào lại đột nhiên nói như vậy a?"

Lam Hiên Vũ nói: "Không có gì, chỉ là ta không nghĩ tới, Sử Lai Khắc học viện lại dùng loại phương thức này khảo nghiệm chúng ta."

"Khảo nghiệm?" Lư Phong càng cảm thấy rối rắm tới muốn hôn mê luôn rồi, "Đến cùng là ngươi đang nói cái gì vậy a?"

Lam Hiên Vũ dứt khoát mà khoanh chân ngồi dưới đất: "Sử Lai Khắc có thể truyền thừa ba vạn năm, trở thành học viện đệ nhất đại lục thì không chỉ có thực lực, mà còn có hệ thống củ chính bản thân nó. Sử Lai Khắc học viện luôn không tham dự tranh đấu, chỉ là bồi dưỡng những hồn sư ưu tú. Vậy ngươi thử nghĩ xem, một học viện có uy danh như vậy thì sao có thể làm ra những việc không công bằng này đây? Cho nên rất có thể những thứ chúng ta vừa mới gặp không phải thật."

Lư Phong nói: "Thế nhưng đúng là vừa rồi vị Lăng tỷ tỷ kia đã nói Tiền Lỗi được tuyển sớm a!"

Lam Hiên Vũ nhún vai: "Lúc đó ta cũng tin rồi, trong nội tâm cũng rất khó chịu, vì đối với hai chúng ta mà nói thì việc đó quá không công bằng. Thế nhưng cũng chính vì chuyện này quá không công bằng ta mới hiểu được, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Sử Lai Khắc Học Viện sẽ không công bằng tới vậy sao? Ta rất có lòng tin về những biểu hiện trong khảo hạch hải tuyển của mình, chúng ta cũng đã rất cố gắng, thậm chí có thể nói là đã làm đến cực hạn. Hơn nữa, chúng ta không bị truyền tống ra ngoài mà lại bị truyền tống về đây, vậy tại sao họ lại không để chúng ta trực tiếp rời khỏi khảo hạch đây? Đây đều là vấn đề. Vừa rồi ta mới đột nhiên nghĩ ra, có thể vị Lăng tỷ tỷ kia muốn khảo nghiệm Tiền Lỗi, khảo nghiệm tính cách của hắn."

Sau khi Lam Hiên Vũ giải thích xong, rốt cuộc Lư Phong cũng hiểu ra vấn đề: "Ngươi nói là, Lăng tỷ tỷ muốn nhìn Tiền Lỗi có vứt bỏ hai trứng ta vì sớm trúng tuyển hay không?"

Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu: "Hắn là vậy. Hơn nữa, họ đem chúng ta về nơi đây, rất có thể là đang muốn nhìn xem chúng ta có oán hận Tiền Lỗi vì chuyện này hay không. Dù sao chúng ta cũng vì hắn mới bị loại bỏ, nên không thể nói là không có chút tâm tình oán hận nào. Hắn là Sử Lai Khắc đang muốn nhìn phản ứng của chúng ta."

Lúc này Lư Phong đã hiểu rõ hoàn toàn, hắn mang vẻ mặt khiếp sợ mà nhìn Lam Hiên Vũ, đột nhiên khoác lấy vai Lam Hiên Vũ rồi dùng sức mà lay, hô lớn: "Ngươi có phải người hay không vậy?! Cái này mà cũng có thể nhìn ra được! Lúc tình huống đó vừa xuất hiện, tâm ngươi sẽ không bị loạn sao?"

Lam Hiên Vũ làm một vẻ mặt bất đắc dĩ, hắn cũng không phản đối: "Nếu ngươi có một vị lão sư vừa mang ngươi tới mô phỏng khoang thuyền để đối chiến lần đầu tiên, đã trực tiếp công kích ngươi từ sau lưng thì ngươi cũng sẽ không kỳ quái vì sao ta có thể bình tĩnh như vậy. Còn cái sóng to gió lớn gì ta chưa thấy qua đâu chứ!"

Đúng vậy, lần đầu tiên Ngân Thiên Phàm mang Lam Hiên Vũ tới mô phỏng khoang thuyền để điều khiển Chiến Cơ không gian, hắn liền một bản nổ tan chiến cơ của tên đệ tử này, thiếu chút nữa đã làm hắn giận điên lên. Ngân Thiên Phàm chỉ cho hắn một cái giải thích, không thể tuyệt đối tín nhiệm đồng đội, bất cứ lúc nào cũng phải đặt bản thân vào một trạng thái an toàn.

Tác cả các loại lý luận giáo hoạt của Ngân Thiên Phàm, hay các loại phương thức tác chiến thiên kì bách quái đều truyền thụ cho Lam Hiên Vũ từ khi đó. Lư Phong buông tay ra, đột nhiên có chút lo lắng mà nói: "Ngươi nói tên mập có thể gánh vác được khảo nghiệm không? Nếu hắn lựa chọn vứt bỏ chúng ta liệu có xong luôn không đây?"

Lam Hiên Vũ nhún vai, cười khổ nói: "Ta không biết. Nhưng cũng không thể không nói, thật sự là Sử Lai Khắc học viện quá thiết lập ván cục rồi. Chúng ta mới mười hai mười ba tuổi a, dù là người trưởng thành cũng có khả năng gánh không nổi cái khảo nghiệm này a."

Lư Phong làm một vẻ mặt bất đắc dĩ mà nói: "Ngươi nói rất đúng, xem ra, chúng ta chỉ có thể cầu nguyện cho hắn!"

Lam Hiên Vũ vừa muốn nói cái gì thì đột nhiên, hào quang lóe lên, một đạo thân ảnh lao đảo mà hiện ra cách đó không xa. Hai người vội vàng cảnh giác mà nhìn sang, người vừa đến không phải ai khác, chính là Tiền Lỗi.

Lúc này Tiền Lỗi đã là về mặt thất hồn lạc phách, bản vừa ngẩng đầu liền thấy được hai người bọn họ, sau một khắc liền nhào tới mà lên tiếng khóc rống. Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong đều hai mặt nhìn nhau rồi vội vàng bước qua.

Lưu Phong nhớ tới những lời nói lúc trước của Lam Hiên Vũ, nhìn không được nói: "Đây xấu tiền, có phải người đã làm gì có lỗi với bọn ta rồi gặp báo ứng không hả?"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Lựa chọn của Tiền Lỗi

Nghe thấy Lưu Phong nói vậy, Tiền Lỗi mãnh liệt ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy vết nước mắt đột nhiên lộ ra một vẻ hung ác, sau đó hần liền nhảy tới mà bắt lấy vật áo trước ngực Lưu Phong, giận dữ hét: "Người có lương tâm hay không hả? Người có biết không, vì các người ta đã buông bỏ cái gì? Ta buông bỏ đi cơ hội trúng tuyển sớm của Sử Lai Khắc! Ta buông bỏ rồi người biết không? Người lại vẫn nói ta làm chuyện có lỗi với các người! Lương tâm của người ở đâu? Lương tâm của người sẽ không đau sao hả?"

Lưu Phong bị Tiền Lỗi dùng sức kéo cho loạn choạng, vô luận là Lưu Phong hay Lam Hiên Vũ, trong nội tâm lúc này đều đã tràn đầy rung động. Ba người bọn họ đã quen nhau ba năm rưỡi rồi. Tiền Lỗi là một tên mập mạp tham tài, sức chiến đấu thì luôn đội sổ toàn lớp, bình thường lại nhát như chuột, từ tính thần lực cao thì gần như không có ưu điểm gì. Nếu không phải có Lam Hiên Vũ đến thì có lẽ hắn và Lưu Phong đã bị lớp thiếu niên năng động đào thải từ sớm rồi.

Vô luận là Lam Hiên Vũ hay Lưu Phong cũng đều tuyệt đối không nghĩ tới, trước lực hấp dẫn cực lớn của Sử Lai Khắc, Tiền Lỗi lại có thể dứt khoát làm ra một lựa chọn khó khăn như vậy.

"Đừng khóc, đừng khóc, người nói rõ ràng trước đi." Tiền Lỗi bị Lưu Phong kéo ra mà hỏi. "Đến cùng là tình huống như thế nào?"

Tiền Lỗi vẫn không ngừng tuôn nước mắt: "Nếu ta được tuyển chọn sớm thì các người cũng sẽ bị đào thải, vậy sẽ để ta phải chịu đựng trong lòng thế nào đây?! Không có các người ta cũng không có khả năng đi cho tới một bước này. Hơn nữa, ca là người thông minh a. Tinh Thần Lực của ta cũng cao hơn bốn trăm điểm rồi, chẳng lẽ ta còn không biết, nếu không có Hiên Vũ thì ta sẽ chẳng triệu hoán được thứ gì lên hồn sao? Nếu một mình ta tới Sử Lai Khắc học viện thì có lẽ không đến một tháng cũng sẽ bị đá ra. Không có các người ta cũng chẳng còn là cái gì Ta buông bỏ vì muốn tham gia khảo hạch cùng các người, cơ hội này thật đúng là vẫn không nỡ bỏ a! Ta rất thông khổ! Thà rằng không được trúng tuyển sớm còn tốt hơn"

Nghe hắn nói năng lộn xộn mà giải thích như vậy, Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong cũng đã hiểu rõ hoàn toàn.

Tuy trong lời nói của Tiền Lỗi có một ý rằng nếu hắn rời khỏi Lam Hiên Vũ thì sẽ lại trở nên không đáng tin cậy, nhưng dù sao sự hấp dẫn kia cũng là Sử Lai Khắc học viện a! Hắn có thể quyết định như vậy sao có thể dễ dàng chứ!

Lưu Phong ôm cổ Tiền Lỗi, nghiêm túc nói: "Hào huynh đệ!"

Lam Hiên Vũ cũng cười, hai tay khoác lên vai Lưu Phong cùng Tiền Lỗi, giờ này khắc này, ánh mắt của hắn đã trở nên kiên định hơn bao giờ hết: "Nhất định chúng ta sẽ thi đậu Sử Lai Khắc học viện. Ba người chúng ta cùng một chỗ!"

"Hải tuyển chấm dứt." Thanh âm nhắc nhở vang lên, hào quang lập loè, ba người Lam Hiên Vũ đồng thời biến mất. Khi bọn họ xuất hiện lần nữa đã là cửa vào phòng huấn luyện, cũng chính là nơi ban đầu bọn họ gặp được Lăng Y Y

Lăng Y Y cười dịu dàng mà đứng ở nơi đó đợi bọn họ, khi thấy ba người, nàng khẽ gật đầu thăm hỏi với bọn họ. Lúc này Tiền Lỗi còn đang mang vẻ mặt vẻ chán nản mà cúi đầu, hiển nhiên trong nội tâm hắn còn có chút xoắn xuýt.

Lam Hiên Vũ tức thì nhìn ra chung quanh một chút, nhưng cũng không nhìn thấy những người khác. Hắn quay sang hỏi Lăng Y Y hỏi: "Lăng tỷ tỷ, những đồng học của chúng ta đâu?"

Lăng Y Y nói: "Bọn họ đã rời đi rồi, các người là những người cuối cùng đi ra đây."

Lưu Phong nhìn không được nói: "Nếu thật sự Tiền Lỗi lựa chọn tiếp nhận trúng tuyển sớm, ta cùng Hiên Vũ sẽ thật sự bị loại bỏ sao?"

Lăng Y Y cười nói: "Bất đồng lựa chọn, con đường sẽ khác nhau. Về sau các người sẽ rõ."

Tiền Lỗi ngẩng đầu nói: "Vậy nếu ta lựa chọn tiếp nhận trúng tuyển mà từ bỏ hai người bọn họ thì thật sự ta sẽ trúng tuyển sao?"

Lăng Y Y lắc đầu: "Ta cũng không biết, cái này phải do các sư phụ quyết định. Có điều, ta có thể nói cho người là năng lực của người rất đặc thù, đã có lão sư của học viện coi trọng."

Thấy nàng nói chuyện cẩn thận chặt chẽ như vậy, ba người cũng không có biện pháp gì.

"Lăng tỹ tỹ, vậy thành tích của chúng ta..." Lam Hiền Vũ hỏi.

Lăng Y Y nói: "Về sau sẽ thống nhất công bố thành tích hải tuyền của toàn bộ Thiên La tinh. Cụ thể như thế nào thì đến lúc đó nhìn bảng điểm a."

Lam Hiền Vũ bất đắc dĩ, thật sự là vị này không chịu nói bất kì cái gì a!

Ba người chấm dứt hành trình trong Đẩu La thế giới, mô phỏng khoang thuyền chậm rãi mở ra. Khi Lam Hiền Vũ chui ra từ trong mô phỏng khoang thuyền, cảm giác mệt mỏi mãnh liệt mới bắt đầu truyền khắp toàn thân. Với tu vi của hắn thì những tiêu hao thể lực mà trận hải tuyền này mang đến cũng không tính là lớn, nhưng tinh thần lực thất lại là tiêu hao là cực lớn. Trong suốt trận hải tuyền này hắn vẫn luôn kéo căng thần kinh từ đầu tới cuối, luôn tìm cơ hội, cuối cùng mới lấy được thành tích tốt. Lúc này đã trăm tỉnh lại, cảm giác ừ rừ lập tức kéo tới.

Sau khi ba người bọn hắn ra khỏi mô phỏng khoang thuyền mới biết, v những người khác còn chưa có đi, toàn bộ vẫn chờ ở bên ngoài chờ, cũng kể cả Quý Hồng Bản, Ngân Thiên Phàm và những lão sư khác.

Chứng kiến ba người rút cuộc cũng ra khỏi mô phỏng khoang thuyền, các vị lão sư đều thở dài một hơi, đồng thời trong mắt cũng không hẹn mà cùng mà toát ra vẻ kỳ vọng, thật sự là vì thời gian sống sót của bọn hắn dài hơn những người khác nhiều lắm. Ngay cả tổ Lữ Thiên Tầm cũng đã ra từ mười phút trước. Vậy mà bọn hắn lại có thể giữ vững được thời gian lâu như vậy, quả thực làm cho người khác có thể nghĩ tới.

Ánh mắt Lữ Thiên Tầm nhìn Lam Hiền Vũ lúc này có chút là lạ, không có ai biết vì sao mấy người Lam Hiền Vũ lại có thể kiên trì lâu như vậy, cuối cùng là có chuyện gì trong đó. Khi đó, một đầu Địa Hỏa Xích Long từ sơn cốc bên kia cũng đã tới, hơn nữa còn chủ động công kích nhân loại. Hai đầu Địa Hỏa Xích Long đó không có khả năng buông tha cho mấy người Lam Hiền Vũ mới đứng a! Dưới tình huống đó bọn hắn không thể kiên trì lâu như vậy mới đúng chứ.

Quý Hồng Bản có chút vội vàng mà đi tới trước mặt Lam Hiền Vũ, lộ ra thần sắc hỏi thăm.

Lam Hiền Vũ không lấy được bất kì thông tin gì từ Lăng Y Y nên cũng không dám nói lung tung. Dù sao đây cũng là hải tuyền bao trùm toàn bộ Thiên La tinh, không biết có bao nhiêu thiên tài tham gia, thành tích cuối cùng như thế nào thì chính hắn cũng không có quá nắm chắc.

"Lão sư, hẳn là chúng ta cũng được. Nhưng còn chưa biết thành tích, họ bảo là muốn công bố thống nhất." Lam Hiền Vũ nói với Quý Hồng Bản.

Quý Hồng Bản khẽ gật đầu, yên tâm một chút đi. Hắn vẫn biết, thường thì thời gian khảo hạch hải tuyền sẽ không quá dài, hơn nữa cường độ sẽ rất cao. Có thể kiên trì thời gian dài như vậy thì hẳn là tổ này của Lam Hiền Vũ đã có thể tiến vào vòng tiếp theo.

Ngân Thiên Phàm nhìn Lam Hiền Vũ từ trên xuống dưới: "Ta nghe những người khác nói, biểu hiện và phán đoán lúc đó của ngươi không tệ, tốt lắm, chưa làm cho ta phải mất mặt. Được rồi, tất cả mọi người đi về nghỉ trước đi, hẳn là ngày mai mới công bố thành tích."

"Vâng." Hai mươi một tên đệ tử lớp thiếu niên năng động hòa cùng một tiếng, lúc này mới lảo nháo đi ra ngoài. Lam Hiền Vũ phát hiện, đại đa số mọi người đều mang sắc mặt khó coi. Thí dụ như tổ Kim Tường bị đào thải vì Hóa Lưu Tinh Vũ đập trúng, còn có mấy tổ bị hỏa cầu bắn trực tiếp từ ban đầu, thậm chí bọn hắn còn chưa phát huy được hết thực lực của bản thân đã phải rời khỏi sân khảo hạch rồi. Có thể nghĩ, thành tích của bọn hắn sẽ không quá tốt.

Lữ Thiên Tầm, Thường Kiếm Dật cùng Diệp Linh Đồng còn bình tĩnh một chút, ít nhất bọn hắn còn triển khai được gần như toàn bộ năng lực. Sau khi được Lam Hiền Vũ nhắc nhở bọn hắn cũng kiên trì thêm được một thời gian không ngắn, số lượng Địa Hỏa Tích Dịch bị bọn hắn đánh chết cũng không ít.

Lữ Thiên Tầm chủ động đi tới, giong ngón tay với Lam Hiền Vũ: "Cảm ơn."

Lam Hiền Vũ đưa tay lên vỗ vỗ với hắn: "Không có gì, mọi người là đồng học, đó là việc ta nên làm. Đáng tiếc là ta phán đoán vẫn trẻ một chút, nếu không phải vậy thì thành tích của mọi người thành tích cũng sẽ tốt hơn."

Lữ Thiên Tầm nói: "Sau khi bọn ta ra ngoài, tại sao các ngươi lại giữ vững được lâu như vậy? Lúc ấy ta còn nghĩ các ngươi đã chấm dứt khảo hạch."

Khi Hóa Lưu Tinh Vũ xuất hiện lần thứ hai, hắn đã thấy ba người tổ Lam Hiền Vũ biến mất trong biển lửa, cho nên như thế nào hắn cũng nghĩ không ra vì sao Lam Hiền Vũ có thể sống sót. Lam Hiền Vũ cũng không có giấu giếm, hắn thân nhiên mà nói ra những ý tưởng lúc đó của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Lữ Thiên Tầm muốn lấy lòng

Có điều, Lam Hiền Vũ cũng chỉ nói đến đây, hắn cũng không nói ra việc mình đã đánh chết hai đầu Địa Hỏa Xích Long ở những phút cuối. Dù sao thì ba người Lữ Thiên Tầm cũng rất có thể sẽ thông qua vòng khảo hạch này, nên rất có thể hai tổ sẽ là đối thủ về sau.

Nghe xong những phán đoán của Lam Hiên Vũ, ba người Lữ Thiên Tầm không khỏi có chút rung động. Dám đi dưới bụng Địa Hỏa Xích Long, đã vậy lại còn có thể đoán được điểm huyền bí của ao nham thạch nóng chảy mà trốn vào đó.

Lúc này, ánh mắt bọn hắn nhìn Lam Hiên Vũ đã trở nên có chút khác lạ. Bình thường thì Lam Hiên Vũ cũng luôn là người bất hiển sơn bất lộ thủy, thậm chí khi đi học hắn toàn mặt rã rồi, rồi ngập, không ai nghĩ tới, khi vào thực chiến chính thức hắn còn có thể tỉnh táo rõ ràng như vậy.

Lữ Thiên Tầm luôn được coi là người vô cùng trầm ổn trong đám bạn cùng lứa tuổi, nhưng thông qua hải tuyền lần này hắn đã nhìn ra, Lam Hiên Vũ còn trầm ổn hơn mình nhiều lắm, vào thời khắc mấu chốt, năng lực tinh táo phán đoán của hắn lại càng là vượt xa mình. Lam Hiên Vũ còn chưa có bày ra năng lực gì cường đại đã có thể dẫn cả tổ đi đến cuối cùng. Đây tuyệt đối là một biểu hiện vực kì ưu dị. Thứ hắn dùng không phải thực lực, mà là trí tuệ.

"Nếu sau này chúng ta còn có thể tiếp tục tham gia khảo hạch, có thể kết minh hợp tác chứ, được không?" Lữ Thiên Tầm thành khẩn nói.

Lam Hiên Vũ sững sờ, hắn không nghĩ tới người luôn luôn cao ngạo như Lữ Thiên Tầm sẽ nói ra nói như vậy. Lữ Thiên Tầm không chỉ là người có thực lực mạnh nhất lớp mà còn là lớp trưởng, những điểm đó đã đủ làm lý do cho hắn kiêu ngạo.

Lữ Thiên Tầm lại thêm một câu, nói: "Do người tới chỉ huy! Thống nhất chỉ huy."

Trong lòng Lam Hiên Vũ hơi chấn động: "Được rồi. Nếu vẫn hành động cùng một chỗ như cũ thì chúng ta không có vấn đề."

Lữ Thiên Tầm cùng Diệp Linh Đồng đều là Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư, lực khống chế của Thường Kiếm Dật cũng coi như không tệ, nếu hai bên kết minh lại tất nhiên sẽ có lợi rất lớn. Lúc này, trong nội tâm Diệp Linh Đồng đang có một cảm giác rất quái dị, nàng vẫn luôn ở bên cạnh mà xem, cũng không nói gì. Vì vậy giờ nàng vẫn còn nhớ rất rõ, ba năm trước, Lam Hiên Vũ một mình đi tìm năng, có vẻ hắn muốn nói với nàng cái gì đó nhưng nàng lại bị Lữ Thiên Tầm kéo đi. Sau đó hắn cũng không còn đi tìm năng, bình thường mọi người cũng là quan hệ đồng học, vì việc học rất khẩn trương và luôn bận rộn nên những cơ hội nói chuyện đều rất ít.

Không nghĩ tới, dưới sự dẫn dắt của Lam Hiên Vũ, chẳng những một tổ kia không có bị loại bỏ, ngược lại còn càng ngày càng ưu tú, mà từ khi có hắn, Luru Phong cùng Tiền Lỗi đều giống như thoát thai hoán cốt vậy. Mọi người đều nhìn ra được, là do Lam Hiên Vũ phụ trợ thì hai người bọn hắn mới có thể như vậy. Diệp Linh Đồng cũng đã mơ hồ hiểu ra nguyên nhân lúc trước Lam Hiên Vũ muốn tìm năng, rất có thể là hắn muốn thử xem hắn có thể tăng phúc cho năng hay không.

Nhưng có chút việc đã bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, dù sao nàng cũng là cùng tổ với Lữ Thiên Tầm, không có khả năng đổi tổ, hơn nữa, chính nàng cũng càng xem trọng Lữ Thiên Tầm hơn. Thẳng đến lần này, dưới khảo hạch cường độ cao như vậy, khi mọi người chính thức mặt đối mặt với khó khăn nàng mới lại thấy được sự tỉnh táo cùng cơ trí của Lam Hiên Vũ. Điều này làm nàng không khỏi nghĩ tới lúc trước, khi tham gia tuyển chọn vào lớp thiếu niên năng động, Lam Hiên Vũ đã vì cứu nàng mà dẫn đi Tam Nhân Ma Viên, trong nội tâm nàng luôn có vài phần áy náy.

"Được rồi, đừng ủ rũ nữa." Trở lại ký túc xá đi, Luru Phong vỗ Tiền Lỗi một chưởng, "Nhất định thành tích của chúng ta sẽ không kém. Có ai có thể biểu hiện tốt hơn chúng ta đây? Thứ tự đứng ở phía trên hải tuyền, hẳn là những khảo hạch sau này của chúng ta sẽ có ưu thế. Huống chi, chúng ta còn có Hiên Vũ a!"

Tiền Lỗi ngẩng đầu, mặt mày ủ rũ mà nói: "Các người giúp ta giữ bí mật a! Chuyện này ngàn vạn lần đừng nói ra, nếu không thì không biết sẽ có bao nhiêu người mắng ta là ngu nữa."

Lam Hiên Vũ cười lớn một tiếng, ôm bờ vai của hắn mà nói: "Được làm người ngu rất đáng yêu đấy. Đây câu tiền của chúng ta cũng là quân tử ái tài, lấy chi có đạo đấy, thật tốt a! Ha ha ha!"

Tiền Lỗi liếc mắt, hai tay ôm lấy ngực mà hét lớn: "Lòng ta đau quá! Lòng ta đau quá a!"

Ba người chơi đùa trong chốc lát, cũng liền buông lỏng xuống, rồi tất cả đều cảm thấy mệt mỏi, Lam Hiên Vũ ngồi tại giường mình mà nghỉ ngơi, yên lặng đi cảm thụ luồng hồn lực đang chảy xuôi trong cơ thể. Âu khi tiến vào song hoàn về sau, hắn cảm thấy thứ biến hóa lớn nhất cũng không phải hồn lực, mà là huyết mạch chi lực. Khí tức của năng lượng vàng bạc song sắc biến hóa vô cùng rõ ràng, đã mạnh hơn trước kia rất nhiều, hơn nữa, chúng cũng càng trở nên hài hòa rồi. Tuy cả hai vẫn phân biệt rõ ràng như cũ, nhưng lại không có nửa điểm ý định muốn đụng chạm đối phương. Khi hắn điều động, hai cỗ khí tức này vẫn luôn có thể cung cấp lực lượng cho hắn.

Hơn nữa, trải qua trận chiến hải tuyền này, hắn phát hiện năng lực chiến đấu của mình đã tăng rõ rệt. Hắn vẫn luôn tăng phúc cho Luru Phong cùng Tiền Lỗi, khí tức hồn lực cùng huyết mạch dung hợp vẫn luôn phát ra, nhưng hắn cảm thấy tiêu hao cũng không quá lớn. Sau khi hồn lực được huyết mạch khí tức rót vào, có vẻ nó cũng trở nên đặc dính rồi. Mỗi lần hắn phóng thích hồn kỹ đã không còn là hồn lực thuần túy, mà huyết mạch chi lực cũng trợ lực rất lớn. Cho nên hắn luôn có một loại cảm giác, có vẻ thực lực thật sự của bản thân mình không chỉ là hai mươi cấp, hẳn là trình độ cao hơn. Huống chi hắn còn là song sinh vô hồn, có tới bốn cái Hồn Kỹ.

Có điều, hải tuyền lần này cũng đã cho hắn thấy được những kiến thức hoàn toàn mới. Cường độ khảo hạch hải tuyền của Sử Lai Khắc học viện đã cao như thế, có lẽ độ khó của những khảo hạch sau chắc chắn sẽ không giảm mà sẽ càng thêm khó, xem ra, mình thật sự phải cực kì coi chừng mới được.

Hơn nữa, cái khảo hạch hải tuyền này không chỉ là thực lực cá nhân, mà nó còn khảo hạch cả năng lực phán đoán, năng lực phân tích, trí lực, thậm chí là cả dũng khí. Vì nếu không đủ dũng khí thì ai dám nhảy vào ao nham thạch nóng chảy mà tị nạn?

Sử Lai Khắc thật là lợi hại a!

Mang theo những suy nghĩ phân loạn này, Lam Hiên Vũ dần tiến vào trạng thái minh tường. Những suy nghĩ này cũng lặng yên không một tiếng động mà

biến mất, trong nội tâm Lam Hiên Vũ dần biến thành một mảnh trống không.

Trong mơ hồ, dường như hắn đã nghe được Cự Long tiếng gầm gừ, dường như lại trở về không trung hắc ám. Một đầu Kim Long cực lớn xẹt qua trước mặt hắn, ngang nhiên mà đánh tới từng chiếc chiến hạm hải tặc. Bên tai hắn tựa hồ lại vang lên những bước chân nóng nảy của Địa Hỏa Xích Long, điệp tai muốn nổ, dường như mỗi một nhát bước đều là đập trong lòng hắn.

Nhạc công từ bước từng bước một tới phía tàu chiến hạm khổng lồ, cuối cùng là một cước đạp xuống, tám đầu Kim Long tung bay, cả chiến hạm đã bị phá hủy.

Cảm giác ám áp truyền khắp toàn thân, Lam Hiên Vũ dần ngập vào một loại trạng thái trước đó chưa từng có, vật ngã lưỡng vong.

Sáng sớm, khi luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào, Tiền Lỗi cùng Lư Phong đã trước sau bò dậy.

Tiền Lỗi dụi dụi mắt mà nhìn về giường chiếu bên người, hần kinh ngạc phát hiện, Lam Hiên Vũ vẫn còn đang ngồi minh tướng ở đó, hần phát tay với Lư Phong rồi lại chỉ chỉ Lam Hiên Vũ.

Lư Phong cũng là một vẻ mặt kinh ngạc.

Ngày hôm qua, sau khi khảo hạch trở về, tất cả mọi người đều đi nghỉ ngơi. Hai người bọn họ trực tiếp ngủ, mà Lam Hiên Vũ cũng bắt đầu suy nghĩ. Đến giờ cơm hần vẫn còn minh tướng, cũng không có dấu hiệu muốn tỉnh lại nào. Bọn hần thấy vậy liền đi trước rồi lại mang một suất về cho Lam Hiên Vũ.

Mãi đến lúc ăn cơm tối, Lam Hiên Vũ lại vẫn còn trong trạng thái minh tướng bên trong. Bọn hần cũng không dám quấy nhiễu. Đây chính là minh tướng xuyên suốt một ngày một đêm a! Tình huống như vậy có thể nói là trước đó chưa từng có. Khí tức của Lam Hiên Vũ vẫn thập phần ổn định, chung quanh thân thể hần mơ hồ có hồn lực chấn động, dưới làn da là từng tầng hào quang lưu chuyển, hiển nhiên là đang trong trạng thái tu luyện. Nhưng hần như vậy lại như một tên bất tỉnh, nên làm cái gì bây giờ?

Lư Phong giờ ngón tay chỉ ra bên ngoài, sau đó nhẹ nhàng mà nhảy xuống từ trên giường, không có phát ra nửa điểm thanh âm. Tiền Lỗi cũng cẩn thận từng li từng tí mà xuống giường, hai người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Đầu La - Đầu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Minh tướng sâu

Đi đến hành lang, hai người nói mấy câu, cuối cùng vẫn quyết định là đi gọi lão sư sang đây xem, đề phòng Lam Hiên Vũ xảy ra vấn đề gì. Một lát sau, Mục Trọng Thiên cùng Quý Hồng Bản đã tới. Vốn bọn hần chỉ nói cho Mục Trọng Thiên, nhưng Quý Hồng Bản cũng vừa ở đó chờ thành tích hải tuyền với hần, vừa nghe Tiền Lỗi cùng Lư Phong nói Lam Hiên Vũ có khả năng là có vấn đề, sao Quý Hồng Bản có thể không vội, lập tức liền theo tới.

Tiến vào ký túc xá, Quý Hồng Bản vừa liếc mắt liền thấy Lam Hiên Vũ đang ngồi kia minh tướng. Hai mắt Quý Hồng Bản híp lại rồi quay hướng những người khác mà ra dấu im lặng, sau đó chính hần cũng chậm rãi khép kín hai mắt, yên lặng đi cảm thụ hồn lực chấn động quanh thân thể Lam Hiên Vũ.

Trong tích tắc này, Tiền Lỗi cùng Lư Phong đột nhiên cảm thấy dường như vị lão sư Quý lão sư này đã biến mất vậy. Người rõ ràng vẫn đứng ở nơi đó, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác như hần đã hóa thành thạch điêu, không còn tản mát ra bất khí tức gì, hòa làm một thể với cảnh vật chung quanh một cách triệt để luôn rồi.

Thiên Nhân Hợp Nhất. Mục Trọng Thiên âm thầm nói, trong mắt hần đang tràn đầy vẻ ao ước. Lập tức có thể đi vào trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất, cuối cùng là vị Quý lão sư này tới trình độ nào a?

Sau một lát, Quý Hồng Bản mở hai mắt mà vẫy tay với những người khác, ý nói đi ra ngoài trước. Mục Trọng Thiên có thể thấy rõ ràng, trên mặt hần đang tràn đầy sắc mặt vui mừng.

"Quý lão sư, Hiên Vũ thế nào rồi?" Vừa ra khỏi cửa, Mục Trọng Thiên đã vội vàng mà hỏi.

Quý Hồng Bản cười lớn một tiếng: "Chuyện tốt, minh tướng sâu. Hần đã tiến nhập trạng thái minh tướng sâu. Tiểu tử này vẫn chưa tới mười hai tuổi. Xem ra, những xúc động của hải tuyền ngày hôm qua đối với hần là không nhỏ a!"

"Minh tướng sâu?" Mục Trọng Thiên nghe vậy đã là vẻ mặt khiếp sợ. Đương nhiên hần biết minh tướng sâu là cái gì, đó là một trạng thái mà tất cả hồn sư đều tha thiết ước mơ, là một loại thể xác và tinh thần hoàn toàn tiến vào minh tướng, đạt đến tình huống đặc biệt ở trạng thái tốt nhất

Minh tướng sâu không chỉ làm cho trạng thái minh tướng trở nên tốt hơn, cũng làm cho hồn lực đề cao được nhanh hơn. trọng yếu hơn nữa, là dưới trạng thái cả thể xác lẫn tinh thần đều là một mảnh không minh này, ngộ tính có thể đạt đến một cấp độ bình thường vô pháp đạt đến, có lợi nhất cho lúc đột phá hoặc tăng lên.

Hiện tại, Mục Trọng Thiên đã không chỉ là giặt mình, thậm chí còn có chút ghen ghét, bởi vì chính hắn cũng chưa từng tiến vào trạng thái minh tường sâu. Tương đối mà nói, tu thành càng cao thì ý nghĩa của việc minh tường sâu lại càng lớn, thu hoạch cũng càng nhiều. Lúc này tuy Lam Hiền Vũ còn nhỏ, năng lực bản thân cũng không tính mạnh mẽ, nhưng dù như thế, bằng chứng ấy tuổi mà đã có thể tiến vào trạng thái minh tường sâu thì chỗ tốt đối với hắn là có thể nghĩ. Nên sao Quý Hồng Bản có thể không vui mừng được được

Quý Hồng Bản có thể tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất chỉ trong chớp lát như vậy chính là do đã trải qua một lần minh tường sâu, rồi về sau tự nhiên mà làm được, điều này cũng làm cho hắn có thể phát huy trăm phần trăm thực lực dù dưới bất kì tình huống gì. Quý Hồng Bản còn nhớ rõ, một lần khảo hạch lúc trước của Sử Lai Khắc học viện chính là học viên phải tiến vào trạng thái minh tường sâu. Nói cách khác chính là sẽ phải một mực minh tường, thẳng đến khi tiến vào trạng thái minh tường sâu mới thôi, nếu không sẽ không thể xuất quan. Vượt qua thời gian quy định mà vẫn chưa hoàn thành sẽ bị xem là thất bại.

Đối với hồn sư mà nói, nếu đã có một lần kinh nghiệm minh tường sâu thì lần sau tiến vào sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đội đã nào...!

Trong lúc đó, dường như Quý Hồng Bản đã ý thức được cái gì, đồng tử hắn bỗng nhiên co rút lại một lát, sau đó đột nhiên quay lại mà nhìn về phía sau lưng ký túc xá, biểu lộ lập tức trở nên cổ quái, thì thào lầm bầm: "Thì ra là như vậy, nếu thật là như thế thì có lẽ cơ hội kia sẽ càng lớn a!"

Mục Trọng Thiên có chút không hiểu nói: "Quý lão sư, người đang nói cái gì?"

Quý Hồng Bản nói: "Ta biết vì sao hắn tiến vào trạng thái minh tường sâu rồi. Không chỉ là vì sự dẫn dắt hắn nhận được từ trong hải tuyền, đồng thời cũng là vì tinh thần lực của hắn đã đến điểm cực hạn. Người còn nhớ khảo thí lần trước chứ? Bốn trăm chín mươi chín điểm Tinh Thần Lực. Sau khi đạt đến cái điểm hạn này, hắn lại vừa vận mượn được sự kích thích từ hải tuyền nên mới có thể trực tiếp đột phá."

Mục Trọng Thiên tròn mắt há mồm. Đột phá? Bốn trăm chín mươi chín điểm Tinh Thần Lực lại đột phá có nghĩa là gì thì quá rõ ràng rồi. Linh Hải Cảnh! Tinh Thần Lực sẽ từ Linh Thông Cảnh tiến vào Linh Hải Cảnh, đây chính là vượt qua một đại cấp độ. Không phải cần tích lũy một đoạn thời gian mới có thể đột phá sao? Chẳng lẽ từ này không có bình cảnh tu luyện? Dựa vào chiều sâu minh tường để đột phá tinh thần lực, điều này không nghi ngờ chút nào là sẽ thành công a! Đây là vận khí hay thực lực vậy?

Mục Trọng Thiên đột nhiên cảm thấy mình đã có chút nhìn mà không hiểu nổi cái thế giới này rồi, hoặc là nói không hiểu nổi đám thiên tài.

"Tiền Lỗi, Lưu Phong, hôm nay hai người các ngươi không cần đi học, cứ ở lại ký túc xá trông coi Hiền Vũ cho tốt. Đừng cho bất luận ai quấy rầy hắn, đến khi chính hắn tỉnh lại mới thôi. Hắn mới lần đầu tiến vào minh tường sâu, có lẽ thời gian sẽ không quá dài, nhưng khẳng định thu hoạch sẽ không nhỏ. Chờ hắn tỉnh lại, lại để hắn nói một chút cảm ngộ, nó sẽ có trợ giúp đối với các ngươi sau này khi tiến vào minh tường sâu."

"Vâng, Quý lão sư." Lưu Phong cùng Tiền Lỗi liếc nhau, vội vàng đáp ứng.

Đối với Lam Hiền Vũ, hai người bọn hắn cũng không có gì ghen tỵ, mà trái lại, bọn hắn còn đang muốn thực lực Lam Hiền Vũ càng mạnh hơn nữa đây, bởi vì bây giờ bọn hắn đã là ba người nhất thể, vinh nhục cùng nhau. Huống chi, thực lực Lam Hiền Vũ càng mạnh thì hiệu quả phụ trợ đối với bọn hắn lại càng tốt.

Trên thực tế, hiện tại bọn hắn cũng không rõ nên tính Lam Hiền Vũ là hệ hồn sư gì. Nói hắn là khống chế hệ, đầu óc của hắn vẫn luôn có thể khống chế cả bọn một cách cực chính xác, nhưng năng lực phụ trợ của hắn lại cực siêu cường, vậy phải nói hắn là phụ trợ hệ a, mà bản thân lại có thể thông qua hồn kỹ Thủy thuộc tính phát động công kích, thậm chí còn có năng lực chiến đấu trực tiếp. Chỗ thiếu hụt duy nhất chính là hồn lực của hắn quá thấp. Trong lòng bọn họ, Lam Hiền Vũ tuyệt đối là người đứng đầu lớp thiếu niên năng động, bởi vì năng lực của hắn quá toàn diện rồi!

Trở lại văn phòng, Quý Hồng Bản đắc chí vừa lòng mà khoanh tay trước ngực, ngồi trên ghế mà nhìn màn ảnh trước mặt. Chính như thế này, Sử Lai Khắc học viện sẽ công bố thành tích hải tuyền của Thiên La tinh. Hải tuyền là kịch liệt nhất, mà hơn nữa, nó cũng là cuộc khảo hạch có số người bị đào thải nhiều nhất. Hơn một nghìn thí sinh của Thiên La tinh sẽ chỉ có một trăm tên đứng đầu vào được vòng tiếp theo. Đương nhiên, một trăm tên này thì thực tế chính là một trăm tiểu tổ, mỗi tiểu tổ ba người, nói cách khác là tổng cộng có ba trăm người tiến vào vòng tiếp theo.

Thiên La tinh có tới bao nhiêu học viện? Cạnh tranh kịch liệt thế nào là có thể nghĩ. Thiên La học viện đã rất nhiều năm không có ai thi đậu vào Sử Lai Khắc, cho nên lần này mới phải xây dựng lên lớp thiếu niên năng động, mà quả thực là lớp thiếu niên năng động năm nay được kỳ vọng rất cao.

Trong hải tuyền, rất nhiều tiểu tổ vừa vào đã phải kết thúc, không hề nghi ngờ họ sẽ bị loại bỏ. Trong nội tâm Quý Hồng Bản sao có thể không vội? May mắn là những đệ tử phía sau kiên trì được khá lâu, nhất là hai tổ Lam Hiền Vũ và Lữ Thiên Tầm. Hiện tại phải xem thành tích cuối cùng của bọn hắn rồi.

Hơn nữa, từ tình huống của lần hải tuyền này mà xét thì thực lực cá nhân của các học viên đều không kém, chẳng qua là năng lực ứng biến còn kém một chút. Mà hải tuyền của Sử Lai Khắc lại quá tính tổng hợp, thậm chí ngay cả vận khí cũng có một chút.

"Tới rồi!" thanh âm vội vàng của Mục Trọng Thiên vang lên. Quý Hồng Bản lập tức ngồi ngay ngắn mà nhìn lên màn hình.

Loại tên xuất hiện đầu tiên là những tên xếp từ chín mươi mốt đến một trăm.

Mục Trọng Thiên liếc mắt liền thấy được những tên quen thuộc: Thứ chín mươi chín, Kim Tường, Đường Nguyệt Cát, Lý Bằng Bản. Thiên La học viện, điểm tích lũy: Ba mươi chín.

"Ha ha, bọn nhóc Kim Tường vào được rồi, thật tốt quá!" Mục Trọng Thiên hưng phấn tới thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên. Tuy bọn hắn thông qua trận

hải tuyền đầu tiên này còn không coi vào đâu, nhưng có thể thông qua cũng đã rất không dễ dàng a! Đây tuyệt đối là một tin tức tốt. Hơn nữa, trong ấn tượng của hần, thời gian mấy người tổ Kim Tường kiên trì được cũng không tính là dài. Ít nhất cũng có bốn tổ kiên trì được lâu hơn bọn hần.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Quán quân

Cho nên, mấy người Kim Tường có thể tiến vào vòng trong, vậy cũng có nghĩa là ít nhất sẽ có năm tổ của Thiên La học viện tiến vào, hơn nữa, khẳng định bốn tổ kia sẽ có thành tích khá hơn.

Quý Hồng Bản cũng thờ dài một hơi, đương nhiên hần cũng biết cái này có nghĩa là gì, nhìn không được cười nói: " vận khí của ba tên nhóc tổ Kim Tường này thật đúng là không sai, chỉ thiếu chút nữa là bị loại bỏ mất. Có điều, cường độ khảo hạch hải tuyền lần này thật sự rất cao a! Bọn hần còn chưa kiên trì được bao lâu mà vẫn có thể vào vòng trong, vậy có lẽ rất nhiều tổ vừa vào đã bị giết chết."

Lúc này Mục Trọng Thiên mới nghĩ đến, đúng vậy, tổ Kim Tường mới giữ vững được bao lâu? Có được một phút hay không? trên màn hình, những cái tên lại lần nữa chuyển động, lần này là những tên xếp từ tám mươi một đến chín mươi, không có tên nào của Thiên La học viện. Việc này đã làm cho hai người đều lộ ra đáng tươi cười, bởi vì nó có nghĩa rằng mấy tổ của lớp thiếu niên năng động còn được xếp cao hơn.

Rất nhanh, bọn hần lại thấy được cái tên quen thuộc, hạng bảy mươi lăm đến từ lớp thiếu niên năng động, cũng chính là tổ trong hai tổ phía dưới, chỉ còn lại một tổ hai người kia. Sau đó bọn hần đã thấy được chúng trong số hạng sáu mươi bảy.

Đến tận đây, đã có thành tích của ba tổ, mà tổ Lam Hiên Vũ cùng Lữ Thiên Tầm vẫn còn chưa xuất hiện.

"Tổng cộng bảy tổ, năm tổ tiến vào vòng trong, cũng có thể nói rõ được rồi. Lớp thiếu niên năng động cũng không có uổng phí nhiều tài nguyên như vậy." Lúc này Mục Trọng Thiên cũng đã trầm tĩnh lại.

Quý Hồng Bản nói: "Đừng cao hứng quá sớm, đợi tới khi thật sự có người thi đấu Sứ Lai Khắc học biện rồi cao hứng cũng không muộn. Đây chỉ là hải tuyền, khảo hạch phía sau còn có rất nhiều. Vòng tiếp theo chính là một trăm tiến mười, chỉ có mười thứ hạng đầu tiên của Thiên La tỉnh mới có tư cách tới mẫu tỉnh, tới Sứ Lai Khắc tiếp nhận khảo hạch cuối cùng."

"Ừm, nhưng cuối cùng cũng đã bước ra được bước đầu tiên. Thật sự là rất chờ mong a! Không biết hai tổ Lam Hiên Vũ cùng Lữ Thiên Tầm sẽ xếp hạng thứ mấy đây? Ta nhớ không nhầm thì ba vị trí đầu của mỗi tỉnh đều được ban thưởng vật chất a?"

Quý Hồng Bản vô thức mà nắm chặt nắm đấm: "Là đĩa quay may mắn. Ai cũng không biết ban thưởng sẽ là cái gì, ta cũng chưa từng thấy qua đĩa quay may mắn, có lẽ..."

Danh sách vẫn còn chuyển động, tên thứ bốn mươi tới ba mới vẫn không xuất hiện hai tổ Lam Hiên Vũ cùng Lữ Thiên Tầm. Lúc này, Quý Hồng Bản cùng Mục Trọng Thiên đều đã khần trương lên, bởi vì cái này có nghĩa là hai tổ Lam Hiên Vũ cùng Lữ Thiên Tầm đều tiến nhập ba mươi thứ hạng đầu. Quý Hồng Bản cùng Mục Trọng Thiên không hy vọng thấy tên bọn hần nhanh như vậy, bởi vì xuất hiện càng trễ có nghĩa là bọn hần được bài danh càng cao.

"Đừng ra, đừng ra!" Mục Trọng Thiên lâm bầm.

Danh sách tên thứ ba mươi đến hai mươi một đã xuất hiện, Mục Trọng Thiên đảo mắt qua, không có tên quen thuộc, hần không khỏi dùng sức mà vung nắm đấm: "Ha ha, thật tốt quá! Không có! Trước hai mươi, hai tổ bọn hần đều tiến nhập trước hai mươi! Quá tuyệt vời!"

Lúc này Quý Hồng Bản cũng đã đứng người lên, hai tay chống trên mặt bàn, không chút nhúc nhích mà nhìn màn ảnh trước mặt.

Hải tuyền trước hai mươi, đây chính là hai mươi thứ hạng đầu của toàn Thiên La tỉnh, đã là thành tích tương đối khá rồi. Có điều, trong lòng hần vẫn còn kỳ vọng cao hơn, thứ hần hy vọng sao chỉ là thành tích trước hai mươi?

Rốt cuộc, tên thứ hai mươi tới mười một cũng hiện ra.

Không có! Vẫn không có!

Mục Trọng Thiên nhìn không được mà nhảy dựng lên, đứng đầu vào trần nhà đánh cái rầm, hần cười ha ha mà nói: "Mười thứ hạng đầu, mười thứ hạng đầu rồi! Quá tuyệt vời! Hai tổ vào mười thứ hạng đầu. Có hi vọng tiếp tục lớp thiếu niên năng động rồi, có hi vọng thi đấu Sứ Lai Khắc rồi!"

Tuyển chọn tiếp theo chính là thi đấu giữa một trăm cái tên này, mười tổ đứng đầu sẽ có thể tới Sứ Lai Khắc tham gia khảo hạch. Quý Hồng Bản cắn chặt hàm răng, hần hy vọng thấy được ba cái tên quen thuộc ở ba vị trí đầu.

Không hề nghi ngờ, so với Lữ Thiên Tầm thì tổ Lam Hiên Vũ trụ thêm ít nhất cũng phải mười phút, nên hần là bọn hần sẽ được xếp phía trên, tổ Lữ Thiên

Tầm đã có thể tiến vào mười thứ hạng đầu, như vậy thì khả năng tổ Lam Hiên Vũ tiến vào ba thứ hạng đầu cũng rất lớn.

Có thể hay không... Ba vị trí đầu có tên của bọn hán hay không?

Rút cuộc, danh sách mười thứ hạng đầu cũng xuất hiện.

Tên thứ chín, Lữ Thiên Tầm, Diệp Linh Đồng, Thường Kiếm Dật; Thiên La học viện, điểm tích lũy: Năm trăm ba mươi mốt.

"Thứ chín! Bọn hán xếp thứ chín. Vậy bọn Hiên Vũ..."

Mục Trọng Thiên vẫn nhìn từ dưới lên trên, nên hán vừa nhìn đã thấy tên của ba người tổ Lữ Thiên Tầm. Tên thứ chín cũng đã đủ khiến hán vui mừng.

Sau đó hán cứ tiếp tục nhìn lên trên, tìm tòi ba cái tên còn lại, nhưng vẫn không nhìn thấy. Đúng vậy, không có, căn bản là không có a! Đi đâu rồi?

Thẳng đến khi ánh mắt của hán rơi vào cái tên đứng đầu...

Quán quân hải tuyến Thiên La Tinh, Lam Hiên Vũ, Tiền Lỗi, Lưu Phong. Thiên La học viện, điểm tích lũy: Hai vạn ba trăm bốn mươi mốt.

Mục Trọng Thiên cùng Quý Hồng Bản lập tức hóa đá, khiếp sợ mà nhìn danh sách trước mắt. Trên màn hình, dòng chữ bắt đầu thu nhỏ lại, danh sách một trăm tên lại bắt đầu hiện ra toàn bộ. Trước ba cái tên đứng đầu có một cái vương miện màu vàng, đại biểu cho quán quân!

Tuy trong nội tâm vẫn luôn chờ đợi, thế nhưng khi một màn này chính thức hiện ra trước mắt, Mục Trọng Thiên cùng Quý Hồng Bản vẫn lộ ra một vẻ mặt không dám tin.

Tên đứng đầu, quán quân của hải tuyến thuộc về Thiên La học viện, thuộc về lớp thiếu niên năng động!

Trong nháy mắt này, nước mắt Mục Trọng Thiên cũng đã chảy xuống, ba năm rưỡi thời gian, hán đã trả giá bằng toàn bộ tâm lực, giờ khắc này hán cảm thấy tất cả đều giá trị. Hán chẳng thể nghĩ tới, tên đứng đầu lại thuộc về bọn hán.

"Cái này, điểm tích lũy này là chuyện gì xảy ra?" Quý Hồng Bản đột nhiên kinh ngạc mà hỏi.

Mục Trọng Thiên cũng sửng sốt một lát, sau đó dụi dụi mắt rồi nhìn chăm chú lên... hai vạn ba trăm bốn mươi mốt điểm!

Chuyện gì đây?

Tên thứ hai, một nghìn hai trăm ba mươi mốt điểm.

Cái này...

Nói cách khác, tên đứng đầu có số điểm cao hơn tên đứng thứ hai là hơn một vạn chín nghìn điểm, Lại nói được rõ ràng một điểm, mà tổng điểm của chín mươi chín tiểu tổ phía sau cũng không hơn điểm bọn hán! Ngày hôm qua Quý Hồng Bản cũng không có hỏi Lam Hiên Vũ ở bên trong đã xảy ra chuyện gì, bởi vì lúc ấy nhìn qua Lam Hiên Vũ đã vô cùng mệt mỏi rồi. Hơn nữa, Quý Hồng Bản cũng hiểu được đại bộ phận tình huống, mấu chốt của khảo hạch là sinh tồn. Mà tổ Lam Hiên Vũ kiên trì được lâu như vậy thì tất nhiên thành tích sẽ không tệ.

Thế nhưng số điểm trước mắt này cũng quá khoa trương rồi a!

"Không phải là nhầm chứ?" Mục Trọng Thiên có chút lắp bắp mà nói.

Quý Hồng Bản quả quyết nói: "Không có khả năng. Sư Lai Khắc học viện nghiêm cẩn tới mức nào, làm sao có thể phạm sai lầm ở cái chuyện này? Tuyệt đối không có khả năng này. Nhất định là đã xảy ra tình huống gì đó đặc biệt nên mới có nhiều điểm như vậy. Chẳng qua là, điều này thật sự là có chút khoa trương a..."

Hơn hai vạn điểm, đây là cái khái niệm gì? Nếu nội dung khảo hạch của mỗi Tinh Cầu đều là giống nhau, như vậy thì đoán chừng đây chính là thành tích đứng đầu liên bang a, dù sao thì điểm tích lũy này cũng là quá cao.

"Không được, ta phải đến hỏi xem bọn hán cuối cùng đã làm nên trò gì!" Mục Trọng Thiên ngồi không yên, trực tiếp nhảy dựng lên mà đi ra ngoài, Quý Hồng Bản cũng theo sát phía sau. Rất nhanh, bọn hán đã tới phòng số 333.

Tiền Lỗi Cùng Lưu phong đều đang thử mình tương, muốn nhìn một chút xem mình có thể tiến vào trạng thái minh tương sâu hay không thì bị kêu lên. "Cái gì? Chúng ta là đệ nhất? Quán quân?" Tiền Lỗi dựng thẳng ngón trỏ, vẻ mặt phấn khởi. Quán quân, quán quân toàn Thiên La tinh! Lưu Phong cũng kích động tới mức toàn thân run rẩy.

"Tên thứ hai mới có hơn một nghìn điểm, mà các người lại hơn vạn, các người đã làm trò gì?" Mục Trọng Thiên vội vàng hỏi. Tiền Lỗi cùng Lưu Phong liếc nhau, rồi hai người lại đồng thời lắc đầu: "Không thể nói, ngại hỏi Hiên Vũ a. Ngày hôm qua chúng ta đã thương lượng rồi, tình huống cuối cùng sẽ không nói cho bất kỳ ai. Đằng sau còn có khảo hạch, chúng ta không thể làm bại lộ thực lực của mình quá sớm."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 168: Muốn đột phá đến Linh Hải Cảnh

Mục Trọng Thiên kinh ngạc mà nhìn bọn họ: "Cái gì? Còn có bí mật?"

Tiền Lỗi cười hắc hắc: "Hiên Vũ định đoạt. Chờ hấn tỉnh rồi ngài hỏi hấn a. Hấn muốn nói liền nói cho các người biết, nếu hấn không muốn nói thì đây chính là bí mật."

Quán quân, quán quân! Tâm Tiền Lỗi tâm đã sớm bay lên, việc sớm trúng tuyển lúc trước cũng quét sạch rồi. Thậm chí hấn còn có chút đắc ý khi nhìn bộ dạng kinh ngạc này của Mục Trọng Thiên, trong lòng thầm nghĩ: Nếu ta nói cho người ta được tuyển chọn sớm lại còn cự tuyệt, không biết lúc đó người còn muốn kinh ngạc tới mức nào đây.

Cuối cùng, Mục Trọng Thiên cùng Quý Hồng Bản cũng không hỏi ra vấn đề gì. Bọn hấn còn chưa kịp rời đi thì Ngân Thiên Phàm đã hùng hục chạy tới.

"Minh tướng sâu?" Ngân Thiên Phàm cũng lộ ra vẻ mặt vẻ giật mình.

"Linh Hải Cảnh? Đây là muốn đột phá tới Linh Hải Cảnh? Ha ha, không hổ là đệ tử của ta. Việc điểm tích lũy để nói sau. Lại nói nữa, lúc nào bắt đầu khảo hạch vòng tiếp theo?"

"Ba ngày sau." Mục Trọng Thiên vội giơ bàn tay lên nói.

"Thời gian minh tướng sâu cũng không chuẩn, ba ngày sau hấn có thể tỉnh không? Hơn nữa, còn phải đi chuyển đĩa quay may mắn để lấy phần thưởng hải tuyến đây." Ngân Thiên Phàm mang về mặt phấn khởi, kích động nói.

Về phần đĩa quay may mắn, hấn và Quý Hồng Bản cũng chỉ là nghe nói qua chứ không có được gặp chính thức. Nghe nói, trong đĩa quay may mắn có rất nhiều thứ tốt đấy. Với tài lực ba vạn năm của Sử Lai Khắc thì tuyệt đối sẽ không có khả năng kéo kiệt a!

Theo những kinh nghiệm trước kia thì miễn là đệ tử được dùng đĩa quay may mắn, chỉ cần về sau thi vào rồi Sử Lai Khắc thì xác suất tiến vào Nội Viện xác suất sẽ đặc biệt lớn. Quay đĩa quay may mắn thì thứ tốt nhất là phần thưởng có thể giúp tăng thực lực, vì nó rất có lợi cho khảo hạch phía sau.

"Thời gian hấn là không sai biệt lắm, tu vi hấn thấp nên có lẽ thời gian minh tướng sâu sẽ không quá dài." Quý Hồng Bản nói.

Trên thực tế, Lam Hiên Vũ cũng không để cho bọn hấn phải đợi quá lâu.

Khi màn đêm lần nữa phủ xuống, ý thức của Lam Hiên Vũ cũng dần trở về. Hấn chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, cảm giác lại cơ thể, vòng xoáy vàng bạc song sắc vẫn xoay tròn rất tự nhiên, có vẻ hấn còn có thể thấy nó rõ ràng hơn.

Từng mảnh kinh mạch dài hẹp đều được tăng quang mang ngân kim sắc bao trùm lấy.

Kim sắc quang mang cùng ngân sắc quang mang phân biệt rõ ràng, lại có tiếp xúc một cách mơ hồ. Có vẻ chính cả người hấn cũng là do hai loại màu sắc này tạo thành đấy.

Ý thức trở về, Tinh Thần Lực phóng ra, Lam Hiên Vũ không có mở hai mắt nhưng hấn vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng, trong tức xá, Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đều ngồi ở kia mà khoanh chân minh tướng. Toàn bộ kí tức xá rất yên tĩnh, cho dù là một hạt bụi cũng ở trong cảm giác của hấn.

Tinh Thần Lực phóng ra ngoài, hấn dần dần nhìn ra đến bên ngoài hành lang, thậm chí có thể thấy được chỗ xa hơn. Đó là một loại cảm thụ tuyệt vời khó có thể hình dung.

Tâm linh như hải, vô cùng mênh mông, cái này là... Linh Hải Cảnh!

Tinh Thần Lực của mình đã đột phá tới Linh Hải Cảnh rồi sao? Lam Hiên Vũ không tự chủ được mà có chút phấn khởi, cùng lượng hồn lực luôn tăng lên chậm rãi kia thì tốc độ tăng tinh thần lực của hấn chỉ có thể dùng "Kinh người" để hình dung. Hấn vẫn chưa tới mười hai tuổi mà Tinh Thần Lực cũng đã tiến nhập Linh Hải Cảnh, tương lai nhất định còn có thể tăng với tốc độ cao. Mà tinh thần lực Linh Hải Cảnh, không thể nghi ngờ sẽ tăng chính thể thực lực cho hấn trên phạm vi thật lớn a!

Hấn mở hai mắt ra, nhìn vùng cảm nhận qua tinh thần lực là không giống nhau, tất cả đều trở nên vô cùng rõ ràng. Trong hai tròng mắt của hấn phảng phất như có hai đạo điện quang chọi lóe lên.

Hư không sinh điện, phòng tối phát quang!

Có lẽ do cảm nhận được biến hóa của Lam Hiên Vũ, hoặc là được tinh thần lực của hấn gây kích thích, Tiền Lỗi lập tức mở hai mắt ra mà nhìn về phía Lam Hiên Vũ.

"Người tỉnh rồi!" Tiền Lỗi lại mang leng đáng tươi cười luôn có của mình.

Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu, cảm giác đầu tiên của hắn là toàn thân đã ở trạng thái đỉnh phong, có vẻ ngay cả tốc độ tăng hồn lực cũng nhanh hơn vậy.

Tiền Lỗi vừa nói, Lưu Phong cũng vừa tỉnh lại.

"Chúng ta là quán quân, là quán quân hải tuyến" Tiền Lỗi cười lớn mà nói.

"Quán quân sao?" Lam Hiên Vũ sững sốt một lát, tuy hắn đoán thành tích sẽ không khác lắm, nhưng chính thức lấy được quán quân vẫn cảm thấy thập phần kinh hỉ.

"Đúng vậy a! Nghe nói còn có phần thưởng đây. May là người đã tỉnh lại, nếu không thì ngày mai sẽ chỉ có hai chúng ta đi chuyển may mắn đĩa quay, rồi thay thế vòng của người. Đã nghe nói đĩa quay may mắn chưa? Một người chuyển một lần!"

Lam Hiên Vũ mở trừng hai mắt: "Sử Lai Khắc Học Viện ban thưởng sao?"

Tiền Lỗi khẽ gật đầu.

Lam Hiên Vũ nở nụ cười: "Hiện tại ta chỉ muốn biết, ta phụ trợ đối với các người có mang đến vận khí hay không thôi."

Nghe hắn vừa nói như vậy, Tiền Lỗi cùng Lưu Phong cũng không khỏi bật cười. Quán quân, bọn họ là quán quân a! Hai người không hèn mà cùng mà nghĩ tới lời nói lúc trước của Lam Hiên Vũ, bọn hắn nhất định sẽ cùng thi đậu Sử Lai Khắc đấy!

"Ta đói rồi a!"

"Người mình tưởng hai ngày rồi, không đói bụng mới là lạ! Chúng ta cùng đi ăn cơm."

Bọn hắn trực tiếp tìm tới Ngân Thiên Phàm chăm sóc đặc biệt, Lam Hiên Vũ vừa từng ngum từng ngum mà ăn, một bên nghe Tiền Lỗi giảng lại việc hắn tiến vào mình tương sâu. Kinh nghiệm của hắn tất nhiên hắn sẽ không keo kiệt, nhưng có điều là hắn cũng không có kinh nghiệm gì, chính là đến cái trạng thái đó rồi tự nhiên mà tiến vào mình tương sâu.

Ngân Thiên Phàm khảo nghiệm tinh thần lực cho hắn một chút, năm trăm lẻ năm! Đây là số liệu mới nhất, đúng là đã tiến nhập Linh Hải Cảnh.

Lam Hiên Vũ gần như ăn sạch cả đồ dự trữ của Ngân Thiên Phàm mới cảm thấy có chút mỹ mãn.

Lần hải tuyến đạt được thành tích tốt này đã nhận được tán thưởng rất lớn từ học viện, lực ủng hộ học viện dành cho lớp thiếu niên năng động lại một lần nữa tăng lớn, đã quyết định đổi hết đồ ăn của năm tổ học viện tiến vào vòng trong thành đồ ăn quý hiếm, trợ lực bọn hắn đạt được thành tích tốt hơn.

"Hơn hai vạn điểm đó làm sao mà có? Nói thẳng nhanh." Ngân Thiên Phàm gọi cả Quý Hồng Bản tới, hai vị lão sư đều dùng ánh mắt sáng rực mà nhìn Lam Hiên Vũ.

Đối mặt với hai vị lão sư này, Lam Hiên Vũ nào dám giấu giếm, liền đem quá trình ứng đối đằng sau giảng thuật lại một lần. Nghe hắn giảng thuật, Quý Hồng Bản cùng Ngân Thiên Phàm đều có những biểu lộ khác nhau. Sắc mặt Quý Hồng Bản rõ ràng có chút đen lại, mà Ngân Thiên Phàm lại là vẻ cười phấn khởi.

Ngân Thiên Phàm vỗ vỗ vai Lam Hiên Vũ mà cười lớn một tiếng: "Đúng vậy, không hổ là đồ đệ của ta. Hiện tại ta có thể yên lòng đem kinh nghiệm tác chiến giữa các hành tinh truyền thụ cho người rồi."

Quý Hồng Bản hừ một tiếng: "Thực lực cá nhân mới là căn bản của tất cả. Thì ra hai vạn điểm này là do đầu cơ trục lợi mà có được. Các người còn phải tu luyện nhiều hơn, đề cao tu vi mới là hợp lý, đừng đem quá nhiều tâm tư đặt vào những thứ việc ngôn ngữ kia."

Ngân Thiên Phàm cá giận nói: "Cái gì gọi là việc ngôn ngữ? Cái này gọi là tinh táo, cơ trí, ứng biến, nhạy bén, người không hiểu. Người thì không đậu Nội Viện chính vì quá cứng nhắc, chỉ biết ngốc luyện."

"Ha ha, dù sao cũng tốt hơn những người bị khai trừ trực tiếp. Chẳng lẽ người muốn về sau Hiên Vũ thi đậu rồi cũng bị khai trừ?" Quý Hồng Bản trả lời lại một cách mỉa mai.

Lam Hiên Vũ có một loại xúc động muốn che kín mặt, (chắc muốn cười mà k dám thò mặt ra cười đây mà□) lại bắt đầu rồi, hai cái vị này cứ gặp là sẽ nhao nhao lên.

Lưu Phong cùng Tiền Lỗi thì còn là lần đầu tiên thấy hai vị lão sư này chửi nhau như vậy.

Tiền Lỗi nhin không được nói: "Đội, đội đã, Quý lão sư, Phó viện trưởng, nghe các ngài nói vậy, có nghĩa là, trước kia các ngài đều là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện?"

Nghe Tiền Lỗi đưa ra vấn đề này, cả văn phòng của Ngân Thiên Phàm đột nhiên yên tĩnh trở lại. Trên thực tế, Lam Hiên Vũ cũng đã sớm đoán được một ít, chẳng qua hắn vẫn không dám hỏi. Mỗi lần nhắc tới Sử Lai Khắc thời điểm, Ngân Thiên Phàm đều mang một vẻ mặt xoắn xuýt, hắn vẫn đều thấy rõ.

"Ừm, đúng vậy. Ta tốt nghiệp ở ngoại viện Sứ Lai Khắc, nhưng lại không có thành tựu gì, đã cho trường học cũ mất thể diện." Quý Hồng Bản thân nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Câu chuyện của Ngân Thiên Phàm

Ngân Thiên Phàm lại phản nộ: "Người nói thẳng với mọi người luôn đi? Ta chính là bị khai trừ đấy, còn chưa có tốt nghiệp, làm sao vậy? Tốt xấu gì thì về sau ta cũng bằng một thân bốn sự đi chỉ huy một hạm đội. Ta đã học hệ chỉ huy giữa các hành tinh tại ngoại viện Sứ Lai Khắc vài năm, về sau, vì làm một chút tình huống đặc biệt nên bị khai trừ."

Nói đến đây, ánh mắt hắn hiện lên một vẻ thống khổ. Cứ việc chuyện đã qua nhiều năm như vậy, nhưng mỗi khi nhắc tới chuyện này, trong nội tâm Ngân Thiên Phàm vẫn luôn đau đớn như trước.

Sắc mặt Quý Hồng Bản cũng khôi phục vài phần, hắn cau mày lại mà nói: "Chuyện lần đó thực sự cũng không thể trách người hoàn toàn. Tuy lực chiến đấu của người không được tốt lắm, nhưng ở phương diện chỉ huy đúng là rất có thiên phú. Lúc ấy, chúng ta đều cho rằng người có thể thi đấu nội viện đấy. Một khi tốt nghiệp hệ chỉ huy giữa các hành tinh từ nội viện, người sẽ có thể thành một vị quan chỉ huy hạm đội lớn nhất Liên bang."

Ngân Thiên Phàm khoát tay áo: "Đừng nói nữa, hiện tại có nói cái gì cũng vô dụng, sớm đã là sự thật. Hiên Vũ, hôm nay đã nói đến đây rồi, lão sư liền cho người một chút, lúc trước ta vì cái gì mà bị khai trừ, để người lấy đó mà làm gương."

Hắn vừa nói vừa liếc qua Lưu Phong cùng Tiền Lỗi bên người.

"Hai tên tiểu tử các người còn ở chỗ này mà trông mong cái gì nữa hả? Cũng muốn nghe chuyện lão phu mất mặt sao? Lão Quý a, bọn hắn là cùng tổ với Hiên Vũ đấy, không nên thao luyện một lát sao?" Ngân Thiên Phàm tức giận nói.

Ánh mắt Quý Hồng Bản khẽ động: "Hai người các người đi theo ta."

Lưu Phong cùng Tiền Lỗi còn đang kinh hãi đã bị "Đại Ma Vương" mang đi. Trong văn phòng, chỉ còn lại có Ngân Thiên Phàm cùng Lam Hiên Vũ.

"Lại nói tiếp, lúc trước bị khai trừ như vậy, cho tới bây giờ ta vẫn có chút không phục."

Ngân Thiên Phàm than nhẹ một tiếng, trong nháy mắt này, Lam Hiên Vũ đột nhiên cảm thấy vị lão sư này của mình có chút gãi nua rồi. Đối với Ngân Thiên Phàm mà nói, đây tuyệt đối là một kí ức vô cùng xấu.

"Chuyện ngày đó ta vẫn luôn canh cánh trong lòng, lão Quý nói cũng không sai, khi đó ta một lòng muốn thi vào nội viện, hơn nữa còn có vài phần nắm chắc. Năm đó tại Sứ Lai Khắc, ta cũng là người kiêu ngạo. Lúc ấy là ta dùng thành tích ưu dị mà thi đấu vào Sứ Lai Khắc đấy, cũng không có báo nhà bây giờ mà rất anh tuấn đấy. Trong lớp, rất nhiều nữ đồng học có ý với ta, mà còn là những người tuyệt đỉnh xinh đẹp, đáng người cùng đều rất tốt. Nếu không phải học viện quy định dưới mười tám tuổi không cho phép yêu đương, hừ hừ!"

Khỏe miệng Lam Hiên Vũ co quắp lại một lát, trong nội tâm hắn thầm nghĩ: Lão sư, có phải ngài lạc đề rồi hay không hả?

(Aaaaa, ta hận lão Đường, lão bắt lão Ngân nói mấy câu xàm xàm r lại bắt cu Vũ khó hiểu, cuối cùng là chả ra cái vấn đề gì, tại sao lại có người câu chương đến cái đẳng cấp thượng thừa như vậy được chứ□)

Cuối cùng Ngân Thiên Phàm cũng nói trở về vấn đề: "Ài, giờ nhớ lại đều là chuyện thương tâm a! Lúc có không biết quý trọng, mất đi mới phát giác được thống khổ. Khi ta mới vào Sứ Lai Khắc, học dưới các loại tài nguyên phương tiện tiên tiến nhất, các phương diện đột nhiên tăng mạnh. Lúc ấy lão sư đã nói ta vô cùng có thiên phú, tương lai nhất định sẽ có thể thành thành một vị quan chỉ huy ưu tú. Hắn chỉ ra, vấn đề duy nhất chính là ta rất thích thắng vì đánh bất ngờ, cần phải tăng cường năng lực tác chiến chính diện. Nhưng ta lại không cho là đúng, ta cảm thấy phải trả giá thật nhỏ và đạt được thắng lợi lớn mới là trọng yếu. Về phần dùng chiến thuật gì thì còn phải xem tình huống trên chiến trường. Cho nên, khi đó ta liền lấy phương thức tác chiến thay đổi thất thường mà nên danh. Về điểm này, hẳn là người cũng có thể nhìn ra khi ta điều khiển chiến cơ không gian."

Lam Hiên Vũ vô thức gật gật đầu, hắn còn có thể nhìn không ra sao? Lần đầu tiên mang đồ đệ tới mô phỏng điều khiển chiến cơ không gian đã nã pháo ngay từ sau lưng, phá hủy luôn chiến cơ của đồ đệ, còn nói là vì để hắn biết đề cao cảnh giác.

Ngân Thiên Phàm tiếp tục nói: "Về sau, trong vài năm học tập ta luôn kỉ binh tập kích, đã có không ít phương pháp nguy hiểm chiến thuật. Trong học viện có vài lão sư yêu thích phương diện thiên phú này của ta, có chút lão sư cũng không quá ưa thích. Nhưng ta không sao cả, ta chỉ cảm thấy làm tốt chính mình là đủ rồi. Khi đó ta cảm thấy một ít kiến thức lão sư dạy là không cần phải nghe, vô luận việc gì thì kết quả mới là trọng yếu nhất. Thắng đến lần kia..."

Nói đến đây, ánh mắt hắn hiện lên một vẻ thống khổ: "Đó là cuộc thi cuối kì lần thứ sáu. Khi cuộc thi chấm dứt ta cũng vừa đầy mười tám tuổi. Nói như vậy vì cái này tuổi mới là tuổi để tiến vào học viện cao cấp, nhưng lúc đó ta lại đã hoàn thành tất cả các ngành học của một học viện cao cấp, tiếp theo

chính là xem có thể thi đấu nội viện hay không rồi. Nếu ta không thi đấu Nội Viện cũng vẫn có thể tiếp tục đào tạo sâu bốn năm tại ngoại viện. Nếu thi đấu thì cũng không biết sẽ tiếp tục học tập bao lâu.

"Lúc ấy ta đã chuẩn bị rất kỹ càng, cũng rất có lòng tin mình có thể trở hết tài năng trong cuộc thi cuối kỳ, sau đó sẽ tham gia cuộc thi vào nội viện. Lúc ấy, vị lão sư tốt nhất của ta đã nói, ta có thiên phú chỉ huy hạm đội vũ trụ, nhất định tương lai sẽ có thể đại phóng dị sắc. Cho nên khi đó ta đã trở nên quá kiêu ngạo, cũng nghe không vào những khuyên bảo của người khác. Lúc ấy, vấn đề lớn nhất của ta chính là không tự xét lại bản thân mình. Về sau ta hiểu được thì tất cả đều đã chậm."

"Cuộc thi cuối kỳ kia chính là một cuộc chiến dịch cỡ lớn. Tất cả đệ tử hệ chỉ huy giữa các hành tinh đều muốn tham gia. Ba người một tổ, mỗi người chỉ huy một hạm đội, hình thành lên liên hợp hạm đội đi đối kháng với những tổ khác, dùng tình huống tác chiến để quyết định thành tích cuộc thi."

"Ta thập phần tin tưởng vào bản thân, nhưng hai đồng đội kia của ta lại rất yếu nhược. Đây cũng là ý sắp xếp đặc biệt của lão, ngài hy vọng ta có thể phát huy tốt thực lực dưới tình huống như thế."

"Lúc cuộc thi vừa mới bắt đầu thì cũng khá thuận lợi, ta mang hai vị đồng đội đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, rất nhanh liền bày ra được mộ cổ lực lượng hủy diệt. Nhưng mà rất nhanh sau đó chúng ta liền bị vây quét. Có ba tổ đồng học hợp thành liên quân mà toàn diện tiến công bọn ta. Bọn hấn chính là kiêng kỵ thực lực của ta, không hy vọng thành tích của ta quá tốt, vì nếu thành tích của ta không tốt thì bọn hấn mới có cơ hội tham gia cuộc thi vào nội viện."

"Ta lập tức đổi mặt cùng bọn họ, dùng một cái rồi lại một cái chiến thuật, thiết lập các loại mai phục, quỷ nhiễu, châm ngòi để suy yếu thực lực bọn hấn."

"Mà trong quá trình này, ta cũng cần đồng đội đi dụ địch, hai vị đồng đội kia cũng không chút dị nghị nào, vẫn luôn phối hợp với hành động của ta. Mà năng lực khống chế chênh lệch rất nhiều, bởi vậy hạm đội kia cũng không ngừng gặp tổn thất."

"Rút cuộc, dưới các loại chiến thuật của ta, liên quân ba tổ đồng học hợp lại kia cũng bắt đầu dần ngăn cản không nổi. Bọn hấn lựa chọn đàm phán cùng ta, hy vọng ta có thể thả lỏng giúp họ một đường, để thành tích của bọn họ có thể đỡ một ít. Thậm chí bọn hấn còn cam đoan nghe theo điều khiển của ta, hơn nữa còn nguyện ý phối hợp những hàng động sau của ta, đi đối phó những tổ khác."

"Lúc đó thật sự là ta đã quá kiêu ngạo rồi. Đổi mặt với số lượng địch đông gấp ba nhưng lại có thể chiến thắng, áp bách đối phương đầu hàng. Cái loại cảm giác kiêu ngạo này đã làm tâm tình của ta xuất hiện vấn đề. Ta chỉ cảm thấy, ta dùng sức một mình cũng đủ đạt được vị trí đầu, làm sao còn cần sự phối hợp của bọn hấn? Hơn nữa, ba tổ đồng học kia liền thủ lại để đối phó ta, đã sớm làm cho ta sinh lòng oán niệm. Vì vậy ta đã nói đáp ứng bọn hấn, nhưng ngay khi song phương chuẩn bị kết minh ta lại đột nhiên đánh lén, đánh tan triệt để cả ba tổ đồng học."

"Nhưng điều làm ta không nghĩ tới đã xảy ra, hai vị đồng đội vẫn luôn một mực ủng hộ ta lại trở nên bất mãn với tình huống như vậy. Bọn hấn chất vấn ta vì sao lại nói không giữ lời. Ta nói cho bọn hấn, binh bất yếm trá, trên chiến trường không có nhân từ, càng không cần nhân từ. Chỉ có thực lực mới có thể chứng minh mọi thứ, chúng ta cần trả giá thật nhỏ đi phá hủy địch nhân."

"Nhưng hai vị đồng đội này lại vẫn rất phần nộ. Lúc đó ta lại đang đứng ở mức tin tưởng tăng vọt, kiêu ngạo vô cùng. Trên thực tế ta cũng không nghe bất kỳ ai, không thêm tự xét lại vấn đề. Khi đó, ta bị hai vị đồng đội chọc giận, sau đó liền làm ra một quyết định đã làm ta hối hận cả đời. Ta chỉ huy hạm đội của mình, trực tiếp đánh tan bọn hấn. Vì trước đó bọn hấn đã đi dụ địch rồi ngăn cản địch nhân, vốn đã tiêu hao rất lớn nên sao còn là đối thủ của ta đây? Trong lúc nhất thời, thế giới an tĩnh..."

"Thực ra sau khi ta đánh tan hạm đội của bọn hấn thì cũng đã đã hối hận, hối hận vì mình đã quá vọng động. Nhưng khi đó ta lại cảm thấy, ta đã thể hiện ra thiên phú chiến đấu cao như thế, dù làm loại việc xúc động này thì có ảnh hưởng gì đây?"

Lam Hiên Vũ nghe đến đó đã không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Tuy hấn vẫn luôn biết tính cách vị lão sư này của mình có chút đặc thù, nhưng thực sự không nghĩ hấn lại có thể đặc thù tới mức này.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Điều là giả dối

Ngân Thiên Phàm tiếp tục đắng chát mà nói: "Cuộc thi chấm dứt, thành tích của ta là đứng đầu. Nhưng cùng lúc đó, thứ làm ta tuyệt đối không nghĩ tới đã xảy ra, xử phạt khai trừ của học viện cũng tiếp theo mà đến."

"Lúc ấy ta rất không phục. Đó là chiến trường, hơn nữa cũng chỉ là chiến trường mô phỏng, ta biết tuy rằng ta làm sai, nhưng cũng không nên bị khai trừ. Thế nhưng ngay cả lão sư luôn đối tốt nhất với ta cũng nói, chiến thuật nguy hiểm có thể tiếp nhận, am hiểu kĩ binh tập kích cũng có thể tiếp nhận, nhưng ngay cả đồng minh cũng không tha, chỉ vì chút mâu thuẫn liền hủy diệt cả đồng minh là tuyệt đối không thể. Người như ta không xứng trở thành một vị quan chỉ huy. Nếu như ta thật sự chỉ huy một hạm đội thì rất có thể sẽ mang cho hạm đội những tai họa ngập đầu. Người như ta chỉ biết trở thành một vị gian hùng mà không phải anh hùng."

"Vì vậy, ta bị đã khai trừ, mang theo muôn phần không cam lòng mà bị khai trừ, hơn nữa, học viện cũng xóa đi tất cả vinh dự mà ta đã đạt được. Thậm chí học viện còn cảnh cáo với Liên bang, không cho phép bắt kì một học viện cao cấp nào tiếp nhận ta. Lúc đó gần như ta đã rơi vào tuyệt cảnh."

"Đoạn thời gian đó là quãng đường tăm tối nhất đời ta, trọn vẹn hai năm ta đều vượt qua trong đần độn. Nhưng cũng chính lần đả kích đó đã lại cho ta xúc động vực lớn. Âu khi tất cả tâm tình phần nộ đã tan biến, ta rốt cuộc cũng hiểu rõ ra một ít đạo lý. Sau đó, ta đã tìm được đồng đội lúc trước, thành khẩn mà xin lỗi họ. Ta không thể về Sứ Lai Khắc, nhưng ta không cam lòng cứ tầm thường như vậy, ta lựa chọn tòng quân. Ta không có chứng nhận tốt nghiệp từ bất kì học viện cao cấp nào, thậm chí ngay cả trung cấp học viện cũng không có, cho nên ta chỉ có thể bắt đầu từ một gã binh lính bình thường. Ta dùng hai mươi năm thời gian, từ binh lính bình thường thành bộ đội đặc chủng, sau đó trở thành một phi công chiến cơ không gian, từng bước tăng lên, rốt cuộc cuối cùng cũng đã có thể chỉ huy một hạm đội loại nhỏ, cũng đã có được cấp bậc Thiếu tướng. Nhưng cũng chỉ đến đây là chấm dứt. Việc xấu ta từng làm tại Sứ Lai Khắc học viện đã làm cho ta chỉ có thể dừng ở đó, dù ta có cố gắng thế nào cũng không có khả năng tiếp tục đi tới. Thẳng đến sau này, dưới sự năn lòng thoái chí ta mới đến đây. Ta vẫn luôn khát vọng có được một sân khấu lớn cho riêng mình, là do sai lầm của bản thân đã làm ta mất đi tất cả."

"Ta tự nhận mình vẫn có một thân bản lĩnh, có phương thức tính chiến chuyên thuộc của chính ta, thế nhưng căn bản là ta không có biện pháp đem nó đến chiến trường giữa các hành tinh. Mọi người cho ta một cái tên hiệu "Ma Hồ", nhưng bọn hấn lại nào biết đâu, ta chỉ là một Ma Hồ tâm đã chết. Cho nên, Hiên Vũ, người phải nhớ kỹ, vô luận người học được chiến thuật nguy hiểm biết tốt đến cỡ nào cũng nhất định phải đứng thẳng, vì chỉ thành tâm mới có thể đi được xa hơn."

Lúc này, về mặt Ngân Thiên Phàm đã cực kì phiền muộn, nhớ lại luôn làm người ta thống khổ.

Lam Hiên Vũ khẽ gật gật đầu: "có phải Sứ Lai Khắc học viện uốn cong thành thẳng rồi không? Hẳn là bọn họ cho ngài một cái cơ hội đấy."

Ngân Thiên Phàm thở dài một tiếng: "Trước kia ta cũng thấu như vậy, nhưng về sau ta mới dần hiểu rõ, Có lẽ là tính cách của ta thật sự có vấn đề. Nếu cứ một mực thuận buồm xuôi gió mà phát triển như vậy thì chỉ sợ ta sẽ kiêu ngạo tới mức không biết mình là ai mất. Cho nên, ta đã sớm không còn hận Sứ Lai Khắc nữa rồi. Nhưng việc không thể tốt nghiệp từ Sứ Lai Khắc, không thể đi nội viện vẫn luôn là tiếc nuối nhất trong đời ta. Hiên Vũ, bây giờ đã có cơ hội tiến vào Sứ Lai Khắc, người nguyện ý giúp lão sư hoàn thành tâm nguyện, gia nhập hệ chỉ huy giữa các hành tinh chứ?"

Ngân Thiên Phàm khẩn thiết mà nhìn Lam Hiên Vũ, trong mắt mơ hồ ngấn lệ thoáng hiện.

Lam Hiên Vũ cũng không tự chủ được mà có chút kích động, muốn gật đầu đáp ứng.

"Tiểu tử ngốc, đều là giả dối thôi. Cái gì mà gia nhập hệ chỉ huy giữa các hành tinh chứ? Thế giới của người không thể chỉ có ngôi sao biển rộng, còn phải là anh hùng vô địch." Một tiếng hét lớn truyền đến, Quý Hồng Bản đẩy cửa vào, hấn mang về mặt phần nộ mà nhìn Ngân Thiên Phàm, "Tên chết tiệt nhà người, người dụ ta đi là vì hướng dẫn Hiên Vũ, lại để hấn đáp ứng người đi khảo thí hệ chỉ huy giữa các hành tinh sao! Tốt, tên mập chết bầm, người còn có xấu hổ hay không hả? Đã nói là cạnh tranh công bằng rồi đấy?"

Lam Hiên Vũ tròn mắt há hốc mồm, Ngân Thiên Phàm lại sờ sờ cái mũi, có chút ngượng ngùng mà nói: "Ta nói cũng đều là sự thật a!"

Quý Hồng Bản cười lạnh một tiếng: "Sự thật? Người ra khỏi quân đội như thế nào hả? Có muốn ta nói cho Hiên Vũ một chút hay không? Lúc trước, học viện khai trừ người là một điểm sai cũng không có, người là cái loại người vì mục đích không từ thủ đoạn. Tuy hiện tại đã tốt hơn nhiều, nhưng giang sơn để đời bản tính khó dời, đánh chết cái nết không chữa!"

"Khám phá cũng không nên vạch trần a, Lão Quý. Được rồi, Hiên Vũ, người đi về nghỉ ngơi trước đi, sau đó còn phải tiếp tục tham gia thi đấu tuyển chọn đây. Không ai biết nội dung cụ thể nên người phải giữ vững tinh thần, cố gắng lấy được thành tích tốt." Ngân Thiên Phàm ôm lấy vai Lam Hiên Vũ mà đẩy hấn ra khỏi phòng.

Lam Hiên Vũ cũng không phải người ngốc, lúc này hấn cũng đã rõ, trong lời nói của Ngân lão sư vừa rồi, chỉ sợ ít nhiều gì cũng có chút kể nể giả bộ đấy, Ngân lão sư nói chân tình ý cắt như vậy, chủ yếu vẫn là vì dẫn mình ghi danh vào hệ chỉ huy giữa các hành tinh.

Nếu không phải trước kia hấn đã thấy được mọi việc trong không gian thì nhất định hấn sẽ không chút do dự mà đáp ứng, nhưng hiện tại, ít nhiều gì trong lòng hấn cũng có chút biến hóa, hấn cũng không nghĩ mình sẽ nên phát triển theo hướng nào đó.

Tinh lực của người là có hạn, chính hấn cũng rất rõ ràng. Nếu hấn lựa chọn hệ chỉ huy giữa các hành tinh thì nhất định sẽ phải buông lỏng vài phần ở phương diện thực lực cá nhân, nhất là Cơ Giáp và Đấu Khái. Điều này thật sự là làm người ta phải có chút đau đầu a!

Có điều Lam Hiên Vũ vẫn luôn luôn am hiểu tự điều chỉnh, rất nhanh hấn đã điều chỉnh tâm tính tốt lại, hiện giờ nghĩ tới những thứ này còn là quá sớm, chờ mình thi đậu Sứ Lai Khắc học viện rồi nói sau.

Hấn vừa mới trở lại ký túc xá, Mục Trọng Thiên liền tìm tới, vì đã đến thời gia rút thưởng, mà việc này vẫn tiến hành trong mô phỏng khoang thuyền.

Lam Hiên Vũ, Tiền Lỗi, Lưu Phong ba người mang tâm tình phấn khởi mà tiến vào mô phỏng khoang thuyền, Mục Trọng Thiên lại một lần nữa đưa bọn chúng tới phòng huấn luyện.

Lăng Y Y cười tủm tỉm, nàng đã sớm chờ ở đó. Vừa thấy nàng Tiền Lỗi liền có chút buồn bực, lúc trước, chỉ có nàng mang cho hấn hy vọng lớn như vậy, sau đó lại làm hấn không thể không buông tha! Nên tất nhiên nụ cười xinh đẹp kia của nàng vào mắt hấn đã không thể xinh đẹp rồi.

"Chúc mừng các người đã lấy được thành tích quán quân hải tuyển. Hơn nữa, theo tình huống ta được biết thì hấn là tổng điểm của các người đang đứng đầu liên bang. Đây chính là thành tích giỏi vô cùng a. Lần này các người là vinh dự lớn của Thiên La tinh." Lăng Y Y khẽ cười nói.

Mục Trọng Thiên cũng chấn động trong lòng: "Đứng đầu toàn liên bang sao?"

Lăng Y Y khẽ gật đầu. Tổ đứng đầu hải tuyến toàn liên bang, thật sự là cái thành tích này đã quá khó lường rồi. Tổ thứ hai cũng không hơn một vạn điểm, mà bọn hắn lại có tới hơn hai vạn điểm. Việc này có quan hệ rất lớn với Thủy Ma Điều, nhưng đồng thời Lam Hiên Vũ có thể sáng tạo ra cơ hội kia cũng đã được coi trọng rất cao.

Trên thực tế thì mấy người Lam Hiên Vũ cũng không biết, cái thành tích đứng đầu toàn liên bang này cũng đã đủ cho ba người bọn hắn trực tiếp trúng tuyển, nhưng phía trên có người nói muốn xem lại biểu hiện của bọn hắn nên mới không tuyển chọn trực tiếp.

"Lăng tỷ tỷ, đứng đầu toàn liên bang có thưởng thêm gì không, thí dụ như rút thưởng thêm một vòng hay gì đó?" Lam Hiên Vũ chớp chớp đôi mắt to mà nhìn Lăng Y Y với vẻ chờ đợi.

Hắn vốn rất đẹp, hơn nữa, cái ánh mắt kỳ vọng kia đã làm Lăng Y Y có chút ngẩn người, nhưng nàng rất nhanh liền hồi phục tinh thần, trong nội tâm thầm nghĩ, tiểu tử này thật đúng là lợi hại đây. Nàng đã xem qua biểu hiện của Lam Hiên Vũ trong khảo hạch hải tuyến, tinh táo, gan lớn, thậm chí, dường như đều biết tròn biết méo, đó là khác hoàn toàn với cái bộ dáng trước mắt này a.

Hắn mới bao nhiêu tuổi, cái này là thế nào bồi dưỡng ra được? Hay vẫn là thiên phú?

"Không có. Vì công bằng nên sẽ đối xử như nhau." sắc mặt Lăng Y Y khẽ biến thành hơi trầm, có ý không cho hắn thấy một sắc mặt tốt.

Lam Hiên Vũ nói: "Đối xử như nhau? Nhưng chúng ta đứng đầu là có thể rút thưởng, việc này đối với những người khác cũng đã là không công bằng rồi a. Vì sao lại không dứt khoát cho chúng ta rút nhiều một lần đây?"

Lăng Y Y tức giận nói: "Vậy ngươi có thể lựa chọn không rút, chẳng phải công bình rồi sao?"

Lam Hiên Vũ lại vội vàng lắc đầu nguây nguây: "Vậy cũng không đúng. Những tổ đứng đầu Tinh Cầu khác nhất định sẽ rút thưởng, nếu chúng ta không rút chính là không công bằng với bản thân rồi. Nếu chỉ được rút một lần vậy rút một lần a." Khi thấy sự tình đã không thể thành, hắn cũng không dây dưa thêm.

Lăng Y Y nói: "Tốt rồi, chuẩn bị rút thưởng." Tay phải nàng nhấn vào hư không một cái, một cỗ ánh sáng màu hồng phản hiện ra. Sau đó nàng làm cái ra hiệu mời với ba người Lam Hiên Vũ

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Rút thưởng đĩa quay may mắn

Ba người bước vào cánh cổng ánh sáng, bên trong có một loại cảm giác rất kỳ quái phóng từ bốn phương tám hướng mà đến, là từng đạo hào quang màu hồng phản.

Trên đỉnh đầu là vũ trụ bao la, dưới chân lại là một mảnh màu sắc rực rỡ. Đó là một cái đĩa quay cực lớn đang chuyển động với tốc độ cao. Vì đĩa quay chuyển động quá nhanh nên bọn hắn cũng không rõ phía dưới là vật gì.

"Hiện tại các ngươi có thể chạy một vòng quanh đĩa quay rồi lựa chọn chỗ đứng, khi đĩa quay ngừng chuyển động thì phần thưởng của các ngươi sẽ xuất hiện. Một khi đứng lại các ngươi sẽ không thể di động." giọng nói của Lăng Y Y vang lên.

Thì ra rút thưởng đĩa quay may mắn là như vậy sao?

Lam Hiên Vũ hỏi: "Vậy ba người chúng ta có được đứng chung một chỗ hay không?"

"Không thể. Mỗi vị trí chỉ có thể đứng một người." Lăng Y Y nói.

Lam Hiên Vũ nói: "Vậy trong cái đĩa quay may mắn này có phần thưởng gì đây, phần thưởng có liên quan tới màu sắc không?"

"Ta không biết. Sau khi các ngươi vào đó thì đừng nên dừng bước, chỉ cần dừng lại liền có nghĩa là đã chọn vị trí. Nói là đĩa quay may mắn thì đương nhiên sẽ rút thưởng bằng vận khí. Các ngươi đi xuống đi." Lăng Y Y vung tay lên, một đạo quang mang xoáy ba người lên rồi thả rơi xuống đĩa quay.

"Đừng có ngừng bước." Lam Hiên Vũ nói gấp.

Tuy nhìn qua thì dường như ở chỗ nào cũng vậy, nhưng dù sao quan sát kỹ rồi lựa chọn cũng sẽ ổn thỏa hơn một ít. Tất nhiên Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đều nghe theo hắn. Ba người rơi vào đĩa quay liền lập tức bước nhanh bên trên.

Không thể thấy rõ thứ đang xoay tìm dưới chân là cái gì, hai mắt Lam Hiên Vũ híp lại, tinh thần lực phóng ra ngoài, cảm thụ những biến hóa chung quanh.

Cảnh giới tinh thần lực cao hơn đã giúp năng lực cảm giác của hắn cũng trở nên mạnh hơn, lúc này hắn đang tận lực mà tập trung tư tưởng suy nghĩ, tăng cường cảm giác đối với sự vật chung quanh. Nhưng hắn vẫn không thấy rõ phía dưới là cái gì, chỉ mơ hồ có thể cảm giác được một chút khí tức bất đồng trên đĩa quay.

Có khí tức tràn đầy mùi thơm ngát, có khí tức lại vô cùng hung lệ, còn có loại cho người ta một loại cảm giác kháng cự khó có thể hình dung, cũng có vài chỗ là không có bất kỳ khí tức gì.

Cuối cùng phải lựa chọn như thế nào đây?

Những khí tức này vẫn luôn xoay tròn, cũng không có dừng lại, nói cách khác, coi như là hắn có thể phân biệt ra khí tức gì cũng không có khả năng chọn trúng. Đây quả thật là một điểm cơ hội cũng không cho bọn hắn a!

Nghĩ tới đây, Lam Hiên Vũ có chút bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng, quay người nói: "Tiền Lỗi, người chọn một nơi dừng lại trước đi!"

"Tốt." Tiền Lỗi hưng phấn đến rút thương, về phần phần thưởng là cái gì, nếu hắn quyết định không được thì cũng không sao. Hắn cứ trực tiếp đứng tại chỗ là được a.

Hào quang lóe lên, một đạo hào quang màu tím lập tức xuất hiện dưới chân hắn, sau đó, một giọng nữ dễ nghe vang lên: "Niên hạn tất cả hồn hoàn tăng lên năm trăm năm."

Tiền Lỗi bị dọa cho nhảy dựng, Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong cũng đều sửng sốt.

Niên hạn Hồn Hoàn tăng lên năm trăm năm? Cái này phần thưởng tương đối tốt rồi à!

Trong nháy mắt Tiền Lỗi dừng bước đó, Lam Hiên Vũ liền tập trung tinh thần. Hắn có thể phát hiện rõ ràng thứ chạy qua chân Tiền Lỗi khi đó, trước tiên là cỗ khí tức tràn ngập mùi thơm ngát mình đã cảm nhận được trước đó. Mà cỗ khí tức này đã chạy tới trước chân Tiền Lỗi chừng bốn bước ngay khi hắn sắp dừng lại.

Khí tức mùi thơm ngát này là tăng niên hạn hồn hoàn. Phần thưởng này đối với Tiền Lỗi mà nói cũng coi như không tệ, chẳng những có hồn lực phụng dưỡng còn có thể cho hồn kỹ cường đại hơn, tốc độ triệu hoán cũng nhanh hơn, có khả năng hồn thú được triệu hồi ra cũng càng mạnh hơn nữa, thậm chí thời gian tồn tại của chúng cũng lâu hơn. Đây tuyệt đối là đại hảo sự với đợt khảo hạch tiếp theo.

Nhưng trọng yếu hơn vẫn là phán đoán của Lam Hiên Vũ đối với đĩa quay may mắn.

"Lưu Phong, người dừng lại." Lam Hiên Vũ đột nhiên nói.

"Tốt." Lưu Phong đáp ứng một tiếng rồi cũng dừng bước.

Trong nháy mắt hắn dừng lại, Lam Hiên Vũ tập trung cao độ đi càng hụ biến hóa của đĩa quay. Đĩa quay đột nhiên gia tốc, Lưu Phong bảy bước bên ngoài một cỗ hơi thở đột nhiên chuyển tới dưới chân hắn ngừng lại.

Đó là một cỗ khí tức hung lệ.

"Hồn cốt tay phải hai nghìn năm do Truyền Linh Tháp chế tạo, bổ sung một cái Hồn Kỹ."

Hồn Cốt?

Nghe được hai chữ "Hồn Cốt", ba người Lam Hiên Vũ không khỏi mở to hai mắt mà nhìn. Đây tuyệt đối là một vật không thể tốt hơn. Hồn Cốt là cái gì chứ? Đối với hồn sư mà nói thì độ quan trọng của Hồn Cốt thậm chí còn vượt xa Hồn Hoàn, hơn nữa Hồn Cốt lại rất khó thu hoạch.

Tại thời kỳ Thượng cổ, Hồn Cốt chỉ xuất hiện trên người Hồn Thú, khi Hồn Thú bị giết chết dưới tình huống đặc biệt sẽ có xác suất ra hồn cốt rất nhỏ.

Hồn Cốt chủ yếu phân thành sáu loại, theo thứ tự là Đầu Bộ Hồn Cốt, thân thể Hồn Cốt, cánh tay trái Hồn Cốt, cánh tay phải Hồn Cốt, chân trái Hồn Cốt, đùi phải Hồn Cốt.

Mà tác dụng của Hồn Cốt là gì đây? bất kỳ vị trí nào trên thân thể có một khối hồn cốt đều mang đến sự tăng phúc rất lớn, đồng thời mang đến một cái hồn kỹ.

Nói như vậy vì hồn sư phải tăng lên mười cấp mới có thể có một cái Hồn Kỹ, cừu hoàn trở lên chính là thần kỹ. Nói cách khác, số lượng hồn kỹ chính là có hạn, một cái Hồn Hoàn đối ứng một cái Hồn Kỹ, nhưng Hồn Kỹ cũng chỉ xuất hiện có định. Nhưng hồn cốt lại không giống vậy, Hồn Cốt là có thể thêm vào chứ không phải thông qua tu luyện. Nhiều thêm một khối Hồn Cốt, chẳng những vị trí đó của thân thể được tăng phúc mà còn có thêm một cái Hồn Kỹ. Việc này là có ý nghĩa rất lớn đối với một hồn sư.

Từ thời kỳ thượng cổ, Hồn Cốt đã là một tồn tại cực kì quý hiếm. Hồn Hoàn sẽ theo hồn sư chết đi mà biến mất, nhưng Hồn Cốt lại có thể truyền thừa xuống dưới. Cái này lại làm nó càng thêm trân quý.

Mãi cho đến mấy nghìn năm gần đây, một trong những tổ chức quan trọng nhất liên bang — — Truyền Linh Tháp đã từng bước nghiên cứu ra hồn cốt nhân tạo, làm cho hồn cốt bắt đầu có thể mở rộng. Nhưng trong quá trình nghiên cứu chế tạo ra hồn cốt nhân tạo lại tiêu phí cực lớn, cho nên số tiền bỏ ra để mua sắm hồn cốt nhân tạo cũng là thiên văn số tự. Nói cách khác là những hồn sư bình thường sẽ mua không nổi. Nhưng liên bang cũng thường xuyên tặng hồn cốt nhân tạo cho những hồn sư có cống hiến trọng đại.

Phần thưởng trên đĩa quay may mắn lại có cả hồn cốt, quả thực đây chính là niềm vui ngoài ý muốn a! Tuy bọn hắn không biết khối hồn cốt cánh tay phải này sẽ bổ sung cho hồn kỹ gì hay ứng với loại hồn thú nào, nhưng đạt được nó tuyệt đối là một việc cực tốt, coi như bọn hắn mang ra ngoài bán cũng có thể đạt được một số tiền khổng lồ.

Lưu Phong hưng phấn đến mức muốn nhảy dựng lên, chẳng qua lúc này hắn đã dừng bước nên không thể tiếp tục di động.

Lam Hiên Vũ hít sâu một hơi, ổn định tinh thần một chút rồi tiếp tục chăm chú đi cảm thụ khí tức dưới chân.

Tiền Lỗi là cách bốn bước, Lưu Phong là bảy bước, vậy khi mình dừng lại sẽ là khí tức cách đây mấy bước tới chân đây? Nghĩ tới đây, hắn lại tiếp tục tiến thêm một lát, vẫn chăm chú đi cảm thụ khí tức dưới chân.

Trong nháy mắt khi hắn dừng bước, hắn lập tức cảm thấy thể của mình bị hấp xuống mặt đất, ngay sau đó, một cỗ khí tức bị dẫn dắt trực tiếp tới người hắn từ phía xa, "Vèo" một tiếng liền bay vụt đi qua. Đây ít nhất là khí tức cách đây chừng mười bước, căn bản là cái đĩa quay này cũng không có quy luật.

Thanh âm dễ nghe lúc trước lại một lần nữa vang lên: "Ban thưởng tiến vào sơ cấp Thăng Linh Đài một lần."

Sau khi lời nói kết thúc, hào quang trên thân ban người lại lóe lên, lại lần nữa về tới bên người Lăng Y Y.

Thứ Lam Hiên Vũ vừa cảm nhận được là vị trí đĩa quay vừa mới ngừng dưới chân mình là không có vị trí của khí tức kia. Thăng Linh Đài? Đó là cái gì?

Lăng Y Y mang theo bọn hắn quay về, mỉm cười nói: "Sau đó sẽ có người mang phần thưởng tới học viện chi các ngươi. Lam Hiên Vũ, phần thưởng của ngươi cùng Tiền Lỗi phải đến Truyền Linh Tháp để nhận. Về phần thưởng của ngươi, ta đề nghị ngươi đợi đến lúc thi đấu tuyển chọn xong hãy lấy, vì có thể phần thưởng này sẽ cần thời gian rất dài, nếu ngươi vội vàng đi nhận sẽ không thể lấy hết được tác dụng của nó."

Nói xong câu đó, Lăng Y Y liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Phần thưởng

Thăng Linh Đài là cái gì? Đúng thật là Lam Hiên Vũ cũng không biết, nhưng rất nhanh Mục Trọng Thiên liền giải đáp giúp hắn cái nghi vấn này.

Nghe được phần thưởng của ba người, Mục Trọng Thiên trở nên rất hưng phấn. Niên hạn tất cả hồn hoàn của Tiền Lỗi đều được tăng lên năm trăm năm, cái này đã cho người ta phải hâm mộ rất nhiều. Còn khối hồn cốt hai ngàn năm của Lưu Phong thì ngay cả Mục Trọng Thiên cũng rất muốn.

Hồn Cốt cực kỳ thừa thớt, mà đa số người dân trên các tỉnh cầu của liên bang lại đều là hồn sư, nhu cầu số lượng cũng theo đó mà trở nên rất lớn. Tuy rằng hai nghìn năm chưa tính là một niên hạn cao, nhưng ưu điểm của hồn cốt nhân tạo là có thể tiếp tục tăng niên hạn.

Theo Hồn Đạo khoa học kỹ thuật phát triển, Hồn Hoàn cùng Hồn Cốt đã có thể tiến hành tăng niên hạn. Mà nơi bọn hắn tăng lên niên hạn chính là Thăng Linh Đài.

Trong Thăng Linh Đài thì cả Hồn Hoàn và Hồn Cốt đều được tăng niên hạn, điều kiện tiên quyết là hồn sư phải chặn giết được hồn thú ở trong đó để thu hoạch năng lượng, đến khi mình bị Hồn Thú đánh chết mới thôi. Cơ hội tiến vào Thăng Linh Đài luôn cực trân quý, số dạng ngạch Thăng Linh Đài thả ra mỗi năm cũng đều có hạn. Cho nên, tuy phần thưởng của Lam Hiên Vũ không bằng Lưu Phong nhưng cũng coi như không tệ rồi. Nếu hắn có vận khí tốt trong Thăng Linh Đài, có thể tăng niên hạn thì thậm chí còn vượt qua phần thưởng năm trăm năm niên hạn của Tiền Lỗi.

Sau khi nghe Mục Trọng Thiên giải thích, ba người đều hưng phấn không thôi, nhưng chỉ có Lam Hiên Vũ là trong lòng còn chút do dự.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì có vẻ hồn hoàn của hắn không giống những người khác, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng dung nhập bất kỳ hồn linh nào, tất cả hồn hoàn đều là trực tiếp xuất hiện sau khi hắn đột phá. Đây là tại sao vậy? Hơn nữa, sau khi tu vi của hắn đạt đến song hoàn thì cả hai hồn hoàn lại đều biến thành màu vàng.

Trước kia, Tiền Lỗi cùng Lưu Phong cũng từng hỏi hắn vấn đề này, hắn cũng chỉ có thể nói hồn hoàn của mình đã có niên hạn gần trăm năm từ đầu, rồi sau khi hắn đột phá đến song hoàn nó đã xảy ra một ít biến hóa, liền trực tiếp tăng tới trăm năm.

Việc các học viên của lớp thiếu niên năng động có được hồn hoàn trăm năm là tình huống rất bình thường, nên Tiền Lỗi cùng Lưu Phong cũng không có hỏi gì nhiều.

Ba người cảm phần thưởng, rời khỏi mô phỏng không gian thuyền. Mục Trọng Thiên mang bọn hắn về báo thắng với Ngân Thiên Phàm cùng Quý Hồng Bản.

Ngân Thiên Phàm hít hai mắt lại mà nói: "Phần thưởng này của ba người các ngươi, ta cảm thấy muốn thống nhất tiến hành phân phối. Đợi sau khi lấy được hồn cốt, ta xem nó thích hợp với ai nhất liền cho người đó dùng. Các ngươi có ý kiến gì không?"

Nghe hắn nói như vậy, Lưu Phong không khỏi sửng sốt, hắn quay sang nhìn Lâm Hiên Vũ, lại nhìn Tiền Lỗi một chút rồi đột nhiên nói: "Ta không có ý kiến."

Thấy Lưu Phong trả lời rõ ràng như vậy, Ngân Thiên Phàm lại ngây ngẩn cả người. Là người đều có tư tâm, hơn nữa, học viện cũng đã sớm dạy những tri thức về hồn cốt rồi, Lưu Phong không thể không biết hồn cốt có bao nhiêu tác dụng, nhưng hắn lại có thể nguyện ý buông bỏ, điều này sao có thể không làm cho người ta kinh ngạc đây?

"Ngươi thật sự không có ý kiến gì sao?" Quý Hồng Bản cũng kinh ngạc mà hỏi.

Lưu Phong cười nói: "Quý lão sư, Phó viện trưởng, thật sự ta không có ý kiến. Không có những đồng bọn này, ta làm sao có cơ hội lấy được thành tích đứng đầu? Phần thưởng này vốn nên là như vậy, thích hợp với ai nhất liền cho người đó dùng, sau này chúng ta mới có thể đạt được thành tích tốt hơn a!"

Ngân Thiên Phàm tròn mắt há mồm mà nhìn hắn: "Tên tiểu tử này cũng quá hiểu chuyện rồi a!"

Lưu Phong liếc mắt với Tiền Lỗi, sau đó cả hai đều nở nụ cười.

Mọi người ở đây nào biết đâu, thứ Tiền Lỗi buông bỏ chính là cơ hội trúng tuyển sớm vào Sử Lai Khắc học viện, tuy hắn rất thống khổ nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn buông bỏ. Lưu Phong chỉ cảm thấy việc mình bỏ khối hồn cốt này căn bản chẳng tính là gì với việc tiến vào Sử Lai Khắc.

Về phần Lâm Hiên Vũ lại càng không cần phải nói. Không có Lâm Hiên Vũ thì chỉ sợ Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đã sớm bị lớp thiếu niên năng động đào thải. Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đều nhớ rất rõ ràng những lời kiên định kia của Lâm Hiên Vũ sau khi kết thúc hải tuyển. Bọn hắn cũng đều hiểu rõ, muốn thi vào Sử Lai Khắc Học Viện thì chủ yếu nhất vẫn phải dựa vào Lâm Hiên Vũ, nếu không, chỉ bằng vào thực lực của bọn hắn là vốn không có khả năng gây tiếng vang gì!

Lưu Phong đã nghĩ như vậy nên tất nhiên là không có ý kiến gì rồi.

"Đều là những đứa nhỏ tốt!" Quý Hồng Bản vui mừng nói.

Hơi thở của Ngân Thiên Phàm đã có chút ồ ồ, hắn liếc Quý Hồng Bản rồi nói: "Có phải chúng ta cũng nên bỏ xuống cái này mặt mo này không. Viện trưởng đã tới chỗ ta nói. Vừa vặn lần này đánh được một cơ hội tiến vào Thăng Linh Đài, đợi tới khi khảo hạch hải tuyển Thiên La tinh chấm dứt, chỉ cần bọn hắn tiến vào mười thứ hạng đầu tiên, ta đánh bạc cái mặt mo này cũng phải lấy cho bọn hắn hai cái danh ngạch, để cho ba người bọn hắn cùng tiến vào Thăng Linh Đài tầng cảnh giới một chút. Niên hạn hồn hoàn của Tiền Lỗi đã có thể tăng lên năm trăm năm, hắn là khoảng cách nghìn năm cũng không quá xa, tiến vào Thăng Linh Đài, hắn là có thể tăng lên tới nghìn năm. Như vậy bọn hắn sẽ có thể nắm chắc thi đậu vào Sử Lai Khắc hơn nữa. Ngươi nghĩ thế nào?"

Quý Hồng Bản gật gật đầu: "Bọn hắn đã lấy được thành tích đứng đầu tại hải tuyển toàn liên bang, cũng không thể chỉ có ban thưởng từ Sử Lai Khắc học viện, Thiên La học viện chúng ta cũng có thể ban thưởng cho bọn hắn. Bọn hắn đã là vinh quang của Thiên La học viện. Lần này phải cho Lăng Thiên học viện xem một chút, tuy Thiên La học viện chúng ta mới xuất hiện nhưng vẫn hoàn toàn có thể vượt qua bọn hắn."

Ba cơ hội tiến vào Thăng Linh Đài?

Lưu Phong đột nhiên cảm thấy, có vẻ việc hắn buông bỏ đã làm cho mình nhận được một hồi báo tốt hơn! Không biết vì cái gì, trong nội tâm hắn và Tiền Lỗi đều cảm thấy có điểm quái dị, giống như sau khi buông bỏ một thứ tốt mới có một thứ tốt hơn. Thì ra buông bỏ cũng là một việc tốt đẹp như vậy.

Đến buổi chiều phần thưởng mới được đưa tới. Phần thưởng tiến vào Thăng Linh Đài là một cái thẻ, niên hạn Hồn Hoàn tăng lên năm trăm năm cũng là một cái thẻ khác.

Mà khối hồn cốt kia thì đang thật sự hiện lên trước mắt ba người Lâm Hiên Vũ.

Trong văn phòng của Ngân Thiên Phàm, Ngân Thiên Phàm, Quý Hồng Bản, Mục Trọng Thiên, hơn nữa là ba người phòng số 333 đều vây quanh ở bên bàn mà nhìn khối Hồn Cốt.

Hồn Cốt hiện lên một màu bạc nhàn nhạt, thoát nhìn rất giống cánh tay nhân loại, chẳng qua là thể tích của nó nhỏ hơn rất nhiều, hào quang nội hàm nhưng lại có rừng luồng khí tức sắc bén phát ra, tới gần nó sẽ cảm thấy da thịt khẽ có chút đau đớn.

Về khối Hồn Cốt này cũng có phần giới thiệu.

Hồn cốt cánh tay phải Ngân Nguyệt Lang, được chất lọc từ cốt cách của Ngân Nguyệt Lang, trải qua những chế tác điều chỉnh đặc thù mà thành, niên hạn hai nghìn năm, bổ sung hồn ký ngân phong, có thể bổ sung sắc bén chi khí lên cánh tay phải, hoặc truyền tới vật thể thông qua hồn cốt khiến nó càng thêm sắc bén, hình thành ba thước Ngân Nguyệt phong mang, tiêu hao hồn lực.

Ngân Thiên Phàm nhíu nhíu lông mày, cười nói: "Nhân phẩm tốt chính là nhân phẩm tốt! Đồ của ngươi chạy không được. Lưu Phong."

"Đệ từ đây" Luru Phong vội bước lên phía trước một bước. Không cần hỏi, cái hồn cốt cánh tay phải này chính là thích hợp với hắn nhất. Có thể đem sắc bén chỉ khí rót vào vũ vũ khí, có thêm độ sắc bén, dĩ nhiên là có thể dung nhập vào Võ Hồn, phối hợp với Bạch Long thương chắc chắn sẽ giúp lực công kích của hắn tăng trên phạm vi lớn.

Bản thân hắn đã bị võ hồn cùng tốc độ hạn chế, điều này đã gây ảnh hưởng không nhỏ tới lực chiến đấu, tuy sau khi có được hồn kỹ Bạch Long Phán đã tốt lên rất nhiều nhưng vẫn tồn tại vấn đề thiếu lực công kích như trước, chỉ khi Lam Hiên Vũ tăng phúc hắn mới có thể phát huy ra được thực lực cường đại. Mà có cái hồn cốt tay phải Ngân Nguyệt Lang này rồi thì mọi thứ sẽ trở nên bất đồng, không hề nghi ngờ, cái hồn cốt này sẽ giúp hắn tăng mạnh lực công kích.

"Dung hợp thôi, chúng ta sẽ hộ pháp cho ngươi. Hồn cốt hai nghìn năm, với cái tu vi bây giờ của ngươi thì có lẽ dung hợp nó sẽ có khó khăn nhất định, nhưng dù sao đây cũng không phải hồn cốt hoang dã nên sẽ ôn hòa hơn rất nhiều, hắn là vẫn có thể hoàn thành. Lão Quý sẽ hộ pháp cho ngươi." Ngân Thiên Phàm nói.

"Cảm ơn Phó viện trưởng, cảm ơn Quý lão sư." Thứ Luru Phong buông bỏ nhưng cuối cùng vẫn về tới trong tay hắn, điều này làm cho Luru Phong cảm thấy khiêm nhượng là một mỹ đức, khiêm nhượng sẽ mang đến vận khí tốt.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, bắt lấy kjõie hồn cốt Ngân Thiên Phàm ném tới, nhưng lại có chút không biết làm sao. Hắn nào đã dung hợp qua cái Hồn Cốt nào a?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Dung hợp Hồn Cốt

Quý Hồng Bàn bước tới trước mặt hắn, nói: "Tập trung tư tưởng suy nghĩ, phóng thích Võ Hồn, đem hồn lực rót vào Hồn Cốt, sau đó xâm thụ biến hóa nó mang tới, quá trình dung hợp có thể sẽ có chút thống khổ, ngươi phải chịu đựng chút."

"Vâng." Luru Phong dựa theo Quý Hồng Bàn nhắc nhở mà bắt đầu thử dung hợp. Sau khi hắn rót hồn lực vào hồn cốt Ngân Nguyệt Lang, lập tức cảm giác được một cỗ khí tức vô cùng sắc bén bộc phát trong tay, cánh tay phải bị hồn cốt bắt vào trở nên đau như bị chặt đứt.

Trong tiếng rên rỉ của hắn, sự đau nhức kịch liệt dần truyền khắp cả cánh tay phải.

Tại Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi đều nhìn chăm chú vào, hồn cốt tay phải Ngân Nguyệt Lang trong tay Luru Phong đột nhiên biến thành một đoàn ngân quang sáng lạn, sau đó mãnh liệt mà chui vào trong tay hắn.

Cánh tay phải Luru Phong lập tức trở nên bành trướng, sưng to lên, từng đạo ngân quang sắc bén vọt lên trên tay hắn, chúng dần cắt vụn ống tay áo, lộ ra cả đầu cánh tay.

Thân thể Luru Phong bắt đầu không khống chế nổi mà kịch liệt run rẩy, từng giọt mồ hôi lớn chảy xuống theo trán hắn.

Quá đau, quá thực là quá đau! Cảm giác đau đớn kịch liệt này làm hắn thấy đau đến không muốn sống, có thể nói bỏ qua cái cánh tay phải này cũng sẽ không tiếc.

"Tập trung tư tưởng, bảo trì ý thức thanh tĩnh, dung hợp Hồn Cốt vượt cấp phải có tâm kiên nhẫn. Phải khống chế nó, chiến thắng nó."

Thanh âm trầm thấp của Quý Hồng Bàn vang vọng bên tai Luru Phong. Đồng thời, một cỗ nhiệt lưu cũng được rót vào đỉnh đầu hắn ngay sau đó, ổn định lại thân thể đang run rẩy của hắn.

Quý Hồng Bàn cũng không rót hồn lực vào người Luru Phong để giúp hắn dung hợp Hồn Cốt, vì làm như vậy sẽ không thể làm cho hồn cốt tiếp nhận Luru Phong một cách triệt để. Mà quá trình dung hợp này phải dựa vào chính hắn, việc Quý Hồng Bàn làm chỉ là ổn định tinh thần giúp hắn, nhắc nhở hắn nên làm cái gì, đồng thời bảo hộ an toàn cho hắn.

Sau khi được Quý Hồng Bàn chỉ điểm, Luru Phong mím chặt hai môi, thân thể hắn vẫn khẽ run rẩy vì mất khống chế nhưng đã tốt hơn nhiều.

Có thể thi đấu lớp thiếu niên năng động thì không người nào không phải nhân tài ưu tú. Luru Phong tính cách vừa mềm dai, Quý Hồng Bàn vẫn biết rõ. Trả giá của hắn không thể nói là ít hơn ai, vì để có thể khống chế mình ở tốc độ cao, hầu như mỗi ngày hắn đều tự mình gia luyện.

Trong tổ bọn hắn, dù người không đáng tin nhất như Tiền Lỗi cũng đều đang cố gắng mà tu luyện Tinh Thần Lực, hắn hy vọng mình có thể giữ được ưu thế tại phương diện Tinh Thần Lực, đề cao tính tin cậy của triệu hoán, mỗi người bọn hắn đều đang rất cố gắng.

Ngân quang lượn lờ, cảm giác của Luru Phong cũng không ngừng biến hóa, ban đầu là cả cánh tay như bị chặt đứt, cái cảm giác đau nhức kịch liệt đó dần biến thành cảm giác dao cùn cắt thịt, sau đó là đau như một đao mổ cả cánh tay. Trên cánh tay phải bị bành trướng kia của hắn dần xuất hiện từng vết

máu, có thể nghĩ lúc này hẳn đang phải thừa nhận thống khổ đến cỡ nào.

Sắc mặt Ngân Thiên Phàm không khỏi có chút ngưng trọng, dung hợp được một cái hồn cốt hai nghìn năm quả nhiên không phải dễ dàng như vậy! Dù là hồn cốt nhân tạo cũng vẫn mạnh mẽ như thế. Nhưng một điều rõ ràng là một khi dung hợp thành công, không thể nghi ngờ Lư Phong sẽ tăng thực lực trên một phạm vi cực lớn.

Lam Hiên Vũ nhìn về phía Ngân Thiên Phàm: "Lão sư, ta có thể giúp hần không? Võ Hồn của ta ngoài tác dụng phụ trợ đối với hần còn có thể dẫn đường."

Đối với việc Lam Hiên Vũ vẫn luôn tăng khúc cho Lư Phong này, đương nhiên mấy vị lão sư đều biết rõ, mỗi khi có Lam Hiên Vũ, sức chiến đấu của Lư Phong quả thực có thể dùng "Thoát thai hoá cốt" để hình dung.

"Đến đây đi." Quý Hồng Bàn gật đầu.

Không biết có phải bởi vì khối hồn cốt Ngân Nguyệt Lang này là đến từ Sư Lai Khắc học viện hay không, tuy người chế tác là Truyền Linh Tháp nhưng phẩm chất lại rất cao, cho nên Lư Phong dung hợp mới khó khăn như vậy.

Lam Hiên Vũ gật đầu, hần vung tay phải lên, một cây lan ngân thảo mang theo đường vân màu vàng lập tức quán lên cánh tay phải của Lư Phong.

Ngay sau đó, vàng bạc song sắc liền hoà lẫn nhau, khi kim văn lam ngân thảo của Lam Hiên Vũ quán lên tay Lư Phong, Lam Hiên Vũ cũng cảm thấy có vẻ khí tức sắc bén kia đang muốn nhổ lam ngân thảo của hần ra, hần vội vàng thúc giục khí huyết chi lực. Khí huyết chấn động bộc phát, những đường vân trên kim văn Lam Ngân Thảo lập tức trở nên rõ ràng, một tầng kim sắc nhàn nhạt cũng theo đó mà nhộn nhạo ra.

Ngân quang đã bị kim sắc quang mang áp chế, lập tức thu liễm vài phần. Lư Phong vội đặt bạch long thương mình vừa mới phóng xuất ra lên hai đầu gối, Bạch Long thương lập tức phát ra một thanh âm vu vu.

Đó có vẻ lad tiếng long ngâm đang thoải mái đến cực điểm, Bạch Long thương lại hóa thành một đạo bạch quang mà phóng tới tay phải của Lư Phong, gọi tị với Kim văn Lam Ngân Thảo.

Lúc này, Bạch Long thương đã không còn là hình dáng của một thanh trường thương mà đã biến thành một Tiểu Bạch Long, quay chung quanh cánh tay phải của Lư Phong, mắt rồng mở ra, toàn thân nó tản ra một tầng sáng rực rỡ, không ngừng lơ lửng quanh Kim văn Lam Ngân Thảo.

Thân thể Lư Phong cũng dần ổn định lại, đôi mày vẫn đang nhíu chặt cũng giãn ra rất nhiều.

Thân thể hần cũng tản mát ra một tầng bạch sắc nhàn nhạt đi hô ứng với Bạch Long thương, trên cánh tay phải, ngân quang cũng đã trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

Quý Hồng Bàn âm thầm kinh ngạc, thứ Lam Hiên Vũ mang cho Lư Phong không chỉ là tăng phúc, đồng thời còn có thể áp chế hồn cốt Ngân Nguyệt Lang. Lam Hiên Vũ mới chỉ là tu vi song hoàn a, cứ như vậy mà hần đã có thể dùng Võ Hồn đi áp chế một khối hồn cốt hai nghìn năm, đây tuyệt đối là một việc rất khó lường.

Cuối vùng thi võ hồn của đứa nhỏ này là biến dị như thế nào đây, sau đột về nhà vừa rồi, hồn hoàn của hần cũng đã tiến hóa tới cấp độ trăm năm. Dưới tình huống không tiến vào Thăng Linh Đài sẽ không thể tăng lên mới đúng chứ, chẳng lẽ cũng là do võ hồn biến dị mang đến hay sao?

Đã có Lam Hiên Vũ trợ giúp, quá trình dung hợp của Lư Phong liền trở nên dễ dàng hơn nhiều, nửa giờ sau, cánh tay phải của hần cũng dần khôi phục bình thường, chỉ là mặt ngoài có thêm từng đường vân hình lang nguyệt mà thôi.

Lư Phong thở một hơi dài nhẹ nhõm, chậm rãi mở hai mắt ra, y phục trên người hần sớm được thấm ướt đầm mồ hôi rồi. Nhưng khi hần mở ra hai mắt, trong đáy mắt lại có một đạo ngân quang hiện lên, sắc bén mười phần, khí tức toàn thân cũng trở nên sắc bén hơn nhiều.

"Hồn lực đã tăng lên, gần ba mươi cấp." Quý Hồng Bàn thoả mãn gật gù gật đầu.

Dung hợp một khối Hồn Cốt, hơn nữa lại là mộ hồn cốt có hiệu quả mạnh như thế rất nhiên sẽ phải tăng hồn lực một cách rõ ràng. Lúc này, hồn lực của Lư Phong đã bị đẩy lên tới hai mươi chín cấp, khoảng cách ba mươi cấp đã không xa. Đối với điểm này, Lam Hiên Vũ cũng có chút hâm mộ, việc luôn làm hần thống khổ nhất chính là tốc độ tăng hồn lực của mình quá chậm.

"Cảm ơn Quý lão sư." Lư Phong hướng Lam Hiên Vũ nhếch miệng cười một tiếng, lại quay sang phía Quý Hồng Bàn nói lời cảm tạ.

"Mau trở về tắm rửa đi, sau đó mau chóng thích ứng với khối hồn cốt này. Ngày mai các ngươi sẽ phải tham gia khảo hạch tuyển chọn rồi, ở trước đó ngươi chỉ có thể cố gắng mà quen thuộc với nó, được như vậy thì thi đấu mới có thể tốt hơn."

"Vâng."

Lư Phong dung hợp hồn cốt cánh tay phải Ngân Nguyệt Lang, Tiền Lỗi cũng được Mục Trọng Thiên mang tới phân bộ Thiên La thành của Truyền Linh Tháp để tăng niên hạn Hồn Hoàn. Lam Hiên Vũ cũng trở về tiếp tục minh tường, Tinh Thần Lực của hần đã đột phá đến Linh Hải Cảnh, cũng cần làm vững chắc một chút. Trong khoảng thời gian này sẽ là thời cơ tốt nhất để hần tăng Tinh Thần Lực.

Về phần hồn lực thì vẫn là hai mươi cấp, còn không biết tới lúc nào mới có thể đạt đến ba mươi cấp. Hai ngày thời gian thoáng cái đã qua. Khi năm tổ của

lớp thiếu niên năng động thông qua được hải tuyền lần nữa tụ tập, chuẩn bị tiến vào mô phỏng khoang thuyền, ánh mắt những tổ khác nhìn về phía ba người Lam Hiên Vũ đều đã khác rất nhiều. Thật sự là vì thành tích của bọn hắn trong hải tuyền đã quá đáng sợ. Đúng vậy, chính là đáng sợ, hơn hai vạn điểm a!

Tất cả mọi người đều trải qua quá trình kia, Địa Hỏa Xích Long đáng sợ đến cỡ nào thì mỗi người đều thấy được. Sau đó chính Lữ Thiên Tầm cũng phân tích qua, hơn hai vạn điểm này từ đâu mà đến, hiển nhiên không chỉ dựa vào việc đánh chết Địa Hỏa Tích Dịch. Trừ phi bọn hắn giết Địa Hỏa Xích Long, nếu không thì sao có thể nhận được số điểm khủng bố đó?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Tuyển chọn bắt đầu

Thế nhưng mấy người Lam Hiên Vũ giết chết Địa Hỏa Xích Long như thế nào được vậy? Chẳng lẽ là dùng cái võ hồn dung hợp kỳ kia của Lam Hiên Vũ? Không có khả năng, tuy cái Võ Hồn dung hợp kỳ kia rất mạnh mẽ, nhưng tu vi của hắn vẫn chỉ có bằng đó, như thế nào cũng không có khả năng làm thương tổn được Địa Hỏa Xích Long mới đúng.

Nhưng vô luận nói như thế nào thì người ta cũng là quán quân của Thiên La tỉnh. Cái thành tích này đã mang đến bình quang cực lớn cho Thiên La học viện. Nghe nói viện trưởng đã trực tiếp hạ lệnh tiếp tục xây dựng lớp thiếu niên năng động rồi.

Tuy tổ Lữ Thiên Tầm đạt hạng thứ chín cũng không tệ lắm, nhưng làm sao có thể so được với quán quân đây?

Cho nên, lúc xếp hàng hôm nay, Lữ Thiên Tầm luôn luôn kiêu ngạo cũng chủ động mang Diệp Linh Đồng cùng Thường Kiếm Dật tới đứng phía sau ba người Lam Hiên Vũ.

Năm tổ đệ tử tham gia thi đấu tuyển chọn, lại phải cố gắng tiến vào mười thứ hạng đầu trong một trăm tổ. Rất hiển nhiên đây là chuyện cực kỳ khó, cho nên tất cả mọi người đều đã có chút khẩn trương.

Kim Tường đứng ở cuối cùng, thỉnh thoảng hắn vẫn ngó tới phía Lam Hiên Vũ một chút, trong lòng hắn đột nhiên có chút hối hận, hối hận lúc trước mình đã chủ động khiêu chiến khi Lam Hiên Vũ vừa mới tới, thế nên mấy năm qua, mọi người đã rất ít qua lại.

Hắn cũng không ngốc, sau khi trở về phân tích tình huống ngày đó thì ai cũng hiểu rõ, thứ lợi hại nhất của Lam Hiên Vũ không phải thực lực cá nhân, mà là lực nhạy cảm động sát cùng năng lực chỉ huy. Thực lực cá nhân của hắn và Tiền Lỗi, Lưu Phong mạnh mẽ sao? Không quá mạnh! Thế nhưng chính dưới sự dẫn dắt của Lam Hiên Vũ, tiêu tổ người ta đã lấy được thành tích quán quân. Thậm chí có mấy tổ khác còn được lợi từ những chỉ điểm của hắn, nếu không thì khả năng có tới năm tổ tiến vào vòng trong như bây giờ là rất nhỏ.

Cho nên Lữ Thiên Tầm mới chủ động lấy lòng, tỏ vẻ nguyện ý nhận sự chỉ huy của Lam Hiên Vũ trong vòng tuyển chọn tiếp theo, những tổ khác cũng có ý định như vậy nhưng lại không dám chủ động tìm tới.

"Tuyển chọn lại bắt đầu, cũng không cần ta nói thêm cái gì. Việc các ngươi phải làm chính là tận khả năng mà phát huy ra thực lực của bản thân. Nếu trong khảo hạch còn có thể hành động tập thể thì sẽ do Lam Hiên Vũ thống nhất chỉ huy." Quý Hồng Bàn trầm giọng nói.

Nghe lời này, lần đầu tiên Kim Tường cảm thấy Quý lão sư đáng yêu như vậy đấy! Hắn cũng buông lỏng vài phần, thống nhất chỉ huy là tốt rồi.

"Thời gian không sai biệt lắm, tiến vào mô phỏng khoang thuyền." Mục Trọng Thiên trầm giọng nói.

Mười lăm đài mô phỏng khoang thuyền sớm đã chuẩn bị tốt được mở ra, mọi người nhao nhao mà tiến vào, liền kết tới Đấu La thế giới.

Trở lại thế giới giả tưởng quen thuộc, một thanh âm dễ nghe phảng phất như đang truyền tới từ trên không trung.

"Hoan nghênh tiến vào khảo hạch hải tuyền Sư Lai Khắc tại Thiên La tỉnh. Quy tắc thi đấu tuyển chọn như sau: Thứ nhất, dùng tiêu tổ làm đơn vị hành động. Sau khi tiến vào, mỗi tiêu tổ đều bị tùy truyền tống đến một nơi bất kỳ trong rừng rậm hồn thú. Sân thi đấu được mô phỏng chính là Tinh Đấu Đại Sâm Lâm của hành tinh mẹ. Việc các ngươi cần phải làm chính là xâm nhập Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, làm hết khả năng mà săn giết những hồn thú đẳng cấp cao. Dùng việc săn giết hồn thú để tính toán thành tích cuối cùng, mỗi tiêu tổ sẽ có tỉ số riêng, ai hoàn thành được trận đánh cuối cùng người đó sẽ đạt được điểm tích lũy cao nhất."

"Thứ hai, tất cả tiêu tổ có thể đánh chết lẫn nhau. Giết chết tổ khác sẽ thu hoạch được một nửa điểm tích lũy của đối phương. Mà tổ bị đánh chết sẽ chỉ còn một nửa điểm tích lũy."

"Thứ ba, thời gian khảo hạch trong Đấu La trong thế giới là bảy ngày. Bảy ngày sau, thi đấu tuyển chọn sẽ chấm dứt."

"Chuẩn bị tiến vào! Mười, chín, tám..."

Lam Hiên Vũ cực chú ý đi lắng nghe quy tắc thi đấu tuyển chọn. Đã có những kinh nghiệm trước kia, nên giờ hẳn biết, tất cả quy tắc sẽ không phải là bản tên không đích mà sẽ đều có ý nghĩa.

Xem ra, lần này mọi người không thể chiến đấu cùng một chỗ rồi, bởi vì mỗi tiểu tổ đều phải chiến đấu riêng lẻ, hơn nữa, đánh chết đối phương sẽ lấy được một nửa điểm tích lũy, huống chi, tất cả tiểu tổ đều bị truyền tống đến một nơi khác, mà cách xa như vậy thì muốn liên thủ đã trở nên càng thêm khó.

"... Ba, hai, một! Bắt đầu!"

Từng đạo hào quang giáng xuống từ trên trời mà bao trùm lấy thân thể mỗi người bọn hắn, sau đó thì tất cả một thứ chung quanh đều trở nên mơ hồ, trong trời đất quay cuồng, mỗi người đều có một loại mất cảm giác.

Tiếp theo, không khí trong lành đập vào mặt, mọi thứ trước mắt đều trở nên rõ ràng, Lam Hiên Vũ vô thức mà ngồi xổm người xuống, cảnh giác mà nhìn về phía bốn phía. Tiền Lỗi cùng Lưu Phong ngồi hai bên người hắn, Tiền Lỗi là vẻ mặt mờ mịt, Lưu Phong thì đang quan sát tình huống chung quanh.

Lúc này, bọn hắn đang ở trong một cánh rừng lớn. Lam Hiên Vũ còn chưa bao giờ thấy rừng rậm lớn như vậy, bên người là một gốc đại thụ che trời, tán cây cực lớn của nó thậm chí làm cho bọn chúng nhìn không tới cái này cây này cao bao nhiêu. Chung quanh còn có từng đám cây dây leo trắng kiện, khắp nơi đều là các loại thảm thực vật, cũng không có đường. Lúc này, thậm chí bọn hắn còn cảm thấy như đang bị thực vật bao vây. Lam Hiên Vũ đứng người lên khẽ kéo Tiền Lỗi một chút, đem hắn đến giữa mình và Lưu Phong.

Tiền Lỗi thấp giọng hỏi: "Đi bên nào?"

Lam Hiên Vũ lắc đầu, nói: "Đừng nóng vội, chúng ta phân tích tình huống một chút đã."

"Được rồi"

Lam Hiên Vũ nhìn chung quanh một chút rồi thì hai người tới một cây đại thụ gần đó, cùng Lưu Phong ngồi một trái một phải, đem Tiền Lỗi vào bên trong

thứ nhắc nhở lúc trước mà xem thì cuộc thi đấu tuyển chọn này vẫn là khảo nghiệm tố chất tổng hợp, nhưng thời gian kéo dài bảy ngày. Nói cách khác, đầu tiên chúng ta cần phải sinh tồn được ở chỗ này bảy ngày thời gian. Cái tình cảnh mô phỏng này chính là Tinh Đấu Đại Sâm Lâm cấu hành tinh mẹ. Đồng thời, cái thanh âm nhắc nhở kia cũng nhắc tới việc phải xâm nhập Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Như vậy thì xem ra, hẳn là càng là xâm nhập điểm cộng sẽ càng cao, bởi vì những nhắc nhở đó tuyệt đối luôn có hàm ý. Cho nên ta có thể tổng kết lại là, trong mảnh Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này chúng ta phải xâm nhập rừng rậm, săn giết Hồn Thú, đánh chết những tổ khác, kiên trì đến cuối cùng, bốn cái phương diện này trọng yếu nhất. Nếu bị tiểu tổ khác đánh chết sẽ mất một nửa số điểm tích lũy, nhưng thanh âm đó lại không nhắc gì tới việc bị hồn thú giết chết sẽ giảm điểm. Cái này có nghĩa là thả rằng chúng ta bị hồn thú đánh chết cũng nhất quyết không thể để tổ khác giết. Hoặc là nói, dù là tự sát cũng không thể bị người khác giết chết."

Tiền Lỗi cùng Lưu Phong nghe vậy thì liên tục gật đầu, phân tích tình huống một chút trước khi hành động hiển nhiên là vô cùng cần thiết, vì chỉ như vậy mới có thể xác định được phương hướng chuẩn xác.

Trương đối mà nói thì tâm tình của Tiền Lỗi cùng Lưu Phong đều khá buông lỏng, bởi vì bọn họ rất rõ ràng, càng trong loại thi đấu tổng hợp này thì tác dụng của Lam Hiên Vũ lại càng lớn. Phân tích hay những năng lực phán đoán của hắn đều có tác dụng phụ trợ rất lớn đối với hai người bọn hắn. Nhưng nếu là phương thức chiến đấu theo dạng lôi đài lại không quá có lợi cho hắn triển khai. Bởi vì lôi đài chỉ cần sức chiến đấu, tác dụng của trí lực sẽ giảm xuống.

"Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?" Lưu Phong hỏi.

Lam Hiên Vũ nói: "Đầu tiên chúng ta phải hiểu nơi đây. Căn cứ theo những thứ Quý lão sư đã giảng thuật thì Tinh Đấu Đại Sâm Lâm là mảnh rừng rậm hồn thú lớn nhất hành tinh mẹ, bên trong có đủ loại hồn thú. Chính thể mà nói thì nó phân thành mấy khu vực lớn: Khu ngoài, khu hỗn hợp, khu hạch tâm, còn có hung thú khu trong vùng trung tâm, với thực lực của chúng ta sẽ không có khả năng vừa vào đã bị ném tới khu hạch tâm, nên rất có thể sẽ là khu ngoài, cùng lắm cũng chỉ là khu hỗn hợp. Chúng ta cứ tìm kiếm một lát trước đã, đi cảm nhận thực lực của hồn thú một chút, sau đó lại xâm nhập. Nếu cứ tùy tiện xâm nhập, một khi gặp được tình huống chúng ta không cách nào chống lại thì sẽ hỏng hết mọi việc, không có cơ hội thứ hai. Cho nên, ít nhất vài ngày đầu tiên chúng ta phải đặc biệt coi chừng."

"Cứ làm như thế. Ta đây đi chung quanh xem một chút?" Lưu Phong quay sang hỏi Lam Hiên Vũ. Hẳn là hẳn công hệ chiến hồn sư nên việc tìm kiếm này chính là thứ hắn am hiểu nhất

Lam Hiên Vũ gật đầu: "Trước hết ngươi trinh sát trong bán kính ba trăm mét một lát, chúng ta đợi ngươi ngay ở chỗ này. Tiền Lỗi, ngươi chuẩn bị Triệu Hoán Kim Tiền cho tốt. Nếu Lưu Phong gặp hồn thú, chúng ta phải chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào."

Hiện tại Lưu Phong đã có hồn cốt Ngân Nguyệt Lang nên sức chiến đấu của hắn đã tăng nhiều, để hắn đi ra ngoài tìm kiếm Lam Hiên Vũ cũng khá yên tâm

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Xâm nhập

Lưu Phong phóng xuất ra Bạch Long thương, hấn vừa lóe thân, mũi chân điểm nhẹ lên thân cây phía trước, cả người liền nhảy lên rồi bắn ra ngoài. Lam Hiên Vũ lại để Tiền Lỗi tựa người vào đại thụ, chính mình thì phóng xuất ra ngân văn Lam Ngân Thảo, từng đám băng chùy đâm hướng ra ngoài, thủ hộ lấy hai người, đồng thời hấn cũng yên lặng mà đi cảm thụ tình huống chung quanh.

Hai mắt Tiền Lỗi híp lại, hấn cũng đi cảm thụ, vì trực giác của hấn vô cùng nhạy cảm đối với những nguy hiểm.

"Trước mắt ta không có cảm nhận được khí tức nguy hiểm gì." Hấn thấp giọng nói với Lam Hiên Vũ.

"Tốt."

Tinh Thần Lực của hai người bọn hấn là mạnh nhất trong lớp thiếu niên năng động, nên tất nhiên ở phương diện cảm giác cũng là tốt nhất. Cũng không lâu lắm, Lưu Phong đã trở về, hấn đi chung quanh cũng không phát hiện Hồn Thú.

"Hiên Vũ, chúng ta cũng không có địa đồ, cũng không biết hiện tại đang ở nơi nào, vậy làm sao biết được như thế nào là tiến vào sâu trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, như thế nào là ra bên ngoài đây?" Lưu Phong nghi ngờ hỏi.

Lam Hiên Vũ mỉm cười: "Không vội. Chúng ta có thể căn cứ vào thực lực Hồn Thú để phán đoán. Càng ở ngoài Tinh Đấu Đại Sâm Lâm thì thực lực hồn thú lại càng yếu. Dùng thực lực của chúng ta bây giờ, nếu chỉ ở khu bên ngoài, chỉ cần không phải vận khí quá kém thì tối đa cũng chỉ gặp được hồn thú mười năm cùng trăm năm, vẫn có thể đủ đối phó. Nhưng nếu gặp phải hồn thú nghìn năm là phải đặc biệt coi chừng rồi. Gặp phải Hồn Thú càng mạnh sẽ có nghĩa là chúng ta càng đến gần vùng rừng rậm trung tâm."

Tiền Lỗi dựng thẳng ngón tay cái: "Được rồi. Dù sao chúng ta cũng nghe người, người nói đi như thế nào chúng ta liền đi như thế đó."

Hai mắt Lam Hiên Vũ híp lại, nói: "Người triệu hoán một đầu hồn thú đi, dùng nó dò đường, chúng ta cứ theo một cái phương hướng mà đi."

Tiền Lỗi có chút kinh ngạc mà nói: "Hiện tại triệu hoán luôn sao?"

Bởi vì mỗi lần Tiền Lỗi triệu hoán đều phải cần mười lăm đến hai mươi phút mới có thể triệu hoán lần nữa. Đây cũng là chỗ thiếu hụt lớn nhất của hấn.

Lam Hiên Vũ nói: "Người có hồn kỹ Phục Khắc, có thể ứng biến bất cứ lúc nào. Nếu như chúng ta phải sinh tồn bảy ngày ở chỗ này thì chắc chắn phải có chỗ an toàn cho người khôi phục hồn lực, có hồn thú hồn thú phục khắc làm chiêu sau là đủ rồi. Triệu hoán trước là vì tận khả năng tránh phải mạo hiểm, nếu có nguy hiểm gì sẽ đều bị hồn thú đó gánh trước, chỉ như vậy chúng ta mới có thể thông dong mà đối mặt."

"Tốt. Người cũng không cần giải thích, dù sao người nói thế nào ta liền làm thế đó. Có thể không động não thật sự là rất tốt." Tiền Lỗi vừa cười vừa ném ra Triệu Hoán Kim Tiền, hai cái hồn hoàn màu vàng cũng bay lên từ dưới chân hấn ngay sau đó. Nếu nhìn kỹ sẽ có thể phát hiện, màu sắc hai cái hồn hoàn này của hấn đã sâu hơn trước rất nhiều, sau khi được tăng lên năm trăm năm niên hạn, hiệu quả của hồn hoàn đã gia tăng rõ rệt.

Kim văn Lam Ngân Thảo quán quanh khung cửa Triệu Hoán Chi Môn, phụ trợ triệu hoán.

"Hiên Vũ, sao bây giờ người không dùng ngân văn Lam Ngân Thảo giúp ta triệu hoán nữa vậy, thực lực của Đồng Thiên Thu hấn là có tác dụng rất lớn a!"

Nghe Tiền Lỗi nhắc tới Đồng Thiên Thu, biểu lộ trên mặt Lam Hiên Vũ đột nhiên cứng đờ, hấn không khỏi nghĩ tới đủ loại sự tình của mình và Đồng Thiên Thu. Hấn gãi gãi đầu: "Ta đắc tội với nàng, hiện tại triệu hoán, làm sao người ta chịu đến đây? Hơn nữa, hấn là nàng cũng ở đây tham gia thi đấu tuyển chọn của Sứ Lai Khắc a."

Thi đấu tuyển chọn của Sứ Lai Khắc học viện là đồng bộ tiến hành ở toàn Liên bang, tuy khoảng cách giữa các Tinh Cầu rất xa xôi nhưng Sứ Lai Khắc đều có tính toán, cái này là vì cam đoan tính công bình của khảo hạch, tránh cho những Tinh Cầu khác nhau sớm biết tình huống khảo hạch. Cho nên, hấn là bây giờ Đồng Thiên Thu cũng đang ở đây tham gia thi đấu.

Về phần nàng có thông qua được hải tuyển hay không thì cho tới bây giờ Lam Hiên Vũ cũng chưa từng lo lắng qua. Nàng chính là đệ tử của Na Na lão sư a, thời gian nàng đi theo Na Na lão sư còn nhiều hơn chính mình đây.

Một tiếng gầm gừ trầm thấp vang lên, một đạo thân ảnh màu lửa đỏ chui ra từ Triệu Hoán Chi Môn, khi ba người Lam Hiên Vũ thấy đầu hồn thú được triệu hoán này thì không khỏi đều trở nên quái dị.

Chiều cao của đạo thân ảnh kia chừng năm mét, toàn thân được bao trùm bởi một tầng lân phiến màu đỏ thẫm, lưng có gai nhọn, đầu cực lớn, toàn thân tan ra từng luồng khí tức nóng bỏng, trong miệng còn có sương mù phun ra.

Địa Hòa Long Tích! Đây rõ ràng là bản tiến hóa của Địa Hòa Tích Dịch, tuy nó không bằng Địa Hòa Xích Long nhưng cũng là Địa Long, năng lực phòng ngự hơi yếu nhưng lại có phạm vi công kích khá lớn, không nghĩ tới thứ triệu hoán ra lại là họ hàng gần của mấy đầu hồn thú trong trận khảo hạch trước.

Tiền Lỗi có chút nhàm chán mà phát phát tay, Địa Hòa Long Tích lập tức phóng về phía trước, gạt mở một đường dây leo phía trước bằng lân phiến trên người.

Lưu Phong đi tuốt ở đằng trước, Tiền Lỗi ở trung tâm, Lam Hiên Vũ thì cán phía sau. Kim văn Lam Ngân Thảo quán quanh bên hông Lưu Phong mà bảo

trì tăng phúc. Mà Tiền Lỗi thì đang dùng Tinh Thần Lực đi không chế Địa Hóa Tích Long tiếp tục đi tới.

Theo cảnh giới hồn hoàn tăng lên, thời gian hần triệu hoán Địa Hóa Long Tích cũng kéo dài hơn rất nhiều, có thể tiếp tục khoảng chừng nửa phút. Nên tất nhiên bọn hần muốn thừa dịp này mà đi nhanh về phía trước.

Có vẻ trong rừng rậm thấp phần bình tĩnh, mùi thơm từ các loại thực vật không ngừng truyền đến. Loại cảm giác được thiên nhiên bao bọc này thật đúng là rất thoải mái đây.

Địa Hóa Long Tích kè sát đất mà đi, tốc độ rất nhanh, lần phiến trên đầu nó là cứng rắn nhất, hơn nữa còn chứa thuộc tính hỏa nên những dây keo bị nó đụng qua đều héo rũ. Ba người cũng không biết mình đã đi về phía trước bao xa, ngay khi thời gian triệu hoán Địa Hóa Long Tích gần kết thúc thì đột nhiên, dị biến lại phát sinh.

Địa Hóa Long Tích một mực vùi đầu mà đi về phía trước, khi nó muốn đánh bay một cây leo trắng kiện thì cây dây leo đó lại bỗng nhiên bắn lên như đang sống, rồi trực tiếp quấn tới hướng Địa Hóa Long Tích. Tiền Lỗi cùng Lưu Phong đều bị dọa cho nhảy dựng, nhưng lập tức bọn hần liền hiểu ra, đây là hồn thú hệ thực vật, chẳng qua bình thường sẽ rất ít gặp trong Đấu La thế giới.

Dù sao Địa Hóa Long Tích cũng thuộc loại Địa Long nên sẽ mạnh hơn Địa Hóa Tích Dịch bọn hần gặp lúc trước nhiều. Dây leo vừa mới quấn lên, thân thể Địa Hóa Long Tích đã biến thành đỏ rực, ngay sau đó là âm thanh "Tì tì" chói tai vang lên theo, đám dây leo vừa quấn lên người nó lập tức trở nên khô vàng, héo rũ, khí tức thực vật đậm đặc cũng theo đó mà phát tán ra.

Hồn thú thực vật hệ kia lập tức đau đớn mà thu cuộn dây leo lại. Hóa khắc Mộc, Địa Hóa Long Tích vốn đã khắc chế bọn chúng, huống chi những hồn thú dạng này của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm vốn cũng không cường đại. Từng mảng dây leo lớn chung quanh lập tức tự động tách ra, Địa Hóa Long Tích cũng nhanh chóng nhảy chồm tới.

Ba người Lam Hiên Vũ theo sát phía sau rất nhanh. Dù sao mỗi lần triệu hoán cũng chỉ có khoảng nửa phút thời gian, bọn hần phải thừa dịp thời gian ngắn ngủi này mà mau chóng đi về phía trước. Với tốc độ của bọn hần, khoảng chừng nửa phút thời gian thì cũng có thể chạy trên dưới một cây số, tốt hơn nhiều so với việc mình tự thăm dò rồi chậm rãi tiến lên.

Địa Hóa Long Tích trở về, nó lơ lửng trong Triệu Hoán Chi Môn rồi biến mất không thấy gì nữa, ba người cũng tìm một nơi địa thế tương đối cao mà ngừng lại. Tiền Lỗi khôi phục hồn lực, sau một thời gian ngắn hần lại tiếp tục triệu hồi ra một đầu hồn thú mới, lại tiếp tục vào sâu hơn.

Sau khi cảnh giới hồn hoàn tăng lên thì thời gian để hần mở ra Triệu Hoán Chi Môn cũng rút ngắn đi một ít. Đối với một hồn sư không có sức chiến đấu như hần thì không thể nghĩ ngờ đây chính là một việc trọng yếu phi thường.

"Thật muốn đi Thăng Linh Đài sớm chút a! Nhanh đưa hồn hoàn đầu tiên lên tới nghìn, xem một chút sẽ có bao nhiêu chỗ tốt. Nếu có thể không gián đoạn mà gọi hồn thú đến khi hồn lực tiêu hết thì tốt rồi." Tiền Lỗi nói. Nếu có thể không gián đoạn mà triệu hồi ra các loại hồn thú lớp Địa Long, vậy thì thực lực của hần tuyệt đối sẽ là có một không hai trong lớp thiếu niên năng động.

Lưu Phong tức giận nói: "Nghĩ sao tốt vậy? Nếu dễ dàng như thế thì còn tu luyện làm cái gì?"

Lam Hiên Vũ nói: "thật ra cũng không phải là không được, chẳng qua với tu vi bây giờ của ngươi còn chưa đủ. Từ mấy năm trước mà xem thì thứ ảnh hưởng tới triệu hoán của ngươi là có rất nhiều, ví dụ như hồn lực, tinh thần lực, cường độ hồn hoàn, tất cả đều có ảnh hưởng. Nói cách khác, nếu đẳng cấp hồn lực của ngươi đủ cao thì hần là cũng có thể liên tục triệu hoán. Chẳng qua là khi đó ngươi triệu hồi ra hồn thú có thực lực như thế nào thì còn không cách nào xác định. Cho nên muốn rút ngắn thời gian triệu hoán thì ngươi phải làm từ nhiều phương diện. Thí dụ ngươi cũng phải tăng tinh thần lực tới Linh Hải Cảnh, ta đoán việc này nhất định sẽ có thể rút ngắn thời gian triệu hoán trên phạm vi lớn. Từ năng lực các phương diện của ngươi là có thể nhìn ra, hần là tinh thần lực liên quan tới triệu hoán nhất."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Hung ác với chính mình một chút!

Ánh mắt Tiền Lỗi sáng lên: "Đúng vậy! Có đạo lý. Ta cũng hiểu, Tinh Thần Lực càng mạnh triệu hoán sẽ càng dễ dàng. Hơn nữa, hiện tại dù không có người phụ trợ ta cũng vẫn có thể triệu hoán ra hồn thú có đẳng cấp cao hơn xưa. Đây chính là vì chín thể tu vi ta tăng lên. Ta cho mình một cái mục tiêu trước là đạt năm trăm điểm Tinh Thần Lực, hồn lực ba mươi cấp, tranh thủ trong một năm cố gắng làm được!"

Bất quá, hần vừa mới nói hết mục tiêu thì mặt liền xụ xuống: "Thế nhưng tăng Tinh Thần Lực không thể dựa vào ý chí, chỉ có thể dựa vào mình tu luyện hoặc không ngừng sử dụng. Thật sự là..."

Lưu Phong liếc mắt: "Ngươi còn ngại mình tăng Tinh Thần Lực tăng chậm thì ta đây làm sao bây giờ? Ngươi chính là quá biếng nhác, dùng Triệu Hoán Chi Môn nhiều một chút chẳng phải được rồi sao, dùng trong hiện thực không tốt thì chẳng lẽ không có thể tới Đấu La thế giới luyện tập sao?"

Tiền Lỗi mờ to hai mắt mà nhìn hần: "Ta lười biếng? Ngươi có biết tinh thần suy yếu có bao nhiêu khó chịu không hả? Cái loại cảm giác cực độ suy yếu

đó quả thực như muốn chết, đầu đau muốn nứt không nói, hơn nữa ngay cả chút khí lực cũng chẳng dùng nổi, dường như cả người đều không phải của mình nữa rồi, so với hồn lực tiêu hao thì nó không biết khó chịu gấp bao nhiêu lần. Năng lực của các người đều không quá liên quan tới Tinh Thần Lực, vì vậy mới không xuất hiện tình huống Tinh Thần Lực tiêu hao quá độ. Nhưng mỗi lần ta triệu hoán thì mức tiêu hao Tinh Thần Lực luôn vượt xa hồn lực. Người đứng đây nói chuyện mà không đau thất lưng à!"

Lưu Phong hừ một tiếng: "Chính là vì thống khổ mới càng hữu hiệu. Dù người thừa nhận hay không thừa nhận thì nếu người cố gắng một chút đã sớm đã đột phá đến Linh Hải Cảnh?"

Tiền Lỗi nhếch miệng nhưng cũng không phản bác nữa. Trên thực tế, đúng thật là hắn rất không thích cái loại cảm giác cực độ suy yếu này! Hơn nữa, một khi tinh thần của hắn suy yếu tới trình độ nhất định sẽ không khống chế được hồn thú mình triệu hoán, lúc đó còn có thể bị hồn thú phản phệ. Cho nên bình thường hắn cũng không dám để tinh thần lực đạt đến trạng thái tiêu hao. Nhưng hắn không thừa nhận cũng không được, vì Lưu Phong nói rất có đạo lý, nếu mỗi lần đều dùng phương thức tiêu hao để luyện tập thì tốc độ tăng Tinh Thần Lực của hắn nhất định sẽ hơn nhiều.

Lam Hiên Vũ vỗ vỗ bả vai Tiền Lỗi mà cười: "Nếu chỉ là trong lớp thiếu niên năng động, chúng ta lại ở một chỗ thì năng lực này của người cũng đủ dùng, nhưng nếu người muốn tiến vào Sử Lai Khắc, hơn nữa còn có thể đứng vững được ở đó thì người phải hung ác với chính mình một chút mới được."

Nói đến đây, vẻ tươi cười của Lam Hiên Vũ đột nhiên biến thành cười khổ.

Tiền Lỗi có chút tò mò mà nói: "Người làm sao vậy? Sao có chút không vui."

Lam Hiên Vũ cười khổ nói: "Tốt xấu gì thì người cũng có cơ hội lựa chọn, còn ta thì ngay cả cơ hội này cũng không có, căn bản là không cần ta tự hung ác với chính mình, Quý lão sư cùng ngân lão sư đã sớm giúp ta làm rồi."

"Ha ha ha ha!" Tiền Lỗi cùng Lưu Phong vừa nghe hắn vừa nói như vậy đều cười ha hả. Mỗi ngày Lam Hiên Vũ quay về ký túc xá bọn hắn đều thấy rõ, đôi khi thật sự là bò về, thậm chí vừa về đến phòng liền hăm người mê man. Mấy lần hai người bọn họ đều đã ngủ, khi Lam Hiên Vũ về tới hắn đã quá mệt mỏi, trực tiếp té trên mặt đất mà ngủ cả đêm, thẳng đến sáng ngày thứ hai mới bị phát hiện, có thể nghĩ hắn là đã gặp phải khổ luyện như thế nào.

"Chúng ta đều nên cố gắng. Ném trái trong khổ đau. Hiên Vũ nói rất đúng, muốn đặt chân được ở Sử Lai Khắc thì nhất định chúng ta phải trả giá thêm nữa mới được." Lưu Phong rất nhanh nắm chặt hai tay, ánh mắt trở nên kiên định dị thường.

Niên kỷ của bọn hắn cũng không lớn, mặc dù biết cố gắng nhưng các học viên khác bên người cũng đều rất cố gắng, nên bọn hắn cũng không thể thấy thành quả của mình quá rõ ràng. Nhưng sau khi cầm được cái chức quán quân này, Lưu Phong đã rất xúc động. Hắn đã nhận được khối hồn cốt đầu tiên, có khối hồn Ngân Nguyệt Lang này, hắn có thể cảm nhận được mức tăng thực lực của mình một cách rõ ràng.

Đây là cái gì mang đến? Chính là thành tích vô địch hải tuyền mang đến đây. Cái này có nghĩa là gì, là càng cố gắng sẽ trở nên càng cường đại, cứ thế mãi sẽ có thể kéo ra chênh lệch. Tựa như việc một học viên mười tuổi mặc dù đang là một học viên đỉnh cấp tại Thiên La tinh, thế nhưng hắn đến Sử Lai Khắc học viện vẫn phải có chênh lệch. Càng cố gắng mới có thể đi càng xa, kinh nghiệm cùng cấp độ đồng học là không cách nào học được hết, chỉ tích lũy xuống mới có thể tạo ra chênh lệch cực lớn.

Cho nên khối hồn cốt cánh tay phải kia đã thành một nguồn khích lệ cực lớn đối với Lưu Phong, tựa như lúc trước Lam Hiên Vũ tận mắt thấy Nhạc công tử một cước giẫm nổ chiến ham vậy, bọn hắn đều đã có động lực cùng mục tiêu. Chỉ khi chính thức đem hết toàn lực cố gắng rồi có một ngày quay đầu nhìn lại, lúc đó mới biết cố gắng của mình vô ý nghĩa tới cỡ nào.

"Chúng ta tiếp tục thôi." Tiền Lỗi lại lần nữa mở ra Triệu Hoán Chi Môn. Cứ như vậy, bọn hắn cứ một đường mà tiến về phía trước, trên đường cũng gặp phải một ít hồn thú nhưng cũng không quá cường đại, sau khi giải quyết liền tiếp tục đi tới.

Khi màn đêm buông xuống, ba người cũng đoán được hắn là bọn hắn đã vào sâu chừng hai mươi cây số trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Tiền Lỗi tiêu hao là lớn nhất, bởi vì hắn vẫn luôn triệu hoán. Lúc này, hắn trực tiếp khoanh chân mà ngồi dưới một cây đại thụ nghỉ ngơi. Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong thủ hộ ở bên cạnh, thay phiên nghỉ ngơi.

Trong mô phỏng không gian thuyền có một chỗ tốt, chính là dịch dinh dưỡng của mô phỏng không gian thuyền sẽ trực tiếp cung cấp cho cơ thể, căn bản là không cần ăn cơm hay uống nước cũng sẽ không có cảm giác đói khát trong Đấu La thể giới.

Thời hạn thi đấu tuyển chọn tổng cộng bảy ngày. Khi thấy ngày đầu tiên đã sắp đi qua, bọn hắn cũng không gặp phải phiền toái gì quá lớn. Chỉ có một lần gặp đàn thú, ba người bò lên trên cây là tránh được. Bọn hắn cũng không đụng phải tổ nào khác. Mặc dù có một trăm tổ tham dự tuyển chọn nhưng đối với Tinh Đấu Đại Sâm Lâm to như vậy thì trăm tổ cũng không coi vào đâu.

Sáng sớm ngày thứ hai, ba người cũng đã khôi phục tinh lực.

Khi Tiền Lỗi đang chuẩn bị lần nữa mở ra Triệu Hoán Chi Môn lại bị lam năm vũ ngăn trở.

"Không triệu hoán sao?" Tiền Lỗi nghi hoặc nói.

Lam Hiên Vũ hơi nhíu đôi mày: "Ngày hôm qua có chút quá bình tĩnh, các người có cảm giác gì bất an không?"

Tiền Lỗi nghi hoặc nói: "Không có a! Cảm giác của ta nhạy cảm như vậy, cũng không có phát hiện nguy hiểm gì a!"

Lưu Phong nói: "Không phải nguy hiểm, là bất an. Người đừng quên, phương thức lần thi đấu tuyển chọn này là phải thu hoạch thành tích tốt nhất, Chỉ có thể là xâm nhập rừng rậm, tận khả năng đánh chết hồn thú mới có thể đạt được nhiều điểm tích lũy. Ngày hôm qua chúng ta vẫn luôn một mực cẩn thận mà tiến lên, cũng không có vào quá sâu. Điều này có nghĩa là điểm tích lũy của chúng ta sẽ không quá nhiều. Như vậy thì tình huống hiện tại của các tổ khác là thế nào đây? Chúng ta cũng không rõ lắm. Nói cách khác, rất có thể điểm tích lũy của chúng ta đã rút lại phía sau. Mà cuối cùng lại chỉ có mười thứ hạng đầu tên mới có thể thắng, nếu chúng ta cứ để rút lại phía sau như vậy thì rất có thể sẽ bị loại bỏ. Hiên Vũ nói bất an hẳn là cái này a."

Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu, mà Tiền Lỗi lại có chút ngẩn người mà nhìn Lưu Phong, hần nghi hoặc nói: "Sao đột nhiên người lại thông minh như vậy hả?"

Lưu Phong chỉ chỉ đầu của mình: "Giỏi quan sát cùng suy nghĩ, học Hiên Vũ đấy. Người nghĩ ai cũng ngây ngây ngốc ngốc như người sao?"

Tiền Lỗi giận dữ: "Sao người dám chửi ta?"

Lưu Phong cười nói: "Đây khoa trương giúp người. Người ngốc có phúc."

Tiền Lỗi nói: "Người mới ngốc!"

"Tốt rồi, chúng ta lên đường đi. Lưu Phong mở đường ở phía trước, vẫn là trận hình ngày hôm qua, hôm nay chúng ta thử tăng thêm tốc độ một chút xem sẽ gặp phải hồn thú như thế nào. Tiền Lỗi, người chuẩn bị sẵn sàng triệu hoán bất cứ lúc nào. Từ tình huống ngày hôm qua mà xem thì chúng ta không thể cẩn thận quá mức rồi. Lần thi đấu tuyển chọn này, rất có thể họ muốn khảo nghiệm tinh thần mạo hiểm cùng năng lực ứng biến trong quá trình mạo hiểm. Gan lớn, thận trọng, thực lực, ứng biến, ta đoán mấy phương diện này sẽ là trọng điểm. Đường nhiên còn phải xem vận khí..."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Nghìn năm Tử Chi

Ba người lại lần nữa ra đi, Lưu Phong phía trước, bên hông quần quanh lấy một cây Kim văn Lam Ngân Thảo. Dưới phụ trợ của Lam Hiên Vũ, tốc độ của Lưu Phong trở nên nhanh vô cùng. Kim văn Lam Ngân Thảo cũng vòng lại mà quần quanh hông Tiền Lỗi.

Hai mắt Tiền Lỗi híp lại, trong ánh mắt, hào quang bắn ra bốn phía, hần yên lặng mà cảm thụ tình huống chung quanh. Hần không cần phải cố sức chạy mà chỉ cần đem Tinh Thần Lực tập trung vào cảm nhận tình huống xung quanh.

Bọn hắn đi về phía trước không lâu thì đột nhiên, phía bên trái truyền đến từng tiếng kêu trầm thấp. Tiền Lỗi mãnh liệt quay đầu nhìn lại, thấp giọng nói: "Gặp nguy hiểm."

Lưu Phong lập tức dừng bước lại, ba người cũng thu liễm khí tức ngay sau đó rồi ngồi chồm hỏm xuống một bụi cỏ.

"Triệu hoán không?" Tiền Lỗi hỏi Lam Hiên Vũ.

"Đợi chút. Lưu Phong, người đi nhìn một lát đi." Lam Hiên Vũ làm cái thủ thế với Lưu Phong.

Lưu Phong khẽ gật đầu rồi gỡ Kim văn Lam Ngân Thảo trên người, thừa dịp tăng phúc còn chưa biến mất, hần phóng người lên, rất nhanh đã phóng tới hướng thanh âm truyền đến.

Chỉ vài tiếng "Sưu sưu" vang lên, bóng dáng Lưu Phong đã biến mất không thấy. Tiền Lỗi cũng đã nắm chặt lấy Triệu Hoán Kim Tiền, chuẩn bị triệu hoán bất cứ lúc nào.

Không lâu sau, Lưu Phong đã trở về.

"Có hai đầu hồn thú đánh nhau, có vẻ như chúng đang tranh đoạt cái gì đó, Thực lực cũng không yếu, chừng trên dưới nghìn năm. Một cái là Kim Tì Viên, một cái khác là Tông Lư Hùng. Hai đầu hồn thú này đánh nhau rất kịch liệt, đều bị thương rồi." Là một hồn sư Mẫn Công Hệ nên năng lực trinh sát là thứ Lưu Phong am hiểu nhất.

Đã có miêu tả của Lưu Phong, Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi lập tức hiểu rõ tình huống cụ thể, ánh mắt cả hai đều sáng lên. Hồn thú nghìn năm đã là đối thủ mạnh nhất mà ba người bọn hắn có khả năng đối mặt. Nhưng một lát liền xuất hiện hai con, hơn nữa lại đang tự giết lẫn nhau hai như vậy thì vận khí của bọn hắn cũng đủ tốt rồi. Nếu như có thể đánh chết chúng nó thì khẳng định điểm tích lũy của bọn hắn sẽ tăng khá nhiều.

Lam Hiên Vũ quyết định thật nhanh rồi trầm giọng nói: "Đi, chúng ta đi xem một chút."

Dưới sự dẫn dắt của Lưu Phong, ba người lặng yên không một tiếng động mà đi về phía hai đầu hồn thú nghìn năm đang đánh nhau. Khoảng cách cũng không tính là quá xa, rất nhanh bọn hắn đã nghe được từng trận tiếng gầm gừ cùng tiếng thân thể va chạm.

Lam Hiên Vũ khẽ kéo Kim văn Lam Ngân Thảo, tốc độ của Lưu Phong cùng Tiền Lỗi lập tức chậm lại. Lam Hiên Vũ chỉ chỉ vào Triệu Hoán Kim Tiền,

Tiền Lỗi gật đầu rồi đem Triệu Hoán Kim Tiền thu vào.

Nhích tới gần! Phía trước đã có từng đợt khí lưu lao ra, còn có từng tiếng gào trầm thấp. Dưới dẫn dắt của Lưu Phong, ba người đã trốn sau cây đại thụ mà ngó sang. Chỉ thấy cách đó không xa là một mảng cây cối tan hoang, hai thân thể cực lớn đụng vào nhau rồi lại tách ra, chúng đánh tới "Bất diệt nhạc hồ".*

(*nghĩa gần nhất trong trường hợp này: Đánh quên cả trời đất)

Kim Ti Viên, còn gọi là Kim Ti Ma Viên, nó có một thân bộ lông màu vàng hết sức dễ làm người khác chú ý, vì nó phát sáng rực rỡ dưới hào quang chiếu xạ, thân cao ước chừng hai mét, hai tay khá dài. Tốc độ của nó cực nhanh, thỉnh thoảng lại nhảy lên, mượn những nhánh cây to mà cải biến phương hướng.

Một thân lông vàng kia của nó không chỉ đẹp mắt mà lực phòng ngự cũng rất mạnh, còn có thể làm làm vũ khí bắn ra uy lực phi phàm. Chẳng qua Kim Ti Ma Viên vô cùng quý trọng bộ lông của mình nên nó sẽ không dễ dàng phóng ra.

Mà đối thủ của Kim Ti Ma Viên, đầu Tông Lư Hùng kia lại có thân cao chừng bốn mét, toàn thân bao trùm một bộ lông màu nâu, đôi mắt cũng là màu nâu nhạt, chỗ ngực nó có một đường vân sâu hình chữ "V", trên đường vân mờ mờ có từng luồng quang mang lưu chuyển. Tốc độ của Tông Lư Hùng không nhanh nhưng lực lượng cực lớn, những công kích của Kim Ti Ma Viên rơi vào người nó phát ra từng tiếng trầm đục, cũng chỉ có thể đánh lui nó về phía sau mà không cách nào gây trọng thương cho nó. Mà những công kích có chút vụng về kia của nó cũng không cách nào rơi vào người Kim Ti Ma Viên.

Lúc này, đầu Tông Lư Hùng đang đứng tại chỗ mà bất động, nó cứ đứng thẳng đó mà nhìn chăm chăm vào kim ti ma viên đang không ngừng đổi hướng. Chỉ cần Kim Ti Ma Viên tới gần nó liền huy động cánh tay phản kích.

Trên người chúng đều đã bị tổn thương, một bên vai Kim Ti Ma Viên đã có rõ ràng ba đạo vết trảo dài tới ngực, mờ mờ có máu chảy ra, hiển nhiên là nó đã bị Tông Lư Hùng làm tổn thương. Mà Tông Lư Hùng thì lại nhắm chặt một con mắt đang có máu chảy ra, trên cổ nó còn có rất nhiều kim lông màu vàng óng, hẳn là đã bị Kim Ti Ma Viên dùng lông vàng bắn mù một con mắt.

Tiền Lỗi có chút hưng phấn mà nhìn về phía Lam Hiên Vũ, có vẻ đang hỏi lúc nào động thủ.

Lam Hiên Vũ lại vội vàng lắc đầu.

Bởi vì cái gọi là ngoan cố chống cự, Hồn thú sắp chết phản công mới là đáng sợ nhất. Hơn nữa, lúc này trong tay bọn hắn cũng không có Thúy Ma Điều, sao có thể đơn giản tham dự vào chiến đấu ở thời điểm này đây?

Hồn thú loại địa long Tiền Lỗi triệu hồi ra cũng mới chỉ có cấp bậc trăm năm, đối mặt với hai đầu hồn thú ngàn năm đã động dậy chân hỏa này thì căn bản là không phải nó có thể đánh. Hiển nhiên bây giờ còn chưa phải thời cơ tốt cho bọn hắn xuất thủ.

Hơn nữa, Lam Hiên Vũ cảm thấy rất kỳ quái, vô luận là Kim Ti Ma Viên hay Tông Lư Hùng cũng không phải loại thích giết chóc, chúng khá ôn hòa đấy, bình thường sẽ không chủ động công kích, nhưng bây giờ lại đánh nhau kịch liệt như vậy, nhất định là có nguyên nhân gì.

Dưới loại tình huống này, nếu không quan sát rõ ràng mà tùy tiện xuất kích nhất định là không sáng suốt. Cho nên hắn vẫn làm cái ra hiệu "Đợi", sau đó cẩn thận mà quan sát tình huống chiến đấu của bọn chúng.

Rất nhanh, Lam Hiên Vũ liền phát hiện ra vấn đề. Đầu Tông Lư Hùng là đứng thẳng chiến đấu, nhưng hai chân nó lại không di động chút nào từ đầu tới cuối, chỉ là nửa người trên vận vận, vung vẩy chân trước.

Hồn kỹ thiên phú của Tông Lư Hùng là trọng lực khống chế, có thể đột ngột tăng trọng lực trong phạm vi nhất định, đây cũng là lý do vì sao Kim Ti Ma Viên có tốc độ nhanh như vậy vẫn có thể bị nó đánh cho tổn thương. Nhưng Lam Hiên Vũ phát hiện, Tông Lư Hùng rất ít dùng tới kỹ năng thiên phú, có vẻ như nó đang lo lắng cái gì.

Hắn ý bảo Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đừng nhúc nhích, chính mình thì lên lút mà đi tới hướng xa xa, hắn muốn đổi góc nhìn một chút. Ra chừng hơn mười mét, sau khi đến phía bên cạnh Tông Lư Hùng, rốt cuộc Lam Hiên Vũ cũng phát hiện ra chỗ có vấn đề.

Hắn nhìn thấy dưới chân Tông Lư Hùng có một cây thực vật. Gốc thực vật này không lớn lắm, ước chừng chỉ có hơn một thước, toàn thân hiện lên ám tử sắc, phía trên nó là hình nấm, mà bên cạnh nó là một cây đại thụ đã gãy nát, không biết là do con nào trong hai con hồn thú kia làm. Nói cách khác, ban đầu gốc thực vật này là sinh trưởng dưới cây đại thụ. Về phương diện thiên tài địa bảo này thì Lam Hiên Vũ cũng đã xem qua một ít văn hiến, lại thấy hai đầu hồn thú tranh đấu như thế, hắn lập tức hiểu ra tình huống trước mắt.

Gốc thực vật này hẳn là một cây Tử Chi, từ độ lớn nhỏ của nó mà xem thì có lẽ nó là cấp độ nghìn năm, vô luận là đối với nhân loại hay hồn thú nó cũng tuyệt đối là thứ tốt. Loại cấp độ nghìn năm này, Hồn Thú ăn nó sẽ có thể tăng thêm nghìn năm tu vi. Người ăn hết cũng sẽ có lợi ở rất nhiều phương diện.

Hiển nhiên hai đầu hồn thú nghìn năm này là vì tranh đoạt gốc Tử Chi mới đánh nhau. Ai không muốn có thêm nghìn năm tu vi đây? Chẳng qua là được tính của nó mạnh mẽ nên cần nhiều thời gian tiêu hóa, nhất định phải dưới tình huống an toàn mới có thể ăn. Nếu cứ tùy tiện mà ăn hết rồi không thể chiến đấu thì cũng sẽ bị đối phương giết chết. Nên lúc này bọn chúng mới có thể đánh nhau kịch liệt như vậy, chính là vì muốn đuổi hoặc giết chết đối phương, muốn độc hưởng gốc Tử Chi này.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Hợp tác

Thực ra thì đầu Tông Lư Hùng này rất thông minh, luận tốc độ khẳng định nó sẽ không bằng Kim Ti Ma Viên, cho nên nó liền đứng bất động ở đó, dùng thân thể mà thủ hộ lấy gốc nghìn năm Từ Chi, ý định làm Kim Ti Ma Viên thấy khó mà lui. Nhưng Kim Ti Ma Viên nhìn thấy loại thiên tài địa bảo hiếm thấy này thì sao nó chịu buông tha cho đây?

Khi đã nghĩ rõ tình huống trước mắt, Lam Hiên Vũ lặng yên không một tiếng động mà trở lại bên người đồng bạn, thấp giọng nói phán đoán của mình cho hai người.

"Nghìn năm Từ Chi a! Với tu vi bây giờ của chúng ta, ăn hết nó thì ít nhất cũng có thể có thêm năm cấp hồn lực a? Ta liền có thể tiến trực tốp tới ba mươi cấp. Tuyệt quá a!" Tiền Lỗi hưng phấn mà nói.

Lư Phong liếc mắt: "Nói người ngốc người còn không thích nghe. Đây là hiện thực sao? Nơi này là Đấu La thế giới, người ăn hết có cái có tác dụng gì? Thế giới mở phòng chỉ có năng lượng, có thể có đồ ăn chính thức sao? Đầu óc của người đâu?"

Biểu lộ của Tiền Lỗi chợt trở nên cứng đờ, lần này hắn ngưng đến nỗi ngay cả lời phản bác cũng không nói ra được. Cái đồ vật này có ích đối với hồn thú trong thế giới giả thuyết, nhưng đối với bọn hắn cũng không có chút hữu dụng gì. Đây là sân thi đấu tuyển chọn, ngay cả Đấu La thế giới thông thường cũng không phải, nên có muốn lấy ra đôi Đấu La tặc cũng không được a!

"Vậy hiện tại làm sao bây giờ?" Tiền Lỗi nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Lam Hiên Vũ nhìn xem hắn: "Đến lúc người triển khai thực lực rồi!"

Tiền Lỗi sững sờ: "Ta? Triệu hoán sao? Bây giờ?"

Lam Hiên Vũ mỉm cười: "Không, không phải triệu hoán, là câu thông. Người thử một lát đi."

"Câu thông? Cái này chỉ sợ không được a? Nếu không phải hồn thú ta triệu hoán đến thì đoán chừng nó sẽ có địch ý rất mạnh. Câu thông thế nào đây, Còn có..." Về mặt Tiền Lỗi trở nên kinh ngạc.

Bản thân Tiền Lỗi không thể chiến đấu, thực lực bản thân gần như bằng không, nhưng là hắn lại có những thiên phú mà người bình thường không có được. Cái năng lực thiên nhiên phú này chính là câu thông, câu thông cùng Hồn Thú. Thử hỏi, nếu hắn không có cách nào câu thông cùng hồn thú thì sao có thể chỉ huy những hồn thú được triệu hoán đến đây?

Mục Trọng Thiên cũng đã nói, nếu Tiền Lỗi sinh ra ở mấy vạn năm trước, chỉ riêng điểm có thể câu thông cùng hồn thú này đã đủ để hắn trở thành một hồn sư vô cùng ưu tú. Ít nhiều gì thì hồn thú cũng có trí khôn nhất định, chẳng qua là hồn thú có đẳng cấp bất đồng thì trí tuệ cũng bất đồng. Tu vi càng cao trí tuệ lại càng cao, đến vạn năm, thậm chí là mười vạn năm, khi đó trí tuệ của hồn thú sẽ không kém hơn nhân loại.

Nhưng trí tuệ của hồn thú cấp bậc thấp lại có hạn nên rất khó câu thông. Năng lực cầu hồng của Tiền Lỗi là cầu hồng trực tiếp qua tinh thần lực của bản thân, ít nhất cũng có thể làm cho hồn thú hiểu rõ ý nghĩ của hắn. Những hồn thú hắn triệu hoán đến tất nhiên sẽ thân hòa đối với hắn nên mới có thể thông qua câu thông đến điều khiển chúng. Hắn cũng đã từng thử câu thông với những hồn thú không phải do mình triệu hoán, đúng là vẫn có thể, thế nhưng đại đa số đều lập tức phát động công kích với hắn, những lần đó cũng chính là thử trong Đấu La thế giới.

Cho nên, lúc này nghe Lam Hiên Vũ nói hắn muốn mình câu thông với hồn thú trước mắt này, Tiền Lỗi lập tức kinh ngạc, nếu hồn thú kia công kích tới đây thì bọn hắn làm sao bây giờ?

Lam Hiên Vũ nói: "Người cứ làm theo lời ta bảo, có xác suất thành công rất lớn." Hắn nói nhỏ vài câu bên tai Tiền Lỗi, sau khi nghe xong, ánh mắt hắn nhìn về phía Lam Hiên Vũ cũng có chút thay đổi.

"Cái đầu óc này của người là thế nào vậy hả? Cái này cũng được sao? Ta cảm thấy thật sự có chút đùa giỡn a!" Tiền Lỗi nuốt xuống một hớp nước miếng, mang vẻ mặt hưng phấn mà nói.

Lam Hiên Vũ mỉm cười: "Nếu chỉ dựa vào sức chiến đấu thuần túy thì chúng ta có thể xâm nhập bao nhiêu đây? Không dùng chút phương pháp đặc thù sẽ rất khó đứng đầu danh sách. Ta cùng Lư Phong sẽ chuẩn bị sẵn sàng, nếu việc này không thể thành, chúng ta liền lập tức chạy trốn. Dùng tốc độ của Lư Phong hẳn là không thành vấn đề. Chính người cũng chuẩn bị hồn kỹ thứ hai cho tốt, lập tức phát động hồn kỹ phục kích căn phía sau."

"Tốt." Tiền Lỗi xoa xoa đôi bàn tay, lại hưng phấn, cũng có chút khấn trương.

Tuy Lư Phong không hiểu rõ bọn hắn muốn làm gì nhưng hắn rất có lòng tin đối với Lam Hiên Vũ, hơn nữa, hắn mới được một khối hồn cốt nên ngược lại là rất muốn đánh chính diện một cuộc để thử uy lực của khối hồn cốt Ngân Nguyệt Lang này đây. Ba người lặng lẽ đi về phía trước một quãng, Kim văn Lam Ngân Thảo vòng lại mà quán quanh bên hông Lư Phong cùng Tiền Lỗi.

Tiền Lỗi đi tuốt ở đằng trước, rất nhanh bọn hắn đã tiếp cận nơi hai đầu hồn thú đang chiến đấu. Lúc này, Kim Ti Ma Viên đã triển khai qua một vòng tiến công, nhưng rỗng rỗng da dày thịt béo vẫn là đem nó đánh lui, song phương vẫn trong trạng thái giằng co như trước, hơn nữa, Tông Lư Hùng cũng rất thông minh, nó giơ bàn tay lên che lấy con mắt kia từ đầu tới cuối. Không cho Kim Ti Ma Viên thừa cơ công kích.

Tiền Lỗi quay đầu nhìn thoáng qua Lam Hiên Vũ, Lam Hiên Vũ hướng hắn gật đầu. Tiền Lỗi hít sâu một hơi, trong mắt hắn bắt đầu xuất hiện một tầng sáng bao la mờ mịt, trong con mắt, mơ hồ hiện ra một cái phương không, hắn chậm rãi hướng mục tiêu phóng thích Tinh Thần Lực.

Thân thể kim ti ma viên đang nhìn chăm chú vào Tông Lư Hùng đột nhiên chấn động, cảnh giác mà nhìn về hướng ba người bọn hắn bên này, đồng thời, trong miệng nó phát ra một tiếng gào trầm thấp.

Lam Hiên Vũ tiến lên một bước mà ngăn trước người Tiền Lỗi, thúc giục huyết mạch kim sắc trong cơ thể, huyết mạch nóng bỏng chấn động dâng lên, trong miệng hắn phát ra từng tiếng thét dài. Tiếng kêu gào như Long ngâm, kéo dài sục sôi, kim sắc huyết mạch dung nhập vào trong đó đã làm âm thanh thét dài này cũng mang một loại khí tức đặc thù.

Vô luận là Kim Ti Ma Viên hay Tông Lư Hùng, sau khi nghe thấy cái thanh âm này đều là thân thể run lên, rõ ràng đã nhiều thêm vài phần kinh ngạc. Miệng Tiền Lỗi khẽ mấp máy, hắn không ngừng đem ý niệm của mình truyền ra ngoài. Kim Ti Ma Viên vốn đã cảnh giác mà lui về sau một chút, nhưng có vẻ như nó đã cảm nhận được cái gì, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp liên tiếp.

Nó có thể lui về phía sau, nhưng Tông Lư Hùng lại không thể, vì dưới chân nó còn có gốc Từ Chi ngàn năm kia. Kim Ti Ma Viên còn chưa rõ người vừa đến là địch hay bạn, nó chỉ có thể cảnh giác mà nhìn chăm chú tới hướng tiếng thét dài truyền đến. Một hồi sau, có vẻ Kim Ti Ma Viên đã bình tĩnh hơn rất nhiều, sau một lát trầm mặc, trong miệng nó phát ra một tiếng thấp rống mãnh liệt, lại một lần nữa nhào tới hướng Tông Lư Hùng ngàn năm.

Lần này, tốc độ của nó đã nhanh hơn, bộ lông màu vàng tản mát ra một tầng kim sắc quang mang như ngọn sóng, trở nên thập phần rực rỡ dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống. Vừa lè thân nó đã nhào tới không trung mà huy động hai tay, hàng trăm sợi lông vàng hóa thành kim châm mà bay ra, toàn bộ đều bao trùm tới hướng Tông Lư Hùng, nó đồng thời vung một đôi nắm đấm mà đập tới đỉnh đầu Tông Lư Hùng.

Kim Ti Ma Viên đột nhiên phát ra công kích mãnh liệt như vậy đã dọa Tông Lư Hùng sợ nhảy dựng. Nó gào thét một tiếng, một đôi chân gấu giơ lên bảo vệ mắt, lông ngực nó lại cứng lên, một luồng hào quang bắn ra từ đường vân chữ "V" trước ngực, hóa thành một đạo cường quang mà bắn tới hướng Kim Ti Ma Viên.

Đúng lúc này, một dây leo màu vàng lặng yên không một tiếng động mà xuất hiện ở sau lưng Kim Ti Ma Viên rồi quán quanh lên đuôi phải của nó, một phát kéo khê, Kim Ti Ma Viên lập tức cải biến phương hướng, tránh được đạo cường quang trong nháy mắt. Không chỉ có thế, một thân lông vàng kia của Kim Ti Ma Viên cũng lập tức tách kim quang sáng lạn, cả người nó cũng bành trướng thêm vài phần.

Kim Ti Ma Viên vì cải biến phương hướng mà rơi, nhưng chỉ nháy mắt sau nó cũng đã vọt lên, song quyền hung hăng mà nện vào ngực Tông Lư Hùng.

"Phanh" một tiếng nổ vang thật lớn, Tông Lư Hùng bị nện lui ngược ra. Đúng lúc này, một đạo thân ảnh màu trắng chợt lóe lên như tia chớp, lấy đi gốc từ chi ngàn năm rồi lại phóng người lên mà vọt tới xa xa.

Kim Ti Ma Viên đang chuẩn bị truy kích, nhưng cây Kim văn Lam Ngân Thảo đang quán trên đuôi nó lại đột nhiên biến đổi khí tức, một uy áp đến từ huyết mạch bỗng nhiên giáng xuống, khí thể trên người Kim Ti Ma Viên đại giảm, thân thể nó cũng cũng mềm nhũn ngay sau đó, sao còn có thể đuổi theo thân ảnh màu trắng vừa lóe lên kia?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 179: Liên hợp sơ bộ

Tông Lư Hùng kêu rên một tiếng rồi lui về phía sau, lúc này nó vừa mới hạ xuống đôi chân, vừa ngẩng đầu nhìn lên đã không còn thấy gốc Từ Chi ngàn năm, mà Kim Ti Ma Viên lại ở vị trí đó. Tông Lư Hùng lập tức phần nộ tới nổi điên, mãnh liệt phóng tới hướng Kim Ti Ma Viên đã có chút suy yếu.

Trong đầu Kim Ti Ma Viên lại lần nữa nhận được luồng sóng tinh thần động, nó vội vàng dùng sức gạt đầu. Lập tức, Kim văn Lam Ngân Thảo đang quán quanh tại đuôi nó lại phóng hào quang, thân thể Kim Ti Ma Viên cũng chợt sáng lóe lên, một cái chòm liên phóng tới hướng Tông Lư Hùng.

Cùng lúc đó, một cây Kim văn Lam Ngân Thảo lặng yên không một tiếng động mà quán quanh lên đuôi Tông Lư Hùng. Nó đang điên cuồng tấn công Kim Ti Ma Viên lại lập tức cảm thấy một cỗ sợ hãi mãnh liệt truyền khắp toàn thân, dường như bên cạnh đã xuất hiện một đầu Cự Long, khí thể lập tức rút xuống rất nhiều.

Sao Kim Ti Ma Viên lại bỏ qua cơ hội như vậy đây, Nó vọt tới, song quyền vung lên mà đánh xuống người Tông Lư Hùng, rồi sau đó dùng cánh tay đã trở nên đặc biệt tráng kiện mà ôm chặt lấy cổ Tông Lư Hùng, cả người lật chuyển đến sau lưng nó, hai chân đạp lưng, hai tay toàn diện phát lực.

Chỉ nghe "Rắc rắc" một tiếng, Kim Ti Ma Viên đã bẻ gãy cổ Tông Lư Hùng một cách đơn giản. Dưới tình huống bình thường thì với lực lượng của Tông

Lư Hùng nào có dễ dàng đối phó như vậy? Thế nhưng lúc này bọn chúng đã là một bên được tăng phúc, một bên lại bị huyết mạch áp chế.

Nó cúi đầu nhìn lại sợi dây leo mảnh khảnh trên người, trong khoảng thời gian ngắn, đôi mắt nó đã tràn đầy vẻ kinh nghi. Lúc này Lam Hiên Vũ mới mang Tiền Lỗ cùng Lư Phong chậm rãi bước ra từ sau gốc đại thụ, bảo trì một khoảng cách nhất định, cảnh giác mà nhìn Kim Ti Ma Viên.

"Nói nó để lại một nhát đánh chết Tông Lư Hùng cho chúng ta." Lam Hiên Vũ nói với Tiền Lỗ.

Tiền Lỗ vội vàng đem ý của bọn hắn truyền tới.

Kim Ti Ma Viên nhìn lên ba nhân loại trước mặt, vốn là nhếch miệng một hồi, nhưng khi nó nhìn đến gốc Tử Chi ngàn năm trong tay Lam Hiên Vũ lại có chút không cam lòng mà lui về sau.

Lam Hiên Vũ thu hồi Kim văn Lam Ngân Thảo, quay đầu báo hiệu với Lư Phong một lát.

Lư Phong phóng người lên, phóng thích ra Bạch Long thương, trên cánh tay phải của hắn hiện ra một tầng lông mềm màu bạc, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc. Bạch Long thương lập tức bắn ra ba thước Ngân Nguyệt phong mang, thương mang bắn thẳng tới mắt Tông Lư Hùng, hoàn thành một kích cuối cùng.

Sau khi đánh chết một đầu hồn thú nghìn năm, ba người Lam Hiên Vũ nhất thời cảm thấy cả người nóng lên, tựa hồ có thêm chút gì đó, nhưng chỉ một chút bọn hắn đã lập tức hiểu ra, đây là do điểm tích lũy tăng lên trên phạm vi lớn, trong nội tâm cả ba đều âm thầm mừng rỡ. Đây chính là một hồn thú nghìn năm a! Với thực lực bình thường của bọn hắn là sẽ không thể đối kháng đây.

Trong trận khảo hạch trước, giải quyết một đầu Địa Hòa Tích Dịch mới được mấy chục điểm, nhưng giải quyết được Địa Hòa Xích Long lại có hơn vạn điểm, từ cái này đã có thể nhìn ra, chênh lệch điểm giữa những hồn thú có đẳng cấp khác nhau là khá lớn đây.

Mục đích sơ bộ đã đạt đến, nhưng đây còn không phải mục đích cuối cùng của Lam Hiên Vũ. Hắn báo cho Tiền Lỗ, sau đó phát phát gốc Tử Chi nhàn nhàn với Kim Ti Ma Viên.

Kim Ti Ma Viên làm một cái nhe răng.

Lam Hiên Vũ đưa gốc Tử Chi nghìn năm cho Tiền Lỗ rồi duỗi hai tay ra, Kim văn Lam Ngân Thảo cùng ngân văn Lam Ngân Thảo cùng lúc bắn ra mà lan tràn trên mặt đất, hai con người của hắn cũng theo đó mà tán mát ra khí tức cường thế. Hai loại Lam Ngân Thảo có tất cả hai cái hồn hoàn phù hiện trên cánh tay hắn, khí tức huyết mạch đến từ kim sắc huyết mạch cùng ngân sắc huyết mạch cũng không hề giữ lại mà phát ra.

Lúc trước Kim Ti Ma Viên đã cảm nhận được sự tăng phúc cùng áp chế từ Kim văn Lam Ngân Thảo, nó lập tức cảnh giác mà lui về phía sau mấy bước, có chút bất an mà nhìn bên này.

Lam Hiên Vũ quay sang nói với Tiền Lỗ: "Nói cho nó biết, hợp tác với chúng ta thì gốc Tử Chi ngàn năm này sẽ là của nó. Chỉ cần nó đi theo chúng ta sáu ngày, giúp chúng ta đối phó những hồn thú khác. Ta sẽ tăng phúc cho nó từ đầu tới cuối. Nếu không đồng ý chúng ta liền hủy diệt gốc Tử Chi này rồi từ chiến với nó!"

Tiền Lỗ vội vàng thông qua Tinh Thần Lực mà truyền đạt ý niệm.

Lúc trước, Lam Hiên Vũ bảo hắn chủ động liên hệ đầu Kim Ti Ma Viên, truyền lại tin tức cho nó rất đơn giản, chính là bọn hắn nguyện ý phối hợp cùng nó giết Tông Lư Hùng, giúp nó cướp lấy gốc Tử Chi, sau đó nhờ nó giúp một việc.

Sở dĩ hắn chọn Kim Ti Ma Viên cũng đã trải qua nghĩ sâu tính kỹ đấy. Đầu tiên, Kim Ti Ma Viên là thuộc loài khi nên trí tuệ cao hơn Tông Lư Hùng rõ ràng, sẽ càng dễ câu thông trao đổi. Tiếp theo, tốc độ của Kim Ti Ma Viên rất nhanh, lại am hiểu chiến đấu trong rừng rậm nên nó sẽ trợ giúp được rất nhiều.

Ngay khi Lam Hiên Vũ nhìn thấy hai đầu hồn thú đang tàn sát lẫn nhau liền xuất hiện ý nghĩ này, hắn lập tức thử thông qua tinh thần câu thông của Tiền Lỗ đi hợp tác.

Dưới tình huống bình thường, hồn thú hoang dã sẽ không thể nào hợp tác với bọn hắn, nhưng có gốc Tử Chi ngàn năm liền không giống vậy. Kim Ti Ma Viên sợ ném chuột vỡ bình, hơn nữa, với thực lực Lam Hiên Vũ vừa bày ra thì bọn hắn cũng đã có vốn liếng để đàm phán.

Nếu như song phương thật sự đánh nhau, tăng thêm hai lần triệu hoán của Tiền Lỗ và năng lực của Lam Hiên Vũ, còn có thực lực chính thể của Lư Phong thì bọn hắn cũng có sức liều mạng, chẳng biết hươu chết về tay ai.

Theo việc thực lực cả ba đều đã tăng lên, bọn hắn đã có tin tưởng có thể cứng rắn đối đầu với một hồn thú ngàn năm một chút. Cái này chính là điểm lực của Lam Hiên Vũ. Không có thực lực sẽ không có tư cách đàm phán.

Quả nhiên nó đã bị uy hiếp, hơn nữa, gốc Tử Chi còn ở kia nên đầu Kim Ti Ma Viên này cũng có chút động tâm rồi, hung quang trong ánh mắt nó dần thu liễm. Thực sự là nó cũng rất kiêng kỵ Kim văn Lam Ngân Thảo của Lam Hiên Vũ, chỉ dám chậm rãi tiến lên, dùng chân trước nhẹ nhàng xuống đất.

Lam Hiên Vũ không chế Kim văn Lam Ngân Thảo tới quán quanh cẳng tay nó rồi truyền cảm giác huyết mạch tăng phúc tới, sau đó lại thu hồi. Với hắn mà nói, tăng phúc cùng áp chế chỉ cần một ý niệm, truyền ra tâm tình thiện ý thì huyết mạch của hắn sẽ cho ra hiệu quả tăng phúc, mà truyền ra ác ý nó sẽ lập tức biến thành áp chế.

Lam Hiên Vũ tu luyện đã nhiều năm như vậy, từ lúc trước đối mặt với Diệp Linh Đồng đến bây giờ, sao hắn còn có thể không rõ diệu dụng của huyết mạch chi lực đây? Rút cuộc, Kim Ti Ma Viên cũng hướng Lam Hiên Vũ gật đầu, Tiền Lỗi vui mừng quá đỗi, hưng phấn nói: "Nó đồng ý. Nhưng nó nói, nếu gặp được địch nhân không thể đối phó nó sẽ rời đi."

Lam Hiên Vũ mỉm cười: "Đó là nên làm đấy. Đánh không lại thì chính chúng ta cũng phải chạy. Đáp ứng nó đi, sau đó nói cho nó biết, ta có thể giúp nó chữa vết thương một chút, tỏ thành ý của chúng ta."

Tiền Lỗi thuật lại, sau khi Kim Ti Ma Viên do dự một lát cũng vẫn là nhích tới gần. Trong nội tâm Lam Hiên Vũ vẫn luôn bảo trì cảnh giác, hắn phóng xuất ra một thủy cầu, thủy cầu chậm rãi bay tới miệng vết thương trên người Kim Ti Ma Viên, giúp nó rửa sạch vết thương một chút. Thủy nguyên tố ngưng kết của hắn là cực tinh khiết, có thể rửa sạch những vết bẩn và độc tố từ móng vuốt của Tông Lư Hùng. Ánh mắt Kim Ti Ma Viên nhìn bọn hắn cũng theo đó mà trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

Việc kết minh song phương cũng đã hoàn thành sơ bộ!

Lúc này, Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đã vội phục sát đất đối với Lam Hiên Vũ, không nói tới việc bọn hắn có thể làm dễ dàng như thế, Mà mấu chốt là hắn dám nghĩ như vậy cũng đã rất lợi hại rồi. Cái này đã tương đương với việc Tiền Lỗi triệu hoán ra một hồn thú siêu cấp, hơn nữa còn không có thời gian hạn chế, đúng thật là như hồ thêm cánh a!

Hướng chỉ vị này còn là "Thổ dân" trong Tinh Đầu Đại Sâm Lâm, nên nó sẽ rất quen thuộc với tình huống của hồn thú nơi đây.

"Tiếp theo chúng ta làm gì? Tiếp tục đi sâu vào?" hai mắt Tiền Lỗi như tỏa ánh sáng mà nói.

Lam Hiên Vũ lắc đầu, mỉm cười nói: "Không thể như vậy. Tuy đầu Kim Ti Ma Viên này đã tạm thời đạt thành hiệp nghị với chúng ta rồi, nhưng khẳng định nó cũng sẽ không quá vì chúng ta. Hơn nữa, nó là hồn thú, không có có nguyên nhân gì khiến cho nó phải tự giết lẫn nhau với những hồn thú khác, chắc chắn nó sẽ không quá nguyện ý. Dù sao hồn thú cũng sẽ có bài xích nhất định đối với nhân loại."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Kể địch của Kim Ti Ma Viên!

Tiền Lỗi nghe vậy thì sửng sốt, bọn hắn cũng đều trải qua khóa học của Quý Hồng Bán, nên ít nhiều gì cũng hiểu rõ tình huống giữa hồn thú cùng nhân loại. Sau khi nhân loại cùng hồn thú chung sống hoà bình, đã cho hồn thú một không gian sinh tồn riêng biệt mới có thể bảo trì quan hệ hài hòa trước mắt. Mà những mô phỏng trong Đấu La thể giới hiển nhiên đều dựa theo nguyên thủy mà thiết lập lên, nếu không cũng sẽ không có ý nghĩa rèn luyện.

"Vậy phải làm thế nào?" Tiền Lỗi nghi ngờ hỏi.

Lam Hiên Vũ nói: "Người nói nó mang chúng ta đi tìm địch nhân của nó, hoặc hồn thú nào đó mà nó ghét nhất, chúng ta sẽ giúp nó giải quyết. Chỉ cần để lại nhất đánh chết cuối cùng cho chúng ta là được."

Ánh mắt Lưu Phong chợt sáng lên, cả Tiền Lỗi cũng vậy, hai người đồng thời hơi ngón tay cái về hướng Lam Hiên Vũ. Không hề nghi ngờ, làm như vậy vừa có thể hóa giải tâm tình không tình nguyện giết hồn thú của Kim Ti Ma Viên, còn có thể tạo được quan hệ gần hơn, quả thực là một lựa chọn không thể tốt hơn.

Tiền Lỗi vội vàng đem ý nghĩ của bọn hắn nói cho Kim Ti Ma Viên. Quả nhiên, rất nhanh Kim Ti Ma Viên liền tiếp nhận, nhìn qua còn có chút hưng phấn, nó nâng chân trước mà chỉ chỉ Lam Hiên Vũ.

Tiền Lỗi nói: "Nó nói người lại dùng Kim văn Lam Ngân Thảo tặng phúc cho nó."

"Không có vấn đề." Về việc này tất nhiên Lam Hiên Vũ sẽ thông khoái mà đáp ứng. Kim Ti Ma Viên phát ra một tiếng thét dài, nó quơ quơ chân trước với bọn hắn một lát rồi đi sâu vào trong rừng rậm.

Tuy chỉ có tu vi nghìn năm nhưng trí tuệ của những hồn thú loài khi đều vượt xa bình thường. Lam Hiên Vũ trầm nghĩ, dù bọn hắn không xuất hiện thì có lẽ đầu Tông Lư Hùng cũng đâu không lại Kim Ti Ma Viên.

Ti Ma Viên một mực đi ở phía trước mở đường, ba người Lam Hiên Vũ cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, ít nhất cũng không cần phải lo lắng nó đột ngột công kích.

Về phần Kim Ti Ma Viên muốn đi tới đâu thì Lam Hiên Vũ cũng không thềm đề ý. Đầu Kim Ti Ma Viên này rất thông minh, nó mang theo ba người đi tìm hồn thú nhất định là phạm vi có thể đối phó. Đối với bọn hắn thì thời gian còn rất nhiều, không vội tiến sâu vào Tinh Đầu Đại Sâm Lâm, việc cần làm lúc này chính là mượn vào Kim Ti Ma Viên mà tận khả năng săn giết hồn thú.

Tiến lên hơn nửa canh giờ, đã gần tương đương với lộ trình bọn hắn ngày đi cả buổi hôm qua, ở phía trước, Kim Ti Ma Viên đột nhiên bước chậm lại, hơn nữa thoáng hạ thấp thân thể, vó vè nó đang tìm kiếm cái gì đó. Ba người Lam Hiên Vũ theo sát phía sau, không cần Lam Hiên Vũ nhắc nhở, Tiền Lỗi cũng đã thử câu thông cùng Kim Ti Ma Viên.

"Nó nói địch nhân của nó ở phụ cận nơi này, là ba đầu Kim Nhân Báo ngàn năm. Mấy đầu Kim Nhân Báo này ăn thịt con của nó, là tử địch của nó, nó cần chúng ta giúp nó giết ba đầu gia hỏa kia." Tiền Lỗi thấp giọng nói. Ánh mắt Lam Hiên Vũ lập loè, đối thủ này mạnh hơn dự đoán của hắn một chút.

Không nghĩ tới Kim Ti Ma Viên lại có địch nhân mạnh như vậy. Kim Nhân Báo là một loại hồn thú tương đối mạnh, số lượng không quá nhiều, nhưng cũng không tính là ít, một cái tộc quần thường thường sẽ là ba đến bảy con.

Kim Nhân Báo có tốc độ rất nhanh, lực công kích mạnh, thủ đoạn công kích chủ yếu là móng vuốt sắc bén cùng cần xé, nhưng cái này còn không phải thứ đáng sợ nhất của nó, mà thứ cường hãn nhất của nó chính là một cái năng lực thiên phú. Nếu đánh giả nó theo hệ thống hồn sư nhân loại thì nhất định Kim Nhân Báo sẽ là mẫu công hệ, nhưng chỗ đặc biệt nhất là bản thân nó lại có thể khắc chế mẫu công hệ. Cái này chính là năng lực thiên phú mang đến.

Năng lực thiên phú của Kim Nhân Báo là kim nhãn ngưng thị, có thể lập tức làm thân thể đối thủ trở nên cứng ngắc. Thời gian bị cứng ngắc sẽ theo chênh lệch của hai bên mà định ra, nhưng ít nhất cũng là trong nháy mắt. Mà với tốc độ của Kim Nhân Báo thì cái nháy mắt cũng đủ để nó cho đối thủ một kích trí mạng rồi.

Lam Hiên Vũ thoáng cân nhắc thực lực giữa Kim Ti Ma Viên và Kim Nhân Báo một lát, Không thể nghi ngờ, lực phòng ngự của Kim Ti Ma Viên mạnh hơn, công kích từ bộ lông của nó đối với Kim Nhân Báo cũng là uy hiếp tương đối lớn. Nhưng ở phương diện tốc độ thì Kim Nhân Báo lại nhanh hơn hẳn, hơn nữa, đối mặt hồn kỹ thiên phú kim nhãn ngưng thị kia thì không thể nghi ngờ Kim Ti Ma Viên sẽ thua. Nhưng hiện tại có thêm ba người bọn hắn lại khác, đúng là có sức liều mạng rồi, mấu chốt là phải đánh như thế nào.

"Người hỏi nó một chút, ba đầu Kim Nhân Báo kia cụ thể là cái tu vi gì."

Rất nhanh Tiền Lỗi đã mang đến đáp án: "Trên dưới một nghìn năm trăm."

Lam Hiên Vũ nghe hắn nói vậy thì thoáng thở dài một hơi. Đầu Kim Ti Ma Viên này cũng có tu vi trên dưới hai nghìn năm, nếu Kim Nhân Báo là một nghìn năm trăm năm, vậy thật đúng là bọn hắn có thể đối kháng. Nếu là đã ngoài ba ngàn năm chỉ sợ hắn sẽ phải dẫn đồng bạn quay đầu bỏ đi, bởi vì nếu vậy bọn hắn sẽ không có chút phần thắng nào.

"Tốt, chúng ta giúp nó, làm tốt chuẩn bị chiến đấu." Lam Hiên Vũ không chút do dự nói. Sau khi Kim Ti Ma Viên được Tiền Lỗi cho một tin tức chính xác, nó quay đầu nhìn ba người một cái, ánh mắt lại nhu hòa thêm vài phần. Nó khẽ gật đầu với ba người bọn hắn rồi mãnh liệt nhảy về phía trước, trong miệng đột nhiên phát ra một tiếng thét dài thê lương.

"Nó đang dẫn ba đầu Kim Nhân Báo tới đây." Lam Hiên Vũ thấp giọng nói, "Kim Nhân Báo có tốc độ nhanh, hơn nữa cảm giác rất nhạy nên muốn đánh lên là không thể, dẫn tới đây cũng tốt. Chúng ta sẽ toàn lực ứng phó. Tiền Lỗi, người chuẩn bị triệu hoán cho tốt đi."

Kim Ti Ma Viên đứng trên một cành cây thô to, nó dùng sức mà nện đôi nắm đấm lên bộ ngực của mình, tiếng rít gào tràn đầy thê lương, phản hện cùng sát cơ mãnh liệt.

Ba người Lam Hiên Vũ ngồi vào một bụi cỏ mà lẳng lặng chờ đợi, Lam Hiên Vũ cũng thông qua câu thông của Tiền Lỗi truyền cho Kim Ti Ma Viên một ít chiến thuật. Đây chính là ba đầu hồn thú ngàn năm, nếu có thể săn giết thành công bọn hắn sẽ có số điểm tích lũy rất lớn.

Đúng lúc này, phía xa xa truyền đến âm thanh "soạt soạt". Cũng từ trên những nhánh cây, ba đạo thân ảnh hung hăng phóng tới từ đằng xa. Bọn chúng là phân tán ra mà đến, vòng thành một cánh cung mà vây quanh tới đây, mãi đến khi khoảng cách đã sắp tiếp cận Kim Ti Ma Viên chúng mới chậm rãi dừng lại, hiển nhiên chúng cũng có kiêng kỵ đối với Kim Ti Ma Viên. Ba đạo thân ảnh trong bụi cây như ẩn như hiện, rất hiển nhiên, phiên khu vực này chính là lãnh địa của bọn nó. Rất nhiều Hồn Thú có khí tức lãnh địa rất mạnh, huống chi Kim Ti Ma Viên lại đang cố ý khiêu khích.

"Ngao ——" Kim Ti Ma Viên mở cái miệng rộng, vô cùng hung ác mà gào thét với ba đầu Kim Nhân Báo. Thân hình ba đầu Kim Nhân Báo này cũng không tính là quá lớn, cao chừng hai mét, nhưng tứ chi rất trắng kiện, móng vuốt của chúng vững vàng mà chộp vào tán cây, dùng ánh mắt lạnh như băng mà nhìn Kim Ti Ma Viên.

"Ngao ——"

Kim Ti Ma Viên lần nữa phát ra một trận gào thét. Trong mắt Kim Nhân Báo thì nó như đã kiềm chế không được, kim ti ma viên mãnh liệt nhào ra mà đánh tới đầu kim nhân báo bên trái, hai chân đạp lên tán cây, cả người liền lao đi như mũi tên.

Ba đầu Kim Nhân Báo kia cũng không hoảng loạn chút nào, thậm chí cũng không có ý muốn né tránh, nó vẫn đứng yên trên tán cây, mà hai đầu Kim Nhân Báo bên người nó đã nhanh chóng nhào ra, thẳng hướng sau lưng Kim Ti Ma Viên mà phóng.

Kim quang lóe lên, đầu kim nhân báo bị Kim Ti Ma Viên lao tới đã phóng xuất ra hồn kỹ thiên phú của mình. Trên không trung, thân thể Kim Ti Ma Viên lập tức cứng ngắc lại trong nháy mắt, có chút mất cân bằng. Mà hai đầu Kim Nhân Báo kia cũng nhanh chóng xông lên, từng đôi móng vuốt sắc bén chộp thẳng tới cổ Kim Ti Ma Viên. Ba đầu kim nhân báo này đã sinh hoạt chung một chỗ rất lâu, nên không thể nghi ngờ nó sẽ hết sức ăn ý. Kim Nhân Báo ở chính diện kia cũng nhanh chóng bỏ nhào xuống mà chụp đôi móng vuốt vào đầu nó.

Lúc này Kim Ti Ma Viên đã rơi vào sự vây công của ba đầu Kim Nhân Báo, hơn nữa thân lại trên không trung, lại mất cân bằng không chế, thấy thế nào cũng không thể chống cự nổi công kích. Nhưng đúng lúc này, một đám dây leo mang theo đường vân vàng đột nhiên phóng vọt lên, lập tức quấn quanh

lấy bấp chân Kim Ti Ma Viên, hấn dùng sức giật xuống một phát, lập tức cái biến được quán tính bay của Kim Ti Ma Viên, khiến nó rơi xuống mặt đất. Không chỉ có thế, bộ lông vàng trên người nó bỗng nhiên phát ra một tầng kim quang sáng chói, Kim Ti Ma Viên cũng lập tức hiểu ra tình thế trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Đầu hồn cốt Kim Nhân Báo

Hướng Kim Ti Ma Viên nhào ra, ngay phía dưới chính là nơi ba người Lam Hiên Vũ đang nấp. Vô luận là Kim Ti Ma Viên hay Lam Hiên Vũ cũng đều rất rõ ràng, muốn giết chết ba đầu Kim Nhân Báo ngàn năm này thì nhất định phải vừa lên đã đánh đối phương trọng thương, bằng không mà nói, với cái tốc độ chạy nhanh như vậy của bọn chúng, chúng sẽ hoàn toàn có thể tìm cơ hội đánh bại từng người. Nên Kim Ti Ma Viên mới dùng bản thân làm mồi nhử, đem sơ hở ra ngoài.

Trí tuệ của một hồn thú ngàn năm là có hạn, tuy thực lực Kim Nhân Báo rất mạnh, nhưng luận độ thông minh thì xa xa không bằng Kim Ti Ma Viên, gặp một cơ hội tốt như vậy thì sao Kim Ti Ma Viên có khả năng buông tha cho đây.

Tuy Kim Nhân Báo có tốc độ nhanh nhưng dù sao nó cũng không thể bay, mục tiêu lại đột nhiên biến mất, khi ba đầu Kim Nhân Báo đã sắp đụng lẫn nhau, bọn chúng vội vàng thu hẹp móng vuốt sắc bén rồi đánh lẫn nhau, thử cái biến phương hướng.

Trên người Kim Ti Ma Viên đột nhiên phát sáng lên như vậy cũng khiến chúng nó sinh ra cảnh giác. Sau lưng nó, kim quang bỗng chột sáng lên, ngay sau đó, một màn mưa lông vàng hóa thành kim châm lập tức phun ra, đây chính là kỹ năng Kim Ti Mang của nó.

Một kích này đã là một kích toàn lực của nó, toàn bộ một phần ba bộ lông ở phần lưng đều biến thành Kim Ti Mang công kích mà bao trùm toàn không trung. Kim Nhân Báo có Kim Nhân Ngưng Thị, có tốc độ nhanh nhưng lực phòng ngự lại rất yếu kém, nên khi đối mặt với Kim Ti Ma Viên, nó muốn đợi Kim Ti Ma Viên bị Kim Nhân Ngưng Thị không chế rồi mới chủ động xuất kích. Lúc này bọn chúng đã ở giữa không trung, vừa mới hoàn thành mượn lực, nhưng chưa kịp thoát ly phạm vi công kích đã bị Kim Ti Mang bao trùm. Huống chi đây còn là kim chỉ mang dưới sự tăng phúc của Lam Hiên Vũ.

"Phốc, phốc phốc —" trong tiếng vang liên tiếp, thân thể ba đầu Kim Nhân Báo không ngừng run rẩy trên không trung, bị đại lượng Kim Ti Mang bắn trúng, chúng chỉ có thể dùng móng vuốt mà bảo vệ lấy con mắt, tận khả năng mà đem thân thể cuộn lại, rồi bằng lực phòng ngự yếu đuối của bản thân mà chống cự Kim Ti Mang. Nhưng cũng không thể nhao ra thêm lần nữa, cứ như vậy mà trực tiếp rơi xuống.

Một lát biến hóa này thật sự là quá nhanh, thế nên ba đầu Kim Nhân Báo kia căn bản là cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng, càng không thể tưởng được Kim Ti Ma Viên có thể khôi phục từ trong không chế nhanh như vậy, hơn nữa, nó lại không tiếc một cái giá lớn mà phát động công kích như vậy. Trong tiếng kêu gào thê thảm, ba đầu Kim Nhân Báo đều đã trọng thương.

Một đoàn hỏa quang đột nhiên vọt tới phía một đầu Kim Nhân Báo vừa rơi xuống, sau khi ôm ghim nó liền cắn cổ Kim Nhân Báo, tuy kim nhũ vào đã đốc sức liều mạng né tránh, nhưng cả người cũng đã bị ngọn lửa bao vây, còn bị cắn trúng chân trước. Mà đoàn hỏa quang kia rõ ràng là một đầu Địa Hỏa Long cao hơn bốn mét.

Tốc độ của Địa Hỏa Long không nhanh, dưới tình huống bình thường thì căn bản là nó không có khả năng đuổi được Kim Nhân Báo, nhưng lúc này, tình huống đặc thù lại xuất hiện, chân phải đã bị thương nặng của Kim Nhân Báo lập tức bị cắn đứt.

Một đạo thân ảnh ngăm đen cũng nhào tới từ bên cạnh, cái đuôi to như thiết chùy hung hăng mà nện vào eo đầu Kim Nhân Báo này. Tiếng cốt cách đứt gãy vang lên, phần eo chỉ hà chỗ hiểm của Kim Nhân Báo, nó kêu thảm một tiếng rồi lập tức ngã xuống mặt đất, cả người đã bị hai thân thể khổng lồ bao trùm.

Thiết Bối Long!

Không sai, một Địa Hỏa Long, một Thiết Bối Long, đều trên dưới ba trăm năm tu vi, dưới tình huống bình thường thì căn bản là chúng không cách nào uy hiếp được Kim Nhân Báo ngàn năm. Nhưng giờ khắc này chúng lại thành đối thủ chí mạng của Kim Nhân Báo.

Mà ở hai bên kia, một đạo hào quang bạch sắc lao vọt lên, phát ra thanh âm Long ngâm trầm thấp, thương mang sáng lạn màu trắng bạc đột nhiên nở rộ. Một phát này, Lưu Phong cảm thấy tinh khí thần cả người mình đều tăng tới cực hạn, dưới tầng phúc của Kim văn Lam Ngân Thảo, phong mang của hồn cốt Ngân Nguyệt Lang đã không hề giữ lại mà phóng thích, trên không trung hiện lên một vệt thương mang dài đến năm thước.

Đầu Kim Nhân Báo thứ hai này miễn cưỡng dùng chân trước tới ngăn cản nhưng lại bị Ngân Nguyệt thương mang đâm thủng, hai đạo thân ảnh lóe lên rồi biến mất, yết hầu Kim Nhân Báo đã bị Ngân Nguyệt thương mang đâm thủng, Lưu Phong lại lóe thân tới cách đó không xa.

Đầu Kim Nhân Báo cuối cùng cũng sắp rơi xuống mặt đất rồi, nhưng thứ chờ đợi nó chính là một tiếng Long ngâm gào thét. Một luồng kim sắc chói mắt, một cái đầu rồng màu vàng bay lên, dâng trào mà kiêu ngạo, bá đạo mà liêu lĩnh, chính là Kim Long Thăng Thiên!

Khi tu vi tăng tới hai ngàn, huyết mạch tiến hóa, rút cuộc Lam Hiên Vũ cũng có thể sử dụng được Kim Long Thăng Thiên rồi. Đây cũng là một kích mạnh nhất của hấn trừ võ hồn dung hợp kỹ.

Kim quang sáng lạn, Long ngâm vang trời, còn có khí tức chưa từng có từ trước đến nay!

Kim sắc huyết mạch trong người bộc phát, hai mắt Lam Hiên Vũ cũng theo đó mà biến thành màu vàng nhạt.

"Oanh!" một va chạm vô cùng kịch liệt đã xảy ra. Đầu Kim Nhân Báo ngàn năm bị oanh kích bay trực tiếp ra ngoài, hai chân Lam Hiên Vũ cũng lún xuống mặt đất. Đôi cẳng tay kia của Kim Nhân Báo đã hoàn toàn gãy vụn, Lam Hiên Vũ vừa hạ người lại đột nhiên vọt tới trước, một quả băng chùy bắn ra mà đuổi theo Kim Nhân Báo, tinh chuẩn vô cùng mà đâm vào đồng tử mắt của nó.

Mọi thứ nói thì chậm nhưng đều là phát sinh trong nháy mắt.

Kim Ti Ma Viên tới dự định rồi thoát chiến, đem hết toàn lực mà phát ra công kích kim ti mang trên phạm vi lớn. Mà việc của ba người Lam Hiên Vũ chính là cho ba đầu Kim Nhân Báo một kích trí mạng.

Trận chiến đấu này, thật ra từ lúc bắt đầu đến khi chấm dứt cũng chỉ là trên dưới mười giây, ba đầu hồn thú nghìn năm cứ như vậy mà mất mạng trong tay bọn hắn. Sau khi Lưu Phong hạ xuống thì có chút khó có thể tin. Đây chính là hồn thú nghìn năm, lại cứ như vậy đã bị bọn hắn giải quyết xong!

Trong miệng Kim Ti Ma Viên phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, hào quang thể lương trong mắt nó lại càng trở nên mãnh liệt. Nó mãnh liệt nhào tới một đầu Kim Nhân Báo đã chết, đôi chân trước dùng sức mà nện lên thì thể nó.

Ba người Lam Hiên Vũ thấy vậy có chút cau mày, nhưng lúc này bọn hắn cũng không tiện tới ngăn cản. Hiển nhiên Kim Ti Ma Viên đã có chút mất kiểm soát tâm tình, bỗng nhiên giải quyết xong cừu địch, đối với nó mà nói, đây chính là lúc để phóng thích tâm tình.

Một lúc lâu sau Kim Ti Ma Viên mới dần bình tĩnh lại, ánh mắt nó cũng bắt đầu trở nên âm trầm, rõ ràng có chút hư nhược rồi. Lam Hiên Vũ thoáng do dự một lát, nhưng vẫn bước tới phía trước, lấy gốc Tử Chi ngàn năm đưa về phía Kim Ti Ma Viên. Kim Ti Ma Viên ngẩn người, nó nhìn Lam Hiên Vũ đưa gốc Tử Chi tới nhưng lại không động đây, có vẻ như đang có chút do dự.

"Tiền Lỗi, ngươi nói cho nó biết, chúng ta cho nó ăn, giúp nó khôi phục thể lực. Nói rằng chúng ta tin tưởng nó sẽ tuân thủ lời hứa." Lam Hiên Vũ nói.

Tiền Lỗi vội thông qua tinh thần lực chuyển đạt ý nghĩ của Lam Hiên Vũ.

Lúc này Kim Ti Ma Viên cũng không có do dự nữa, tiếp nhận Tử Chi mà nuốt vào trong bụng, nhưng nó không có nóng lòng tu luyện mà lại đột nhiên xoay người, dùng chân trước sờ sờ thì thể Kim Nhân Báo vài cái, sau đó lấy ra một thứ gì đó rồi quay người đưa cho Lam Hiên Vũ.

Đó là một vậ màu vàng rực, nhìn qua giống một khối xương sọ nhỏ, nhưng thứ kỳ dị là hốc mắt của khối xương sọ này cũng không phải trống rỗng, mà trong đó đang có hai khối trông như thấu kính.

Cái này là...

Ánh mắt Lam Hiên Vũ, Tiền Lỗi cùng Lưu Phong liền co rút lại.

Tuy bọn hắn còn chưa bao giờ thấy qua cái này, thể nhưng tiền tướng tới phần thưởng trong đĩa quay may mắn của Lưu Phong lúc trước là có thể đoán ra đây là cái gì a!

Hồn Cốt! Hơn nữa còn là một khối đầu hồn cốt!

Trên cơ thể người có sáu chỗ có thể hấp thu sáu khối hồn cốt chủ yếu, trong đó thì đầu hồn cốt là hi hữu nhất, nó còn hiếm thấy hơn cả thân thể cốt nên tất nhiên cũng là loại trân quý nhất. Bọn hắn tuyệt đối không nghĩ tới, đánh chết ba đầu Kim Nhân Báo này mà cũng tìm được một khối đầu hồn cốt. Đây chính là xác suất một phần vạn! Cái vận khí này cũng thật là tốt quá rồi.

Thế nhưng chỉ nháy mắt sau đó, vẻ mặt cả ba đều trở nên chán nản.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Ta muốn khóc, làm sao bây giờ

Nguyên nhân ba người Lam Hiên Vũ chán nản cũng rất đơn giản. Nơi này là thế giới giả tưởng, đừng nói đầu hồn cốt, cho dù là một khối mười vạn năm hồn cốt cũng vẫn là không dùng được, vậy thì có tác dụng gì đây?

Nếu đây là Đấu La thế giới thông thường có lẽ còn có thể dùng nó để đổi lấy Đấu La tệ. Nhưng đây là khi vực khảo hạch, hoàn toàn khác Đấu La thế giới thông thường, hẳn là nó chuyên thuộc về Sư Lai Khắc nên cái đồ vật này cũng chẳng mang ra được, cũng không cách nào dung hợp thành lực chiến đấu của mình, quả thực là không bằng cả cái "Gân gà" a.

(gân gà: ý chỉ một thứ k quan trọng, có cũng được mà k có cũng chẳng sao)

Ba người nhìn khối đầu hồn cốt Kim Nhân Báo này mà hai mắt đều có chút đỏ lên. Nếu như đây là tồn tại thực thì hẳn là tốt! Không hề nghi ngờ, rất có thể đầu hồn cốt này sẽ cho hồn kỹ là kim nhân ngưng thị a, là sẽ có năng lực siêu cường có thể lập tức khống chế!

"Ta muốn khóc, làm sao bây giờ?" cảm giác lúc này của Tiền Lỗi thực sự là rất giống lúc trước hắn cự tuyệt sớm trúng tuyển vào Sử Lai Khắc. Khóe miệng Lưu Phong khẽ co giật: "Ta thà rằng không xuất hiện thứ này." Hẳn là người đã có hồn cốt nên tất nhiên sẽ rõ một khối hồn cốt có tác dụng lớn bao nhiêu đối với một hồn sư. Hắn bây giờ, lực lượng cánh tay phải gần như đã gấp ba lần cánh tay trái! Cho dù không có Lam Hiên Vũ phụ trợ thì lực công kích cũng vẫn rất mạnh mẽ.

Lam Hiên Vũ đưa tay tiếp nhận khối màu xương sọ màu vàng kia mà có chút cau mày, rồi hắn đột nhiên đưa đầu hồn cốt trả lại cho Kim Ti Ma Viên, sau đó nói với Tiền Lỗi: "Nói cho nó biết, nó cần thứ này hơn, để cho chính nó giữ đi."

Tiền Lỗi cũng sờ: "Là sao?"

Lam Hiên Vũ liếc mắt nhìn hắn: "Hồn thú loại hình người cũng có khả năng dung hợp hồn cốt. Mà Kim Ti Ma Viên đang thuộc về loại này, nói cách khác, nó có khả năng dung hợp được khối hồn cốt này. Chúng ta chẳng thể làm gì với khối hồn cốt này, vậy không bằng cho nó một cái nhân tình."

Tiền Lỗi mang về mặt bất đắc dĩ đi phiên dịch, ánh mắt Kim Ti Ma Viên nhìn Lam Hiên Vũ đã có chút ngốc trẻ, nó chỉ khối hồn cốt rồi lại chỉ chỉ chính mình.

"Nó hỏi thật sự nó có thể dung hợp sao?" Tiền Lỗi phiên dịch.

Lam Hiên Vũ nói: "Người đem lời nói mới rồi của ta cho nó biết, hẳn là là cũng được."

Tiền Lỗi lại phiên dịch...

Lúc này, ánh mắt Kim Ti Ma Viên nhìn ba người Lam Hiên Vũ đã trở nên cực nhu hòa, sắc thái thô bạo hung tàn lúc trước đã hoàn toàn biến mất trong nháy mắt này, nó đột nhiên dùng sức mà gạt đầu về phía ba người, tiếp nhận khối hồn cốt rồi bỏ lồm ngồm trên mặt đất.

Lúc này, đám lông trên lưng nó đã trở nên có chút thưa thớt, cái Kim Ti Mang này là lực lượng bản nguyên của nó, lúc trước phóng ra nhiều như vậy đã đã thương chính bản thân nó, lúc này lại ăn được gốc Tử Chi, được lực phát tác làm thân thể nó sắp kiên trì không nổi.

"Chúng ta hộ pháp giúp nó." Lam Hiên Vũ lời Tiền Lỗi cùng Lưu Phong lui về phía sau vài bước. Trên người Kim Ti Ma Viên bắt đầu xuất hiện kim sắc quang mang như ẩn như hiện, có vẻ nó đã ngập vào ngủ say.

"Hộ pháp giúp nó? Nó thế này cần bao lâu thời gian? Thời gian của chúng ta là có hạn đấy." Tiền Lỗi thấp giọng nói.

Hai mắt Lam Hiên Vũ híp lại: "Chúng ta đã giết bốn đầu hồn thú nghìn năm, hẳn là những người khác rất khó vượt qua tiến độ này. Chậm một chút cũng không sao, nếu qua một ngày nó vẫn không thể khôi phục lại, chúng ta liền rời đi. Mà nếu nó có thể hoàn thành dung hợp thì chúng ta có lợi lớn rồi."

Từ thái độ của Kim Ti Ma Viên đối với bọn hắn trước đó là có thể nhìn ra được, nó đã chính thức tán đồng ba người bọn hắn. Nếu có thể được nó trợ giúp thì nhất định thành tích khảo hạch của bọn hắn sẽ không tầm thường.

Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đều cực tin tưởng đối với Lam Hiên Vũ, lại có bốn đầu hồn thú nghìn năm kia làm đệm lưng nên bọn hắn đã quyết định lưu lại. Lưu Phong chịu trách nhiệm trinh sát chung quanh, Lam Hiên Vũ cùng Tiền Lỗi thì giúp nó hộ pháp.

Sau khi được Lam Hiên Vũ phụ trợ mấy lần triệu hoán, Tiền Lỗi cũng đã hoàn thành phục khắc và khôi phục thực lực đến trạng thái đỉnh phong. Mà để cho bọn chúng có chút kinh ngạc là lần phục khắc này lại là Thủy Ma Điều. Không sai, hẳn lại một lần nữa triệu hoán ra Thủy Ma Điều. Hơn nữa, Tiền Lỗi còn nhận ra, có vẻ đầu thủy ma điều này khác với đầu được triệu hoán lần trước.

Đây nhất định là chuyện tốt, chẳng qua là bản tính Thủy Ma Điều cực hung tàn nên cũng có chút khả năng phản phệ. Khi bọn hắn vừa triệu hoán ra Thủy Ma Điều, nó liền trực tiếp đánh về phía Kim Ti Ma Viên. May mắn là đã bị Tiền Lỗi toàn lực tới ngăn trở, lúc đó Thủy Ma Điều mới ngưng ngưng rồi đi.

"Ta có cái nghi vấn. Nếu Thủy Ma Điều là được triệu hoán từ nơi khác đến, mà lúc này chúng ta lại đang ở trong thế giới giả tưởng, nó ăn tùy nào của hồn thú trong thế giới giả tưởng cũng có tác dụng sao?" Lam Hiên Vũ nghi ngờ nói.

Tiền Lỗi nhún vai: "Ta nào biết được a? Có điều, trước kia ta cũng đã nghe nói qua, từ ý nào đó mà nói thì cũng không thể hoàn toàn coi Đầu La thế giới là thế giới giả tưởng, cũng có thể nói đây là một cái vị diện khác, một cái vị diện do Liên bang chế tạo ra. Tình huống cụ thể hẳn là cơ mật của Liên bang, chúng ta không có khả năng biết được."

Từ khi liên bang bắt đầu di dân giữa các hành tinh đã theo đó mà có được nguồn tài nguyên sung túc, mấy nghìn năm nay, khoa học kỹ thuật lại tiến nhập một giai đoạn phát triển lớn, cụ thể là phát triển đến trình độ nào thì chỉ có những nhân vật cao tầng chính thức mới rõ.

Mà một trong những tổ chức quan trọng nhất của liên bang là bao gồm cả Sử Lai Khắc học viện.

...

Lúc này, có vẻ Kim Ti Ma Viên đã ngủ say rồi, kim sắc quang mang trên người nó như ẩn như hiện, hô hấp thật phần vững vàng. Ba người Lam Hiền Vũ cũng thay phiên nghỉ ngơi, rất nhanh tất cả đều khôi phục được trạng thái tốt nhất.

Màn đêm buông xuống, tuy bọn hấn không đói khát nhưng vẫn có chút nhàm chán. Sau khi thương lượng bọn hấn đã quyết định, nếu đến sáng sớm mai mà Kim Ti Ma Viên còn không có tỉnh lại thì bọn hấn sẽ đi.

Khăng định những rô khác đều đang toàn lực ứng phó, mặc dù đánh chết hồn thú trăm năm không quá nhiều điểm như hồn thú nghìn năm, nhưng nếu số lượng đủ nhiều cũng vẫn có thể lấy được rất nhiều điểm. Bọn hấn không rõ tình huống của những tổ khác nên tất nhiên phải càng cố gắng hơn mới được.

Tuy nói săn giết những tổ khác là cách nhanh nhất để tăng điểm tích lũy, thế nhưng Tinh Đầu Đại Sâm Lâm lớn như vậy, rất có thể sẽ không gặp được tổ nào trước khi kết thúc khảo hạch, vậy chẳng phải cái được không bù đủ cái mất sao? Cho nên vẫn không thể đem hy vọng ký thác ở phương diện này.

Sáng sớm ngày thứ hai, Kim Ti Ma Viên vẫn như trước, không tỉnh lại.

Lam Hiền Vũ cũng không do dự mà quyết định thật nhanh. Trước khi bọn hấn rời đi cũng dùng ít nhánh cây chôn quanh người Kim Ti Ma Viên, Quen biết một cuộc, bọn hấn cũng coi như là tận lực giúp đỡ.

Ba người một lần nữa ra đi, Luru Phong mở đường, cẩn thận mà tiếp tục đi sâu vào trong rừng rậm.

Tốc độ bọn họ không nhanh nhưng rất ổn định, trên đường gặp một ít hồn thú trong khả năng đối phó liền thuận tay giải quyết hết. Ba người cứ căn cứ theo độ mạnh yếu của hồn thú mà phán đoán phương hướng, một đường hướng vào sâu trong Tinh Đầu Đại Sâm Lâm.

Chỉ nháy mắt lại qua hai ngày, tổng thời bọn hấn tiến vào nơi đây đã tới bốn ngày rồi, ngày thứ năm sắp đến, cũng tiến vào ba ngày cuối cùng phải cực cẩn thận để đạt được mục đích, bọn hấn cũng không còn đi săn giết hồn thú nghìn năm nữa, mà chỉ tìm hồn thú mười năm hay trăm năm mà ra tay.

Theo việc tiếp tục xâm nhập rừng rậm, lúc này đã không còn bóng dáng hồn thú mười năm rồi, ít nhất cũng là trăm năm, ngẫu nhiên sẽ có thể gặp được hồn thú nghìn năm. Bằng vào tốc độ của Luru Phong cùng cảm nhận nhạy bén của Tiền Lỗi, bọn hấn tận lực tránh đi những cường giả này, tiếp tục tiến tới một cách ổn định.

"Hiền Vũ, chỉ còn có ba ngày, cũng không biết điểm tích lũy của chúng ta là thế nào. Sứ Lai Khắc học viện cũng thiết là, ngay cả điểm tích lũy cũng không để cho chúng ta nhìn thấy, làm sao biết nên cố gắng như thế nào a!" Tiền Lỗi có chút phàn nàn nói.

Lam Hiền Vũ mỉm cười nói: "Nhìn không thấy mới phải toàn lực ứng phó, hấn là Sứ Lai Khắc học viện muốn xem toàn bộ tiềm năng chứa mỗi người a. Ta đoán số điểm của chúng ta hấn là đã trên trung đẳng, nhưng có lẽ còn chưa vào được mười thứ hạng đầu."

Tiền Lỗi lập tức có chút nóng nảy, là người đã từng suýt chút nữa trúng tuyển sớm, cái loại khát vọng đối với Sứ Lai Khắc học viện này hấn còn muốn vượt qua Luru Phong.

"Vậy làm sao bây giờ? Không vào được mười thứ hạng đầu sẽ không thể tiến tới vòng tiếp theo a!"

Lam Hiền Vũ nói: "Đừng có gấp, hiện tại việc quan trọng nhất là bảo trì trạng thái tốt nhất, sau đó chờ cơ hội. Lúc trước, khi tuyên bố quy tắc họ cũng đã nói, đừng phải tổ khác có thể cướp đoạt lấy điểm tích lũy, chắc chắn họ sẽ không bán tên không đích. Thời điểm hải tuyển chính là như vậy, tất cả lời nói đều có ý nghĩa. Đã như vậy thì chúng ta lại càng phải tích góp thực lực, một khi gặp được tổ khác, chúng ta lại trong trạng thái tốt nhất, thì lúc đó cơ hội của chúng ta sẽ tới."

Luru Phong khẽ gật đầu: "Ta ủng hộ. Cho dù muốn gấp cũng phải đợi một hai ngày cuối rồi gấp."

Trong lúc bọn hấn nói chuyện, phía trước đột nhiên truyền đến một hồi thanh âm huyền ảo, hình như có tiếng va chạm, cũng có tiếng rên rỉ, cả tiếng gọi ầm ĩ. Ba người liếc nhau, không cần nhiều lời, Luru Phong vừa lóe thân đã nhảy lên cây, Lam Hiền Vũ dùng Kim văn Lam Ngân Thảo tương liên, Luru Phong kéo ba người nhanh chóng giấu mình lên một tán đại thụ rậm rạp.

Lam Hiền Vũ tập trung tư tưởng đi suy nghĩ lắng nghe, thấp giọng nói: "Hình như là âm thanh đánh nhau, hơn nữa, còn có tiếng người.""

Thật sự là nói cái gì đến cái đó, rất có thể bọn hấn sắp đụng phải tổ khác rồi. Một đạo thân ảnh nhanh chóng bắn tới hướng bọn hấn bên này, trên tán cây là có thể thấy rất rõ ràng. Mà khi bọn hấn thấy rõ người này thì không khỏi kinh hãi.

Bọn hấn biết người này, hơn nữa đối phương còn là đồng học, đối với Lam Hiền Vũ mà nói thì người kia quen thuộc vô cùng, chính là Diệp Linh Đồng!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 183: Tiểu tổ của Lăng Thiên học viện!

Diệp Linh Đồng vốn là cùng tổ Lữ Thiên Tầm và Thường Kiếm Dật, nhưng lúc này lại chỉ có một mình nàng, hơn nữa, bộ dáng của nàng lúc này rất chật vật, y phục trên người ít nhiều gì cũng đã có chỗ tổn hại, khoe miệng còn có vết máu.

"Suru suru!" Ba đạo thân ảnh cuộn cuộn mà đến từ đằng xa, đuổi theo Diệp Linh Đồng. Ba người này có tốc độ cực nhanh, trên người đều mặc một loại đồng phục, hiển nhiên là một tổ. Cầm đầu là một gã thanh niên đáng người cao gầy, hấn ở trung tâm ba người, trên người lóe lên từng tầng sáng vàng lóng lánh, tốc độ nhanh vô cùng, dưới thân cuời một đầu mảnh hồ có chút hư ảo, hấn là một loại hồn linh.

Hai người khác thì trên lưng đều có hai cánh, tốc độ phi hành cực nhanh, đã sắp đuổi kịp Diệp Linh Đồng. Một người khác lại như U Linh, thân hình như ẩn như hiện, trong tay cầm theo một thanh trường mâu. Hiển nhiên ba người này không có ý muốn buông tha cho Diệp Linh Đồng, mà trước ngực bọn hấn có hai chữ to —— Lăng Thiên.

Lăng Thiên học viện?

Thấy hai chữ này, trong lòng ba người Lam Hiên Vũ trở nên căng thẳng.

Thiên La tinh có hai phiên đại lục là Mặc Lam đại lục cùng Lăng Thiên đại lục. Trong đó thì Mặc Lam đại lục hơi lớn hơn một chút.

Tựa như Thiên La học viện là học viện tốt nhất trên Mặc Lam đại lục, Lăng Thiên học viện cũng là học viện tốt nhất của Lăng Thiên đại lục. Hơn nữa, Lăng Thiên học viện đã là học viện đệ nhất Thiên La tinh suốt trăm năm qua.

Tại sao Thiên La học viện phải xây dựng lên lớp thiếu niên năng động? trên thực tế chính là để so tài cùng Lăng Thiên học viện học đó a!

Lần này, trong hai tuyển Sứ Lai Khắc thì tổ được bài danh thứ nhất chính là tổ ba người Lam Hiên Vũ, mà từ thứ hai tới thứ sáu, trọn vẹn năm tổ này đều đến từ Lăng Thiên học viện. Nói cách khác, ít nhất cũng có năm tổ áp đảo được tổ Lữ Thiên Tầm, Có thể nghĩ thực lực của Lăng Thiên học viện mạnh bao nhiêu rồi.

Đây cũng là lý do tại sao khi Thiên La học viện thấy bọn Lam Hiên Vũ đạt được quán quân lại hưng phấn tới như thế, hơn nữa còn tăng lớn lực ủng hộ đối với bọn hấn, lại chuẩn bị xây dựng thêm lớp thiếu niên năng động thứ hai.

Lúc này, mấy người đuổi giết Diệp Linh Đồng chính là một tổ của Lăng Thiên học viện. Trong ba người này đã có hai người là tam hoàn hồn tôn, còn một người là đại hồn sư.

"Có giúp nàng không?" Tiền Lỗi há miệng mà nhìn Lam Hiên Vũ.

Hai mắt Lam Hiên Vũ hai mắt hí lại: "Đưa đến tay rồi thì sao không tới?"

Lúc này, mắt thấy Diệp Linh Đồng sẽ bị đuổi kịp, nhưng nàng lại như có mắt sau lưng vậy, đột nhiên mãnh liệt lẩn về phía trước một cái, cứ vậy mà tránh được một kích từ không trung, phần lưng vừa chạm đất, hai tay nàng đã khê chống, hai chân dựng thẳng lên mà đập vào một gã đang lao xuống từ không trung, động tác rất hoàn mỹ, hiển nhiên nàng đã tính toán từ trước.

Diệp Linh Đồng cũng biết rất rõ, mình muốn đào thoát được thì nhất định phải giải quyết được tên trên không trung. Tốc độ của đối phương quá nhanh, lại không phải chịu những hạn chế của mặt đất, nên nếu không đánh trọng thương hấn thì chỉ cần mình bị cuốn chắc chắn sẽ không thể thoát.

Cho nên, vì một kích này nàng đã một mực chờ cơ hội, cũng một mực tụ lực. Dưới công kích bất ngờ, Thiên Cương Phách Thể của nàng đã được tăng tới cực hạn, cương khí phóng ra ngoài, chính là hồn kỹ Thiên cương chấn động, trên hai chân hội tụ một đoàn bạch quang đường kính hai thước rồi lập tức bộc phát.

Hiển nhiên tên hồn sư phi hành kia không ngờ tới, đối thủ đã phải chạy như chó nhà có tang còn có thể bộc phát ra lực công kích mạnh như vậy, nhưng hấn phản ứng cũng cực nhanh, hai cánh sau lưng đột nhiên khép lại ngăn trước người, đồng thời, trên người hấn cũng xuất ra một luồng hào quang ám lam sắc, hóa thành từng vòng rung động che ở trước người.

"Oanh!"

Thân thể hấn bị đập bay ra ngoài, lập tức mất cân bằng mà đâm vào một cây đại thụ rồi bắn ngược xuống.

Tuy không thể giải quyết đối phương nhưng trong nội tâm Diệp Linh Đồng đã rất vui, đối phương đã gãy một cái cánh, muốn đuổi kịp nàng đã không dễ dàng như vậy nữa rồi. Nhưng đúng lúc này, một loại cảm giác hít thở không thông lập tức truyền đến, nàng không chút do dự mà chém ra một quyền.

"Đương" một tiếng, một đạo quang ảnh hư ảo bắn ngược lên, Diệp Linh Đồng thì trượt về phía sau, toàn thân phát ra từng đạo quang mang màu xám tro, những thứ màu xám tro này xấp nhập dần vào cơ thể nàng, ngay cả Thiên Cương Phách Thể cũng có chút không chế không nổi.

Thân ảnh hư ảo lóe lên giữa không trung, người kia đã tiếp được thanh trường mâu vừa bắn ngược lên không trung, lại từ trên trời giáng xuống, một lần nữa đâm tới hướng Diệp Linh Đồng.

Sau một cái nhào lộn, Diệp Linh Đồng nhanh chóng sửa thành trầm xuống, nàng cắn chặt hàm răng, song quyền ngút trời, bạch quang Thiên Cương Phách Thể đại phóng, nàng đã chẳng còn quan tâm có tiêu hao quá độ hay không nữa rồi.

"Đương!"

Lại là một tiếng vang thật lớn, Diệp Linh Đồng lui về phía sau liên tiếp bốn bước, mỗi bước lui đều in hằn xuống mặt đất. Nhưng đúng lúc này, sau lưng nàng đột nhiên truyền đến một cảm giác mát lạnh. Nàng dốc sức liều mạng mà né tránh, thế nhưng hai lần trọng kích đã làm nàng kiệt lực, vô luận như thế nào cũng tránh không khỏi.

Mà giờ này khắc này, người xuất hiện ở sau lưng nàng lại là một đạo thân ảnh giống người phía trước như đúc. Đã xong! Nội tâm Diệp Linh Đồng biến thành một hồi bi ai, vô luận nàng không cam lòng đến cỡ nào thì nàng cũng biết, lần tuyển chọn này mình đã xong, phải rời khỏi trận đấu khi đã tiếp cận ba ngày thời gian cuối cùng.

Nhưng đột nhiên nàng lại cảm thấy bên hông xiết chặt, sau đó toàn thân bị kéo túm qua một bên, hiểm lại càng hiểm mà tránh được trường mâu đâm tới từ phía sau lưng.

"Ồ?" Người kia có chút kinh ngạc nhưng cũng không tiếp tục truy kích.

Sau đó, một tiếng gầm trầm thấp vang lên, ngay sau đó, từng đạo điện quang đột nhiên bộc phát mà bao trùm đường kính chừng mười mét. Hai đạo thân ảnh giống như đúc kia nhanh chóng hợp hai làm một, trở nên càng thêm hư ảo trong luồng điện quang lập lòe, nhưng cuối cùng vẫn bị điện quang ảnh hưởng, lao đảo lui về phía sau.

Một đầu hồn thú thân dài không quá một mét năm, toàn thân hiện lên màu tím, như một đầu thần lân không lồ chọt chui ra từ trong bụi cây, một đôi mắt tím lạnh lừng lừng nhìn nhìn hắn.

Từ Điện Long, loại địa long, am hiểu điều khiển lôi điện, nó thuộc về số ít trong những loại Địa Long không am hiểu cận chiến, nhưng huyết mạch lại thập phần thuần khiết, đã gần tiếp cận Chân Long. Không sai, đây chính là đầu hồn thú vừa mới bị Tiền Lỗ triệu hoán ra, hơn nữa vừa ra liền bạo phát.

"Ngao —"

Trong tiếng rống trầm thấp, tên thanh niên cười mãnh hổ kia cũng đã đến, nhưng hắn không có phóng tới bên này mà xông về phía tên đồng đội đã bị gây cản. Một đạo bạch quang chói mắt bắn ra từ trong miệng hắn, thẳng đến hướng gã đồng đội kia mà đi, mà ngay lúc đó, một đạo ngân quang cũng xuất hiện.

"Oanh", một tiếng nổ lớn vang lên, ngân quang cùng bạch quang đồng thời biến mất, một đạo thân ảnh vô cùng nhanh chóng cũng biến mất trong rừng cây ngay sau đó. Nếu không phải tên thanh niên cười mãnh hổ kia kịp thời ra tay thì gã đồng đội này của hắn cũng phải mất mạng rồi.

"Là người?" Lúc này Diệp Linh Đồng mới thấy rõ người kéo túm mình là ai. Còn không phải Lam Hiên Vũ sao?

Không biết vì cái gì, nhưng ngay trong nháy mắt nàng nhìn thấy Lam Hiên Vũ này lại đột nhiên có một loại xúc động muốn khóc, lại có một loại cảm giác an tâm khó có thể hình dung, giống như gặp được thân nhân trong thời khắc nguy nan vậy.

Lam Hiên Vũ kéo nàng tới bên người mà lông mày nhíu chặt.

Vì đối thủ khó đối phó hơn tưởng tượng của hắn rất nhiều, ban đầu hắn để Lưu Phong thừa cơ tập kích, bên này lại có Từ Điện Long hấp dẫn lực chú ý thì cũng đủ để giải quyết gã hồn sư biết phi hành kia, nhưng hắn lại không nghĩ tính cảnh giác của tên kia lại cao như vậy, hắn cứ như vậy mà hóa giải được lực công kích của Lưu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Động thủ

"Bọn họ là người của Lăng Thiên học viện. Lữ Thiên Tầm cùng Thường Kiếm Dật đã bị bọn hắn giết, điểm tích lũy cả tổ liền chuyển dời đến người ta. Chỉ có giết ta bọn hắn mới có thể lấy được điểm." Không cần Lam Hiên Vũ hỏi, Diệp Linh Đồng cũng đã nói đơn giản lại tình huống vừa rồi.

Lam Hiên Vũ cau mày lại: "Thực lực kém nhiều như vậy sao?"

Hắn biết rõ thực lực của Lữ Thiên Tầm cùng Thường Kiếm Dật, nhất là Lữ Thiên Tầm, võ hồn Hoàng Kim Sư Tử của hắn cũng không phải thứ giỡn được, người có thực lực cá nhân mạnh nhất lớp thiếu niên năng động, làm sao lại bị đối phương giết rồi?

Diệp Linh Đồng bị phần nói: "Là bọn hắn đánh lén. Chúng ta gặp một đầu Thiên Nộ Ma Sư chừng ba ngàn năm, khi sắp giết chết nó thì bọn hắn lại đánh lén Thiên Tầm. Thiên Tầm bị thương nặng nên bị chết dưới móng vuốt của Thiên Nộ Ma Sư. Thường Kiếm Dật vì cứu ta nên hắn đã không chế toàn trường, nhờ đó ta mới chạy ra được, hiển nhiên hắn cũng bị bọn kia giết."

Lam Hiên Vũ lập tức hiểu ra vấn đề. Rất hiển nhiên ba người Lăng Thiên học viện trước mắt này, hẳn là ít nhất cũng có một người đặc biệt am hiểu ẩn nấp, họ đã nhìn chằm chằm vào tổ Lữ Thiên Tầm từ sớm, đang tìm kiếm cơ hội hạ thủ, cuối cùng đã tập kích khi ba người Lữ Thiên Tầm đối mặt với

Thiên Nộ Ma Sư, không chỉ giết được đầu hồn thú ngàn năm này mà còn muốn lấy được điểm tích lũy của tổ bọn hắn. Vô luận là thực lực hay mưu kế đều rất xuất sắc. Có lẽ bọn hắn cũng được xếp trong mười thái hạng đầu cả trận khảo hạch trước.

Gã thiếu niên cười quang hồ mỉm cười: "Làm quen một lát, Lăng Thiên học viện, Lý Diệu Minh!"

Gã thiếu niên có thân hình kia hư ảo kia cũng trở nên rõ ràng, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, thản nhiên nói: "Lăng Thiên học viện, Thư Tử Hiên."

Gã đã gây một cánh kia thì hung dữ mà nhìn Diệp Linh Đồng: "Lăng Thiên học viện, Hứa Vinh Hâm"

Sắc mặt Lam Hiên Vũ có chút ngưng trọng, hắn đã từng gặp ba cái tên này, thành tích của bọn hắn được xếp thứ năm trong trận khảo hạch hải tuyến trước! Không thể nghi ngờ, đây chính là đối thủ cạnh tranh của bọn hắn.

"Thiên La học viện, Lam Hiên Vũ, Tiền Lỗi, Lưu Phong." Lam Hiên Vũ trực tiếp báo tên ba người. Lúc này Lưu Phong cũng không có xuất hiện, vẫn giấu mình ở trong rừng cây. Nghe thấy hắn báo tên, hiển nhiên ba người phía đối diện đã nhận lấy một chấn động tương đối lớn.

Ba người Lam Hiên Vũ được bài danh thứ nhất, hơn nữa còn dùng hơn hai vạn điểm để bài danh thứ nhất, lúc này, đội ngũ quán quân lại hiện ra trước mặt bọn hắn, điều này có thể nào không làm bọn hắn rung động được đây?

Lý Diệu Minh thản nhiên nói: "Thi ra là quán quân của hải tuyến, ngưỡng mộ đã lâu rồi. Ta tin các ngươi cũng biết rõ, nếu chúng ta va chạm thì rất có thể sẽ là một kết cục thảm đạm, vô luận là ai thắng đều phải trả một cái giá không nhỏ. Chỉ cần Lam huyênh chịu giao vô nường bên cạnh cho chúng ta, chúng ta sẽ đi. Hy vọng có thể vào vòng trong cùng quý tổ."

Đối mặt với quán quân, trong lòng của hắn tràn đầy sự cảnh giác, tất nhiên hắn sẽ không nguyện ý động thủ cùng Lam Hiên Vũ ở thời điểm này, nhưng thật vất vả mới lấy được cơ hội cướp điểm của tổ Diệp Linh Đồng, hiện tại quả là là không nỡ bỏ.

Trong mắt hắn, đối phương cũng chưa chắc nguyện ý động thủ cùng phe mình, vì tình huống rất rõ ràng, nếu mọi người toàn lực liều mạng thì hươu chết về tay ai còn rất khó nói, nhưng sẽ rất giống tình huống lúc trước của tổ Lữ Thiên Tầm, rất dễ biến thành thời cơ lợi dụng cho người khác.

Nhưng thứ làm ba người Lý Diệu Minh tuyệt đối không nghĩ tới là câu trả lời của Lam Hiên Vũ.

"Động thủ!" Lam Hiên Vũ hét lớn một tiếng, Tử Điện Long cách đó không xa đột nhiên ngẩng đầu dưới sự khống chế của Tiền Lỗi, lập tức phun một đạo tia chớp tới hướng Lý Diệu Minh.

Một kích này tới quá đột ngột, hơn nữa là không hề giữ lại, một kích toàn lực của Tử Điện Long mấy trăm năm cũng không phải là giỡn. Tuy nó chỉ là hồn thú trăm năm nhưng lại có huyết mạch địa long thuần túy, nên thực chất thì thực lực của nó tuyệt không kém hồn thú nghìn năm.

Lý Diệu Minh chấn động, hắn không rõ vì sao Lam Hiên Vũ lại quyết định cứng rắn đối đầu nhanh như vậy. Đây không phải cách làm của người trí giả a! Đối phương có thể đạt được quán quân hải tuyến thì nhất định phải là người thông minh mới đúng.

Hắn nào biết đâu, Tử Điện Long trước mắt hắn cũng không phải hồn linh mà là hồn thú, thời gian triệu hoán là có hạn. Hơn nữa, Tiền Lỗi hoàn toàn nhờ vào vận may mới có thể triệu hồi ra một hồn thú mạnh như vậy, sao có thể không lợi dụng một lát đây? Hơn nữa, cục diện cũng không phải ba đối ba, là bốn đối ba.

Lý Diệu Minh hợp hai tay về trước người, lập tức, một mặt quang thuần liền dựng thẳng lên mà ngăn lại tia chớp.

Trong tiếng nổ vang, bạch quang văng khắp nơi, Lý Diệu Minh thiếu chút nữa bị oanh ngã khỏi lưng quanh hồ. Nhưng quang hồ kia của hắn cũng bắn ra một đạo tiếm quang, mũi tên thẳng hướng Lam Hiên Vũ mà phóng.

"Diệp Linh Đồng, lên!" Lam Hiên Vũ phân ra một cây Kim văn Lam Ngân Thảo quán lấy hồng Diệp Linh Đồng huyết mạch chi lực dừng động.

Vốn lúc trước Diệp Linh Đồng đã tiêu hao không ít, nhưng tại thời khắc này, nàng chỉ cảm thấy trong cơ thể mình dường như có thứ gì đó thức tỉnh vậy, một tiếng Long ngâm trầm thấp vang lên từ trong người, thiên cương phách thể lập tức khôi phục lại đỉnh phong, hóa thành luồng bạch quang mãnh liệt.

Nàng giật mình nhìn Lam Hiên Vũ, nhưng nàng cũng biết mình không thể làm hồng chiến cuộc nên vẫn nhào ra ngay lập tức. Hiển nhiên ba người Lý Diệu Minh không nghĩ Lam Hiên Vũ sẽ trực tiếp phát động công kích như vậy, trong mắt hắn, việc này đối với song phương cũng không có chỗ tốt gì. Cho dù đối phương đứng đầu trong trận khảo hạch trước, nhưng mọi người là cùng tuổi nên cũng sẽ không chênh lệch quá lớn. Cứ tùy tiện đánh nhau như vậy thì lại dễ cho người khác nhậ tiện nghi quá dễ dàng rồi.

Nhưng đối phương đã động thủ nên hăm cung không vó thời gian nghĩ nhiều, quang hồ dưới người hắn đột nhiên nhảy ra, chính mình thì nhảy xuống phía sau, trên người hắn, bạch quang đại phóng. Một đạo bạch quang bắn ra, nhưng không phải công kích mà lại rơi vào người Hứa Vinh Hâm bên cạnh hắn.

Hứa Vinh Hâm cũng một lần nữa phóng thích Vô Hồn, cánh đã gãy lại bằng tốc độ kinh người mà khép lại, mà Thư Tử Hiên tức thì lách mình mà ra, trường mâu trong tay hắn phụt hào quang, huyễn hóa ra hơn mười đạo quang ảnh mà bao trùm xuống, cản trở Diệp Linh Đồng đang lao tới.

Quang hồ vừa nhào ra liền lao thẳng đến hướng Tử Điện Long. Rất hiển nhiên, bọn hắn cũng nhìn ra được uy hiếp của Tử Điện Long. Vì tốc độ của lôi đình quá nhanh nên căn bản là rất khó né tránh.

Diệp Linh Đồng xông lên trước, thân thể nàng không có chút nào dừng lại, Thiên Cương chấn động bắn ra, hồn hoàn tỏa sáng, đã được Lam Hiên Vũ

tăng phúc, lúc này nàng chỉ cảm thấy huyết dịch trong cơ thể đều đang sôi trào, cảm giác lực lượng trước đó chưa từng có truyền khắp toàn thân, tựa hồ nhất định phải phát tiết ra ngoài mới được.

Một đoàn bạch quang chói mắt bỗng nhiên bộc phát ra từ trên người nàng, thôn phệ hoàn toàn hơn mười đạo mâu ảnh kia. Trong nội tâm Thư Tử Hiên chột cả kinh, bản thân hẳn là một gã tam hoàn hồn tôn, Võ Hồn lại rất đặc thù, lực chiến đấu cá nhân luôn luôn rất mạnh, dù là lần tránh công kích hay tốc độ cũng luôn đứng đầu Lăng Thiên học viện, lực công kích lại càng dị thường.

Nhưng lúc này, khi phải đối mặt với Diệp Linh Đồng hẳn lại có một loại cảm giác như sắp bị tính tình cương trực phá hủy, từng đạo mâu ảnh liền biến mất, ngay sau đó là một cỗ đại lực truyền đến làm hẳn không thể không toàn lực né tránh.

Lam Hiên Vũ gần như theo sát Diệp Linh Đồng mà cùng nhào ra, mục tiêu của hẳn chính là Lý Diệu Minh. Quang Hổ cùng Tử Điện Long đã đánh nhau, trên người Tử Điện Long không ngừng phát ra từng đạo điện quang, ngăn trở Quang Hổ tiến thêm về phía trước, Quang Hổ cũng phóng thích những công kích quang thuộc tính, trong khoảng thời gian ngắn, hai bên lại lâm vào trạng thái giằng co.

Không hề nghi ngờ, đầu quang hồ này là một hồn linh nghìn năm, hơn nữa nó cũng có sức chiến đấu khá mạnh. Tốc độ cánh của Hứa Vinh Hâm cũng khôi phục rất nhanh, sau khi một đạo thánh quang mà Lý Diệu Minh phát ra rơi vào người Hứa Vinh Hâm, hẳn liền tiến tới một bước, toàn thân là kim quang bắn ra, sau lưng hẳn chậm rãi hiện ra một đạo thân ảnh kim sắc, dưới chân, ba cái hồn hoàn hai vàng một tím nhanh chóng kéo lên. hào quang hồn hoàn thứ hai tỏa sáng rực rỡ, phải đối mặt với Lam Hiên Vũ, hai mắt hẳn cũng biến thành màu vàng rực rỡ, hai tay hẳn vung lên, một quang cầu lớn đột nhiên bay tới hướng Lam Hiên Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Quang Minh thần phụ thể

Mệnh mông, cường thể, ám áp, đây là những cảm giác mà quang cầu kia mang tới cho Lam Hiên Vũ.

Không thể nghi ngờ, bị trước mắt này chính là người cường khổng quang thuộc tính, hơn nữa thực lực còn tương đối mạnh. Ánh mắt Lam Hiên Vũ vẫn rất bình tĩnh, dưới chân hẳn đột nhiên gia tốc, nhanh chóng nghiêng người né tránh. Nhưng quang cầu kia cực lớn nên hẳn cũng chỉ có thể miễn cưỡng tránh được chính diện, sau đó nhanh chóng phóng ra một tầng băng mà ngăn cản trước người.

Quang cầu xẹt qua, tường băng lập tức tan chảy biến mất, từng luồng thánh quang khổng lồ không ngừng vọt tới hướng Lam Hiên Vũ.

Đúng lúc đó, một luồng quang mang kim sắc cũng phóng ra từ trong người Lam Hiên Vũ, khi nó tiếp xúc cùng tia sáng kia lập tức làm cho luồng kim quang của Lam Hiên Vũ phóng lớn, chính là hồn kỹ thứ hai của Kim văn Lam Ngân Thảo, Phách Thể.

Phách Thể có thể hấp thu ba mươi phần trăm lực công kích của đối phương cho mình dùng, tăng cường tất cả năng lực bản thân, nó không chỉ có kích phát huyết mạch chi lực, mà đồng thời cũng có thể làm suy yếu công kích của đối phương trên phạm vi lớn.

Tiếng Long ngâm trầm thấp vang lên, Lam Hiên Vũ đột nhiên vọt tới trước, không có nửa phần giữ lại liền phát ra công kích mạnh nhất, Kim Long Thăng Thiên!

Một đầu rồng ngưng tụ trước song quyền, khí tức khủng bố bạo phát ra làm Lý Diệu Minh cũng phải cảm thấy cực độ khó thở, mặt hẳn lộ vẻ khiếp sợ.

Hai tay Lam Hiên Vũ có hai cái Hồn Hoàn, điều này hiển nhiên không phải hẳn có tứ hoàn tu vi, mà là song sinh Võ Hồn. Hẳn đồng thời phóng ra cả hai võ hồn, đây chính là đồng thời thi triển hai cái Võ Hồn a! Việc này đã hoàn toàn khác với những hồn sư có song sinh Võ Hồn thông thường.

Theo đạo lý mà nói thì song sinh Võ Hồn phải quay về hoán đổi mới đúng!

Có điều, lúc này Lý Diệu Minh cũng chẳng còn quan tâm đi phán đoán những thứ này, chỉ có thể hít sâu một hơi, hồn hoàn thứ ba lóe sáng. Ngay sau đó là một đạo thân ảnh kim sắc nổi lên phía sau hẳn. Đó là bóng dáng một người, hai tay khoanh trước ngực, bộ dáng thập phần thánh khiết. Khí tức quang minh nồng đậm lập tức bộc phát, dường như mọi thứ chung quanh đều vì phần khí tức quang minh này mà trở nên thần thánh.

Ngay sau đó, toàn thân Lý Diệu Minh biến thành màu đỏ rực, hai tay nhẹ nhàng mà đánh về phía trước. Dường như động tác của hẳn đã hòa làm một thể với luồng khí tức quang minh thần thánh này. Quang cầu hẳn đánh ra không còn là màu trắng lúc trước, mà là một màu vàng sáng lạn.

Hồn kỹ thứ ba, một hồn kỹ ngàn năm, Quang Minh thần phụ thể!

Đây mới là năng lực giúp Lý Diệu Minh có thể trở lại tại Lăng Thiên học viện, cũng là hồn kỹ mạnh nhất của hẳn. Thậm chí là một hồn kỹ có được năng lực tăng phúc cường đại nhất trong tất cả hồn kỹ thứ ba tại Lăng Thiên học viện.

Vì đạt được cái hồn kỹ này, gia tộc của hẳn đã phải bỏ ra một cái giá cực lớn. Cũng chính vì có cái hồn kỹ này mới có thể làm cho một người có thực lực cường hãn như Thư Tử Hiên cam nguyện nghe hẳn sai đâu đánh đó.

Lúc này, quang cầu màu vàng kia vừa bay ra, quang nguyên tố nhanh chóng ngưng tụ, dường như tất cả nguyên tố quang minh xung quanh đều bị nó thôn phệ, nên bầu trời lúc này đã là một mảnh hắc ám.

Lúc này, trong nội tâm Lam Hiên Vũ cũng rất khiếp sợ, mọi người chỉ ngang tầm tuổi nhau, vậy mà đối phương lại có thể khống chế nguyên tố đến trình độ này, đây là việc hắn còn chưa làm được. Vô luận là thủy nguyên tố hay Hỏa nguyên tố vẫn còn xa xa không đạt được đến cảnh giới này của Lý Diệu Minh.

Khó trách đối phương dám chủ động tập kích ba người Lữ Thiên Tâm, vì dù không phải đánh lén mà là chính diện đối kháng thì chỉ sợ mấy người Lữ Thiên Tâm cũng chưa hẳn là đối thủ của người ta. Tên Lý Diệu Minh này lại còn có một cái hồn kỹ quang thuộc tính cực cường đại a!

"OANH!"

Kim Long Thăng Thiên đụng vào quang cầu. Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy toàn thân ám áp, nhưng chỉ nháy mắt sau, một cỗ lực lượng cường đại lập tức ập đến, dường như muốn thôn phệ cả thân thể của hắn.

Huyết mạch kim sắc trong cơ thể Lam Hiên Vũ nhanh chóng vận chuyển, tăng thêm lực lượng Phách Thể mượn tới mới có thể miễn cưỡng ngăn cản. Dù như thế nhưng thân thể hắn vẫn bị oanh kích bay ngược ra.

Lý Diệu Minh cũng cũng không hơn gì, Kim Long Thăng Thiên đã đến, bản thân hắn đột nhiên sinh ra một loại cảm giác bị áp chế mãnh liệt, dường như huyết mạch toàn cơ thể đều ngưng trệ lại, cũng chính vì thế nên lực công kích của hắn cũng không thể phát ra một cách hoàn mỹ.

Theo đó mà đến chính là lực trùng kích khủng bố đến từ Kim Long Thăng Thiên, trong đó có một loại khí tức bộc phát làm huyết mạch của hắn cũng phải run rẩy. Mặc dù hắn không bị đánh bay nhưng cũng phải lui liên tiếp về phía sau ba bước mới miễn cưỡng đứng vững được.

Trong nội tâm Lý Diệu Minh tràn ngập sự khiếp sợ, đồng thời hắn cũng không khỏi âm thầm tán thưởng, thật không hổ là song sinh Võ Hồn, khó trách hắn có thể đoạt được vị trí quán quân hải tuyến! Dưới tình huống tu vi chênh lệch lớn như vậy mà đối phương vẫn còn có thể đánh lui chính mình, hơn nữa, có vẻ như hắn còn không bị mình đánh trọng thương, người này rất khó lường. Chẳng qua là muốn đánh bại được mình cũng không có dễ như vậy...

Hắn vừa nghĩ tới đây lại đột nhiên ngẩng ngẩn cả người. Trong hai tròng mắt càng toát ra vẻ khiếp sợ. Cả người đã hoàn toàn nhúc nhích không nổi, thân ảnh màu vàng sau lưng cũng biến mất ngay sau đó.

Cả người Lý Diệu Minh đã cứng đờ tại đó, thậm chí ngay cả hai tay cũng giữ nguyên động tác lúc trước. Đúng vậy, vô luận như thế nào hắn cũng không thể tin nổi, sự việc lại đột nhiên biến thành như vậy.

Nháy mắt sau đó, cả người hắn đã hóa thành quang điểm mà vỡ nát. Thư Tử Hiên cùng Hứa Vinh Hâm đều chỉ cảm thấy trên người nóng lên, tựa hồ có thứ gì đó trào vào trong cơ thể bọn hắn.

Chỉ có Lam Hiên Vũ thấy được rõ ràng, lúc trước, trong lòng hào quang đó, trên trán Lý Diệu Minh đã nhiều thêm một lỗ thủng, tính mạng của hắn cũng đã bị mang đi trong khoảnh khắc này.

Có thể bài danh tại mười thứ hạng đầu của hải tuyến thì thực lực có thể nghĩ. Trong nháy mắt vừa quyết định động thủ đó, Lam Hiên Vũ đã làm tốt chuẩn bị cho việc đánh chết đối phương, tuyệt đối không cho đối phương bất cứ cơ hội nào.

Thậm chí hắn đã phán đoán đến việc rất có thể Kim Long Thăng Thiên sẽ không làm gì được đối phương, nên căn bản là Kim Long Thăng Thiên cũng không phải sát chiêu của hắn. Dù biết vậy nhưng hắn vẫn sử dụng là vì tác dụng tăng phúc huyết mạch của Kim Long Thăng Thiên rất lớn, chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng lớn tới đối phương, nhất là cảm giác, nhờ đó mà giúp "Sát thủ" sau lưng mình hoàn thành một kích trí mạng.

Một đạo thúy quang hiện lên, lóe trên không trung rồi biến mất.

Mà trong khoảnh khắc Lam Hiên Vũ xuất thủ với Lý Diệu Minh đó, một đạo thương mang vô cùng sắc bén cũng phóng thẳng đến Hứa Vinh Hâm. Hứa Vinh Hâm vốn là một hồn sư loại phi hành, nhưng lúc trước hắn đã bị Diệp Linh Đồng đánh gãy cánh nên lúc này còn đang dựa vào thánh quang để khôi phục.

Nên thời điểm mũi thương phóng tới nơi hắn cũng chỉ có thể vội vàng tránh né. Là một gã đại hồn sư duy nhất trong đội nên thời điểm này hắn vẫn có chút suy nghĩ muốn y lại đồng đội. Thế nhưng địch nhân lại đến quá nhanh. Đối mặt với bạch long thương, Hứa Vinh Hâm vẫn là bị đánh bay lên không trung.

Hắn vội vàng phóng thích hồn kỹ thứ nhất, hai cánh sau lưng giãn ra rồi đập mạnh xuống. Một cỗ sóng khí mãnh liệt lập tức bộc phát, nhanh chóng đánh lui đám thương mang đang theo nhau mà đến, nhưng Ngân Nguyệt thương mang vẫn để lại trên cánh hắn một đạo dấu vết thật sâu.

Mà lúc này cũng chính là cái nháy mắt Lý Diệu Minh cùng Lam Hiên Vũ chính diện va chạm. Trong mắt Hứa Vinh Hâm thì với tu vi của Lý Diệu Minh, vô luận hắn phải đối mặt với đối thủ như thế nào cũng nhất định có thể chiến thắng, sau đó hắn sẽ có thể tới trợ giúp mình giải quyết địch nhân trước mắt.

Hai hoàn mà thôi, đối thủ cũng chỉ là đại hồn sư mà thôi.

Thế nhưng sau lưng lại đột nhiên mất hết động tĩnh, ngay sau đó, một đạo thúy quang đã đến phía sau hắn. Giờ này khắc này đúng là lúc hắn vừa phóng thích xong hồn kỹ thứ hai, miễn cưỡng ngăn được công kích của Lưu Phong.

Thúy quang lóe lên rồi biến mất! Thân thể Hứa Vinh Hâm cũng trở nên cứng ngắc, luồng thúy quang chui vào từ sau ót hần rồi lại xuyên qua trán, tính mạng của hần đã chấm dứt trong nháy mắt đó.

Thúy Ma Điều!

Không hề nghi ngờ, "Sát thủ" có thể lập tức xuất hiện tại thời khắc mấu chốt nhất, hơn nữa đánh xong hai người kia chính là Thúy Ma Điều. Từ lúc vừa mới bắt đầu Lam Hiên Vũ đã không có ý định có giữ lại chút nào. Đối với một đối thủ cường đại như thế, đương nhiên hần đã phải cân nhắc qua vấn đề Lý Diệu Minh từng nghi hoặc lúc trước. Nếu bọn hần liều đánh lưỡng bại câu thương rồi bị người khác nhặt tiện nghi thì làm sao bây giờ? Hay gặp phải một hồn thú cường đại thì phải làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Phản bội

Cho nên, chỉ có dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết hết đối thủ mới là cách tốt nhất.

Lấy tu vi của đối phương, hơn nữa họ đã giải quyết được một đầu hồn thú ba ngàn năm, tất nhiên điểm tích lũy trên người bọn hần đã đáng giá trực tiếp dùng ra Thúy Ma Điều.

Bởi vậy, mấu chốt của trận chiến đấu này vẫn luôn không phải Lam Hiên Vũ hay Lư Phong, càng không phải là Diệp Linh Đồng, mà là Tiền Lỗi trông rất vô hại đang ở phía xa xa kia. Sau khi hần triệu hồi ra Từ Điện Long đã nhận được ra hiệu của Lam Hiên Vũ, tiếp tục dùng Phục Khắc triệu hoán ra Thúy Ma Điều.

Vô luận như thế nào Lý Diệu Minh cũng không nghĩ tới Lam Hiên Vũ lại cất giấu nhiều nguy cơ như vậy. Sau khi song phương đâm ra một kích toàn lực chính là lúc suy yếu nhất, Thúy Ma Điều lại thừa cơ hội này mà đột ngột phát động công kích, làm sao Lý Diệu Minh có thể ngăn cản được đây?

Mà thực lực như Hứa Vinh Hâm thì lại càng không đáng nhắc rồi, đã ăn đủ công kích của Lư Phong, lúc trước lại có tổn thương nên tất nhiên sẽ bị Thúy Ma Điều giải quyết một cách dễ dàng. Lý Diệu Minh vừa chết, đầu hồn linh quang hồ kia cũng theo đó mà biến mất, Từ Điện Long lập tức phát ra mảng lớn Lôi đình, trực tiếp oanh tới hướng Thư Từ Hiên.

Mọi thứ vừa mới phát sinh thật sự là quá nhanh, thế nên thẳng đến khi Lý Diệu Minh biến mất hần mới kịp phản ứng. Nhưng lôi đình đã tới, hần chỉ có thể tận khả năng mà tránh né. Lôi đình rất khắc chế đối với võ hồn của hần, vì võ hồn của hần là U Minh Ma thương, dùng thân thương hợp nhất làm phương pháp tu luyện chủ yếu, am hiểu nhất là ẩn nấp, khởi xướng tập kích.

Nhưng Cường Công Hệ luôn khắc Mẫn Công Hệ, Diệp Linh Đồng được Kim văn Lam Ngân Thảo tặng phúc cũng đã không kém tam hoàn cảnh giới như Thư Từ Hiên rồi.

Vốn Thư Từ Hiên sẽ không có cách nào chiến thắng. Từ Điện Long nhào tới lập tức khiến hần luống cuống tay chân. Mà trọng yếu hơn là hai đồng đội của hần đều đã chết hết, tất cả điểm tích lũy đều trên người hần, nên hiện tại thứ hần đang trầm nghĩ là chạy trốn.

Nhưng sao Lam Hiên Vũ lại cho hần cơ hội này đây? Thời điểm xuất thủ lúc trước Lam Hiên Vũ đã có ý định giết cả ba người đối phương, hơn nữa, thời gian triệu hoán Thúy Ma Điều còn chưa hết. Thúy quang lập lòe, Thúy Ma Điều ngóc đầu quay lại, gần như chỉ là một cái lóe nó đã đến bên người Thư Từ Hiên.

Chung quanh có Lôi đình giăng đầy, chính diện có Diệp Linh Đồng cường thế, lúc này Thư Từ Hiên đã là đèn cạn khô dầu, muốn tránh cũng không thể tránh. Thời khắc mấu chốt, hần chỉ có thể phóng thích ra hồn kỹ thứ ba của mình, một mảng quang ảnh hư ảo lóe ra từ trong cơ thể hần, U Minh Ma thương miễn cưỡng chắn trước trán của mình.

"Đương", một tiếng kêu thanh thúy vang lên, Thúy Ma Điều cũng đã gặp phải quấy nhiễu nhất định, bị U Minh Ma thương ngăn lệch ra một lát, nhưng cuối vùng nó vẫn xuyên qua bên gáy hần. Không hề nghi ngờ đây chính là một cuộc toàn thắng. Toàn bộ quá trình chiến đấu cũng chỉ là nửa phút mà thôi, tất cả đều đã xong.

Nhưng đúng lúc này biến hóa lại phát sinh, một tình huống ngay cả Lam Hiên Vũ cũng hoàn toàn không nghĩ tới lại đột nhiên xuất hiện. Diệp Linh Đồng bỗng nhiên xông tới trước, một quyền đập thẳng mặt Thư Từ Hiên.

"Phanh", Toàn thân Thư Từ Hiên hóa thành quang điểm mà tiêu tán. Một đoàn ánh sáng màu đỏ cũng theo đó mà chui toàn bộ vào cơ thể Diệp Linh Đồng. Biến hóa bất thành linh này đã làm cho ba người Lam Hiên Vũ đều sửng sốt. Vốn dĩ Thư Từ Hiên là hần phải chết, nhưng Diệp Linh Đồng lại thêm một quyền này...

"Người làm gì đấy!" Tiền Lỗi nhin không được mà quát lên.

Biểu lộ của Diệp Linh Đồng có chút cứng ngắc, nàng miễn cưỡng cười trừ một tiếng rồi nói: "Ta sợ lại có biến cố, hần quá giáo hoạt, tốc độ lại rất nhanh,

ai biết hắn có thể thừa cơ chạy trốn hay không a!"

Lúc này Lam Hiên Vũ cùng Lưu Phong đều đã đi tới.

Sắc mặt Lam Hiên Vũ đã vô cùng khó coi. Hắn quay đầu nhìn về phía Tiền Lỗi, trầm giọng nói: "Phục Khắc Tử Điện Long."

Thời gian triệu hoán Thụy Ma Điều vừa đến sẽ biến mất, nhất định phải Phục Khắc một hồn thú khác để bảo trì sức chiến đấu của Tiền Lỗi. Sở dĩ bọn bản triệu hoán nó ra dưới loại tình huống đó chính là vì vận khí của Tiền Lỗi rất tốt, triệu hoán ra Tử Điện Long. Đây chính là một tồn tại không kém thụy ma điều chút nào.

Tiền Lỗi nói: "Hiên Vũ, nàng đã đoạt tất cả điểm tích lũy." Thật sự là hắn đã có chút nóng nảy, cái ngoại hiệu "Dây xâu tiền" của hắn cũng không phải là để nói không. Huống chi, lần tuyển chọn này có quan hệ đến việc bọn hắn có thể tiến vào Sử Lai Khắc học viện hay không đó a!

Điểm tích lũy của ba người Lý Diệu Minh có bao nhiêu hoàn toàn có thể đoán được, nhưng vô luận thế nào bọn hắn bọn hắn cũng không nghĩ lại bị Diệp Linh Đồng lấy mất.

Lam Hiên Vũ hướng Tiền Lỗi gật đầu, ý bảo hắn làm việc chính trước. Tiền Lỗi cau mày lại, nhưng vẫn quay người đi Phục Khắc Tử Điện Long.

Lúc này Lam Hiên Vũ lúc này mới nhìn về phía Diệp Linh Đồng đang khẽ cúi đầu, rõ ràng nàng đã có chút chột dạ.

"Vì sao? Ta cũng cần một lời giải thích."

Diệp Linh Đồng nói: "Không phải ta nói rồi sao? Ta sợ hắn chạy. Nếu hắn chạy chúng ta cũng không đuổi kịp a!"

Lam Hiên Vũ hít sâu một hơi, tức giận nói: "Diệp Linh Đồng, ngươi nghĩ chúng ta đàn hết sao? Dưới tình huống đó hắn còn có thể chạy hả? Huống chi, hắn có thể nhanh hơn được Lưu Phong? Nhanh hơn được Thụy Ma Điều sao? Ngươi trốn chạy để không phải chết, khi ngươi sắp bị đối phương đánh chết, là chúng ta cứu ngươi, hơn nữa đã đánh tan địch nhân. Ngươi hỏi báo chúng ta như vậy đấy sao?"

Thật sự hắn đã rất phẫn nộ, đó là một loại phẫn nộ bị người phản bội mà sinh ra. Tuy hắn và Diệp Linh Đồng không tính là quan hệ tốt, nhưng dù sao mọi người cũng đều đến từ Từ La thành. Hơn nữa, từ trước tới nay hắn vẫn luôn đề ý tới những cố gắng của Diệp Linh Đồng. không nói là có ấn tượng gì tốt nhưng cũng không tính là hỏng. Nhưng hắn chẳng thể nghĩ tới, lúc này Diệp Linh Đồng lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Vành mắt Diệp Linh Đồng ứng đỏ, nàng thấp giọng nói: "Thực xin lỗi. Ta... ta cũng không biết vì sao mình lại xúc động xuất thủ như vậy. Chẳng qua là vì đầu hồn thú ba nghìn năm lúc trước kia vốn là của chúng ta, bị bọn hắn cướp đi điểm tích lũy như vậy ta rất không cam lòng! Hơn nữa, việc này có quan hệ đến việc chúng ta có thể vào Sử Lai Khắc hay không. Tổ các ngươi còn rất nguyên vẹn, thực lực lại mạnh, sau này còn có rất nhiều cơ hội đạt điểm. Mà chúng ta lại chỉ còn có ta. Cùng lắm thì tiếp tới ta sẽ phối hợp các ngươi, giúp các ngươi săn giết thêm một ít hồn thú đền bù cho các ngươi là được. Có số điểm này của bọn họ, nói không chừng tổ chúng ta cũng có khả năng vào được vòng trong."

Lam Hiên Vũ lạnh lùng nói: "Giúp chúng ta săn giết hồn thú, sau đó ngươi lại giúp hoàn thành luôn một kích cuối cùng sao? Chúng ta không cần đồng đội như ngươi. Diệp Linh Đồng, ngươi biết hành động vừa rồi của ngươi gọi là gì không? Cái này gọi là lấy oán trả ơn! Thật sự ta không nghĩ tới ngươi lại là một người ích kỷ như vậy."

Diệp Linh Đồng trợn to mắt mà nhìn Lam Hiên Vũ, nàng không nghĩ Lam Hiên Vũ lại nói nặng với nàng nặng như vậy, lập tức lửa giận dâng lên: "Ta ích kỷ? Ta cũng vì đoàn đội của chúng ta. Chúng ta đều là đồng học lớp thiếu niên năng động, trợ giúp nhau một chút thì làm sao vậy? Sao ngươi lại nhỏ mọn như vậy? Không phải là một chút điểm tích lũy thôi sao? Cùng lắm thì ta đi, ta đi là được, không cần các ngươi phải bảo hộ."

Lưu Phong nhìn không được: "Đám con gái các ngươi đúng là không thể nói lý. Rõ ràng là ngươi đoạt điểm của chúng ta, như thế nào giờ lại biến thành chúng ta hẹp hòi rồi hả? Đó chỉ là một chút điểm tích lũy thôi sao? Huống chi, ngươi đột nhiên ra tay như vậy có từng hỏi ý kiến bọn ta chút nào chưa? Không có bọn ta thì chỗ điểm tích lũy đó của tổ các ngươi cũng đã không còn rồi. Hiên Vũ nói rất đúng, ngươi đây chính là đang lấy oán trả ơn."

Diệp Linh Đồng nhìn hằm hằm hắn mà nói: "Ngươi đừng có nói nhảm. Ta đang nói chuyện cùng Lam Hiên Vũ đấy."

Nàng mới nói đến đây, đột nhiên một hồi cảm giác suy yếu nhanh chóng truyền khắp toàn thân, nàng giật mình mà nhìn về phía trước người.

Vì vừa mới tác chiến xong nên Kim văn Lam Ngân Thảo vẫn luôn quán bên hông nàng, nhưng giờ khắc này, hiệu quả tăng phúc cường đại chợt biến mất, thay vào đó là một loại áp chế từ nơi sâu thẳm trong huyết mạch xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 187: Lựa chọn của Lam Hiên Vũ

"Lam Hiên Vũ, ngươi..." Nàng mãnh liệt ngẩng đầu nhưng lại chỉ cảm thấy hoa mắt, nháy mắt sau đó, một bàn tay hữu lực đã bóp lên cổ của nàng.

"Lam Hiền Vũ, ngươi làm gì?" Nàng có chút khó khăn mà nói ra mấy chữ này, mà bàn tay hần phảng phất như đang muốn cướp đi tính mạng của nàng vậy.

Lam Hiền Vũ thần nhiên nói: "Không ai có thể vũ nhục huynh đệ của ta. Lưu Phong là huynh đệ của ta, Tiền Lỗi cũng thế. Ngươi có thành viên tổ ngươi, ngươi muốn đạt điểm tích lũy để trợ giúp bọn họ là không sai, nhưng ta cũng có đồng bạn của ta, ta phải chịu trách nhiệm vì bọn hần."

"Nếu không phải vì quyết định của ta thì căn bản chúng ta cũng không cần cứu ngươi, mà đối đầu phương giết ngươi rồi chúng ta lại ra tay đánh bại bọn hần mới phải. Ngươi cũng thấy rồi đấy, với lực chiến đấu của chúng ta là hoàn toàn có thể làm được. Chính vì cái quyết định sai lầm này của ta đã dẫn đến việc thành quả của chúng ta bị ngươi cướp mất, mà khẳng định điểm tích lũy của tiêu tổ các ngươi không bằng bọn Lý Diệu Minh. Nên dù giết ngươi thì điểm tích lũy của chúng ta cũng kém hơn dự định ban đầu. Đây là sai lầm của ta, ta phải chịu trách nhiệm."

"Diệp Linh Đồng, ngươi hãy nghe cho kỹ. Quyết định ngày hôm nay của ngươi đã làm chúng ta không bao giờ có khả năng trở thành bằng hữu, càng không có khả năng thành đồng bạn. Ngươi phản bội sự tin tưởng của bọn ta, về sau đường ai nấy đi, chúng ta bỏ qua tất cả. Gặp lại."

"Ngươi dám..." Diệp Linh Đồng đột nhiên ý thức được ra cái gì đó, hai con mắt đột nhiên tròn lên mà nói.

Lam Hiền Vũ nhắm hai mắt lại, trên mặt lộ ra một tia do dự, Lưu Phong cũng không khỏi có chút khó xử mà thấp giọng nói: "Hiền Vũ, ngươi..."

"Rắc rắc!" Lam Hiền Vũ đột nhiên dùng sức, Diệp Linh Đồng. Xong.

Bạch quang lóe lên, Diệp Linh Đồng biến mất, một đoàn sáng đỏ nồng đậm cũng theo đó mà tràn vào cơ thể ba người Lam Hiền Vũ. Bên kia, Tiền Lỗi vừa mới hoàn thành phục kích Tiền Lỗi cũng bị dọa cho nhảy dựng, hần giật mình mà nhìn Lam Hiền Vũ: "Hiền Vũ, cái này không tốt lắm đâu? Sau này trở về biết nói như thế nào với lớp a?"

Lam Hiền Vũ nhắm hai mắt, trước ngực hần vẫn nhấp nhô bất định, một lúc lâu sau mới chậm rãi bình phục lại.

"Trách nhiệm của ta để ta tự gánh chịu. Xin lỗi, là lỗi của ta." Hần trầm giọng nói.

Ánh mắt Lưu Phong có chút phức tạp, quả thực là một câu "Huynh đệ" vừa rồi của Lam Hiền Vũ đã làm hần xúc động: "Ngươi nói nhầm cái gì đây? Cái gì gọi là trách nhiệm của ngươi ngươi tự gánh chịu, chẳng lẽ chúng ta không phải một thể sao? Chúng ta là một cái chỉnh thể, mọi chuyện cần thiết đều là chúng ta cùng quyết định, có cái trách nhiệm gì cũng là chúng ta cùng gánh chịu."

"Phong tử nói đúng. Chúng ta còn phân lẫn nhau cái gì nữa?!" Tiền Lỗi cũng đi tới mà vỗ vỗ vai Lam Hiền Vũ.

Mà trên thực tế, việc giải quyết Diệp Linh Đồng này đã gây ra cho Lam Hiền Vũ một lực trùng kích không nhỏ, cho dù đây chỉ là trong thế giới giả tưởng cũng vẫn vậy.

Hần hít sâu một hơi, thì thào lầm bầm: "Ta nhất định phải làm như vậy, ta không có lựa chọn khác. Nàng cướp lấy điểm tích lũy của chúng ta, người như vậy sao có thể làm đồng đội tam thời của chúng ta? Nàng sẽ biến thành một quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể uy hiếp tới khảo hạch tiếp theo của chúng ta."

"Nếu nàng gây ảnh hưởng chỉ là một mình ta thì có lẽ ta còn có thể phẩy áo bỏ đi, nhưng thứ nàng làm ảnh hưởng là chỉnh thể của chúng ta. Ngân lão sư cũng đã nói, trên chiến trường thì công kích đáng sợ nhất vĩnh viễn không tới từ địch nhân, mà nó đến từ quân đồng minh ở sau lưng. Ta không thể đem phía sau của chúng ta gửi gắm cho một người như vậy, càng không thể để nàng cứ tiếp tục như vậy. Nếu lần này ta dung túng nàng thì có lẽ lần sau, tại thế giới chân thật, tại chiến trường chính thức nàng cũng có thể làm như vậy. Nếu vậy thì rất có thể nàng sẽ thật sự chết đi. Hy vọng nàng có thể kiếm được chút đạo lý từ chuyện lần này. Về phần học viện, nếu họ muốn trách phạt..."

"Chúng ta cùng gánh chịu." Không đợi Lam Hiền Vũ nói hết câu, Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đã trầm miệng một lời mà nói.

Lam Hiền Vũ quay đầu nhìn bọn hần, những thống khổ vì giải quyết Diệp Linh Đồng cũng theo đó mà tiêu tán rất nhiều. Hần tự nói trong lòng, dù sao đây cũng là thế giới giả tưởng a!

Nhưng hần cũng luôn tự hỏi, nếu phải đối mặt với loại tình huống này ở thế giới chân thật, mình còn có thể hạ thủ được sao?

Hần kiên định mà cấp ra đáp án chối bỏ, cũng không khỏi vì vậy mà cười khổ. Đúng lúc này, trong bụi cây đột nhiên truyền đến âm thanh liên tiếp làm ba người phục hồi tinh thần lại, không dám chậm trễ, cả ba lập tức trèo lên đại thụ chung quanh. Lúc trước bọn hần vẫn có tiêu hao một mức nhất định, nên lúc này cũng không phải trạng thái tốt nhất.

Tốc độ thanh âm kia truyền đến rất nhanh, ba người vừa mới lên cây đã "Vèo" một tiếng, một thân ảnh cực lớn cũng đã rơi vào nơi bọn hần đứng lúc trước. Thân thể cường tráng kia rơi xuống mặt đất phát ra một tiếng "Phanh" trầm đục.

Thấy sự xuất hiện của nó, ba người đều sửng sốt. Bởi vì thứ xuất hiện phía dưới đúng là đầu kim ti ma viên bọn hần đã thủ hộ cả một đêm trước. So với lúc trước, thân hình của nó lúc này thoạt nhìn đã lớn thêm vài phần, một thân lông vàng cũng trở nên dài hơn, theo thân thể di động, kim quang lưu chuyển như từng tầng sóng vàng, một đôi mắt cũng rất sáng ngời có thần, đồng tử cũng biến thành màu vàng. Đây là biến hóa do việc hấp thu đầu hôn cốt Kim Nhân Báo mang đến.

Cũng chính là vì hai con mắt vàng rực này, bọn hần mới hoàn toàn xác định nó chính là đầu Kim Ti Ma Viên lúc trước.

Tiền Lỗi nhìn về phía Lam Hiên Vũ, Lam Hiên Vũ hướng hẳn gật khẽ đầu.

Lúc này Tiền Lỗi mới phóng thích tinh thần ba động của mình, thử câu thông cùng Kim Ti Ma Viên.

"Ngao ——" Kim Ti Ma Viên phát ra vài tiếng gào trầm thấp, hướng về phía ba người trên cây mà vẫy vẫy tay, động tác kia rất giống nhân loại. Ba người liếc nhau, lúc này mới nhảy xuống.

Tiền Lỗi nói: "Nó nói là nó đến thực hiện lời hứa đấy. Đã làm cho chúng ta phải đợi quá lâu, muốn xin lỗi chúng ta." Lam Hiên Vũ nhìn Kim Ti Ma Viên trước mặt, ánh mắt có chút phức tạp, thấp giọng nói: "Xem ra, có những lúc người còn không bằng hồn thú a!"

Đầu Kim Ti Ma Viên này hết lòng tuân thủ hứa hẹn như vậy, nhưng Diệp Linh Đồng lại vì bản thân, quả thực là quá không được rồi. Điều này sao có thể không làm cho ba người sinh lòng căm khải đây? (Sao đim bé Đồng gắt thế hả lão Đường)

"Cảm ơn ngươi, ngươi tới cũng không muộn, không cần xin lỗi, hiện tại mới là thời khắc mấu chốt đây." Lam Hiên Vũ trầm giọng nói.

Kim Ti Ma Viên phát ra một tiếng thấp rỗng, khẽ gật đầu với hắn.

Lam Hiên Vũ nói: "Tiền Lỗi, ngươi nói nó canh gác trước đã, để chúng ta khôi phục thực lực."

"Tốt."

Đã có Kim Ti Ma Viên thủ hộ, ba người vội vàng minh tương, cố gắng khôi phục những tiêu hao lúc trước, Đây cũng là sách lược Lam Hiên Vũ đã định ra, vô luận lúc nào cũng phải làm cho bản thân bảo trì trạng thái tốt nhất.

Thông qua việc lúc trước Diệp Linh Đồng gặp phải là có thể nhìn ra, một khi bản thân rơi vào trạng thái suy yếu là sẽ có thể gặp tai hoạ ngập đầu. Khi ba người một lần nữa khôi phục lại trạng thái tốt nhất, Lam Hiên Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: "Xem ra chúng ta cũng phải bắt đầu đi tìm người rồi."

Tiền Lỗi nghi hoặc nói: "Tìm người?"

"Ừm" Lam Hiên Vũ lặng yên gật đầu, "Chúng ta có tổng cộng một trăm tổ tiến vào đây. Nhìn qua không ít, thế nhưng muốn gặp họ trong cái Tinh Đấu Đại Sâm Lâm khổng lồ này thì thật sự cũng không quá khác mò kim đáy biển. Nhưng trong thời gian ngắn như vậy chúng ta lại gặp được hai tổ Diệp Linh Đồng cùng Lý Diệu Minh. Cái này có nghĩa là gì? Có nghĩa là sau khi tiến vào ba ngày cuối cùng, rất có thể Sư Lai Khắc học viện sẽ chủ động làm cho chúng ta phải gặp mặt đấy. Nói cách khác, tuy không biết bọn họ làm như thế nào, (thu bo chứ còn làm thế nào nữa, hỏi chán quá □) nhưng rất có thể một trăm tổ chúng ta sẽ bị hạn chế trong một phạm vi nhất định."

"Cho nên, ta cảm thấy trong bảy ngày khảo hạch này, bốn ngày phía trước hẳn là để chúng ta tích lũy điểm, mà ba ngày về sau chính là để chúng ta tiến hành hỗn chiến, tranh đoạt điểm tích lũy của nhau, dựa vào đó mà quyết ra thứ tự cuối cùng. Trong quá trình này chúng ta phải đối phó cả hồn thú lẫn hồn sư, bọn họ dựa vào đó mới có thể nhìn ra thực lực tổng hợp của mỗi đoàn đội một cách tốt nhất. Cho nên hai ngày tiếp theo này, chúng ta không nên dành nhiều thời gian đối mặt với hồn thú, mà phải cân trọng ở mọi lúc mọi nơi."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Kế hoạch

Lưu Phong cùng Tiền Lỗi đồng thời gật đầu, tinh táo phân tích có thể giúp bọn hắn đối mặt với những tình huống tiếp theo một cách tốt nhất.

"Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?" Lưu Phong hỏi.

Lam Hiên Vũ mỉm cười: "Đợi."

"Đợi?" Lưu Phong nghi ngờ mà nhìn hắn.

Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu: "Nếu là tự giết lẫn nhau sẽ luôn phải chiến đấu. Mà chiến đấu sẽ phải có tiêu hao, tiêu hao không chỉ trên thân thể mà cả trên tinh thần, cho nên bây giờ chúng ta phải đợi, đợi tới khi bọn hắn đánh nhau chán rồi hãy nói. Chúng ta ở ngay chỗ này, không phải đi bắt cứ đâu cả.""

Hắn vừa nói vừa nhìn dáo dác chung quanh, rất nhanh đã nhìn trúng một cây đại thụ che trời, hắn quay sang nói với Lưu Phong: "Ngươi dùng Bạch Long thương tạo một cái hốc trên tán cây đi, làm nơi nghỉ ngơi cho chúng ta."

Sau đó hắn lại chuyển hướng Tiền Lỗi mà nói: "Ngươi bảo Kim Ti Ma Viên tìm kiếm ở chung quanh, có thể đi xa một chút. Nếu đụng phải hồn sư nhân loại phải lập tức trở về báo cho chúng ta biết vị trí của đối phương, nhưng không nên gây phát sinh xung đột cùng đối phương."

Ánh mắt Tiền Lỗi sáng lên: "Ý của ngươi là dùng khỏe ứng mệt, chờ bọn hán đánh nhau kha khá rồi chúng ta tới?" Việc này không khác tình huống trong mê cung lúc trước của bọn hán lắm. Khi đó, nếu không phải trùng hợp gặp tổ Lữ Thiên Tầm thì có lẽ bọn hán đã có thể một mực đợi đến cuối cùng.

Lam Hiên Vũ nói: "Trên thực tế, có khả năng rất nhiều người bọn hán đều không rõ, việc quan trọng nhất không phải cướp đoạt điểm tích lũy của người khác mà là phải bảo vệ tốt chính mình. Vì chỉ cần không chết sẽ có thể mang đủ điểm tích lũy ra ngoài, mà một khi đã thất tiên đề, bị đánh chết ở chỗ này thì điểm tích lũy cũng chỉ còn lại có một nửa. Chúng ta có tích lũy trước đó, hơn nữa là số điểm của Lý Diệu Minh cùng Diệp Linh Đồng, số điểm trước mặt này hẳn là không ít. Chỉ cần không chết, rất có thể chúng ta sẽ vào được mười thứ hạng đầu nhờ số điểm này, dưới loại tình huống này thì tất nhiên phải dùng ổn định làm chủ, đợi chút nữa đi, đợi đến lúc bọn hán tàn sát lẫn nhau không sai biệt lắm, chúng ta đi tìm cơ hội "Bổ đao", tranh thủ kiếm thêm chút điểm tích lũy. Có Kim Ti Ma Viên cùng hồn thú ngươi triệu hoán, chúng ta đánh không lại cũng có thể chạy trốn."

"Ngươi thật sự là quá âm hiểm rồi. Có điều, ta thích." Tiền Lỗi cười lớn một tiếng.

Ngân Nguyệt phong mang dùng để đào hốc cây cũng rất tốt. Lam Hiên Vũ còn có ý nói Kim Ti Ma Viên đem hết mảnh vụn cây đi rồi. Rất nhanh, ba người đã khoanh chân mà ngồi ngay trong một hốc cây, có đại thụ yểm hộ, tán cây rộng lớn, người ngoài sẽ không thể cảm nhận thấy khí tức của bọn hán. Ba người cứ như vậy mà lặng yên minh tường, nghỉ ngơi.

Kim Ti Ma Viên bằng vào sự quen thuộc đối với Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, không ngừng đi tìm kiếm tình huống. Quả nhiên, phán đoán của Lam Hiên Vũ là chính xác, khi màn đêm đen buông xuống, Kim Ti Ma Viên về nói cho bọn hán biết, nó đã gặp sáu đám hồn sư nhân loại, nhưng lại gặp tình huống hồn sư đánh nhau ba lần. Nó cũng chỉ đứng xa xa mà nhìn, cũng không tới gần.

Đợi, tiếp tục đợi chút nữa đi!

Lam Hiên Vũ biết, nếu phán đoán của mình là chính xác, như vậy thì có lẽ hai ngày cuối cùng chiến đấu sẽ càng thêm kịch liệt. Quả nhiên, đến ngày thứ sáu, cũng chính là ngày hôm sau, cần như mỗi giờ Kim Ti Ma Viên đều mang về tin tức có hồn sư nhân loại chiến đấu, tin tức có người tử thương.

Mà làm cho Lam Hiên Vũ chú ý nhất chính là miêu tả của Kim Ti Ma Viên đối với một nhóm người. Một nhóm người kia có khoảng chừng chín gã hồn sư, cũng chính là ba cái tiểu tổ. Bọn hán liên hợp ở một chỗ, áp dụng các thủ đoạn phục kích, cường công, chuyên tìm những tổ khác để ra tay. Bởi vì có nhiều người nên Kim Ti Ma Viên cũng rất chú ý đối với bọn họ. Có thể khẳng định là ít nhất đã có bốn năm tổ chết trong tay bọn họ rồi, hơn nữa bọn họ vẫn còn tiếp tục.

Ba tổ liên hợp ở một chỗ, đây đúng là một tình huống vô cùng khó đối phó. Chín người, quá đông. Tương đối mà nói thì tiêu hao của bọn hán cũng sẽ giảm nhỏ khi giết người với nhân số đông như vậy, nếu lại thay phiên nghỉ ngơi thì bảo trì tại trạng thái tốt nhất cũng không phải là không được. Chỉ cần ba tổ này có thể "Chia cửa" đều đều, thậm chí có thể kiên trì đến cuối cùng thì việc dất tay nhau vào vòng trong cũng không phải không thể.

Tuy rằng Thiên La học viện có tới năm tổ, nhưng tình huống của ba tổ còn lại cũng không ai biết. Nhưng Lam Hiên Vũ hoàn toàn có thể khẳng định, đó không phải đệ tử Thiên La học viện, vì trước đó ba tổ bọn hán cũng không ước định qua cái gì, thực lực cũng không đủ mạnh.

Như vậy, trừ Thiên La học viện thì có khả năng liên hợp ở một chỗ nhất chỉ còn lại Lăng Thiên học viện. Nếu không phải ba người Lam Hiên Vũ đã giải quyết xong tiểu tổ của Lý Diệu Minh thì lúc này đối phương có thể liên thủ bốn tổ hay không rất khó nói. Bọn hán đã lĩnh giáo qua thực lực của ba người Lý Diệu Minh, dưới tình huống một chọi một, Lam Hiên Vũ tự nhận, nếu không cần Võ Hồn dung hợp kỹ hán sẽ rất khó chiến thắng Lý Diệu Minh. Thực lực Thư Tử Hiên cũng tương đối mạnh.

Nhưng dù như thế, trong Lăng Thiên học viện vẫn còn có những đoàn đội có thực lực cường đại hơn bọn hán. Có thể nghĩ ba tổ này của Lăng Thiên học viện sẽ khó đối phó tới mức nào.

"Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ chú ý vào nhóm này của bọn hán."" Lam Hiên Vũ lại bảo Tiền Lỗi chuyển cáo yêu cầu của mình cho Kim Ti Ma Viên.

Không hề nghi ngờ, cái liên hợp ba tổ này sẽ là trở ngại bọn hán đạt được thành tích tốt lớn nhất. Hiện tại phải nhìn tình huống chín người đối phương như thế nào rồi, nếu đối phương vẫn một mực bảo trì đội hình nguyên vẹn, hơn nữa không có tiêu hao gì quá lớn thì Lam Hiên Vũ thà rằng tránh đi, kiếm điểm tích lũy từ phương diện khác. Dù sao thì đấu tuyến chọn này cũng chỉ cần vào mười thứ hạng đầu là được, không cần phải đứng đầu, nên an toàn mới là trọng yếu nhất, hiện tại đi ra ngoài đánh nhau mới thật sự là bị loại bỏ.

Kim Ti Ma Viên không ngừng truyền đến tin tức, đến chạng vạng tối ngày thứ sáu, ba tổ kia đã trước sau giải quyết hơn mười tổ khác, hiệu suất kinh người. Mà trong chín người kia cũng có ba người bị thương, chẳng qua là thương thế cũng không quá nặng. Hơn nữa, trong chín người này còn có một gã trị liệu hệ hồn sư.

Sau khi Lam Hiên Vũ nghe được tin tức thì không khỏi nhủ chặt lông mày, đối phương không hề có sơ hở, đối thủ như vậy mới là khó đối phó. Không thể nghi ngờ, trong chín người này nhất định có người đứng đầu chỉ huy. Hơn nữa, năng lực chỉ huy còn rất ưu tú. Chẳng lẽ cứ như vậy buông tha đối phương sao?

Ngày thứ sáu rút cuộc cũng qua, cuộc thi đấu tuyển chọn cũng tiến vào ngày cuối cùng. Sau ngày này, khảo hạch sẽ chấm dứt. Mà đêm trước, Lam Hiên Vũ gần như không thể ngủ, hán vẫn một mực suy tư cái gì đó.

"Tiền Lỗi, Lưu Phong, ta có chuyện muốn thương lượng cùng các ngươi một lát, nghe đề nghị của các ngươi." Lam Hiên Vũ nói với hai người trong hốc cây.

Tiền Lỗi nghi hoặc nói: "Nghe đề nghị của chúng ta làm gì? Đừng làm nhiều loạn ý nghĩ của ngươi. Ngươi nói như thế nào chúng ta làm như thế đó. Cho tới bây giờ ngươi cũng chưa có sai lầm a."

Lưu Phong cười nói: "Không sai. Hiên Vũ, ngươi định làm như thế nào a?"

Lam Hiên Vũ lắc đầu, nói: "Kế hoạch này của ta rất lớn mật, nếu thất bại thì chúng ta sẽ có khả năng bị đào thải. Thế nhưng là ở tình huống hiện tại của đối phương, ta cũng nghĩ không ra cái phương pháp xử lý gì quá tốt. Nếu kế hoạch thành công thì chẳng những chúng ta có thể vào vòng trong, hẳn là còn có thể cầm thành tích đứng đầu. Nhưng vấn đề bây giờ là nếu chúng ta không chấp hành kế hoạch này cũng vẫn có thể tiến vào mười thứ hạng đầu. Tuy không rõ điểm tích lũy nhưng chúng ta vẫn còn cơ hội, cho nên chúng ta có nên mạo hiểm hay không?"

Lúc này Lưu Phong đã trầm mặc, Tiền Lỗi lại lập tức nói: "Hiên Vũ, ta muốn nghe ý nghĩ của ngươi. Ngươi có bao nhiêu phần nắm chắc thành công?"

Lam Hiên Vũ nói: "Sáu mươi đến bảy mươi phần trăm. Nhưng trên chiến trường tình huống sẽ thay đổi trong nháy mắt, ta cũng không dám nói nhất định có thể bảo chứng cái xác suất này. Ngân lão sư đã dạy ta rất nhiều thứ, hẳn am hiểu nhất là thắng vì đánh bất ngờ, cho nên đã dạy cho ta rất nhiều phương thức tác chiến theo kiểu bí quá hoá liều. Ta cũng nhận được ảnh hưởng từ hẳn, nên thời điểm tiến hành loại kế hoạch này chủ yếu vẫn là muốn thay đổi lợi ích. Cái này đã thành tư duy theo quán tính của ta. Nên nếu để ta quyết định ta sẽ chọn tiến hành kế hoạch này."

Lưu Phong nói: "Hiên Vũ, ta ủng hộ việc chấp hành kế hoạch. Thực ra ngươi cũng không quá giống Ngân lão sư, tính cách ngươi rất trầm ổn. Đây không phải ta nói, mà trong lúc vô tình ta đã nghe được Quý lão sư nói vậy. Cho nên ngươi nói có sáu bảy mươi phần trăm xác suất hẳn là đã suy tính rất nhiều nhân tố không xác định. Trên thực tế ngươi còn có nắm chắc lớn hơn. Ta nói có đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Băng Thiên Lương

Lam Hiên Vũ sừng sốt một lát: "Ta không thể cam đoan."

Tiền Lỗi nói: "Vậy trước tiên nói một chút về toàn bộ kế hoạch tác chiến đi, sau đó chúng ta lại phán đoán thêm một chút?"

Lam Hiên Vũ gật đầu. Đương nhiên hẳn muốn nói cho đồng bạn nguyên vẹn kế hoạch tác chiến, bởi vì bọn hắn nhất định phải chấp hành mỗi một bước thật hoàn mỹ mới có thể có cơ hội lớn nhất. Lúc này, hẳn không khỏi nghĩ tới Diệp Linh Đồng, nếu Diệp Linh Đồng không phản bội, có nàng ở đây, dưới tình huống có thêm một người bọn hắn sẽ có nắm chắc hơn hẳn. Hơn nữa, nếu kế hoạch này của hắn mà có Diệp Linh Đồng gia nhập thì thậm chí có thể giúp Diệp Linh Đồng đạt được đại lượng điểm tích lũy, thật sự là có khả năng dặt tay nhau vào vòng trong đó a!

"Kế hoạch là thế này. Mục tiêu của chúng ta là tổ chín người kia. Đầu tiên, việc chúng ta phải làm chính là để Phong tử ở phía xa quan sát một lát, xác định trong nhóm chín người này đúng là ba người một tổ ..."

Lam Hiên Vũ giảng thuật kế hoạch của mình một cách chi tiết, Tiền Lỗi cùng Lưu Phong đều tới mức tròn mắt há hốc mồm.

"Cái này hoàn toàn có thể a! Không có nguy hiểm gì, chẳng qua là xem thu hoạch có bao nhiêu thôi. Hoàn mỹ a Hiên Vũ!" Tiền Lỗi hưng phấn mà nói.

Lưu Phong tức giận nói: "Ngươi muốn chết có phải không?"

Lam Hiên Vũ nói: "Cũng không phải không hề sợ hãi, cho nên còn cần vận khí tốt của ngươi."

Tiền Lỗi hưng phấn mà nói: "Làm a. Ta cảm thấy cơ hội này đã phi thường lớn rồi. Nếu cái này còn không được nữa thì chỉ có thể nói vận khí của chúng ta quá kém, cũng chẳng thể trách người khác."

"Tốt rồi. Vậy liền chuẩn bị thôi, ngươi nói kế hoạch của chúng ta cho Kim Ti Ma Viên, bảo nó làm tốt chuẩn bị. Chúng ta cần nó phải mật thiết phối hợp."

Ba người đã bắt đầu khua chiêng gõ trống mà làm các công tác chuẩn bị, đều có chút khẩn trương, nhưng cũng có chút hưng phấn.

Băng Thiên Lương đứng ở một sườn núi mà nhìn phương xa, hai tay chấp sau lưng. Rõ ràng chỉ có mười hai tuổi, nhưng hẳn đứng ở nơi đó lại làm cho người ta một loại cảm giác uy nghiêm không thuộc về hắn cái tuổi này.

Một thê đồng phục Lăng Thiên học viện đã biểu lộ thân phận của hắn. Ánh mắt hắn bình tĩnh mà lạnh như băng, chỉ ngẫu nhiên mới có thể hiện lên một vòng cung đã chỉ sắc.

Cái danh xưng "Lăng Thiên học viện đệ nhất nhân" của hắn cũng không phải để nói không. Hắn được công nhận là thiên tài trong toàn Lăng Thiên học viện, trong đám bạn học của hắn cũng có rất nhiều người cương quyết bước binh, nhưng ai ở trước mặt hắn cũng đều phải vô cùng cẩn thận, không người nào dám khiêu chiến hắn. Ít nhất thì từ khi hắn mười tuổi là đã không còn có.

Hắn không chỉ có thực lực cá nhân cường hãn, còn có năng lực thống ngự cực ưu tú, là thiên tài chính thức trong mắt các lão sư. Thậm chí các sư phụ còn nói hắn là người ưu tú nhất Lăng Thiên học viện từ trước tới nay. Thậm chí hắn còn nhận được trứng tuyển sớm của Sư Lai Khắc vì những biểu hiện

ưu đãi của mình.

Thế nhưng Băng Thiên Lương cũng không có nhận, mà hắn lại lựa chọn tham gia thi đấu tuyển chọn, bởi vì hắn nhận thấy đây là một cơ hội rèn luyện phi thường tốt. Hắn cũng có lòng tin tuyệt đối, mình nhất định có thể thi đậu Sử Lai Khắc học viện. Hắn muốn dùng tất cả vinh dự đưa mình đến cung điện trong giấc mộng kia. Hắn muốn thông qua con đường thông thiên Sử Lai Khắc học viện mà đi từng bước đến đỉnh phong của đời người.

Mãi đến trước đây không lâu, khi thành tích hải tuyển được báo ra, hắn nhìn thấy cái tên bài danh thứ nhất không phải mình, tâm tình Băng Thiên Lương mới xuất hiện biến hóa lần thứ nhất.

Ngay lúc đó hắn, yên lặng rời đi, mang theo khí tức lạnh như băng mà rời đi.

Thua, hắn thua, đây là lần đầu tiên hắn thất bại từ lúc chào đời tới nay, hơn nữa còn thua thảm như vậy. Điểm tích lũy chênh lệch cực lớn đã làm trong lòng hắn tràn đầy một loại tâm tình khó có thể hình dung.

Nhưng hắn vẫn tự nói với mình phải tỉnh táo lại, thất bại cũng không có nghĩa là vĩnh cửu thất bại. Huống chi thành tích hơn hai vạn điểm đó tuyệt đối không chỉ thực lực là có thể đạt tới. Dù sao tất cả mọi người mới chỉ có mười hai tuổi, không có khả năng có chênh lệch về thực lực lớn như vậy. Không phải thực lực, vậy đó là cái gì? Vận khí, hay là là trí tuệ?

Sau khi tỉnh táo lại, Băng Thiên Lương đã bắt đầu phân tích những tình huống của hải tuyển, hắn suy nghĩ tới rất nhiều tình huống có khả năng xuất hiện. Cuối cùng hắn cũng mơ hồ đoán được, hơn hai vạn điểm kia hẳn là đến từ Địa Hóa Xích Long, hơn nữa là hai đầu Địa Hóa Xích Long mới được.

Lúc ấy, hắn và hắn đoàn đội đã chết dưới sự vây công của hai đầu Địa Hóa Xích Long. Hai đầu Địa Hóa Xích Long đó căn bản là không cách nào kháng cự. Hắn đoán được, hẳn là đối phương đã dùng phương pháp gì đó làm cho hai đầu Địa Hóa Xích Long đánh nhau, hơn nữa lưỡng bại câu thương, lúc này mới có cơ hội nhặt tiện nghi.

Sau khi có phán đoán này, thật sự là hắn rất muốn thấy ba người này của Thiên La học viện để hỏi rõ ràng tình huống lúc đó. Khi thi đấu tuyển chọn bắt đầu hắn vẫn luôn tìm kiếm, tìm kiếm đối thủ đã chiến thắng mình kia. Chính là vì Băng Thiên Lương có lực thống trị tuyệt đối trong học viện, nên hắn mới có thể kéo tất cả đồng học mình gặp được về một chỗ, tạo thành một cái chính thể. Hắn nói cho những người khác, chỉ cần nghe theo sắp xếp của hắn thì tất cả mọi người sẽ có thể vào vòng trong.

Tình huống cũng đang theo cái phương hướng này mà phát triển. Dưới sự chỉ huy của hắn, nhóm chín người bọn hắn đã trước sau đánh tan mười hai tổ hồn sư tham gia tuyển chọn, đã lấy được đại lượng điểm tích lũy. Không hề nghi ngờ, cho dù chỉ cần số điểm tích lũy trên người lúc này thì ba tổ bọn hắn cũng đã có thể tiến vào mười thứ hạng đầu.

Thế nhưng Băng Thiên Lương vẫn luôn một mực mong đợi, chờ mong gặp được tổ kia, sau đó đánh một quyết thắng thua. Về phần việc này có công bình với chín người hay không thì căn bản hắn cũng không có suy nghĩ nhiều. Phụ thân hắn đã từng nói với hắn, trên chiến trường, không có công bằng.

Giết chết địch nhân, đạt được thắng lợi cuối cùng mới là chuyện phải làm. Sự tỉnh táo của Băng Thiên Lương cũng chính là di truyền từ phụ thân hắn. Chỉ còn lại một buổi chiều, mà hắn còn chưa tìm được tổ ba người kia, không biết có phải bọn hắn không ở khu vực này hay không, hay bọn hắn đem số điểm tích lũy trốn đi rồi?

Điều này làm cho Băng Thiên Lương có chút thất vọng. Thành tích hải tuyển tốt như vậy, chẳng lẽ bọn hắn không muốn lấy thêm một cái quán quân rồi nhờ đó mà đạt được khen thưởng từ Sử Lai Khắc sao?

"Băng Đại." Một giọng nói thanh thúy vang lên.

Băng Thiên Lương quay lại nhìn, chỉ thấy một thiếu nữ đang sôi nổi mà chạy tới. Sau khi thiếu nữ này thấy hắn, thần sắc rõ ràng trở nên có chút câu nệ, nhưng sự nóng bỏng trong ánh mắt vẫn không hề giảm.

"Thực Thi, làm sao vậy? Ta đã nói tất cả không nên gọi ta như vậy, ngươi cũng không nên theo chân bọn họ." Biểu lộ trên mặt Băng Thiên Lương đã ôn hòa hơn vài phần. "Băng Đại" là cái ngoại hiệu các học viên cho hắn.

Lương Thực Thi cũng đến từ lớp thiếu niên thiên tài của Lăng Thiên học viện. Hơn nữa, nàng lớn lên cùng Băng Thiên Lương, quan hệ rất mật thiết. Băng Thiên Lương cũng chỉ lớn hơn nàng một tháng, hai người có thể nói là thanh mai trúc mã.

Chẳng qua là vì vấn đề phối hợp với hồn bọn hắn mới bị phân tại hai tổ. Đối với điểm này, Lương Thực Thi quả thực là buồn bực mất một thời gian rất lâu. Đương nhiên nàng muốn cùng Băng Đại của nàng ở một chỗ.

Lương Thực Thi hi hi cười một tiếng: "Thật đáng yêu đó a! Vậy ta gọi ngươi là gì? Băng ca ca? Được không?"

Băng Thiên Lương có chút bất đắc dĩ: "Nói đi, làm sao vậy?"

Lương Thực Thi cười nói: "Còn có thể như thế nào đây, lại phát hiện một tổ người, thoạt nhìn hẳn là có chút thực lực. Chuẩn bị động thủ đi, không phải ngươi nói vô luận đối thủ như thế nào đều phải toàn lực ứng phó sao?"

Ánh mắt Băng Thiên Lương sáng lên: "Có thể xác nhận thân phận bọn nắm không?"

Lương Thực Thi nói: "Hắn là không phải Thiên La học viện, cho nên không phải người người muốn đợi."

Băng Thiên Lương cau mày, có chút thất vọng mà nói: "Đi thôi, chuẩn bị chiến đấu."

Trong những sách lược hắn đã định ra thì vô luận gặp được đối thủ như thế nào, dù đối phương rất nhỏ yếu cũng nhất định phải là ba tổ đồng loạt ra tay, dùng trả giá thật nhỏ để chiến thắng, không cho địch nhân bất cứ cơ hội nào.

Hai người cùng xuống sườn núi, Chung quanh lùm cây cùng trên những đại thụ phía dưới cũng đã có người nhao nhao nhảy xuống, tụ lại tới đây.

"Băng Đại."

"Băng Đại."

Tất cả mọi người đều cung kính mà chào hỏi với Băng Thiên Lương.

Băng Thiên Lương khẽ gật đầu, nói: "Hết thầy như cũ, chuẩn bị chiến đấu."

Đã có vài chục lần kinh nghiệm lúc trước, mọi người đã phối hợp vô cùng ăn ý. Mặc dù đã có ba người bị thương, nhưng sau khi trải qua trị liệu đã không còn trở ngại, chẳng qua là thoáng ảnh hưởng tới thực lực chính thể một chút mà thôi.

Chín người lặng yên không một tiếng động mà chui vào trong rừng, một cuộc mới chiến đấu đã sắp bắt đầu.

Băng Thiên Lương phóng người lên, khẽ uốn thân trên không trung, liền như vậy mà biến mất. Hai đạo thân ảnh cũng đuổi kịp bước tiến của hắn ngay sau đó, lặng yên không một tiếng động mà biến mất trong tán cây.

Chẳng qua là bọn hắn cũng không biết, tại một tán cây kín cách đó vài trăm mét, một đôi mắt đang nhìn chăm chú lên tất cả hành động của bọn hắn. Thẳng đến chín người hoàn toàn biến mất, người kia mới lặng yên không một tiếng động mà biến mất trong âm u.

Trong tinh Đấu Đại Sâm Lâm, ba gã hồn sư đang đang nhanh chóng đi tới. Bọn hắn đến từ một học viện tại Thiên La tinh, tên là Long Phong học viện. Long Phong học viện cũng chỉ có ba người này vào được một trăm tổ đứng đầu.

Trong học viện thì tất nhiên bọn hắn là danh nhân, cũng rất tin tưởng đối với thực lực của mình. Có điều, sau khi thành tích hải tuyển được báo ra, bọn hắn lại chỉ xếp hạng sau sáu mươi, cái này đã gây ra một đả kích không nhỏ đối với ba người. Sau khi tiến vào trận thi đấu tuyển chọn, ba người vẫn luôn nom nớp lo sợ, vẫn một mực kiên trì đến tận bây giờ, hơn nữa, vận khí cũng coi như không tệ, săn giết được không ít hồn thú. Thậm chí bọn hắn còn đụng phải hai tổ đầu tới lưỡng bại câu thương, thành ra đã nhặt được không ít điểm tích lũy. Điều này cũng làm là gan của bọn hắn dần dần lớn lên.

Chỉ còn lại có nửa ngày thời gian, hiện tại bọn hắn cũng không có ý định vào sâu Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, vì nguy hiểm không biết luôn là thứ đáng sợ nhất. Nếu bọn hắn chết thì điểm tích lũy sẽ phải khấu trừ một nửa. Cho nên, bọn hắn đã nghĩ lại săn giết một ít hồn thú để có thêm chút điểm tích lũy, rồi nhịn đến khi thi đấu tuyển chọn chấm dứt. Bọn hắn tự nhận mình vẫn có vài phần cơ hội tiến vào mười thứ hạng đầu.

Mà mới vừa rồi, bọn hắn lại phát hiện một đầu hồn thú đang bị thương, hơn nữa thương thế thập phần nghiêm trọng, một cánh tay đã không thể động đậy. Đó là một đầu Kim Tì Ma Viên ít nhất cũng phải ngàn năm! Nếu săn giết nó thì nhất định sẽ không ít điểm, lúc này ba người bọn hắn mới nhanh chóng đuổi tới.

Trong ba người của Long Phong học viện, người cầm đầu tên là Nữ Nhất Vĩ, tốc độ của hắn cũng không phải nhanh nhất trong ba người, nhưng hai người khác vẫn luôn chạy chung quanh ở bên cạnh hắn từ đầu tới cuối.

"Đuổi sát đi. Nó bị trọng thương, tốc độ cũng không nhanh, cứ tiêu hao một lát như vậy cũng tốt." Nữ Nhất Vĩ hưng phấn mà nói.

Tất nhiên hai người khác cũng đồng ý với cái thuyết pháp này, vì trên người Kim Tì Ma Viên vẫn đang rỉ máu kia. Kim Tì Ma Viên chậm rãi đi về phía trước, đột nhiên đôi mắt vàng của nó giật giật, cuối cùng nó vãn về một hồn thú nhỏ trong tay đã chết không biết bao lâu, lại bóp một chút máu xuống mặt đất, sau đó ném đầu hồn thú nhỏ kia về hướng xa xa, chính mình thì đột nhiên tăng tốc độ mà vọt vào sâu trong rừng rậm.

Ba người Nữ Nhất Vĩ vội vàng tiến theo, mà lúc này, chín người đến từ Lăng Thiên học viện cũng đã ập đến...

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.